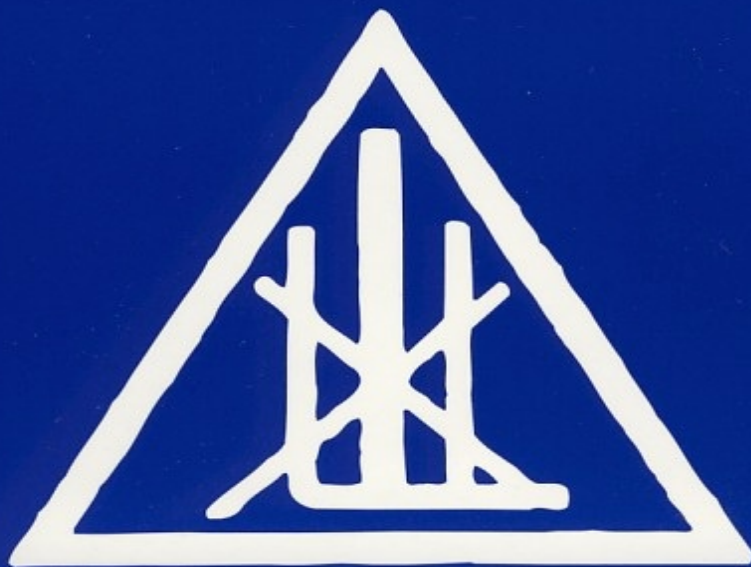

ALICE A. BAILEY

En afhandling om

HVID MAGI

Alice A. Bailey

Udkommet på dansk:

Nationernes Skæbne, 1982
En kompilation om seksualitet, 1988
Esoterisk Psykologi, bind I, 1989
Døden – det store eventyr (kompilation), 1990
Blændværk – et verdensproblem, 1991
Hierarkiets fremtræden, ashramernes eksternalisering, 1992
Esoterisk Psykologi, bind II, 1993
Kristi Tilsynekomst, 2. udgave, 1994
Undervisning i den nye tidsalder, 2. udgave, 1994
Herkules' arbejder, en astrologisk fortolkning, 1995
Fra intellekt til intuition, 1995
En afhandling om Kosmisk Ild, 1996
Telepati og det æteriske legeme, 2. udgave, 1996
Stof til eftertanke (kompilation), 1996
Den syvende stråle (kompilation), 1997
Breve om Okkult Meditation, 1997
Sjælen, livets kvalitet (kompilation), 1998
Sjælens lys, Patanjalis Yoga Sutraer, 1998
En afhandling om Hvid Magi, 2. udgave, 1998
Sindslidelser (kompilation), 1998
Strålerne og Indvielserne, 1998
Menneskehedens problemer, 1999
Discipelskab i den nye tidsalder, bind I, 1999
De syv stråler (kompilation), 1999
Indvielse, menneskelig og solar, 2. udgave, 2000
Karma og Dharma (kompilation), 2000
Reinkarnation (kompilation), 2001
Fra Betlehem til Golgata, Jesu indvielser, 2001
Tjeneste for menneskeheden (kompilation), 2002
Esoterisk Astrologi, 2. udgave, 2003
Discipelskab i den nye tidsalder, bind II, 2004
Esoterisk Healing, 2. udgave, 2007

Alice A. Bailey

En afhandling om

Hvid magi

eller

Disciplens vej

2. reviderede udgave

ESOTERISK CENTER FORLAG

En afhandling om hvid magi

Originaltitel: A Treatise on White Magic

© Copyright 1951 by Lucis Press Ltd., Genève, London, New York

1. udgave 1985

2. reviderede udgave © Esoterisk Center Forlag 1998

Oversættelsen er et gruppearbejde

Trykt hos Narayana Press, Gylling

ISBN 87-88365-35-2

www.shop-ecf.dk
info@shop-ecf.dk

I HENGIVENHED OG TAKNEMMELIGHED
TILEGNET
MINE MEDARBEJDERE OG MEDSTUDERENDE
I
ARKANSKOLEN

Indhold

	Side
Uddrag af Tibetanerens erklæring.	<u>11</u>
Regler for magi.	<u>13</u>
Indledende bemærkninger.	<u>17</u>
Menneskets tre aspekter.	<u>34</u>
FØRSTE REGEL.	<u>67</u>
Nogle grundlæggende forudsætninger.	<u>69</u>
Disciplens vej.	<u>77</u>
ANDEN REGEL.	<u>87</u>
Hindringer for okkult studium.	<u>89</u>
Overvindelse af hindringer.	<u>100</u>
TREDJE REGEL.	<u>107</u>
Sjælens lys og legemets lys.	<u>109</u>
Principper og personligheder.	<u>125</u>
FJERDE REGEL.	<u>139</u>
Lydens skabende arbejde.	<u>141</u>
Videnskaben om åndedrættet.	<u>164</u>
FEMTE REGEL.	<u>169</u>
Sjælen og dens tankeformer.	<u>171</u>
Hjerte, strube og øje.	<u>202</u>
Opvækkelse af centrene.	<u>213</u>
SJETTE REGEL.	<u>223</u>
Øjets arbejde.	<u>225</u>

SYVENDE REGEL	<u>231</u>
Det astrale plans kampplads.....	<u>233</u>
De to veje.....	<u>240</u>
OTTENDE REGEL	<u>247</u>
Typer af astral kraft.....	<u>249</u>
Cyklisk ebbe og flod.....	<u>256</u>
NIENDE REGEL	<u>269</u>
Renhed – en nødvendighed.....	<u>271</u>
Grundlæggende former.....	<u>276</u>
TIENDE REGEL	<u>285</u>
Opbygning af tankeformer.....	<u>287</u>
Centrene, energierne og strålerne.....	<u>295</u>
Astral energi og frygt.....	<u>307</u>
Den rette anvendelse af energi.....	<u>325</u>
Den nuværende tidsalder og fremtiden.....	<u>335</u>
Hierarkiets grundlæggelse.....	<u>388</u>
Den nye gruppe af verdenstjenere.....	<u>411</u>
Astrologi og energierne.....	<u>446</u>
ELLEVTE REGEL	<u>457</u>
Analyse af de tre sætninger.....	<u>459</u>
Frelse fra vore tankeformer.....	<u>492</u>
Frelse fra død.....	<u>503</u>
TOLVTE REGEL	<u>519</u>
Mellemstadier og cykler.....	<u>521</u>
Planetens fanger.....	<u>532</u>
TRETTENDE REGEL	<u>549</u>
De kvaterniteter, som må erkendes.....	<u>551</u>
Nedfældning af tankeformer.....	<u>562</u>

FJORTENDE REGEL	<u>571</u>
Centrene og prana.	<u>573</u>
Hændernes anvendelse.	<u>582</u>
Betræde vejen.	<u>589</u>
Opvækkelsen af centrene.	<u>595</u>
FEMTENDE REGEL	<u>605</u>
Den esoteriske sans.	<u>607</u>
Negation af den store illusion.	<u>617</u>
En opfordring til tjeneste.	<u>624</u>
Den nye tidsalders grupper og deres skoling.	<u>638</u>
Register	<u>647</u>

Uddrag af Tibetanerens erklæring

Det er tilstrækkeligt at sige, at jeg er en tibetansk discipel af en bestemt grad, og det siger jer kun lidt, for alle – fra den mest beskedne aspirant op til og hinsides Kristus selv – er disciple. Jeg lever ved Tibets grænse og i et fysisk legeme ligesom alle andre mennesker. Undertiden, når mine øvrige pligter tillader det, leder jeg (eksoterisk set) en stor gruppe tibetanske lamaer. Dette er årsag til det forlydende, at jeg er abbed for dette særlige lamakloster. De, der er forbundet med mig i Hierarkiets arbejde (og alle sande disciple deltager i dette arbejde), kender mig under et andet navn og embede. A.A.B. ved hvem jeg er, og kender to af mine navne.

Jeg er en af jeres brødre, som er vandret et lille stykke længere ad vejen end den almindelige studerende, og som derfor har påtaget sig et større ansvar. Jeg har stridt og kæmpet mig frem til mere lys end det, aspiranter som læser disse linjer, kender, og derfor må jeg nødvendigvis virke som overbringer af lyset. Efter lærernes opfattelse er jeg ikke en gammel mand, og dog er jeg heller ikke ung og uerfaren. Mit arbejde er at undervise og udbrede kendskabet til den urgamle visdom, hvor som helst jeg finder genklang, og det har jeg gjort i mange år. Jeg søger også at være til støtte for mestrene M. og K.H., når som helst lejlighed gives, for i lang tid har jeg været forbundet med dem og tilknyttet deres arbejde. I det ovennævnte har jeg meddelt jer meget, men intet som kunne give anledning til den tåbelige tilbedelse og blinde lydighed, som følelsesfulde aspiranter udviser over for den guru og mester, de endnu er ude af stand til at kontakte. Ej heller vil de få den ønskede kontakt, før de har forvandlet deres emotionelle tilbedelse til uselvsk tjeneste for menneskeheden – ikke for mesteren.

De bøger, jeg har skrevet, er sendt ud uden krav på anerken-

delse. De kan være korrekte, sande og nyttige eller ikke; det er jer, der skal efterprøve deres sandhed gennem praktisk anvendelse og opøvelse af intuition. Hverken jeg eller A.A.B. er det mindste interesseret i at få dem erklæret for inspirerede skrifter, eller at nogen (med tilbageholdt åndedræt) skal omtale dem som et af mestrenes værker. Hvis de fremlægger sandheden på en sådan måde, at den naturligt viderefører den lære, der allerede er givet til verden, og hvis den information, der gives, kan løfte den åndelige stræben og viljen til at tjene fra det emotionelle plan, op til det mentale (det plan hvor mestrene *kan* findes), vil formålet med dem være nået. Hvis den undervisning, der gives, finder genklang i de oplyste åndsarbejdere i verden og fremkalder glimt af intuition, lad da læren blive accepteret; men ellers ikke. Hvis disse udsagn kan bekræftes eller anses for sande ifølge loven om overensstemmelse, er det godt og rigtigt. Men skulle det ikke være tilfældet, da bør den studerende ikke acceptere det, der siges.

August 1934

Regler for magi

FØRSTE REGEL

Solenglen samler sig, spreder ikke sin kraft, men kommunikerer i dyb meditation med sit spejlbillede.

ANDEN REGEL

Når skyggen har responderet, fortsætter arbejdet i dyb meditation. Det lavere lys kastes opad; det større lys oplyser de tre, og de fires arbejde fortsætter.

TREDJE REGEL

Energien cirkulerer. Lyspunktet, frembragt ved de fires arbejde, vokser og gror. Myriaderne samles omkring dets glødende varme, indtil dets lys aftager. Dets ild bliver svagere. Da skal den anden lyd tone frem.

FJERDE REGEL

Lyd, lys, vibration og formen blandes og smeltes sammen, og således bliver arbejdet ét. Det fortsætter under loven, og intet kan nu hindre arbejdet i at gå fremad. Mennesket ånder dybt. Han koncentrerer sine kræfter og driver tankeformen fra sig.

FEMTE REGEL

Tre ting optager solenglen, før det skabte hylster passerer nedad: vandenes tilstand, den skabendes sikkerhed, og vedholdende kontemplation. Således forenes hjertet, struben og øjet til tredobbelt tjeneste.

SJETTE REGEL

De lavere fires devaer mærker kraften, når øjet åbnes; de drives frem og mister deres mester.

SYVENDE REGEL

De dualistiske kræfter ses på det plan, hvor den vitale kraft må søges; solenglen står over for to veje; polerne vibrerer. Den, som mediterer, står over for et valg.

OTTENDE REGEL

Agnisuryanerne responderer på lyden. Vandene har deres ebbe og flod. Lad magikeren vogte sig for at drukne dér, hvor jord og vand mødes. Dette midtvejssted, som hverken er tørt eller vådt, må være det ståsted, hvor han sætter sine fødder. Når vand, jord og luft mødes, findes stedet, hvor magi kan udøves.

NIENDE REGEL

Derefter følger fortætning. Ilden og vandene mødes, formen svulmer op og gror. Lad magikeren placere sin form på den rette vej.

TIENDE REGEL

Idet vandene overskyller den skabte form, absorberes og anvendes de. Formen tiltager i styrke. Lad magikeren fortsætte således, indtil arbejdet er tilfredsstillende. Lad derefter de ydre bygmestre indstille deres arbejde, og lad de indre arbejdere begynde på deres cyklus.

ELLEVTE REGEL

Tre ting må den, der arbejder med loven, nu fuldbyrde. For det første fastsætte den formel, som fastholder de små liv inden for den omgivende mur; dernæst udtale de ord, som fortæller dem, hvad der skal gøres, og hvor det skal føres hen, som er blevet skabt; som det sidste fremsige den gådefulde sætning, som vil beskytte ham mod deres arbejde.

TOLVTE REGEL

Vævet pulserer. Det trækker sig sammen og udvider sig. Lad magikeren tage midtvejspunktet i besiddelse og dermed befri de af »planetens fanger«, hvis tone er rigtig og nøjagtig afstemt efter det, der skal gøres.

TRETTENDE REGEL

Magikeren må erkende de fire og i sit arbejde være opmærksom på den violette nuance, de åbenbarer, og således konstruere skyggen. Når dette er sket, klæder skyggen sig selv, og de fire bliver de syv.

FJORTENDE REGEL

Lyden tiltager. Farens stund nærmer sig for den modige sjæl. Vandene har ikke skadet den hvide skaber, og intet kunne drukne eller gennembløde ham. Fare fra ild og flamme truer nu, og der ses en opadstigende røg som endnu er svag. Efter fredens cyklus lad ham atter påkalde solenglen.

FEMTENDE REGEL

Ilden nærmer sig skyggen, men brænder den dog ikke. Ildhylstret er fuldendt. Lad magikeren fremsige de ord, der blander ild og vand.

Indledende bemærkninger

Menneskets tre aspekter

Indledende bemærkninger

Når ideerne, som skitseres i denne bog, nøje studeres og overvejes, må visse grundbegreber holdes fast i tankerne:

For det første: det vigtigste spørgsmål for enhver studerende drejer sig ikke om en bestemt lærers personlighed, men om det mål af sandhed, han repræsenterer og om den studerendes evne til selv at skelne mellem sandhed, delvis sandhed og usandhed.

For det andet: med øget esoterisk forståelse følger øget esoterisk ansvar. Derfor må enhver studerende vurdere sig selv og huske, at forståelse fremkommer i den grad den opfattede sandhed anvendes på det øjeblikkelige problem og de øjeblikkelige omgivelser, og at bevidstheden udvides ved anvendelse af den meddelte sandhed.

For det tredje: en dynamisk vedholdenhed ved den valgte vej og en stadig udholdenhed, der overvinder og forbliver uberørt af alt, der måtte ske, er den første forudsætning og fører til den portal, der giver adgang til et rige, en dimension og en tilstand af væren, som erkendes subjektivt eller i det indre. Det er denne tilstand af erkendelse, som fører til forandringer i form og omverden svarende til erkendelsens styrke.

Disse tre vink fortjener en nøje overvejelse, og deres betydning må i nogen grad være forstået, før reel fremgang bliver mulig. Men det er ikke min opgave her at gøre undervisningen individuel og personlig anvendelig. Det må enhver studerende selv gøre.

I (A.A.B.-gruppen) har forstandigt beskyttet læren mod, at den farves af autoritet, og som baggrund for bøgerne findes intet esoterisk princip af hierarkisk autoritet eller støtte, således som det er tilfældet med de begrænsninger i visse kirkelige samfund og grupper så vidt forskellige som den katolske kirke,

Christian Science, og de, der tror på verbalinspiration af de hellige skrifter samt talrige (såkaldte) esoteriske organisationer. Mange gruppers vildfarelse har været de hviskede ord: »De, som véd, ønsker ...«, »Mesteren siger ...«, »De store befaler ...«, og de enfoldige får i flokken falder svage og blinde over hinanden for at adlyde. De tror, at de ved deres misforståede hengivenhed kan kontakte visse autoritative personligheder, og at de ad en genvej kan komme i himlen.

I har forstandigt beskyttet bøgerne mod den reaktion, som ofte udvises over for dem, som gør krav på at være mestre, adepter og indviede. I må betragte mig som en senior-studerende, en aspirant til den bevidsthedsudvidelse, som for mig er det næste skridt fremad. Alene, hvad jeg meddeler om sandhed, er af betydning; den inspiration og hjælp, jeg kan give en pilgrim på vejen, er det eneste vigtige; det, jeg har lært gennem erfaring, står til disposition for den aspirant, som mener det alvorligt. Omfanget af den vision, som jeg kan formidle (da jeg er klatret højere op ad bjerget end nogle andre), er mit væsentligste bidrag. Det står de studerende frit at fundere over disse punkter, men de bør undgå nytteløs spekulation angående nøjagtige detaljer om betydningsløse personligheder og omstændigheder.

Vort tema vil være sjælens magi, og den tanke, der ligger til grund for alt det, der fremkommer i denne bog, findes i følgende ord fra *Bhagavad Gita*:

»Skønt jeg er ufødt, den uforgængelige sjæl, og skønt jeg er alle væseners herre, så manifesteres jeg dog som herre over min natur gennem sjælens magiske kraft.«

Gita IV:6

Statistiske og akademiske kundskaber er en nødvendig basis for og et indledende skridt til de fleste videnskabelige studier, men i denne bog vil vi koncentrere vor opmærksomhed på livsaspektet og den praktiske anvendelse af sandheden i aspirantens daglige liv. Lad os studere, hvorledes vi kan blive praktiske magikere, og på hvilken måde vi bedst kan leve livet som åndelige mennesker og som aspiranter til accepteret discipelskab i vor egen specielle tid, tilstand og omgivelse.

For at gøre dette vil vi gå ud fra de femten regler for magi, som findes i en af mine tidligere bøger, *En afhandling om Kosmisk Ild*. Jeg vil kommentere dem og ikke beskæftige mig med deres kosmiske betydning eller med solare og andre overensstemmelser og analogier, men i stedet tilpasse dem til aspirantens arbejde og give praktiske forslag til en bedre udvikling af sjælskontakt og sjælsmanifestation. Jeg forudsætter, at de studerende besidder visse kundskaber, således at de kan følge og forstå visse tekniske udtryk, som jeg vil være nødt til at anvende. Jeg har ikke at gøre med småbørn, men med modne mænd og kvinder som har valgt en bestemt vej og derved forpligtet sig til at »vandre i lyset«.

Jeg søger i denne bog at behandle fire ting og at appellere til tre typer af mennesker. Hvad angår læren, er bogen baseret på fire grundlæggende postulater. Disse tilsigter:

1. At belære om lovene om åndelig psykologi til forskel fra mental og emotionel psykologi.
2. At forklare den menneskelige sjæls natur og dens slægtskab med solsystemet og med kosmos. Som et indledende skridt vil dette indbefatte sjælens grupperelation.
3. At anskueliggøre forbindelserne mellem selvet og de hylstre, som dette selv kan anvende, og derved bringe klarhed i den almindelige opfattelse af menneskets konstitution.
4. At belyse problemet om de overnormale kræfter og anviser regler for, hvorledes de uden risiko kan udvikles og blive brugbare.

Vi står nu ved afslutningen af en stor overgangsperiode, og de subtile livsområder er nærmere end nogen sinde før. Usædvanlige fænomener og uforklarlige hændelser er mere almindelige end på noget tidligere tidspunkt, og telepatiske, psykiske og egenartede emner optager selv skeptikeres, videnskabsmænds og religionsforskeres opmærksomhed. Årsagen til fænomenernes forekomst søges overalt, og der dannes foreninger for at undersøge og forklare dem. Mange farer også vild i anstrengelserne for hos sig selv at fremkalde de psykiske tilstande og de energiskabende faktorer, der forårsager manifestationen af specielle kræfter. Denne bog vil forsøge at tilpasse den givne information til vor tids livsmønster – således som vi opfatter det – og den vil vise, at det, som kaldes mystisk, i grunden er naturligt og sandt. Alt er underkastet love, og det er nødvendigt at oplyse om lovene nu, da menneskets udvikling har nået et stadium, hvor en mere rigtig værdsættelse af deres skønhed og virkelighed er mulig.

Denne bog vil kunne finde genklang hos følgende tre mennesketyper:

1. *De fordomsfri forskere*, som er villige til at acceptere bogens grundideer som arbejdshypoteser, så længe disse ideer ikke har vist sig at være fejlagtige. Det vil være ærlige agnostikere, som midlertidigt er villige til i deres søgen efter sandhed at efterprøve de metoder og følge de forslag, som fremføres til deres overvejelse.
2. *Aspiranter og disciple*. De vil studere denne afhandling for bedre at kunne forstå sig selv, og fordi de søger at hjælpe deres medmennesker. De vil ikke blindt acceptere bogens udsagn, men vil omhyggeligt eksperimentere, kontrollere og bekræfte de stadier og trin, som lægges frem for dem i denne del af læren om den tidløse visdom.
3. *Indviede*. De vil komme frem til en forståelse, som ikke vil være åbenbar for dem i den første gruppe, og som kun vil kunne anes af de mere fremskredne medlemmer i den anden

gruppe. I deres indre kender de sandheden om mange af bogens udsagn og kan erkende en subjektiv virkning af mange af lovene. Disse naturlove har virkninger på tre forskellige områder:

- a. Fysisk, hvor de viser sig som virkninger i den tætte form.
- b. Æterisk, hvor de viser sig som den energi, der ligger bag disse virkninger.
- c. Mentalt, hvor de vedrører de impulser, der frembringer de andre to.

Bogen *En afhandling om Kosmisk Ild* omhandler først og fremmest solsystemet og berører kun de menneskelige aspekter og modsvarigheder for at vise delens forbindelse med helheden og enhedens med totaliteten.

Denne bog vil mere indgående behandle menneskelig udvikling og udfoldelse og belyse de årsager, der er ansvarlige for de nuværende virkninger samt pege mod fremtiden og dens muligheder og mod de muligheder, der er under udvikling.

Denne bog er også baseret på fire fundamentale postulater, som den, der studerer de følgende sider, må antage som en hypotese, der fortjener hans overvejelse og forsøg. Ingen sand forsker af den tidløse visdom bliver afkrævet blind troskab mod en hvilken som helst fremstilling af sandheden; han anmodes imidlertid om at bevare sit sind åbent og om seriøst at afveje og betragte de teorier og idealer, de love og de sandheder, som har ført så mange ud af mørket og ind i kundskabens og erfaringens lys. Postulaterne er følgende og er opstillet efter deres betydning:

- I. For det første, at der i vort manifesterede univers eksisterer et udtryk for et liv eller en energi, som er den ansvarlige årsag til de forskellige former og det betydningsfulde hierarki af sansende væsener, der udgør alt, hvad der er til.

Dette er den såkaldte hylozoistiske teori, skønt betegnelsen kun tjener til forvirring. Dette store liv er monismens basis, og alle oplyste mennesker er monister. »Gud er én« er et sandt udsagn. Ét liv gennemtrænger alle former, og disse former er i tid og rum udtryk for den centrale universelle energi. Manifesteret liv frembringer eksistens og væren. Det er derfor den oprindelige årsag til dualitet. Denne dualitet, som ses, når formaspektet er til stede, og som ophører, når formaspektet forsvinder, dækkes af mange udtryk, hvoraf de mest almindelige skal anføres her for klarhedens skyld:

<i>Ånd</i>	<i>Stof</i>
Liv.	Form
Fader.	Moder
Positiv.	Negativ
Mørke.	Lys

- De studerende må have denne essentielle enhed klart for øje, selv når de (som de nødvendigvis må) taler i endelige vendinger om den dualitet, som viser sig cyklisk overalt.
- II. Det andet postulat er en følge af det første og siger, at det ene liv, der manifesterer sig gennem stof, frembringer en tredje faktor, hvilket er bevidsthed. Denne bevidsthed, som er resultatet af foreningen mellem de to modpoler ånd og stof er alle tings sjæl. Den gennemtrænger al substans eller objektiv energi; den ligger til grund for alle former, det være sig formen af den energienhed, vi kalder et atom, eller et menneskes, en planets eller et solsystems form. Dette er *teorien om selvbestemmelse* eller læren om, at alle væsener, som udgør det ene liv, så at sige, i deres sfære og tilstand af væren bliver forankret i stoffet og antager former, hvorved deres særlige specifikke bevidsthedstilstand kan realiseres og deres vibration stabiliseres; således kan de erkende sig som eksisterende væsener.

Som følge heraf bliver det ene liv en stabiliseret og bevidst entitet ved solsystemets formidling og udgør derfor i sit inderste væsen summen af alle energier, af alle bevidsthedstilstande og af alle eksisterende former. Det homogene bliver det heterogene og forbliver dog en enhed; det ene manifesterer sig i forskelligartethed og er dog uforandret; den centrale enhed opfattes i tid og rum som sammensat og differentieret, og, når tid og rum ikke er (da de kun er bevidsthedstilstande), forbliver dog kun enheden, og kun ånd vil vedvare tillige med en forøget vibrationsaktivitet samt kapacitet til intensivering af lyset, når manifestationscyklen igen vender tilbage.

Inden for det ene manifesterende livs vibrerende pulslag gentager alle de mindre liv livsprocessen – guder, engle, mennesker og de myriader af livsvæsener, som udtrykker sig gennem naturrigernes former og evolutionsprocessens aktiviteter. Alle bliver de selvcentrerede og selvbestemmende.

- III. Det tredje grundlæggende postulat er, at hensigten med, at livet tager form, og formålet med manifesteret væren, er udvikling af bevidsthed eller åbenbaring af sjælen. Dette kan kaldes *teorien om lysets evolution*. Når det erkendes, at selv nutidens videnskabsmænd hævder, at lys og stof er synonyme begreber og derved giver ekko af østens lære, bliver det åbenlyst, at samspillet mellem modpolerne og friktionen mellem modsætningernes par får lyset til at bryde frem. Evolutionens mål må ses som en graderet serie af lystilkendegivelser. Tilsløret og skjult bag enhver form findes lys. Efterhånden som evolutionen skrider frem, bliver stoffet i tiltagende grad en bedre leder for lyset, hvorved det rigtige bevises i Kristi udsagn: »Jeg er verdens lys.«
- IV. Det fjerde postulat består af udsagnet om, at alle liv mani-

festerer sig cyklisk. Dette er *teorien om genfødsel* eller reinkarnation, beviset for loven om periodicitet.

Disse er de store bagved liggende sandheder, som danner grundlaget for den tidløse visdom – eksistensen af liv og udviklingen af bevidsthed gennem den cykliske iklædning af form.

I denne bog vil vægten imidlertid blive lagt på det lille livsvæsen, mennesket »skabt i Guds billede«, som gennem reinkarnationsmetoden udvikler sin bevidsthed, indtil den står i fuldt flor som den fuldkomne sjæl, hvis natur er lys, og hvis erkendelse er en selvbevidst identitet. Denne udviklede enhed må til sidst med fuld intelligent deltagelse gå op i den større bevidsthed, som den er en del af.

Før vi tager vort emne op, kunne det være af værdi at definere visse ord, som ofte vil blive anvendt, så vi véd, hvad vi taler om og kender betydningen af de udtryk, vi bruger.

1. *Okkult*. Dette udtryk vedrører tilværelsens skjulte kræfter og de drivkræfter til adfærd, som bevirker den objektive manifestation. Ordet »adfærd« er brugt forsættligt her, for al manifestation i alle naturriger er udtryk for et eller andet væsens eller en eller anden eksistens' liv, formål og aktivitets-type og er således i bogstavelig forstand et livs adfærd (eller ydre natur eller kvalitet). Disse drivkræfter til handling ligger skjult i ethvert livs formål, hvad enten det gælder et solvæsen, en planetarisk entitet, et menneske eller det væsen, som er summen af alle bevidsthedstilstande og alle former i ethvert naturrige.
2. *Love*. En lov forudsætter et højerestående væsen, som – begavet med hensigt og ledet af intelligens – koordinerer sine kræfter således, at en plan udvikles trinvis og kontinuerligt. Gennem et klart kendskab til målet bringer dette væsen de trin og stadier i aktivitet, som, når de føres frem i den rette rækkefølge, vil bringe planen til fuldkommenhed. Ordet

»lov« – som det sædvanligvis forstås – indeholder begrebet om at være underkastet en aktivitet, der erkendes som ubønhørlig og ufravigelig, men som ikke forstås af den, som er underkastet den. Set fra ét synspunkt indbefatter det en forestilling om enhedens nedsænkning i gruppeimpulsen og dens enheds manglende evne til at ændre impulsen eller til at undgå udfaldet. I bevidstheden hos det menneske, der overvejer disse love, fremkalder dette synspunkt uundgåeligt en følelse af at være et offer, af at blive drevet af sted som et blad for vinden mod et mål, hvorom det kun er muligt at spekulere, samt af at være styret af en kraft, som tilsyneladende virker med et uundgåeligt pres og således skaber grupperesultater på bekostning af den enkelte enhed.

En sådan forestilling er ikke til at undgå, indtil menneskets bevidsthed bliver udvidet, således at han bliver klar over de større sammenhænge. Når han gennem kontakt med sit højere selv tager del i kundskaben om målet, og når han ved at bestige visionens bjerg ændrer sit perspektiv og får sin horisont udvidet, kommer han til den erkendelse, at en lov kun er den åndelige impuls, drivkraft og livsmanifestation af det væsen, hvori han lever og bevæger sig. Han lærer, at denne impuls udtrykker et intelligent formål, styret af visdom og baseret på kærlighed. Han begynder derefter selv at anvende loven eller med visdom, kærlighed og intelligens at lade så meget af den åndelige livsimpuls passere gennem sig, som hans specielle organisme kan modtage, overføre og anvende. Han blokerer ikke mere, men begynder at overføre. Han bringer det lukkede livs cyklus af selvcentrering til ophør og åbner portene for åndelig energi. Ved at gøre dette opdager han, at den lov, som han har hadet og mistroet, er den livgivende, rensende kraft, som fører ham og alle Guds skabninger frem til en strålende fuldendelse.

3. *Psykisk*. Der findes to typer af denne kraft i manifestation,

hvad menneskeriget angår, og de må forstås klart. Der findes for det første den kraft, som besjæler de naturriger, der står under det menneskelige – den livgivende energi, der, når den bringes sammen med stoffets og selvets energi, frembringer alle former. Virkningen af denne forbindelse er, at en latent sanseevne og reaktionsevne føjes til selve substansens embryonale intelligens, hvilket frembringer det subjektive noget, som vi kalder den animale sjæl. Denne eksisterer i fire grader eller stadier af sansende bevidsthed:

- a. Mineralrigets bevidsthed.
- b. Planterigets bevidsthed.
- c. Dyrerigets bevidsthed.
- d. Den animale forms bevidsthed, hvorigennem det åndelige menneske fungerer, og som, når alt kommer til alt, kun er en afdeling af den forrige gruppe i dens højeste udtryksform.

For det andet er der den psykiske kraft, som er resultatet af åndens forening med sansende stof i menneskeriget, og som frembringer et psykisk center, som vi kalder menneskets sjæl. Dette psykiske center er et kraftcenter, og den kraft, som det forvalter eller fremviser, igangsætter en modtagelighed og en bevidsthed, som udgør det planetariske livs sjæl, en gruppebevidsthed, som fører evner og viden med sig af en anden art end den animale sjæls. Disse afløser til sidst den animale sjæls kræfter, som begrænser, forvrænger og fængsler, og giver i stedet mennesket et kontaktområde og en viden, som er ufejlbar, fri for vildfarelse, og som giver ham adgang til den »frihed, der er i himlene«. Virkningen af menneskesjælens frie virke tjener til at anskueliggøre det fejlagtige og relativt nytteløse ved den animale sjæls kræfter. Alt, hvad jeg her ønsker at gøre, er at vise de to betydninger, som ordet »psykisk« bruges i. Senere vil vi beskæftige os

med væksten og udviklingen af den lavere psykiske natur eller sjælen i de legemer, hvorigennem mennesket fungerer i de tre verdener, og derefter skal vi forsøge at belyse den sande natur af menneskesjælen og af de evner, som kan blive virksomme, så snart et menneske kan kontakte sit eget åndelige center – sjælen – og leve i denne sjælsbevidsthed.

4. *Udfoldelse*. Livet i solsystemets hjerte frembringer en evolutionær udfoldelse af de energier i universet, som det endnu ikke er muligt for det begrænsede menneske at se. På samme måde fremkalder det energicenter, som vi kalder det åndelige aspekt i mennesket (ved anvendelse af stof eller substans) en evolutionær udvikling af det, vi kalder sjælen, og som er den højeste af *form*-manifestationerne – det menneskelige rige. Mennesket er den højeste form for eksistens i de tre verdener. Med mennesket mener jeg det åndelige menneske, en gudesøn i inkarnation. Formerne i alle naturriggerne – mennesket, dyret, planten og mineralet – bidrager til denne manifestation. Energien fra guddommelighedens tredje aspekt tjener til at åbenbare sjælen eller det andet aspekt, som på sin side åbenbarer det højeste aspekt. Det må altid erindres, at i *Den hemmelige lære*, Bind I, s. 104 af H.P. Blavatsky udtrykkes dette korrekt med ordene:

»Vi betragter livet som den ene tilværelsesform, der manifesterer sig i det, vi kalder stoffet eller, når vi ukorrekt adskiller disse to begreber, ånd, sjæl og stof hos mennesket. På vort tilværelsesplan er stoffet vehikel for sjælens manifestation, og på et højere plan er sjælen vehikel for åndens manifestation, og disse tre er en treenighed, hvis syntese er livet, der gennemtrænger dem alle.«

Ved at benytte stof udfolder sjælen sig og når sit højdepunkt som menneskets sjæl, og det er om denne sjæls udfoldelse og menneskets opdagelse af den, at denne afhandling vil dreje sig.

5. *Viden* kan inddeles i tre kategorier:

For det første er der den *teoretiske viden*. Den omfatter al kundskab, som mennesket er vidende om, men som accepteres af ham på grund af udsagn fra andre mennesker og fra specialister i de forskellige kundskabsgrene. Den er baseret på autoritative udsagn og har i sig et element af tillid til forfattere og talere samt til de skolede intelligenser blandt dem, der arbejder inden for enhver af de mange forskellige tanke-retninger. De sandheder, som accepteres, er ikke blevet formuleret eller verificeret af dem, der accepterer dem, idet de savner den nødvendige skoling og udrustning. Videnskabens erklæringer, religionernes teologier og filosofernes og tænkerens opdagelser farver overalt synspunkterne og accepteres beredvilligt af det almindelige menneskes uskolede tænkning.

For det andet har vi den *skelnende viden*, som i sig har en selektiv kvalitet, og som forudsætter intelligent vurdering og praktisk anvendelse af den mere specifikt videnskabelige metode, anvendelse af tester, eliminering af det, som ikke kan bevises, og isolation af de faktorer, der tåler undersøgelse, og som er i overensstemmelse med det, der forstås som lov. Den rationelle, argumenterende, skolastiske og konkretiserende tankegang træder i virksomhed med det resultat, at meget af det, som er naivt, umuligt og ubeviseligt, forkastes, og dette fører til en afklaring i tankegangen. Denne skelnende videnskabelige proces har sat mennesket i stand til at nå frem til megen sandhed i forbindelse med de tre verdener.

Den videnskabelige metode spiller i relation til menneskehedens tænkning samme rolle, som den okkulte meditationsmetode (i dens første to stadier med koncentration og forlænget koncentration eller meditation) spiller i relation til det enkelte menneske. Gennem den skabes rigtige tankeprocesser, uvæsentlige og fejlagtige formuleringer af sandheden elimineres til sidst eller korrigeres, og den stadige fokusering af opmærksomheden enten på en sædtanke, et videnska-

beligt problem, en filosofi eller en verdenssituation, resulterer i en endelig afklaring og en stadig siven ind af rigtige ideer og velfunderede konklusioner. De førende tænkere i de store åndsretninger er ganske enkelt eksponenter for okkult meditation, og de strålende videnskabelige opdagelser, de korrekte fortolkninger af naturlovene og formuleringerne af korrekte konklusioner, det være sig inden for naturvidenskab, økonomi, filosofi, psykologi eller andre områder, er alene en mental registrering (og følgelig hjernens) af de evige sandheder. Det er tegn på, at menneskeslægten er begyndt at bygge bro over kløften mellem det objektive og det subjektive, mellem formens verden og ideernes verden.

Dette fører uundgåeligt til fremkomsten af den tredje kundskabsgrænse, *den intuitive viden*. Intuitionen er i virkeligheden intet andet end sindets rigtige vurdering af en eller anden faktor i skabelsen, en eller anden lov om manifestation og et eller andet aspekt af sandheden, som kendes af sjælen, som udgår fra ideernes verden, og som er af samme natur, som de energier, der frembringer alt, som er kendt og synligt. Disse sandheder er altid til stede, og disse love er altid aktive, men først når tænkeevnen er skolet, udviklet, fokuseret og fordomsfri, kan de erkendes, senere forstås og til slut tilpasses til såvel cykliske som tidsmæssige krav og behov. De, som således har skolet tænkeevnen i kunsten at tænke klart, i fokusering af opmærksomheden og som følge deraf i modtagelighed for sandhed, har altid levet iblandt os, men hidtil har de været få og sjældne med lange mellemrum. De er tidsaldrenes fremragende tænkere. Men nu findes der mange, og deres antal stiger stadig. Menneskeslægtenes tænkeevne befinder sig i en skolingsproces, og mange står på grænsen til ny viden. Intuitionen, som fører alle fremskredne tænkere ind på nye områder for lærdom, er kun en forløber for den alvidenhed, som karakteriserer sjælen. Sandheden om alt eksisterer, og vi kalder den alvidenhed, ufejlbarlighed og »korrekt kundskab« i hindu-filosofien. Når mennesket

fatter en del af sandheden, og den absorberes i menneskeslægtens bevidsthed, kalder vi det formuleringen af en lov, en opdagelse af en eller anden af naturens processer. Hidtil har det været en langsom og stykkevis foreteelse. Senere, og inden så særlig længe, vil lys strømme ind og sandhed åbenbares, og menneskeslægten vil tage sin arv i besiddelse – sjælens arv.

I nogle af vore betragtninger må der nødvendigvis indgå spekulation. De, som har en vision, der nægtes dem, som mangler den nødvendige udrustning til at kunne forstå den, betragtes som fantasifulde og upålidelige. Når mange har visionen, indrømmes den som en mulighed, men når selve menneskeheden besidder det vakte og åbne øje, så fremhæves visionen ikke længere, men fastslås som en kendsgerning, og en lov formuleres. Sådan har det været tidligere i historien, og sådan vil det også være i fremtiden.

Set ud fra gennemsnitsmenneskets synspunkt er fortiden ren spekulation, og det samme gælder fremtiden, men mennesket er selv et resultat af fortiden, og fremtiden vil udgøre summen af hans nuværende karakteristika og kvaliteter. Når dette gælder det enkelte menneske, så gælder det også menneskeheden som helhed. Den enhed i naturen, som vi kalder det fjerde rige eller menneskeriget, repræsenterer det, som er produktet af dets fysiske arv; dets karakteristika er summen af dets emotionelle og mentale udvikling, og dets aktiver er dem, som det er lykkedes det at opsamle i løbet af de cykler, i hvilke det har kæmpet med sine omgivelser, dvs. sammen med de andre naturriger. I menneskeriget ligger de potentielle muligheder og latente tilstande, særpræg og aktiver, som fremtiden vil åbenbare, og som så igen vil bestemme denne fremtid.

Jeg har med vilje valgt at begynde med det udefinerlige og det uerkendte. Sjælen er endnu et ukendt begreb. Den finder in-

gen virkelig plads i de akademiske og videnskabelige forskeres teorier. Dens eksistens er ubevist og betragtes af selv de mere fordomsfrie akademikere som en mulig hypotese, som savner bevis. Den accepteres ikke som en kendsgerning i menneskeheden bevidsthed. Kun to grupper af mennesker accepterer sjælen som et faktum; den ene er de lettroende, uudviklede og naive personer, som, idet de er opdraget i en af verdensreligionerne og har tilbøjelighed for det religiøse, uden diskussion accepterer religionens postulater – såsom sjælen, Gud og udødelighed. Den anden er den lille men stadig voksende gruppe af gudskendere og kendere af virkeligheden, som af egen erfaring véd, at sjælen er en kendsgerning, men som er ude af stand til på tilfredsstillende måde at bevise dens eksistens over for det menneske, som kun accepterer det, som den konkrete tænkning kan fatte, analysere, kritisere og efterprøve.

De uvidende og de vise mødes på fælles grund, som yderligheder altid gør. Midt imellem står de, som hverken er helt uvidende eller intuitivt vise. De omfatter størstedelen af de uddannede mennesker, som besidder kundskab, men ikke forståelse, og som endnu har tilbage at lære forskellen at kende mellem det, der kan fattes af den rationelle tænkning, det, der kan ses med det indre øje, og det, som kun den højere eller abstrakte tænkning kan formulere og vide. Disse mentale evner smelter til sidst sammen i intuitionen, der er den »vidende evne« hos den intelligente og praktiske mystiker, som – idet han forviser den emotionelle og følelsesmæssige natur til dens egen plads – bruger tænkeevnen som et brændpunkt og gennem denne linse ser på sjælens verden.

Menneskets tre aspekter

Et af de vigtigste midler, hvormed mennesket når frem til en forståelse af den vældige helhed, vi kalder makrokosmos – Gud, der virker gennem et solsystem –, er gennem forståelse af sig selv. Det delfiske bud »Menneske, kend dig selv« var en inspireret ytring, som havde til hensigt at give mennesket nøglen til guddommens mysterium. Gennem loven om analogi eller om overensstemmelse antydes de kosmiske processer og de kosmiske princippers natur i det menneskelige væsens funktioner, struktur og karakteristika. De antydes, men forklares eller uddybes ikke nærmere. De tjener ganske enkelt som vejvisere, der fører mennesket ad den vej, hvor fremtidige vejvisere kan findes og mere tydelige fingerpeg konstateres.

Forståelsen af trefoldighedens ånd, sjæl og legeme ligger endnu hinsides menneskets opnåelse, men der gives en antydning angående forholdet mellem dem og deres generelle koordinerede funktion ved at betragte mennesket ud fra den fysiske side og hans objektive funktion.

Der findes tre aspekter af menneskets organisme, som er symboler – og kun symboler – for de tre aspekter af væren.

1. Den energi eller det aktiverende princip, som på gådefuld vis trækker sig tilbage ved døden, og som delvis trækker sig tilbage under søvn eller bevidstløshed, og som synes at anvende hjernen som hovedsæde for sin aktivitet og derfra styre organismens funktioner. Denne energi har en primær direkte forbindelse med de tre dele af organismen, som vi kalder hjernen, hjertet og åndedrætsmekanismen. Dette er det mikrokosmiske symbol for ånd.
2. Nervesystemet med dets komplicerede beskaffenhed af nerver, nervecentre og den mangfoldighed af indbyrdes forbundne sensitive dele, som tjener til at koordinere organismen og til at frembringe det sensitive samspil, der findes

mellem de mange organer og dele, som danner organismen i dens helhed, og som også tjener til at gøre mennesket bevidst om og sensitivt over for sine omgivelser. Det er hele dette sensoriske apparat, der frembringer det menneskelige væsens organiserede årvågenhed og koordinerede sensitivitet, først i ham selv som en enhed og dernæst som modtagelighed og sensitiv reaktion over for den verden, hvori han spiller sin rolle. Denne nervestruktur, der koordinerer, korrelerer og fremkalder en ydre og indre gruppeaktivitet, viser sig først og fremmest gennem nervesystemets tre dele.

- a. Det cerebro-spinale system.
- b. Det sensoriske nervesystem.
- c. Det perifere nervesystem.

Nervesystemet er nært forbundet med energiaspektet, idet energien anvender dette redskab til at vitalisere legemet, til at fremkalde dets koordinerede aktivitet og funktion og til at tilvejebringe en intelligent forbindelse til den verden, hvori det må spille sin rolle. Nervesystemet ligger bag – hvis man kan bruge et sådant udtryk – det egentlige legeme, dvs. bag kød, knogler og muskler. Det er på sin side motiveret og kontrolleret af to faktorer:

- a. Den samlede energi, som er den enkeltes andel af vital energi.
- b. Den energi, som findes i de omgivelser, hvori den enkelte befinder sig, og hvori han skal fungere og spille sin rolle.

Dette koordinerende nervesystem, dette netværk af indbyrdes forbindende sensitive nerver er sjælens symbol i mennesket og er en ydre synlig form af en indre åndelig virkelighed.

3. Endelig er der det, som kan beskrives som legemet, den hel-

hed af kød, muskler og knogler, som mennesket bærer med sig, og som er indbyrdes forbundet gennem nervesystemet og vitaliseret af det, vi ubestemt kalder hans »liv«.

I disse tre, livet, nervesystemet og legemsmassen, finder vi en genspejling af og et symbol på den større helhed, og ved at studere dem indgående og derved få en forståelse af deres funktioner og grupperelation, kan vi nå frem til forståelse af nogle af de love og principper, som styrer aktiviteterne af »Gud i naturen« – en talemåde, som er yderst sand men samtidig urigtig ved sin begrænsning.

De tre guddommelige aspekter, den centrale energi eller ånden, den koordinerende kraft eller sjælen, og det, som disse to bruger og forener, er i virkeligheden ét vitalt princip, som manifesterer sig i mangfoldighed. Disse er de Tre i Én, den Ene i Tre, Gud i naturen og selve naturen i Gud.

For at illustrere det bedre kan vi overføre dette begreb til andre af tankens områder; vi kan se denne treenighed af aspekter virke i den religiøse verden som den esoteriske lære, som den grundlæggende symbolik og som doktrinerne i de store verdensreligioner samt i eksoteriske organisationer; i et lands styre er det folkets samlede vilje, hvad denne vilje end måtte være, de formulerede love og den eksoteriske administration; inden for uddannelsen er det viljen til at lære, det er kunst og videnskab, og det er de store eksoteriske uddannelsessystemer; inden for filosofi er det stræben efter visdom, de indbyrdes forbundne åndsretninger og de ydre fremstillinger af læren. Således løber denne evige trefoldighed gennem ethvert område af den manifesterede verden, hvad enten det ses som det, der er håndgribeligt, eller som det, der er sensitivt og sammenhængende, eller det, der er energigivende. Det er denne intelligente aktivitet, som ubehjælpeligt er blevet kaldt »bevidsthed«. Det er selve bevidsthedens egenskab, der som sådan indebærer et sensitivt respons over for omgivelserne og dette respons' redskab, sjælens guddommelige dualitet; det er endelig summen af det, der

kontaktes og kendes. Det er det, hvorom det sensitive redskab bliver bevidst. Dette er, som vi senere skal se, en gradvis voksende erkendelse, der hele tiden nærmer sig mere esoteriske og indre områder.

Disse tre aspekter findes i mennesket, den guddommelige livsenhed. Først erkender han dem i sig selv; dernæst ser han dem i enhver form i sine omgivelser, og til sidst lærer han at forbinde sine egne aspekter med lignende aspekter i andre former af guddommelig manifestation. Den rette relation mellem former vil resultere i harmonisering af og rigtig tilpasning af livet på det fysiske plan. Rigtig reaktion over for ens egne omgivelser vil resultere i en korrekt forbindelse med det sjælsaspekt, som findes skjult i enhver form, og vil frembringe rette relationer mellem de forskellige dele af den indre nervestruktur, der findes i ethvert naturrige, hvad enten det er under eller over det menneskelige. Dette er noget endnu praktisk taget ukendt, men det vil meget snart blive erkendt, og når det er bevist og realiseret, vil man opdage, at grundlaget for broderskab og enhed ligger deri. Man vil ligeledes opdage, at ligesom leveren, hjertet, lungerne, maven og andre organer i legemet er adskilt i eksistens og i funktion men dog forenet og forbundet overalt i legemet ved nervesystemets formidling, således har tilsvarende organismer i verden såsom naturriggerne også deres adskilte liv og funktioner men er dog indbyrdes forbundne og koordinerede af et uhyre indviklet sensorisk system, som ofte kaldes alle tings sjæl, anima mundi, den bagved liggende bevidsthed.

Når man beskæftiger sig med de tredelinger, som så ofte anvendes, når talen er om det guddommelige, såsom ånd, sjæl og legeme – liv, bevidsthed og form – er det af værdi at huske, at de refererer til differentieringer af det ene liv, og at jo flere af disse tredelinger, man kan gøre sig fortrolig med, desto større kreds af mennesker vil man være i forbindelse med. Når man derimod beskæftiger sig med okkulte og subjektive emner, og når det emne, der skrives om, handler om det udefinerlige, mø-

der man vanskeligheder. Det er ikke vanskeligt at beskrive et menneskes personlige fremtræden, hans beklædning, hans skikkelse og de ting, som omgiver ham. Sproget slår udmærket til for at kunne udtrykke det konkrete og formverdenen. Men når man forsøger at formidle en idé om hans kvalitet, karakter og natur, så står man straks over for problemet med det ukendte, denne undefinerlige, usynlige del, som vi aner, men som stort set forbliver uafsløret og uforstået endog af mennesket selv. Hvorledes skal vi da kunne beskrive ham med sproget som udtryksmiddel?

Når dette gælder mennesket, hvor meget større er vanskeligheden så ikke, når vi med ord skal forsøge at udtrykke den uudsigelige helhed, hvoraf ordene ånd, sjæl og legeme betragtes som differentieringernes hovedkomponenter? Hvorledes skal vi definere det undefinerlige liv, som mennesker (for forståelsens skyld) har begrænset og opdelt i en treenighed af aspekter eller personer, idet de kalder helheden ved navnet Gud?

Men når denne differentiering af Gud i en trefoldighed er universel og har lang tids hævd, og når ethvert folk – fortidigt og nutidigt – har anvendt samme forestilling om trefoldighed for at udtrykke en intuitiv erkendelse, er der berettiget anledning til at bruge den. Det er meget vel muligt, at vi en dag vil komme til at tænke over og udtrykke sandheden på en anden måde, men for det almindeligt tænkende menneske af i dag betyder ordene ånd, sjæl og legeme tilsammen den guddommelige manifestation, både universets guddom og den mindre guddom, mennesket selv. Da denne afhandling er beregnet for det tænkende menneske og ikke for krystalliserede teologer eller de teoretiske forudindtagne videnskabsmænd, vil vi fastholde den anvendte terminologi og søge at forstå, hvad der har ligget bag de vendinger, hvormed mennesket har søgt at forklare selve Gud.

»Gud er ånd, og de, som tilbeder ham, må tilbede ham i ånd og sandhed«, siges det i et af verdens hellige skrifter. »Menne-

sket blev en levende sjæl« kan findes et andet sted i samme hellige skrift. »Jeg beder Gud om, at din hele ånd, sjæl og legeme må bevares udadledelig«, sagde en af de store indviede af Den hvide loge; og den største af dem alle, endnu til stede hos os i fysisk form på jorden, gentog en tidligere vismands ord, da han sagde: »Jeg har sagt, I er guder, og I er alle den højestes sønner.« I ord som disse betragtes fra det kristne synspunkt menneskets trefoldighed, hans guddommelighed og hans slægtskab med det liv, i hvem han lever, bevæger sig og har sin væren; alle de store religioner beskæftiger sig i analoge vendinger med dette slægtskab.

a. Ånd, liv, energi

Ordet ånd bruges om den undefinerlige, flygtige og essentielle impuls eller det liv, som er årsag til al manifestation. Det er livets ånde og er den rytmiske indstrømning af livsenergi, som igen manifesterer sig som tiltrækningskraften, som bevidstheden eller som sjælen, og som er summen af den atomare substans. I den store eksistens eller makrokosmos er det modsvarigheden til den lille eksistens' eller mikrokosmos' vitale og inspirerende faktor, som vi kalder menneskets liv; dette er tilkendegivet ved legemets åndedræt, som ophører eller trækker sig tilbage, når livsforløbet er forbi.

Hvem kan sige, hvad dette noget er? Vi sporer det tilbage til sjæls- eller bevidsthedsaspektet, og fra sjælen til ånden (som vi kalder det ene åndedræts tre aspekter), men hvem har mod til at forklare, hvad disse ord egentlig betyder? Vi kalder dette ukendte noget ved varierende navne i overensstemmelse med vor særlige åndsretning; vi søger at udtrykke det i ord og slutter med at kalde det ånd, det ene liv, monaden, energi. Atter må vi huske, at forståelsen af dette ene livs natur er helt relativ. De, der er optaget af tilværelsens forside, tænker i begreber som

fysisk vitalitet, følelse, impuls eller mental kraft og når ikke hinsides enhedens livsbevidsthed, som alt det ovennævnte kun er differentieringer af. På den anden side udtrykker de, som er mere interesseret i den metafysiske tilnærmelse og mere i sjællivet end i formaspektet, deres opfattelse i begreber som manifestation af sjælen, og de tænker – idet de overskrider den legemlige naturs personlige, selviske reaktioner – i begreber som liv, kvalitet, gruppevilje eller -kraft, gruppekoordination eller kærlighed-visdom og gruppeintelligens eller kundskab, og sammenfatter alt i fællesbetegnelsen broderskab.

Men selv dette viser sig at være separatistisk på grund af, at opdelingen er i større enheder, end den mindre enhed er i stand til at fatte. Derfor begynder den indviede, især efter den tredje indvielse, at tænke endnu mere i retning af syntese og udtrykker sandheden for sig selv i udtryk som ånd, liv, den Ene. Disse udtryk betyder for ham noget meningsfyldt, men ligger så fjernt fra almindeligt tænkende menneskers begreber, at det er unødvendigt for mig at udtale mig nærmere herom.

Dette bringer mig til et punkt, som bør behandles, inden vi udvider vort emne. I bogen *En afhandling om Kosmisk Ild* og i afsnittet ovenfor forekommer det ofte, at læren føres frem til et vist punkt og derefter afsluttes med den bemærkning, at gennemsnitsmennesket på grund af sit udviklingstrin vil reagere anderledes over for sandhed end den studerende discipel eller den indviede. Det må nødvendigvis være således, for hver enkelt kan kun fortolke ordene i forhold til sit eget bevidsthedsstadium, og det vil mislykkes for enhver at fortolke dem på samme måde som mennesker på et højere trin af evolutionsstigen. Gennemsnitslæseren reagerer imidlertid mod at være tvunget til at erkende mere omfattende synspunkter end sine egne, og en formulering som: »Det er unødvendigt at uddybe dette, for det kan kun forstås af den indviede«, tjener kun til at irritere ham og til at få ham til at tro på en tilsigtet undvigelse af forfat-

teren, der er kommet ud, hvor han ikke kan bunde og søger at redde ansigt ved en sådan udtalelse. Ligesom en videnskabelig afhandling er meningsløs og kun en broget forvirring af ord for en almindelig gymnasieelev, men for eksperter indebærer en klar definition og mening på grund af deres skoling og mentale udvikling. Således findes der dem, for hvem emnet om sjælen og dens natur, som behandles i en undervisning som denne, er lige så klart og letforståeligt, som almindelig skønlitteratur er det for gennemsnitslæseren, og som de såkaldte »best sellers« er det for det store publikum. Ligeledes er der – skønt de er færre i antal – fremskredne sjæle, for hvem også ånden og dens natur er et rationelt og forståeligt emne, der kan værdsættes og opleves ved hjælp af sjælen og dens evner, ligesom det er muligt at nå til en forståelse af sjælen ved brug af tænkeevnen, når den anvendes rigtigt. Vi ved, at på et lavere niveau er det let at forstå det fysiske legemes natur ved at studere og bruge begærnaturen rigtigt. Det er en form for stolthed og en afvisning af at erkende egne midlertidige begrænsninger, som i læseren vækker mishag mod sætninger, som træffende og med rette siger: »Når du bliver mere udviklet, vil du kunne forstå ovenstående«. Dette bør man gøre sig klart.

For visdommens mestre er åndens natur eller det positive livscenter, som findes skjult i enhver form, lige så lidt et mysterium som sjælens natur er det for den esoteriske psykolog. Det ene livs kilde, det plan eller den tilstand, hvorfra dette liv udsåler, er det store skjulte mysterium for medlemmerne af Hierarkiet af adepten. Åndens natur, dens kvalitet og type af kosmisk energi, dens vibrationshastighed og dens grundlæggende kosmiske differentieringer studeres af indviede over den tredje grad og er genstand for deres forskning. De har en fuldt udviklet intuition til et sådant studium samt en mental, fortolkende evne, som er udviklet gennem deres inkarnationscyklus. De benytter sjælens vakte og udviklede indre lys til at fortolke og

forstå det liv, som (adskilt fra formens verden) befinder sig på de højere bevidsthedsplan, og som trænger ind i vort solsystem fra et eller andet center uden for dette. De kaster derfor dette lys (som er i dem, og som de anvender) i to retninger, da de befinder sig i en midtvejstilstand og efter eget valg virker på intuitions- eller buddhiplanet. De kaster dette lys ind i formens verden og kender alle ting og fortolker alt korrekt; de kaster dette lys ind i de tre højere plans formløse riger (formløse set fra menneskets synspunkt i de tre verdener under intuitionsplanet) og forsøger under stadig vækst at forstå naturen af og forstået med det, som hverken er legeme eller sjæl, hverken kraft eller stof, men som er årsagen til begge i universet.

Når den indviede til sidst har gennemgået de højere solare indvielser og kan virke med fuld monadisk bevidsthed, så bliver det muligt at opnå bevidsthed om det, som endog er adskilt fra en gruppeform og fra de tågede hylstre, som tilslører og skjuler den Ene. De højeste typer af bevidsthed virker fra monadens plan, ligesom de indviede af lavere grad virker fra sjælens plan og bruger opfattelsesorganer (hvis et så utilfredsstillende udtryk tillades) og kundskabsmidler, som gennemsnitsmennesket intet begreb har om; inden for deres bevidsthedsradius gennemtrænger eller omfatter de den helhed af liv, bevidsthed og form, som vi kalder Gud. Disse indviede af høj grad begynder derefter at blive bevidst om en vibration, et åbenbarende lys, en tone eller en retningsgivende lyd, som udstrømmer fra et sted uden for vort eget solsystem.

Den eneste måde, hvorpå vi kan få en forståelse af den proces, der følges, når den guddommelige bevidsthed i mennesket udvides, er ved at studere relationen mellem hjernen og tænkeevnen og lægge mærke til, hvad der sker, når hjernen bliver det intelligente redskab for tænkeevnen; derefter ved at studere relationen mellem sjælen og tænkeevnen, og det der sker, når mennesket styres af sin sjæl og anvender tænkeevnen til at kontrollere aktiviteterne på det fysiske plan med hjernen som mellemled. I disse tre – sjæl, tænkeevne og hjerne – har vi analogi-

en og nøglen til forståelse af ånd, sjæl og legeme og deres indbyrdes funktioner. Dette er emnet i bogen *Sjælens lys*. Når betingelserne, som behandles i denne bog, er bragt til fuldkommenhed, så følger der endnu en ekspansion, idet åndsaspektet, menneskets udstrålende energikilde, (via intuitionen) begynder at anvende sjælen og indpræge sjælsbevidstheden de love, kundskaber, kræfter og inspirationer, som vil gøre sjælen til redskab for ånden eller monaden på samme måde, som menneskets personlighed på et tidligere stadium (via tænkeevnen) blev sjælens redskab. På dette tidligere stadium var udviklingen dobbelt. Da sjælen overtog kontrollen via tænkeevnen, blev hjernen modtagelig over for sjælen. Mennesket vågnede op til en viden om sig selv, sådan som han virkelig var, og om hans normale evolutions tre verdener; senere blev han gruppebevidst og var ikke længere et enkelt individ adskilt fra helheden. Når sjælen bringes under åndens dominans, ses ligeledes to analoge stadier:

For det første bliver disciplen ikke kun opmærksom på sin gruppe og beslægtede grupper, men hans bevidsthed udvides, indtil den kan kaldes planetarisk bevidsthed.

For det andet begynder han at forene denne planetariske bevidsthed med noget, som endnu mere udtrykker syntese og udvikler gradvis bevidstheden om det større liv, som indbefatter det planetariske liv, ligesom mennesket i sin fysiske skikkelse indbefatter sådanne levende organismer som hjerte og hjerne. Når dette sker, begynder han at forstå betydningen af ånd, det ene liv bag alle former, den centrale energi, som er årsagen til al manifestation.

Den gennemsnitlige studerendes første reaktion ved at læse ovenstående er øjeblikkeligt at tænke på den legemlige natur, eftersom den udtrykker en eller anden slags energi. Således er dualiteten det, som bemærkes, og det, som anvender den, er til stede i hans tanke. Alligevel er noget af det vigtigste for okkul-

te aspiranter i vor tid at bestræbe sig på at tænke ud fra den ene virkelighed, som er selve energien og intet andet. I vor redegørelse af dette vanskeligt tilgængelige emne er det derfor af værdi at understrege den kendsgerning, at ånd og energi er synonyme udtryk og er ombyttelige. Kun ved at erkende dette kan vi komme frem til en forening af videnskab og religion og til en sand forståelse af den verden af aktive fænomener, som omgiver os, og i hvilken vi bevæger os.

Udtrykkene organisk og uorganisk er stort set ansvarlige for meget af den forvirring og stærke sondring, der i mange menneskers tænkning forekommer mellem legeme og ånd, mellem liv og form, og som har ført til, at de nægter at indrømme den essentielle identitet af disse to. Den verden, hvori vi lever, betragtes af de fleste som virkelig, solid og håndgribelig, men også at være i besiddelse af en eller anden mysteriøs kraft, som findes skjult i den, og som frembringer bevægelse, aktivitet og forandring. Dette er naturligvis en grov formulering, men det er tilstrækkeligt til at sammenfatte den uintelligente holdning.

De ortodokse videnskabsmænd er stort set beskæftiget med strukturer og sammenhænge, med formernes sammensætning og med den aktivitet, som frembringes af de komponenter, der indgår heri, samt deres indbyrdes relationer og afhængighedsforhold. Genstand for deres undersøgelser er kemikalier og grundstoffer og de funktioner og den rolle, de spiller, samt deres vekselvirkninger, da de danner alle former i alle naturriggerne. Atomets, molekylets og cellens natur, deres funktioner, egenskaberne af deres kraftmanifestationer og de varierende aktivitetstyper samt løsningen af problemet vedrørende karakter og natur af de energier, som er koncentreret eller lokaliseret i de forskellige former i den naturlige eller materielle verden, kræver overvejelse af de bedste hjerner i tankens verden. Alligevel lades vigtige spørgsmål ubesvarede: Hvad er liv? Hvad er energi? Hvad er tilblivelsesprocessen, og hvad er væren?

Problemet med hensyn til hvordan og hvorfor betragtes som frugtesløst, spekulativt og nærmest uløseligt.

Ikke desto mindre kan disse problemer løses og spørgsmålene besvares ved hjælp af ren fornuft og en korrekt fungerende intuition. Deres løsning er en af de almindelige afsløringer, samt opnåelse af indvielse. De eneste sande biologer er de, som er indviede i mysterierne, for de har en forståelse af livet og dets formål og er så identificerede med livsprincippet, at de tænker og taler ud fra energien og dens virkninger, og al deres aktivitet i forbindelse med det planetariske Hierarkis arbejde er baseret på nogle få fundamentale formler, der angår livet, således som det udtrykker sig gennem dets tre differentieringer eller aspekter: energi, kraft, stof.

Det bør bemærkes her, at først når mennesket forstår sig selv, kan han komme til forståelse af den helhed, som vi kalder Gud. Dette er en forslidt sandhed og en okkult floskel, men når den efterleves, fører den til en åbenbaring, som gør den i øjeblikket »ukendte Gud« til en erkendt realitet. Lad mig illustrere.

Mennesket kender sig selv som værende et levende væsen og kalder døden for den gådefulde proces, hvor noget, som han almindeligvis kalder livets ånde, trækkes tilbage. Ved denne tilbageatrækning opløses formen. Den sammenbindende livgivende kraft er borte, og dette medfører, at det, som hidtil betragtedes som et legeme, falder fra hinanden og nedbrydes til dets grundbestanddele.

Dette livsprincip, dette væsentlige grundlag for væren, og denne mystiske, flygtige faktor i mennesket svarer til det, vi kalder ånd eller liv i makrokosmos. Ligesom livet i mennesket holder formen sammen og besjæler, vitaliserer og driver den til aktivitet og således gør mennesket til et levende væsen, således tjener Guds liv – som de kristne kalder det – det samme formål i universet og frembringer den sammenhængende, levende, vitale enhed, som vi kalder et solsystem.

Dette livsprincip i mennesket manifesterer sig på en trefoldig måde:

1. Som den styrende vilje, hensigt og grundlæggende tilskyndelse. Dette er den dynamiske energi, der aktiverer hans væsen, bringer ham ind i tilværelsen, bestemmer hans livslængde samt fører ham gennem livet, det være sig langt eller kort, for endelig at trække sig tilbage ved slutningen af hans livscyklus. Dette er ånden i mennesket, der manifesterer sig som viljen til at leve, at være, at handle, at stræbe og at udvikle sig. I sit laveste aspekt virker den gennem det mentale legeme eller den mentale natur, og i forbindelse med det tætte, fysiske legeme udtrykker den sig gennem hjernen.
2. Som den sammenhængende kraft. Den er den betydningsfulde essentielle kvalitet, som gør alle mennesker forskellige, som skaber den komplekse manifestation af sindsstemninger, begær, egenskaber, komplekser, hæmninger, følelser og særpræg, som frembringer et menneskes særlige psykologi. Denne kraft er resultatet af samspillet mellem ånden eller energiaspektet og stoffet eller legemsnaturen. Den er det udprægede subjektive menneske, hans karakter og individuelle tone; det er den, der bestemmer hastigheden af vibrationsaktiviteten i hans legeme, frembringer hans specielle form, er ansvarlig for hans organers og kirtlers tilstand og natur samt hans ydre kendetegn. Dette er sjælen, som – i sit laveste aspekt – virker gennem den emotionelle eller astrale natur og, i forbindelse med det tætte fysiske legeme, gennem hjertet.
3. Som aktiviteten af de atomer og celler, hvoraf det fysiske legeme er sammensat. Den er summen af de små liv, hvoraf de menneskelige organer, der udgør hele mennesket, er dannet. De har deres eget liv og en bevidsthed med stærk individualitet og identitet. Dette aspekt af livsprincippet virker gen-

nem det æteriske eller vitale legeme og – så vidt angår den håndgribelige forms faste mekanisme – gennem milten.

Vi må derfor huske, at en definition af ånd ikke er mulig og heller ikke en definition af Gud. Når det siges, at ånd er den uudsigelige, undefinerlige årsag, den udstrålende energi, det ene liv og kilden til væren, summen af alle kræfter, af alle bevidsthedstilstande og af alle former, livets aggregat og det, som er aktivt manifesteret af dette liv, selvet og ikke-selvet, kraft og alt, som denne kraft motiverer, så undviger man i virkeligheden spørgsmålet og forsøger det umulige og skjuler sandheden bag ord. Dette kan imidlertid ikke undgås, før den tid kommer, da sjælsbevidstheden er opnået og kendes, og hvor den formløse Ene kan opleves gennem intuitionens klare lys.

En af de første lektier, vi er nødt til at lære, er, at vor tænkeevne endnu er uimodtagelig for de skjulte intuitioner og gør det umuligt for os med sikkerhed at sige, at en sådan tilstand er dette, hint eller noget andet; for før vi kan virke i vor sjælsbevidsthed, kan vi ikke sige, hvad er og ikke er; ikke før vi har underkastet os den nødvendige skoling, er vi i stand til at afkræfte eller bekræfte noget. Vor holdning bør være en fornuftig efterforskning, og vor interesse som den forskende filosof, der er villig til at acceptere en hypotese på grund af dens mulighed, men uvillig til at anerkende noget som en bevist sandhed, før vi ved det af egen erfaring. Som aspirant til de højere mysterier har jeg fordybet mig i disse mysterier i en længere periode, end hvad hidtil har været muligt for de mange, og kan derfor skrive om ting, som det endnu er umuligt at bevise for jer eller for offentligheden, som måtte læse disse instruktioner. For mig kan de være og er sande og beviste kendsgerninger og for mig kan dette være tilstrækkeligt. I bør betragte dem som betydningsfulde muligheder og antydninger om, i hvilken retning sandheden kan søges, men hinsides dette bør I ikke tillade jer at gå. Værdi-

en af disse instruktioner ligger i deres helhed og findes i den til grund liggende struktur eller ramme af samordnede og indbyrdes forbundne udtalelser, der må betragtes som et hele og ikke i detaljer af følgende to grunde:

1. Som tidligere sagt skjuler sproget sandheden og åbenbarer den ikke. Hvis sandhed erkendes, er det, fordi den forskende studerende har fundet et punkt af sandhed i sig selv, der tjener til at oplyse hans skridt, mens han langsomt og gradvis bevæger sig fremad.
2. Der findes mange typer sind, og det kan ikke forventes, at den information, der for eksempel gives i denne afhandling, vil appellere til alle. Det bør erindres, at alle mennesker er bevidsthedsenheder, der er udåndet på en af Guds syv emanationer. Derfor er endog deres monader eller åndelige aspekter af natur forskellige på samme måde, som der i prismet (som er ét) findes syv forskellige farver. Selv dette er kun således på grund af naturen, synspunktet og det modtagelige apparat hos det menneske, hvis øje registrerer og differentierer de forskellige frekvenser af lysvibration. Disse syv subsidiære grupper frembringer igen en varierende anskuelse, mentalitet og tilnærmelse, som alle repræsenterer en lidt forskellig synsvinkel, men som er lige rigtige. Når ovennævnte erkendelse forbindes med sådanne faktorer som de forskellige stadier i evolutionen, forskellige nationaliteter og karakteregenskaber samt de medfødte særpræg, som er fremkommet ved vekselvirkningen mellem det fysiske legeme og dets omgivelser, vil det være åbenbart, at ingen tilnærmelse til et så svært tilgængeligt emne som åndens og sjælens natur kan have en almengyldig definition eller betjene sig af en almindelig terminologi.

b. Sjælen, formidleren eller det midterste princip

Der findes to synsvinkler eller synspunkter, ud fra hvilke sjælens natur må forstås: det ene er sjælsaspektet i relation til det fjerde naturrige, dvs. det menneskelige, og det andet gælder de naturrigger, som står under det menneskelige. Disse naturrigger – må man huske – er genspejlinger af de tre højere.

Det bør erindres, at stoffets sjæl, anima mundi, er den sensitive faktor i selve substansen. Det er stoffets reaktionsevne overalt i universet og den iboende evne i alle former, lige fra fysikerens atom til astronomens solsystem, der frembringer den ubestrideligt intelligente aktivitet, som alt udviser. Det kan kaldes tiltrækkende energi, kohærens, sanseevne, vitalitet, opmærksomhed eller bevidsthed, men måske det mest oplysende udtryk er, at sjælen er den *kvalitet*, som enhver form manifesterer. Den er det subtile noget, som adskiller det ene grundstof fra det andet, det ene mineral fra det andet. Det er formens u håndgribelige, essentielle natur, der i planteriget bestemmer, om det er en rose eller et blomkålshoved, en elm eller brøndkarse, der skal blive til; det er en energitype, der adskiller de forskellige arter i dyreriget og gør det ene menneske forskelligt fra det andet i udseende, natur og karakter. Videnskabsmanden har rubriceret, udforsket og analyseret formerne; der er valgt og givet navne til grundstofferne og mineralerne, til planterne og de forskellige dyrearter; formernes struktur og evolution er blevet studeret, og slutninger og konklusioner er fremsat, men problemet om selve livet kan selv den klogeste stadig ikke løse. Dette problem vil forblive uløst, indtil »livets net« eller vitallegemet, som ligger til grund for enhver form, og som binder alle formdele sammen, erkendes som en kendsgerning.

En definition af sjælen kan betragtes som mere mulig end en definition af ånden på grund af den kendsgerning, at der er mange mennesker, som på et eller andet tidspunkt har oplevet en illumination, en udvidelse, en opløftelse og en lyksalighed,

som har overbevist dem om, at der findes en bevidsthedstilstand, der er så fjern fra den, vi normalt oplever, at den bringer dem ind i en ny tilstand af væren og på et nyt bevidsthedsniveau. Det er noget, der føles og opleves, og det indebærer den psykiske ekspansion, som mystikeren har registeret ned gennem tiderne, og som Paulus henviste til, da han talte om at være »bortrykket indtil den tredje himmel« og dér høre ting, som det ikke er tilladt mennesker at udtrykke. Når både hørelse og syn på disse niveauer afføder bevidst erfaring, da har vi både okkultisten og mystikeren i samme person.

1. Sjælen, makrokosmisk og mikrokosmisk, universel og menneskelig, er den entitet, som fremstår, når åndsaspektet og stofaspektet bringes i forbindelse med hinanden.
 - a. Sjælen er derfor hverken ånd eller stof, men er relationen mellem dem.
 - b. Sjælen er formidleren i denne dualitet; den er det midterste princip, forbindelsesledet mellem Gud og hans form.
 - c. Sjæl er derfor et andet navn for Kristus-princippet, såvel i naturen som i mennesket.

2. Sjælen er det skabte univers' tiltrækkende kraft, og når den er virksom holder den alle former sammen, således at Guds liv kan manifestere sig eller udtrykke sig igennem dem.
 - a. Derfor er sjælen det formbyggende aspekt og er den tiltrækkende faktor i enhver form i universet, i planeten, i naturriggerne og i mennesket (som i sig sammenfatter alle aspekterne). Den frembringer formen, sætter den i stand til at udvikle sig og vokse, så den på mere fyldestgørende måde kan huse det iboende liv, og den driver alle Guds skabninger fremad på evolutionens vej gennem det ene rige efter det andet mod et endeligt mål og en strålende

- fuldbyrdelse.
- b. Sjælen er selve evolutionens kraft. Dette havde Paulus i tankerne, da han talte om »Kristus i jer, herlighedens håb«.
3. Sjælen manifesterer sig på forskellig måde i de forskellige naturriger, men dens funktion er altid den samme, hvad enten vi beskæftiger os med et substansatom og dets evne til at bevare sin identitet og form og fortsætte sin aktivitet på sin egen måde, eller om vi beskæftiger os med en form i et af de tre naturriger, der holdes sammen, udviser særpræg og følger sit eget instinktive liv og arbejder som en helhed mod noget højere og bedre.
 - a. Derfor er det sjælen, der giver tydelige særpræg og forskellige manifestationer i formen.
 - b. Sjælen bearbejder stoffet, tvinger det til at antage visse former, at reagere på visse vibrationer og at opbygge de særegne ydre former, som vi i den fysiske verden kender som mineraler, planter, dyr og mennesker – og den indviede tillige som andre former.
 4. Kvaliteter, vibrationer, farver og særlige kendetegn i alle naturens riger er sjælskvaliteter, ligesom de latente kræfter i enhver form, der søger udtryk og viser mulighed. Ved slutningen af evolutionsperioden vil de i deres helhed åbenbare naturen af det guddommelige liv og af verdenssjælen – den oversjæl, der åbenbarer Guds karakter.
 - a. Derfor manifesterer sjælen sig gennem disse kvaliteter og særpræg som en bevidst reaktion over for stoffet, for kvaliteterne er fremkommet ved samspillet mellem modsætningernes par, ånd og stof, og ved deres indvirkning på hinanden. Dette er grundlaget for bevidsthed.
 - b. Sjælen er den bevidste faktor i alle former, kilden til den bevidsthed, som alle former udviser, og kilden til den modtagelighed over for de omgivende gruppebetingelser,

- som formerne i ethvert af naturens riger opviser.
- c. Derfor kan sjælen defineres som det betydningsfulde aspekt i enhver form (skabt gennem forening af ånd og stof), der føler, registrerer bevidsthed, tiltrækker og frastøder, reagerer eller afviser at reagere og holder alle former i en konstant tilstand af vibrerende aktivitet.
 - d. Sjælen er den opfattende entitet, skabt ved foreningen af Fader-Ånd og Moder-Stof. Det er sjælen, som fx i planteriget frembringer reaktionen på solens stråler, og som får knoppen til at udfolde sig. Det er sjælen, som i dyreriget sætter dyret i stand til at elske sin herre, jage sit bytte og leve sit instinktive liv. Det er sjælen i mennesket, som gør ham bevidst om sine omgivelser og sin gruppe, og som sætter ham i stand til at leve sit normale evolutionære liv i de tre verdener som tilskuer, iagttager og aktør. Det er sjælen, som til sidst får ham til at opdage, at den i ham selv er dualistisk, og at en del af ham reagerer over for dyresjælen, mens en anden del af ham erkender hans guddommelige sjæl. I vor tid synes flertallet hverken at fungere rent dyrisk eller rent guddommeligt, men kan betragtes som menneskelige sjæle.
5. For at udtrykke det klart skal det siges, at universets sjæl er i stand til at differentiere eller snarere (på grund af begrænsningerne af den form, hvorigennem sjælen skal fungere) i stand til at opfatte ved forskellige vibrationshastigheder og de forskellige udviklingsstadier. Sjælsnaturen i universet manifesterer sig derfor gennem bestemte store bevidsthedsstadier med mange mellemstadier, af hvilke de vigtigste kan opregnes således:
- a. *Bevidsthed* eller den bevidsthedstilstand i selve stoffet, der skyldes den kendsgerning, at Moder-Stof er blevet befrugtet af Fader-Ånd, og at liv og stof således er blevet bragt sammen. Denne type af bevidsthed vedrører atomet, molekylet og cellen, hvoraf alle former er opbygget.

- Således skabes et solsystems og en planets form samt formerne af alt, hvad der findes på eller i en planet.
- b. *Intelligent sansende bevidsthed*, dvs. det, der viser sig i mineral- og planteriget. Det er denne bevidsthed, der er ansvarlig for kvaliteten, typen og farven hos plante- og mineralformerne og for deres specifikke natur.
 - c. *Dyrisk bevidsthed*, bevidstheden om sjælsrespons i alle former i dyreriget, der frembringer deres forskelligheder, arter og natur.
 - d. *Menneskelig bevidsthed eller selvbevidsthed*, som udviklingen af liv, form og bevidsthed i de tre andre riger gradvis har stræbt imod. Dette udtryk gælder menneskets individuelle bevidsthed, som i de tidlige stadier er mere dyrisk end guddommelig, på grund af det dyriske legemes dominans med dets instinkter og tendenser. H.P.B. definerer rammende mennesket som »et dyr plus en Gud«. Senere bliver bevidstheden mere udpræget menneskelig, hverken rent dyrisk eller fuldstændig guddommelig, men svinger mellem de to stadier og gør på den måde menneskeriget til den store valplads for kampen mellem modsætningernes par, mellem åndens tilskyndelse eller dragen og stoffets eller modernaturens tillokkelse samt mellem det, der kaldes det lavere selv, og det åndelige menneske.
 - e. *Gruppebevidsthed*, som er de store helheders bevidsthed, opnås af mennesket først og fremmest gennem udviklingen af hans individuelle bevidsthed, summen af liv i hans dyriske, emotionelle og mentale natur samt den guddommelige gnist, som findes i den form, de udgør. Derefter kommer bevidst viden om hans gruppe, som for ham er den gruppe af disciple, der arbejder under en af mestrene, som for ham repræsenterer Hierarkiet. Hierarkiet kan defineres som alle de menneskesønner, der ikke længere er centreret i den individualiserede selvbevidsthed, men

som er trådt ind i en større erkendelse, hvilket er det planetariske gruppeliv. Der findes stadier i denne erkendelse, der rækker hele vejen fra den ganske lille gruppeerkendelse hos disciplen på prøvestadiet op til den fuldendte gruppebevidsthed hos det liv, hvori alle former har deres væren, den planetariske Logos' bevidsthed, den »ånd foran tronen«, som manifesterer sig gennem en planets form, ligesom mennesket manifesterer sig gennem sin form i menneskeriget.

Sjælen kan derfor betragtes som den forenede sansning og den relative viden om det, der ligger bag en planets og et solsystems form. Disse sidstnævnte udgør summen af alle former, organiske såvel som uorganiske, således som materialisten opdeler dem. Selv om sjælen udgør en omfattende helhed, er den imidlertid begrænset i sit udtryk på grund af naturen og kvaliteten af den form, i hvilken den findes, og der er følgelig former, der i høj grad er modtagelige over for sjælen og giver udtryk for den, og andre, som – på grund af deres tæthed og af kvaliteten af de atomer, de består af – ikke er i stand til at erkende sjælens højere aspekter, og som ikke kan udtrykke mere end dens lavere vibration, tone eller farve. Det uendeligt lille erkendes, og det uendeligt store accepteres; men det forbliver et begreb, indtil den tid kommer, da menneskets bevidsthed både er inklusiv og eksklusiv. Dette begreb vil blive forstået, når det andet aspekt kontaktes og mennesket forstår sjælens natur. Det må også erindres, at på samme måde, som manifestationens grundlæggende trefoldighed virker symbolsk i mennesket som hans energiandel (fysisk energi), hans nervesystem og legemets masse, således kan sjælen også opfattes som en trefoldighed, de højere modsvarigheder til de lavere.

Der findes først og fremmest det, som kunne kaldes *den åndelige vilje* – den andel af den universelle vilje, som enhver sjæl kan udtrykke, og som er tilstrækkelig til formålet der

sætter det åndelige menneske i stand til at samarbejde med det store livs plan og hensigt, det liv, hvori han har sin væren. Der findes også den anden sjælskvalitet, som er *åndelig kærlighed*, kvaliteten af gruppebevidsthed, af inklusivitet, af formidling, af tiltrækning og forening. Dette er sjælens altoverskyggende egenskab, for kun sjælen har den som den dynamiske faktor. Ånden eller monaden er først og fremmest udtryk for vilje med kærlighed og intelligens som sekundære principper, og legemsnaturen, personligheden, udmærker sig hovedsageligt ved intelligens, men sjælen ejer i sjældnen grad kærlighedens kvalitet, der også viser sig som visdom, når legemsnaturens intelligens smelter sammen med sjælens kærlighed. Følgende opstilling kan muligvis fremstille dette tydeligere:

Monade..... Vilje..... Hensigt

1. aspekt. Vilje, der sætter monaden i stand til at tage del i den universelle hensigt.
2. aspekt. Kærlighed, den energi, der strømmer ind i sjælen og gør den til det, den er.
3. aspekt. Intelligens, der overføres via sjælen og bringes i manifestation ved hjælp af legemet.

Sjæl..... Kærlighed..... Metode

1. aspekt. Vilje, der holdes i bero, men udtrykker sig gennem personlighedens mentale aspekt og gennem kundalini, som, når den vækkes på rette måde, muliggør de afsluttende indvielser i monadens bevidsthed.
2. aspekt. Kærlighed, sjælslivets dominerende kraft; gennem denne egenskab og denne type af energi kan sjælen være i forbindelse med alle sjæle. Gennem det emotionelle legeme kan sjælen

være i kontakt med alle dyresjæle, der står under den menneskelige sjæl, gennem sit virke på sit eget plan med alle menneskers mediterende sjæle og gennem buddhiprincippet med monadens andet aspekt.

3. aspekt. . . . Viden. Dette aspekt bringes i berøring med intelligensen hos alle celler i den trefoldige legemlige mekanisme.

Ved et nøje studium af denne opstilling bliver det klart, på hvilken måde sjælen virker som formidler mellem monaden og personligheden.

Personligheden skjuler i sig – som et skrin skjuler juvelen – det punkt af sjælslys, som vi kalder lyset i hovedet. Dette lys findes i hjernen og opdages og benyttes først, når personlighedens højeste aspekt, tænkeevnen, er udviklet og fungerer. Så finder foreningen med sjælen sted, og sjælen fungerer gennem den lavere personlige natur.

Sjælen skjuler i sig – ligesom »juvelen i lotusblomsten« – den evne til dynamisk energi, som er monadens manifesterede attribut, viljen. Når sjælen har udfoldet alle sine kræfter og har lært at indbefatte i sin bevidsthed alt, som betegnes som de »myriader af former, som væren antager«, så bliver en endnu højere og mere inklusiv tilstand mulig, og sjælslivet afløses af monadens liv. Dette indebærer en evne til at vide, til at elske og til at tage del i planerne hos det liv, som har magt til inden for sin bevidsthedsradius at indbefatte ikke alene summen af alle liv og al bevidsthed hos vor planets Logos, men også alle liv og al bevidsthed inden for vort solsystem. Naturen af denne bevidsthed er kun mulig at forstå for det menneske, som har opnået sjælsviden. I vor tid er der stort behov for eksperter i sjælens liv og for en gruppe af mænd og kvinder, der ved at påtage sig det store eksperiment med overgang til sjælsbevidst-

hed bekræfter med deres vidnesbyrd den sandhed, som tidligere tiders mystikere og okkultister har været talsmænd for.

c. Legemet, den ydre fremtoning

Det er ikke nødvendigt at skrive meget om dette, for legemets natur og formaspektet har været genstand for forskning og har i mange århundreder været emne for tænkende menneskers overvejelser og diskussion. Meget af det, som de er nået frem til, er fundamentalt rigtigt. Den moderne forsker vedkender sig loven om analogi som basis for sine præmisser og anerkender undertiden, at den hermetiske teori, »som foroven, så forned«, kan kaste meget lys over nuværende problemer. Følgende udsagn kan tjene til at belyse dette:

1. Menneskets legeme er en helhed, en enhed.
2. Denne helhed er opdelt i mange dele og organismer.
3. Disse mange underordnede dele fungerer dog som en helhed, og legemet er et sammenhængende hele.
4. Enhver af dets dele adskiller sig i form og funktion, men de er alle indbyrdes afhængige.
5. Hver del og hver organisme er igen sammensat af molekyler, celler og atomer, og disse holdes sammen i organismens form af helhedens liv.
6. Den helhed, vi kalder mennesket, kan stort set opdeles i fem dele, af hvilke nogle er af større betydning end andre, men samlet udgør de den levende organisme, som vi kalder et menneskeligt væsen.
 - a. Hovedet.
 - b. Den øvre torso eller den del, der ligger over mellemgulvet.

- c. Den nedre torso, eller den del, der ligger under mellemgulvet.
 - d. Armene.
 - e. Benene.
7. Disse organismer tjener forskellige formål, og helhedens velbefindende er afhængig af deres rette funktion og tilpasning.
 8. Enhver af disse organismer har sit eget liv, som udgør summen af dets atomare strukturs liv og belives også af helhedens forenede liv, der styres af hovedet af det åndelige menneskes intelligente vilje eller energi.
 9. Den vigtige del af legemet er tredelingen, hoved, øvre og nedre torso. Et menneske kan fungere og leve uden sine arme og ben.
 10. Enhver af disse tre dele er ligeledes trefoldig i fysisk henseende og er således analog med den menneskelige naturs tre dele og det fuldkomne monadiske livs ni dele. Der findes andre organer, men de nævnte er dem, der har større esoterisk betydning end de øvrige:
 - a. I hovedet findes:
 1. Hjernens fem ventrikler, eller hvad vi kan kalde hjernen som en samlet organisme.
 2. De tre kirtler carotis, pineal og hypofysen.
 3. De to øjne.
 - b. I den øvre del af legemet findes:
 1. Struben.
 2. Lungerne.
 3. Hjertet.
 - c. I den nedre del af legemet findes:

1. Milten.
2. Maven.
3. Forplantningsorganerne.

11. Legemet som helhed er også trefoldigt:

- a. Huden og knoglestrukturen.
- b. Kar- eller blodsystemet.
- c. Det trefoldige nervesystem.

12. Hver af disse trefoldigheder svarer til de tre dele af menneskets natur:

- a. Den fysiske natur: Huden og knoglestrukturen er analoge med menneskets fysiske og æteriske legeme.
- b. Sjælens natur: Blodkarrene og kredsløbssystemet er analoge med den altgennemtrængende sjæl, der gennemtrænger alle dele af solsystemet, ligesom blodet strømmer til alle dele af legemet.
- c. Åndens natur: Nervesystemet, der giver energi til og virker gennem hele det fysiske menneske, svarer til åndens energi.

13. I hovedet har vi analogien til åndsaspektet, den styrende vilje, monaden, den Ene.

- a. Hjernen med sine fem ventrikler er analog med den fysiske form, som ånden beliver, hvad angår mennesket, den femfoldige helhed, hvorigennem ånden må udtrykke sig på det fysiske plan.
- b. De tre kirtler i hovedet er nært forbundne med sjælen eller den psykiske natur (højere og lavere).
- c. De to øjne på det fysiske plan svarer til monaden, som er vilje og kærlighed-visdom eller atma-buddhi, ifølge den okkulte terminologi.

14. I den øvre del af legemet har vi en analogi til den trefoldige sjælsnatur.
 - a. Struben svarer til det tredje skabende aspekt eller legemsnaturen, sjælens aktive intelligens.
 - b. Hjertet svarer til sjælens kærlighed-visdom, buddhi- eller Kristus-princippet.
 - c. Lungerne, analogien til livets ånde, svarer til ånden.

15. I den nedre torso har vi atter dette trefoldige system:
 - a. Forplantningsorganerne, det skabende aspekt, legemets skaber.
 - b. Maven, som den fysiske manifestation af solar plexus, er analog med sjælens natur.
 - c. Milten, modtageren af energi og derfor på det fysiske plan udtryk for det center, som modtager denne energi, er analog med den energigivende ånd.

Vitallegemet er udtryk for sjælsenergien og har følgende funktioner:

1. Det forener og forbinder summen af alle former til en enhed.
2. Det tilføjer enhver form dens specielle kvalitet, og dette skyldes:
 - a. Den type af stof, der drages ind i den specielle del af livsvævet.
 - b. Hver specifik forms placering i den planetariske Logos' legeme.
 - c. Det specielle naturrige, som vitaliseres.
3. Det er integrationsprincippet og i streng fysisk betydning manifestationens sammenholdende kraft.
4. Dette livsvæv er den subjektive analogi til nervesystemet, og begyndere i de esoteriske videnskaber kan, hvis de husker

dette, forestille sig et netværk af nerver og forgreninger, der gennemløber hele legemet, eller summen af alle former, som samordner, sammenkæder og frembringer en essentiel enhed.

5. I denne enhed er der forskellighed. På samme måde som menneskelegemets forskellige organer er indbyrdes forbundne gennem nervesystemets forgreninger, således forenes også de forskellige naturriger og formernes mangfoldighed i den planetariske Logos' legeme. Bag det objektive univers findes det subtile sensitive legeme – én organisme, ikke mange, én sansende, modtagelig og sammenhængende form.
6. Denne sensitive form reagerer ikke kun over for omgivelserne, men den overfører (fra indre kilder) visse energityper, og formålet med denne afhandling kan her siges at være en betragtning over de forskellige energityper, der overføres til formen i menneskeriget, formens modtagelighed over for disse krafttyper, virkningerne af denne kraft på mennesket og hans gradvise modtagelighed over for udstrålende kraft, kommer fra følgende kilder:
 - a. Fra hans omgivelser samt hans eget ydre fysiske legeme.
 - b. Fra det emotionelle plan som astralkraft.
 - c. Fra det mentale plan som tankestrømme.
 - d. Egoisk kraft, en kraft, der kun opfattes af mennesket, og som det fjerde naturrige er vogter af, og som har gådefulde og besynderlige virkninger.
 - e. Den energitype, som frembringer konkretisering af ideer på det fysiske plan.
 - f. Rent åndelig energi eller kraft fra monadens plan.

De forskellige typer af kraft kan alle registreres i menneskeriget. Nogle af dem registreres i rigerne under det menneskelige, og æterlegemets mekanisme i mennesket er opbygget således, at hele det objektive menneske gennem de tre objektive manifestationer – det trefoldige nervesystem, de syv vigtigste nerveplexi, de mindre nerveceller og de mange tusinde nerver – kan være modtagelig for:

- a. De ovenfor nævnte typer af kraft.
- b. Energier, der er opstået i og udgår fra en eller anden del af det planetariske æteriske livsvæv.
- c. Det solare livsvæv.
- d. Zodiakkens stjernebilleder, som synes at have en væsentlig virkning på vor planet, og som astrologi, der endnu er en ikke udviklet videnskab, beskæftiger sig med.
- e. Visse kosmiske kræfter, som – hvad der vil blive erkendt senere – virker på og frembringer forandringer i vort solsystem og følgelig på vor planet og på alle former inden for vort planetariske liv. Dette er blevet omtalt i *En afhandling om Kosmisk Ild*.

Det planetariske livsvæv er modtageligt over for alle disse kræfter, og når astrologer arbejder på den okkulte måde og betragter det planetariske horoskop, vil de hurtigere nå frem til en forståelse af de zodiakale og kosmiske indflydelser.

Anima mundi er det, der ligger bag livsvævet. Livsvæv er blot et fysisk symbol for denne universelle sjæl; det er det ydre og synlige tegn på den indre virkelighed og den konkrete side af den sensitive og modtagelige entitet, som kæder ånd og stof sammen. Denne entitet kalder vi den universelle sjæl, eller verdenssjælen, det midterste princip set fra det planetariske livs synspunkt. Når vi indsnævrer begrebet til at betegne den menneskelige familie og betragter det individuelle menneske, kalder vi den det formidlende princip, idet menneskehedsens sjæl ikke kun er en entitet, der sammenkæder ånd og stof og formidler mellem monade og personlighed, men menneskehedsens sjæl har også en enestående funktion at udføre ved at være mellemled mellem de tre højere naturriger og de tre lavere. De tre højere er:

1. Vor planets åndelige Hierarki, naturånder eller engle og menneskelige ånder, som står på et bestemt trin på evolutionsstigen. Af disse er Sanat Kumara, som legemliggør et princip af den planetariske Logos, den højeste, og en indviet af første grad den laveste, med tilsvarende entiteter i det, vi

- kalder engle- eller devariget.
2. Strålernes hierarki – visse grupperinger af de syv stråler i relation til vor planet.
 3. Et hierarki af liv, der gennem en udviklingsproces er samlet fra vor egen planetariske evolution og fra fire andre planeter, som legemliggør den solare Logos' hensigt og plan i relation til de fem implicerede planeter.

Når vi indsnævrer begrebet til mikrokosmos, ser vi, at egoet eller sjælen virkelig tjener som det midterste princip ved at forbinde hierarkiet af monader med ydre varierende former, som de benytter successivt under processen med:

- a. At vinde visse erfaringer, der resulterer i opnåede egenskaber.
- b. At frembringe visse virkninger, der er indledt i et tidligere system.
- c. At samarbejde med Sollogos' plan i relation til hans (hvis man kan anvende et pronomen, når der tales om et liv, som er en eksistens og samtidig er et omfattende begreb) karma – et punkt, der undertiden overses. Hans karma må afvikles gennem inkarnationsmetoden og det deraf følgende resultat af den inkarnerede energi på formens substans. Dette symboliseres for os, hvis blot vi kunne fatte det, i solens relation til månen. »Den solare herre vækker med sin varme og sit lys de døende lunare herrer til et uægte liv. Dette er det store bedrag og hans nærværelses maya.« Således hedder det i *Den gamle kommentar*, som jeg ofte har citeret i mine bøger. Ovennævnte begreb gælder ligeledes for den individuelle sjæl.

Dette midterste princip befinder sig nu i en åbenbaringsproces. Det lavere aspekt er virksomt. Det højere forbliver ukendt, men det, som kæder dem sammen (og samtidig åbenbarer naturen af det højere), står lige foran at blive opdaget. Strukturen, mekanismen, er nu rede og har nået et udviklingspunkt, så den kan være til nytte; det vitale liv, som kan lede og motivere »maski-

neriet« er ligeledes nærværende, og mennesket kan nu på intelligent måde anvende og kontrollere ikke blot dette »maskineri«, men også det aktive princip.

Det store symbol for sjælen i mennesket er det vitale eller æteriske legeme, og det af følgende grunde:

1. Det er det, der fysisk svarer til det indre lyslegeme, som vi kalder sjælslegemet, det åndelige legeme. I Bibelen kaldes det for den »gyldne skål« og udmærker sig ved:
 - a. Dets lyskvalitet.
 - b. Dets vibrationshastighed, som er synkroniseret med sjælens udvikling.
 - c. Dets sammenholdende kraft, der sammenkæder og forbinder alle dele af legemsstrukturen.
2. Det er det mikrokosmiske »livsvæv«, for det ligger til grund for enhver del af den fysiske struktur og tjener tre formål:
 - a. At føre livsprincippet eller den energi, der frembringer aktivitet, ud i hele legemet. Dette gør det ved hjælp af blodet, og brændpunktet for denne distribution er hjertet. Det er overføreren af fysisk vitalitet.
 - b. At sætte sjælen eller det menneskelige og dog åndelige menneske i stand til at være i forbindelse med sine omgivelser. Dette udføres ved hele nervesystemets formidling, og brændpunktet for denne aktivitet er hjernen. Den er sædet for bevidst modtagelighed.
 - c. Til sidst gennem liv og bevidsthed at frembringe en udstrålende aktivitet eller manifestation af herlighed, som vil gøre ethvert menneske til et aktivt center for fordeling af lys og tiltrækkende energi til andre i menneskeriget og gennem menneskeriget til de riger, der står under det menneskelige. Dette er en del af den planetariske Logos' plan til vitalisering og fornyelse af vibrationen i de former, der står under den menneskelige.

3. Dette mikrokosmiske symbol for sjælen ligger ikke kun til grund for hele den fysiske natur (og er således et symbol for anima mundi eller verdenssjælen), men er en udelelig, sammenhængende og forenet entitet, der dermed symboliserer Guds enhed og homogenitet. Der findes ingen adskilte organismer i det æteriske legeme, men det er ganske enkelt et legeme af frit flydende kraft. Denne kraft er en blanding eller forening af to typer af energi i varierende mængder, dynamisk energi og tiltrækkende eller magnetisk energi. Disse to typer karakteriserer ligeledes den universelle sjæl – viljens og kærlighedens kraft eller atma- og buddhikraften, og det er disse to kræfters indvirkning på stoffet, som til alle formers æteriske legeme tiltrækker de nødvendige fysiske atomer, og som – efter således at have tiltrukket dem – ved viljens kraft driver dem ind i visse aktiviteter.
4. Dette sammenhængende forenede legeme af lys og energi er symbol for sjælen derved, at det har i sig syv brændpunkter, hvori fortætningen – hvis vi kan kalde den sådan – af de to sammensmeltede energier intensiveres. Disse svarer til de syv brændpunkter i solsystemet, hvori Sollogos, gennem de syv planetariske Logoi, fokuserer sine energier. Dette vil senere blive uddybet. Det punkt, der skal bemærkes her, er ganske enkelt den symbolske natur af det æteriske eller vitale legeme, for det er gennem forståelsen af de energier, der viser sig i funktion, og af den ligeartede natur af form og virke, at man kan få et vist begreb om sjælens virke, det midterste princip i naturen.
5. Symbolikken kan føres videre, når man husker på, at det æteriske legeme forbinder det rent fysiske eller tætte legeme med det rent subtile, det astrale eller emotionelle legeme. Heri ses genspejlingen af sjælen i mennesket, som forbinder de tre verdener (der svarer til det faste, flydende og luftformige aspekt af menneskets rent fysiske legeme) med de højere plan i solsystemet og forbinder således det mentale med det buddhiske plan og tænkeevnen med de intuitive bevidsthedstilstande.

FØRSTE REGEL

Solenglen samler sig, spreder ikke sin kraft, men kommunikerer i dyb meditation med sit spejlbillede.

Nogle grundlæggende forudsætninger.
Disciplens vej.

FØRSTE REGEL

Nogle grundlæggende forudsætninger

Vi begynder nu på et studieforløb, hvor hele formålet vil være at få den studerende til at reflektere over sig selv og således over det større selv, som i de fleste tilfælde kun har gjort sin tilstedeværelse mærkbar i sjældne og stærkt emotionelle øjeblikke. Når selvet *kendes* og ikke blot føles, og når erkendelsen er mental såvel som sanset, da kan aspiranten virkelig forberedes til indvielse.

Jeg vil gerne fremhæve, at jeg baserer mine ord på visse grundlæggende forudsætninger, som jeg for klarhedens skyld ganske kort vil forklare.

For det første, at den studerende er oprigtig i sin stræben og fast besluttet på at gå fremad, uanset hvordan reaktionen fra det lavere selv måtte være. Kun de, der klart kan skelne mellem deres naturs to aspekter, det virkelige selv og det illusoriske selv, kan arbejde intelligent. Dette er blevet udtrykt på udmærket måde i Patanjalis »Yoga Sutraer«.

»Erfaring (om modsætningernes par) kommer af sjælens manglende evne til at skelne imellem det personlige selv og purusha (eller ånd). De objektive former er til for det åndelige menneskes anvendelse (og erfaring). Intuitiv forståelse af den åndelige natur fremkommer gennem meditation over dette forhold.« III. bog, sutra 35.

Den otteogfyrretyvende sutra i samme bog giver en fremstilling, som dækker et senere trin af skelnende erkendelse. Denne skelnende kvalitet næres ved en holdning, hvor tanken til stædighed samles på ny, og ved at benytte metoden til konstant

tilbageblik over livet under nøje opmærksomhed.

For det andet forudsætter jeg, at alle studerende har levet længe nok og kæmpet tilstrækkeligt med livets modstridende kræfter til, at det har sat dem i stand til at udvikle en forholdsvis ægte sans for værdier. Jeg antager, at de bestræber sig på at leve som dem, der ved noget om sjælens sande evige værdier. De lader sig ikke holde tilbage af nogen hændelser vedrørende personligheden eller af tidens og omstændighedernes pres, ej heller af alder eller fysisk svaghed. De har klogt lært, at en begejstret stormen fremad og en voldsom og energisk fremgang har sine ulemper, og at en støt, regelmæssig, vedholdende bestræbelse vil føre dem længere i det lange løb. Krampagtige anstrengelser og midlertidig iver fører kun til skuffelse og til en tung følelse af nederlag. Det er skildpadden og ikke haren, der kommer først til målet, skønt begge til sidst vil nå det.

For det tredje forudsætter jeg, at de, som alvorligt er indstillet på at drage fordel af instruktionerne i denne bog, er villige til at opfylde følgende enkle krav: eftertænksomt at læse det, der er skrevet, at forsøge at bringe orden i deres tanker og at holde fast ved deres meditationsarbejde. At bringe orden i tankerne er et heldagsarbejde, og tænkeevnens anvendelse på det forhåndenværende arbejde dagen igennem er den bedste metode til at gøre studie- og meditationsperioderne frugtbare og til at gøre disciplen egnet til sit kald.

Med en klar forståelse af disse forudsætninger, er mine ord beregnet på dem, der *søger* at leve op til det behov, der er for skolede tjenere. Læg vel mærke til, at jeg ikke siger dem, der lever op til det. Intention og anstrengelse betragtes af os som værende af allerstørste betydning og er de to hovedkrav til alle disciple, indviede og mestre, og hertil kommer evnen til udholdenhed.

I vore overvejelser af disse regler er jeg ikke så interesseret i deres anvendelse på selve det magiske arbejde som i at skole magikeren og i at udvikle ham med henblik på hans egen

karakter. Senere kan vi beskæftige os med kundskabens anvendelse på verdenskræfternes ydre manifestation, men nu er vort mål et helt andet; jeg søger at gøre de studerendes sind og hjerner (og derfor det lavere selv) interesseret i det højere selv, og derigennem stimulere deres mentale interesse, således at tilstrækkelig drivkraft udvikles til at sætte dem i stand til at gå fremad.

Glem heller ikke, at når sjælens magi én gang er blevet forstået af personligheden, så hersker denne sjæl vedvarende og kan betros at føre menneskets skoling frem til fuldbyrdelse, ikke hindret (som I nødvendigvis er det) af tanker om tid og rum og af uvidenhed om den pågældende sjæls tidligere udvikling. Det bør altid erindres, at når det drejer sig om individuelle mennesker, så er det arbejde, der kræves, dobbelt:

1. At lære dem, hvorledes det personlige lavere selv forbindes med den overskyggende sjæl, således at der i den fysiske hjerne er en sikker bevidsthed om denne guddommelige kendsgernings virkelighed. Den hidtil antagne virkelighed af de tre verdener, der fastholder og binder, bliver med denne viden illusorisk, hvilket er det første skridt fra det fjerde til det femte naturrige.
2. At give sådanne praktiske instruktioner, at aspiranten sættes i stand til –
 - a. at forstå sin egen natur. Dette indbefatter visse kundskaber om fortidens lære med hensyn til menneskets konstitution og en forståelse af nutidige østlige og vestlige forskeres fortolkninger.
 - b. at kontrollere sin egen naturs kræfter og lære noget om de kræfter, som omgiver ham.
 - c. at gøre det muligt for ham at udfolde sine latente evner, således at han kan klare sine egne specifikke problemer, stå på egne ben, klare sit eget liv, løse sine egne vanskeligheder og blive så stærk og afbalanceret i ånden, at han

fremtvinger en anerkendelse af sin egnethed som medarbejder på evolutionens plan som en hvid magiker og som en af den skare af viede disciple, som vi kalder »vor planets Hierarki«.

De, der studerer disse emner, anmodes derfor om at udvide deres opfattelse af dette Hierarki af sjæle, således at de inkluderer alle de eksoteriske områder i menneskenes liv (politiske, sociale, økonomiske og religiøse). De bedes om ikke at indsnævre begrebet, som så mange gør det, til kun at gælde dem, som har skabt deres egen lille specielle organisation, eller til dem, som udelukkende arbejder på livets subjektive side og inden for det, som af konservative naturer betragtes som de såkaldte religiøse eller åndelige retninger. Alt, som tager sigte mod at højne menneskehedens stadi på ethvert manifestationsplan, er religiøst arbejde og har et åndeligt mål, for stof er blot ånd på det laveste plan, og ånd – siges der – er blot stof på det højeste. Alt er ånd, og disse differentieringer er kun et produkt af den begrænsede tænkning. Derfor udgør alle Guds arbejdere og alle kendere af Gud – uanset om de befinder sig i eller uden for et kødeligt legeme, og uanset hvilket som helst område af den guddommelige manifestation de arbejder i – en del af det planetariske Hierarki og er integrerede enheder i den store skare af vidner, som er »tilskuere og iagttagere«. De besidder evnen til åndelig indsigt eller perception såvel som til objektiv eller fysisk vidsyn.

I dette studium kan vi sammenfatte Første Regel på en enkel og dog dybsindig måde med følgende ord:

1. Egoisk kommunikation.
2. Cyklisk meditation.
3. Koordination eller enhedsskabelse.

Reglerne indledes i *En afhandling om Kosmisk Ild* med en kort sammenfatning af processen og et udsagn vedrørende den

hvide magikers natur.

I denne første betragtning over vort emne vil jeg gerne ganske kort opstille de kendsgerninger, som gives i kommentaren, for at vise aspiranten, hvor meget der er givet ham til overvejelse og hjælp, hvis han forstår, hvorledes han skal læse og grunde over det, han læser. Den korte fortolkning af Første Regel giver følgende udsagn:

1. Den hvide magiker er et menneske, som er i kontakt med sin sjæl.
2. Han er modtagelig over for og vidende om sin sjæls hensigt og plan.
3. Han er i stand til at modtage indtryk fra åndens rige og registrere dem i sin fysiske hjerne.
4. Det siges også, at hvid magi:
 - a. Arbejder oppefra og nedefter.
 - b. Er resultatet af solar vibration og derfor af egoisk energi.
 - c. Ikke er en virkning af vibrationer fra livets forside, idet den er adskilt fra emotionel og mental impuls.
5. Nedstrømning af energi fra sjælen er resultatet af:
 - a. Stadig indre samling.
 - b. Sjælens koncentrerede og målrettede kommunikation med sindet og hjernen.
 - c. Vedholdende meditation over evolutionsplanen.
6. Sjælen befinder sig derfor i dyb meditation under hele den fysiske inkarnationscyklus, hvilket er alt, hvad der angår den studerende her.
7. Denne meditation er af natur rytmisk og cyklisk ligesom alt andet i kosmos. Sjælen ånder, og dens form lever derved.
8. Når kommunikationen mellem sjælen og dens redskab er

- bevidst og vedholdende, bliver mennesket en hvid magiker.
9. Derfor er de, der arbejder med hvid magi, uden undtagelse og ifølge sagens natur højt udviklede mennesker, for det tager mange livscyklere at skole en magiker.
 10. Sjælen behersker sin form ved hjælp af sutratmaen eller livstråden og vitaliserer gennem den sit trefoldige redskab (det mentale, emotionelle og fysiske) og opretter således en kommunikation med hjernen. Gennem hjernen, når den kontrolleres bevidst, tilskyndes mennesket til intelligent aktivitet på det fysiske plan.

Det ovenstående er en kort analyse af den Første Regel for magi, og jeg vil gerne foreslå, at de studerende, når de i fremtiden mediterer over reglerne, selv foretager en sådan analyse. Gør de dette, når de tænker over hver regel, vil de nærme sig hele emnet med større interesse og kundskab. De vil desuden spare sig selv for at skulle se tilbage og slå op i bogen igen.

Ved nærmere betragtning af ovenstående analyse, vil man finde, at det er en meget klar sammenfatning, og at den studerende indføres i sit studium af magi gennem en kort oversigt over den tidligere situation, sin udrustning og metoden at nærme sig emnet på. Lad os fra begyndelsen erkende det enkle i den idé, som jeg har ønsket at meddele i mine hidtidige udsagn. Ligesom redskabet og dets relation til den ydre verden i fortiden har været det altafgørende i det åndelige menneskes erfaring, således er der nu mulighed for en omstilling, hvor det åndelige menneske, solenglen eller sjælen vil være det altafgørende. Hans forbindelse gennem formsiden til de indre såvel som til de ydre verdener vil også blive erkendt. Mennesket har i sin relation kun medtaget formsidens område af den almindelige menneskelige evolution.

Han har benyttet formsiden og er blevet domineret af den. Han har også lidt under den og har som følge deraf til tider

gjort oprør på grund af overmætning af alt, som hører den materielle verden til. Utilfredshed, afsky, modvilje og dyb træthed kendetegner meget ofte den, som står ved tærskelen til discipelskab. For hvad er en discipel? Han er et menneske, der søger at lære en ny rytme, at træde ind i et nyt erfaringsområde og at følge i sporet af de fremskredne mennesker, som før ham har betrådt vejen, der fører fra mørke til lys, fra det uvirkelige til det virkelige. Han har smagt livets glæder i illusionens verden og har lært deres magtesløshed med hensyn til at tilfredsstille og fastholde ham. Nu befinder han sig i et overgangsstadium mellem tilværelsens gamle og nye tilstande. Han svinger mellem en tilstand af sjælsbevidsthed og formbevidsthed. Han »ser dobbelt«.

Hans åndelige opfattelsesevne vokser langsomt og sikkert, efterhånden som hjernen, via tænkeevnen, bliver modtagelig for oplysning fra sjælen. Når intuitionen udvikles, vokser bevidsthedens radius, og der udfolder sig nye kundskabsområder.

Det første kundskabsområde, der modtager oplysning, kan måske beskrives som summen af de former, der findes i de tre verdener for menneskelig stræben, den æteriske, astrale og mentale. Den vordende discipel bliver gennem denne proces vidende om sin lavere natur og begynder at erkende omfanget af sit fangenskab og (som Patanjali udtrykker det) »den omskiftelige psykiske naturs modifikationer«. Hindringerne for fuldbyrdelse og fremskridt afsløres for ham, og hans problem bliver specifikt. Derefter kommer han ofte i den situation, som Arjuna befandt sig i, da han stod over for fjender fra sin egen husstand, usikker med hensyn til sin pligt og modløs, når han søgte at balancere mellem modsætningernes par. Disciplens bøn bør da være den kendte indiske bøn, som kommer fra hjertet, forstået af hovedet og suppleret med et opofrende liv i menneskehedens tjeneste.

»Afdæk for os den sande åndelige sols åsyn,
skjult bag en skive af gyldent lys,
at vi må kende sandheden og gøre vor fulde pligt
på vor rejse til dine hellige fødder.«

Når han holder ud og kæmper, overvinder sine problemer og bringer sine begær og tanker under kontrol, åbenbares det andet kundskabsområde – kundskaben om selvet i det åndelige legeme, kundskaben om egoet, således som det udtrykker sig gennem kausallegemet, karana sarira, og viden om den kilde til åndelig energi, som er den motiverende impuls bag den lavere manifestation. »Skiven af gyldent lys« gennembøres; den sande sol ses; vejen er fundet, og aspiranten kæmper sig fremad ind i et stedse klarere lys.

Når kundskaben om selvet og bevidstheden om det, som selvet ser, hører, véd og er i kontakt med, stabiliseres, så findes mesteren; hans gruppe af disciple kontaktes; planen for den del af det arbejde, som han umiddelbart skal påtage sig, erkendes og udføres gradvis på det fysiske plan. På denne måde aftager den lavere naturs aktivitet, og mennesket træder lidt efter lidt i bevidst kontakt med sin mester og sin gruppe. Men dette sker først, når »lampen er tændt« – når det lavere og det højere er afstemt efter hinanden, og indre oplysning strømmer ned til hjernen.

Det er af væsentlig betydning, at disse punkter forstås og studeres af alle aspiranter, således at de kan tage de nødvendige skridt og udvikle den ønskede bevidsthed. Indtil dette er sket, står mesteren magtesløs, hvor villig han end måtte være, og han kan ikke give et menneske adgang til sin gruppe og således tage ham ind under sin auras indflydelse og gøre ham til en forpost for sin bevidsthed. Ethvert trin på vejen må udhugges af mennesket selv, og der findes ingen kort eller let vej ud af mørket og ind i lyset.

Disciplens vej

Den hvide magiker er altid i bevidst samordning med sit ego, sin »engel«, er modtagelig over for egoets planer og hensigter, og han er derfor i stand til at modtage de højere indtryk. Vi må huske, at medens magi virker oppefra og nedefter og er resultatet af solvibration og ikke af de impulser, der udstråler fra en eller anden af månepitriene, så er nedstrømningen af den påvirkende energi fra solpitrien et resultat af, at den i det indre har samlet sig, at den har inddraget sine kræfter, før den udsender dem i koncentreret form til sin skygge, mennesket, og af dens stadige meditation over formålet og planen. Det kan måske være en hjælp for den studerende, hvis han her husker, at egoet (såvel som Logos) er i dyb meditation under hele den fysiske inkarnationscyklus. Denne meditation er cyklisk i sin natur, den involverede pitri udsender rytmiske strømme af energi til sit »spejlbillede«, og disse strømme opfattes af mennesket som hans »høje impulser«, drømme og aspirationer. Derfor er det indlysende, at de, der arbejder med hvid magi, altid vil være fremskredne og åndelige mennesker, for »spejlbilledet« er sjældent modtagelig over for egoet eller solenglen før efter mange inkarnationscykler. Solpitrien kommunikerer med sin »skygge« eller sit spejlbillede ved hjælp af sutratmaen, som passerer ned gennem legemerne til et indgangspunkt i den fysiske hjerne, om jeg så må sige, men mennesket kan endnu ikke fokusere eller se klart i nogen retning.

Ser han bagud, ser han kun tågerne og dunsterne på illusionens plan, og det interesserer ham ikke. Ser han fremefter, ser

han et fjernt lys, der tiltrækker ham, men han kan endnu ikke se det, som lyset åbenbarer. Ser han på sine omgivelser, ser han kun skiftende former og filmstrimlen af livets forside. Ser han i det indre, ser han de skygger som lyset kaster, og opdager mange hindringer, der må elimineres, før han kan nærme sig det lys, han ser i det fjerne, og lade det indgå i sig. Mennesket vil derefter opfatte sig som selve lyset, vil vandre i dette lys og ligeledes overføre det til andre.

Det ville være gavnligt at huske, at discipelskabets stadium på mange måder er den vanskeligste del på hele evolutionsstigen. Solenglen befinder sig uophørligt i dyb meditation. De impulser af energi, der udstråler fra ham, øges i vibrations-hastighed og bliver mere og mere magtfulde. Energien påvirker mere og mere de former, hvorigennem sjælen søger at udtrykke sig og søger at få kontrol over.

Dette får mig til at nævne punkt syv, som tidligere er analyseret her i Første Regel. Jeg sagde, at »sjælens meditation af natur er rytmisk og cyklisk ligesom alt andet i kosmos. Sjælen ånder, og dens form lever derved«. Den rytmiske natur af sjælens meditation må ikke overses i aspirantens liv. Der hersker over alt i naturen ebbe og flod, og i havets tidevand har vi et vidunderligt billede på en evig lov. Efterhånden som aspiranten tilpasser sig sjælslivets tidevand, begynder han at erkende, at der altid sker en indstrømning, en vitalisering og stimulering, som efterfølges af en udstrømning lige så sikkert og uundgåeligt som kraftens uforanderlige love. Denne ebbe og flod kan vi se virke i døds- og inkarnationsprocesserne. Den kan også ses i menneskets lange kæde af liv, for visse liv kan synes at være statiske og begivenhedsløse, langsomme og træge set ud fra sjælens erfaring, mens andre er vibrerende, fulde af erfaring og af vækst. Dette bør huskes af alle jer, der arbejder og søger at hjælpe andre til at leve rigtigt. Befinder de sig i ebbe-stadiet eller er de påvirkede af sjælsenergiens højvande? Gennemgår

de en periode med midlertidig ro, som er en forberedelse til større impuls og anstrengelse, så må det arbejde, som skal ydes, være at styrke og stabilisere for at sætte dem i stand til at »stå i åndelig væren«. Er de underkastet en cyklisk indstrømning af kræfter, da må den, der støtter, søge at hjælpe med at dirigere og benytte energien, som, hvis den dirigeres forkert, vil ende i forliste liv, men, hvis den benyttes med klogskab, vil frembringe en fuldstændig og frugtbar tjeneste.

Disse tanker kan også anvendes af dem, der studerer menneskehedens store racemæssige cykler, og meget af interesse vil blive opdaget. Men det er vigtigere for os at vide, at disse cykliske impulser i disciplens liv forekommer med større hyppighed, hastighed og styrke end i det almindelige menneskes liv. De skifter med foruroligende hurtighed. Mystikerens oplevelse af bjerge og dale er blot én måde at udtrykke denne ebbe og flod på. Til tider vandrer disciplen i solskin og til andre tider i mørke; til tider føler han glæde ved sandt fællesskab og til andre tider synes alt tungt og goldt; hans tjeneste er lejlighedsvis en frugtbar og tilfredsstillende oplevelse, og han synes at være i stand til at yde virkelig hjælp; til andre tider føler han, at han intet har at tilbyde, og at hans tjeneste er frugtesløs og tilsyneladende uden resultater. Visse dage står alting klart for ham, og han synes at stå på bjergets top og se ud over et solbeskinneth landskab, hvorfra han ser alt klart. Han kender og føler sig som en Guds søn. Senere synes skyerne imidlertid at sænke sig, og han føler sig ikke sikker på noget som helst og synes intet at vide. Han vandrer i sollyset og er næsten overvældet af solstrålernes glans og varme og spekulerer på, hvor længe denne uensartede oplevelse og voldsomme skiften mellem disse modsætninger skal vare ved.

Når han imidlertid først forstår det faktum, at han oplever virkningerne af de cykliske impulser og af sjælens meditation på sin formnatur, bliver meningen klarere, og han erkender, at

det er formaspektet, der svigter i sin respons og reagerer ujævnt på energi. Han lærer da, at så snart han kan leve i sjælsbevidstheden og efter eget ønske opnå den »store højde« (om jeg så må sige), vil formlivets svingninger ikke berøre ham. Han ser da den knivskarpe smalle vej, som fører fra det fysiske livs plan til sjælens rige, og opdager, at når han kan betræde den sikkert, så fører den ham ud af sansernes altid skiftende verden ind i dagens klare lys og ind i virkelighedens verden.

Derefter bliver livets forside for ham ganske enkelt et område for tjeneste og ikke en verden for sanseoplevelse. Den studerende bør tænke over denne sidste sætning. Han bør stræbe efter at leve som en sjæl. De cykliske impulser, der udgår fra sjælen, vil derefter erkendes som impulser, han selv er ansvarlig for og selv har sendt ud; han ved da, at han selv er den igangsættende årsag og ikke er underkastet virkningerne.

Set fra en anden synsvinkel har vi to faktorer, åndedrættet og den form, som åndedrættet fylder med energi og driver til aktivitet. Studerer vi dette forhold nøjere, bliver det åbenbart, at vi i umindelige lange tider har identificeret os med formen; vi har lagt vægt på virkningerne af den givne aktivitet, men har ikke forstået åndedrættets natur eller forstået naturen af den Ene, som ånder. Nu interesserer vi os i vort arbejde for den Ene, som, idet han ånder rytmisk, vil drive formen til ret handling og ret styring. Dette er vor hensigt og vort mål. En rigtig forståelse er imidlertid nødvendig, hvis vi på intelligent måde skal værdsætte vor opgave og dens virkninger.

Der kunne siges meget mere om denne regel, men der er meddelt nok her til overvejelse for den almindelige aspirant til discipelskab og til grundlag til handling. De fleste af os er almindelige mennesker, ikke sandt? Hvis vi betragter os selv på anden måde, udskiller vi os fra andre og gør os skyldige i adskillelsens synd – den eneste virkelige synd.

Forståelse af ovennævnte tanker burde i aspiranten udvikle

en erkendelse af værdien af hans meditationsarbejde, medens ideen om en cyklisk respons på sjælsimpuls ligger bag aktiviteterne fra en morgenmeditation, fra en middagsihukommelse og fra et tilbageblik om aftenen. En større ebbe og flod er også antydnet i de to aspekter for fuldmåne og nymåne. Lad os huske dette.

Måtte en stærk og stadig strøm af cyklisk kraft fra åndens rige indvirke på enhver af os, føre os frem til lysets, kærlighedens og tjenestens rige og frembringe en cyklisk respons fra enhver af os. Måtte der være en konstant vekselvirkning mellem dem, der underviser, og disciplen, der søger instruktion.

Meget forberedende arbejde skal udføres. Disciplen på det fysiske plan og den indre lærer (det være sig en af de store eller »mesteren i hjertet«) må nødvendigvis lære hinanden at kende og vænne sig til hinandens vibrationer. Lærere på de indre plan har meget at kæmpe med, idet de mentale processer hos de studerende, der befinder sig i fysiske legemer, foregår meget langsomt. Men tiltro og tillid skaber den rette vibration, som til sidst vil frembringe nøjagtigt arbejde. Mangel på tro, sindsro og flid og tilstedeværelse af emotionel uro vil virke hindrende. De på den indre side må have stor tålmodighed, når de skal arbejde med alle dem, der må benyttes af mangel på andet og bedre materiale. En eller anden uforsigtighed kan gøre det fysiske legeme uimodtageligt; en eller anden ærgrelse eller bekymring kan få det astrale legeme til at vibrere med en rytme, som umuliggør den rette modtagelse af den indre hensigt; en eller anden fordom, kritik eller stolthed kan være til stede, som vil gøre det mentale legeme ubrugeligt. Aspiranter til dette vanskelige arbejde må iagttage sig selv med stor omhu og må bevare den indre sindsro, fred og mentale smidighed, der vil bidrage til at gøre dem brugbare til at beskytte og lede menneskeheden.

Der kan derfor gives følgende regler:

1. Det er væsentligt, at aspiranten bestræber sig på at nå absolut renhed, hvad angår motiv.
2. Evnen til at træde ind i de høje steders stilhed vil følge derefter. At bringe tanken i ro afhænger af loven om rytme. Hvis I svinger fra den ene retning til den anden og registrerer tanker fra alle sider, vil denne lov være ude af stand til at berøre jer. Balance og sindsro skal oprettes, før ligevægt kan opnås. Loven om vibration og studiet af atomar substans må altid kombineres. Når kendskabet til disse atomer og deres aktivitet, reaktioner og samspil, bliver større, så vil menneskene kontrollere deres legemer videnskabeligt og således synkronisere lovene for vibration og rytme. De er lig hinanden, men dog forskellige. De er faser af loven om gravitation. Jorden er selv en entitet, som ved viljens kraft fastholder alle ting. Dette forhold er en gåde, og vi forstår endnu kun lidt om det. Jordvæsenets ind- og udånding påvirker stærkt vibrationen – det vil sige vibrationen fra det fysiske plans stof. Der er også forbindelse mellem dette og månen. De mennesker, som er særligt påvirkede af månen, reagerer stærkere end andre over for denne tiltrækning og er vanskelige at anvende som overførere. Den stilhed, der kommer fra indre ro, skal udvikles. Aspiranterne anmodes indtrængende om at huske, at den tid vil komme, hvor også de vil være en del af gruppen af lærere på den indre side af sløret. Hvis de til den tid ikke har lært den stilhed at kende, som kommer af styrke og viden, hvorledes vil de da udholde denne synlige mangel på kommunikation, som de vil se eksisterer mellem dem selv og dem på den ydre side? Lær derfor at bevare roen, ellers vil jeres egnethed blive hæmmet af astrale ærgelser, når I befinder jer på den anden side af forhængen.
3. Husk altid, at mangel på ro i det daglige liv hindrer lærerne på egoiske plan i at nå jer. Bestræb jer derfor på at bevare den indre ro, efterhånden som livet udfolder sig. Arbejd,

slid, stræb, og bevar den indre ro. Træk jer regelmæssigt tilbage til indre arbejde for således at udvikle modtagelighed over for de højere plan. En fuldkommen vedvarende indre ligevægt er, hvad mestrene har brug for hos dem, de søger at anvende. Det er en indre ligevægt, som fastholder visionen og tillige udfører sit ydre arbejde på det fysiske plan med en koncentreret fysisk hjernes opmærksomhed, som på ingen måde svigter på grund af den indre modtagelighed. Dette indebærer en dobbelt aktivitet.

4. Lær at kontrollere tanken. Det er nødvendigt at vogte på, hvad I tænker. Vi befinder os i en tid, hvor menneskeheden som helhed bliver mere og mere sensitiv og telepatisk og modtagelig for tanke-vekselvirkning. Den tid nærmer sig, hvor tanker vil være tilgængelige for alle, og andre vil opfatte, hvad I tænker. Tanker må derfor omhyggeligt vogtes. De, som har kontakt med de højere sandheder og bliver sensitive over for den universelle tænkning, må beskytte noget af deres viden fra andre tænkeres indtrængen. Aspiranter må lære at holde visse tanker tilbage samt lære at forhindre en vis viden i at sive ud i den offentlige bevidsthed, når de er i kontakt med deres medmennesker.

Det er naturligvis af vital interesse at forstå meningen bag ordene »spreder ikke sin kraft«. Der findes så mange aktivitetssområder, som den sjælsinspirerede discipel kan kaste sig over. Vished om de forskellige aktivitetssområder er ikke let at nå, og enhver aspirant kender til rådvildhed. Lad os stille problemet op som et spørgsmål og føre det hen på hverdagens aktivitetssområde, eftersom vi endnu ikke er i stand til at forstå, på hvilken måde en sjæl kan »sprede sine kræfter« på de højere plan.

Hvad er det kriterium, som sætter et menneske i stand til at vide, hvilket af flere aktivitetssområder, der er det rigtige at vælge? Findes der med andre ord et afslørende noget, som kan

sætte et menneske i stand til uden fejl at vælge den rette handling og at gå den rette vej? Spørgsmålet henviser ikke til et valg mellem vejen for åndelig stræben og vejen for et verdsligt liv. Det henviser til den rette handling, når man står over for et valg.

Der er ingen tvivl om, at mennesket, idet det gør fremskridt, står over for stadig finere sondringer. Den grove skelnen mellem rigtigt og forkert, som optager den unge sjæl, efterfølges af mere subtile sondringer mellem det rigtige eller det mere rigtige, mellem højt eller højere, og de moralske og åndelige værdier må blive mødt med den mest omhyggelige åndelige perception. På grund af spændinger og besvær i livet og på grund af det konstante pres på enhver af dem, som udgør gruppen, er problemets kompleksitet meget omfattende.

I løsningen af sådanne problemer kan visse brede sondringer gå forud for de mere subtile, og når disse beslutninger er taget, kan de mere subtile finde sted. Det mest indlysende er at foretage valget mellem selvisk og uselvisk handling efter valget mellem rigtigt og forkert, og det afgøres let af den oprigtige sjæl. Et valg, som indebærer sondring mellem individuel fordel og gruppeansvar eliminerer hurtigt andre faktorer og er let for det menneske, som bærer sit redelige ansvar. Bemærk brugen af ordene »redelige ansvar«. Vi tænker på normale, fornuftige mennesker og ikke på oversamvittighedsfulde, sygelige fanatikere. Derefter følger sondringen mellem de hensigtsmæssige faktorer, som på det fysiske plan er forbundet med forretning og økonomi. Dette fører frem til overvejelse om det højeste gode for alle implicerede parter. Men er man gennem denne trefoldige udelukkelsesproces nået frem til et bestemt standpunkt, opstår der tilfælde, hvor der stadig er et valg at træffe, men hvor hverken sund fornuft eller logisk skelnende dømmekraft synes at hjælpe. Ønsket er blot at gøre det rette; hensigten er at handle på bedst mulige måde og at følge den linje, som vil frembringe det største gode for gruppen, og helt se bort fra

personlige betragtninger. Alligevel ses intet lys på den vej, der skal betrædes; den dør, man skulle igennem, opdages ikke, og mennesket forbliver i en tilstand af konstant ubeslutsomhed. Hvad skal der da gøres? En af to ting:

For det første kan aspiranten følge sin tilbøjelighed og af de tilbageblevne muligheder vælge den handlingslinje, som for ham synes at være den klogeste og bedste. Dette kræver tro på, at loven om karma virker, og også en tilkendegivelse af en fast beslutsomhed, som er den bedste måde, hvorved hans personlighed kan lære at holde fast ved hans egen sjæls afgørelser. Det kræver også evnen til at gå fremad på den tagne beslutsomheds grund og således affinde sig med resultaterne uden bange anelser eller beklagelser.

For det andet kan han vente og forlade sig på en indre ledende sans, idet han ved, at han på rette tid kan forvise sig om, hvilken vej der er den rigtige at gå, fordi alle døre vil lukke sig for ham undtagen én. Der findes kun én åben dør, hvorigennem et sådant menneske kan gå. Intuition er nødvendig for at erkende den. I det første tilfælde kan der tages fejl, og mennesket lærer deraf og beriges derved; i det andet tilfælde er fejltagelser umulige, og der kan kun handles rigtigt.

Det er derfor indlysende, at alt løser sig i forståelse af den enkeltes plads på evolutionsstigen. Kun det mest fremskredne menneske kan vide tidspunkterne og tiden og kan på rette måde erkende de subtile forskelle, der findes mellem en psykisk tilbøjelighed og intuitionen.

Ved at overveje disse to måder for endelig beslutning, så bør det menneske, som burde anvende sin sunde fornuft og vælge en handlingsretning, der er baseret på brugen af den konkrete tænkeevne, ikke anvende den højere metode og vente på, at en dør skal åbne sig. Han forventer for meget i forhold til det trin, han står på. Han må lære at løse sine problemer gennem rigtig beslutning og rigtig brug af tænkeevnen. Gennem denne metode vil han vokse, for den intuitive videns rødder ligger dybt

forankrede i sjælen, og derfor skal sjælen kontaktes, inden intuitionen kan virke. Her kan kun gives en antydning: – intuitionen vedrører altid gruppeaktivitet og ikke ubetydelige personlige problemer. Hvis I endnu er mennesker centreret i personligheden, så erkend det og styr jeres handlinger med den udrustning, I er i besiddelse af. Hvis I derimod er klar over, at I fungerer som sjæle og er helt optaget af interesse for andre, uhindret af selviske begær, så vil I indfri jeres rette forpligtelser, bære jeres ansvar, føre jeres gruppearbejde fremad, og vejen vil åbne sig foran jer, medens I udfører den næste ting og fuldfører den næste opgave. Når opgaven udføres perfekt, så vil de større pligter, som vi kalder verdensarbejde, vise sig; ved at bære ansvaret for familien bliver vi styrket, således at vi bliver i stand til at bære ansvaret for en større gruppe. Hvad er da kriteriet?

Lad mig gentage, at for en aspirant af høj grad, afhænger valget af handling af en fornuftig anvendelse af den lavere tænkeevne samt af anvendelse af almindelig sund fornuft og af evnen til at glemme selvisk bekvemmelighed og personlig ambition. Dette fører til pligtoplevelse. For disciplens vedkommende vil det være en automatisk og nødvendig udførelse af alt det ovennævnte samt brugen af intuition, der afslører det øjeblik, hvor han kan bære et større gruppeansvar samtidig med ansvaret for den mindre gruppe. Tænk over dette. Intuitionen åbenbarer ikke måden, hvorpå ambition kan næres, ej heller måden, hvorpå begæret efter selvisk fremgang kan tilfredsstilles.

ANDEN REGEL

Når skyggen har responderet, fortsætter arbejdet i dyb meditation. Det lavere lys kastes opad; det større lys oplyser de tre, og de fires arbejde fortsætter.

Hindringer for okkult studium.
Overvindelse af hindringer.

ANDEN REGEL

Hindringer for okkult studium

Denne regel er en af de vanskeligste i bogen og tillige en af de mest indholdsrige. Det vil tage os nogen tid at behandle den rigtigt. Vi har i den en interessant illustration på mikrokosmos' modsvarighed til makrokosmos. Det kan forklares på to måder i relation til det lys, den nævner.

Der henvises til det »større lys«, der oplyser de tre, og til det »lavere lys«, der kastes opad.

Det »større lys« er sjælens lys, da sjælen selv er lys, der oplyser den trefoldige personligheds manifestation. Heri ligger modsvarigheden til makrokosmos, således som det er symboliseret for os i Gud, solsystemets manifesterende lys. Solsystemet er tre i én eller én i tre, og lyset fra Logos oplyser det hele. Det »lavere lys« er det lys, som er skjult i mennesket på det fysiske plan. På et vist stadium i menneskets erfaring vækkes dette lys i hele det fysiske legeme og smelter til sidst sammen med det »større lys«. Selve Guds lys og liv stråler ud fra den centrale åndelige sol, men først, når lyset i selve solsystemet er vakt og levendegjort, vil lyset til sidst flamme op og blive et sandt eksempel på solen, der stråler i sin fulde styrke. På lignende måde udstråler sjælens lys fra monaden, men det sker først, når lyset i det lille system (der styres af sjælen) er vakt og levendegjort, at en Guds søn til sidst viser sig i sin fulde lysskraft.

I disse instruktioner behandler vi imidlertid først og fremmest mikrokosmos og dets indre lys; vi går ikke ind på de makrokosmiske analogier.

Ved studiet af denne Anden Regel skal vi bemærke, at en bevidst relation er blevet oprettet mellem sjælen og dens skyg-

ge, mennesket på det fysiske plan. *Begge har mediteret.* De studerende gør klogt i at bemærke dette og huske, at et af den daglige meditations mål er at sætte hjernen og tænkeevnen i stand til at vibrere i harmoni med sjælen, når den »i dyb meditation« søger at kommunikere med sit spejlbillede.

Modsvaregheden til denne relation eller synkroniserende vibration er interessant:

Sjæl.	Mennesket på det fysiske plan
Tænkeevne.	Hjerne
Pinealkirtel.	Hypofyse

Relationen mellem centrene og deres synkronisering er også interessant, og heri vises menneskehedens evolution såvel som menneskets, den menneskelige enhed.

Hovedcentret.	Rygsøjlels basis
Hjertecentret.	Solar plexus
Strubecentret.	Sakralcentret

I ovennævnte ligger der et vink til den mere fremskredne studerende (og netop han tøver med at betragte sig som sådan). Det symboliseres også for os i relationen mellem den østlige og vestlige halvkugle og mellem de store retninger, der repræsenterer sandhed, og som vi kalder religion og videnskab.

Det meditative liv fortsætter, og forbindelsen mellem sjælen og dens trefoldige redskab knyttes stadig tættere, og den deraf følgende vibration bliver kraftigere. Hvor mange liv dette vil tage afhænger af forskellige faktorer, som er for talrige til at blive nævnt her, men som den studerende vil finde det nyttigt at tænke over. Han bør notere de faktorer, som han føler, han må tage hensyn til, når han søger at bestemme sit udviklingstrin.

Resultatet af denne respons er det lavere menneskes nyorien-

tering for at frembringe en syntese mellem de tre og den Ene, således at de fires arbejde kan fortsætte. Heri ser I den fuldendte genspejling i mikrokosmos af det, som Sollogos indledte, kosmos' »Hellige Fire«; mennesket bliver selv et »Helligt Fire« – ånd og de tre i manifestation.

Fire ord bør overvejes her:

1. Kommunikation.
2. Respons.
3. Nyorientering.
4. Forening.

Den gamle kommentar udtrykker det med følgende ord:

»Når forening er oprettet, anvendes umiddelbart ord, og den mantriske lov indtager sin retmæssige plads, forudsat at den Ene meddeler ordene, og de tre forbliver i tavshed.

Når respons opfattes som udstrømning fra de tre, så lytter den Ene i tavshed. Rollerne er byttet om. Et trefoldigt ord udgår fra den trefoldige form. Der er fremkaldt en vending. Øjnene er ikke længere rettet mod formens verden; de rettes indad, fokuserer lyset og ser en indre verden af væren åbenbaret. Herved beroliges manas, for øjne og tænkning er ét.

Hjertet slår ikke længere i takt med det lave begær eller spilder sin kærlighed på ting, der grupperer sig om det virkelige og skjuler det. Det slår nu i en ny rytme; det udgyder sin kærlighed over det virkelige, og maya toner bort. Kama og hjerte er nært forbundne; kærlighed og begær udgør en helhed – den ene ses ved nat, den anden i dagens lys ...

Når ild, kærlighed og tænkeevne underkaster sig og intonerer det trefoldige ord, kommer der respons.

Den Ene fremsiger et ord, som døver den trefoldige lyd. Gud taler. Formen skælver og dirrer som svar. Det nye opstår, et nyskabt menneske; formen er genopbygget;

huset er forberedt. Ildene forener sig, og vældigt er det lys, som stråler; de tre smelter sammen med den Ene, og gennem det flammende lys ses en firfoldig ild.«

Med denne malende beskrivelse, som jeg har forsøgt at overføre til nutidens sprogbrug, skildrede de gamle vismænd en idé. *Den gamle kommentar*, hvorfra disse ord er taget, har ikke nogen påviselig tidsdatering. Skulle jeg forsøge at nævne jer dens alder, havde jeg ingen mulighed for at bevise sandheden i mine ord og ville derfor blive mødt med godtroenhed – noget som aspiranter må undgå i deres søgen efter det væsentlige og virkelige. I de få ovenstående sætninger har jeg søgt at fremhæve kernen af det, der udtrykkes i Kommentaren, ved hjælp af nogle få symboler og en kryptisk tekst. Disse gamle skrifter læses ikke på samme måde, som nutidens studerende læser bøger. De ses, berøres og erkendes. Meningen åbenbares i et glimt. Lad mig belyse det: – Ordene »Den Ene fremsiger et ord, som døver den trefoldige lyd« er skildret ved en lysstribе, som ender i et symbolsk ord i guld, der er lagt over tre symboler i sort, rosa og grønt. Således bevogtes hemmelighederne omhyggeligt.

Jeg følte, det kunne være af interesse for de studerende at vide noget om denne adepternes gamle lærebog.

Vor betragtning af denne regel vil foregå i to dele:

Forbindelsen mellem sjælen og personligheden. Dette vil især blive behandlet med henblik på meditation i det daglige liv mere end fra den teoretiske og akademiske side.

Betydningen af ordene »det lavere lys kastes opad«. Dette omhandler centrene og kundalini-ilden.

Jeg vil gerne her pege på det tilrådelige i, at enhver studerende når frem til en forståelse af sit æteriske legeme, og dette af bestemte grunde.

For det første er det æteriske legeme det aspekt af verdenssubstansen, der er det næste, som videnskabsmænd og forskere vil studere. Tidspunktet vil blive fremskyndet, hvis tænkende

mænd og kvinder kan formulere intelligente ideer angående dette interessante emne. Vi kan hjælpe med til at åbenbare sandheden ved klar tænkning, og ud fra de nuværende udtalelser om æteren vil videnskabsmænd til sidst nå frem til en forståelse af æteriske former eller legemer.

For det andet er det æteriske legeme sammensat af kraftstrømme, og i dette legeme er vitale centre forbundet med hinanden og med det fysiske menneskes nervesystem gennem kraftlinjer. Gennem disse kraftlinjer er det også forbundet med det omgivende systems æteriske legeme. Bemærk, at heri findes grundlaget for troen på udødelighed, for loven om broderskab eller enhed og for astrologisk sandhed.

For det tredje er det nødvendigt at gøre sig klart, at det æteriske legeme vitaliseres og kontrolleres af tanken og kan (ved hjælp af tanken) bringes til at fungere i fuld aktivitet. Dette gøres ved ret tænkning og ikke ved åndedrætsøvelser eller ved at holde sig for næsen. Når dette forstås, vil mange farlige øvelser kunne undgås, og mennesker vil opnå en normal og sikker kontrol over dette meget kraftfulde redskab, det vitale legeme. Det er mit oprigtige ønske, at dette mål snart må blive nået.

Okkulte studier er af største betydning, og studerende af disse videnskaber må rette hele deres mentale kapacitet og koncentrerede opmærksomhed herpå. Dette indebærer også, at de lærte sandheder praktiseres til stadighed.

Det, som i vesten forstås ved okkult studium, er intellektuel undersøgelse, som ikke anvendes i praksis. Teoretisk kan små lysglimt måske opfattes af det menneske, der bestræber sig på at følge den okkulte vej, men den systematiske tilpasning til de implicerede love har endnu kun gjort ringe fremskridt.

Hvori ligger hindringerne? Det kan her være af værdi, hvis vi studerer tre ting:

1. Vestens hindringer for rigtigt okkult studium.
2. Hvorledes disse hindringer kan overvindes.

3. Visse ting, som aspiranten uden fare kan foretage sig for at udruste sig til at betræde den okkulte vej, for det er det stadium, og for flertallet det eneste stadium, der er muligt i øjeblikket.

En af de største hindringer for ret forståelse af okkultismens love og deres praktiske anvendelse skyldes den kendsgerning, at de er forholdsvis nye for vesten, og at de hurtige forandringer har været det fremtrædende kendetegn i den europæiske og amerikanske civilisation. Europas historie går kun tre tusinde år tilbage i tiden, og Amerikas – som vi ved – kun tre århundreder. Okkultisme blomstrer i en forberedt atmosfære, i stærkt magnetiserede omgivelser og under rolige forhold, hvilket er resultatet af uendelige tiders arbejde på det mentale plan.

Dette er en af grundene til, at Indien i denne henseende udgør et så egnet sted for skoling. I Indien dateres kundskaben om okkultisme titusinder af år tilbage, og tiden har sat sit præg selv på menneskenes fysik og forsynet dem med legemer, som ikke yder den modstand, som vestlige legemer så ofte gør. Omgivelserne har længe været gennemtrængt af de stærke vibrationer fra de store, som bor inden for landets grænser, og som i deres færden frem og tilbage og ved deres nærhed konstant magnetiserer den omgivende æter. Dette frembringer i sig selv endnu en linje af mindste modstand, for denne æteriske magnetisering påvirker den befolknings æteriske legemer, der kontaktes. Disse to kendsgerninger om tid og høj vibration resulterer i den stabilisering af rytmen, der letter det okkulte arbejde og frembyder et roligt område for mantrisk og ceremoniel handling.

Sådanne tilstande findes ikke i vesten, hvor en stadig forandring inden for alle livets forhold finder sted, og hvor hyppig og hurtig forandring af handlingsstedet forårsager uro inden for store områder, hvilket strider mod alt arbejde af magisk natur. Det opbud af kraft, som er nødvendigt for at frembringe visse

resultater, svarer ikke til disse resultaters nytte, og meget tid er gået i forsøget på at frembringe en afbalancerende virkning.

Højdepunktet for disse urolige tilstande er passeret, og en mere stabiliseret situation fremtræder gradvis og muliggør, at okkult arbejde af nøje afgrænset omfang kan prøves med held. Mesteren R. arbejder med dette problem og ligeledes mesteren for det engelske folk – ikke den mester, som beskæftiger sig med arbejderbevægelsen eller forbedringer af sociale forhold. De assisteres af en sjælden dygtig discipel i Sverige og af en indviet i den sydlige del af Rusland, som arbejder meget på de mentale plan. Deres mål er at tappe de kraftressourcer, der er oplagret af nirmanakayaerne, således at nedstrømningen kan feje stof af lav kvalitet bort og på den måde tillade frit spil for en højere vibration.

En anden hindring kan findes i den stærke udvikling af den konkrete tænkeevne. Jeg vil her indprente jer, at denne udvikling ikke på nogen måde må betragtes som skadelig. Alt sker efter evolutionens bestemmelse, og senere, når østen og vesten har nået et punkt med bedre forståelse og vekselvirkning, så vil denne vekselvirkning blive til gensidig nytte; østen vil drage nytte af den mentale stimulering, som dets vestlige broders stærke mentale vibration frembringer, medens vesten vil vinde meget ved orientalerens abstrakt ræsonnerende tankegang, og gennem anstrengelsen for at forstå det, som den første underrace af den ariske rodrace så let forstod, vil han kontakte sin højere tænkeevne og på den måde med større lethed bygge bro mellem den højere og lavere tænkeevne. De to typer fra østen og vesten behøver hinanden, og deres indbyrdes virkninger bidrager til en endelig syntese.

Den konkrete tænkeevne giver i sig selv stof til en lang afhandling, men det vil være tilstrækkeligt her at pege på nogle få af de måder, hvorpå den virker hindrende for de racer, som i så høj grad repræsenterer den.

- a. Ved sin intense aktivitet og sit stimulerende virke hindrer den nedstrømningen af inspiration oppefra. Den virker som et mørkt forhæng, som udelukker den højere indre oplysning. Kun igennem vedvarende ro og en stadig ro kan denne oplysning trænge igennem til den fysiske hjerne via de højere legemer og på den måde blive tilgængelig for praktisk tjeneste.
- b. Triadens visdom eksisterer til brug for personligheden, men den blokeres af den lavere tænkeevnes kritiske undersøgelser. Når tankens ild brænder for voldsomt, skaber den en strøm, som modvirker den højere nedstrømning og tvinger den lavere ild tilbage i afsondrethed. Først når de tre former for ild mødes ved regulering gennem tænkningens midterste ild, kan et fuldt lys opnås, og hele legemet kan fyldes af lys. Ilden fra oven (triadens lys), det lavere selvs ild (kundalini) og den mentale ild (kosmisk manas) må mødes på alteret. Ved deres forening bortbrændes alt, som hindrer, og den fuldstændige frigørelse nås.
- c. Gennem skelnen – en evne i det konkrete mentallegeme – opøves de lavere legemer i kunsten at skelne illusion fra virkelighedens centrum, det virkelige fra det uvirkelige og selvet fra ikke-selvet. Da fremkommer som en følge heraf en periode, der må overvindes, i hvilken egoets opmærksomhed nødvendigvis centrerer sig på det lavere selv og dets legemer. I denne periode må triadens vibrationer, de love, som har med makrokosmisk evolution at gøre samt undertvingelsen af ild til brug for det guddommelige, derfor midlertidigt stilles i bero. Når mennesket hurtigt ser sandheden i alt det, han kontakter, og automatisk vælger sandheden eller det virkelige, så lærer han som det næste den frydefulde handlings lektie, og lyksalighedens vej åbner sig for ham. Når dette er sket, bliver det muligt for ham at følge okkultismens vej, for den konkrete tænkeevne har tjent sit formål og er blevet hans redskab og ikke hans herre, hans fortolker og

ikke hans »forhindrer«.

- d. Den konkrete tænkeevne hindrer på en anden og mere usædvanlig måde, som ikke erkendes af den studerende, som forsøger at tage de første skridt på den okkulte udviklings tornefulde vej. Når den konkrete tænkeevne tager overhånd og dominerer hele personligheden, kan aspiranten ikke samarbejde med de andre liv og forskellige evolutioner, før kærlighed fortrænger den konkrete tænkeevne (selv om han måske teoretisk kan forstå de love, der styrer evolutionen af Logos' plan og udviklingen af andre solare entiteter foruden hans eget hierarki). Tanker adskiller, kærlighed tiltrækker. Tanker skaber en barriere mellem mennesket og enhver ydmyg deva. Kærlighed nedbryder enhver barriere og forener forskellige grupper til en enhed. Tanker frastøder med en magtfuld stærk vibration, der kaster alt, som kontaktes, bort, ligesom et hjul kaster alt det bort, som hindrer dets hvirvlen-de omkreds. Kærlighed samler alt om sig, fører alt med sig, idet den sammensvejer adskilte enheder til et forenet homogent hele. Tanken frastøder på grund af sin egen overvældende hede, svider og brænder alt, der nærmer sig. Kærlighed lindrer og helbreder ved sin varmes lighed med heden i det, som den kontakter, og blander sin varme og flammen med varmen og flammen i andre liv, der er under udvikling. Som det sidste, tanken splitter og tilintetgør, medens kærlighed skaber sammenhæng og helbreder.

Enhver forandring i det menneskelige liv er underkastet uforanderlige love, hvis et sådant paradoksalt udsagn kan tillades. I et forsøg på at finde ud af disse love for at tilpasse sig dem begynder okkultisten at udligne karma og farver således ikke det astrale lys. Den eneste metode, hvorved disse love endnu kan forstås af de mange, der er interesseret, er ved et intensivt studium af det daglige livs omskiftelser gennem en lang årrække. Ud fra de fremtrædende træk i for eksempel en tiårs perio-

de, som står i kontrast til en forudgående eller efterfølgende lignende periode, kan den studerende nogenlunde se begivenhedernes tendens og derved lede sig selv. Når det punkt i evolutionen er nået, hvor den studerende kan sammenligne tidligere liv og få kendskab til den grundlæggende farve af sin tidligere livscyklus, kan der gøres hurtige fremskridt i at tilpasse livet efter loven. Når efterfølgende liv ligeledes kan opfattes af den studerende og deres farve ses og kendes, da ophører karma (som kendes i de tre verdener), og adepten står som herre over alle årsager og virkninger, efterhånden som de betingelser og regulerer hans lavere legeme.

Han tragter efter at følge den okkulte vej og overvejer forandringer og begivenheder i lyset af alle forudgående hændelser, og jo længere hans erindring rækker, og jo mere nøjagtig den er, des bedre kan han beherske alle mulige situationer.

To af hindringerne vil således vise sig at være:

- a. Det forholdsvis nye og foranderlige, der er karakteristisk for vesten.
- b. Udviklingen af den konkrete tænkeevne.

Vor tredje hindring vokser frem af det foregående. Den består af den vægt, som der i vesten er blevet lagt på tingenes materielle side. Dette har givet et trefoldigt resultat. For det første er åndens verden eller den subjektive bevidstheds formløse abstrakte verden ikke anerkendt i videnskabelig forstand. Den anerkendes som noget naturligt af dem med et mystisk sindelag, og af dem, som er i stand til at studere menneskenes og racernes subjektive historie, men videnskaben anerkender ikke dette aspekt af manifestationen, og videnskabsmænd betragtet som helhed tror heller ikke på en verden hinsides fysiske bestræbelser. Alt det, som hos tidligere slægter indtog en central plads i folkenes liv og tanke, nærmer man sig nu med skepsis, og diskussioner indledes med et spørgsmålstegn. Men der er

blevet gjort fremskridt, og meget er vokset frem på grund af verdenskrigene. For eksempel er spørgsmålet »Er der et liv efter døden?« hurtigt ved at ændre sig til »Af hvilken natur er det fremtidige liv?«, og dette er et meget opmuntrende varsel.

For det andet lider menneskemasserne på grund af undertrykkelse og på grund af hæmninger. Videnskaben har sagt, at der er ingen Gud og heller ingen ånd i mennesket. Religionen har sagt, at der må være en Gud, men hvor kan han findes? Masserne siger: vi ønsker ikke en Gud, der er konstrueret af teologernes hjerner. Derfor finder den sande indre forståelse ingen plads til udvidelse, og den aktivitet, der burde finde sit legitime udtryk i en højere stræben, vender sig hen imod en forgudelse af ting – ting, der hører kødet til, og som har forbindelse med følelserne eller relation til forstanden. Her har krige- ne atter udrettet meget ved at sætte tingene på deres rette plads, og ved at miste ejendele har mange lært værdien af det væsentlige og nødvendigheden af at fjerne det, der er overflødigt.

Et tredje forhold vokser frem af de to andre. En rigtig opfattelse af fremtiden eksisterer ikke. Når åndens liv benægtes, når det manifesterende liv koncentrerer sig om konkrete og synlige ting, så forsvinder tilværelsens sande mål, den sande tilskyn- delse til ret levevis mistes, og de sarkastiske ord, der blev udtalt af den indviede Paulus »lad os æde og drikke, thi i morgen skal vi dø«, karakteriserer holdningen hos flertallet af mennesker.

Mennesker døver den indre stemme, som bærer vidne om livet efter dette, og de overdøver de ord, som lyder i stilheden, med støj og tumult fra travlhed, fornøjelse og sindsbevægelse.

Hele hemmeligheden ved at betræde den okkulte vej med fremgang afhænger af en mental holdning; når denne holdning udviser konkret materialisme, koncentration på formen og et begær efter nutidige ting, kan der kun gøres ringe fremskridt i forståelsen af den højere esoteriske sandhed.

En fjerde hindring findes i det fysiske legeme, som er blevet opbygget ved hjælp af kød og gæret føde og drikke og opfostret

i omgivelser, hvor frisk luft og solskin ikke er fremherskende faktorer. Jeg generaliserer her og taler om menneskemasserne og ikke om den vordende, oprigtige okkult studerende. Igenem mange århundreder har føde, som har været i opløsning og derfor i en tilstand af gæring, været den grundlæggende kost for vestens befolkning, og resultatet kan ses i legemer, som ikke er egnede til en sådan anspændelse, som okkultisme medfører, og derfor danner en barriere for den klare udstråling af det indre lys. Når frisk frugt og grøntsager, rent vand, nødder og korn, kogt eller ukogt, udgør den eneste føde for menneskesønnerne under udvikling, så vil der opbygges legemer, der egner sig for højt udviklede egoer. De venter tålmodigt på, at hjulet skal dreje, og at en cyklus, der vil tillade fuldbyrdelsen af deres skæbne, skal få indpas. Timen er endnu ikke inde, og arbejdet med eliminering og tilpasning er langsom og trættende.

Overvindelse af hindringer

Visse yderst vigtige erkendelser må gå forud for arbejdet med at fjerne hindringer, og de kan opregnes som følger:

- a. En erkendelse af, at vejen til yderligere åbenbaringer ligger i opfyldelse af den nærmeste pligt og troskab mod den højest kendte form for sandhed.
- b. En erkendelse af, at det vigtigste, der skal dyrkes, er lidenskabsløshed, og at en villighed til med glæde at gennemgå enhver form for midlertidigt ubehag, smerte eller kval skal udvikles, og dette skal gøres med blikket rettet mod fremtidig herlighed, som vil udlette de nuværende skyer.
- c. En erkendelse af, at syntese er den metode, hvorved forståel-

se kan opnås, og at den midterste vej, som fører direkte til citadellets hjerte, nås ved sammensmeltningen af modsætningernes par.

Når disse tre ting på en altoverskyggende måde behersker den studerendes livssyn, kan han håbe på ved ihærdig stræben at overvinde de fire hindringer, som vi har berørt.

Når vi nu tager den Anden Regel op til overvejelse, vil vi først behandle sjælens relation til personligheden, hovedsagelig set fra meditationens synsvinkel. Vi beskæftiger os derfor med det »større lys« og vil senere beskæftige os med det »lavere lys, som kastes opad«. At begynde med det universelle er også i overensstemmelse med den okkulte kundskabs lov.

Det bør erindres, at disse regler kun er bestemt for dem, hvis personlighed er koordineret, og hvis tænkning gradvis bringes under kontrol. Mennesket benytter således den lavere ræsonnerende tænkeevne, medens sjælen benytter den højere eller abstrakte tænkeevne. Begge enheder arbejder med to aspekter af det universelle mentale princip, og af den grund bliver deres forbindelse mulig. Menneskets arbejde med sin tænkeevne består i at gøre den negativ og modtagelig over for sjælen, og dette er hans positive beskæftigelse (bemærk her ordet »positiv« i forsøget på at gøre tænkeevnen modtagelig, for heri ligger nøglen til rigtig handling). Sjælens meditationsarbejde går ud på at gøre meditationen så positiv, at den lavere tænkeevne kan præges af indtryk, således at det lavere menneske kan bringes i overensstemmelse med den evige plan.

Vi har igen her en forbindelse mellem en positiv og en negativ vibration, og studiet af disse forbindelser giver megen information til den studerende og udgør en del af den lære, der gives som forberedelse til den første indvielse. Vi kan her give en fortegnelse over beslægtede situationer og deres progressive relation på evolutionsvejen.

1. Relationen mellem mandlige og kvindelige legemer, som af mennesket kaldes det seksuelle forhold, og som regnes for at være af så overordentlig stor betydning i vor tid. I illusionens dal lægger symbolet ofte beslag på opmærksomheden, og det, som det repræsenterer, glemmes. Ved at mestre dette forhold vil en indvielse af menneskeslægten kunne opnås, og det er dette, menneskeheden nu er optaget af.
2. Relationen mellem det astrale og det fysiske legeme, som for flertallet er den positive astrale naturs kontrol over den negative og automatiske fysiske natur. Det fysiske legeme, begærets redskab, beherskes og kontrolleres af begær – begær efter fysisk liv og begær efter at erhverve det håndgribelige.
3. Relationen mellem tænkeevnen og hjernen, som udgør problemet for de mere fremskredne mennesker og racer, og om hvis betydning det enorme system af skoler, højere læreanstalter og universiteter vidner. Der er gjort store fremskridt i denne forbindelse gennem de sidste halvtreds år, og her udgør psykologernes arbejde højdepunktet. Når dette forstås, vil tænkeevnen blive betragtet som den positive faktor og de to andre aspekter af formnaturen vil respondere på modtagelig måde. De vil blive tænkeevnens automater.
4. Relationen mellem sjælen og personligheden, som er det problem, der nu optager aspiranterne, for de er menneskeslægten pionerer, stifinderne ind til sjælens verden. Mystikere og okkultister beskæftiger sig med denne relation.
5. Relationen mellem centrene under og over mellemgulvet, dvs. relationen mellem:
 - a. Centret ved rygsøjlels basis og den tusindbladede lotus, hovedcentret. Gennem denne relation bliver basiscentrets fire kronblade til de mange, eller firfoldigheden går op i

det universelle.

- b. Sakralcentret og strubecentret. Gennem denne relation finder en forening sted mellem de tolv skabende hierarkier og firfoldigheden, og den sekstenbladede strubelotus' hemmelighed ses.
 - c. Solar plexus centret og hjertecentret, hvori de ti af det fuldkomne menneske i dette solsystem går op i de fuldendte tolv. Ligesom de tolv skabende hierarkier (i deres ydre og skabende aspekt) kontaktes af mennesket, som fra formens side er den fuldkomne firfoldighed, således fuldkommengøres det andet aspekt i forbindelsen mellem solar plexus og hjertet; sjælens kærlighed kan nu udtrykke sig fuldkomment gennem den emotionelle natur.
6. Relationen mellem de to hovedcentre, dvs. centret mellem øjenbrynene og centret over hovedet. Denne relation oprettes og stabiliseres, når sjæl og legeme er en fungerende enhed.
 7. Relationen mellem pinealkirtlen og hypofysen er et resultat af ovennævnte.
 8. Relationen mellem den højere og den lavere tænkeevne, der medfører vedholdende og tiltagende sjælsskontakt. Sjælens meditative holdning gentages i de tre legemer (eller af det åndelige menneske), og sjælens stadige meditation fortsætter på dens eget plan. Det er dette forhold og dets virkninger, vi i denne regel først og fremmest beskæftiger os med.

En senere relation, som på ingen måde berører os, oprettes mellem sjælen og monaden efter den tredje indvielse. Gennem hele den kosmiske evolutions forløb vil disse relationer komme til syne. Menneskeheden som helhed er imidlertid kun optaget af at oprette en forbindelse mellem sjæl og legeme, og det er ikke nødvendigt at gå længere end dette.

Efterhånden som mennesket søger at få kontrol over sin

tænkeevne, bliver sjælen på sin side meget mere aktiv. Sol-englens arbejde har indtil nu hovedsageligt foregået i dens egen verden og har vedrørt relationen til ånden, men dette angik ikke mennesket, som på det fysiske plan arbejder sig gennem sine livscykler. Sjælens væsentligste forbrug af energi har været almindeligt og udadgående til det femte rige. Nu nærmer solenglen sig en periode med krise og nyorientering. I menneskehedens tidlige historie var der en stor krise, som vi kalder individualisering. På den tid sendte solenglene, som respons på et krav eller en dragen fra dyremenneskenes race (som et hele, bemærk dette) en del af deres energi, der indeholdt kvaliteten til mental udvikling, til disse dyremennesker. De befrugtede hjernen, hvis jeg kan udtrykke det sådan. Således blev menneskeheden til. Denne spire bragte imidlertid to andre muligheder med sig, åndelig kærlighed og åndeligt liv. Når tiden er inde, vil de vise sig.

Tænkeevnens opblomstring i mennesket, som i den grad kendetegner den nuværende tidsalder, indicerer over for solenglen en anden krise, som den første kun var symbolet på. Det, som solenglen eksisterer for, gør sin nærværelse mærkbar i menneskeheden, men en ny og stærkere dragen virker på solenglen, som denne gang vil skabe en anden befrugtning. Denne vil give mennesket de kvaliteter, som vil sætte ham i stand til at hæve sig over menneskelige begrænsninger og blive en del af det femte eller åndelige naturrige. Solenglens første anstrengelse forvandlede dyremenneskene til menneskelige væsener; den anden vil forvandle menneskelige væsener til åndelige væsener, som dertil har den menneskelige erfaring.

Til dette forbereder og nyorienterer solenglen, sjælen, sig, således at dens kraft atter kan ledes ind i menneskenes verden. Sjælen skal oprette kontakt mellem det lavere aspekt af dens trefoldige natur og det aspekt, som allerede har fundet sted i menneskets hjerne. Intelligent aktivitet og kærlighed-visdom

skal forenes, og foreningen må finde sted på det fysiske plan. For at gøre dette træder sjælen ind i »dyb meditation« i forening med alle andre sjæle, som har bragt deres redskaber i en modtagelig tilstand. Dette er den grundlæggende gruppemeditation, og når et menneske opnår det, der i orientalske bøger kaldes »samadhi«, er det lykkedes ham som sjæl at deltage i denne gruppemeditation og træde ind i den cyklus af tjeneste, som kommer til udtryk gennem det planetariske Hierarki. Den rationelle og abstrakte tænkeevne fungerer som en enhed, og det motiverende princip er kærlighed. Sjælen, der udtrykker kærlighed og abstrakt intelligens, er ét med sit udtryk på det fysiske plan gennem hjernen, og når dette er tilfældet, har det lavere menneske synkroniseret sin meditation med sjælens.

Dette er målet for vort arbejde. Glem ikke dette og gør enhver anstrengelse for at bringe tænkeevne og hjerne i en sådan fungerende tilstand, at mennesket kan glide ud af sin egen meditation og (idet han tager afstand fra egne tanker) blive sjælen, tænkeren i sjælens rige.

Det er måske en ny tanke for nogle, at sjælen samler sig til en anstrengelse, nyorienterer sine kræfter og forbereder sig til en ny og magtfuld impuls, men således er det. Alle livsformer under evolutionens kraft går fra indvielse til indvielse, og sjælen er ingen undtagelse i denne proces. Ligesom dyremenneskets sjæl blev forenet med et andet guddommeligt princip og således levendegjorde det fjerde naturrige, således søger menneskehedens sjæl kontakt med et andet guddommeligt aspekt. Når denne kontakt er skabt, vil gudsriget opstå på jorden; det fysiske plan bliver derved omdannet, og den specielle periode, der symbolsk kaldes tusindårsriget, vil komme.

De, som kender til Gud, vil i denne periode være i overtal i forhold til dem, der kun stræber efter kundskab om Gud, og deres kontakt og virkningerne af den kraft, de overfører, vil gøre sig gældende i alle naturrigerne. Herredømme over alle

former og evnen til at virke som overførere af den åndelige energi, som vi kalder kærlighed, er den lovende belønning til de triumferende solengle og deres meditationsarbejdes skattede mål. Guds sønner vil triumfere på jorden i fuldt inkarneret udtryk og vil bringe lys (og derfor liv) til alle manifesterede former. Dette er »det overflod af liv«, som Kristus taler om. Dette er den sande nirvanis præstation (den, der har opnået nirvana), for han lever i uafbrudt meditation i det åndelige rige og kan alligevel arbejde på jorden. Indvielsesprocessen sætter et menneske i stand til altid at leve i centrum, og til at virke som en fordeler af guddommelig energi i hvilken som helst retning og – efter de sidste indvielser – i alle retninger.

Vi vil i vor betragtning af næste regel beskæftige os med menneskets »mindre lys« på det fysiske plan. Jeg, som har opnået en del forståelse af solenglens liv, søger at forsikre mine medpilgrimme om, at sansernes forgængelige ting kun er ubetydelige og uden værdi i sammenligning med belønningerne her og i det liv, som venter det menneske, der søger at sammenmelte sin daglige bevidsthed med sin egen sjæls. Han træder da ind i sjælenes fællesskab og står ikke alene. De ensomme perioder er resultatet af forkert orientering og en holden fast ved det, som skjuler visionen, og som fylder hænderne i den grad, at de ikke kan gribe det, der er blevet kaldt »juvelen i lotusblomsten«.

TREDJE REGEL

Energien cirkulerer. Lyspunktet, frembragt ved de fires arbejde, vokser og gror. Myriaderne samles omkring dets glødende varme, indtil dets lys aftager. Dets ild bliver svagere. Da skal den anden lyd tone frem.

Sjælens lys og legemets lys.
Principper og personligheder.

TREDJE REGEL

Sjælens lys og legemets lys

I disse regler for magi angives lovene for skabende arbejde samt de måder og metoder, hvorved mennesket kan virke som en inkarneret sjæl. De omhandler ikke først og fremmest de regler, der styrer menneskets udvikling, men der kan naturligvis samtidigt læres meget om dette, for mennesket vokser gennem skabende arbejde og forståelse, men det er ikke undervisningens hovedformål.

Gennem den gradvis voksende syntese af den meditationsproces, der udøves af sjælen på dens eget plan og på aspirantens plan, frembringer mennesket (i den fysiske hjerne) et lyspunkt, som rent okkult er blevet tændt på det mentale plan. Lys betyder altid to ting: energi og dets manifestation i en eller anden form, for lys og materie er synonyme udtryk. Menneskets tanke og sjælens idé har fundet et kontaktpunkt, og spiren til en tankeform er blevet til. Når denne tankeform er fuldstændig, vil den udtrykke så meget af den store plan (den Hierarkiet arbejder med), som et menneske kan se, forstå og udtrykke på det mentale plan. Ordet »tjeneste« kendetegner de tidlige stadier af et menneskes stræben, hans første skridt på discipelskabets vej og de første to indvielser. Han forstår, i begyndelsen famlende, ideen om livets enhed og dets manifestation som det broderskab, der eksisterer mellem alle det guddommelige livs former. Dette subjektive ideal fører lidt efter lidt til en opfattelse af den måde, hvorpå denne væsentlige forbindelse kan udarbejdes på en praktisk måde. Dette finder udtryk gennem stor humanitær indsats, gennem organisationerne til lindring for menneskers og dyrs lidelser og gennem de verdensomfattende bestræbelser på at forbedre nationers, religioners og grupper

interne relation.

Tilstrækkeligt mange enkeltmennesker har nu kontaktet den hierarkiske plan til, at det med sikkerhed kan konkluderes, at menneskehedens kollektive hjerne (det væsen, som vi kalder det fjerde naturrige) er modtagelig for visionen og har dannet sin lysform på det mentale plan. Senere vil tanken om tjeneste og selvet blive fundet utilstrækkelig, og en mere passende udtryksform vil blive fundet, men indtil videre vil den være tilstrækkelig.

Den tankeform, der blev skabt af aspiranten, fremkommer ved sjælens fokuserede energier og personlighedens nyorienterede kræfter. Denne proces dækker og kan skildres i tre stadier:

1. Den periode, i hvilken aspiranten kæmper for at opnå den indre ro og målrettede opmærksomhed, som vil sætte ham i stand til at høre stilhedens røst. Denne røst udtrykker, gennem symboler og fortolket livserfaring, de formål og planer, som han skal samarbejde med. Svarende til hans udviklingsstadium vil disse planer udtrykke:
 - a. De allerede materialiserede planer, der tager gruppeform på det fysiske plan, og som han kan samarbejde med og må indordne sine egne interesser i.
 - b. Den plan, eller del af en plan, som det er hans personlige privilegium at virkeliggøre og derved udvirke, at den materialiseres som en gruppeaktivitet på det fysiske plan. Det er visse aspiranters opgave at støtte og hjælpe de grupper, som allerede er virksomme. Det er andres opgave at frembringe de former for aktivitet, som endnu befinder sig på det subjektive plan. Kun de aspiranter, som er fri for personlig ambition, kan i sandhed samarbejde i dette andet aspekt af arbejdet. Derfor »udryd ambition«.

2. Den periode, i hvilken han vænner sig til klart at høre og korrekt at fortolke sjælens indre stemme samt at tænke over det givne budskab. Under denne periode »cirkulerer energi«. Der skabes en konstant rytmisk respons på sjælens tankeenergi, og billedlig talt løber der en stadig kraftstrøm mellem det energicenter, vi kalder sjælen på dens eget plan, og det kraftcenter, som kaldes et menneske. Energien løber langs den »tråd«, vi kalder sutratma, og opretter en vibrerende respons mellem hjernen og sjælen.

En interessant information kan gives her, da det i disse instruktioner er min hensigt at sammenkæde analogierne mellem guddommelighedens forskellige aspekter, således som de kommer til udtryk i mennesket eller i makrokosmos, Det himmelske menneske.

Den atlantiske tids ældgamle yoga, som er overleveret os i den nødvendigvis fragmentariske lære om centrene yoga, giver oplysning om, at sutratmas genspejling i den menneskelige organisme kaldes rygmarven og udtrykker sig i tre nervekanaler. Disse tre kaldes ida, pingala og centralkanalen, sushumna. Når legemets negative og positive kræfter, som udtrykker sig via idas og pingalas nervebaner, er bragt i ligevægt, kan kræfterne stige op og ned ad centralkanalen til og fra hjernen og passere gennem centrene i rygsøjlen uden hindringer. Når dette er tilfældet, kan sjælen udtrykke sig gennem det fysiske menneske på fuldkommen måde.

Dette svarer i virkeligheden til sutratma, eftersom den sammenkæder det fysiske menneske og sjælen, for sutratma udtrykker på sin side åndens positive energi, stoffets negative energi og sjælens afbalancerede energi – opnåelse af ligevægt er menneskehedens nuværende mål. Ved de senere indvielser erstatter den positive anvendelse af åndelig energi en afbalanceret anvendelse af sjælskraft, men dette er et senere stadium, som aspiranten endnu ikke behøver at interessere sig for. Han

må finde den »ædle middelvej« mellem modsætningernes par og vil lejlighedsvis opdage, at de kræfter, han bruger på det fysiske plan, vil anvende rygsøjle's centralnervekanal. Dette vil ske, når overførsel af lys og sandhed til den fysiske hjerne, via den forbindende sutratmas centralkanal, virkelig fungerer på tilfredsstillende måde. De ideer og begreber, som (symbolsk set) kommer via sutratmas negative kanal, er velmenende, men mangler kraft og fører ikke til noget. De er emotionelt farvede og mangler den organiserede form, som den rene tænkeevne kan give. De, der kommer via den modsatte kanal (billedligt talt), stivner hurtigt og motiveres af den herskende mentalitets personlige ambition. Denne personlige tænkeevne er altid egoistisk, selvcentreret og udtrykker den personlige ambition, som i sig bærer spiren til sin egen undergang.

Når imidlertid sutratmas sushumna, den centrale nervekanal, og dens energi benyttes, så overfører sjælen som en magnetisk og intelligent skaber sine energier. Planerne kan da modnes i overensstemmelse med den guddommelige hensigt og fortsætte deres opbyggende aktiviteter »i lyset«. Fra punktet for egoisk og lunar kontakt udstråler altid det lyspunkt, som vi har hørt om i vore regler for magi, og som har sit brændpunkt i det punkt i sutratma, der svarer til lyset i aspirantens hoved.

3. Den periode, i hvilken han intonerer det hellige ord og (idet han forener det med egoets eller sjælens røst) sætter mentalt stof i bevægelse til opbygning af sin tankeform. Nu er det mennesket på det fysiske plan, som intonerer ordet, og han gør det på fire måder:
 - a. Han bliver det inkarnerede ord og bestræber sig på »at være det, han er«.
 - b. Han lader ordet lyde i sig selv og søger at gøre det som sjæl. Han visualiserer sig selv som sjælen, der udånder energi ved hjælp af dette ord gennem hele det system,

som hans sjæl beliver – hans mentale, emotionelle, vitale og fysiske redskaber.

- c. Han lader bogstaveligt taget ordet lyde på det fysiske plan og påvirker således de tre grader af materie i sine omgivelser. Al den tid han er beskæftiget således, »holder han vedvarende tanken i lyset« og holder sin bevidsthed ubevægelig i sjælens rige.
- d. Desuden udfører han (og dette er det vanskeligste stadium) en parallel aktivitet, hvor han til stadighed visualiserer den tankeform, hvorigennem han håber at kunne udtrykke det aspekt af planen, som han har kontaktet, og som han håber at kunne virkeliggøre i sit eget liv og i sine egne omgivelser.

Dette er først virkelig muligt, når en stadig kontakt er blevet oprettet mellem sjælen og hjernen. Processen forudsætter hjernens evne til at registrere det, som sjælen ser og bliver vidende om i sjælens rige. Den indbefatter også en parallel aktivitet i tænkeevnen, for aspiranten må fortolke visionen og anvende den konkrete intelligente evne til klog tilpasning af tid og form for på rette måde at kunne udtrykke det, han har lært. Dette er på ingen måde let at gøre, men aspiranten skal før eller senere lære at udtrykke sig ved fuld bevidsthed på mere end én måde og dette samtidigt. Han begynder på denne måde at lære en trefoldig aktivitet. Dette udtrykker *Den gamle kommentar* således:

»Solsfæren skinner i strålende glans. Den illuminerede tænkeevne genspejler solens glans. Månesfæren stiger op fra centret til toppunktet og forvandles til en strålende lyssol. Når disse tre sole er ét, bryder Brahma frem. En oplyst verden er født.«

Dette betyder bogstaveligt, at når sjælen (symboliseret som

solsfæren), tænkeevnen og lyset i hovedet danner en enhed, kan solenglens skabende kraft udtrykke sig i de tre verdener og kan konstruere en form, hvorigennem dens energi kan udtrykke sig aktivt. Månesfæren forestiller på symbolsk måde solar plexus, der før eller senere skal gøre to ting:

1. Blande og sammensmelte de to lavere kraftcentres energi og
2. Hæve disse sammensmeltede energier, og således, idet de blandes med de andre og højere centres energier, når hovedet.

Alt det ovennævnte udtrykker en lære og en teori. Det skal praktiseres af aspiranten gennem forsøg, erfaring og bevidst aktivitet.

Jeg vil også gerne fremhæve karakteren af den tjeneste, som menneskeheden som en helhed yder den almindelige evolutionsplan. Den regel, som vi her betragter, gælder ikke kun det enkelte menneske, men også det fjerde naturriges forudbestemte aktivitet. Gennem meditation, disciplin og tjeneste får mennesket det lyspunkt, der svagt og flakkende kom til ved tiden for hans individualisering i en fjern fortid, til at flamme op til et strålende lys, som oplyser de tre verdener. Dette har sin genspejling i lyset i hovedet. På denne måde oprettes en forbindelse, som ikke blot tillader en synkronisering af vibrationerne, men også en udstråling og udfoldelse af magnetisk kraft, som kan erkendes i de tre verdener i menneskets umiddelbare omgivelser.

Således er det også med menneskeriget. Efterhånden som dets indre oplysning tiltager, og dets lys vokser i styrke, bliver dets virkning på naturriggerne under det menneskelige analog med den individuelle sjæls (som er dets refleksion) på mennesket i fysisk inkarnation. Jeg siger analog som en forårsagende kraft, skønt den ikke er overensstemmende i virkning. Bemærk denne forskel. Menneskeheden er makrokosmos i relation til de

bevidsthedsstadier, der ligger under det menneskelige, som H.P.B. klart har påpeget. Virkningen på disse lavere og mere materielle stadier er hovedsagelig firfoldig.

1. Stimuleringen af det åndelige aspekt, der udtrykker sig som sjælen i alle former, såsom i et mineral, i en blomst eller i et dyr. Energiens positive aspekt i alle disse former vil vokse sig stærkere og frembringe udstråling, fx i tiltagende grad i mineralriget. I dette ligger en antydning om karakteren af den proces, der vil sætte en grænse for vor planetariske eksistens og til sidst for vort solsystem. I planteriget vil virkningen vise sig som forøget skønhed og mangfoldighed og i udviklingen af nye arter med et formål, som er umuligt at forklare dem, der endnu ikke er indviet. Et af resultaterne vil blive frembringelsen af nærende former, som vil dække de mindre devaers og engles behov. I dyreriget vil virkningen blive fjernelsen af smerte og lidelse og en tilbagevenden til de ideelle tilstande i Paradisets Have. Når mennesket virker som en sjæl, helbreder han; han stimulerer og vitaliserer; han overfører universets åndelige kræfter, og alle skadelige udstrålinger og alle ødelæggende kræfter møder i det menneskelige rige en barriere. Det onde og dets virkninger er stort set afhængig af, om menneskeheden fungerer som kanal herfor. Menneskehedens opgave er at overføre og anvende kraft. Dette gøres på en ødelæggende måde og med skadelige resultater i de tidlige og uvidende stadier. Når der senere handles under sjælens indflydelse, bliver kraften forvaltet rigtigt og klogt, og resultatet bliver godt. Det er i sandhed rigtigt, at »hele skabelsen indtil nu har arbejdet under smerte, ventende på, at Guds sønner manifesterer sig«.
2. Overførsel af lys. Menneskeheden er den planetariske lysbærer, som overfører kundskabens, visdommens og forståelsens lys, og dette i esoterisk betydning. Disse tre aspekter af

lys bringer tre aspekter af sjælsenergi til sjælen i alle former gennem anima mundi, verdenssjælen. Dette kan erkendes rent fysisk, hvis vi ser på forskellen mellem vor planets oplysning i dag og for fem hundrede år siden – vore strålende oplyste byer og vore landdistrikter, som skinner ud i natten med deres oplyste gader og hjem; vore lufthavne, der markeres med strålekastere og lys; vore oceaner, hvor oplyste skibe sejler samt vore oplyste flyvemaskiner, der i stigende antal flyver hen over himlen. Dette er blot resultatet af menneskets voksende indre oplysning. Menneskets kundskabsaspekt af lyset, har frembragt dette. Hvem kan sige, hvad der vil komme til at ske, når visdomsaspektet bliver det dominerende? Når disse to er fast forenet gennem forståelse, vil sjælen herske i de tre verdener og alle naturriggerne.

3. Overførsel af energi. Skønt dette endnu ikke vil blive forstået, kan man få en forestilling herom ved at erkende, at menneskeriget påvirker de tre riger under det menneskelige. Den nedstrømmende åndelige triangel og den opadstigende stoftriangel mødes spids mod spids i menneskeheden, når balancepunktet findes. Verdens håb ligger i menneskets fuldendelse og åndeliggørelse. Menneskeheden selv er verdensfrelseren, som alle verdensfrelser kun har været et symbol på og en garanti for.
4. Sammensmeltningen af deva- eller engleevolutionen med den menneskelige evolution. Dette er et mysterium, som vil blive løst, når mennesket når til bevidsthed om sin egen solengel, blot for at opdage, at også denne kun er en livsform, som, når den har tjent sit formål, må lades tilbage. Engle- eller devaevolutionen er en af de store kraftlinjer i det guddommelige udtryk, og solenglene, agnishvattaerne i *Den hemmelige lære* og i *En afhandling om Kosmisk Ild* tilhører – i deres formaspekt – denne linje. Således tjener menneskeheden; og ved at udvikle en bevidst evne til tjene- ste ved en voksende bevidst forståelse af den individuelle

rolle, som må spilles i virkeliggørelsen af planen, og ved at personligheden underordner sig sjælen, vil menneskeheden gøre stadige fremskridt mod dens mål, som er verdenstjeneste.

Jeg vil her sige et par ord, som har til hensigt at gøre denne fuldbyrkelse til et praktisk mål i jeres liv. Skadelige magnetiske tilstande, som er resultatet af menneskers forkerte brug af kraft, er årsagen til det onde i verden omkring os, indbefattet de tre riger under det menneskelige. Hvorledes kan vi som enkeltpersoner forandre dette? Ved at udvikle harmløshed i os selv. Studér derfor jer selv fra denne synsvinkel. Studér jeres daglige opførsel, jeres ord og tanker, for at I kan gøre dem fuldstændig harmløse. Bestræb jer på at tænke sådanne tanker om jer selv og andre, som vil være konstruktive og positive og derfor harmløse i deres virkninger. Studér jeres emotionelle virkning på andre, således at ingen sindsstemning, ingen depression og ingen følelsesmæssig reaktion kan volde et medmenneske skade. Husk i denne forbindelse, at voldsom åndelig aspiration eller entusiasme, der er malplaceret eller forkert målrettet, meget let kan skade et medmenneske. Se derfor ikke kun på jeres forkerte tendenser, men også på hvorledes I bruger jeres evner.

Hvis harmløshed* er grundprincippet i jeres liv, vil I kunne gøre mere for at frembringe rette harmoniske tilstande i jeres personlighed end ved nok så megen disciplin ad andre linjer. Den drastiske renselse, der følger i forsøget på at være harmløs, bidrager stærkt til at fjerne forkerte bevidsthedstilstande. Giv derfor agt herpå, og tag denne tanke med i jeres tilbageblik om aftenen.

Jeg vil gerne indtrængende anmode enhver, som læser disse

* »Harmløshed« som her er omtalt i »Harmløshed« bøger i AA. Bøgerne ikke skade andre, ikke frivoldt ut dets smerte, ikke så det frivoldt.

sider, om at begynde på ny i deres åndelige liv. Jeg beder jer glemme alle tidligere opnåede resultater; opvis en brændende iver og koncentrer jer om planen.

På dette tidspunkt er der sikkert gjort adskillige fremskridt i gruppeforståelse, og der er opnået mindre interesse for det separate selv. Der er uden tvivl fremstået en større tro på det godes lov, som fører hele skabelsen til dens endelige fuldkommenhed, og denne vision har udviklet evnen til at se bort fra egne individuelle oplevelser og erfaringer og til at koncentrere sig om virkeliggørelsen af helhedens hensigt. Dette er målsætningen og målet. Et vidt udsyn, en altomfattende forståelse og en bred horisont er de væsentlige forudsætninger for alt arbejde under ledelse af Hierarkiet af adepter; en vedvarende forankring af bevidstheden i det ene liv og en erkendelse af hele skabelsens grundlæggende helhed må være udviklet til en vis grad, før nogen kan betros visse kundskaber og magtord samt håndteringen af de kræfter, der bringer den subjektive virkelighed til ydre manifestation.

Derfor siger jeg jer i dag – som en ældre og måske mere erfaren discipel, der arbejder i Herrens vingård – udøv harmløshed med iver og forståelse, for den er (hvis den udøves rigtigt) tilintetgøreren af al begrænsning. Dette at gøre skade er baseret på selviskhed og på en egocentrisk holdning. Det er en demonstration af kræfter, der er koncentreret om selvhævdelse, selvforherligelse og selvtilfredsstillelse. Harmløshed er livsudtrykket for det menneske, som erkender sig selv i alt, som lever bevidst som en sjæl, hvis natur er kærlighed, hvis metode er at omfatte alt, og for hvem alle former er lige, idet de tilslører og skjuler lyset og kun er ydre manifestationer af det ene uendelige væsen. Lad mig minde jer om, at denne erkendelse vil vise sig som en sand forståelse for et medmenneskes behov, uden sentimentalitet og egeninteresse. Den vil føre til det tavshedens sprog, som vokser frem, når det separate selv ikke indblandes. Den vil frembringe det øjeblikkelige gensvar på et sandt behov; dette er karakteristisk for de store, som (bag den ydre fremto-

ning) ser den indre årsag, der fremkalder de tilstande, der bemærkes i det ydre liv, og derfor kan give sand hjælp og vejledning med denne visdom som udgangspunkt. Harmløshed fører til varsomhed i bedømmelse af livets forhold, til tilbageholdenhed i tale, til evnen til at afholde sig fra impulsive handlinger samt til tilkendegivelsen af en ikke-kritisk ånd. Således kan der gives fri passage for den sande kærligheds kræfter og for de åndelige energier, der synes at vitalisere personligheden, hvilket konsekvent fører til ret handling.

Lad derfor harmløshed være grundprincippet i jeres liv. Et tilbageblik om aftenen burde derfor gennemføres helt efter denne retningslinje; inddel arbejdet ved dette tilbageblik i tre dele og tænk over:

1. Harmløshed i tanke. Dette vil først og fremmest resultere i kontrol af talen.
2. Harmløshed i emotionel reaktion. Dette vil resultere i, at man bliver en kanal for sjælens kærlighedsaspekt.
3. Harmløshed i handling. Dette vil fremkalde ligevægt, dygtighed i handling og den skabende viljes frigørelse.

Disse tre måder at nærme sig emnet på bør studeres ud fra deres virkninger på ens eget selv og udvikling og ud fra deres virkning på dem, som man kontakter, og på ens nærmeste omgivelser.

Jeg vil her indskyde den bemærkning, at jeg fremkommer med forslag, der er baseret på erfaring i okkult arbejde. Der er ingen forpligtelse til at adlyde. Vi søger at skole intelligente tjenere af menneskeheden, og de udvikles gennem selvpålagt anstrengelse, frihed i handling og skelnen med hensyn til metoder og ikke ved ubetinget lydighed, negativt samtykke og heller ikke som blind tilhænger. Glem ikke dette. Hvis en eller anden ordre skulle udgå fra den subjektive gruppe af lærere, hvoraf jeg er et ydmygt medlem, følg da jeres egen sjæls afgørelse og jeres højere selvs tilskyndelse.

Før vi går over til en analyse af denne regel og den forudgående, for Anden Regel og Tredje Regel er to halvdele af en helhed, vil jeg gerne minde jer om, at vi i denne række af meditationer over disse gamle formler beskæftiger os med aspirantens magiske arbejde som en medarbejder i Den store hvide loges mangfoldige virke. Vi behandler den hvide magis metoder. Lad mig også minde jer om, at vort planetariske Hierarkis magiske arbejde består i at tage vare på psyken i formernes verden, således at sjælens udfoldende blomst kan næres og opfostres på en sådan måde, at strålende herlighed, magnetisk kraft og til sidst åndelig energi kan udtrykkes gennem formen. Således kan kraften fra den guddommelige manifestations tre stråler ses:

Første stråle..... Åndelig energi
 Anden stråle. Magnetisk kraft
 Tredje stråle. Strålende herlighed

Disse stråler har ligeledes deres mikrokosmiske genspejlinger i det fuldkomne menneskes aura.

Første stråle. . . . Monade..... Åndelig energi.. . . . Hovedcenter
 Anden stråle. . . . Sjæl. Magnetisk kraft. . . . Hjertecenter
 Tredje stråle. . . . Personlighed. . . . Strålende herlighed. . . . Solar plexus

I kunne spørge, hvorfor jeg ikke nævner strubecentret? Grunden hertil er, at centrene under mellemgulvet først og fremmest symboliserer det personlige lavere selv, og gennem deres syntetiserende center, solar plexus, udtrykker den magnetiske kraft af det stoflige aspekt sig i mennesket. Strubecentret bliver i stadig højere grad bragt i skabende aktivitet, efterhånden som personligheden vibrerer i overensstemmelse med sjælen.

Lad os nu betragte ordene i slutningen af Anden Regel: »*Det lavere lys kastes opad; det større lys oplyser de tre, og de fires*

arbejde fortsætter«.

Hvad er dette lavere lys? Den studerende bør huske, at han til de nuværende formål har tre legemer af lys at tage i betragtning.

1. Der er sjælens eget strålende legeme, som findes på dens eget plan, og som undertiden kaldes karana sarira eller kausallegemet.
2. Der er det vitale eller det æteriske legeme, pranalegemet, som er det gyldne lys' legeme eller snarere det flammefarvede vehikel.
3. Der er det »mørke lys'« legeme, hvilket er den okkulte måde at henviser til det fysiske legemes skjulte lys og til det lys, der findes latent i selve atomet.

Disse tre energityper henvises der til i *Den gamle kommentar* under følgende symbolske udtryk:

»Når solenglens strålende lys sammensmeltes med den kosmiske formidlers gyldne lys, vækker det af mørket anu's lille lys, partiklen.«

Den »kosmiske formidler« er udtryk for det æteriske legeme, som er en bestanddel af den universelle æter. Det er gennem det æteriske legeme, at alle energierne strømmer, hvad enten de udgår fra sjælen, fra solen eller fra en planet. Langs disse levende linjer af ild-essens passerer alle de forbindelser, der ikke specielt udgår fra den håndgribelige verden.

Det mørke lys i de små atomer, som det fysiske legeme er opbygget af, er modtageligt for den stimulering, som strømmer ned fra sjælen til dens vehikel, og når mennesket er under sjælens kontrol, vil lyset til sidst stråle frem gennem hele legemet. Dette viser sig som den udstråling, der udgår fra adepts og helgeners legemer, og som virker som et klart og strålende

lys.

Når sjælens strålende lys er smeltet sammen med det vitale legemes magnetiske lys, så stimulerer det det fysiske legemes atomer i en sådan grad, at hvert atom på sin side bliver et lille udstrålende center. Dette bliver først muligt, når hovedet, hjertet, solar plexus samt centret ved rygsøjlen basis er forbundet på en særlig måde, hvilket er en af hemmelighederne ved den første indvielse. Når der består et nært samarbejde mellem disse fire centre, så er »triangelens bund«, som den symbolsk kaldes, forberedt til magisk arbejde. Dette kan med andre ord opregnes som følger:

- a. Den fysiske materielle form med sit center ved rygsøjlen basis.
- b. Det vitale legeme, der virker gennem hjertecentret, hvor livsprincippet har sit sæde. Legemets funktioner, som skyldes denne stimulering, iværksættes gennem blodcirkulationen.
- c. Det emotionelle legeme, som virker gennem solar plexus centret.
- d. Hovedcentret, sjælens direkte formidler, og dens fortolker, tænkeevnen. Disse fire er i fuldstændig samklang og harmoni.

Når dette er tilfældet bliver indvielsesarbejdet og dets mellemstadier med aktivt discipelskab muligt. Før denne periode kan arbejdet ikke gå videre. Dette bebudes aspiranten, når der finder en symbolsk begivenhed sted i lyset i hovedet, hvilket er en forløber for indvielsens senere trin.

På dette stadium trænger sjælens lys ind i pinealkirtlens område; her frembringer det æterens udstråling fra hovedet, livsluftene. Dette fremkalder en stimulering af atomerne i hjernen, så deres lys sammensmeltes og forenes med de to andre, det æteriske lys og sjælens lys. Derved opstår den indre

strålende sol, som aspiranten oplever bevidst i sin fysiske hjerne. Studerende taler ofte om et diffust lys eller en glød; dette er lyset fra det fysiske plans atomer, som hjernen består af; senere taler de måske om, at de ser noget, der synes at ligne en sol i hovedet. Dette er kontakten med det æteriske lys samt det fysiske atomare lys. Senere bliver de opmærksomme på et intenst strålende elektrisk lys; dette er sjælens lys samt det æteriske og atomare. Når de ser dette, bliver de ofte opmærksomme på et mørkt center i den strålende sol. Dette er indgangen til vejen, der afsløres ved, at »lyset skinner på døren«.

De studerende må huske, at det er muligt at have nået et højt åndeligt bevidsthedstrin uden at se noget til denne udstråling fra hjernen. Det hører helt og holdent til fænomenernes verden og er stort set afhængig af det fysiske legemes beskaffenhed, af tidligere karma og resultater og af aspirantens evne til at nedkalde »kraft fra det høje« og fastholde denne energi i hjernecentret, medens han selv under meditationen ikke er bundet af formaspektet og kan se afklaret på det.

Når dette er opnået (og det er ikke et mål, man skal stræbe efter, men ganske enkelt et tegn, der registreres i bevidstheden og derpå går ud af tankerne) er følgen, at stimuleringen fremkalder en reaktion i det fysiske legeme. Den magnetiske kraft fra lyset i hovedet og den udstrålende kraft fra sjælen skaber stimulering. Centrene begynder at vibrere, og deres vibration vækker det materielle legemes atomer, indtil kraften fra det vibrerende æteriske legeme til sidst har bragt selv det laveste center på linje med det højeste. Således bringes legemets ild (summen af atomernes energi) til forøget aktivitet, indtil det tidspunkt, hvor denne ildenergi stiger op gennem rygsøjlen. Dette tilvejebringes gennem den magnetiske kontrol udøvet af sjælen, der »siddet på tronen mellem øjenbrynene«.

En af yogaens metoder, abstraktion eller tilbagetrækning, bliver her aktuel. Når de tre lys er smeltet sammen, når centrene

er vækket, og når atomerne tillige vibrerer, bliver det muligt for mennesket at centrere alle tre lys i hovedet efter ønske. Derefter kan han ved brug af viljen og gennem kundskab til visse magtord træde ind i samadhi og være tilbagetrukket fra sit legeme, idet han fører lyset med sig. På denne måde oplyser det større lys (de tre forenet og sammensmeltet) de tre verdener for menneskelig stræben, og »lyset kastes opad« og oplyser alle områder af menneskets bevidste og ubevidste erfaring. Dette tales der om i mestrenes okkulte skrifter med følgende ord:

»Da bærer Guds tyr lyset i sin pande, og dens øje overfører stråleglansen; dens hoved har magnetisk kraft og ligner den flammende sol, og fra hovedets lotus udgår lysets vej. Den går ind i den større væren og frembringer en levende ild. Guds tyr ser solenglen og véd, at englen er det lys, hvori han vandrer.«

Derefter fortsætter de fires arbejde. De fire er ét. Solenglen er blevet ét med sit redskab; hylstrenes liv underordnes det indre guddommelige liv; hylstrenes lys sammensmeltes med sjælens lys. Hovedet, hjertet og rygsøjlebasis er geometrisk i samklang, og visse udviklingstrin bliver mulige.

Disse to regler indeholder grundlaget for sjælens magiske arbejde. Lad os for klarhedens skyld nævne de skitserede trin:

1. Solenglen indleder sit arbejde med at indvie personligheden.
2. Han trækker sine kræfter tilbage fra sjælens opgaver i det åndelige rige og centrerer sin opmærksomhed om det arbejde, der skal udføres.
3. Han indtræder i dyb meditation.
4. Der oprettes magnetisk forbindelse med redskabet i de tre verdener.
5. Redskabet, mennesket, reagerer og træder ligeledes ind i

- meditation.
6. Arbejdet fortsætter i ordnet rækkefølge og med cyklisk aktivitet.
 7. Sjælens lys kastes nedad.
 8. Det vitale legemes og den fysiske forms lys synkroniseres med hovedets lys.
 9. Centrene træder i aktivitet.
 10. Sjælens lys og de to andre aspekter af lys er så intense, at alt liv i de tre verdener nu er oplyst indefra.
 11. Der er frembragt fuld samordning, og discipelskabets og indiviellsens arbejde bliver muligt og fortsætter i overensstemmelse med loven om væren.

Principper og personligheder

Der findes imidlertid et synspunkt, som fortjener overvejelse, og som man kan nærme sig i form af et spørgsmål. De studerende kunne meget vel stille spørgsmålet således:

»Nogle mennesker nærmer sig problemet om væren gennem en mental vurdering; andre gennem en forståelse, der kommer fra hjertet; nogle følger hovedets motiv og andre hjertets, nogle foretager sig noget eller undgår at foretage sig noget, fordi de véd snarere end føler; nogle reagerer mentalt, snarere end emotionelt over for deres omgivelser.

Vi søger oplysning om, hvorvidt vejen for nogle er at tjene, fordi de kender snarere end elsker Gud, som – når alt kommer til alt – dog er deres inderste selv. Er det ikke okkultistens og vismandens vej snarere end mystikerens og helgenens vej? Når alt kommer til alt, er det så ikke først og fremmest et spørgsmål om, på hvilken stråle man befinder sig og under hvilken mester, man aftjener sin

læretid? Er sand viden ikke en slags intellektuel kærlighed? Hvis en digter kan skrive en ode til intellektuel skønhed, hvorfor skulle vi ikke kunne udtrykke påskønnelse af en enhed, som er opfattet af hovedet snarere end af hjertet? Hjertet er godt nok på sin måde, men det er ikke tilpasset verdens hårde medfart.

Kan vi gøre andet end at acceptere vor nuværende begrænsning, medens vi søger den transcendens, som tilkommer os ifølge evolutionens guddommelige lov? Findes der ikke sådan noget (til sammenligning) som åndeligt mindreværds kompleks hos dem, der er følsomme (og måske overfølsomme) over for den kendsgerning, at skønt deres tilværelse intellektuelt set er opfyldt af interesser, så er deres hjertes ørken endnu ikke bragt til blomstring som en rose?

Med andre ord, forudsat at man begiver sig til sin anviste plads og tjener dér, idet man accepterer broderskabet i faderskabets nærværelse, hvad forskel gør det da, at det grundlæggende postulat for os er et spørgsmål om hovedet snarere end om hjertet?«

Jeg ville besvare et sådant spørgsmål på følgende måde:

Det er ikke et spørgsmål om stråle eller ikke engang om den grundlæggende forskel mellem okkultisten og mystikeren. I det helstøbte menneske må både hoved og hjerte virke med samme kraft. I tid og rum og under evolutionens proces kendetegnes de individuelle mennesker derimod ved en fremherskende tendens i ethvert liv; det er kun, fordi vi ikke ser hele billedet, at vi ser disse midlertidige forskelle. I et liv kan et menneske være overvejende mentalt præget, og for ham ville kærlighedens vej til Gud være uegnet. Kærlighed til Gud er udgydt i hans hjerte, og hans okkulte tilnærmelse er i betydelig grad baseret på mystisk perception fra tidligere liv. For ham er problemet at

kende Gud med henblik på at fortolke denne kundskab i kærlighed til alle. Ansvarsbevidst kærlighed, som viser sig i pligt over for gruppe og familie, er derfor for ham vejen med mindst modstand. Universel kærlighed, som stråler ud til hele naturen og til alle livsformer, vil følge efter en mere udviklet kundskab om Gud, men dette vil blive en del af hans udvikling i et andet liv.

De, der studerer den menneskelige natur (og det burde alle aspiranter gøre), vil gøre klogt i at huske, at der er midlertidige forskelle. Mennesker er forskellige med hensyn til:

- a. Stråle (som frem for alt påvirker livets magnetisme).
- b. Måden at nærme sig sandheden på; enten har den okkulte eller den mystiske vej den største tiltrækningskraft.
- c. Polarisering, der bestemmer den emotionelle, mentale eller fysiske hensigt med et liv.
- d. Udviklingstrin, som fører til de forskelligheder, der ses blandt mennesker.
- e. Astrologisk tegn, som betinger et specielt livs tendenser.
- f. Race, der bringer personligheden ind under den særlige racemæssige tankeform.

Den understråle, hvorpå et menneske befinder sig – den underordnede stråle, som varierer fra inkarnation til inkarnation – farver stort set hans nuværende liv. Den er hans sekundære farvetone. Glem ikke, at monadens primære stråle fortsætter gennem æoner. Den forandrer sig ikke. Den er en af de tre primære stråler, som til sidst fører menneskesønnerne til syntese. Egoets stråle varierer fra runde til runde og i mere frem-skredne sjæle fra race til race og udgør en af vor nuværende evolutions fem stråler. Den er den fremherskende stråle, som menneskets kausallegeme vibrerer med. Den kan svare til monadens stråle, eller den kan være en af komplementærfarver-

ne til hovedstrålen. Personlighedens stråle varierer fra liv til liv, indtil hele skalaen af monadestrålens syv understråler er gennemgået.

Derfor, har man at gøre med mennesker, hvis monade er på samme eller på en komplementær stråle, vil man opdage, at de nærmer sig hinanden med sympati. Vi må imidlertid huske, at et menneske må være meget fremskredent i sin udvikling, før monadens stråle kan udøve en stærk påvirkning. Som følge heraf kommer de fleste ikke ind under denne kategori.

For fremskredne gennemsnitsmennesker, der kæmper for at nærme sig idealet, vil den samme egoiske stråle skabe gensidig forståelse, og et venskab bliver følgen. Det er let for to mennesker på den samme egoiske stråle at forstå hinandens synspunkter, og de bliver nære venner med urokkelig tro på hinanden, for de ved begge, at den anden handler, som de selv ville handle.

Men når man (foruden samme egoiske stråle) har den samme personlighedsstråle, så ser I det, som er så sjældent: et perfekt venskab, et fremgangsrigt ægteskab, et ubrydeligt bånd mellem to. Dette er virkeligt sjældent.

Når to mennesker befinder sig på samme personlighedsstråle, men på forskellig sjælsstråle, kan I se korte og pludselige venskaber og forbindelser, som er lige så flygtige som en sommerfugl. Det er nødvendigt at huske disse ting, og ved at erkende dem, fremkommer evnen til tilpasning. Klarhed i indsigt fører til varsom holdning.

En anden årsag til forskellighed kan skyldes legemernes polarisering. Medmindre også dette erkendes, når man har med mennesker at gøre, vil mangel på forståelse blive følgen. Når I bruger vendingen: »Et menneske, der er polariseret i sit astrallegeme«, mener I i virkeligheden et menneske, hvis ego hovedsageligt virker gennem dette vehikel. Polariteten tilkendegiver kanalens klarhed. Lad mig illustrere dette. Det almindelige menneskes ego har hjemme på det mentale plans tredje under-

plan. Hvis et menneske har et astralt vehikel, som for størstedelen består af astralstof fra tredje underplan, og et mentalt vehikel, som overvejende består af stof fra femte underplan, vil egoet centrere sin stræben i det astrale legeme. Har han et mentallegeme bestående af stof fra fjerde underplan og et astrallegeme fra femte underplan, vil polariseringen være mental.

Når I taler om, at egoet tager mere eller mindre kontrol over et menneske, mener I i virkeligheden, at han i sine legemer har indbygget stof fra de højere underplan.

Egoet overtager først med interesse styringen, når mennesket på det nærmeste har fjernet alt stof fra syvende, sjette og femte underplan fra sine vehikler. Når han har indbygget en vis mængde stof fra fjerde underplan, så udvider egoet sin kontrol; findes der stof i et vist omfang fra tredje underplan, så befinder mennesket sig på vejen; når stof fra andet underplan er fremherskende, så gennemgår han indvielse, og når han udelukkende har stof af atomar substans, så bliver han en mester. Derfor er det vigtigt, på hvilket underplan et menneske befinder sig, og forståelse af hans polarisering kaster lys over livet.

Den tredje ting, som er nødvendig at erindre, er, at selv når disse to synspunkter medtages, så mangler der ofte forståelse, når det drejer sig om alderen på sjælens erfaring. De to ovennævnte synspunkter fører os ikke særlig langt, for evnen til at opfatte et menneskes stråle ligger endnu ikke inden for denne races formåen. En tilnærmelsesvis antagelse og anvendelse af intuitionen er alt, hvad der nu er muligt. Den mindre udviklede kan ikke forstå den mere udviklede, og – om end i mindre grad – det fremskredne ego forstår ikke en indviet. Den større kan forstå den mindre, men det omvendte er ikke tilfældet.

Hvad angår de handlinger, som de, der er langt mere fremskredne end I selv, udfører, kan jeg kun bede jer gøre tre ting:

a. Vær tilbageholdende med at dømme. Deres syn er større.

Glem ikke, at en af de vigtigste egenskaber, som medlemmerne af logen har opnået, er deres evne til at betragte nedbrydningen af formen som noget uvæsentligt. Det er livet og dets udvikling, som interesserer dem.

- b. Erkend, at alle begivenheder er frembragt af de ældre brødre med et klogt formål i sigte. Indviede af lavere grad vil, skønt de er frit stillet, tilpasse sig deres overordnede planer, ligesom I gør på et lavere plan. De har deres lektie at lære, og reglen for at lære er, at al erfaring har sin pris. Forståelse fremkommer af den straf, som er følgen af en ufornuftig handling. Deres overordnede hjælper med at forvandle de situationer til noget godt, som er opstået på grund af fejltagelser gjort af dem, som står lavere i udviklingen.
- c. Husk også, at i loven om genfødsel ligger hemmeligheden bag den nuværende krise skjult. Grupper af egoer kommer sammen for at afvikle en bestemt karma, der er knyttet til svundne tider. Mennesket har begået grove fejl i fortiden. Straf og forvandling er de naturlige konsekvenser. Vold og grusomhed i fortiden høster en tung karma, men det ligger nu i jeres hænder at forvandle de gamle fejltagelser.

Husk også, at principper er evige, men personligheder er tidsbegrænsede. Principper skal betragtes i evighedens lys; personligheder fra tidens synspunkt. Vanskeligheden er, at der i mange situationer er indblandet to principper, af hvilke det ene er sekundært. Vanskeligheden ligger også i den kendsgerning, at (da de begge er principper) begge er rigtige. En sikker regel at følge er altid at huske, at grundlæggende principper sædvanligvis (for sand forståelse og frugtbar anvendelse) kræver intuitionens medvirken, medens sekundære principper mere er rent mentale. Metoderne er derfor nødvendigvis forskellige. Når det drejer sig om de grundlæggende principper, er de klogeste metoder stilhed med en glad tillid til, at loven virker, at undgå alle personlige hentydninger undtagen kloge og kærlige be-

mærkninger og at være besluttet på at se alt i evighedens og ikke i nuets lys forenet med en stadig bestræbelse efter at følge kærlighedens lov og kun se det guddommelige i sine brødre, selv om de er af modsat opfattelse.

Når det gælder de sekundære principper, som alle modstående kræfter nu for tiden lægger vægt på, så medfører anvendelse af den lavere tænkeevne faren for at kritisere og brug af metoder, som i dag er accepteret i de tre verdener, såsom personlige angreb, smædeord og forbrug af kraft i destruktiv retning samt en ånd, der står i modsætning til loven om planen for enhed. Udtrykket »modstående kræfter« anvendes kun korrekt i videnskabelig betydning og betegner den modsatte pol, som fører til ligevægt. Husk derfor, at modstående grupper kan mene det ganske ærligt, men den konkrete tænkeevne virker som en barriere i dem mod den højere visions frie udfoldelse. Deres oprigtighed er stor, men deres grad af forståelse i visse henseender er mindre end hos dem, der holder fast ved de grundlæggende principper, set i lyset af intuitionen.

Et princip er udtryk for et aspekt af den sandhed, hvorpå vort system er baseret; det er en gennemtrængning til menneskets bevidsthed af lidt af den idé, hvorpå vor Logos baserer alt, hvad han gør. Grundlaget for alle Logos' handlinger er aktiv kærlighed, og den fundamentale idé, hvorpå han baserer handling i forbindelse med det menneskelige hierarki, er kærlighedens magt til at drive fremefter – kald det evolution, om I vil, kald det for en iboende drift, hvis I foretrækker det, men det er kærlighed, der forårsager bevægelse og kraftig tilskyndelse mod fuldbyrdelse. Den driver alt og alle mod mere fuldendte udtryk. Derfor burde dette princip ligge til grund for al aktivitet, og ledelsen af mindre organisationer burde – hvis de bygger på kærlighed, der fører til aktivitet – føre til guddommelig tilskyndelse i alle dens medlemmer og ligeledes drive dem frem til at udtrykke det bedste i deres natur og således føre

til en mere hensigtsmæssig fuldstændiggørelse og mere tilfredsstillende bestræbelse.

Et princip, der virkelig er fundamentalt, appellerer straks til intuitionen og fremkalder en øjeblikkelig bifaldende reaktion fra menneskets højere selv. Det appellerer kun lidt eller slet ikke til personligheden. Det udtrykker egoets forestilling i dets forbindelse til andre. Et princip er det, som altid styrer egoets handling på dets eget plan, og det er først, efterhånden som vi kommer mere og mere under egoets vejledning, at vor personlighed opfatter og reagerer på disse ideer. Dette er et punkt, der bør erindres i alle forbindelser med andre, og det burde mildne vor bedømmelse. At kunne opfatte et princip korrekt markerer et punkt i evolutionen.

Et princip er det, der besjæler et udsagn om det højeste gode for det største antal. At en mand bør elske sin hustru er et udtryk for et princip, der styrer personligheden, men det må senere forvandles til det højere princip, at et menneske skal elske sine medmennesker. Der findes tre slags principper, og det højere må nås via det lavere:

- a. Principper, som styrer det lavere personlige selv, og som har med dette lavere selvs handlinger eller aktive liv at gøre. De udtrykker det tredje aspekt eller aktivitetsaspektet for Logos' manifestation og danner grundlaget for senere fremskridt. De kontrollerer mennesket på hans lavere udviklingstrin og under en periode, hvor han endnu ikke tænker, og disse principper vil kunne forstås lettere, hvis jeg siger, at de kommer til udtryk i de almindeligt accepterede regler for et anstændigt liv. Du må ikke slå ihjel, du må ikke stjæle, vedrører et menneskes aktive liv og opbygningen af karakteren.
- b. Principper, som styrer det højere selv, og som har at gøre med kærligheds- eller visdomsaspektet. Det er dem, vi nu

beskæftiger os med, og halvdelen af verdens nuværende problemer hidrører fra den kendsgerning, at disse højere principper, der vedrører kærlighed eller visdom i al deres fylde, først nu er ved at blive forstået af menneskehedens brede masser. Ved hurtig erkendelse af sandheden i disse principper og i forsøget på at omsætte dem i praksis uden først at tilpasse omgivelserne til disse idealer, opstår de talrige brydninger og stridigheder mellem dem, som er tilskyndet af de principper, der styrer personligheden, og dem som styres af det højere selv. Ikke før en større del af menneskeheden styres af sjælsbevidsthed, vil det være muligt at undgå disse stridigheder. Når det emotionelle plan domineres af intuitionen, så vil der opstå universel forståelse.

Mennesket lærer den første gruppe af principper gennem begærlighed og den deraf følgende ulykke, som er resultatet af bemægtigelse. Han stjal, han led straffen og han stjal ikke mere. Princippet blev formet i ham gennem smerte, og han lærte, at kun det, som retmæssigt var hans, kunne han glæde sig over, og ikke det, som blev ranet. Verden lærer nu denne lektie i grupper, for når revolutionære bemægtiger sig noget uretmæssigt, opdager de, at de stjalne besiddelser ikke slår til, men bringer sorg. Således lærer de med tiden principperne.

Den anden gruppe af principper læres gennem forsagelse og tjeneste. Et menneske vil (efter at have lært de første principper) se bort fra det, som hører personligheden til, og i tjeneste lære kærlighedens magt i okkult betydning. Han giver og modtager som følge heraf; han lever et liv i forsagelse, og himlens rigdomme strømmer ned over ham; han giver alt og fyldes til bristepunktet; han beder ikke om noget for sig selv og er det rigeste menneske på jorden.

De første principper gælder den differentierede enhed og evolution gennem forskelligartethed. De principper, som men-

neskeheden er ved at lære nu, har at gøre med grupper; spørgsmålet er ikke – »hvad vil være bedst for mennesket?«, men »hvad vil være bedst for de mange?«. Kun de, som kan tænke på de mange som en enhed, kan udtrykke disse principper på tilfredsstillende måde. De er de mest betydningsfulde, for de er grundprincipperne i dette kærlighedens system. Vanskeligheden i dag er, at menneskene er forvirrede. Visse af de første principper – grundlaget for lavere aktivitet – er nu rodfæstede og naturlige for menneskene, og nogle få af de højere egoiske eller kærlighedsprincipper trænger igennem til deres forvirrede hjerner og forårsager en tilsyneladende forbigående modstrid af ideer. De siger derfor som Pilatus: »Hvad er sandhed?«. Hvis de blot vil huske, at de højere principper gælder gruppens bedste og de lavere individets eget bedste, vil de måske komme til klarhed. Det personlige livs lavere aktivitet – hvor godt og værdifuldt det end er – skal før eller senere transcenderes ved kærlighedens højere liv, som søger det bedste for gruppen og ikke for den enkelte.

Alt det, der tenderer imod syntese og guddommeligt udtryk i sammenslutninger af enheder, rykker nærmere imod idealet og nærmer sig de højere principper. Det kan være en hjælp at gennemtænke disse ideer. Et eksempel på det, jeg siger, kan ses i den kendsgerning, at mange stridigheder i organisationer opstår på grund af, at visse værdifulde mennesker følger personligheder og ofrer sig selv for et princip, ja, men et princip der styrer det personlige liv. Andre, som vagt skimter noget højere og søger det gode for grupperne og ikke for en person, opdager tilfældigt et højere princip og bringer herved egoets kræfter ind. De arbejder for andre og stræber efter at hjælpe deres gruppe. Når egoer og personligheder støder sammen, er sejren for det højere sikker; det lavere princip må vige for det højere. Den ene er koncentreret om det, der for ham synes at være af altoverskyggende værdi, dvs. opfyldelsen af det personlige livs ønsker og er (i den periode) kun sekundært interes-

seret i det gode for de mange, skønt han kan have øjeblikke, hvor han tror, at det er hans primære hensigt. Den anden bekymrer sig ikke om, hvad der bliver af det personlige selv og er kun interesseret i at hjælpe de mange. Sammenfattende kan det siges, at det hele er et spørgsmål om selviske eller uselviske motiver, og som I ved, varierer motiverne, efterhånden som tiden går, og mennesket nærmer sig målet for prøvestadiets vej.

- c. Endnu højere principper er dem, der opfattes af ånden, og som kun med lethed kan forstås af den monadiske bevidsthed. Først når mennesket hæver sig over sit aktive personlige liv og erstatter det med kærlighedens eller visdommens liv, som ledes af egoet, kan han begynde at forstå omfanget af dette liv i kærlighed og kende det som en bevist kraft. Ligesom personligheden har at gøre med de principper, der styrer det lavere selvs livsaktivitet, og egoets virke med loven om kærlighed, som åbenbarer sig i gruppearbejde, eller kærlighed, der viser sig som en syntese af de mange til de få, således beskæftiger monaden sig med kærlighedens aktive liv, som viser sin kraft gennem en syntese af de få til den ene.

Det første princip beskæftiger sig med menneskets liv på det fysiske plan eller i de tre verdener, det andet med hans liv på kausale plan, og det sidste med hans liv efter opnåelsen af målet for nuværende menneskelige bestræbelser. Det første beskæftiger sig med enkelte, det andet med grupper og det sidste med enhed. Det første beskæftiger sig med differentiering i dens mest forskelligartede udtryk, det andet med de mange, der er samlet i egoiske grupper, medens det tredje ser differentieringen tilbageført til de syv, som markerer enhed for det menneskelige hierarki.

Alle disse faktorer og mange andre frembringer forskellighe-

der blandt mennesker, og det er nødvendigt at tage disse i betragtning, når et menneske vil bedømme sig selv.

Det bør derfor erindres, at en hvilken som helst mesters discipel har sin specielle udrustning og sine individuelle fortrin og mangler. Han kan ikke desto mindre være forvisset om, at han aldrig kan tage de større indvielser, før kundskabens vej er føjet til kærlighedens vej, for disse indvielser foregår på de højere plan af det mentale plan. Først når lysets vej er blevet forenet med livets vej, kan den store overgang fra det fjerde til det femte rige finde sted. Visse bevidsthedsudvidelser er mulige; indvielser kan tages på det astrale og lavere mentale plan; noget af visionen vil kunne ses, og fornemmelsen af nærværelse kan føles; den elskede kan nås gennem kærlighed, og lyksaligheden og glæden ved denne kontakt kan føre en blivende glæde med sig, men den klare opfattelse, som kommer gennem den erfaring, der foregår på illuminationens bjerg, er anderledes end den glæde, der opleves på velsignelsens bjerg. Hjertet styrer i det ene tilfælde og hovedet i det andet.

For at besvare det kategorisk: kundskabens vej er okkultists og vismandens; kærlighedens vej er mystikerens og helgenens. Tilnærmelsen gennem hovedet eller hjertet afhænger ikke af strålen, for begge veje skal kendes; mystikeren skal blive okkultist; den hvide okkultist har været den helgenlignende mystiker. Sand viden er intelligent kærlighed, for den er sammensmeltning af intellekt og hengivenhed. Enhed føles i hjertet; dens intelligente anvendelse i livet skal udarbejdes gennem viden.

Det er af største værdi at kende retningen af livets formål og vide, om hovedets eller hjertets metode er målet i et bestemt liv. Her er en fin åndelig skelnevne imidlertid nødvendig, så illusionens blændværk ikke frister til træghedens vej. Tænk disse ord omhyggeligt igennem og sørg for, at spørgsmålet baseres på et sandt grundlag og ikke vokser ud af et mindre-værds kompleks, af at betragte en broders foretagender med en

heraf følgende tendens til misundelse eller af en stille selvtilfredshed, som er hindrende for aktivitet.

Som generel regel for den almindelige aspirant til discipelskab kan det med sikkerhed antages, at hjertets vej er blevet anvendt i fortiden, og at den mentale udvikling er af største betydning i denne inkarnation.

Et ældgammelt helligt skrift siger:

»Søg ej, du to gange velsignede, at nå ind til åndens væsen, før tænkeevnen er i stand til at absorbere. Således søges visdom ikke. Kun den, der har tøjlet sine tanker og ser verden som i et spejl, kan uden risiko betros de indre sanser. Kun han, som ved, at de fem sanser er en illusion, og at intet forbliver undtagen de to, der ligger forude, kan gives adgang til den omvendte korsforms hemmelighed.

Vejen, der betrædes af tjeneren, er ildens vej, som går gennem hans hjerte og fører til hovedet. Det er hverken på glædens eller smertens vej, at frigørelse opnås, eller at visdom kommer. Det er ved at transcendere de to, ved at smelte glæde og smerte sammen, at målet nås – det mål, der ligger forude ligesom et lyspunkt i en vintermørk nat. Dette lyspunkt kan minde om en ganske lille kæрте i et mørkt loftskammer, men – efterhånden som vejen, der fører til dette lys, betrædes ved at sammensmelte modsætningernes par, vokser dette kolde og blafrende lille lyspunkt med stigende stråleglans, der ligesom en brændende lampes varme lys når vandringsmandens tanker på hans vej.

Fortsæt, o pilgrim, med stadig udholdenhed. Der findes ingen kæрте dér, ej heller en jordisk lampe fyldt med olie. Udstrålingen tager stadig til, indtil vejen ender i flammende herlighed, og nattevandreren bliver et solens barn og træder inden for den strålende sfæres portaler.«

FJERDE REGEL

Lyd, lys, vibration og formen blandes og smeltes sammen, og således bliver arbejdet ét. Det fortsætter under loven, og intet kan nu hindre arbejdet i at gå fremad. Mennesket ånder dybt. Han koncentrerer sine kræfter og driver tankeformen fra sig.

Lydens skabende arbejde.
Videnskaben om åndedrættet.

FJERDE REGEL

Lydens skabende arbejde

Inden vi retter vor opmærksomhed mod denne regel, ville det være godt at genkalde sig visse ting, således at vi kan drage nytte af betragtningen.

For det første berører den regel, vi nu betragter, arbejdet på det mentale plan, og før et sådant arbejde er muligt, er det vigtigt at have en udviklet tænkeevne, en velskolet intelligens og desuden have opnået en vis grad af tankekontrol. Disse regler er ikke for begyndere i de okkulte videnskaber; de er for dem, som er rede til magisk arbejde og til at arbejde på det mentale plan. Kærlighed er den store forener, den oprindelige tiltrækkende impuls, kosmisk og mikrokosmisk, men tænkeevnen er den vigtigste skabende faktor, der anvender kosmos' energier. Kærlighed tiltrækker, men tænkeevnen både tiltrækker, frastøder og koordinerer, så dens magt er ufattelig. Er det ikke muligt svagt at opfatte en tilstand inden for de mentale områder, der er analog med den, der nu ses inden for de emotionelle? Kan vi forestille os verdens tilstand, når intellektet er lige så kraftfuldt og overbevisende, som den emotionelle natur er i vor tid? Menneskeheden går ind i en æra, hvor menneskene vil virke som tænkere, hvor intelligens vil være stærkere end begær, og hvor tankekræfter vil blive anvendt til appel og til ledelse af verden på samme måde, som man nu anvender fysiske og emotionelle midler.

Der ligger i denne tanke en dyb nødvendig impuls til rigtig forståelse af tankens love, og korrekt undervisning i brugen af mentalt stof og i opbygningen af dette stof til tankeformer.

Reglerne omhandler disse oplysninger. For det andet er det

nødvendigt at genkalde sig, at den, der arbejder med magi og det magtfulde væsen, der håndterer disse kræfter, må være sjælen, det åndelige menneske, og dette af følgende grunde:

1. Kun sjælen har en direkte og klar forståelse af den skabende hensigt og af planen.
2. Kun sjælen, hvis natur er intelligent kærlighed, kan betros den viden, de symboler og de formler, der er nødvendige for at tilvejebringe de rette betingelser for dette magiske arbejde.
3. Kun sjælen evner at arbejde i alle tre verdener på samme tid og dog forblive ubundet og derfor karmisk fri af resultaterne af et sådant arbejde.
4. Kun sjælen er virkelig gruppebevidst og tilskyndet af ren uselvsk hensigt.
5. Kun sjælen kan med visionens åbne øjne se slutningen fra begyndelsen og kan uafbrudt fastholde det sande billede af den endelige fuldbyrdelse.

I spørger, om de, der arbejder med sort magi, ikke besidder samme evner? Mit svar er nej. De kan arbejde i de tre verdener, men de arbejder fra og på mentalplanet og virker derfor ikke uden for det område, der udgør deres bestræbelse, således som sjælen gør. De kan ved deres nære tilknytning til og identifikation med deres arbejdsmateriale midlertidigt opnå stærkere og hurtigere virkninger, end medlemmerne af Det hvide broderskab kan, men deres resultater er kortvarige; der følger ødelæggelser og ulykker i deres kølvand, og den sorte magiker opsluges til sidst af den efterfølgende syndflod.

Lad os derfor huske på nødvendigheden af at bruge tænkeevnen korrekt og samtidig altid indtage en holdning, der står over og er ubundet af vore tankers skabende arbejde, vore begær og vore fysiske præstationer.

Når man betragter Fjerde Regel er der fire ord, der træder

særligt frem. Det første er *lyd*, den formel eller det magtfulde ord, som sjælen meddeler og derved indleder arbejdet. Dette ord er dobbelt. Det anslår den tone, hvorpå sjælen responderer med sin egen specielle tone, som er sammensmeltet med personlighedens tone. Denne akkord på to toner frembringer de påfølgende virkninger og er mere betydningsfuld end det faste udtryk, som magtordet består af.

Heri ligger problemet – at kunne intonere disse to toner samtidigt og med fokuseret tanke. Heri ligger der et fingerpeg om betydningen af AUM eller OM. I meditationsarbejdets tidlige stadier intoneres ordet højt, medens det senere fremføres uhørligt. Denne øvelse i at lade AUM lyde er en ubevidst forberedelse til den åndelige skabelses dobbelte arbejde, og færdigheden opnås, efterhånden som den opmærksomme aspirant vænner sig til at høre den lydløse lyd af OM i sin hjerne.

Jeg vil foreslå her, at de studerende vænner sig til at arbejde på denne måde, idet de lader ordet lyde højt og med høj frekvens ved slutningen af morgenmeditationen og under den første del være særlig opmærksom over for den uhørlige lyd, som vil udvikle sensitiviteten i det indre øre, det æteriske øre. Senere, når den personlige tone eller lyd er etableret, og den indre lyd fornemmes, kan den endelige øvelse med at sammensmelte de to praktiseres. Dette kræver den allerstørste opmærksomhed og evne til at udføre to handlinger samtidigt og mentalt være opmærksom på begge.

De studerende, hvis stræben er stærk og klar, gør vel i at gøre sig fortrolige med de problemer, der angår magisk arbejde, og i at studere deres egne anlæg for meditation og deres egen villighed til støt og med forsigtighed at fortsætte med den nødvendige disciplin. For at lette dette vil jeg foreslå, at enhver som er dybt engageret i arbejdet, bør studere og besvare følgende spørgsmål i lyset af deres sjæl og give svaret til deres højere selv.

1. Føler du, at du har nået det stadium, hvor du kan:
 - a. Eliminere den meditationsform, som du nu har?
 - b. Med forholdsvis lethed indtræde i kontemplationstilstanden?
 - c. Erkende din egen sjæls vibration?
2. Betyder det hellige ord noget for dig, og kan du klart formulere årsagen til, at du lader det lyde?
3. Er du ivrig efter at gå videre i dette arbejde, fordi din personlighed stræber efter det, eller er det, fordi din sjæl bevidst begynder at benytte sit redskab?

I forbindelse med det sidste spørgsmål, er en nøje analyse nødvendig, og jeg beder jer indtrængende om at være ærlige over for jer selv og således nå til klarhed over den sande tilstand. Dette er et spørgsmål mellem et menneske og hans sjæl.

Jeg vil her tilføje nogle få ord om mig selv. De studerende kan spille deres energi i ørkesløse spekulationer over min identitet. Har det nogen betydning? Min virksomhed i forhold til gruppen er at give den nødvendige hjælp til dem, der søger at gøre sig egnede til aktivt arbejde som disciple. Jeg er en discipel, og fordi jeg er kommet længere på vejen tilbage end de aspiranter, der studerer disse instruktioner, kender jeg noget til faldgruberne og ved, hvad der er nødvendigt og kan hjælpe i forberedelserne til det store øjeblik, hvor de passerer portalen. Er mere nødvendigt? Er sandhed ikke af lige stor værdi, om den udtales af en aspirant, en discipel, en mester eller endog af Kristus? Måske vil jeg være til større nytte, jo nærmere jeg står jer. Min anonymitet vil ikke blive brudt, og spekulationer angående min identitet er nytteløs spild af tid. Det er nok at sige, at jeg er orientaler, at jeg befinder mig på lærerstrålen og er nært knyttet til mesteren K.H., at en del af mit arbejde er en stadig søgen efter aspiranter med stærke hjerter, med brænden-

de hengivenhed og med skolet tænkeevne, samt at jeg er en discipel ligesom alle andre, lige fra den mest ydmyge novice til den største af de store. En lektie, som alle aspiranter må lære og det tidligt, er, at det at koncentrere sig om en lærers personlighed i håbet om personlig kontakt med ham og det konstant at forestille sig den tilstand, som kaldes »accepteret discipelskab«, tjener til at udskyde denne kontakt og forsinker at blive accepteret. Søg at gøre jeres redskab brugbart, lær at virke i stilhed, opfyld jeres forpligtelser og gør jeres pligt, forsøg at udvikle tilbageholdenhed i tale og at opnå den rolige holdning, som kommer af et uselvsk livsmotiv, og glem den selviske tilfredsstillelse, som kan vælde op i hjertet, når jeres trofasthed anerkendes af det iagttagende Hierarki.

Overvej nøje denne instruktion. Vi lever i en tid, hvor mange tilpasninger og forandringer finder sted i menneskenes verden. I den forvirring, der er resultatet heraf, føler de enkelte nødvendigheden af at forene deres kræfter og af at sammenlægge deres anstrengelser, og behovet for gruppearbejde er mere åbenbart end nogen sinde tidligere. Vi lever derfor i en tid, hvor stilhed og tillid må være jeres styrke, og hvor den eneste beskyttelse ligger i en nøje undersøgelse af alle bagved liggende motiver. Set udefra dukker der mange tilsyneladende forskellige principper op, og kampens bølger synes snart at gå én vej og snart en anden. Set indefra er de opdukkende faktorer mere enkle. Striden medfører først og fremmest en prøvelse af motiverne, og gennem denne bliver det synligt (for de iagttagende vejledere) hvem, der i hver gruppe er i stand til at tænke klart, at skelne rigtigt, har tålmodig udholdenhed og har evne til at gå frem ad prøvestadiets vej mod indiviellsens port, ubesværet og uforstyrret i det indre liv af rystelserne på overfladen. Hvis I blot kunne se, at uroen og vanskelighederne alle steder frembringer noget godt, som langt opvejer det tilsyneladende onde. Sjæle finder sig selv og lærer at stole på den indre hersker. Når al ydre støtte

svigter, og når alle synlige autoriteter er uenige med hensyn til den foreslåede løsning, da henvises sjælene til sig selv og lærer at søge indad. Denne indre kontakt med det højere selv er ved at blive åbenbar og den udvikles gradvis samt fører til den selvtillid og den indre ro, som er baseret på den indre gud, og som derfor gør et menneske til et redskab for tjeneste i verden.

Adskillige ting står i denne kritiske tid klart for den, der opmærksomt og betænksomt studerer mennesker og motiver.

For det første: At idealisme og opfattelse af planen for menneskeheden er nært forbundet. Idealisme er analog med den tænkning, der går forud for skabelse. Evnen til abstrakt tænkning og koncentration på idealet er først nu ved at udvikle sig, for denne evne indebærer brugen af visse atomer, anvendelse af stof fra de højere underplan og evnen til at kunne synkronisere sine egne vibrationer med de stores vibrationer. Kun få mennesker i menneskeheden er sande idealister (endskønt deres antal tiltager); kun en lille minoritet benytter sig af den konkrete tænkeevne, medens de brede masser fuldstændig beherskes af følelserne. Tiden nærmer sig, hvor intuitionslegemet (det buddhiske legeme) vil blive organiseret, idet det anvender den højere åndelige tænkeevne som mellemlid. Når denne opbygning er fuldendt, vil den lavere konkrete tænkeevne ikke være andet end en formidler eller fortolker. Selv abstrakt og konkret tænkning vil blive fortrængt, og der vil ganske enkelt være en indstrømning af intuition, der tager form ved hjælp af mentalstof. Derfor vil vi komme til at opfatte meget, som nu er ufatteligt, fordi vort syn befinder sig på det lavere plan.

I alle store bevægelser findes der en eller anden tanke eller samling af tanker, som Det store hvide broderskab så at sige har nedfældet i de såkaldte idealisters tænkning. Ideen udsendes af Det store hvide broderskab. De vælger et menneske eller en gruppe mennesker og nedfælder en idé i deres tænkeevne. Der slår den rod og udformes til andre tanker, der ikke er lige

så rene eller vise, men nødvendigvis farvet af tænkerens individualitet. Disse tankeformer opfanges derefter af verdens konkrete tænkere, som – idet de fatter ideens hovedtræk – krystalliserer den og opbygger den i en mere bestemt form, som lettere forstås af almenheden. Den har således nu nået det mentale plans lavere trin, og en yderligere udvikling bliver mulig. Den bliver derpå grebet som ønskværdig af dem, der er fokuseret på det astrale plan; den appellerer emotionelt til dem og bliver den offentlige mening. Den er nu praktisk taget rede til at tage form på det fysiske plan, og dermed har vi den praktiske tilpasning af et ideal til det fysiske livs behov. Ideen er »ført ned«; den har mistet meget af sin oprindelige skønhed; den er ikke så ren og så smuk, som da den blev undfanget, og den er et vrangbillede af sin oprindelige form, men den er ikke desto mindre bedre tilpasset almindeligt brug og kan benyttes som en trædesten mod højere ting.

For det andet: Til denne opfattelse af planen og dens senere materialisering er mennesker inddraget og må nødvendigvis være det. Der gives en vision med vældige muligheder og også antydninger om måden, hvorpå disse muligheder kan blive til kendsgerninger, men hinsides dette går de store ikke. Detaljerne og metoden til at konkretisere idealet samt det nødvendige arbejde overlades til menneskesønnerne. Det tilfalder disciplen, som organiserer og overfører planen, at indføje detaljerne og at iværksætte den fornødne handling. På dette punkt er det klogt af ham at erindre, at han (med sine små planer) står under samme lov som de store i deres omfattende bestræbelser, og at det er i hans omgang med mennesker og ved hans håndtering af den menneskelige faktor, at vanskeligheder opstår. De mennesker, der står til rådighed, kan inddeles i tre grupper:

- a. De, som kan opfatte planen, og som har fået overdraget opgaven at udarbejde den.
- b. De, som kan bruges, men som er blinde med hensyn til de

større spørgsmål.

- c. De, som intet kan opfatte, undtagen de ting, der angår deres egne selviske interesser.

Mestrene kan kontakte den første gruppe. De arbejder med disse enheder af menneskeheden og forventer, at der med rimelighed kan opnås relativ god fremgang. Denne første gruppe både hører tonen og skuer planen. Den anden gruppe må benyttes af verdens disciple så godt det nu lader sig gøre. Den sidste gruppe må ofte udelukkes, set ud fra energiens synsvinkel, og benyttes kun om fornødent.

En af de vigtigste forudsætninger, som en discipel må dyrke for at kunne opfatte planen og blive anvendt af mestrene, er ensomhed. I ensomheden blomstrer sjælens rose; i ensomheden kan det guddommelige selv tale; i ensomheden kan det højere selvs evner og skønhed slå rod og blomstre i personligheden. I ensomheden kan også mesteren nærme sig og indpræge i den stille sjæl den kundskab, som han søger at meddele, den lektie, der må læres samt arbejdets metode og plan, som disciplen må fatte. I ensomheden høres tonen. De store må arbejde gennem menneskelige redskaber, og planen og visionen hæmmes meget på grund af disse redskabers ufuldkommenhed.

For det tredje: Dette bringer mig til de problemer og vanskeligheder, som mestrene må kæmpe med, efterhånden som de søger at fremme evolutionens planer ved hjælp af menneskesønnerne. I konklaver lægger de klogt deres planer; efter passende diskussion og vurdering fordeler de opgaverne; derefter søger de at overføre så meget som muligt af planen til dem, som tilbyder deres tjeneste, og som har et vist mål af sjælskontakt. De indprenter planen samt nogle forslag angående dens udstrækning i bevidstheden hos en eller anden mand eller kvinde på det fysiske plan. Hvis denne bevidsthed er ustadig eller overmættet, hvis den er fuld af stolthed, af fortvivlelse eller af mindreværdskomplekser, så vil visionens omrids ikke

komme klart igennem. Hvad vil der ske, hvis det emotionelle legeme vibrerer voldsomt i en eller anden rytme fremkaldt af personligheden, eller hvis det fysiske legeme volder smerte og umuliggør koncentreret opmærksomhed. Mesteren vil bedrøvet vende sig bort, sorgfuld over den tabte mulighed til tjeneste, som den, der arbejder, er gået glip af på grund af sin egen fejl, og mesteren vil opsøge en anden til at løse opgaven – en, som måske ikke er egnet, men som er den eneste, der er til rådighed, eftersom den første, der blev rettet henvendelse til, svigtede.

I denne forbindelse kan det være af værdi at give aspiranter, der stiller sig til tjeneste, denne påmindelse om, at meget af det arbejde, som mange udfører, er et resultat af overdreven iver, som ikke fremmer mesterens arbejde. Med klog skelnevne fordeler han arbejdet og pålægger aldrig et menneske mere, end han vil kunne klare. Han kan skole sine disciple og gør det også, så det forekommer den iagttagende verden, som om han udfører mirakler, men glem ikke, at størstedelen af det arbejde, der udføres af en egnet discipel, kun er muligt, når kontrollen af hans tre legemer er koordineret, og hans indre samordning er gennemført. Den, der har et stabilt mentallegeme, som er stærkt positiv for modtagelse oppefra og negativ for lavere vibrationer, den, der har et astrallegeme, som er klart, ufarvet og roligt, den, der tillige har et fysisk legeme med rolige nerver og en stabil rytme (som et smykkeskrin, smukt, men dog stærkt som stål), vil kunne tjene som et kar, der er brugbart for mesteren, en kanal, hvorigennem han uhindret kan lade sin velsignelse strømme ud over verden.

For det fjerde: Det bør bemærkes, at endog de store selv stort set må planlægge under hensyn til den mangel på opfattelsesevne hos dem på det fysiske plan, hvorigennem de skal arbejde. De er hæmmet og afhængige af deres redskaber på det fysiske plan, og deres største problem er det udviklingstrin, som menneskemasserne i vesten har nået.

Husk, at dette trin angiver den evolutionære proces' succes og ikke dens fiasko, men da der endnu er meget, der må gøres, hindres logens arbejde ofte. Det trin, der er nået i dag, kan beskrives som en overgang fra fortidens tunge materialisme til en voksende og dyb erkendelse af de usynlige verdener men uden den balance, der kommer af selvopnået kundskab. De kræfter, der er sat i bevægelse af tænkere – verdens videnskabsmænd, de virkelig fremskredne religiøse mennesker, spiritualisterne, Christian Science-tilhængerne, New Thought-arbejderne, teosofferne, de nutidige filosoffer og de, som er beskæftiget inden for andre områder for menneskelig tænkning – påvirker gradvis og vedholdende menneskehedens subtile legemer og er ved at bringe dem til et punkt, hvor de begynder at erkende tre ting:

- a. De usynlige verdeneres realitet.
- b. Tankens vældige kraft.
- c. Behovet for videnskabelig oplysning om disse to ting.

For det femte: her bør nævnes visse farer, som aspiranter må tage sig i agt for, når de søger at være til nytte.

De må vogte sig for at lægge overdreven vægt på ét aspekt af planen eller visionen på bekostning af et andet.

De må undgå en for stor tankekoncentration vedrørende den del af planen, som personligt tiltaler dem mest.

De må erkende medarbejdernes manglende evne til en kontinuerlig gennemførelse af planerne og til at samarbejde fredeligt og vedholdende. Gnidninger er ofte uundgåelige.

De må vogte sig for indsnigende selvinteresse og ambitioner.

De må være på vagt over for træthed, der skyldes langvarig anstrengelse med at virkeliggøre planen, og over for den anspændelse, som er en følge af intensive bestræbelser.

De må udvikle evnen til at erkende dem, som er sendt for at hjælpe dem i arbejdet.

De må frem for alt være på vagt over for svigtende kontakt med det højere selv og med mesteren.

Et andet punkt, der må erindres, er, at det problem, som skal løses af alle, der søger at samarbejde med Den store hvide loge, har fire mål i sigte.

Det første mål er, at der i udarbejdelsen af planen også indgår en afvikling af karma. Denne karma er ikke blot individuel eller ren national, men er en del af den totale afvikling af verdens karma.

Det andet mål er at forberede et redskab til den tjeneste, der skal indlede den nye tidsalder i løbet af de næste to hundrede år. Integreringen af en gruppe af vidende mennesker og mystikere fortsætter vedvarende i alle dele af verden og i alle organisationer. En gruppe er ved at blive samlet, men dens medlemmer tilhører mange grupper. Denne gruppe af vidende og mystikere gives mulighed for at blive den kanal, hvorigennem Hierarkiet kan arbejde, og hvorigennem de store kan sende deres oplysende tanker. Gennem den kan de også (i okkult betydning) arbejde for at opløfte menneskeheden og således hjælpe evolutionen på ethvert plan. Hvor hurtig den nye tidsalder vil komme afhænger af reaktionen fra disciple, mystikere og de vidende overalt.

Jeg vil her forsøge at give en advarsel: Hvis der svigtes med hensyn til at reagere, at tilpasse, at opbygge og at forædle, hvis der fejles med hensyn til at vende det indre øre mod de stemmer på de mere subtile plan, som udtaler »fornyelsens ord«, så kan det føre til, at disse genopbyggende kræfter overføres til andre kanaler, og som følge heraf til en frakendelse af mulighederne og til en endelig forkastelse af gruppen som et medium for tjeneste. Jeg vil gerne understrege udsagnet om »fornyelsens ord«, idet jeg beder alle jer, der alvorligt ønsker at høre disse ord, studere indledningen til bogen *Lys på vejen*. Husk,

hvis de store må ændre deres planer med hensyn til denne integrerende gruppe af mystikere, vil denne ændring bero på mystikerne selv – set som gruppe.

Det tredje mål er at udvikle intuitionen og skelneevnen hos verdens disciple samt deres evne til at opfatte den højere vision og til at opnå dette højere niveau bevidsthed på bekostning af det lavere. De må huske, at det lavere mål, grundet dets nærhed, på mange måder vil fremkomme mere tiltrækkende og kan kun overskrides med umådeligt stort besvær. Intuitionen må udvikles i mange mennesker, og deres sans for værdier tilpasses på en rigtig måde, før denne gruppe, som skal indvarsle den nye tidsalder, kan leve op til kravene.

Vanskelighederne i dag skyldes stort set mangel på intuitiv opfattelse i fortiden, og skylden ligger hovedsagelig hos verdens mystikere og ikke så meget hos de mindre skolede aspiranter. Vanskeligheden skyldes ikke mangel på idealisme eller mangel på intelligens og oprigtighed, men den består i den manglende evne til enhver tid at ofre personligheden, således at den intuitive erkendelse kan demonstrere sin virkelighed. Kompromiser er blevet tilladt, men i den okkulte verden er disse forbudt. Når de tillades, fører det til ulykke, og de personligheder, der nedlader sig dertil, bliver til sidst fejet bort i ulykke og ødelæggelse. Mennesker har forsøgt at tilpasse sandheden til tiden i stedet for at tilpasse tiden til sandheden, og diplomatisk har de bestræbt sig for at fremføre så meget af virkeligheden, som de anså for klogt. Mestrene søger efter dem, der har klar vision, og som uden forbehold holder fast ved den erkendte sandhed, og som har evne til vedvarende at stræbe fremad mod idealet. Dette indebærer følgende faktorer:

1. En erkendelse af dette ideal gennem meditation.
2. Dets tilpasning til nuet gennem målrettethed.
3. Fjernelse af gamle og hindrende tankeformer gennem selvpofrelse.

4. Afvisning af kompromiser ved klar vision.
5. En skelneevne, som altid sætter disciplen i stand til at skelne mellem et menneskes handlinger og mennesket selv.
6. Erkendelse af, at det i det okkulte arbejde ikke er tilladt at gribe ind i personlig karma, lige så lidt som det er tilladt at beskytte imod følgerne af en handling. Det indebærer derfor, at man afviser at blande sig i andres anliggender – det vil sige, hvad angår det personlige liv – og alligevel ikke undrager sig den større opgave. Det er væsentligt, at den, der tjener, lærer at skelne mellem de faktorer, der fremmer den personlige frihed, og de, der modarbejder gruppens frihed.

Det fjerde mål, der må frembringe resultater ved hjælp af de nuværende arbejdsmuligheder, er indførelsen af den nye cyklus og den nye gruppe af deltagere. De, der tjener, vil i den nye epoke blive mobiliseret fra alle grupper, og hvilke som vælges afhænger stort set af den grad af upersonlighed, de lægger i deres arbejde, og af styrken af deres indre kontakt med sjælen. Det er derfor ikke let for nogen af jer, der befinder sig midt i stridens larm og røg, at bedømme resultaterne korrekt eller at bedømme menneskene helt rigtigt. Disse ting må behandles på de indre plan og observeres af menneskeslægtens iagttagende ledere. Jeg vil her kort pege på nogle få ting, som de store ser efter.

De ser efter, om den indre flamme – som er resultatet af klogt arbejde og klog tænkning – brænder med tiltagende glans; de bemærker, om den forbliver skjult og tåget gennem astrale strømningers hvirvler og tankeformer, der skyldes personlig modstand, ambition og misundelse. Som et resultat af verdensarbejdet vil nogle blive bragt i nærmere forbindelse med Hierarkiets arbejde, medens andre midlertidigt holdes tilbage. Evnen til at beherske det astrale plan og til at arbejde fra det mentale plan vil tælle stærkt.

De ser efter dem, som kan kæmpe og strides med personligheder for et princip og dog holde kærlighedens bånd intakt. Dette tæller måske mere, end mennesker er klar over, og et menneske, som kan stå fast ved et princip og dog elske alle mennesker, som kan afvise at indgå kompromiser og undgå at hade, har noget sjældent at tilbyde i vor tid, og de store kan bruge ham. Se til alle I, der tjener, at I med klar vision, retskaffen hensigt og en fast og aldrig svigtende handling kæmper jer fremad. Se til, at I behandler dem af jeres brødre, som vælger de lavere principper og det mindre rigtige, der ofrer gruppens gode for deres personlige fordel og som benytter uværdige metoder, med tålmodighed og overbærenhed. Giv dem kærlighed og omsorg og vær altid parat til at række dem en hjælpende hånd, for de vil snuble på vejen og erfare lovens dybde. Vær derfor rede til at løfte dem op og give dem lejlighed til at tjene, vel vidende at tjeneste er den store helbreder og lærer.

De store ser efter, om evnen til smidighed og tilpasning udvikles, den evne til at tilpasse sig, som er en af arternes fundamentale love, og som naturen udviser på så vidunderlig måde. Overførslen af denne lov til de indre plan og dens gennemførelse i anstrengelsens nye cyklus må foretages. Denne lov om tilpasning indebærer en forståelse af behovet, en erkendelse af den nye kraft, der strømmer ind med den nye cyklus og den heraf følgende forening af behovet og kraften til en syntese, idet det personlige selv ganske enkelt betragtes som et brændpunkt for handling og forvandling. Det indbefatter forvandlingen af de fem sanser og deres udvidelse til de finere plan, således at syn, hørelse, følelse, smag og lugt sammen-smeltes til en samvirkende helhed, en syntese til brug i det store arbejde. På det fysiske plan tjener de til at integrere det personlige liv og til at tilpasse den fysiske verden til det personlige selvs behov. På de finere plan må de omdannes, indtil de passer til den gruppes behov, som den enkelte er en fragmentarisk del af. Evnen til at gøre dette er en af de ting, som de store søger

hos de individer, hvis privilegium det kan blive at indvarsle den nye tidsalder.

Frem for alt søger de en udvidet kanal, der fører fra sjælen til den fysiske hjerne via tænkeevnen. En sådan udvidet kanal viser, at et menneske kan bruges. Man kan næsten udtrykke det ved at sige, at de søger en fuldkommen antahkarana, kommunikationskanalen mellem sjælsbevidstheden og hjernen. Et menneske, der besidder en sådan kanal, kan mestrene bruge med et godt resultat. I deres valg af medarbejdere retter de sig efter menneskets personligt opnåede kapacitet og efter hans egne vanskeligt opnåede evner. Når et menneske besidder kapacitet, evner og talent, så anvender de store ham med glæde. Forkerte synspunkter er til tider blevet overbetonet, og det modsatte er blevet lært. Mestrene må ikke søges, fordi mennesket stræber efter kapacitet. De vil blive fundet, når mennesket har kapacitet – en kapacitet, der gør ham brugbar i et gruppearbejde, og som under omhyggelig vejledning kan udvides til at omfatte sjælens højere evner. Lederskab i grupper, der styrer arbejdet i den nye tidsalder, vil vokse frem på grund af den enkeltes disciplin, og ledere vil blive fundet blandt dem, som fornemmer den indre opgave. Lederskab vil ikke vedvare hos dem, der stræber efter stilling og magt, eller hos dem, som kun har deres øjne fæstnet på ydre forhold og overser de bagved liggende årsager. Lederskab kommer ikke til dem, som stiller det personlige selv og dets placering over gruppens gode. Det kommer varigt til dem, som intet søger for det separate selv, og til dem, som ofrer sig for helhedens vel.

Vi vil nu tage AUM op til overvejelse igen. Lyden eller det hellige ord har, når det bruges rigtigt, forskellige virkninger, som vi kan berøre her.

Når OM intonerer med en målbevidst tanke, virker det som en slags fredsførstyrer, der løsner det grovere stof fra tanke- og følelseslegemet og fra det fysiske legeme. Når det intonerer med intens åndelig aspiration, virker det som en tiltrækkende

kraft, som drager til sig partikler af rent stof for at udfylde de steder, hvor det tidligere stof blev løsnet og fjernet. De studerende bør bestræbe sig for at have disse to aktiviteter i tankerne, når de anvender ordet i deres meditation. Denne anvendelse af ordet er af praktisk værdi og resulterer i opbygning af gode legemer til sjælens brug.

Brugen af OM tjener også til at vise dem, der arbejder på de universelle plan, samt dem i den ydre verden, der er begavede med åndelig perception, at en discipel er til rådighed for arbejdet og kan benyttes aktivt, hvor på jorden det er nødvendigt. Dette bør alle aspiranter huske, ligesom det bør tjene som en tilskyndelse til at bringe det ydre fænomenale liv i overensstemmelse med den åndelige impuls.

Anvendelsen af det hellige ord indgår også i Hierarkiets magiske arbejde. Tankeformer skabes til virkeliggørelsen af ideer, og disse virkeliggjorte tankeformer udsendes for at blive bragt i kontakt med tænkeevnen hos de disciple, som i en mesters gruppe er ansvarlige for planens udførelse.

Gennem det udviklede og kontrollerede mentallegemes forfinede modtagelighed bliver aspiranterne bevidste om de ideer, som mestrene fører igennem fra den universelle tankes plan; således bliver aspiranterne i stand til at samarbejde på intelligent måde. De skaber på deres side, hvilket denne regel søger at vise, tankeformer af de modtagne ideer og anvender dem i deres grupper til hjælp for verden. En discipels vigtigste arbejde på det mentale plan er at skole sig til at kunne virkeliggøre fire ting:

1. At blive modtagelig over for mesterens tænkning.
2. At udvikle en rigtig intuitiv forståelse af de tanker, som mesteren sender ham.
3. At iklæde de modtagne ideer en sådan form, at de bliver brugbare for dem, som han er optaget af at hjælpe.

4. Gennem lyd, lys og vibration at gøre sin tankeform aktiv (og udtrykke så meget af den universelle tanke, som er ønskeligt), således at andres tænkeevne kan få kontakt med den.

På denne måde bliver grupper samlet, organiseret, belært og løftet op, og således kan Hierarkiet af adepter nå verden.

Der er naturligvis mange andre måder, men hvis de studerende vil tænke over disse tre, vil det muliggøre, at yderligere metoder senere kan meddeles.

Lad mig tilføje, at tonen først bliver virkelig kraftfuld, når disciplen har lært at underordne de mindre betydelige lyde. Først når de lyde, som han normalt udsender i de tre verdener, er reduceret i styrke, i aktivitet og i kvantitet, vil det være muligt for tonen at blive hørt og således fuldføre sit formål. Først når mængden af talte ord er reduceret, og tavshed dyrkes, vil det være muligt for ordet at gøre sin magt gældende på det fysiske plan. Først når den lavere naturs og vore omgivelseres mange stemmer er blevet bragt til tavshed, vil »stemmen, der taler i stilheden« gøre sig mærkbar. Først når de mange vandes lyde dør bort ved regulering af emotionerne, vil den klare tone fra vandenes Gud blive hørt.

Mennesket erkender sjældent et ords magt, og dog hedder det: »I begyndelsen var ordet, og ordet var hos Gud. Alt er blevet til ved det, og uden det blev intet til af det, som er«. Når vi læser disse ord, går vor tanke derfor tilbage til den skabende proces' morgengry, da Gud udtalte ordet, og med lyden som middel skabte verdenerne.

Det er blevet sagt, »at hoveddrivkraften, ved hvilken naturens hjul bevæger sig i objektiv retning, er lyd«, for den oprindelige lyd eller ordet sætter det stof i bevægelse, hvoraf alle former er skabt, og indleder den aktivitet, som endog er karakteristisk for substansens atom.

Alle fortidige nationers og store religioners litteratur og skrifter vidner om lydens virkekraft ved frembringelsen af alt,

som er håndgribeligt og synligt. Hinduerne siger meget smukt, at »den store sanger bygger verdenerne, og at universet er hans sang«. Det er en anden måde at udtrykke det samme på. Hvis dette erkendes, og den videnskabelige baggrund til en vis grad forstås, så bliver betydningen af vore egne ord og anvendelsen af lyd i tale næsten skæbnesvanger.

Lyd og tale og brugen af ord er af de gamle filosoffer (og det samme er i stigende grad tilfældet for nutidige tænkere) blevet betragtet som det mest velegnede middel, som et menneske kan bruge i formningen af sig selv og sine omgivelser. Tanke, tale og den heraf følgende aktivitet på det fysiske plan fuldstændiggør trefoldigheden, som gør et menneske til det, han er, og placerer ham, hvor han er.

Formålet med al tale er at iklæde tanken ord og således delagtiggøre andre i vore tanker. Når vi taler, fremkalder vi en tanke og gør den nærværende, og vi bringer det, som findes skjult inde i os, til hørligt udtryk. Tale afslører, og ret tale kan skabe en form med et velgørende formål, ligesom forkert tale kan frembringe en form, som har et ondsindet mål. Uden at erkende dette taler vi imidlertid uafbrudt og uansvarligt dag efter dag; vi bruger ord, vi mangfoldiggør lyde og omgiver os med selvskabte formverdener. Derfor er det vigtigt, at vi bør tænke, før vi taler, og således huske påbudet: »Du skal erhverve kundskab, før du må tale«. Efter at have tænkt må vi vælge de rette ord til at udtrykke tanken, idet vi søger at give ethvert ord, vi ytrer, den korrekte udtale, den rigtige værdi og den sande klanglige kvalitet.

Da vil vort talte ord skabe en tankeform, som vil legemliggøre den idé, der er i vore tanker. Vore ord vil derfor heller ikke føre nogen mislyd med sig, men vil føje deres del til den store harmoniske akkord eller det forenende ord, som det er menneskehedens opgave slutteligt at udtale. Forkert tale skaber adskillelse, og det er interessant at tænke på, at ordet, enhedens symbol, er guddommeligt, hvorimod tale i sine mange variatio-

ner er menneskelig.

Efterhånden som evolutionen forløber, og menneskeheden hæver sig til sin sande position i universets store plan, vil rigtig og korrekt tale blive dyrket i stadig større grad, fordi vi vil tænke mere, før vi ytrer os, eller som en stor lærer har sagt, »gennem meditation vil vi korrigere den forkerte tales vildfarelse«. Betydningen af ordformer, sande og korrekte lyde og stemmekvalitet vil stadig blive mere indlysende.

Det andet ord af betydning i denne Fjerde Regel er ordet *lys*. Først lyden og dernæst den første virkning af lyden, dvs. udstrømningen af lys, der forårsager tankeformens åbenbaring.

Lys opfattes gennem det, som det åbenbarer. Mangel på lys bevirker, at den synlige verden toner bort til en tilsyneladende ikke-eksistens.

Den tankeform, der skabtes af lyden, har til formål at være en kilde til åbenbaring. Den må åbenbare sandheden og bringe et aspekt af virkeligheden til tilskuerens kendskab. Derfor er tankeformens anden egenskab i sin højeste anvendelsesform den at bringe lys til dem, der har behov og vandrer i mørke.

Her taler jeg ikke om lyset som kosmisk eller individuel sjæl. Jeg berører ikke lyset som guddommens universelle andet aspekt. Jeg søger i disse instruktioner kun at behandle det aspekt af sandheden, som vil kunne gøre aspiranten til en praktisk arbejder og derved sætte ham i stand til at udføre sine opgaver med intelligens. Hans vigtigste arbejde (og han vil i stigende grad finde, at sådan er det) er at skabe tankeformer, som bringer åbenbaring til tænkende mennesker. For at kunne gøre dette må han arbejde okkult, og han vil – ved lyden af sit skabende åndedræt, ved sandheden åbenbaret i form – bringe lys og indre oplysning til jordens mørke steder.

Til sidst gør han sin tankeform levende gennem magten fra sin egen overbevisning, åndelige forståelse og vitalitet. På den måde fremkommer betydningen af det tredje ord, *vibration*. Hans budskab høres, for det er udsendt; det bringer indre oplys-

ning, for det overfører sandheden og åbenbarer virkeligheden; det er af vital betydning, for det vibrerer med dets skabers liv og holdes i live, så længe hans tanke, lyd og intelligens besjæler det. Dette gælder et budskab, en organisation og alle livsformer, som blot er en kosmisk eller menneskelig skabers virkeliggjorte ideer.

De studerende vil finde det værdifuldt at fremdrage disse tre vitale ord og spore deres relation til alle legemliggjorte tankeformer – et kosmos, et plan, et naturrige, en race, en nation, et menneske. Betragt de forskellige grupper af skabende væsener – solare Logoi, solengle, mennesker og andre. Betragt den skabende proces' sfærer og se, hvor sand *Den gamle kommentar* er, når den siger:

»Lyden genlød midt i de forskellige hjul af uskabt stof; og se, solen og alle de mindre hjul kom til syne. Lyset strålede frem midt i de mange hjul, og således flammede Guds mange former, hans strålende klædnings forskellige aspekter, op.

De vibrerende, pulserende hjul drejede modsat. Livet i dets mange stadier og grader begyndte at udfolde sig, og se, loven begyndte at virke. Former opstod og forsvandt, men livet gik videre. Naturriger opstod med mange former, som nærmede sig hinanden, forenedes, og senere skiltes, men alligevel gik livet videre.

Menneskeslægten, som skjuler gudesønnen, det inkarnerede ord, brød frem i åbenbarelsens lys. Racer opstod og forsvandt. Formerne, der skjulte den strålende sjæl, fremstod, opfyldte deres formål og forsvandt i natten, men se, livet gik videre, denne gang forenet med lyset. Livet sammensmeltede med lyset, og begge forenedes for at åbenbare en skønhed og en styrke, en aktiv frigørende kraft, en visdom og en kærlighed, som vi kalder Guds søn.

Gennem de mange gudesønner, som i deres allerinderste center kun er én, vil Gud i sit faderskab blive kendt. Og stadig gik hint lysende liv videre til et ærefrygtindgydende punkt af magt, af skabende kraft, om hvilket vi siger: »Det er altet, det rummer universet, sfærernes vedvarende centrum, den Ene.«

Vi har her i Fjerde Regel berørt to betydningsfulde ord – lyd og lys – og derved fremkommer der en meget betydningsfuld forestilling. Sjælen vil blive kendt som lys, som åbenbareren, medens åndens aspekt senere vil blive erkendt som lyd. Fuldstændigt indre lys og oplysning er den discipels ret, som opnår den tredje indvielse, medens den sande forståelse af lyd, af det trefoldige AUM, den synteseskabende faktor i manifestationen, kun åbenbares for den, der står som herre over de tre verdener.

Vi vil nu rette vor opmærksomhed mod ordet *vibration*, men det må ikke skilles fra det næste ord i rækken, *form*. *Vibration*, som er en virkning af guddommelig aktivitet, er dobbelt. Den første virkning er, at *vibration* (der fra det subjektive område udgår som svar på lyd og lys) fremkalder respons i stoffet og derfor tiltrækker eller samler de atomer, som kan opbygge molekyler, celler, organismer og endelig den integrerede form. Er dette opnået, kan man betragte vibrationsaspektet som dobbelt.

Formen bliver ved hjælp af de fem sanser bevidst om alle formers vibrationsaspekt i de omgivelser, hvori den selv er et virksomt væsen. Senere i tid og rum bliver denne virksomme form i stadig større grad bevidst om sin egen indre vibration, og ved at spore denne vibration tilbage til dens oprindelige kilde bliver den bevidst om selvet og senere også om selvets rige. Menneskeheden som helhed er bevidst om sine omgivelser, og gennem oplysninger overført gennem syns-, høre-, føle-, smags- og lugtesansen bliver den synlige verden, Guds ydre

klædning, kendt, og der oprettes forbindelse mellem selvet og det, vi kalder naturens verden. Efterhånden som tænkeevnen tilegner sig og sammenfatter denne kundskab, gennemgår beboeren af formen følgende stadier:

1. Vibration registreres, og omgivelserne udøver deres virkning på formen.
2. Denne virkning bemærkes, men forstås ikke. Under denne vibrations langsomme og vedvarende påvirkning vågner mennesket langsomt til bevidsthed.
3. Omgivelserne begynder at interessere mennesket, og han betragter dem som attråværdige. De tre verdener tiltrækning vokser støt og trækker mennesket ned i inkarnation, som gentages på ny. (Ordene »gentages på ny« er bogstaveligt og akademisk rigtigere end kun »gentages«. Enhver af os er i virkeligheden et ord, der gentages på ny, og som lyder i tid og rum).
4. Senere, når vibrationen fra de omgivende former i naturens verden bliver monoton ved stadig påvirkning gennem mange liv, holder mennesket op med at lytte til og se på begærets velkendte synlige verden. Han bliver ufølsom over for dens vibrationspåvirkning og stadig mere bevidst om selvets vibration.
5. Senere, på prøvestadiets og discipelskabets vej, udøver disse mere subtile vibrationers aktivitet en stadig stigende tiltrækning. Den ydre verden mister sin tiltrækning. Selvets indre verden indtager den mest betydningsfulde plads i begærnaturen.
6. Med den moderne psykologis sprog kan det siges, at disciplen lidt efter lidt opbygger inden i den ydre form – som er det reaktionsredskab, der gør bevidsthed om fænomenverdenen mulig – et nyt og mere subtilt reaktionsredskab, hvorigennem de subjektive verdener kan erkendes.

Når dette stadium er nået, følger der en konsekvent afvisning af vibrationskontakt med de ydre formverdener, og begæret efter dem forsvinder. Alt synes godt og uønsket, og ingenting tilfredsstillende gløder og stræbende sjæl. Den vanskelige proces med at orientere sig mod en ny verden og en ny tilstand af væren samt en ny bevidsthedstilstand påbegyndes, og da det indre subtile reaktionsredskab endnu befinder sig i en uudviklet tilstand, opstår der en overvældende følelse af tab, en famlen sig frem i mørket og en periode med åndelig kamp og søgen, som til det yderste prøver aspirantens udholdenhed og urokkelighed med hensyn til hans målsætning.

Men alt (og dette er en opmuntrende tanke at have i erindring) »fortsætter under loven, og intet kan nu hindre arbejdet i at gå videre«. Bemærk disse ord i Fjerde Regel. Der kommer et stadium, hvor mennesket i sandhed står »forankret på en klippe«, og skønt han kan opleve skiftende lys og skygge, skønt de rensende vandes bølger kan rulle hen over ham og true ham med at kaste ham omkuld og skønt han kan føle sig døv, stum og blind, så kan dog intet overvinde sjælens hensigt. Det, som endnu savnes, er det udviklede åndelige legeme, som er udrustet til at give gensvar på den indre, åndelige verdens vibration. Det eksisterer i en uudviklet tilstand, og hemmeligheden ved dets anvendelse ligger i hjernens holdning til æterlegemets funktioner, idet det æteriske legeme er formidler mellem hjernen, nervesystemet og tanken eller mellem sjælen, tænkeevnen og hjernen. Dette kan ikke belyses nærmere her, men en antydning kan gives til eftertanke for den ivrige aspirant.

Vi har derfor følgende stadier i Fjerde Regel, som er blevet fremhævet klart og tydeligt, men alligevel i de sparsomme vendinger, der kendetegner alle okkulte og symbolske skrifter:

1. Formens integration som et resultat af sjælens aktivitet ved brugen af
 - a. Lyd,

- b. Lys,
 - c. Vibration.
2. Udviklingen af et reaktionsredskab til anvendelse i den synlige verden.
 3. Den endelige afvisning af den synlige verden som et resultat af udnyttelse og den heraf følgende livslede og den gradvise anvendelse af det subtile reaktionsredskab.
 4. Sjælens reaktionsredskab – tænkeevnen, det æteriske legeme, hjernen og nervesystemet – nyorienteres, og mennesket bliver vidende om sjælens rige, som er et andet naturrige.
 5. Bortvenden fra denne verden til sjælens rige bliver en esoterisk vane, og i denne tanke ligger den esoteriske psykologis hemmelighed gemt. Mennesket stabiliseres i det åndelige liv. Intet kan nu stille sig hindrende i vejen.

Videnskaben om åndedrættet

Vi kommer nu til de betydningsfulde ord i Fjerde Regel: »Mennesket ånder dybt«. Dette er et udsagn, der dækker mange aspekter af rytmisk levevis. Det er den magiske formel for videnskaben om pranayama. Den vedrører det skabende livs kunst. Den drager et menneske ind i samklang med selve Guds pulserende liv, og dette sker ved nyorientering og ubundethed.

Dette udsagn er særligt interessant som en demonstration af den kortfattede og inklusivitet i okkulte udsagn, som nævnes her i Fjerde Regel. Åndedrættets kunst behandles i tre faser, og jeg anbefaler enhver af jer at overveje dem omhyggeligt.

Først har vi aspektet af *indånding*. »Mennesket ånder dybt.« Fra sit væsens dyb drager han åndedrættet. Under det ydre livs forløb drager han selve livets ånde fra sjælen. Dette er det

første stadium. Under processen med at gøre sig fri af det ydre liv, drager han livet fra sit væsens dybder og erfarer, at det kan gives tilbage til den kilde, hvorfra det kom. I disciplens okkulte liv udvikler han en ny og mere subtil anvendelse af sit reaktionsredskab, og han praktiserer videnskaben om åndedrættet og opdager, at han gennem det dybe åndedræt (der omfatter de tre trin: dybt, mellem og højt) kan aktivere sit vitallegeme med dets kraftcentre i de esoteriske erfaringers verden. Således dækker de tre aspekter af det »dybe åndedræt« hele sjælens erfaring, og forbindelsen mellem de tre ovennævnte typer af åndedræt kan den interesserede aspirant ræsonnere sig til.

Derefter læser vi, »han koncentrerer sine kræfter«. Her bliver der henvist til det stadium, der kaldes *tilbageholdelse af åndedrættet*. Det er at holde alle livets kræfter vedvarende i stilhedens punkt, og når dette kan gøres med lethed og uden tanke på selve processen, fordi den er velbekendt og erfaret, da kan mennesket se, høre og vide i et rige, som er anderledes end den fænomenale verden. I højere betydning er dette kontemplationsstadiet, denne »stille periode mellem to aktiviteter«, som det så passende er blevet kaldt. Sjælen, åndedrættet, livet er trukket bort fra de tre verdener og er i fred på »det allerhøjeste hemmelige sted« og den saliggørende vision kontempleres. I den aktive discipels liv fremkalder dette de mellemstadier, som enhver discipel erfarer, når han (gennem ubundethed og evne til at trække sig tilbage) ikke fastholdes af noget i formens verden. Da han endnu kæmper sig frem mod fuldkommenhed og endnu ikke har nået den, er disse mellemstadier med stilhed, tilbagetrækning og ubundethed ofte vanskelige og mørke. Alt er stilhed, og han er forfærdet på grund af det ukendte og på grund af den tilsyneladende tomme stilhed, han befinder sig i. Dette kaldes i fremskredne tilfælde »sjælens mørke nat« – øjeblikket før daggry, timen før lyset stråler frem.

I videnskaben om pranayama drejer det sig om det øjeblik,

der følger efter indåndingen, hvorunder alle legemets kræfter (ved hjælp af åndedrættet) er blevet ført opad til hovedet og koncentreret dér, før udåndingen finder sted. Når det udføres rigtigt, frembringer dette tilbageholdelsesøjeblik en mellemfase af intens koncentration, og det er i dette øjeblik, at aspiranten må gribe lejligheden. Heri ligger der et vink.

Derefter følger udåndingsprocessen. Vi læser i Fjerde Regel, at »han driver tankeformen fra sig«. Dette er altid resultatet af det sidste stadium i videnskaben om åndedrættet. Formen, der vitaliseres af den, der ånder i den rigtige rytme, sendes ud for at udføre sit arbejde og fuldbyrde sin mission. Studér denne tanke omhyggeligt, for den rummer det skabende arbejdes hemmelighed.

I sjælens erfaring skabes formen til manifestation i de tre verdener gennem intens meditation, som altid er en parallel aktivitet af åndedrættet. Ved en viljeshandling, som resulterer i en »udånding«, og som er skabt eller fremkommet på dynamisk vis i mellemfasen med kontemplation eller ved åndedrættets tilbageholdelse, sendes den skabte form ud i den fænomenale verden for at tjene som en erfaringskanal, et udtryksmiddel og et reaktionsredskab i det menneskelige livs tre verdener.

Disciplen lærer gennem meditation og disciplin i sit liv at nå mellemfasens ophøjede øjeblikke, når som helst han koncentrerer sine kræfter på planet for sjælens liv, og ved en viljeshandling udånder han desuden sine åndelige hensigter, planer og liv ind i erfaringens verden. Den tankeform, han har opbygget vedrørende den rolle, han må spille, og den energikoncentration, som det er lykkedes ham at frembringe, bliver effektive. Den energi, der behøves til det næste skridt, udåndes af sjælen, passerer ned i det vitale legeme og beliver således det fysiske redskab med den nødvendige konstruktive aktivitet. Det aspekt af planen, som han har opfattet under kontemplationen, og den del af Hierarkiets generelle hensigt, som hans sjæl føler sig kaldet til at samarbejde med, udåndes samtidigt via tænke-

evnen ind i hjernen, og således »driver han tankeformerne fra sig«.

Til sidst kan vi sige, at dette stadium i videnskaben om pranayama dækker den udånding, som, når den udføres med omtanke og bevidst hensigt, tjener til at vitalisere centrene og fylde ethvert af dem med dynamisk liv. Det er ikke nødvendigt at sige mere her.

Således indeholder videnskaben om det »dybe åndedræt« hele det skabende arbejdes proces og den evolutionære udfoldelse af Gud i naturen. Det er den proces, hvorved livet, den Ene eksistens, har skabt den fænomenale verden, og Fjerde Regel giver en sammenfatning af skabelsen. Den er ligeledes den formel, hvorefter den enkelte sjæl arbejder, efterhånden som den centrerer sine kræfter til manifestation i de tre verdener for menneskelig erfaring.

Den rette brug af livets åndedræt er hele den kunst, som aspiranten, disciplen og den indviede arbejder med, idet han har i minde, at videnskaben om det fysiske åndedræt er det mindst vigtige aspekt og følger efter den rette brug af energi, som er det ord, vi anvender om det guddommelige åndedræt eller liv.

Til disciplens mentale liv og til den store opgave at lære sig at blive en bevidst skaber i mentalt stof og således frembringe resultater i den fænomenale verden, indeholder denne Fjerde Regel i virkeligheden de instruktioner, hvorpå arbejdet er baseret. Den indeholder videnskaben om hele det magiske arbejde.

Derfor giver denne regel anledning til den mest indgående betragtning og til omhyggeligt studium. Bliver den forstået og studeret rigtigt, så vil den føre enhver aspirant ud af den fænomenale verden og ind i sjælens rige. Hvis disse instruktioner følges, fører de atter sjælen tilbage til den fænomenale verden, men da som den skabende kraft i sjælens magi og som den faktor, der dominerer og anvender formen, men som også

virker gennem den.

Under skoling af vestens studerende forlanges aldrig blind, ubetinget lydighed. Der gives forslag med hensyn til metode og teknik, som har vist sig at være virkningsfulde i tusinder af år og hos mange disciple. Der vil blive givet nogle regler vedrørende åndedrættet, nyttige fremgangsmåder og praktisk levevis på det fysiske plan, men ved skoling af den nye type af disciple i den kommende tidsalder, er det de iagttagende guruers og rishiers ønske, at disciplene får større frihed, end det tidligere har været tilfældet. Dette kan betyde en lidt langsommere udvikling i begyndelsen, men vil forhåbningsvis resultere i en hurtigere udfoldelse i de senere stadier på indvielsesvej.

Derfor anmodes de studerende indtrængende om at gå modigt og med glæde fremad under deres periode med skoling vel vidende, at de er medlemmer af en gruppe af disciple, og at de ikke er alene. De ved, at gruppens styrke er deres styrke, at gruppens kundskab også er deres, efterhånden som de udvikler evnen til at opfatte den – og de ved også, at de iagttagende ældre brødrers kærlighed, visdom og forståelse står bag enhver aspirerende gudesøn, skønt det tilsyneladende (og klogt) overlades til ham alene at kæmpe sig frem til lyset med styrken i sin egen almægtige sjæl.

FEMTE REGEL

Tre ting optager solenglen, før det skabte hylster passerer nedad: vandenes tilstand, den skabendes sikkerhed, og vedholdende kontemplation. Således forenes hjertet, struben og øjet til tredobbelt tjeneste.

Sjælen og dens tankeformer.
Hjerte, strube og øje.
Opvækkelse af centrene.

FEMTE REGEL

Sjælen og dens tankeformer

Vi har beskæftiget os med skabelsesprocesserne, efterhånden som de vedrører:

1. Skaberen af et solsystem eller et planetsystem.
2. Egoet, som det skaber sit manifestationslegeme. Det bør her erindres, at hele menneskeheden er blevet manifesteret ved en tilsvarende gruppe af egoer.
3. Mennesket, når han skaber de tankeformer, gennem hvilke han udtrykker sig, gennem hvilke han arbejder, og af hvilke han er omgivet. Også her bør det erindres, at dette bestemte skabende arbejde kun er muligt for dem, som virker på mentale plan – verdens tænkere og mestrenes disciple.

I samtlige tilfælde har vi set, at den objektive form er et resultat af det skabende væsens meditation og af den reaktion fra det materiale, der er bearbejdet af den kraft, som er skabt under meditationen, og som således frembringer opbygningen af formen og dens anvendelse gennem lyd. Dette efterfølges af det stadium, hvor formen ses objektivt og bliver et vibrerende, levende væsen. Således er »ordet blevet til kød«, og således opstår alle former – universer, mennesker og besjælede tanker.

Den Femte Regel vedrører tre faktorer, som optager det skabende væsens opmærksomhed, før den fysiske form bliver synlig på det ydre plan. Disse tre er:

1. Vandenes tilstand.
2. Den skabendes sikkerhed.
3. Vedvarende kontemplation.

Vi vil kort beskæftige os med disse tre punkter, og derpå vil vi betragte de tre faktorer, som disciplen må bringe i relation, hvis han virkelig stræber efter at blive en aktiv og stærk medarbejder for Hierarkiet. Disse tre faktorer er øjet, hjertet og struben. Fortolkningen og betydningen af disse regler kan gives på flere måder. Til vort formål vil vi følge den, der har relation til disciplen og hans arbejde og beskæftige os med hans skoling i egoets magiske arbejde, eftersom dette ego besidder og anvender en fysisk form. Denne undervisning vil blive praktisk orienteret; den vil lægge vægt på disciplens skoling og disciplin, og her og der findes sådanne antydninger og esoteriske forslag, som, hvis de følges vil lede aspiranten til at gøre forsøg og erfare sandhed. De, som ikke er sande aspiranter, vil ikke opdage antydningerne og vil således være beskyttet mod fare og mod for tidlig erfaring.

Lad os derfor tage de tre faktorer op, som lægger beslag på vor opmærksomhed, og lad os betragte dem fra det menneskevæsens synsvinkel, som skaber tankeformer, og ikke primært fra en solarskabers eller et egos synsvinkel, som forbereder sig på at inkarnere gennem formen. To sideløbende tanker er her af værdi. Den ene er, at arbejdet med at skabe tankeformer udgør en del af det arbejde, der udføres af enhver aspirant under den daglige meditation. Hvis den studerende ville huske, at han under morgenmeditationen lærer at opbygge og vitalisere tankeformer, så ville hans arbejde blive af større interesse. De fleste aspiranter har en tendens til at beskæftige sig med deres ufuldkommenheder i meditationsarbejdet og med deres manglende evne til at kontrollere deres tanker. Begge disse aspekter af deres bestræbelser ville derimod blive fremmet, hvis de beskæftigede sig med det fordybende arbejde at opbygge tankeformer.

En anden og mindre vigtig tanke er, at eftersom egoer, der forbereder sig til at tage menneskelige legemer, er dybt optaget af meditationsarbejde, er det højst usandsynligt, at de kan nås

af det almindelige medium i en almindelig seance.

Der kan allerhøjest blive tale om at kontakte dem, der er gået over for nylig, og de er i de fleste tilfælde i en tilstand af en anden slags abstraktion. Der er ingen tid eller anledning til at fordybe sig mere i dette emne, men det kan være af interesse for dem, som undersøger disse ting.

1. Vandenes tilstand

Mennesket, som skabende væsen, har gennem de tilskyndelser, der er frembragt ved en koordineret hensigt, en målbevidst meditation samt en skabende aktivitet, opbygget den tankeform, som han besjæler med sin egen vitalitet, og som han styrer med sin vilje. Tiden er inde til at sende denne tankeform ud på dens mission for at udføre hensigten med dens eksistens. Som vi så i den tidligere regel, »drives« formen fra sin skaber ved det uddrivende åndedræts styrke. Dette er et symbolsk udtryk, men på samme tid en erfaringsmæssig kendsgerning i det magiske arbejde. Disciplens arbejde slår ofte fejl på grund af hans manglende evne til at forstå både den esoteriske og den bogstavelige betydning af dette uddrivende åndedræt, når han udfører sit meditationsarbejde. Dette uddrivende åndedræt er et resultat af en forudgående periode af rytmisk vejrtrækning parallel med koncentreret meditationsarbejde; derpå følger en bestemt fokusering på såvel opmærksomheden som på åndedrættet, idet formålet med den skabte form bliver mentalt fastlagt, og til sidst bliver tankeformen vitaliseret af sin skaber og bliver på den måde stimuleret til et selvstændigt aktivt liv.

Den første årsag, der hindrer dette arbejde i at blive virkningsfuldt, er disciplens manglende evne til at udføre disse aktiviteter samtidigt. Den anden årsag til fejlslag ligger i, at han forsømmer at tage hensyn til tilstanden i vandene eller den emotionelle substans, hvorigennem denne mentale form må passere for at kunne indsamle det astrale plans stof, som vil

sætte den i stand til at blive et virksomt væsen på dette plan. Hvis den ikke kan dette, vil den til sidst blive en død form på det mentale plan, for den savner begærets drivende kraft, som er nødvendig for at føre den videre til fuldendelse på det fysiske plan.

Det er interessant at huske på følgende: når en tankeform sendes ind i den emotionelle verden for at skabe sig et begærligeme (den drivende kraft som frembringer al objektivitet) og nedsænkes i en »vandenens tilstand«, som er rent selvisk, så finder følgende sted: Tankeformen går tabt ved at blive trukket ind i disciplens astrallegeme, som er brændpunktet for al astral energi, der anvendes af disciplen. Tankeformen drages ind i en hvirvel, hvis centrum er den enkeltes astrallegeme, og den mister derved sin selvstændige eksistens. Sammenligningen med en strømhvirvel tydeliggør dette. Tænkeren er som et menneske, der fra kysten kaster en legetøjsbåd ud i vandstrømmen. Kaster han den ind i en strømhvirvel, suges den snart ind i den centrale hvirvel og forsvinder. Mange former, der konstrueres af en aspirant under meditationsarbejdet, går tabt og forfejler målet på grund af den kaotiske og hvirvlende tilstand i aspirantens emotionelle legeme. På den måde bliver gode intentioner til intet; på den måde mislykkes det at materialisere gode hensigter og et planlagt arbejde for mesteren, fordi tankeformen, idet den passerer nedad til begærets og emotionernes plan, kun kommer i kontakt med de sydende vande, der vidner om frygt, mistænksomhed, had og ondskabsfuldt eller rent fysisk begær. Da disse er stærkere end den lille form, drukner den og forsvinder ud af syne og eksistens, og mennesket bliver bevidst om endnu en mislykket anstrengelse.

Det kan også hende, at »vandenens tilstand« ikke skyldes en selvskabt hvirvel, men mere ligner det stille vand, som af andre menneskers handlinger er blevet pisket op til en frådende brænding. Der findes mange disciple, som har opnået et vist mål af

selvkontrol og personlig uselvskhed. De er ikke offer for personligt begær og ambition og er forholdsvis fri af de selvskendte tendensers hvirvel. Men deres astrallegemer bringes gang på gang ind i en tilstand af ophidselse af den gruppe, som de arbejder i og for. De er opstemte eller nedtrykte, tilfredse eller utilfredse alt efter de resultater, de opnår eller ikke opnår; deres præstation eller mangel på præstation og deres medtjeneres stabilitet eller mangel på loyalitet skaber ophidselse og emotionel forstyrrelse, og på grund af denne magtfulde reaktion går deres tankeformer, der er konstrueret så omhyggeligt og inderligt, til grunde. Deres »dygtighed til at handle« går tabt, fordi de er bundet til det ønskede resultat, og deres anstrengelse fører ikke til noget.

Der findes mange andre »vandenens tilstand«, som enhver aspirant selv kan føje til. Der findes imidlertid én mere, som jeg gerne vil berøre. Disciplens emotionelle legeme, som skal nære og opfostre den nyfødte tankeform (med dens mentale kerne), er nødvendigvis en del af den planetariske emotionelle form og vibrerer derfor i samklang med denne form. Dette bør også omhyggeligt overvejes, for det emotionelle legeme bliver bragt i en aktivitetstilstand af den generelle astrale tilstand og må behandles klogt ud fra dette synspunkt.

I vor tid er der tre kvaliteter, der er fremherskende i den planetariske form: frygt, forventning og (hvad angår menneskeheden) begær efter materielle besiddelser, hvilket nu har nået sit højdepunkt. Læg mærke til udtrykket »nået sit højdepunkt«. Højdepunktet for menneskeligt begær efter materiel lykke er nået, og dette begærs tinde er passeret. Menneskeheden har herved opnået og overvundet meget. Men årtusinders rytme er magtfuld.

Disse tre kvaliteter må aspiranten forstå og betænke, når han søger at tjene fra mentale plan. Han må erstatte frygt med den fred, som er det særlige privilegium for dem, der altid lever i evighedens lys. Han må erstatte den tvivlende forventning med

den stille men dog aktive vished om det endelige mål, som er et resultat af en vision af planen og af hans kontakt med andre disciple og senere med mesteren. Begær efter materielle besiddelser må erstattes af stræben efter de besiddelser, som er sjælens glæde – visdom, kærlighed og evne til at tjene. Fred, selvtillid og ret aspiration – når disse tre ord bliver forstået og virkeliggjort i hverdagslivet, vil de frembringe den rette »vandes tilstand«, der vil sikre, at enhver tankeform vil overleve, når den frembringes på ret måde under meditation af det menneske, der fungerer som sjæl.

2. Den skabendes sikkerhed

Det må her fremhæves, endskønt det er selvindlysende, at mennesker ofte (i okkult og derfor i vigtigere betydning) bliver offer for deres egne tankeformer. Skabelse af tanker gennem koncentration og meditation kan indebære stor risiko. Dette må aldrig glemmes. Der findes tankeformer, som ikke er belastet af nogen større mængde begærstof, som ikke passerer nedad og derfor forgifter mennesket på mentale plan. Dette sker på to måder:

1. Ved at vokse sig så stærke på det mentale plan, at mennesket bliver offer for det, han selv har skabt. Dette kalder psykiateren en »fiks idé«, en besættelse, som fører til sindssyge eller den ensidige tankegang, som til sidst terroriserer sin skaber.
2. Ved at formere sig så hurtigt, at menneskets mentale aura bliver ligesom en tyk og tæt sky, som sjælens lys umuligt kan trænge igennem, og ej heller menneskers kærlighed eller naturens skønne, smukke og vederkvægende aktiviteter samt livet i de tre verdener kan trænge igennem. Mennesket undertrykkes og kvæles af sine egne tankeformer og bukker under for den gift, han selv har skabt.

Der findes også tankebaner, som udløser giftige reaktioner i det emotionelle legeme. Et menneske følger en bestemt tankebane i relation til sine medmennesker. Den kan avle had, jalousi og misundelse og manifestere sig på en sådan måde, at den frembringer de aktiviteter på det fysiske plan, som forårsager deres skabers død. Dette kan ske bogstaveligt, hvilket er tilfældet ved mord, som ofte er et resultat af en krystalliseret hensigt, eller det kan føre til sygdom. Ren tanke, ret motiv og kærlige ønsker er en sygdoms sande helbredelsesmidler, og hæves ønsket herom (hvilket besjæler mange) til konstruktiv tænkning, så vil sygdommen gradvis forsvinde. Der findes mange, som ønsker, men kun få, som tænker. Glem ikke, at de store ikke søger efter dem, der kun ønsker og stræber. De søger efter dem, der forbinde ønske med beslutningen om at ville lære at bruge deres mentallegeme og blive skabere, og som vil arbejde konstruktivt hen imod disse mål.

Herigennem ses det, hvorfor der i alle systemer for sand okkult skoling bliver lagt vægt på ret tænkning, kærligt ønske og et sandt og rent liv. Kun således kan det skabende arbejde udføres med sikkerhed, og kun således kan tankeformen passere ned til objektiv eksistens og blive en konstruktiv kraft i den menneskelige tilværelse.

3. Vedholdende kontemplation

I vil bemærke, at ordet »meditation« ikke bliver benyttet. Her drejer det sig om noget andet. Meditationsprocessen, der indebærer tankens brug og formens mentale opbygning, således at den kan fuldføres og afrundes og være på linje med tankeformen fra disciplens gruppe af meddisciple og dermed også på linje med planen, er blevet fuldført efter menneskets bedste evner. Nu må disciplen vedholdende kontemplere det, han har skabt, og med samme vedholdenhed inspirere det med det

nødvendige liv, så det kan fuldføre sin funktion.

Han ophører med at ræsonnere, at tænke, at formulere og at opbygge i mentalt stof. Han lader sit liv strømme ind i formen og sender den ud for at udføre hans vilje. Lige så længe, som han kan vedligeholde kontemplationen, vil det, som han har skabt, fuldføre hans hensigt og handle som hans formidler.

Lige så længe, som han kan fokusere sin opmærksomhed på det ideal, for hvilket han skabte sin tankeform og kan forbinde formen og idealet i en vedvarende vision, så længe vil den tjene hans formål og udtrykke hans ideal. Heri ligger hemmeligheden ved alt vellykket samarbejde med planen.

Vi vil nu en stund studere ordene »hjerter, strube og øje«, for de har en speciel betydning. Disse tre udgør det redskab, som skal anvendes af alle disciple i den verdenscyklus, som nærmer sig så hurtigt.

At der i vore dage endnu ikke findes en særlig stor gruppe af disciple i inkarnation, og at det redskab, der virker på discipelskabets trin, hos mange endnu kun befinder sig i uudviklet tilstand, det er så sandelig rigtigt. Det bør imidlertid erindres, at den nye verdenscyklus først nu er blevet indledt, og at den vil dække en meget lang tidsperiode. Der findes kun omkring fire hundrede accepterede disciple i verden i dag (skrevet 1934) – det vil sige mænd og kvinder, som virkelig ved, at de er disciple, samt ved, hvori deres arbejde består og udfører det. Ikke desto mindre findes der mange hundrede i den nuværende generation af unge mennesker, som står på tærskelen til at blive accepterede, og tusinder befinder sig på prøvestadiets vej.

I alle sande esoteriske grupper burde der dannes en gruppe, hvor en intellektuel forståelse af hjertets, strubens og øjets mekanisme er til stede. Den bør bestå af dem, der underkaster sig en disciplin og skoling, sådan at denne mekanismes anvendelse bliver en bevist kendsgerning for dem. Jeg beder jer være opmærksomme på disse ord og anmoder jer om at studere dem nøje.

En mekanisme i det almindelige legeme bliver bragt til anvendelse på to måder: Først anvendes den ufrivilligt, og der findes ingen fornemmelse for, hvorledes, hvorfor eller hvornår den anvendes. Et dyr anvender en mekanisme, der i mange henseender er analog med den, som et menneske anvender. Dyret ser, hører og fungerer organisk på lignende måde som mennesket, men dyret mangler den mentale forståelse og evnen til at kunne forbinde årsag og virkning, som er karakteristisk for det højere naturrige.

En lignende tilstand forekommer på de tidlige stadier af discipelskabets vej og på de sidste stadier af prøvestadiets vej. Disciplen bliver bevidst om evner og kræfter, som endnu ikke står under hans intelligente kontrol. Han oplever glimt af indsigt og af kundskab, som synes uforklarlige og uden umiddelbar værdi. Han får kontakt med vibrationer og fænomener fra andre riger, men forbliver uvidende om den proces, hvorved han har opnået dette, og han evner ikke at genkalde eller gentage oplevelsen. Han fornemmer aktive kræfter i sit æteriske legeme. Til tider kan han lokalisere dem, og i nogle tilfælde erkender han teoretisk, at en syvfoldig struktur er ved at vågne til bevidst aktivitet. Denne struktur er af symbolsk form og kraftfuld, når den anvendes. Han kan endnu ikke kontrollere den, og han er ganske ude af stand til på intelligent måde at tilskynde den til samarbejde med hans hensigt og ideer, hvor meget han end anstrenger sig. Alt, hvad han kan gøre er at registrere sådanne fænomener og nedskrive disse oplevelser og altid huske, at i de første stadier i hans udvikling vil kun de groveste og mest materielle vibrationer blive registreret i hans hjernebevidsthed. Han må simpelt hen vente og rette sine tanker hen imod at rense sine legemer og at fjerne alt det, som han mener kan være årsag til, at hans vision forvrænges. Denne periode kan være lang eller kort, alt efter om aspiranten træder ind i den subjektive bevidsthed for første gang, eller om han tager en tråd op fra en tidligere eller delvis opnået virksomhed.

Jeg vil gerne her gøre det helt klart for alle sande og oprigtige aspiranter, at i den skoling, der vil blive givet i de næste få årtier, vil udviklingen af astralt syn og hørelse blive helt udelukket eller (hvis det eksisterer) til sidst overvindes. Den sande discipel stræber efter at få sit tyngdepunkt på det mentale plan med den målsætning at hæve sin bevidsthed yderligere og ind i sjælens altomfattende og udvidede bevidsthed.

Hans mål er at indbefatte det højere, og på dette stadium har han intet behov for at genvinde den astrale evne, som I ved, de mindre udviklede racer på jorden og mange af de højere dyr var i besiddelse af. Senere, når adeptskab er opnået, kan han virke på det astrale plan, skulle han ønske det, men det bør erindres, at mesteren arbejder med menneskehedens sjælsaspekt (og alle formers) og ikke med dens astrallegeme. Dette er ofte blevet overset af lærere både i østen og i vesten.

I arbejdet med sjæle føres evolutionens sande metode videre, for det er sjælen i alle former i ethvert naturrige, der er ansvarlig for det udviklende arbejde af og i formen. Jeg vil derfor sige til alle de studerende, at deres hovedopgave er at blive bevidst om sjælen, at kultivere sjælsbevidsthed og at lære at leve og virke som sjæle. Inden den tid kommer, hvor de af egen fri vilje kan anvende deres redskaber, vil det være tilrådeligt for dem at opøve deres tænkeevne, studere de love, som styrer manifestationen og lære at inkludere alt det, som vi nu betegner med ordet »højere« – en misvisende benævnelse, men den må være tilstrækkelig.

For det andet, når anvendelsen af det subjektive redskab bliver underlagt *viljen*, og når mennesket ved, hvorledes det bør anvendes, når han bruger det, og når han kan såvel indstille som genoptage brugen af redskabet efter ønske, så ændres hele menneskets stilling, og hans egnethed øges. Gennem anvendelse af tænkeevnen er menneskeheden blevet vidende om formålet med og anvendelsen af det fysiske redskab. Ved anvendel-

sen af en endnu højere evne, som er karakteristisk for sjælen, indleder han nu en styret og intelligent kontrol af sit redskab, og han lærer at forstå, til hvilke formål det eksisterer. Denne højere evne er *intuitionen*.

Jeg vil fremhæve og tilføje, at først når mennesket bliver intuitivt, bliver han brugbar i en mesters gruppe, og jeg anbefaler alle aspiranter, at de meget omhyggeligt studerer intuitionens mening og betydning. Når intuitionen begynder at virke, kan disciplen passere fra prøvestadiets vej til det stadium, hvor han accepteres i en mesters gruppe.

I kunne spørge her: hvorledes kan aspiranten vide eller konstatere dette?

En stor del af skolingens gives til aspiranten, uden at han egentlig er bevidst om det. Forkerte tendenser antydes for ham, når han oprigtigt søger at skole sig til at tjene, og en analyse af motivet vil, når den udføres ærligt, på forbavsende måde tjene til at løfte den vordende discipel fra den astrale eller emotionelle verden til den mentale. Det er i den mentale verden, at mestrene først kontaktes, og det er dér, de må søges.

Men tiden er kommet, hvor lyset i hovedet ikke blot er til stede, men også kan benyttes til en vis grad. Aspirantens karma er sådan, at det bliver muligt for ham gennem ihærdig anstrengelse at klare sit liv på en sådan måde, at han ikke blot kan fuldføre sin karma og efterkomme sine forpligtelser, men han besidder også tilstrækkelig beslutsomhed til at kunne klare et discipelskabs problemer og forpligtelser. Hans tjeneste for andre udføres med det rette motiv, og den begynder at få betydning og dens kraft bliver mærkbar, og ved at skænke andre sin opmærksomhed, taber han egne interesser af syne. Når dette sker, indtræffer visse esoteriske hændelser.

Mesteren rådslår med nogle af sine ældre disciple, om det er tilrådeligt at lade aspiranten træde ind i gruppeauraen og sammensmelte hans vibration med gruppens. Hvis dette bliver

besluttet, virker en ældre discipel i ca. to år som mellemlid mellem mesteren og den nyligt accepterede aspirant. Han arbejder med den nye discipel og nedtrapper (så at sige) mesterens vibration for at vænne disciplens legemer til den højere, forøgede hastighed. Han præger disciplens tænkeevne via hans ego med gruppens planer og idealer og iagttager hans reaktion over for livets hændelser og dets muligheder. For en tid påtager han sig praktisk taget mesterens pligter og stilling.

I hele denne periode forbliver aspiranten uvidende om det, der sker, og er ikke vidende om sine subjektive kontakter. Han opdager imidlertid tre ting inden i sig:

En øget mental aktivitet. Dette vil i begyndelsen forurolige ham meget, og han vil føle det, som om han var ved at miste tankekontrollen i stedet for at opnå den, men dette er kun en midlertidig tilstand, og han vil lidt efter lidt blive i stand til at beherske situationen.

En øget modtagelighed for ideer og en øget evne til at skue Hierarkiets plan. Dette vil i de første stadier til en vis grad gøre ham fanatisk. Han vil til stadighed blive revet med af nye idealer, nye »ismer«, nye måder at leve på, nye drømme til menneskehedens forbedring. Han vil tage den ene kultus op efter den anden, når de synes at muliggøre det kommende tusindårsrige. Men efter en tid genvinder han sin ligevægt, og det hensigtsmæssige får kontrol over hans liv. Han arbejder med sin egen opgave og efter bedste evne yder han sit bidrag til helhedens aktivitet.

En øget psykisk sensitivitet. Dette er både et tegn på vækst og på samme tid en prøve. Han har tendens til at blive vildført af de psykiske kræfter; han vil føle sig fristet til at køre sine bestræbelser efter at yde menneskeheden sin specielle tjeneste ind på et sidespor og i stedet udnytte de psykiske kræfter i selvhævdelsens tjeneste. Aspiranten må vokse på alle områder af sit væsen, men de lavere kræfter må være uvirksomme, indtil

han kan virke bevidst som sjæl og kan benytte den samarbejdende intelligens. De lavere kræfter kan kun bruges uden risiko af fremskredne disciple og indviede. De er da våben og redskaber til tjeneste, og de bruges i de tre verdener af dem, som stadig er bundne til disse verdener af loven om genfødsel. De, som har erfaret den store frigørelse og okkult set »har passeret broen«, har intet behov for at anvende de kræfter, der findes i de lavere hylstre. De kan benytte intuitionens ufejlbarlige viden og den indre oplysning fra lysets princip.

Der findes mange misopfattelser i menneskenes tanker om, hvorledes en mester lader en accepteret discipel blive vidende om, at han er accepteret. Det er en almindelig opfattelse, at dette meddeles ham, og at mesteren under et interview accepterer ham og sætter ham i arbejde. Dette er ikke tilfældet. Den okkulte lov gælder for discipelskab såvel som for indviede, og mennesket går blindt fremad. Han håber, men han ved ikke; han forventer, at det måske er tilfældet, men der gives ingen håndgribelig forsikring. Ved at studere sig selv og de krav, som stilles, kommer han til den konklusion, at han måske har opnået en accepteret discipels status. Han handler derfor ud fra denne antagelse, og han overvåger omhyggeligt sine handlinger og sin tale og kontrollerer sine tanker, således at ingen ydre handling, intet unødvendigt ord eller nogen uvenlig tanke vil bryde den rytme, som han mener at have oprettet. Han fortsætter sit arbejde, men intensiverer sin meditation; han undersøger sine motiver, og han søger at forbedre sit mentale legeme. Han sætter tjenestens ideal op foran sig og søger altid at tjene, og når han er så opslugt af det forhåndenværende arbejde, at han har glemt sig selv, ser han pludselig en dag den Ene, som så længe har set ham.

Dette kan ske på to måder: i fuld vågen bevidsthed eller ved en registrering af samtalen, der har fundet sted under søvnen, i den fysiske hjerne.

Disciplens erkendelse af denne begivenhed vil blive ledsaget

af visse andre erkendelser.

1. Begivenheden erkendes som en kendsgerning, der ligger uden for al tvivl. Disciplen tvivler ikke længere.
2. Disciplen erkender, at noget hindrer ham i at nævne begivenheden til nogen. Der kan gå måneder eller år, før disciplen vil nævne det, og da kun til dem, der også anerkendes som disciple, eller til nogle medarbejdere, der er under *samme gruppeindflydelse*, og derfor er berettiget til at vide det, og hvis ret hertil er bekræftet af gruppens mester.
3. Visse faktorer, der styrker mesterens relation til disciplen erkendes gradvis og begynder i stadig større grad at styre disciplens liv.
 - a. Han erkender, at hans kontaktpunkt med mesteren styres af gruppens behov og krisesituationer og har at gøre med hans tjeneste for gruppen. Det går efterhånden op for ham, at hans mester kun er interesseret i ham, for så vidt hans ego kan bruges i tjeneste gennem personligheden på det fysiske plan. Han begynder at indse, at hans mester arbejder med hans sjæl, og at det derfor er hans ego, der er i forbindelse med mesteren, og ikke det personlige selv. Hans problem bliver derfor i stadig større grad klart for ham, og dette er alle disciples problem, at holde forbindelseskanalen åben mellem sjælen og hjernen via tænkeevnen, således at mesteren hurtigt og let kan få kontakt, når han ønsker det. Til tider må en mester vente i ugevis, før disciplen er lydhør, fordi kanalen opad er lukket, og sjælen ikke er i forbindelse med hjernen. Dette er specielt tilfældet i discipelskabets første stadier.
 - b. Han opdager, at det er *ham*, der i de fleste tilfælde lukker døren på grund af lavere psykisme, fysisk uegnethed og mangel på tankekontrol, og han indser derfor, at han må arbejde ihærdigt og uophørligt med sit lavere selv.
 - c. Han opdager, at en af de første ting, han må lære, er at

skelne mellem:

Hans egen sjæls vibration.

Vibrationen fra den gruppe af disciple, han er knyttet til.

Mesterens vibration.

Disse tre vibrationer er forskellige, og det er let at forveksle dem, specielt i begyndelsen. For aspiranter, der kontakter en høj vibration og stimulus, er det en sikker regel at antage, at det er deres egen sjæl, mesteren i hjertet, der kontakter dem, og ikke at indbilde sig (hvor rosende og smigrende det end måtte være for personligheden), at det er mesteren, som søger at nå dem.

- d. Han opdager også, at mestrene ikke har for vane at smigre eller give deres disciple løfter. Hertil er de for optaget og for vise, ligesom de heller ikke spilder tid på at fortælle deres disciple, at de er bestemt til at beklæde høje poster, eller at de er deres mellemmand, og at Hierarkiet er afhængig af dem. Ambition, kærlighed til magt og indbildskhed, der kendetegner mange mentale typer, sætter den kæmpende aspirant på prøve, og hans personlighed giver ham alt det, han behøver i den henseende. Disse egenskaber bedrager ham og fører ham på vildspor og tvinger ham op på en piedestal, hvorfra han før eller senere må stige ned. Mestrene fremkommer ikke med noget, som kan nære deres disciples stolthed, og de ytrer heller intet ord, som kan fremme en separatistisk holdning.
- e. Disciplen opdager også snart, at mestrene ikke er lette at nå. De er travle mennesker, som knap kan afse tid til nogle få øjeblikkes kommunikation med disciplen. Kun i nødstilfælde, hvor det drejer sig om en begynder på discipelskabets vej, ofrer mestrene den nødvendige energi

til at få en forbindelse i stand. Kontakten med gamle og prøvede disciple er hyppigere, opnås lettere og fører til hurtigere resultater. Det bør imidlertid erindres, at jo mere ny disciplen er, desto mere opmærksomhed kræver han og mener også, at han bør have. De gamle og mere erfarne i tjeneste søger at opfylde deres forpligtelser og udføre deres arbejde med så lidt kontakt med mesteren som muligt. De søger at spare mesterens tid og betragter som regel et interview med mesteren som tegn på fiasko fra deres side, og beklager derfor, at de har måttet tage mesterens kostbare tid og har tvunget ham til at bruge sin energi for at sikre arbejdet mod fejlslagning og måske disciplen mod skade. Enhver højerestående discipels mål er at udføre sit arbejde og være i forbindelse med det åndelige kraftcenter, som hans gruppe udgør, og derved være i vedvarende kontakt med mesteren uden møder og personlig kontakt. Mange forventer kun at kontakte deres mester én gang om året, sædvanligvis ved tiden for fuld-måne i maj.

f. Han indser også, at relationen mellem mester og discipel er styret af love, og at der findes bestemte stadier og grader af kontakt i den ønskede forbindelse. Disse kan opregnes, men kan ikke behandles udførligt.

1. Det stadium, i hvilket en discipel kontaktes af mesteren gennem en anden discipel på det fysiske plan. Dette stadium kaldes »det lille discipelskab«.
2. Det stadium, i hvilket en højerestående discipel leder disciplen fra det egoiske plan. Dette stadium kaldes en »discipel i lyset«.
3. Det stadium, i hvilket mesteren, alt efter behov, kontakter disciplen gennem:
 - a. En livagtig drømmeoplevelse.
 - b. En symbolsk undervisning.

- c. Anvendelsen af en tankeform af mesteren.
- d. En kontakt under meditation.
- e. Et møde i mesterens ashram, som tydeligt erindres.

Dette er definitivt den accepterede discipels stadium.

4. Det stadium, i hvilket disciplen, efter at have vist sin visdom i arbejdet og sin forståelse for mesterens problem, bliver belært om, hvorledes han (i nødstilfælde) kan påkalde sig mesterens opmærksomhed og således drage nytte af hans styrke og viden og søge hans råd. Dette sker øjeblikkeligt og tager praktisk taget intet af mesterens tid. Dette stadium har det særlige navn »en discipel på tråden eller sutratma«.
5. Det stadium, i hvilket han tillades at kende den metode, hvorved han kan fremkalde en vibration og et signal, som berettiger ham til et møde med mesteren. Dette tillades kun de betroede disciple, som mesteren kan forlade sig på ikke vil benytte sig af denne viden, undtagen når det er nødvendigt for arbejdet; ingen personlig grund eller sorg vil bevæge dem til at bruge den. På dette stadium kaldes disciplen »en i auraen«.
6. Det stadium, i hvilket disciplen når som helst kan påkalde sig mesterens opmærksomhed. Han er altid i nær kontakt med mesteren. Dette er det stadium, under hvilket en discipel definitivt bliver forberedt til en nær forestående indvielse, eller efter at have taget indvielse får overdraget specielt arbejde til udførelse sammen med sin – . På dette stadium beskrives han som »en i mesterens hjerte«.

Der findes et senere stadium med en endnu nærmere identifikation, hvor der forekommer en sammensmeltning af lysene, men der findes ingen fyldestgørende omskrivning af de udtryk, der dækker navnet på dette. De seks ovennævnte stadier er blevet omskrevet, for at vesterlændinge kan forstå dem og må på ingen måde betragtes som oversættelser af de ældgamle udtryk.

Dette var nogle af stadierne i den undervisning, der vedrører

disciple og deres erkendelser, og det vil være værdifuldt for aspiranter at overveje dem. Det bør erkendes, at selv om en god karakter, høj etik, sund moral og åndelig stræben er grundlæggende og uforanderlige krav, så kræves der dog mere, hvis retten til at træde ind i mesterens ashram skal gives.

For at opnå det privilegium, det er at være en forpost for hans bevidsthed, kræves en uselvskhed og selvovergivelse, som kun få er forberedt til; at blive draget ind i hans aura, således at disciplens aura danner en integreret del af gruppeauraen, forudsætter en renhed, som kun få kan udvikle; at kunne opnå mesterens opmærksomhed og at have opnået ret til at kontakte ham efter ønske, kræver en sensitivitet og en så fin skelneevne, at kun få vil bryde sig om at opnå det til den pris. Dog står der en dør vidt åben for enhver, som ønsker at komme, og en oprigtig og ærlig sjæl, som lever op til kravene, bliver aldrig tilbagevist.

Der er ingen tvivl om, at de, der på en eller anden måde er nået langt i udviklingen, får deres udvikling fremskyndet i denne tid som aldrig før i verdens historie. Krisen er så alvorlig, og verdens nød så stor, at de, som kan kontakte livets indre side, selv om de kun i ringe grad kan føle vibrationerne fra de ældre disciple og fra menneskehedens ældre brødre, og som kan føre de idealer ned, som kendes på de højere plan, bliver meget omhyggeligt og utrætteligt skolet. Det er nødvendigt, at de bliver i stand til at handle perfekt og fyldestgørende som formidlere og fortolkere.

Jeg vil her pege på visse faktorer og metoder, som man bør erindre i forbindelse med inspireret skrift og medialt virke, og som har forbindelse med nedskrivningen af sådanne bøger som *Den hemmelige lære*, verdens hellige skrifter og formidlede værker, der på afgørende måde påvirker menneskehedens tanker. Fortolkningen af processen beror på mange faktorer; forfatterens position kan være enten overvurderet eller ikke tilstrækkelig værdsat; de udtryk, der benyttes af formidleren,

og som er afhængige af hans uddannelse kan også være ukorrekte eller give anledning til fejlfortolkning. Det er derfor nødvendigt, at en vis forståelse af processen er til stede.

Nogle formidlere arbejder udelukkende på astrale plan, og deres arbejde er nødvendigvis en del af den store illusion. De er ubevidste medier og er ude af stand til at efterprøve kilden, hvorfra undervisningen kommer; hvis de hævder, at de kender kilden, tager de ofte fejl. Nogle modtager undervisning fra diskarnerede væsener, som ikke er på et højere, men oftest på et lavere udviklingsstrin end de selv. Nogle fremdrager simpelt hen indholdet fra deres egen underbevidsthed, og herfra har vi de smukke banaliteter iklædt kristne fraser og farvet af fortidens mystiske skrifter, som fylder de disciples skriveborde, der arbejder bevidst på det fysiske plan.

Nogle arbejder kun på mentale plan og lærer gennem telepati det, som menneskehedens ældre brødre og deres egne sjæle har at meddele. De udnytter de kundskabskilder, der findes opbevaret i den egoiske bevidsthed. De bliver bevidste om den viden, der er opbevaret i de disciples hjerner, som er på samme stråle som de selv. Nogle af dem, der er forposter for mesterens bevidsthed, bliver også vidende om hans tanke. Nogle benytter flere af metoderne enten bevidst eller ubevidst. Når de arbejder bevidst, er det muligt for dem at samordne den givne undervisning og ud fra loven om modsvarighed og ved anvendelse af symboler (som de ser gennem mental clairvoyance) at forvise sig om dens rigtighed. De, der arbejder ubevidst (jeg refererer ikke til astrale medier), kan kun benytte sig af tillid og deres evne til at skelne, indtil de er yderligere udviklet. De må ikke acceptere noget, der er i modstrid med kendsgerninger, der er meddelt af logens store budbringere, og de må være parate til at indordne den smule kundskab, de besidder, i en struktur af større omfang.

Hver generation skulle nu frembringe sine seere. Jeg mener ægte seere, for at se er at vide. Fejlen, I alle har, er, at I ikke

ser; I opfatter en synsvinkel, et synspunkt, et delaspekt af sandhedens store mønster, men alt det, der ligger skjult, er okkult for jeres tredimensionelle syn. Det er nødvendigt for dem, der ønsker at arbejde som sande overførere og formidlere mellem menneskehedens vidende og de »små«, at de holder blikket rettet mod horisonten og således søger at udvide deres vision; at de vedvarende fastholder den indre erkendelse, de allerede har og søger at udvide denne; at de fastholder den sandhed, at alle ting stræber imod åbenbaringen, og at formen er betydningsløs. De må frem for alt søge at blive pålidelige redskaber, upåvirket af forbigående storme. De må holde sig fri af depression, hvad der end sker; de må undgå at tabe modet, have udpræget sans for proportioner, en god dømmekraft i alle forhold, leve et ordnet liv og have et disciplineret fysisk legeme og en helhjertet hengivenhed for menneskeheden. Hvor disse kvaliteter er til stede, kan mestrene begynde at benytte deres udvalgte medarbejdere; hvor de savnes, må andre redskaber findes.

Nogle mennesker lærer om natten og overfører regelmæssigt til deres fysiske hjernebevidsthed de kendsgerninger, de har behov for at vide, og den lære, de bør viderebringe. Mange metoder bliver prøvet og tilpasset aspirantens eller disciplens natur. Nogle har hjerner, der virker som telepatiske sendere. Hermed menes sikre og mere sjældne metoder, der benytter det mentale legeme som mellemlid mellem sjælen og hjernen eller mellem læreren og disciplen. Kommunikationsmetoder på det astrale plan, såsom ouija-brættet, planchettestiften, automatskrift, den direkte stemme og erklæringer fra midlertidigt besatte medier benyttes som en regel ikke af disciple, skønt den direkte stemme til tider har været benyttet. De højere mentale metoder er mere fremskredne og mere sikre – omend mere sjældne.

De sande overførere fra de højere egoiske plan til det fysiske plan benytter en af de følgende metoder:

1. De skriver ud fra personlig viden og benytter derfor den konkrete tænkeevne i arbejdet med at fremlægge denne viden i vendinger, som vil åbenbare sandheden for dem, der har øjne at se med, og som samtidig skjuler det, som er farligt for de nysgerrige og blinde. Dette er en vanskelig opgave, idet den konkrete tænkeevne udtrykker det abstrakte på en meget ufuldkommen måde, og i arbejdet med at iklæde sandheden ord går meget af den virkelige betydning tabt.
2. De skriver, fordi de er inspirerede. Som følge af deres fysiske udrustning, deres rene livsførelse, deres oprigtighed med hensyn til formålet, deres hengivenhed for menneskeheden og selve tjenestens karma, har de udviklet evnen til at kontakte de højere kilder, hvorfra den rene eller symbolske sandhed strømmer. De kan »tappe« tankestrømninger, som er sat i bevægelse af den store gruppe af kontemplative, som kaldes nirmanakayaer, eller de særlige specielle tankestrømninger, som hidrører fra en af de store grupper af lærere. Da deres hjerner er modtagelige overførere, er de i stand til at udtrykke og nedskrive disse tanker, som de har kontaktet. Nøjagtigheden i overføringen afhænger af redskabets modtagelighed, (hvilket vil sige overførerens tænkeevne og hjerne). I disse tilfælde er ordvalget og sætningerne stort set overladt til skribenten. Derfor bliver de anvendte vendingers hensigtsmæssighed og udtryksmådens korrekthed afhængig af hans mentale udrustning, af hans uddannelsesmæssige baggrund, af udstrækningen af hans ordforråd og af hans medfødte evne til at forstå de meddelte tankers og ideers natur og kvalitet.
3. De skriver som følge af den indre hørelses udvikling. Deres arbejde er stort set af stenografisk art, men det er dog også afhængigt af deres udviklings og uddannelses standard. En vis udvikling af centrene forenet med karmisk brugbarhed danner grundlaget for det valg, som træffes af den lærer på de subtile plan, som søger at meddele en bestemt instruktion

og en speciel tankeretning. Ansvar for nøjagtigheden deles derfor mellem den, der giver undervisningen, og den, der overfører den. Formidleren på det fysiske plan må derfor vælges med omhu, og nøjagtigheden af den meddelte oplysning, der kommer til udtryk på det fysiske plan, vil afhænge af hans villighed til at blive brugt, hans positive mentale polarisering, og om han er fri af astral indflydelse. Hertil må føjes den kendsgerning, at jo bedre uddannet et menneske er, jo større udstrækningen af hans kundskaber samt hans interesse for verden er, desto lettere vil det være for læreren på den indre side at overføre den viden, der skal videregives. Ofte er de dikterede data helt fremmede for modtageren. Han *må* derfor have en vis grad af uddannelse og selv være en oprigtig sandhedssøger, før han vil blive valgt til at være modtager af en lære, som er bestemt for den brede befolkning eller til esoterisk brug. Frem for alt må han gennem meditation have lært at fokusere sig selv på det mentale plan. Ligeartede vibrationer og interesser er nøglen til valget af en overbringer. Bemærk, at jeg siger ligeartede vibrationer og interesser og ikke de samme vibrationer og interesser.

Denne arbejdsform kan opdeles i tre metoder: Først er der den højere clairaudience, som er en direkte kommunikation fra det ene sind til det andet. Dette er egentlig ikke telepati, men en form for direkte høren. Læreren taler til disciplen som det ene menneske til det andet. Der foregår derfor en samtale udelukkende på de mentale plan med de højere evner som brændpunkt. Brugen af centrene i hovedet er involveret, og de må begge levendegøres, før denne metode kan benyttes. I det astrale legeme må centrene, der svarer til de fysiske, vækkes, før astral psykisme er mulig. Det arbejde, som jeg her henviser til, indebærer en lignende levendegørelse af tilsvarende dele i det mentale legeme.

For det andet har vi telepatisk kommunikation. Det vil sige en registrering i den fysiske hjernebevidsthed af oplys-

ninger meddelt:

- a. Direkte fra mester til elev; fra discipel til discipel; fra studerende til studerende.
- b. Fra mester eller discipel til egoet og derefter til personligheden via de atomare underplan. I vil altså bemærke, at kun de, i hvis legemer der findes stof fra de atomare underplan, kan arbejde på denne måde. Denne udrustning giver sikkerhed og præcision.
- c. Fra ego til ego via kausallegemet og overført direkte i overensstemmelse med den forudgående metode eller oplagret for gradvis at arbejde sig igennem efter behov.

For det tredje har vi inspiration. Dette indebærer et andet udviklingsaspekt. Inspiration svarer til mediumisme, men er fuldstændig egoisk. Den benytter tænkeevnen som mellemled for overførsel til hjernen af det, som sjælen ved. Mediumisme gælder sædvanligvis den fremgangsmåde, der helt er begrænset til de astrale plan. På det egoiske plan indebærer dette inspiration. Tænk over denne forklaring, for den oplyser om meget. Mediumisme er farlig. Hvorfor er det tilfældet? Fordi det mentale legeme ikke er involveret, og sjælen derfor ingen kontrol har. Mediet er et ubevidst redskab, det er ikke selv den kontrollerende faktor; det bliver kontrolleret. Ofte er de diskarnerede væsener, der benytter denne kommunikationsmetode, og som benytter mediets hjerne eller taleorgan, heller ikke højt udviklede og derfor helt ude af stand til at anvende det mentale plans metoder.

Nogle mennesker kombinerer inspirationens metode med andre metoder til at modtage instruktioner på, og når dette er tilfældet, fremkommer der stor nøjagtighed ved overførslen. Af og til – som i H.P.B.'s tilfælde – finder man en kombination af stor viden, evne til at blive inspireret og mental clairaudience. Når dette er tilfældet, har man et sjæl-

dent og brugbart redskab til hjælp for menneskeheden.

Inspiration udspringer fra de højere plan; den forudsætter en meget høj udviklingsgrad, for den involverer den egoiske bevidsthed og nødvendiggør brugen af atomart stof, og åbner således for en større kreds af kommunikatorer. Dette betyder sikkerhed. Det bør erindres, at sjælen altid er god; den kan måske mangle kundskab i de tre verdener og af den grund være utilstrækkelig, men den rummer intet ondt. Inspiration er altid pålidelig, hvorimod mediumisme altid bør undgås. Inspiration kan indbefatte telepati, for den person, der formidler inspiration, kan gøre tre ting:

- a. Han kan anvende den udvalgte kanals hjerne og overføre tanker til den.
 - b. Han kan tage disciplens legeme i besiddelse. Disciplen træder bevidst til side i de subtile legemer og overgiver sit fysiske legeme.
 - c. En tredje metode er en midlertidig sammensmeltning, hvis jeg må benævne det således – en sammenblanding, hvor benytteren og den benyttede veksler eller supplerer hinanden efter behov for at udføre det udvalgte arbejde. Jeg kan ikke forklare det tydeligere.
4. De nedskriver det, de ser. Denne metode er ikke af så høj en klasse. I vil lægge mærke til, at vi i første tilfælde har visdom eller har adgang til de buddhiske eller de intuitive plan; i andet tilfælde har vi overførsel fra det kausale legeme, fra de højere mentale plan; i det tredje tilfælde er udviklingen så tilstrækkelig, at aspiranten kan modtage diktat. I det fjerde tilfælde findes evnen til at læse i det astrale lys, men oftest mangler evnen til at skelne mellem det, som var, og det som vil komme. Derfor opstår illusion og unøjagtighed. Det er dog en metode, der til tider benyttes, men hvis ikke den benyttes under stimulering frembragt af en mester, så er

den tilbøjelig til at være meget vildledende ligesom astral clairaudience. Det er den mentale clairvoyances metode, og den kræver en skolet fortolkende tænkeevne, som i sandhed er vanskelig at finde.

I alle de tilfælde, som jeg her har nævnt, kan fejl snige sig ind på grund af fysisk begrænsning og ordenes utilstrækkelighed, men med hensyn til den, som skriver ud fra personlig viden, vil fejl i udtryksmåden ikke være af større betydning, medens fejlene i det andet og tredje tilfælde vil være afhængige af den overførende persons udviklingstrin. Hvis han imidlertid forener intelligens, hengivenhed og tjeneste med evnen til at modtage og høre, vil han snart selv kunne korrigere fejlene, og hans forståelse vil vokse.

Senere kommer to nye metoder i anvendelse, hvilket vil lette overførelsen af sandhed fra den indre side til det ydre plan. En metode til nedfældning gennem skrivning vil blive givet til dem, man kan have tillid til, men tiden er endnu ikke inde til, at denne metode kan anvendes i al almindelighed. Det vil være nødvendigt at vente, indtil de esoteriske skolars arbejde har nået en mere bestemt fase i udviklingen. Betingelserne herfor er endnu ikke til stede, men menneskeheden tilskyndes til at være rede, fordomsfri og forberedt på denne udvikling. Senere vil evnen til at materialisere tankeformer komme. Der vil inkarnere mennesker, som vil have evnen til midlertidigt at skabe og vitalisere disse tankeformer således, at den brede befolkning vil være i stand til at se dem. Tiden er imidlertid endnu ikke moden. Der findes for megen frygt i verden og ikke tilstrækkelig erfaring med hensyn til sandheden. Der må erhverves mere viden om tankens og stoffets natur, og denne viden følges op med forsøg af dem med en klar tænkning, høj vibrationshastighed og legemer, der er opbygget af det fineste stof. For at opnå dette kræves disciplin, smerte, selvfornegtelse og afholdenhed. Se til, at I opnår det.

Gruppen af lærere, som de almindelige aspiranter og disciple på prøvestadiets vej muligvis kommer i kontakt med på de mentale plan, er mennesker som de selv med samme passioner, men med en større erfaring på vejen og en mere sikker kontrol over sig selv. De arbejder ikke med aspiranter, fordi de personligt kan lide dem eller bryder sig om dem, men fordi behovet er stort, og de søger dem, som de kan skole. Den holdning, de søger hos aspiranten, er lærevillighed og evnen til at registrere uden at stille spørgsmål, før der vides mere. Når dette er nået, tilskyndes aspiranten til at spørge om alt. Må jeg minde jer om en lærers ord, der lød: »Se i os normale og afbalancerede mennesker, der underviser, således som vi underviste på jorden. Vi smigrer ikke vore elever, men disciplinerer dem. Vi leder dem fremad og tvinger dem ikke frem ved at nære deres ambitioner med løfter om magt, men giver dem information og viser dem, hvordan de skal bruge den i deres arbejde, idet vi ved, at den rette brug af viden fører til erfaring og opnåelse af målet«.

Hvor ofte finder man ikke en studerende, der er mere optaget af mesteren, og hvad han vil gøre, end af sine egne problemer. Og dog burde hans vigtigste beskæftigelse være at gøre sig egnet til tjeneste og ruste sig til et nyttigt samarbejde.

Spørgsmål angående mesteren synes mere interessant end spørgsmålet om de nødvendige kvalifikationer for discipelskab. Interessen for tilgængelige data om adepterne er stærkere i aspiranten end vedvarende undersøgelser af hans egne begrænsninger og den uegnet, som burde optage hans opmærksomhed. Han er mere tilbøjelig til at vise nysgerrighed, hvad angår mestrenes vaner og metoder og deres måde at behandle disciple på, end tålmodigt at finde frem til de rette vaner og arbejdsmetoder i den vordende discipels liv. Alt dette er underordnede spørgsmål, som kun hindrer og begrænser, og noget af det første, vi vil råde den aspirant til, som vil træde i forbindelse med mestrene, er, at han ikke fæstner sig ved det,

som ikke angår ham, men i stedet retter sin opmærksomhed imod de nødvendige trin og stadier, som burde vise sig i hans liv, og undlade at spille tid samt udelukke stemninger og tanker, som så ofte lægger beslag på størstedelen af hans tankeliv.

Når en mester søger at finde dem, der er egnede til at blive instrueret og undervist af ham, ser han først og fremmest efter tre ting. Hvis ikke disse findes, vil ingen nok så stor hengivenhed, stræben eller renhed i livet og i selve livsmåden være tilstrækkelig. Det er væsentligt, at alle aspiranter fatter disse tre faktorer og således undgår megen bekymring og spildt aktivitet.

1. Mesteren ser efter lyset i hovedet.
2. Han undersøger aspirantens karma.
3. Han bemærker hans tjeneste i verden.

Medmindre der er tegn på, at mennesket er, hvad der esoterisk kaldes »en tændt lampe«, er det meningsløst for mesteren at bruge sin tid. Når lyset i hovedet er til stede, viser det:

- a. At pinealkirtlen i større eller mindre grad fungerer. Den er (som bekendt) sjælens sæde og organet for åndelig perception. Det er i denne kirtel, at den første fysiologiske forandring, der hænger sammen med sjælkontakt, finder sted; denne kontakt frembringes gennem målbevidst meditationsarbejde, kontrol af tanken og indstrømning af åndelig kraft.
- b. At mennesket på det fysiske plan er koordineret med sit ego, sin sjæl eller sit højere selv på det mentale plan, og at det fysiske plans liv og natur underordnes sjælens påvirkning og kontrol. Dette er beskrevet i de første to eller tre kapitler i bogen *Breve om Okkult Meditation*, og disse bør studeres af

aspiranten.

- c. At kraft fra sjælen strømmer via sutratma, den magnetiske streng eller tråd, ned til hjernen via det mentale legeme. Hele hemmeligheden ved åndeligt syn, korrekt opfattelse og ret kontakt ligger i den rette forståelse af ovennævnte udsagn, og derfor vil Patanjalis Yoga Sutraer altid være disciples, indviedes og adepters lærebog, for deri findes de regler og metoder, som bringer tanken under kontrol og stabiliserer det astrale legeme, hvorved sjælstråden udvikles og styrkes, således at den bliver en virkelig forbindelseskanal mellem mennesket og dets ego. Illuminationens lys strømmer ind i hjernens kavitet, hvorved tre kundskabsområder træder frem. Dette glemmes ofte og deraf følger, at den delvis oplyste discipel eller aspirant oplever unødvendig lidelse og foretager umodne fortolkninger.

Lyset fremhæver og virkeliggør for bevidstheden de tankeformer og væsener, som skildrer det lavere liv, og som (tilsammen) udgør tærskelens vogter.

Det første, aspiranten således bliver klar over, er det, han kender som ikke ønskværdigt. Hans egen uværdighed og begrænsning afsløres, og de ikke ønskværdige bestanddele i hans egen aura fylder pludselig hans synsfelt. Mørket, som findes i ham, fortættes af lyset, der glimter svagt fra hans væsens centrum, og undertiden bliver han fortvivlet over sig selv og synker ned i den dybeste depression. Alle mystikere vidner herom, og det er en periode, som må gennemleves, indtil dagens klare lys driver alle skygger og alt mørke bort; lidt efter lidt opklares og oplyses livet, indtil solen i hovedets indre stråler i al sin herlighed.

- d. Endelig er lyset i hovedet tegn på, at vejen er fundet, og der er nu tilbage for mennesket at studere og forstå den teknik, hvorved lyset kan centraliseres og intensiveres, og hvorledes han kan træde ind i det, så det til sidst bliver den magnetiske

line (som en edderkops tråd), der kan følges tilbage til ud-springet af den lavere manifestation, og han kan træde ind i sjælsbevidstheden. Ovennævnte sprog er symbolsk og alligevel helt korrekt; udtryksmåden er valgt således for at give information til dem, der ved, og beskytte dem, som endnu ikke ved.

»Men retfærdiges sti er som strålende lys«, og dog må mennesket samtidig selv blive denne vej. Han træder ind i lyset og bliver lyset og virker derefter som en lampe på et mørkt sted, idet han bringer oplysning til andre og oplyser vejen for dem.

Det næste punkt, som en mester må tage i betragtning, før han tillader et menneske at træde ind i sin gruppe, er, hvorvidt et sådant skridt er karmisk muligt, eller om der i menneskets fortid findes forhold, som udelukker adgang i dette liv.

Der er tre hovedfaktorer, der må betragtes hver for sig og i relation til hinanden.

Findes der for det første sådanne karmiske forpligtelser i et menneskes nuværende liv, der vil gøre det umuligt for ham at virke som discipel? I den forbindelse er det vigtigt at huske, at et menneske kun kan blive discipel og fortjene en mesters opmærksomhed, hvis hans liv har betydning i menneskenes verden, hvis han øver indflydelse på sine omgivelser, og hvis han former og påvirker andre menneskers tanker og hjerte.

Før dette er tilfældet, er det spild af en mesters tid at beskæftige sig personligt med vedkommende, for han kan blive hjulpet tilstrækkeligt på andre måder. Han kan for eksempel fra bøger og lærere hente megen viden, som for ham endnu er teori og ikke praksis, og han må endnu gennemgå megen erfaring under vejledning af sit eget ego, mesteren i hans hjerte. Når et menneske kan kaldes discipel, så er det, fordi han kan bruges ved gennemførelsen af Hierarkiets plan og kan påvirkes til at virkeliggøre de bestræbelser, som er planlagt for at sætte men-

neskeheden i stand til at tage de nødvendige skridt fremad. Dette indebærer (i hans liv på det fysiske plan) tid og eftertanke, rette omstændigheder og andre overvejelser, og det er fuldt ud muligt for et menneske at have nået dette stadium, hvad *karakter* angår, hvor han fortjener en mesters anerkendelse, men hvor han alligevel har forpligtelser og opgaver at udføre, som står i vejen for hans aktive tjeneste i et specielt liv. Dette må mesteren tage med i betragtning, og menneskets eget ego tager også dette i betragtning.

Resultatet er i dag meget ofte, at et menneske (måske ubevidst om dette i den fysiske hjerne) påtager sig en stor mængde erfaringer og bærer et unormalt stort ansvar i ét specielt liv for at kunne frigøre sig til tjeneste og discipelskab i et senere liv. Mennesket arbejder da på det næste livs udrustning og udfører tålmodigt sin pligt over for hjem, vennekreds og arbejde. Han erkender, at et liv set ud fra sjælens standpunkt kun varer en kort stund og snart er forbi, og at han gennem studier, intelligent aktivitet, kærlig tjeneste og tålmodig udholdenhed arbejder sig ud af de omstændigheder, der hindrer ham i hurtigt at blive accepteret i en mesters gruppe.

En mester studerer også den tilstand, som aspirantens fysiske og mere subtile legemer befinder sig i, for at se, om der i dem findes bevidsthedstilstande, som vil hindre brugbarheden. Disse tilstande er ligeledes karmiske og må korrigeres, før hans optagelse blandt andre disciple bliver mulig. Et sygt fysisk legeme, et astrallegeme, der er tilbøjeligt til sindsstemninger, emotioner og psykiske vrangforestillinger, og et ukontrolleret eller dårligt udstyret mentallegeme er alle farlige for den studerende, medmindre de bliver bragt i orden. En discipel er til stadighed udsat for påvirkning af kræfter, der kommer til ham fra tre centrale kilder:

1. Hans eget ego,
2. Hans mester,
3. Gruppen af meddisciple,

og medmindre han er stærk, rensat og har kontrollen, vil disse kræfter kun tjene til at stimulere uønskede tilstande, bringe alle skjulte svagheder op til overfladen og nære det, som burde elimineres. Dette må uundgåeligt finde sted, men meget må være udført på dette område, før der gives adgang til en gruppe af disciple; ellers ville megen af mesterens værdifulde tid nødvendigvis gå til at fjerne og ophæve den virkning, som disciplens voldsomme reaktioner har på andre disciple i samme gruppe. Det er bedre at vente og selv arbejde gradvis og intelligent end uforberedt at tvinge sig ind i kraftstrømme, før man kan håndtere disse eller deres konsekvenser.

En adept må tage endnu en faktor i betragtning, og det er, om de disciple er i inkarnation, som et menneske skal samarbejde med, og som karmisk er forbundet med ham ved gamle bånd og fortrolige med samme type af arbejde.

Til tider anses det for klogere, at et menneske venter et stykke tid, før han tillades at betræde den fysiske vej, indtil der kommer et liv, i hvilket hans egne medarbejdere, der er afstemt til hans vibration og vant til at samarbejde med ham, også er i fysiske legemer, fordi et menneske træder ind i en mesters gruppe for at yde tjeneste og udføre et specielt arbejde og ikke for at modtage kulturel skoling, som en dag vil gøre ham til adept. Disciple skoler sig selv, og når de er rede til at udføre et eller andet arbejde, benytter en mester dem. De udvikler sig selv og udarbejder deres egen frelse, og for hvert skridt de tager, lægger deres specielle mester større og større ansvar på dem. Han skoler dem i tjenestens teknik og gennem vibration at respondere på planen, men de lærer selv at kontrollere sig og ruste sig til tjeneste.

Der findes andre karmiske faktorer, som mesteren må tage i betragtning, men disse er de tre vigtigste, og det er af allerstørste betydning, at aspiranten tænker over dem nu. De er angivet i detaljer, således at ingen sand og oprigtig medarbejder behøver at være nedtrykt og modløs, såfremt han ikke har nogen bevidst forbindelse med mesteren og er uvidende om sit

tilhørsforhold til en esoterisk gruppe af disciple. Det behøver ikke at betyde, at han ikke er egnet. Det kan simpelt hen skyldes, at hans ego har valgt dette liv til at forberede senere handlinger og til at fjerne hindringer i et eller to eller måske i alle de tre lavere legemer, eller til at vente på det tidspunkt, hvor hans optagelse vil få størst betydning.

Den tredje faktor, som en mester ser efter, er tjeneste, men det er en faktor, som aspiranten ikke kan udtale sig om, og som han højst sandsynlig vil misfortolke. Åndelig ambition, ønsket om at fungere som gruppens centrum, længslen efter at høre sig selv tale, undervise, holde foredrag eller skrive, fortolkes ofte forkert af aspiranten som tjeneste. Mesteren ser ikke på en medarbejders verdslige magt eller status eller på antallet af de mennesker, som er samlede omkring hans person, men på de motiver, som bestemmer hans aktivitet, og på virkningen af hans indflydelse på hans medmennesker. Sand tjeneste er den spontane udstrømmen fra et kærligt hjerte og en intelligent tankegang. Sand tjeneste er et resultat af at være på den rette plads og blive dér; den er frembragt af den uundgåelige indstrømmen af åndelig kraft og ikke af ihærdig aktivitet på det fysiske plan; den er virkningen af, hvad et menneske i sandhed er, en guddommelig Guds søn, og ikke en følge af indstuderede ord og gerninger. En sand tjener samler dem omkring sig, som det er hans pligt at tjene og hjælpe gennem sit livs kraft og sin åndeliggjorte personlighed og ikke ved at stille fordringer eller gennem indtrængende tale. I selvforglemmelse tjener han; i selvfornægtelse vandrer han på jorden, og han tænker ikke på, om hans bedrifter er store eller små, og han har ingen forudfattede meninger om sit eget værd eller sin brugbarhed. Han lever, tjener, arbejder og øver indflydelse, men forlanger intet til sit personlige selv.

Når en mester ser disse tegn i et menneskes liv som resultat af det indre lys' opvågningen og af udligning af hans karmiske forpligtelser, lader han en tone klinge og venter for at se, om

mennesket genkender sin egen gruppetone. Ved denne genkendelse får han adgang til sin egen gruppe af medarbejdere og kan stå i sin mesters nærværelse.

Hjerte, strube og øje

Senere, når den viden, som her er blevet meddelt, er assimileret, så vil aspiranten forstå den sande betydning af hjertet, struben og øjet, som menneskehedens vejledere har som mål at stimulere til virksom aktivitet i vor tid. Vi vil derfor nu betragte:

1. Hjertecentret, strubecentret og centret mellem øjnene.
2. Deres opvækkelse og koordinering.
3. Deres anvendelse i den kommende verdenscyklus.

Dette emne er af vital betydning for nutidens aspirant, for hjertets, strubens og øjets mekanisme udgør en del af den indre struktur, som han må lære at anvende, og som må mestres og benyttes bevidst af ham, før noget virkeligt skabende arbejde er muligt. Når jeg bruger ordene »skabende arbejde«, taler jeg esoterisk og refererer ikke til det værdifulde arbejde, der udføres af verdens kunstnere med deres mange udtryksmåder. Deres anstrengelser er, for den der ser, tegn på en indre gæring, en indre koordinering og en motiveret aktivitet, som vil føre til sand esoterisk stræben og skabende arbejde på de mere subtile plan.

Jeg forudsætter, at den studerende har elementær viden om det vitale legeme og om dets kraftcentre, og jeg tager det for givet, at disse syv centre eller lotusblomster teoretisk har en plads i hans imagination. Jeg bruger ordet »imagination« i en

bestemt hensigt, for indtil kundskab og klart syn findes, så er forestillingsevnen en stærk faktor, når det gælder at skabe aktivitet i centrene.

Lad os, for at gøre det overskueligt, lave en liste over disse lotusblomster med deres antal af kronblade og deres placering. Deres farve er uvæsentlig på dette tidspunkt set fra den studerendes standpunkt, for meget af det, der er udgivet om det, er fejlagtigt og vildledende, og i hvert tilfælde er de esoteriske farver vidt forskellige fra de eksoteriske.

1. Rygsøjlels basis.	4 kronblade
2. Sakralcentret.	6 kronblade
3. Solar plexus centret.	10 kronblade

Mellemgulvet

4. Hjertecentret.	12 kronblade
5. Strubecentret.	16 kronblade
6. Centret mellem øjenbrynene.	2 kronblade
7. Hovedcentret.	1000 kronblade

Den studerende må dernæst huske to vigtige kendsgerninger, som kan betragtes som elementære og indledende, men som ikke desto mindre må føres frem til bevidst erkendelse og blive en del af den målbevidste hensigt i aspirantens skoling. Det er let at generalisere. Det er vanskeligere at virkeliggøre. Det er let at fatte de oplysende intellektuelle data vedrørende kraftcentre, men det er meget svært at omordne de kræfter, der strømmer gennem disse hvirvler, og at lære at virke bevidst gennem de højere centre og at underordne de lavere. Dette må også gøres uden at vægten lægges på formaspektet, hvilket er tilfældet ved mange af de øvelser, der benyttes for at belive centrene. De to vigtige kendsgerninger er:

1. De tre centre under mellemgulvet,

- a. Rygsøjlels basis,
- b. Sakralcentret,
- c. Solar plexus centret,

som i øjeblikket er de stærkeste og de mest »levende« hos gennemsnitsmennesket, må nyorganiseres, nyorienteres og bringes fra en positiv tilstand til en negativ.

Ligeledes må de fire centre over mellemgulvet,

- a. Hjertecentret,
- b. Strubecentret,
- c. Centret mellem øjenbrynene,
- d. Hovedcentret,

opvækkes og bringes fra en negativ tilstand til en positiv. Dette må ske på to måder. Først gennem overførelsen af de lavere centres positive energi til de højere, og dernæst gennem opvækkelse af hovedcentret ved at benytte viljens aktivitet. Den første virkning frembringes ved opbygning af karakteren og ved renselse af de legemer, der benyttes af sjælen i de tre verdener. Den anden er et resultat af meditation og udvikling af en ordnet hensigt, som gennem viljen pålægges det daglige liv. Opbygning af karakteren, ren levevis, kontrollerede emotionelle reaktioner og ret tænkning er selvfølgheligheder i alle religiøse systemer og har mistet deres betydning netop på grund af vor store fortrolighed med dem.

Det er ikke nemt at huske, at når vi lever rent og rigtigt, så arbejder vi i sandhed med kræfter, tvinger energierne ind under vore behov, underordner elementarlivet det åndelige livs krav samt aktiverer en mekanisme og en vital struktur, som hidtil kun har været latent og uvirksom. Ikke desto mindre forbliver det en kendsgerning, når de energier, der ligger latent ved rygsøjlels basis, ledes til hovedet og (via solar plexus, energiens udvekslingssted og medulla oblongata – den forlængede rygmarv –) føres til centret mellem

øjebrynene, da opnår personligheden, stofaspektet, sin apoteose, og Jomfru Maria – i individuel betydning, hvilket er en endelig parallel til en uendelig virkelighed – »opløftes til himmelen« for dér at sidde ved siden af sin søn, Kristus, sjælen.

Når energierne fra sakralcentret, som hidtil har været koncentreret om fysisk skabelsesarbejde og forplantning, og som derfor har været kilden til fysisk seksualliv og interesse, sublimeres, nyorienteres og føres op til strubecentret, bliver aspiranten en bevidst skabende kraft i de højere verdener; han træder ind bag forhænget og begynder at skabe tingenes mønster, hvilket til sidst vil frembringe de nye himle og den nye jord.

Når energierne fra solar plexus – som hidtil har udtrykt den stærke begærnatur, der nærer personlighedens emotionelle liv – ligeledes er forvandlet og nyorienteret, føres de til hjertecentret, og resultatet heraf bliver en erkendelse om gruppebevidsthed, om gruppekærlighed og gruppehensigt, som gør aspiranten til menneskehedens tjener og en velegnet medarbejder for menneskehedens ældre brødre.

Når disse tre overførsler er fuldbyrdet, indtræffer en aktivisering af hovedcentret, den endelige styrende faktor, og ved en viljesakt af den iboende, herskende sjæl finder visse begivenheder sted, som vi kan betragte senere i vore studier.

2. Den anden kendsgerning, som vi må huske, er, at efterhånden som disse forandringer og nyorienteringer finder sted, begynder disciplen psykologisk at vågne til nye bevidsthedstilstande, nye eksistenstilstande og nye tilstande af væren. Det er derfor indlysende, hvor nødvendigt det er at gå langsomt frem i disse ting, således at den mentale opfattelsesevne og evnen til at ræsonnere logisk og klart kan løbe parallelt med væksten af intuitionen og den åndelige perception. Mange skoler virker simpelt hen som drivhuse, der forcerer udviklingen af de højere evner og fører aspiranten

(hvis jeg må udtrykke det i mystikkens sprog) direkte ud af følelsens og begærets rige og ind i intuitionens, men efterlader de intellektuelle evner og det mentale redskab fuldstændig uudviklede og latente. Når dette er tilfældet – jeg taler igen i mystikkens sprog – opstår der en kløft i dele af den udrustning, som sjælen nødvendigvis må bruge til sine bestræbelser i de tre verdener. Den fortolkende, organiserende og forstående tænkeevne er ude af stand til at spille sin rolle. Hvor der mangler forståelse og mentale evner, er der fare for misforståelser, lettroenhed og forkert fortolkning af fænomener, som vedrører andre tilstande for væren. Sansen for værdier vil savnes, og aspiranten vil overvurdere det uvæsentlige og ikke kunne fatte de åndelige realiteters værdi.

I disse tilfælde kan energi strømme ind i kraftcentre, men da der ikke findes nogen styrende intelligens, vil den løbe vild, og vi har da sådanne sørgelige tilfælde, som vejen for okkult stræben er bestrøet med, og som har bragt logens arbejde i miskredit – dvs. tilfælde af overbetonede personligheder, overtroiske tilhængere, lettroende tilhængere af ledere, fanatiske, uligevægtige idealister og sådanne forkvaklede sind, som tillægger sig selv evner, de ikke har. Mænd og kvinder lader sig beherske af astralisme og vandrer i illusionens dal; de betragter sig selv som anderledes end andre mennesker, og sætter sig selv op på en piedestal langt over den almindelige menneskehed. De begår bevidst separatismens synd. Føjer man til ovennævnte kategori tilfældene af seksuel perversion, som er fremkommet ved en overstimulering af sakralcentret, tilfældene af neurose og overfølsomhed fremkommet ved en for tidlig vitalisering af solar plexus centret og endelig tilfældene af sindssygdom fremkommet ved en overstimulering af hjerneceller gennem uklogt meditationsarbejde, vil det blive endnu tydeligere, hvorfor det anses for nødvendigt at gå langsomt frem med at udvikle de mentale processer såvel som den åndelige natur.

Den almindelige studerende begynder med kundskaben om, at han har centre og med et ønske om en ren karakter. Af dem, der ved, bliver han forsikret om, at efterhånden som han stræber, mediterer, studerer og tjener, vil visse forandringer finde sted inden i ham, og at der fra dybet af hans væsen vil fremkomme en opvågning, som vil være dynamisk. Han får fortalt, at der vil følge en udånding, en bevægelse og en vitalisering, som vil bringe hans subjektive åndelige liv i forgrunden. Dette subjektive liv udtrykker sig som åndelig energi ved hjælp af energier eller vitallegemet, og den energi, der således bliver udtrykt, vil forandre hans interesser og livsretning og frembringe en magnetisk og dynamisk virkning, som vil tiltrække og højne menneskeheden. Denne energi er syvfoldig i sin natur og anvender syv brændpunkter i det æteriske legeme som sit redskab.

Det er ikke muligt for aspiranten at arbejde med og benytte alle disse syv typer af energi på en intelligent måde på de tidlige stadier af discipelskabets vej. I skolings øjemed lægges vægten kun på tre af dem. Disse er:

1. *Vilje, styrke eller magt*, med hovedcentret som mellemed. Dette er det åndelige menneskes energi, som kommer direkte fra monaden via sjælen. Alt en discipel behøver at forstå indtil den tredje indvielse er imidlertid, at sjæleens viljesaspekt bør kontrollere personligheden via det mentale legeme til hovedcentret. Når dette er tilfældet, begynder den tusindbladede lotus at fungere. Denne kraftstrøm følger følgende bane:

Monade

Atma. Åndelig vilje.

Den indre cirkel af kronblade i den egoiske lotus, viljens kronblade.

Det mentale legeme.

Hovedcentret i det æteriske legeme.

Nervesystemet og hjernen.

2. *Kærlighed-visdom*, med hjertecentret som mellemlid. Når dette center opvækkes, fører det til den bevidsthedsudvidelse, som indvier et menneske til sit gruppeliv. Han mister følelsen af separatisme og når til sidst frem til erkendelsens klare lys – en erkendelse om enhed med hans egen iboende Gud, med hele menneskeheden, med alle sjæle i alle naturens former og som følge deraf med oversjælen. Denne kraftstrøm kommer ligeledes fra monaden via sjælen, og dens bane er følgende:

Monade

Buddhi. Åndelig kærlighed. Intuitionen.
Den anden cirkel af kronblade i sjælens lotus, kærlighedens kronblade.
Det astrale legeme.
Hjertecentret.
Blodstrømmen.

I det lidet udviklede menneske passerer denne kraftstrøm igennem hjertecentret direkte til solar plexus og anvender sine to aspekter af livskraft og sjælskvalitet; det første fylder blodstrømmen med energi, og det andet opvækker solar plexus centret. Dette bliver derefter den dominerende faktor i menneskets energiliv og bliver den kraft, hvorigennem begærnaturen udtrykker sig, indtil aspiranten frembringer den nødvendige forvandling og nyorientering af sin emotionelle begærnatur. Når dette sker, vågner hjertet til aktivitet, og solar plexus centrets liv underordnes hjertets. Dette sker ved udvikling af gruppeinteresse, ved at fremelske en altomfattende indstilling og ved aftagende interesse for personligheden og det separatistiske og selviske.

3. *Aktiv intelligens*, eller den energi, som vitaliserer formaspektet, og som skaber former på linje med de subjektive formål hos den styrende intelligens – det være sig Gud eller menneske, menneskelig eller guddommelig. Denne energi kommer også fra monaden – dens tredje aspekt – og dens kontaktlinje

er:

Monade

Manas. Åndelig intelligens. Den højere tænkeevne.
Den tredje eller ydre cirkel af kronblade i den egoiske
lotus, kundskabens kronblade.
Det æteriske legeme som et hele, der gennemtrænger
det tætte fysiske legeme.
Strubecentret.
Legemets celler.

Ligesom det var tilfældet ved udviklingen af det andet aspekt, passerer energien hos det lidt udviklede menneske ganske enkelt gennem strubecentret og går direkte til sakralcentret, hvor den aktiviserer forplantningsprocesserne og de skabende evner, der benyttes i menneskehedens reproduktive arbejde og seksuelle liv.

Dette er en bred og generel oversigt over de tre hovedstrømme af kraft eller guddommelig energi og deres retning.

Relationen mellem hovedcentret og rygsøjlels basis, hvor den sovende ild findes, vil ikke blive behandlet her. Solar plexus centrets funktion som et udvekslingssted for de lavere energier vil heller ikke blive berørt. Det er mig magtpåliggende, at den studerende først og fremmest forstår undervisningens grundtanke og struktur.

Alle menneskelige væsener arbejder sig i tidens løb ad vejen tilbage til en af de tre hovedstråler. Alle må til sidst udtrykke den intelligent skabende evne, være besjælet af guddommelig kærlighed og bringe viljen i virksom aktivitet, som virkeliggør den guddommelige hensigt og plan.

Det første center, som aspiranten bevidst søger at belive, og som han koncentrerer sig om i sin læretids første stadier, er hjertecentret. Han må lære at være gruppebevidst, at være

sensitiv over for gruppeidealer og være altomfattende i sine planer og begreber; han må lære at elske kollektivt og rent og ikke lade sig påvirke af personlig tiltrækning eller lade belønning være hans motiv. Medmindre der findes denne opvågning af hjertet, kan han ikke blive betroet at benytte strubecentrets skabende kræfter, for de ville blive udnyttet til selvforherligelse og ambitioner af forskellig slags.

Her bør det bemærkes, at man ikke kan nærme sig disse udfoldelser ud fra et synspunkt af fuldstændig statisk passivitet, eller som om man foretager sig noget fuldstændigt nyt. Vi befinder os i en evolutionsproces. Visse aspekter af vore kraftcentre er allerede vakte og virker i relation til formaspektet, men udtrykker endnu ikke sjælskvaliteter. Vi har bag os en lang og frugtbar fortid. Ingen af os er rent selviske eller helt separatistiske. Det menneskelige samfund er nu et sammenhængende hele og alle er afhængige af hinanden. Menneskeheden har som helhed allerede gjort meget for at bringe hjertecentret i delvis aktivitet og for at vække nogle af de vigtige aspekter af strubecentret.

Mange aspiranternes problem i dag er solar plexus centret, for det er vidt åbent, virker aktivt og er næsten helt vakt. Forvandlingsarbejdet foregår imidlertid samtidigt og fører – som man naturligt må formode – til en hel del vanskeligheder og kaotiske tilstande. Hjertecentret er også begyndt at vibrere, men er endnu ikke vakt; strubecentret er ofte vakt for tidligt ved overførsel af energi fra sakralcentret. Dette har flere årsager – undertiden beror det på en åndelig målsætning, men oftere på en fornægtelse af det normale seksualliv på grund af økonomiske omstændigheder eller mangel på fysisk vitalitet, hvilket øger tilbøjelighed til cølibat. Denne mangel på livskraft skyldes på sin side mange faktorer, men først og fremmest arvelighed i mange led, hvilket har frembragt en degeneration af det fysiske legeme, eller det skyldes påtvunget cølibat i tidligere liv; det påtvungne cølibat var meget ofte et resultat af klosterlivet

og et liv som mystiker. Når en opvågner til skabende liv finder en udtryksmåde gennem en eller anden kunstart – litteratur, malerkunst, musik – eller i gruppeorganisation og udøvende arbejde, sker der ingen skade, for energien finder et normalt skabende udløb. Disse punkter bør huskes af aspiranten. Han står over for et højst kompliceret problem. Han træder blind ind i en situation, som er et resultat af en lang evolutionær proces, hvortil han ikke har nøglen. Særlig gælder dette på de tidlige stadier og før den første indvielse, for han har ingen viden om fortidens historie eller nogen som helst forudelse om fremtiden. Han må ganske enkelt tage sin udrustning, gribe lejligheden og gøre sit bedste ledet af de ældgamle raja yoga regler og af lyset fra hans egen sjæl.

Når hjertecentret er vakt og strubecentret begynder sit skabende arbejde opstår en bestemt relation, og der finder en vekselvirkning af energi sted mellem de to. Denne aktivitet frembringer på sin side et respons fra det aspekt af den tusindbladede lotus (en synteseskabende lotus), hvorigennem den energi, som altid beliver hjerte- og strubecentret, normalt passerer. Dette gensvar og denne vekselvirkning frembringer to resultater, og disse bør omhyggeligt noteres.

For det første: Lyset i hovedet gør sin tilsynekomst gældende. En gnist (om jeg så må sige) opstår mellem den højere positive overskyggende energi, som er centraliseret i den tusindbladede lotus' form, og den stadig øgende vibration fra hjerte- og strubecentret eller lotusblomsterne. Disse to lavere centre reagerer på deres side på de energier, som løftes og hæves fra centrene under mellemgulvet.

For det andet: Centret mellem øjenbrynene begynder også at gøre sig gældende, og den betydningsfulde tobladede lotus begynder at vibrere. Den symboliserer arbejdet med at forene sjæl og legeme, det subjektive og det objektive. I visse okkulte bøger kaldes den lotusblomsten med de seksoghalvfems kron-

blade, men dette er kun en differentiering, som har at gøre med de energier, der koncentrerer i de to kronblade. Det kan bemærkes, at summen af kraftbladene i centrene (eksklusiv de to hovedcentre) bliver til i alt otteogfyrre kronblade. Disse energier i deres to aspekter, fysisk vital energi og sjælskvalitet, udgør de seksoghalvfems aspekter eller vibrationer fra de to kronblade i ajna- eller øjenbrynscentret. Det bør også erindres, at ordet »kronblad« kun symboliserer et udtryk for kraft og dens tilsyneladende virkning på stoffet.

Disse fem centre med deres otteogfyrre kronblade er derfor sammenfattet i den tobladede lotus, og så har vi otteogfyrre plus to, som lagt sammen bliver halvtreds, tallet på den fuldkommengjorte personlighed, for fem er menneskets tal og ti er fuldkommenhedens tal. Det er ligeledes symbolsk, at hvis de fem centres otteogfyrre kronblade lægges til øjenbrynscentrets seksoghalvfems, så får vi tallet et hundrede og fireogfyrre. Dette tal, tolv gange tolv, tilkendegiver de tolv skabende hierarkiers fuldendte arbejde og således sammensmeltningen af den subjektive sjæl og det objektive legeme i en fuldkommen forening og enhed. Dette er fuldbyrdelsen. Når vi kæder tallet et hundrede og fireogfyrre sammen med tallet et tusinde (antallet af kronblade i hovedcentrets lotus), så får vi antallet på de frelste, som beskrevet i Åbenbaringens Bog, de 144.000, som kan stå foran Gud, for de tre nuller står for personligheden. Når mennesket har fuldendt det store arbejde i sig selv, og når tallet et hundrede og fireogfyrre tusinde kan ses som et symbol på hans udviklingsgrad, så kan han stå foran Gud – idet han nu ikke blot står over for nærværelsens engel, men over for selve nærværelsen.

Opvækelse af centrene

Det spørgsmål opstår nu: Hvorledes kan denne opvækkelse og koordination bringes i stand? Hvilke skridt må der tages for at frembringe denne vitalisering og den endelige synteseskabende aktivitet af de tre centre? Den sande lærer står over for en vanskelighed, når han konfronteres med disse spørgsmål. Det er ikke let at klargøre de esoteriske og parallelle aktiviteter, som er et resultat af karakterens opbygning. Aspiranten er ofte ivrig efter at få fortalt nye ting, og når han får fortalt en eller anden gammel sandhed – så gammel og så velkendt, at den ikke mere formår at fremkalde et respons – så føler han, at læreren har svigtet ham, og han bukker under for en følelse af meningsløshed og depression. Dette må imidlertid klares og spørgsmålene besvares. Jeg vil derfor fremlægge de nødvendige forudsætninger så kortfattet som muligt og nævne dem i rækkefølge efter deres betydning for den almindelige aspirant. Lad os da nummerere dem i en opstilling og derefter beskæftige os kort med hvert punkt.

1. Karakterens opbygning, den første og væsentligste nødvendighed.
2. Ret motiv.
3. Tjeneste.
4. Meditation.
5. Et teknisk studium af videnskaben om centrene.
6. Åndedrætsøvelser.
7. Indlæring af viljens teknik.
8. Udvikling af evnen til at anvende tiden.
9. Opvækkelse af kundalini-ilden.

Det niende og sidste punkt vil ikke blive behandlet på dette stadium af vor skoling. Årsagen hertil er indlysende. De fleste aspiranter befinder sig på tredje eller fjerde punkt og er først ved at begynde at arbejde med femte og sjette. Lad os kort berøre hvert af disse nødvendige trin og lad mig indskærpe,

hvor nødvendigt det er til en vis grad at erkende, at kundskab indebærer ansvar. Indser I helt den kendsgerning, at såfremt I gjorde fuld brug af enhver oplysning, som gives under jeres skoling og gjorde den til noget virkeligt i jeres egen erfaring, og såfremt I i jeres daglige liv ville virkeliggøre den lære, som langsomt men sikkert er meddelt jer, så ville I meget snart stå foran indvielsens port? Erkender I, at sandheden må praktiseres i det daglige liv, før en ny sandhed uden risiko kan meddeles?

1. *Karakterens opbygning.* Disse ni punkter skal studeres ud fra deres kraftaspekt, og ikke ud fra deres etiske eller åndelige betydning. Det er »kraftens verden, den indviede træder ind i«, og det er den skoling, han får som aspirant, der gør et sådant skridt muligt. Enhver af os træder ind i livet med en vis udrustning, som er produktet af tidligere livs bestræbelser og erfaringer. Denne udrustning har visse ufuldkommenheder og mangler og er sjældent afbalanceret i sin natur. Ét menneske er alt for mental. Et andet alt for psykisk. Et tredje er overvejende fysisk, og endnu et andet for meget mystiker. Ét menneske er sensitiv, irriteret og let påvirkelig. Et andet har lige de modsatte egenskaber. Én person er centreret i sin animale natur eller er rent materialistisk i sit livssyn, medens en anden er visionær og fri af kødets lyster. Menneskers forskellighed er utallig, men i ethvert liv findes en fremherskende tendens, som alle energierne i hans natur retter sig imod. Måske beherskes han stærkt af sine fysiske kræfter og lever som følge heraf et animalt liv. Eller han beherskes af astral energi og lever et stærkt emotionelt og psykisk liv. Måske beherskes han – som så mange – af tre typer af energi, fysisk, emotionel og undertiden af en strøm af sjælsenergi. En ting, vi må have i erindring, er, at de legemer, hvori vi fungerer som sjæle, først og fremmest er energilegemer. De består af energienheder, atomer i en tilstand af konstant forandring og bevægelse, og de finder deres plads i omgivel-

ser af lignende natur. Sjælen virker i disse energilegemer som den positive kerne, selv om den for tiden i de fleste tilfælde er relativt statisk. Den udøver endnu kun ringe pres på sine hylstre, identificerer sig med dem og fornægter således midlertidigt sit eget indre liv.

Imidlertid kommer den dag, hvor sjælen bliver klar over nødvendigheden af at beherske situationen og gøre sin egen autoritet gældende. Så begynder mennesket (til at begynde med krampagtigt) at bedømme situationen. Han må først finde ud af, hvilken type af energi der er den fremherskende og den motiverende kraft i hans daglige erfaring. Efter at have opdaget dette, begynder han at reorganisere, nyorientere og genopbygge sine legemer. Hele denne lære kan sammenfattes i to ord: last og dyd.

Last er hylstrenes energi, individuel eller sammenfattet i personligheden, eftersom den kontrollerer livsaktiviteterne og underordner sjælen hylstrene og det lavere selvs impulser og tendenser.

Dyd er indførelse af nye energier og af en ny vibrationsrytme, således at sjælen bliver den positive kontrollerende faktor, hvor sjælskræfterne erstatter legemernes kræfter. Denne proces kaldes karakteropbygning. Lad mig illustrere. Et menneske er offer for en irriterende og nervøs tendens. Vi siger til ham, at han er nødt til at være rolig og fredfyldt, at han må udvikle indre afstand og således vinde kontrol over sig selv. Vi lærer ham, at i stedet for en gnaven natur bør han vise mildhed og ro. Dette lyder trivielt og højst uinteressant. Det, der i virkeligheden er blevet sagt, er, at i stedet for den rastløse, selvcentrerede, emotionelle natur og solar plexus centrets aktivitet (som overfører det astrale plans stærke kræfter) bør den stadige, ubundne og harmoniserende rytme fra sjælen, det højere selv, vinde indpas. I dette arbejde med at påtvinge den lavere natur en højere vibration er karakteropbygning den første forudsætning på prøvestadiets

vej. Ved at læse dette kan den alvorligt studerende begynde at sammenfatte sine energiaktiver; han kan opstille en liste over de kræfter, som han føler kontrollerer hans liv, og således nå til en fornuftig og sand forståelse af, hvilke kræfter som må underordnes, og hvilke som må styrkes. Han kan derefter i lyset fra den sande kundskab gå fremad på sin skæbnens vej.

2. *Ret motiv.* Det siges, at visdommens mestre er »den sjældne blomst af en generation af forskere«. Det spørgsmål, som den søgende nu stiller, og som kun han selv har ret til at besvare, er: Hvilket motiv styrer min aspiration og stræben? Hvorfor forsøger jeg at bygge på et sandt grundlag? Hvorfor påkalder jeg så flittigt min sjæl?

Udviklingen af ret motiv er en fremadskridende bestræbelse; og når man opdager sig selv, så skifter brændpunktet for ens bevæggrund konstant, efterhånden som lyset skinner mere vedholdende på ens vej, og et nyt og højere motiv dukker konstant op. Lad mig igen illustrere: En aspirant på begyndelsesstadiet er praktisk taget altid hengiven. For at komme på højde med de krav, en elsket ven og lærer opstiller, kæmper og stræber han og får fodfæste. Genstanden for hans hengivenhed og brændende anstrengelser erstattes senere af hengivenhed for en af de store, menneskehedens ældre brødre. Han vier alle sin naturs evner og kræfter i deres tjeneste. Denne bevæggrund erstattes på sin side med sikkerhed og i stigende grad af en levende kærlighed til menneskeheden, og kærlighed til et enkelt individ (han være sig nok så fuldkommen) viger for kærligheden til hele menneskeheden som broderskab. Efterhånden som sjælen får mere og mere kontrol over sit redskab, og sjælens natur manifesteres, så erstattes til stadighed endog denne kærlighed af kærlighed til idealet, til planen og til de hensigter, der ligger bag selve universet. Mennesket vil komme til at opfatte sig selv som intet andet end en kanal, gennem hvilken

åndelige kræfter kan virke, og han vil erkende sig selv som en del af det ene liv. Derefter vil han endog se selve menneskeheden som en relativ og mindre betydningsfuld del, og han fordyber sig helt i den store vilje.

3. *Tjeneste*. Et studium af ret motiv fører helt naturligt til ret tjeneste og forløber ofte i sin objektive form parallelt med den motiverende bevidsthed. Ud fra tjeneste som et udtryk for kærlighed til et enkelt menneske, til familie eller til nationen, vokser ønsket om at tjene et medlem af Hierarkiet, en mesters gruppe og derefter menneskeheden. Til sidst udvikles der en bevidsthed om planen og en bevidsthed om at tjene den og hellige sit liv til den bagved liggende hensigt hos den store eksistens, som har frembragt alt til opfyldelse af et eller andet specielt mål.
4. *Meditation*. Vi vil ikke gå dybere ind i dette emne, da det danner grundlaget for en hel del af min lære i mine øvrige bøger, og mange af jer arbejder regelbundet med meditation. Jeg har placeret meditation som nummer fire på listen, fordi den kan være farlig og værdiløs for det menneske, som begynder dette arbejde uden at have en god karakter som basis og uden at leve et rent liv. Meditationen bliver da blot et middel, hvorigennem energier strømmer ind, som kun tjener til at stimulere uønskede aspekter af vedkommendes liv, ligesom gødning i en have fuld af ukrudt vil frembringe en vældig mængde og således kvæle de sarte og små blomster. Meditation er farlig, hvor der findes et forkert motiv, såsom begær efter personlig vækst og åndelig magt, for den styrker under disse omstændigheder kun skyggerne i illusionens dal og bringer stolthedens slange, som lurker i det selviske begær, til fuld udfoldelse. Meditation er farlig, hvor der ikke findes noget ønske om at tjene. Tjeneste er et andet ord for anvendelse af sjælskraft til gruppens bedste. Hvor denne impuls mangler, kan energi ganske vist strømme ind i legerne, men, da den savner anvendelse og afløb, vil den have

en tendens til at overstimulere centrene og frembringe tilstande, som er katastrofale for begynderen. Assimilation og elimination er love, som gælder sjælslivet såvel som det fysiske liv, og når denne enkle lov overses, bliver følgen alvorlige konsekvenser, ligeså uundgåelige som når det gælder det fysiske legeme.

5. *Studium af centrene*. Dette har vi netop påbegyndt. Det er et studium, som endnu er i sin vorden i vesten og lidet anvendt i østen. Vi vil nærme os emnet på en lidt ny måde, for skønt vi kan vænne os til centrenes navne, placering og indbyrdes relationer, *skal vi ikke meditere over dem*. Omsider vil vi komme frem til en forståelse af deres vibration, deres tone og farve samt den astrologiske betydning. Vi skal ikke arbejde med centrene langs rygsøjlen og heller ikke stræbe efter en bevidst anvendelse af dem, som de clairvoyante og clairaudiente gør. Alt det arbejde, der udføres af de studerende, må helt og holdent udføres i hovedet og fra hovedet. Dér findes sædet for viljen, åndens aspekt, som arbejder gennem sjælen. Dér findes ligeledes et udtryk for personlighedens syntese, og gennem forståelse af relationen mellem de to centre i hovedet og deres gensidige vekselvirkning vil sjælen gradvis nå til en beherskelse af personligheden. Dette resulterer senere i en styret aktivitet af de fem andre centre, og disse fem centre vil til sidst virke lige så automatisk som hjertet og lungerne i det fysiske legeme.

Den herskende intelligens, selvet, »som sidder på tronen mellem øjenbrynene«, og som ledes af lyset i hovedet, vil være vågen over for sjælens interesser og lige så opmærksom som »jeg«-bevidstheden hos det almindelige, selvcentrerede menneske. Gennem hans guddommelige livs rytme og gennem hans bevidste samarbejde med planen samt ved at anvende viljen må den inkarnerede discipel virke som redskab for sin sjæl i de tre verdener.

6. *Åndedrætsøvelser*. Lidt efter lidt, idet der gøres fremskridt,

vil de nødvendige instruktioner blive meddelt. Lad mig imidlertid påpege, at åndedrætsøvelser ikke kan udføres uden fare, hvis der ikke gøres et forsøg på at fastsætte en rytme i det daglige liv. Disse to aktiviteter må gå hånd i hånd.

Åndedrætsøvelser har forskellige virkninger:

- a. En iltende virkning. Blodstrømmen renses og trykket lettes. Der ligger noget symbolsk til grund for dette: – for når blodet bliver iltet, så bliver menneskets liv i de tre verdener gennemtrængt af åndelig energi.
- b. Indførelsen af en speciel rytme, frembragt ved åndedrættets særlige intervaller og tidsmæssige afgrænsning – indånding, tilbageholdelse og udånding – som varierer alt efter, hvordan man tæller.
- c. En subtil virkning af prana, hvilket er det subjektive element, der ligger til grund for den luft, vi ånder ind og ud, og som meget stærkt påvirker pranalegemet, det vitale eller æteriske legeme. De studerende bør have i tankerne, at de subtile virkninger er kraftigere end de fysiske virkninger. De frembringer resultater i to retninger: i det fysiske legeme og i det æteriske legeme. Hele det vitale legeme antager en bestemt rytme svarende til åndedrætsøvelserne. Denne rytme vil, hvis den opretholdes i lang tid, have en nedbrydende eller en sammenholdende virkning på det fysiske legeme og på tilsvarende måde afkræfte eller vitalisere det æteriske legeme.
- d. En virkning på centrene, som i høj grad er effektiv, og som følger tendensen i aspirantens tænkning. Hvis et menneske for eksempel tænker på solar plexus, vil dette center uundgåeligt blive vitaliseret og hans emotionelle natur blive forstærket. Derfor er det nødvendigt, at de studerende udøver deres meditation *vedholdende i hovedet* og på den måde vækker hovedcentret.

Ingen må være i tvivl om åndedrætsøvelsernes virkning på det vitale legeme. Lige så sikkert som det at spise og drikke opbygger eller nedbryder det fysiske legeme og hjælper eller hindrer det i at fungere rigtigt, lige så sikkert fremkalder åndedrætsøvelser store virkninger, hvis de anvendes rigtigt over en tilstrækkelig lang periode.

Og hvad skal jeg sige om de sidste tre krav? Ikke meget, for tiden er endnu ikke moden til rigtig forståelse af dem. Aspiranten må gå frem skridt for skridt, og hans teoretiske forståelse må ikke til stadighed løbe forud for hans erfaring. Måske kan jeg give et vink om ethvert af disse tre krav ved at formulere en enkel regel til brug i det daglige liv. Denne vil blive forstået af dem, som den er bestemt for, og vil ikke skade den uudviklede. Når denne regel følges, så vil den langsomt og subjektivt frembringe de nødvendige forudsætninger for, at kravene kan opfyldes.

Lær at anvende viljen ved at udvikle et bestemt formål og ved at organisere det daglige liv, således at dette formål kan blive virkeliggjort.

Lær at anvende tiden på en anden måde end kun at organisere og bruge den. Lær at gøre flere ting på samme tid og benyt derfor alle tre legemer synkront. Lad mig illustrere: – Når I udfører jeres daglige åndedrætsøvelse, hold jer da nøje til tællingen og lyt opmærksomt efter lyden, som »lyder i mellemstadiets stilhed«. Tænk samtidig på jer selv som sjælen, der bestemmer rytmen, og som er stemmen, der taler. Dette er noget, som enhver af jer kan opnå gennem øvelse.

Opdag illusionens slange ved hjælp af visdommens slange, og da vil den sovende slange stige opad til mødestedet.

SJETTE REGEL

De lavere fires de vaer mærker kraften, når øjet åbnes; de drives frem og mister deres mester.

Øjets arbejde.

SJETTE REGEL

Øjets arbejde

Vi skal nu betragte en af de enkleste af reglerne for magi, som tillige er en af de mest praktiske, og den, som resultatet af alt magisk arbejde er afhængig af.

Jeg vil påpege over for den forskende aspirant, at nøglen til den tilstand, som beskrives i denne regel, ligger i ordet *kontemplation*, som omtales i den forrige regel. Lad os derfor studere dette ord omhyggeligt og finde dets nøjagtige definition.

At kontemplere kræver en vedholdende vision, der målrettet styres mod et specielt mål. Sjælen eller solenglen kan betragtes som skuende i tre retninger.

1. Mod det overjordiske lys, mod det centrale liv eller den energi, som i sig skjuler den hensigt og den plan, mod hvilken al væren stræber. Jeg ved ikke, hvorledes jeg kan udtrykke dette tydeligere. Hvad denne styrende kraft er, og hvad hemmeligheden er ved selve væren, åbenbares først under de højere indvielser og forstås først fuldkomment, når selve kausallegemet, *karana sarira*, opløses, og den endelige begrænsning forsvinder. Denne retning af solenglens syn behøver vi ikke at beskæftige os med.
2. Over det rige, hvori solenglen hersker enerådende, over verdenen for sjæle eller for egoiske impulser, for hierarkisk arbejde og for den rene tanke. Dette er Guds rige, verdenen for himmelsk væren. Det er den tilstand, som disciple bliver mere og mere vidende om, hvori de indviede arbejder, og hvorfra mestrene af forskellige grader styrer planetens evolutionære proces. Disse to retninger, mod hvilke sjælen

skuer, udgør verdenen for dens åndelige erfaring og målet for dens stræben. Vi må ikke glemme, at det åndelige menneske, solenglen, også har sit mål at stræbe efter, og det bliver for ham den fremherskende impuls, så snart hans redskab i de tre verdener er bragt under kontrol. Ligesom kun det virkelig intelligente menneske kan begynde at fungere bevidst som sjæl og kontakte sjælens rige, således kan kun den fuldt aktive og herskende sjæl, i hvilken det buddhiske princip potentielt har kontrol, begynde at kontakte den tilstand af ren væren, hvori monaden eller ånden evigt hviler.

Intellektets udvikling i mennesket viser hans egnethed til at betræde vejen tilbage til fuld sjælsbevidsthed. Udviklingen af det buddhiske aspekt eller kærlighed-visdoms aspektet i solenglen viser hans egnethed for yderligere fremskridt i bevidstheden om den rene værens tilstand.

3. Den tredje retning, som sjælen skuer imod og derved opøver evnen til kontemplativ vision, er imod sit spejlbillede i de tre verdener. Målet for den lange kamp mellem det højere og det lavere har været at gøre det lavere menneske modtageligt over for og sensitivt vidende om de kræfter, der udstråler fra sjælen, når den »kontemplerer« sit trefoldige redskab.

Der findes en interessant forbindelse mellem disse tre »retninger for kontemplation« og en opvågning i de tre vigtige centre. Her kan dette kun antydes på grund af, at emnet er svært forståeligt. Der er mange faktorer, der styrer denne opvågning, og hver aspirant må selv bestemme rækkefølgen i sin opvågning og metoden hertil.

Centret mellem øjenbrynene, der sædvanligvis kaldes det tredje øje, har en enestående og speciel funktion. Som jeg har påpeget andetsteds, må de studerende ikke forveksle pinealkirtlen med det tredje øje. De har forbindelse med hinanden, men er ikke identiske. I *Den hemmelige lære* betragtes de tilsynel-

dende som det samme, og den flygtige læser kan let forveksle dem, men de er på ingen måde identiske. Dette vidste H.P.B., men den tilsyneladende forvirring blev tilladt, indtil mere blev kendt om formernes æteriske natur. Det tredje øje manifesterer sig som et resultat af vibrationernes vekselvirkning mellem sjælens kræfter, der virker gennem pinealkirtlen, og personlighedens kræfter, der virker gennem hypofysen. Disse negative og positive kræfter indvirker på hinanden, og når de er tilstrækkelig stærke, frembringer de lyset i hovedet. På samme måde som det fysiske øje blev til som respons på lyset fra solen, så bliver det åndelige øje ligeledes til som respons på lyset fra den åndelige sol. Efterhånden som aspiranten udvikler sig, bliver han bevidst om lyset. Jeg hentyder til lyset i alle former, som er skjult bag alle det guddommelige livs hylstre og udtryk, og ikke kun til lyset i aspiranten selv. Efterhånden som hans bevidsthed om dette lys tiltager, udvikles redskabet for hans syn, og den mekanisme, hvorved han kan se tingene i åndeligt lys, bliver til i æterlegemet.

Dette er Shivas øje, for det benyttes først fuldt ud i det magiske arbejde, når det monadiske aspekt, viljesaspektet, har kontrollen.

Ved hjælp af det tredje øje fuldbyrder sjælen tre aktiviteter:

1. *Det er visionens øje.* Ved hjælp af det kan det åndelige menneske se bag formerne for det guddommelige udtryks forskellige aspekter. Han bliver vidende om verdens lys og kontakter sjælen i alle former. Ligesom det fysiske øje registrerer former, således registrerer det åndelige øje lyset i disse former, hvis »indre oplysning« vises en speciel tilstand af væren. Den åbner op for udstrålingens verden.
2. *Det er den kontrollerende faktor i det magiske arbejde.* Alt arbejde inden for hvid magi udføres med et bestemt konstruktivt formål, som muliggøres ved brug af den intelligente vilje. Med andre ord, sjælen kender planen, og når den

indre koordinering er rigtig og holdningen korrekt, kan viljesaspektet hos det guddommelige menneske virke og frembringe resultater i de tre verdener. Det tredje øje er det organ, der anvendes. Analogien med dette kan iagttages i det menneskelige øjes magt, når det behersker andre mennesker og dyr med et blik, der gennem vedvarende stirren kan virke magnetisk. Kraft strømmer gennem det fokuserede menneskelige øje. Kraft strømmer gennem det fokuserede tredje øje.

3. *Det har et destruktivt aspekt*, og den energi, der strømmer gennem det tredje øje kan have en opløsende og destruerende virkning. Det kan ved sin fokuserende opmærksomhed, styret af den intelligente vilje, uddrive fysisk materie. Det er sjælens redskab i det rensende arbejde.

Det skal bemærkes her, at der i hvert af de subtile legemer i de tre verdener findes et tilsvarende brændpunkt, og centret mellem øjenbrynene er kun den fysiske genpart (for æterisk stof er fysisk) af indre modsvarigheder.

Gennem dette brændpunkt ser sjælen ud på eller kontemplerer det mentale plan indbefattet den mentale mekanisme. På samme måde bringes sjælen på det emotionelle plan i en tilstand af viden om eller vision af sit emotionelle hylster og de astrale fænomeners verden, og den fysiske modsvarighed findes for det æteriske legeme.

Det er dette sjælens tredje arbejde, som berøres her, den destruktive opgave med at gøre sig fri af gamle former, at ryste legemerne fri for stof af uønsket natur og at nedbryde de barrierer og begrænsninger, der hindrer sand sjælsaktivitet.

Disse tre sjælsaktiviteter med det tredje øje som hjælp er modsvarigheder til de tre aspekter, og de studerende ville finde det interessant selv at udarbejde resultaterne.

Dette at se lyset i alle former ved hjælp af det tredje øje

(tilvejebragt gennem erkendelse af lyset i hovedet, det åndelige lys) er modsvarigheden til det fysiske øje, når det ser former ved hjælp af lyset fra den fysiske sol. Dette svarer til personligheden.

Det kontrollerende aspekt gennem magnetisk energi og den tiltrækkende kraft i det åndelige øje, som er den dominerende faktor i magisk arbejde, er modsvarigheden til sjælen. På en meget mysteriøs måde er sjælen monadens øje, idet den sætter monaden, som er ren væren, i stand til at arbejde, at kontakte, at vide og at se.

Det destruktive aspekt svarer til monade- eller viljesaspektet. I sidste ende er det monaden, som tilvejebringer den endelige abstraktion, tilintetgør alle former, trækker sig tilbage fra manifestation og slutter det skabende arbejdes cyklus.

Bringer vi disse begreber ned til praktisk udtryk i relation til den regel, vi nu overvejer, skal vi bemærke, at samtlige tre aktiviteter behandles i denne regel. Det tredje øje åbnes som et resultat af bevidst udvikling, ret samordning og indstrømning af sjælsliv. Derefter vil dets magnetisk kontrollerende kraft gøre sig gældende ved at kontrollere de lavere legemers liv, uddrive de fire lavere elementarliv (jordens, vandets, ildens og luftens) og tvinge måneherrerne til at afstå fra indflydelse. Personligheden, som hidtil har været mesteren, kan ikke længere styre, og sjælen får fuldt herredømme i de tre verdener.

Jordelementalen, der er helheden af de mange liv, som former det fysiske legeme, er under kontrol og føler mesterens øje hvile på sig (den ene mester i hovedet). De grove bestanddele, som udgør dette legeme, »drives ud« og bedre og mere passende atomer eller liv indbygges.

Astral- eller vandlegemets elemental undergår en lignende aktivitet og desuden en stabiliserende virkning, som gør ende på rastløsheden og den omskiftelige stormen omkring, som hidtil har karakteriseret det. Gennem det åndelige øjes kontrollerende magnetiske kraft genopbygger sjælen det astrale legeme og holder det roligt og sammenhængende gennem sin foku-

serede opmærksomhed.

Selv i det mentale legeme finder der en analog proces sted. Gamle former forsvinder for det klare lys, hvori det åndelige menneske arbejder. *Den gamle kommentar* udtrykker det på følgende måde:

»Sjælen kaster sit blik på tankens former. En stråle af lys strømmer ud, og mørket forsvinder; forvrængninger og onde former toner bort, og alle de små ild dør ud; de mindre lys ses ikke mere.

Ved hjælp af lys vækker øjet de nødvendige former for væren til live. Til disciplen vil dette bringe viden. Den uvidende finder ingen mening heri, for han mangler en sans.«

Luftementalen er symbolsk set den dybereliggende energi, som virker gennem det æteriske legemes former, som påvirkes gennem åndedrættet og styres ved hjælp af videnskaben om pranayama. Denne elementalform er den komplicerede æteriske struktur, dets nadier og centre, og alle fremskredne studerende ved udmærket, hvorledes de kontrolleres af sjælels fokuserede opmærksomhed i kontemplation, idet den virker gennem hovedcentret, er fokuseret omkring det tredje øje og bringes til rigtig og bestemt aktivitet ved en viljeshandling. I ovenstående sætning har jeg sammenfattet formelen for alt magisk arbejde på det fysiske plan. Det er gennem det æteriske legeme og den kraft, som dirigeres gennem et af centrene, at sjælen udfører det magiske arbejde.

Når hensigten er intenst fokuseret i hovedet, og opmærksomheden rettes gennem det tredje øje mod det center, der skal benyttes, så finder kraften et korrekt udløb. Denne kraft bliver magtfuld gennem den energigivende og styrende intelligente vilje. Studér disse punkter, for i dem vil I finde nøglen til det magiske arbejde med genopbygningen af jeres eget liv, til det magiske arbejde med den menneskelige genopbygning, hvilket

visse adepter arbejder med, og til det magiske arbejde med den guddommelige plans evolution, som er det okkulte Hierarkis motiverende kraft.

SYVENDE REGEL

De dualistiske kræfter ses på det plan, hvor den vitale kraft må søges; solenglen står over for to veje; polerne vibrerer. Den, som mediterer, står over for et valg.

Det astrale plans kampplads.
De to veje.

SYVENDE REGEL

Det astrale plans kampplads

Vi indleder nu vort studium og vor behandling af den Syvende Regel for magi. Vi har gennemgået de første seks regler, der specielt omhandler arbejdet på det mentale plan og derfor kun har praktisk værdi for dem, der er begyndt at anvende tankekraften i skabelsens magiske arbejde.

Det er interessant i denne forbindelse at lægge mærke til, at efterhånden som menneskeheden tager tænkeevnen eller sindet i arv, så opstår der samtidig en voksende tendens til magisk arbejde. Overalt dukker der skoler op, der bekræfter denne tendens, og hvis erklærede hensigt det er at skabe de naturlige betingelser, under hvilke et menneske kan få det, han skønner er ønskeligt og formålstjenligt. Bøger, som omhandler det kreative sind, oversvømmer markedet, og diskussioner om kraften bag de skabende kunstarter anses for at være af vital interesse. Psykologer giver hele dette emne megen opmærksomhed, og skønt idealet for øjeblikket næsten udelukkende ses fra det fysiske plan, så antyder alt dette ikke desto mindre en vibrationsaktivitet i verdenssjælen, idet den udtrykker sig gennem menneskeheden og kommer fra det mentale område. Menneskehedens pionerer og de mest fremtrædende tænkere og kreative skabere i menneskeheden er alene de sensitive mennesker, som uden besvær responderer på de mentale impulser. De er endnu i mindretal, for de fleste mennesker responderer på de kræfter og vibrationer, der strømmer ud fra emotionernes og begærets plan. Flere og flere vågner imidlertid, og betydningen af de seks første regler for magi vil i stigende grad blive tydelig.

De femten regler i denne bog opdeles således:

Seks regler, der vedrører det mentale plan.
Fem regler, der vedrører begær- eller astralplanet.
Fire regler, der vedrører det fysiske plan.

Hovedtanken, der først og fremmest må have i erindring, er, at reglerne begrænser sig til anvendelsen af energi i de tre verdener, og at denne energi enten bevidst anvendes af den styrende sjæl eller drives til aktivitet af den kraft, der findes iboende i de tre verdners stof, uafhængig af sjælen. Når dette er tilfældet, bliver mennesket offer for sine egne formenergier og stofaspektet hos alt manifesteret. I det første tilfælde er han den intelligente hersker, der kontrollerer sin egen skæbne og leder de lavere energier ind i former og aktiviteter gennem kraften fra hans tænknings impulser og hans egen sjæls fokuserede opmærksomhed. I de seks regler, som tidligere er gennemgået, fremtræder der meget tydeligt nogle tanker, som kan sammenfattes således:

- Første Regel – Indre samling, som resulterer i koncentration.
- Anden Regel – Respons, som resulterer i en vekselvirkning mellem det højere og det lavere.
- Tredje Regel – Udstråling, som resulterer i en højttone lyd.
- Fjerde Regel – Åndedræt, som resulterer i skabende arbejde.
- Femte Regel – Genforening, som resulterer i enhedsskabelse.
- Sjette Regel – Nyorientering som resulterer i en klar vision af planen.

De studerende gør klogt i at overveje disse relationer og finde frem til den bagved liggende syntese.

Denne regels ord sammenfatter på hensigtsmæssig måde det

astrale plan, dets funktion og problem. Bemærk udtrykkene i beskrivelsen, som gives i nogle få korte sætninger:

1. De dualistiske kræfters plan.
2. De to vejes plan.
3. Det plan, på hvilket den vitale kraft søges.
4. De vibrerende polers plan.
5. Det plan, på hvilket der træffes et valg.

Noget af det vigtigste, som enhver aspirant må lære, er at forstå det astrale plan, at fatte dets natur og lære at stå frigjort fra det såvel som at arbejde på det. I denne instruktion søger jeg at give visse klare informationer om dette plan, for i det øjeblik et menneske kan »se« på det astrale plan og kan opnå ligevægt og holde sig stabil midt i dets vibrerende kræfter, så er han rede til indvielse.

Lad os først se på nogle af de udtryk, som anvendes til at beskrive denne sfære af guddommelig væren, som et menneske først må identificere sig med, og hvis centrum han må trænge frem til, hvis tilslørede illusion han må gennembryde for til sidst at stå afbalanceret, uberørt, ubunden, upåvirket og fri.

Udtrykket »astral«, som ofte anvendes, er i virkeligheden misvisende. H.P.B. havde helt ret, når hun brugte udtrykket i forbindelse med de æteriske niveauer af det fysiske plan. Når der opnås kontakt med den æteriske verden, vil det første indtryk altid være et stjernelignende lys, noget funklende, noget tindrende. Lidt efter lidt blev ordet imidlertid identificeret med kama eller begær og derfor anvendt som betegnelse for de emotionelle reaktioners plan.

Det er interessant at mærke sig dette, for det er i sig selv et eksempel på det astrale plans virkning på den menneskelige hjerne, som i sin uvidende tilstand vender op og ned på virkeligheden og ser tingene bagvendt. Det astrale plan viser sig –

når det først bestemt kan ses af aspiranten ved hjælp af det »åbnede øje« – som en tæt tåge, forvirring, skiftende former, farver, der gennemtrænger hinanden og blandes, og det hele er et så broget syn, at håbløsheden ved dette foretagende synes overvældende. Det er ikke lyst, tindrende eller klart. Det er tilsyneladende en uigennemtrængelig forvirring, for det er mødestedet for kræfter. Da kræfterne i aspirantens eget legeme ligeledes er i uorden, så smelter han sammen med omgivelsernes kaos i en sådan grad, at det til at begynde med er næsten umuligt for den iagttagende sjæl at frigøre sin egen astrale mekanisme fra menneskehedens astrale mekanisme og fra verdens astrale mekanisme.

Noget af det første, som aspiranten derfor må lære, er at frigøre sin egen aura i emotionel betydning fra omgivelsernes aura, og det tager lang tid at lære sig at gøre dette. Det er af denne grund, at en af de første forudsætninger for discipelskab er *skelneevne*, for det er ved anvendelsen af tænkeevnen, der analyserer og adskiller, at det astrale legeme kan bringes under kontrol.

Det andet er, at det astrale plan er stedet for illusion, blændværk og forvrængede fremstillinger af virkeligheden. Årsagen til dette er, at ethvert individ i verden er travlt optaget af at arbejde med astralt stof, og styrken af menneskeligt begær og verdens begær frembringer den konstante »billeddannelse« og formopbygning, som fører til de mest konkrete virkninger i det astrale stof. Individuelt begær, nationalt begær, racebettinget begær samt det instinktive begær hos de liv, der i udvikling ligger under det menneskelige, forårsager en konstant ændring og forandring af dette plans substans; der opbygges midlertidige former, nogle af sjælden skønhed, andre som ikke er skønne, og de vitaliseres af deres skabers astrale energi. Læg til disse former det vedvarende og stadigt voksende scenarium, som vi kalder »akasha-kronikken«, som vedrører fortidens emotionelle historie, læg hertil aktiviteterne hos de diskarnerede liv, som

passerer gennem det astrale plan – enten på vej ud af eller ind i inkarnation – læg yderligere hertil de stærke rensede og intelligente ønsker hos alle overmenneskelige liv, inklusive det okkulte planetariske Hierarki, og hele summen af tilstedeværende kræfter bliver overvældende. Alt dette påvirker og gennemstrømmer ethvert menneskeligt væsen, og hans respons vil afhænge af hans fysiske legemes tilstand samt centrenes tilstand. Aspiranten må finde vej gennem dette illusoriske panorama, finde nøglen eller den tråd, som fører ham ud af labyrinten, holde fast ved hver nok så lille del af virkeligheden, således som den viser sig for ham, og lære at skelne sandhed fra blændværk, det vedvarende fra det midlertidige og vished fra det uvirkelige. *Den gamle kommentar* udtrykker det sådan:

»Lad disciplen gribe fat i halen på visdommens slange, og når han med fasthed har grebet om den, lad ham følge slangen til det inderste af visdommens tempel. Lad ham ikke blive lokket i den fælde, som illusionens slange har sat for ham, og lad ham lukke sine øjne for det farverige mønster på dens ryg, og ørerne for dens stemmes melodi. Lad ham opdage juvelen, der sidder i panden på slangen, hvis hale han holder, og ledet af juvelens udstråling lad ham gennemrejse mayas mudrede haller.«

Intet blændværk, ingen illusion kan længere holde det menneske fanget, som har påtaget sig den opgave at betræde den knivskarpe vej, som fører gennem vildmarken, gennem de tætteste skove, gennem sorgens og lidelsens dybe vande, gennem offerets dal og over visionens bjerge til befrielsens port. Han vil til tider færdes i mørke (og mørkets illusion er meget virkelig); til andre tider færdes han i et lys så blændende og forvirrende, at han knapt kan se vejen foran sig; han kommer til at føle, hvad det vil sige at vakle på vejen og give efter for tjenestens og stridens træthed; han kan midlertidigt havne på et

sidespor og vandre på ambitionens, selvinteressens og den materielle fortrylles sideveje, men fejltrinnet vil kun være kortvarigt. Intet – det være sig i himlen eller helvede, på jorden eller et hvilket som helst andet sted – kan forhindre fremskridt for det menneske, som er blevet klar over illusionen, som har skimtet virkeligheden bag astralplanets blændværk, og som har hørt – måske kun en eneste gang – sin egen sjæls klare kalden.

Det astrale plan er også kurukshetra såvel for menneskeheden som helhed som for den individuelle menneskelige enhed. Det er den kampplads, hvor enhver aspirant må finde sit Waterloo. I et eller andet liv kommer der en emotionel krise, hvor der tages et afgørende skridt, og hvor disciplen beviser sin kontrol over sin emotionelle natur. Dette kan forme sig som en stor og gennemgribende prøve, der varer en kort tid, men som trækker på alle de ressourcer af visdom og renhed, som disciplen besidder, eller den kan være en emotionel anspændelse, der trækker i langdrag, og som strækker sig over mange år. Men når disciplen opnår fremgang, klar vision og rigtig dømmekraft (ved skelneevnens rette brug) beviser han, at han er rede til den anden indvielse.

Jeg vil gerne fremhæve, at det er denne prøve og krise, som menneskeheden nu gennemgår, og som begyndte i de tilstande, der kulminerede i verdenskrigen og i spændingerne i verden. Den første indvielse for menneskeheden som væsen fandt sted, da individualiseringen blev mulig, og sjælen fødtes i menneskehedens legeme. Forud for dette gik en periode med frygtelig spænding og belastning, som kun vagt kunne sanses af de forgængere, der trådte ind i menneskeriget fra dyremenneskets rækker. Hvis den nuværende krise overvindes med godt resultat, vil følgen blive menneskehedens anden indvielse – at gennemgå dåben og indtræde i strømmen. Således udgør verdenskrigen og dens virkninger kurukshetra for verdens Arjuna, og resultatet er stadig uvist. Dette må ikke glemmes. Der er imidlertid ingen grund til pessimisme. At udfaldet bliver godt

er uundgåeligt. Det er dog et spørgsmål, om frigørelsen fra den store verdensillusion bliver en langsom eller hurtig erkendelse, og derfor anmodes enhver aspirant om at arbejde ihærdigt og give sin hjælp. Ethvert menneske, som befrier sig selv, som ser klart, og som frigør sig fra illusionens blændværk, hjælper til i dette store arbejde.

Det astrale plan er også det plan, på hvilket modsætningernes par virker og påvirker hinanden, og hvor tiltrækningskraften mellem de store dualiteter føles stærkest. Først og fremmest gælder det vekselvirkningen mellem sjælen og dens redskab, stoffet, men der findes mange mindre dualiteter, som spiller deres rolle, og som lettere erkendes af gennemsnitsmennesket.

Lys og mørke vekselvirker ligesom glæde og smerte; godt og ondt mødes og danner gudernes legeplads, og fattigdom og rigdom opvejer hinanden. Hele den nutidige økonomiske situation er af astral natur; den er resultatet af begær og af en vis selvisk anvendelse af stoffets kræfter. Varme og kulde, således som vi forstår ordene, er på en højst besynderlig måde et resultat af vekselspillet mellem modsætningernes par, og en interessant retning inden for okkult studium drejer sig om racemæssige emotioners virkninger på klimatiske forhold. Vi skaber i virkeligheden selv vort klima. Når begæret har opbrændt sig selv, ophører det planetariske liv, idet de klimatiske betingelser vil udelukke formliv, således som vi forstår det.

Hvad mennesket angår, så ligger frigørelsens hemmelighed i at afbalancere kræfterne og i at holde modsætningernes par i ligevægt. Vejen er den snævre linje mellem disse par, som aspiranten finder og betræder, og han vandrer hverken mod højre eller mod venstre.

Det bør altid erindres, at når modsætningernes par er erkendt, når et menneske afbalancerer kræfterne i sin egen natur, når han har fundet vejen og er blevet vejen, da kan han arbejde med verdens kræfter, kan bevare balancen og ligevægten mel-

lem de tre verdener energier og på den måde blive medarbejder hos visdommens mestre. Lad os bede om og håbe på, at dette må blive det praktiske resultat af vor forståelse af naturen af det astrale plans kampplads.

De to veje

Efter at have betragtet det astrale plans natur vil vi nu behandle dets funktioner og disciplens relation til dets aktiviteter. Lad os repetere visse ting om dette plan. For det første er det i allerhøjeste grad den kampplads, på hvilken den strid udkæmpes, som resulterer i den endelige frigørelse af den fangne sjæl. Det er værdifuldt at huske de tre plans fremtrædende egenskaber og de tre legemer, som fungerer på dem.

Det *fysiske* plan er et plan for aktiv erfaring i og gennem stof. Det er den ydre virkeliggørelses plan, og den ydre form og dens aktivitet afhænger af det indre menneskes tilstand og udviklingstrin.

Det *astrale* plan er det plan, hvor mennesket passerer gennem tre bevidsthedsstadier:

- a. Gennem sit sanseapparat opnår han bevidsthed i formernes verden og udvikler evnen til at reagere over for disse former med visdom og intelligens. Denne bevidsthed deler han med dyreverdenen, selv om han langt overgår den i visse henseender, fordi han er i besiddelse af en korrelerende og koordinerende tænkeevne.
- b. Sensitivitet eller viden om sindsstemninger, emotioner og følelser, begær og aspirationer, som i mennesket har sine rødder i selvbevidsthedens princip eller ahamkara-principet, som okkultisten (der holder af vanskelige udtryk) som

regel kalder det. Dette deler han med sine medmennesker.

- c. Åndelig viden om eller sensitivitet over for den åndelige verden og den højere bevidstheds følelsesaspekt. Dette har sin rod i sjælen, forudsætter den mentale naturs herredømme og er den evne, som gør ham til mystiker. Denne viden deler han med alle disciple, og den er belønningen for de opnåede sejre under hans erfaringer på det astrale plan.

Herefter kommer det *mentale* plan. Den rette anvendelse af intellektet er her det betydningsfulde resultat. Denne anvendelse karakteriseres ligeledes af tre stadier:

- a. Det stadium, hvor tænkeevnen modtager indtryk fra den ydre verden via de fem sanser og hjernen. Dette er en negativ tilstand, og i denne frembringes »modifikationerne i det tænkende princip« gennem den ydre verdens påvirkning og astralverdenens reaktioner.
- b. Det stadium, hvor tænkeevnen selv begynder at virke, og hvor intellektet er en fremherskende faktor. Skønt tænkeevnen bringes i aktivitet af de ovennævnte faktorer, er den desuden modtagelig for det mentale plans tankestrømme og bliver yderst aktiv som følge af disse to kontakter. Af disse opstår der en tredje aktivitet, hvori det ræsonnerende princip bearbejder de oplysninger, som blev opnået på disse to måder, sætter sine egne tankestrømme i gang og formulerer sine egne tankeformer såvel som registrerer andres.
- c. Det stadium, hvor det lykkes sjælen gennem koncentration og meditation at indpræge tænkeevnen, som »holdes stadig i lyset«, sine ideer og indtryk og således sætte det mentale legeme i stand til at respondere på de indtryk og kontakter, som udgår fra de subjektive og åndelige verdener.

Striden udkæmpes fortrinsvis i det astrale legeme og når først sin højeste intensitet og sin største heftighed, når der findes et godt fysisk redskab og en veludstyret mental evne. Jo større det astrale legemes sensitivitet er, desto stærkere er dets reaktioner på den fysiske verden og den mentale tilstand, og heraf følger den kendsgerning, at disciple og de mere højtudviklede mennesker i verden har et stærkere astrallegeme og arbejder under større emotionel spænding end de ikke så højt udviklede og de befriede gudesønner gør.

De studerende anmodes derfor om at beskæftige sig yderst intenst og stærkt med deres emotionelle natur og huske, at sejren kommer oppefra, og at den ikke kan opnås nedefra. Sjælen *skal* herske og dens redskab i striden er tænkeevnen, som er helliget det højere.

Det er interessant at bemærke den okkulte rækkefølge i den beskrivelse, som gives af det astrale plan i den regel, vi nu betragter.

Det er først og fremmest planet for dualistiske kræfter. Det første, som aspiranten bliver bevidst om, er dualitet. Det lidet udviklede menneske er bevidst om syntese, men det er syntesen af hans materielle natur. Det højt åndelige menneske er også bevidst om syntese, men den er sjælens, hvis bevidsthed er enhed. Midt imellem befinder den stakkels aspirant sig, som frem for alt er bevidst om dualitet og drages hid og did mellem de to poler. Hans første skridt har som mål at gøre ham bevidst om modsætningernes par og om nødvendigheden af at vælge mellem dem. Gennem det lys, som han har opdaget i sig selv, bliver han bevidst om mørket. Gennem det gode, som tiltrækker ham, ser han det onde, som for ham udgør den mindste modstand. Gennem smertens indvirkning kan han forestille sig og blive bevidst om glæde, og himmel og helvede bliver realiteter for ham. Gennem den tiltrækkende aktivitet, som hans sjælsliv udviser, erkender han stoffets og formens tiltrækning, og er tvunget til at anerkende drivkraften og tiltrækningen fra

dem begge. Han lærer at føle sig som »hængende mellem de to store kræfter«, og når han først har forstået dualiteterne, går det langsomt men sikkert op for ham, at den afgørende faktor i kampen er hans guddommelige vilje i modsætning til hans selviske vilje. Således spiller de dualistiske kræfter deres rolle, indtil de ses som to store strømme af guddommelig energi, som trækker i hver sin retning, og han bliver da bevidst om de to veje, der nævnes i vor regel. Den ene vej fører tilbage til genfødelsens trøstesløse land, og den anden fører gennem den gyldne port til de frie sjæles stad. Den ene er derfor involutionær og fører ham dybt ned i stoffet; den anden fører ham ud af legemsnaturen og gør ham til sidst bevidst om sit åndelige legeme, hvorigennem han kan virke i sjælens rige. Senere (når han er en sand og forpligtet discipel) kender han den ene vej som venstrehandsvejen, og den anden som den rene handlingens vej. På den ene vej bliver han velbevandret i sort magi, som i virkeligheden blot er personlighedens udviklede kræfter, underordnet selviske formål hos det menneske, hvis motiver er selvinteresse og verdslig ambition. Disse begrænser ham til de tre verdener og lukker den port, som åbner sig mod livet. På den anden vej underordner han sin personlighed og udøver det hvide broderskabs magi, idet han i sjælens lys altid arbejder med sjælen i alle former og ikke lægger vægt på det personlige selvs ambitioner. En klar skelnen mellem disse to veje åbenbarer det, som i nogle okkulte bøger kaldes den »smalle, knivskarpe vej«, som ligger mellem de to. Dette er Buddhas »ædle middelvej«, som markerer den hårfine skillelinje mellem modsætningernes par og mellem de to strømme, som aspiranten har lært at kende – en, som fører til himmelens port, og en, som fører til det dybeste helvede.

Ved at benytte aspirantens to vigtigste våben, skelneevne og lidenskabsløshed, opnår han den kvalitet, som i denne regel kaldes »den vitale kraft«. På samme måde som øjet er det redskab, der anvendes, når en rejsevej på det fysiske plan vælges,

og som desuden har en ganske særlig kraft, hvorved det tiltrækker og udvikler sit eget tegnsprog, på samme måde føles en vital kraft i aspiranten. Den bringer til sidst det tredje øje til at virke, og der opnås således en kraft og en klar vision, som giver sig udslag i ret valg og hurtigt fremskridt på vejen til stadig udvikling. Det siges, at kraft vokser eller udvikles i stilhed, og kun den, som kan finde et center af fred i sit hoved, hvor legemskræfternes veje og de indstrømmende åndelige strømme mødes, kan på rette måde udøve sand skelnen og den lidenskabsløshed, som bringer det kontrollerede astrale og mentale legeme under sjælens ledelse.

Da kan han forstå betydningen af »de vibrerende poler« og opnå det ligevægtpunkt, som er et resultat af deres vekselvirkning og vibration.

Fornemmelsen af de dualistiske kræfter og den klare skelnen mellem de to veje fører til udviklingen af den vitale kraft. Denne vitale kraft viser sin første aktivitet ved, at den sætter aspiranten i stand til at opnå et balancepunkt og til at stå på resultatets tinde, hvor der »træffes et valg«.

Hvad er det for et valg? For aspiranten er det valget mellem hurtig og langsom udvikling. For den accepterede og loyale discipel er det valget mellem metoder at tjene på. For den indviede ligger det ofte mellem åndelig fremgang og det vanskelige arbejde at blive hos gruppen og gennemføre planen. For mesteren er det valget mellem de syv veje, og det er derfor tydeligt, hvor meget mere anstrengende og vanskelig hans opgave er.

Alt forbereder imidlertid aspiranten til at træffe det rigtige valg gennem ret skelnen, der fører til ret handling, som blev muliggjort gennem udøvelse af lidenskabsløshed. I denne sætning er krigerens teknik på begærplanets kampplads fremstillet.

Det bør bemærkes her, at menneskets bevidsthed ved den

stadige udvikling af evnen til at vælge, og den loyalt udkæmpede strid på det astrale plan ændrer sig uafbrudt. I begyndelsen er det den medtagne, jordbundne aspirant, som må kæmpe med begær, med blændværk, med ambition og med sit sensitive, emotionelle legeme. Han synes, at striden er uhyre vanskelig, men set fra et mere omfattende synspunkt er den relativ lille – alligevel er det alt, hvad han kan klare.

Senere er det den erfarne discipel på prøvestadiets vej, som brydes med problemerne i illusionens dal. Han arbejder ikke alene med sin egen natur, men også med denne dals kræfter, for han erkender dens dobbelte natur. Så træder discipelen frem for at kæmpe og møder modigt (og ofte med klart syn) de kræfter, som gør front mod ham. De udgør ikke blot dem i hans egen natur og i de aspekter af det astrale plan, som han naturligt reagerer overfor, men også de illusionens kræfter, som går imod den gruppe af disciple, som han tilhører. Må alle disciple lægge mærke til dette og have det i tankerne i disse vanskelige og anstrengende dage. Sådanne disciple er til tider i bevidst kontakt med deres sjælskræfter, og for dem findes hverken nederlag eller tilbagetog. De er prøvede krigere, arrede og trætte, men vidende om, at sejrens triumf ligger forude, for sjælen er almægtig. Acceperede disciple, som kæmper mod alle ovennævnte faktorer og mod de sorte kræfter, der stiller sig imod de ældre brødre, kan påkalde deres gruppes åndelige energier og i sjældne nødvendige tilfælde den mester, de arbejder under. Således udvides arbejdet og gerningen; således øges ansvaret og kampen til stadighed; samtidig findes der også hele tiden en voksende erkendelse af kræfter, som kan kontaktes og anvendes, og som, når de er kontaktet på rette måde, garanterer den endelige sejr.

Sætningen »den, som mediterer« relaterer til sjælen. Arjuna, den aspirerende discipel, afstår fra striden og overgiver våbne og styringen til Krishna, sjælen, og belønnes til sidst med

forståelse og med en vision af den guddommelige form, som tilslører den Guds søn, som han selv er.

Når denne strid er udkæmpet og vundet, træder disciplen ind i de hvide magikers rækker på vor planet og kan håndtere kræfter, samarbejde med planen, befale over elementalerne og bringe orden i kaos. Han er ikke længere opslugt af verdens illusion, men har hævet sig over den. Han kan ikke længere holdes nede af sine egne tidligere vaner og af sin karmas lænker. Han har opnået den vitale kraft og fremstår som en ældre broder.

Sådan er vejen, der ligger foran hver og en, som vover at betræde den. Sådan er den mulighed, som tilbydes alle studerende, som har truffet deres valg med lidenskabsløshed, og som er tilskyndet af kærlighed og ønsket om at tjene.

OTTENDE REGEL

Agnisuryanerne responderer på lyden. Vandene har deres ebbe og flod. Lad magikeren vogte sig for at drukne dér, hvor jord og vand mødes. Dette midtvejssted, som hverken er tørt eller vådt, må være det ståsted, hvor han sætter sine fødder. Når vand, jord og luft mødes, findes stedet, hvor magi kan udøves.

Typer af astral kraft.
Cyklisk ebbe og flod.

OTTENDE REGEL

Typer af astral kraft

Det ville være klogt af de studerende at læse en kommentar til denne regel, som findes i *En afhandling om Kosmisk Ild*. De vil da bemærke, hvor usædvanlig svær den er at forstå, og tillige fuld af delvis skjult okkult information. Den bør imidlertid studeres. Ordene »det astrale plan« bør også slås op, for man bør skaffe sig en generel opfattelse af dets natur og funktion som sansernes kampplads, og som det sted, hvorfra magi udøves. Det konstruktive og intelligente ønske hos den hvide magiker, der virker under instruktion af sin egen sjæl og derfor er optaget af gruppearbejde, er den motiverende kraft bag alle magiske fænomener. Dette magiske arbejde tager sin begyndelse i magikerens eget liv, udstrækkes til det astrale plans verden, og derfra kan det (når det er kraftfuldt dér) begynde at vise sig på det fysiske plan og til sidst på de højere plan.

Vi vil derfor tage god tid til denne regel, for den dækker den intelligente aspirants umiddelbare arbejde og aktivitet. Den er den vigtigste regel i bogen set fra den almindelige studerendes synspunkt. Den kan ikke forstås, hvis der ikke er opnået sjælsskontakt, og sjælens magiske kraft kan heller ikke manifestere sig på det fysiske plan, før betydningen af reglens esoteriske udtryk til en vis grad er blevet en del af magikerens indre erfaring.

De fleste virkelige aspiranter befinder sig nu ved midtvejsstedet og kan enten drukne (og således ikke gøre yderligere fremskridt i dette liv), stå stille og opretholde den erobrede position eller blive sande udøvende magikere, der arbejder effektivt med hvid magi, som er baseret på kærlighed, besjælet af visdom og intelligent anvendt på formerne.

Vi vil derfor inddele denne regel i tre dele for at gøre det lettere at studere den og tage dem op en ad gangen for at forstå deres anvendelse i aspirantens normale liv og for at få den rette forståelse af deres omfattende betydning.

Disse tre inddelinger er:

1. De astrale elementarlivs respons og vandenes deraf følgende ebbe og flod.
2. Midtvejsstedets farer, dets art og muligheden, der byder sig.
3. Det sted, hvor magi udøves.

Vi begynder med det første punkt, som sammenfattes i ordene:

»Agnisuryanerne responderer på lyden. Vandene har deres ebbe og flod.«

Situationen kan fremstilles i følgende koncise udsagn. De regler, der allerede er studeret, bringer sandheden om magikeren.

1. Sjælen har kommunikeret med sit redskab i de tre verdener.
2. Mennesket på det fysiske plan erkender kontakten, og lyset i hovedet stråler frem, til tider erkendt og til andre tider ikke erkendt af aspiranten.
3. Sjælen udsender sin tone. I samklang med sjælen og dens redskab, mennesket, skabes en tankeform i den *forenede* meditation.
4. Denne tankeform, der er udtryk for egoets eller sjælens vilje, antager i samarbejde med personligheden en trefoldig form, der er sammensat af stof fra alle tre plan og vitaliseret gennem aktiviteten og udstrålingen fra hjerte-, strube- og ajna-centret hos den hvide magiker – sjælen i forening med sit

redskab.

5. Personlighedens hylstre – hvert med sit eget individuelle liv – føler, at de er ved at miste deres magt, og kampen mellem stoffets kræfter og sjælens kraft tages op igen med voldsom styrke.
6. Denne kamp må udkæmpes på det astrale plan og vil afgøre tre ting:
 - a. Om sjælen i et bestemt liv (for i et bestemt liv indtræffer det kritiske stadium) vil blive den dominerende faktor og personligheden herefter sjælens tjener.
 - b. Om det astrale plan ikke længere er illusionens plan, men kan blive et tjenestens område.
 - c. Om mennesket kan blive en af Hierarkiets aktive medarbejdere og være i stand til at skabe og bruge mentalt stof og således udføre den universelle tankes hensigter, som er inspireret af grænseløs og uendelig kærlighed, og som er udtryk for det ene liv.

Dette er det centrale problem i hele situationen, og når mennesket er nået til at kunne mestre de kræfter, der står imod ham, er han rede til den anden indvielse, som markerer sjælens frigørelse fra det astrale legemes fængsel. Frem over vil sjælen anvende det astrale legeme og forme begær i overensstemmelse med den guddommelige hensigt.

Det er af værdi for den studerende at vide, hvor han står, og hvad hans specielle problem er. Det almindelige menneske er ved at lære at kontrollere sit fysiske legeme og at organisere sit liv på det fysiske plan. Den studerende på prøvestadiets vej lærer en lignende lektie i relation til sit astrale legeme, dets brændpunkt, dets begær og dets virke. Den studerende på det accepterede discipelskabs vej må udvise denne kontrol og begynde at disciplinere den mentale natur og således virke

bevidst i det mentale legeme. Den indviedes og adeptens arbejde er en følge af disse præstationer, men det behøver ikke at blive taget op her.

Kampen strækker sig over en række af liv, men i et bestemt liv bliver den kritisk; det endelige standpunkt tages, og Arjuna triumferer i kampen, men kun ved at lade Krishna overtage kontrollen, ved at lære tankekontrol og ved at åbenbare Guds form. Ved at skelne mellem sjælen og formen og gennem en vision af den fuldkomne glans, som kan udstråle fra de former, som »bebos af Gud«, lærer han at vælge lysets vej og at se sin form og alle former som lysets vogtere. Således tager han fat på arbejdet med at gøre det astrale legeme til en genspejling af dette lys. Ved at styre begær gennem at betvinge »agnisuryanerne«, der udgør det astrale legeme, og som er det astrale legemes levende substans, lærer han at virke som adept på dette plan, at trænge igennem dets illusion og at se livet, som det *virkeligt* er.

Symbolisk set, så er det astrale plans substans besjælet af tre typer af guddommelig kraft, som, når de bringes sammen, frembringer den store illusion. Disse er:

For det første det selviske begærs kraft. Denne involutionsnære energi spiller en stor rolle i evolutionens fremgang, for selviskhed er hjemstedet for umodne sjæle. Derfor nægter aspiranten at lade sig fastholde af den.

For det andet frygtens kraft. Det er en følge af uvidenhed, og i sine første stadier er den ikke følgen af forkert tænkning. Den er helt instinktiv og dominerer såvel i det ikke-mentale dyrerige som i menneskeriget. Men i mennesket tiltager dens styrke kraftigt på grund af sindets mentale evner samt som følge af *erindring* om tidligere smerte og sorg, og ved en forudelse om det, som kommer, forværres frygtens kraft meget stærkt af den tankeform, vi selv har opbygget ud af vor egen individuelle frygt- og angstsituation. Denne tankeform vokser i styrke, når vi retter vor opmærksomhed mod den, for »energi følger tanke«, indtil vi bliver domineret af den. I særdeleshed er anden

stråles mennesker offer for dette. For flertallet af dem udgør denne tankeform »tærskelens vogter« på samme måde, som ambition og kærlighed til magt, opmuntret af afsindigt begær og hensynsløshed, udgør »vogteren« for første stråles mennesker. Hvad angår den tredje stråles mennesker, da står den krystalliserede tankeform efter intellektuel præstation i selvisk henseende og anvendelsen af kundskab til personlige formål foran porten til vejen, og hvis ikke denne tankeform brydes op og tilintetgøres, vil den dominere ham og gøre ham til sort magiker.

I har ofte hørt, at frygt er en illusion. Men dette udsagn er ingen hjælp. Det er en generalisering, som man kan acceptere, men som dog forbliver meget vanskeligt at anvende individuelt. Den frygt, som aspiranter er udsat for (læg mærke til den måde dette formuleres på), er sjældent af selvisk natur, undtagen i de tilfælde, hvor lidelse har fået dem til at vige tilbage fra en yderligere fortsættelse af besværlighederne. Deres frygt ligger skjult i en tilsyneladende kærlighed til deres kære. Enhver discipel burde stille sig selv et meget praktisk spørgsmål: Hvor mange kvalfulde timer har jeg ofret på realiteter og håndgribelige hændelser, og hvor mange på illusoriske forudannelser og på tvivl og spørgsmål, baseret på noget, som aldrig skete? Jeg vil gerne til mine brødre pege på, at de nødvendigvis må gøre to ting: At meditere over *sandhed i det daglige liv* og her bruge begrebet *praktiseret og efterlevet sandhed* som deres sædtanke i meditation; til dette formål vil jeg foreslå, at de lærer følgende formel eller bøn udenad og altid, når de gribes af illusorisk frygt og unødvendige bange anelser, anvender den:

»Lad virkelighed styre alle mine tanker, og lad sandhed være herre i mit liv.«

Hver især må sige dette til sig selv så ofte som det behøves ved at fokusere sin tankes opmærksomhed på betydningen af disse

ord.

Jeg foreslår også, at der benyttes almindelig sund fornuft og opøves en mental holdning, som ikke tillader, at *tid* bruges til at lade illusorisk frygt vokse.

Frygt er ofte den største hindring for, at et meget vigtigt skridt fremad kan tages i dette liv. Det må udskydes til et andet liv, såfremt en given gunstig lejlighed ikke bruges, og viljesnaturen ikke stimuleres kraftigt.

Den første stråles aspirant, som ikke magter at overvinde sin vogter, kan blive – som det kaldes – en »ødelægger af sjæle« og (indtil han lærer sin lektie) være dømt til at arbejde i materiens kræfter og med de former, som holder alle sjæle fangne. Dette er den okkulte betydning af de misforståede ord: død og ødelæggelse. For mennesker af denne type er djævelen det store urbillede.

Den anden stråles aspirant, som opbygger sin vogter og tillader dens stadige og tiltagende kontrol, bliver en »vildleder af sjæle«. Han er den virkelige Antikrist, og gennem en falsk lære og udøvelse af såkaldte mirakler, gennem hypnose og massesuggestion drager han et slør over verden og tvinger mennesker til at vandre i den store illusion. Det er interessant at bemærke, at djævelens arbejde, som den der fængsler sjæle, begynder at miste sin kraft nu, for menneskeheden står på grænsen til at forstå, at den virkelige død er nedsænkningen i formen, og at materien kun er en del af den guddommelige helhed. Den tankeform, der udgør denne »tærskelens vogter«, og som menneskeheden har opbygget gennem millioner af år, er nær sin opløsning. Men Antikrists arbejde er først nu på vej mod sit højdepunkt, og vildfarelsen vedrørende rigdom, besiddelse og falsk lære vil komme til at dominere endnu mere, men vildfarelsens tid vil være kortere end tilintetgørelsens, for alle disse faktorer virker under deres egen cyklus og har deres egen ebbe og flod.

Det menneske på tredje stråle, som heller ikke magter at

nedbryde sin »vogter« bliver det, som kaldes en »manipulator af sjæle« og anvender forstanden til at ødelægge det virkelige og til at lægge et slør mellem mennesket og virkeligheden. Man må huske, at ingen af disse betegnelser og aktiviteter refererer til sjælen på dens eget plan, men alene til menneskelige sjæle i inkarnation på det fysiske plan. Dette må fremhæves, for på sjælens eget plan står alle menneskers sjæle fri af illusion og kan hverken tilintetgøres, vildledes eller manipuleres med. Det er kun de »fængslede sjæle«, der er udsatte for onde kræfters aktiviteter og dette kun for en tid. Den første gruppe arbejder gennem regeringer, politik og landenes indbyrdes forhold, men denne gruppe er relativ lille. Gruppen på den anden stråle, som vildleder og fører bag lyset, virker gennem religiøse organer, gennem massepsykologi og misbrug og forkert anvendelse af hengivenhed og af de forskellige kunstarter. Denne gruppe er den største. Den tredje gruppe virker først og fremmest gennem de kommercielle relationer i forretningsverdenen, gennem anvendelse af penge, som er en fortætning af prana eller universel energi, og er det ydre symbol for den universelle strømning. Dette er tankevækkende, men ikke afgørende, eftersom det vedrører kosmiske tendenser.

For det tredje den seksuelle tiltrækningskraft. Denne udgør en dragning fra og et udsving tilbage mod det fysiske plan. Den er en type involutionær energi, der virker videre på vejen tilbage. Kosmisk set manifesteres den som tiltrækningskraften mellem ånd og stof; åndeligt set viser den sig som sjælens aktivitet, idet sjælen søger at drage det lavere selv op til fuld virkeliggørelse. Fysisk set er det den drift, som forener mand og kvinde for forplantningens skyld. Da mennesket endnu var rent dyrisk, indebar det ikke synd. Den sneg sig ind, da det emotionelle begær føjedes til, og det formål, for hvilket driften manifesteredes, blev forvrænget til tilfredsstillelse af begær. Nu, hvor menneskeheden er mere mental, og hvor tankens kraft

gør sig gældende i det menneskelige legeme, så viser der sig en endnu alvorligere situation, som kun kan løses på sikker vis, når sjælen overtager kontrollen over sit trefoldige redskab.

Menneskeheden befinder sig nu ved midtvejsstedet, sådan som denne regel viser. Mennesket drives af sted på grund af selvisk begær og ambition, for vi har alle egenskaber fra den første stråle. Han martres af frygt – sin egen, familiens, nationens og racens, for vi svinger alle med i den anden stråles rytme. Han domineres af seksualitet og penge, som er en anden manifestation af stoffets energi, og således har han et trefoldigt problem, som han er godt udrustet til at håndtere gennem sit trefoldige vehikel og den trefoldige kraft fra hans guddommelige sjæl. Lad os afslutte denne instruktion med denne sætning – godt udrustet til at håndtere. Vi kan overvinde mental inertitet og begynde at fungere som sjæle ved at beherske vor omgivelser. Sjælen er alvidende og almægtig.

Cyklisk ebbe og flod

Lad os nu betragte ordene »vandene har deres ebbe og flod«.

Ved at forstå loven om cykler opnår vi kundskab om lovene bag evolutionen og får indsigt i skabelsens rytmiske arbejde. Samtidig vinder vi også ligevægt ved at studere vort eget livs impulser, for også de har deres ebbe og flod og veksler mellem lysets og mørkets perioder.

Vi lever hele tiden med denne symbolske daglige hændelse, idet den del af verden, som vi lever i, bevæger sig ud i solens klare lys for senere at vende tilbage til nattens helbredende mørke. Netop selve fortroligheden med dette fænomen får os til at tabe dets symbolske betydning af syne og glemme, at ifølge den store lov, så karakteriseres alle formers vækst af

perioder med lys og mørke, med godt og ondt, med forsvinden og opståen, med fremskridt, som fører til oplysning, og med tilsyneladende svigt, som fører til mørke. Disse perioder gælder også udviklingen af racer og nationer. Alt dette udgør et problem for den aspirant, som i sig har opbygget en forestilling om, at han skal vandre i en konstant oplyst tilstand og har lagt alle mørke steder bag sig.

I disse instruktioner er det ikke muligt for mig at behandle det guddommelige livs ebbe og flod, således som dette liv manifesteres i de forskellige naturrigger, og i menneskehedens udvikling gennem væksten i racer, nationer og familier. Jeg søger derimod at uddybe emnet om den inkarnerede sjæls cykliske erfaring og pege på den tilsyneladende ebbe og flod i dens udfoldelse.

Den mest iøjnefaldende cyklus for enhver sjæl er, at den inkarnerer og derefter ligesom tidevandet vender tilbage til det centrum, hvorfra den kom. Forståelsen af denne ebbe og flod afhænger af menneskets udviklingstrin. Sjæle kan esoterisk anses som dem, der »søger erfaringens lys«, og derfor er indstillet på at nå fysisk udtryk, og som dem, der »søger forståelsens lys«, og derfor trækker sig tilbage fra verdenen for menneskelig bestræbelse for at arbejde sig frem til sjælsbevidsthed og således blive »beboere i det evige lys«. Selv om psykologer ikke helt har forstået betydningen af disse udtryk, så har de dog anet disse cykler og kalder visse typer for ekstroverte og andre for introverte. Disse typer markerer ebbe og flod i den individuelle erfaring og er det lille livs modsvarighed til de store sjælscykler. Disse overgange ind i og ud af vævet for inkarneret eksistens er de vigtigste cykler for enhver individuel sjæl. Derfor ville et studium af de typer af pralaya, som behandles i *Den hemmelige lære* og i *En afhandling om Kosmisk Ild*, være af virkelig værdi for den studerende.

Der findes også ebbe og flod i sjælserfaringen på ethvert plan, og dette vil i de tidlige udviklingsstadier række over

mange liv. Ofte er de meget ekstreme i deres udtryk. Et studium af racernes ebbe og flod vil tydeliggøre dette. I lemurisk tid opbrugtes »floden«, dvs. den udadgående cyklus, på det fysiske plan, og ebber førte livsaspektet direkte tilbage til sjælen selv, derfor fandtes ingen sekundær ebbe og flod på det astrale eller mentale plan.

Senere brød tidevandet ind over det astrale plans strande, men inkluderede dog det fysiske i mindre grad. Floden rettede sin opmærksomhed mod det emotionelle liv, og strømmen tilbage til centrum tog ingen notits af det mentale liv. Dette nåede sit højdepunkt, hvad angår menneskeheden, i atlantisk tid, men det gælder endog for mange i dag. Nu er ebbe og flod endnu mere omfattende, og selv mental erfaring har sin plads, således at alle tre aspekter hører til sjælens liv; alle tre indbefattes i den inkarnerede sjæls udadgående energi, og gennem mange liv og rækker af liv forbruges denne cykliske kraft. Hos aspiranten opstår en forståelse af det, som sker, og i ham vågner et ønske om bevidst at kontrollere denne ebbe og flod eller (for at udtrykke det enkelt) at vende den udadgående energis kræfter i en hvilken som helst retning han måtte vælge eller efter ønske trække den tilbage til sit centrum. Han søger at beherske den proces at blive ført ind i inkarnation uden at have noget bevidst formål. Han vægrer sig ved at se sit livs tidevand piske mod de emotionelle og mentale eksistenssfærer for derefter igen at se dette liv trække sig tilbage uden hans bevidste vilje. Han står ved midtvejspunktet og ønsker at kontrollere sine egne cykler, sin ebbe og flod, ved egen beslutning. Med et bevidst formål længes han efter at vandre på den inkarnerede eksistens' mørke steder, og med et lige så bevidst formål søger han at trække sig tilbage til sit eget centrum. Fra nu af bliver han en aspirant.

Livet som aspirant indledes med at gentage tidligere cykler. Han gribes af en pludselig stimulering af den fysiske natur og overvældes voldsomt af gamle begær og lyster. Dette kan

efterfølges af en cyklus, i hvilken det fysiske legeme er bevidst om, at vital energi strømmer bort fra det og afkræfter det, fordi det ikke er genstand for opmærksomhed. Dette er ofte årsagen til sygdom og mangel på vitalitet hos mange af vore højtskattede tjenere. Den samme proces kan påvirke det emotionelle legeme, og perioder med opstemthed og den højeste stræben veksler med perioder med den dybeste depression og mangel på interesse. Strømmen kan gå videre til det mentale legeme og frembringe en cyklus med intens mental aktivitet. Vedvarende studium, eftertanke, intensiv forskning og en stadig intellektuel stræben vil kendetegne aspirantens tænkning. Dette kan blive fulgt af en cyklus, hvor alle studier synes ubehagelige, og tankerne synes at være helt indholdsløse og uvirksomme. Det er en anstrengelse at tænke, og det nytteløse i tænkningen overvælder sindet. Aspiranten beslutter, at det *at være* er langt bedre end *at gøre*. »Kan disse tørre knogler leve?« spørger han og har ikke noget ønske om at se dem givet nyt liv.

Alle ægte sandhedssøgere er sig disse ustabile oplevelser bevidst og betragter dem ofte som en synd eller en tilstand, som må bekæmpes ihærdigt. Da er tiden inde til at indse, at »dette midtvejssted, som hverken er tørt eller vådt, må være det ståsted, hvor han sætter sine fødder«.

Dette er en symbolsk måde at sige, at han må erkende to ting:

1. At følelsesmæssige tilstande er helt uvæsentlige og ikke tegn på sjælens tilstand. Aspiranten må centrere sig i sjælsbevidstheden og nægte at lade sig påvirke af de skiftende tilstande, som han synes underkastet, og helt enkelt »stå i åndelig væren« og »efter at have gjort alt, forblive stående«.
2. At opnåelse af ligevægt kun er mulig, hvor skiften og forandring har været reglen, og at den cykliske ebbe og flod vil fortsætte lige så længe, som sjælens opmærksomhed svinger mellem det ene eller det andet aspekt af formen og det sande

åndelige menneske.

Idealet er at opnå en sådan tilstand af bevidst kontrol, at mennesket efter eget ønske kan være fokuseret i sin sjælsbevidsthed eller i sit formaspekt – enhver koncentreret handling vil være tilvejebragt ved klar erkendelse og med et specifikt formål, der kræver en sådan fokusering.

Senere, når den store kristne lærers ord har fået betydning, vil mennesket blive i stand til at sige, »om han var i legemet eller ude af legemet« er et spørgsmål uden betydning. Den tjeneste, der skal ydes, vil bestemme det punkt, hvor selvet er koncentreret, men det er det samme selv, hvad enten det midlertidigt er fri af formbevidsthed eller indesluttet i formen for at kunne virke i forskellige aspekter af det guddommelige hele. Det åndelige menneske søger at fremme planen og at identificere sig med den guddommelige tanke, således som den kommer til udtryk i naturen. Idet mennesket trækker sig tilbage til midtvejsstedet, bestræber han sig for at erkende sin guddommelighed, og efter at have gjort det fokuserer han sig i sin mentale form, som sætter ham i forbindelse med den universelle tanke. Han udholder begrænsning for derigennem at vide og tjene. Han søger at nå menneskers hjerter og at bringe dem »inspiration« fra dybet af hjertets åndelige væren. Atter gør han sin guddommelige eksistens gældende, og ved en midlertidig identifikation med sit legeme for sanseopfattelse, følelse og emotion, er han ét med den guddommelige manifestations sensitive mekanisme, som bærer Guds kærlighed til alle former på det fysiske plan.

Atter søger han at hjælpe til med at manifestere den guddommelige plan på det fysiske plan. Han ved, at alle former er produktet af energi, der er benyttet og styret på rette måde. Med fuld viden om sit åndelige sønneskab og med en stærk indre erkendelse af alt, hvad dette begreb indebærer, fokuserer han sine kræfter i det vitale legeme og bliver et brændpunkt for

overførsel af guddommelig energi og derfor en bygmester, der opbygger i forening med de opbyggende energier i kosmos. Han fører den oplyste tankes og det hellige ønskes energier ned i det æteriske legeme og arbejder på den måde med intelligent hengivenhed.

I beder om en mere tydelig definition af »midtvejsstedet«.

For den, der befinder sig på *prøvestadiets vej*, er det det emotionelle plan, kurukshetra eller illusionens plan, hvor jord (fysisk natur) og vand (følelsesmæssig natur) mødes.

For *disciplen* er det mentalplanet, hvor form og sjæl får kontakt, og den store overgang bliver mulig. For den fremskredne discipel og den indviede er midtvejsstedet det kausale legeme, karana sarira, sjælens åndelige legeme, der står som formidleren mellem ånd og stof, liv og form, monade og personlighed.

Dette kan også forklares og forstås, når det drejer sig om centrene.

Som alle studerende ved, findes der to centre i hovedet. Det ene center findes mellem øjenbrynene og har hypofysen som sin objektive manifestation. Det andet findes ved issen og har pinealkirtlen som sit konkrete aspekt. Den rene mystiker har sin bevidstheds tyngdepunkt ved issen og næsten helt i det æteriske legeme. Det fremskredne verdslige menneske er centreret i hypofysens område. Når relationen mellem personligheden og sjælen er etableret gennem okkult udfoldelse og esoterisk viden, findes der et midtvejssted i hovedets midte i det magnetiske område, som kaldes »lyset i hovedet«, og det er her, aspiranten indtager sit ståsted. Dette sted er af største betydning. Det er ikke jord eller noget fysisk og heller ikke vand eller emotionelt. Det må betragtes som det vitale eller æteriske legeme, som er blevet stedet for bevidst tjeneste, for styret kontrol og for anvendelse af kraft til specielle mål.

Her indtager magikeren sin plads, og gennem sit kraft- eller energilegeme udfører han det magiske, skabende arbejde.

Et punkt er ganske dunkelt i denne regel, men det afklares, hvis ordene studeres omhyggeligt. I slutningen af reglen siges, når »vand, jord og luft mødes«, findes stedet, hvor magi udøves. Forunderligt nok er selve stedets placering udeladt i dette udtryk, og kun tidsforholdet er taget i betragtning.

Luft er symbolet på det buddhiske legeme og den åndelige kærligheds plan, og når de tre ovennævnte mødes (i deres energiaspekter), tilkendegiver det en fokusering i sjælsbevidstheden, og en centralisering af mennesket i det åndelige legeme. Fra dette kraftpunkt uden for formen, fra den centrale sfære, hvor forening finder sted, og fra brændpunktet i denne bevidsthedscirkel projicerer det åndelige menneske sin bevidsthed til midtvejspunktet i hjernens kavitet, hvor det magiske arbejde skal udføres i relation til det fysiske plan. Denne evne til at projicere bevidstheden fra planet for sjælserkendelse til planet for skabende magisk arbejde på de æteriske underplan muliggøres gradvis, efterhånden som den studerende under meditationsarbejdet udvikler evnen til at fokusere sin opmærksomhed i det ene eller det andet af legemets centre. Dette udføres ved hjælp af kraftcentrene i det æteriske legeme. Han opnår gradvis den smidighed og bevægelighed i den selvstyrede bevidsthed, som sætter ham i stand til at anvende centrene på samme måde, som en musiker anvender musikkens syv toner. Når dette er opnået, kan han begynde at skole sig selv i mere omfattende former for fokusering; han må lære at trække sin bevidsthed tilbage, ikke blot til hjernen, men til sjælen på dens eget plan og derfra omdirigere sine energier for nu at udføre sjælens magiske arbejde.

Cyklernes fundamentale hemmelighed ligger skjult i denne tilbagetrækning og den efterfølgende fornyede koncentration af opmærksomheden, og det må i denne forbindelse erindres, at den grundlæggende lov, som ligger bag alt magisk arbejde, er, at »energi følger tanke«. Hvis aspiranter ville huske dette, ville de gennemleve deres ufrugtbare perioder med større let-

hed og endda være vidende om den bagved liggende hensigt.

Man kan her spørge: hvilke farer findes ved dette midtvejssted?

Her findes den fare, at der sker en alt for voldsom vekslen mellem jord og vand eller mellem det emotionelle respons over for livet og sandheden eller livet på det fysiske plan. Nogle aspiranter er alt for emotionelle i deres reaktioner, medens andre er alt for materialistiske. Virkningen af dette føles i midtvejsstedet og frembringer en voldsom ustabilitet. Denne ustabilitet har en direkte virkning på solar plexus centret, som var »midtvejsstedet« i de tidlige atlantiske tider, og som stadig er midtvejsstedet under den stræbende personligheds forvandlelingsproces. Det forvandler og overfører energierne fra sakralcentret og fra centret ved rygsøjlebasis og er udvekslingssted for alle de energier, der er koncentrerede i centrene under mellemgulvet.

Her findes også den fare, at der sker en for tidlig og ukontrolleret indstrømning af ren åndelig energi i personlighedens mekanisme. Denne vitale åndelige kraft strømmer ind gennem kraniet åbning og ind i hovedcentre og følger derfra den mindste modstands lov, som i dette tilfælde er betinget af den daglige tendens i aspirantens tankeliv.

En tredje og ret stor fare er et resultat bogstaveligt taget af at føre jord og vand sammen og viser sig som indstrømning af viden om det astrale plan i hjernebevidstheden (jordaspektet). En af de første ting, en aspirant bliver opmærksom på, er en tendens til lavere psykisme. Det er en reaktion fra solar plexus centret. Men dette midtvejspunkt kan benyttes som et »springbræt« ind i de astrale fænomeners verden. Dette vil medføre »død ved drukning«, for aspirantens åndelige liv oversvømmes og kan helt drukne i interesse for de lavere psykiske erfaringer. Det er her, at mange værdifulde aspiranter farer vild – måske kun midlertidigt, men tiderne er så kritiske, at det er beklageligt, hvis nogen tid går tabt med meningsløs eksperimenteren

og med at finde tilbage til den valgte vej.

En ledetråd til betydningen af disse ord findes i erkendelsen af følgende okkulte faktum. Stedet, hvor jord og vand mødes, er solar plexus centret. Stedet, hvor vand, jord og luft mødes, findes i hovedet. Jord er symbolet på det fysiske plans liv og på den ydre form. Vand er symbolet på den emotionelle natur. Det er fra personlighedslivets store center, solar plexus, at livet sædvanligvis styres og administreres. Når det styrende center ligger under mellemgulvet, er magi ikke mulig. Da styrer den animale sjæl, og den åndelige sjæl er nødvendigvis uvirksom. Luft er symbolet på det højere liv, hvori kristusprincippet dominerer, hvori frihed erfares, og hvor sjælen kommer til fuldt udtryk. Luft er symbolet på det buddhiske plan, ligesom vand symboliserer det emotionelle. Når personlighedens liv føres ind i himlen, og sjælens liv kommer ned på jorden, da fremkommer mødestedet, hvor den transcendentale magis arbejde kan udføres.

Dette mødested er ildens sted, det mentale plan. Ild er symbolet på intellektet, og alt magisk arbejde er en intelligent proces, der udføres med sjælens styrke og ved brug af tænkeevnen. For at det magiske arbejde kan gøre sig gældende på det fysiske plan, er det nødvendigt at besidde en hjerne, som er modtagelig for højere impulser og indtryk fra sjælen, idet den benytter sig af »chitta« eller den mentale substans for at skabe de nødvendige tankeformer og således udtrykke den intelligente og kærlige sjæls ideer og hensigter. Disse erkendes af hjernen og bliver affotograferet på den »livsluft«, som findes i hjernen. Når denne »livsluft« kan fornemmes af magikeren under meditationen, og tankeformerne indpræges i denne miniaturegenspejling af det astrale lys, da kan magiens virkelige kraft begynde at give sig til kende. Hjernen har okkult »hørt« tankens påbud og instruktioner og sender sjælens befalinger videre. Livsluften drives til formgivende aktivitet på samme måde som dens højere modsvarighed, »modifikationerne af

tankens princip, det mentale stof« (som Patanjali kalder det) kastes ind i en analog formgivende aktivitet. Disse tankeformer kan derpå ses i det indre af det menneske, der søger at udføre det magiske arbejde, og en stor del af hans fremgang vil afhænge af hans evne til at registrere indtryk med nøjagtighed og klart se den magiske proces' *former*, som han søger at vise som magisk arbejde i den ydre verden.

Det kan derfor siges, at der findes tre stadier i den formskabende proces. For det første visualiserer sjælen eller det åndelige menneske, som er centreret i sjælsbevidstheden, og som virker på »den allerhøjstes hemmelige sted«, det arbejde, som skal udføres. Dette sker ikke som en fortløbende handling, men det *afsluttede* fuldendte magiske værk ses som i et syn ved en proces, der intet har med tidsmomentet og rumbegreber at gøre. For det andet responderer tænkeevnen over for sjælen (der påkalder opmærksomhed til det arbejde, der skal udføres) og drives til tankeformdannende aktivitet gennem denne impression. Responsen på denne impression svarer til klarheden og oplysningen af det mentale stof. Er tænkeevnen en sand genspejling og modtager af sjælspåvirkning, så vil den tilsvarende tankeform være som sin prototype. Er den ikke det (og det er som regel tilfældet i arbejdets tidlige stadier), så vil den skabte tankeform blive forvrænget og unøjagtig, uafbalanceret og fortegnet.

Det er under meditationen, at arbejdet med at modtage nøjagtigt og at opbygge korrekt læres, og det er grunden til, at der i alle sande skoler for esoterisk skoling lægges vægt på en fokuseret tænkning, på evnen til at visualisere, til at opbygge tankeformer og til nøjagtig forståelse af sjælens hensigt. Følgelig er det også nødvendigt, at magikeren påbegynder det praktiske magiske arbejde med sig selv som genstand for det magiske eksperiment. Han begynder at forstå visionen om det åndelige menneske, som *han er i sit inderste væsen*. Han erkender dyderne og reaktionerne, som dette åndelige menneske ville

tilkendegive i livet på det fysiske plan. Han opbygger en tankeform af sig selv som det ideelle menneske, den sande tjener, den fuldkomne mester. Han koordinerer gradvis sine kræfter, således at evnen til at være dette ideal i den ydre virkelighed begynder at tage form, således at alle mennesker kan se det. Han skaber mentalt et mønster i sit sind, som holder sig så nøjagtigt som muligt til prototypen eller idealbilledet, og som tjener til at forme det lavere menneske og fremtvinge overensstemmelse med idealet. Efterhånden som han fuldkommengør sin teknik, opdager han en forvandlende og omskabende kraft, der virker på de energier, der udgør hans lavere natur, indtil alt er underordnet, og han i praktisk henseende bliver det, han er esoterisk og i sit inderste væsen. Medens dette sker, begynder han at blive interesseret i det magiske arbejde, som det er alle sande sjæles opgave at deltage i.

Derefter kan det tredje aspekt af den formskabende proces manifesteres. Hjernen er synkroniseret med tænkeevnen, og denne på sin side med sjælen, og planen fornemmes. »Livsluftene« i hovedet kan forandres og reagere på det opbyggende magiske arbejdes kraft. En tankeform eksisterer således som et resultat af de to forudgående aktiviteter, men den eksisterer i stedet for hjerneaktiviteten og bliver et brændpunkt for sjælen og et punkt, hvorigennem energi kan strømme til udførelse af det magiske arbejde.

Dette magiske arbejde, som udføres under sjælens ledelse (som inspirerer tænkeevnen, der på sin side påvirker hjernen) fører derefter (som et resultat af denne trefoldige koordinerede aktivitet) til skabelsen af et fokuseret centrum eller en fokuseret form i magikerens hoved. Energien, som strømmer gennem dette centrum, virker gennem tre fordelende kanaler, og som følge heraf er alle tre aspekter involveret i alt magisk arbejde.

1. Det højre øje, hvorigennem åndens vitale energi kan udtrykke sig.

2. Strubecentret, hvorigennem ordet, det andet aspekt eller sjælen, udtrykker sig.
3. Hænderne, hvorigennem det tredje aspekts skabende energi virker.

»Den hvide magiker« arbejder »med åbne øjne, forkyndende stemme og givende hænder.«

Disse punkter er af teknisk interesse for den erfarne arbejder i magi, men kun af symbolsk interesse for de aspiranter, for hvem disse skrifter er beregnet.

At den indre vision må blive os til del og øjet klart må se herrens herlighed, at stemmen kun må tale til velsignelse og hænderne kun må benyttes for at hjælpe, må være bønner for enhver af os.

NIENDE REGEL

Derefter følger fortætning. Ilden og vandene mødes, formen svulmer op og gror. Lad magikeren placere sin form på den rette vej.

Renhed – en nødvendighed.
Grundlæggende former.

NIENDE REGEL

Renhed – en nødvendighed

Regel nummer ni findes på side 928-929 i *En afhandling om Kosmisk Ild*. Kommentaren, der gives dér, er bemærkelsesværdig kort.

»Denne regel kan ganske kort opsummeres med påbudet: Lad begær og tanker være så rene og ligeligt fordelte, og den skabte form så velafbalanceret, at den ikke kan blive tiltrukket af den destruktive vej eller »venstrehandsvejen«.

Det kan siges: begrundelsen for denne regels korthed skyldes, at den opfattes som yderst enkel af det menneske, som véd, men som yderst kompliceret af den almindelige læser. Kun det mest enkle og det mest praktiske af dens betydning er her medtaget, men muligvis kan lidt af den dybere mening også formidles.

Det er interessant at bemærke, at efterhånden som der gøres fremskridt på vejen, bliver de former, som kan udtrykke sandhed mere og mere enkle, medens den betydning, som kan forstås, bliver mere og mere omfattende og inklusiv og som følge heraf (ved analyse) stadig mere indviklet. Til sidst må symboler tages i anvendelse, og den kosmiske plan opfattes ved, at geometriske former præsenteres for aspirantens indre øje.

Det vigtigste punkt, der betones i denne regel, er *renhed*, som i sidste instans hovedsagelig er et spørgsmål om motiv. Når tilskyndelsen til en handling i en af de tre verdener er

baseret på personlighedens begær og er gennemført ved anvendelsen af tænkeevnen, så er det urenheden der karakteriserer denne handling. Når impulsen derimod udgår fra »den, som bor i formens indre«, så er den underordnet og styret af denne beboer frem til det ønskede mål. Renhed inden for gruppens begrænsninger kendetegner dette trin, for absolut renhed eksisterer kun, hvor der er opnået fuldstændig frihed fra styring. Sjælen er gruppebevidst og gruppestyret, og den virkelige betydning af renhed kan ikke forstås, før det kausale legeme er overvundet, og der er opnået frihed fra dets styring. Det må være tilstrækkeligt at sige, at der findes en nær forbindelse mellem urenhed og enhver begrænsning af fysisk, følelsesmæssig og mental art.

Den absolutte renhed behøver her ikke at blive taget op til overvejelse af aspiranten. Endnu ingen i verdens esoteriske grupper har nået den femte indvielse, hvorved betydningen af absolut renhed vil trænge ind i bevidstheden ved en brændende intensiv erkendelse. For de fleste er målet fysisk og følelsesmæssig renhed og derfor hovedsagelig frigørelse fra følelsesmæssig kontrol og begær. Heraf kommer den bestandige, men dårligt formulerede forskrift i mange af de esoteriske bøger, »udryd begæret«. Måske kunne en formulering, der passer bedre til vor tid, lyde således: »nyorientér begæret« eller »omdirigér begæret«, for en stadig nyorientering af hele begæret, så den til sidst bliver en vanemæssig sindstilstand, er nøglen til alle forvandlingsprocesser og til effektivt magisk arbejde.

Efterhånden som aspiranten gør fremskridt på vejen, bliver hans tankeprocesser stadig mere kraftfulde, og tankeformerne – som skabtes med et bestemt formål under meditationsarbejdet – bliver mere effektive i at frembringe resultater. Det er derfor åbenlyst, at der i magisk arbejde (som skal udarbejdes på det fysiske plan) altid vil eksistere en tendens hen imod »venstre-

håndsvejen«, indtil sjælsbevidsthed er blevet varigt oprettet, og indtil rene motiver er blevet en vane.

Må jeg minde alle om, at oprettelse og stabilisering af rette vaner er det allerførste fornødne for den, der aspirerer til discipelskab. De, der arbejder med vor planets evolution, søger efter pålidelige redskaber, og dette kan ikke fremhæves eftertrykkeligt nok. Personer, hvis emotionelle stemninger og følelser løber løbsk, eller som mangler fysisk kontrol, kan de, der søger medhjælpere, ikke regne med i en kritisk situation. Personer, hvis tanker er uklare, eller som er ude af stand til at holde dem »til stadighed i lyset«, er ikke egnede til avancerede opgaver, når det gælder den globale udvikling. Denne bemærkning behøver ikke at afskrække nogen i disse grupper mod at stræbe videre, for erkendelsen af en fejl er det første skridt mod at overvinde den. Disse grupper er under skoling, og det må man huske, for ellers bliver der tilbøjelighed til modløshed, når idealet formuleres. Verdens behov og muligheder går hånd i hånd i denne tid. Det siges os, at de store, der står som en mur mellem menneskeheden og planetarisk karma, nu er hårdt presset, og jeg forsikrer jer, at dette kun er en utilstrækkelig fremstilling af sagen.

Menneskenes tanker har siden midten af den atlantiske periode til stadighed været tiltrukket af den destruktive vej eller »venstrehåndsvejen«, fordi motivet har været selviskhed, og selvinteresse har været den dominerende faktor. En del af Kristi arbejde, da han kom for 2.000 år siden, bestod i at modvirke denne tendens ved sit eksempel og gennem sine forskrifter indskærpe værdien af offer og uselviskhed. Martyrånden (ofte farvet af hysteri og en himmelsk selvinteresse) var et af resultaterne af denne indsats. Set fra Hierarkiets synspunkt har dette forsøg været vellykket, for den kristne ånd står over for nyorientering mod himmelske ting. Heraf kommer motivets renhed og instinktet for tjeneste; det sidste grundprincip er nyt set i

forhold til tidligere tiders synspunkter.

Til trods herfor er tilbøjeligheden til at følge selviske interesser den stærkeste faktor i verden i dag, og derfor eksisterer den kritiske situation mellem lysets Hierarki og det hierarki, der kontrollerer venstrehandsvejen, dvs. den vej, der kontrolleres af form og begær.

Bliv imidlertid ikke modløse, for ren hensigt i én broders åndelige tanke, der resulterer i magisk arbejde, har langt større magt end tankerne hos mange brødre, der følger personlighedens tilbøjeligheder. Skønt enhver sand aspirant kan overvældes af det tilsyneladende formålsløse i hans anstrengelser og den tilsyneladende lille rolle, han spiller, når han indser planens storhed og kan overskue de kræfter, han er oppe imod, så må han erindre sig, at der findes en stadig voksende gruppe af ligesindede, og at opgaven er en gruppeindsats. I overensstemmelse med loven arbejder de store gennem deres disciple i alle lande, og aldrig før har der været så megen stræben efter at gøre sig kvalificeret til denne funktion at være »overbringere af formålet«, og aldrig før har der eksisteret en så stærk indre integritet og subjektiv relation mellem medarbejdere på alle områder i alle dele af verden. For første gang i historien findes der en sammenhængende gruppe, som mestrene kan anvende. Hidtil har der været ensomme, isolerede medarbejdere eller ganske små løsrævne grupper, og dette har hæmmet arbejdet meget. Nu har dette forandret sig.

Jeg ønsker at alle erkender dette og vil arbejde med på at befæste denne gruppeintegritet og at udvikle evnen til at genkende alle sådanne medarbejdere overalt, under et hvilket som helst navn eller i enhver organisation, og at samarbejde med dem, når dette er tilfældet. Det er ingen let sag, og det forudsætter følgende:

1. En indre sensitivitet over for planen.

2. En evne til at erkende de principper, der styrer ledelse og administration.
3. En evne til at kunne forbigå det uvæsentlige og betone det væsentlige.
4. En evne til at underordne personlig ambition og interesse for at fremme gruppeidealer og
5. En stadig bevarelse af den indre kontakt gennem meditation og evnen til at kunne ignorere personlighedens reaktioner.

Dette er grundlæggende forudsætninger, som bør optage opmærksomheden i alle grupper af medarbejdere og studerende.

Det ville være af værdi, hvis hver enkelt studerende hver dag kl. 17.00 helt målbevidst forenede sig med denne hastigt integrerende gruppe af tjenere, mystikere og brødre. Til dette formål ville det være klogt at lære følgende korte mantra udenad, som på det nævnte tidspunkt bør fremsiges stille med opmærksomheden fokuseret i hovedet:

»Må det Ene Livs kraft strømme gennem gruppen af alle sande tjenere.

Må den Ene Sjæls kærlighed kendetegne alle, som søger at hjælpe de store.

Må jeg fuldføre min del af det Ene Værk i selvforglemmelse, harmløshed og ved ret tale.«

Før derefter tanken videre fra denne hastigt voksende gruppe af verdenstjenere til de store, som står bag vor verdens evolution.

Dette kan gøres på få sekunder, hvor man end måtte befinde sig og i hvilket som helst selskab, og det vil ikke alene være til hjælp for det magiske arbejde, der udføres af lysets kræfter, men vil også tjene til at stabilisere den enkelte, øge hans gruppe-

pebevidsthed og lære ham processen at udføre indre subjektive aktiviteter midt i og trods ydre objektive funktioner.

Grundlæggende former

Niende Regels enkelhed er sådan, at hele den skabende evolutionsproces er sammenfattet i nogle få ord. På det mentale plan tager en idé form. På begærplanet gennemstrømmes denne form af sansende energi. Formen »udvider sig og vokser« under udviklingsprocessen. Gennem ret styring af formen og dens orientering i den fornødne retning fuldbyrdes tænkerens hensigt.

Alt liv er vibration og resultatet af vibration er form, enten grov eller subtil, men stedse mere subtil, efterhånden som den åndelige udvikling skrider frem. Når det pulserende liv gør fremskridt, forandres dets vibrationshastighed, og i denne forandring af vibrationen ligger hemmeligheden om formnedbrydning og formopbygning skjult. Der findes fire slags former i denne epoke af den fjerde runde.

1. *Personlighedens form*; dette vehikel af fysisk, astral og mental materie, der virker som redskab til kontakt i de tre verdener. Denne form skabes på ny i ethvert liv, og vibrationens grundtone blev opbygget i det liv, som gik forud for det nuværende. Formen er hensigtsmæssig for et gennemsnitsmenneske og tjener ham til hans død. Det menneske, som betræder den okkulte vej, begynder livet med det vehikel, som er til rådighed, men under inkarnationen opbygger han selv hele tiden en nyere og bedre form, og jo mere fremskreden han er, desto mere bevidst arbejder han. Dette resul-

terer i den bestandige uro og det ofte forekommende dårlige helbred hos begynderen i det okkulte liv. Han fornemmer loven, han erkender nødvendigheden af at hæve sin vibration, men begynder ofte med fejltagelser. Han begynder at opbygge sit fysiske legeme på ny ved diæt og disciplin i stedet for at arbejde indefra og udefter. Ved omhyggelig mental disciplin og behandling af tankematerie og ved transmutation af følelserne opstår der forandringer på det fysiske plan. Læg hertil renhed, hvad angår føde og levevis på det fysiske plan, og mennesket har på syv år opbygget sig tre nye legemer omkring de permanente atomer.

2. *Omgivelsens form.* Denne form er i realiteten det evolutionære udtryk for den involutionsære gruppesjæl. Den har at gøre med vore kontakter, ikke kun med de fysiske men også med dem på de indre plan. Ved ensartet vibration fremkommer sammenhæng. Når et menneske hæver sin vibration og genopbygger fra grunden og følgelig ændrer sin tone, resulterer dette i disharmoni med hans omgivelser, og der opstår uoverensstemmelser. Derfor kommer – i overensstemmelse med loven – for den, som stræber efter mysterierne, og som anvender loven, altid en periode med *ensomhed* og sorg over, at ingen står ved hans side, og at det er hans lod at være isoleret. Dette kommer i mere eller mindre grad til alle, og for en arhat (eller en indviet af fjerde grad) er denne fuldstændige isolation et karakteristisk træk. Han står midtvejs mellem livet i de tre verdener og livet i adepternes verden. Før indvielsen er hans vibration ikke synkroniseret med vibrationerne hos nogen af grupperne. I overensstemmelse med loven står han alene. Men dette er kun midlertidigt. Når omgivelserne opleves som fuldt tilfredsstillende, så er det anledning til bekymring, for det tyder på stagnation. Anvendelse af loven forårsager fra første færd adskillelse.
3. *Den hengivnes form.* Ja, jeg mener akkurat dette ord, for det

udtrykker en abstrakt idé. Ethvert menneske, på ethvert niveau, har hengivenhed for et eller andet, som han lever for, og hvortil han – i uvidenhed, kundskab eller visdom – anvender så meget af loven, som han kan fatte. Denne hengivenhed kan være rent fysisk, have sit tyngdepunkt i »kødet«, i begæret efter guld eller efter konkrete besiddelser. Han retter al sin energi ind på søgen efter tilfredsstillelse af denne konkrete form og drager en lære ved dette. Den hengivnes mål kan være ren astral – kærlighed til hustru, børn og familie, stolthed over sin race, smag for popularitet eller begær af en eller anden slags. Til dette hengiver han hele sin energi og anvender det fysiske legeme til opfyldelse af det astrale begær.

Formen for hans hengivenhed kan også være højere – kærlighed til kunst, videnskab eller filosofi, til det religiøse, det videnskabelige eller kunstneriske liv. Til alt dette vier han sine energier, fysiske, astrale og mentale, og formen er altid hengivenhedens. Vibrationen retter sig ind efter målet, finder målet, passerer det og opløses. Nedbrydning af form og forandring af tone volder smerte. Mange liv tilbringes – i tusinder af år – under lavere vibrationer. Efterhånden som evolutionen går fremad, øges udviklingens hastighed, og tonen skifter fra liv til liv, hvorimod én og samme tone under de tidligere stadier kunne lyde gennem flere liv. Når mennesket nærmer sig vejen, bliver prøvestadiets vej bestrøet med mange sønderbrudte former, og tonen forandres under stedse kortere cykler. Mennesket hæver undertiden sin vibration flere gange i ét eneste liv. Se derfor, hvorledes alle aspiranternes liv, hvis det skrider frem med den ønskede hastighed, består af stadig bevægelse, bestandige forandringer og adskillelser, en stadig opbygning og nedbrydning, planlægning og sammenbrud af disse planer. Det er et liv med uafbrudt lidelse, med hyppige sammenstød med omgivende omstændigheder, med talrige venskaber, der stiftes og

forandres, med uophørlig forandring og smerte som følge. Idealer transcenderes, men snart ses de kun at være stationer på vejen til noget endnu højere; visioner ses, men kun for at blive erstattet med andre; drømme drømmes, men kun for at blive virkeliggjort og kasseret; venner vindes for at blive elsket og siden forladt og for senere og langsommere at følge i den stræbende aspirants fodspor; under hele denne periode opbygges den fjerde form.

4. *Kausallegemets form*. Denne form er bæreren af den højere bevidsthed, templet for den iboende Gud. Dette tempel synes at være af en så sjælden skønhed og have en så sikker stabilitet, at når den endelige tilintetgørelse kommer til selv dette mesterværk – som er en frugt af mange livs arbejde – er kalken virkelig bitter at tømme, og bevidsthedsenheden synes udsigelig berøvet og forladt. Den indviede står alene i indvielsesritualernes hvirvel, kun bevidst om den iboende guddommelige ånd, kun bevidst om Guds sandhed; han erkender helt og dybt i sit væsen formens og alle formers flygtige natur og er berøvet alt, hvad han måske støttede sig til (det være sig ven, mester, lære eller omgivelser). I denne situation kan han virkelig udråbe: »Jeg er det, jeg er, og der findes intet andet«. Da kan han symbolsk talt lægge sin hånd i sin himmelske faders og løfte den anden til velsignelse over menneskenes verden, for kun de hænder, som har givet slip på alt i de tre verdener, er frie til at gennemføre den yderste velsignelse til den kæmpende menneskehed. Derefter opbygger han en form, således som han ønsker den – en ny form, der ikke længere er underkastet nedbrydning, men er tilstrækkelig til hans behov og kan afkastes eller anvendes alt efter, hvad situationen kræver.

I denne tid er det nødvendigt, at I funderer over dette problem, der gælder formen, for når en ny stråle gør sig gældende, og en ny tidsalder indledes, så kommer der altid en periode med stor

omvæltning, indtil de former, som findes, har tilpasset sig den nye vibration. Under denne tilpasningsperiode vil de, som har dyrket smidighed og tilpasningsevne, eller som har den nye stråle som personlighedsstråle, gøre fremskridt med mindre splittelse end de, som er mere krystalliserede og stivnede.

Specielt nu burde der stræbes efter formens smidighed og modtagelighed, for når han kommer, som vi alle tilbeder, tror I så ikke, at hans vibration vil forårsage splittelse, hvis der forekommer krystallisering? Således var det tidligere, og således bliver det igen.

Opøv modtagelighed over for de store, stræb efter mental udvidelse og bliv ved at lære nyt. Tænk i abstrakte eller numeriske udtryk når som helst det er muligt og arbejd for at udvikle astrallegemets plasticitet ved at elske alle. Gennem kærlighed til alt, som lever, opstår evnen til at vibrere universelt, og ved denne astrale smidighed vil modtagelighed for den store herres vibration fremkomme.

Denne sammenfatning af processen og af formerne gælder Gud og hans kosmiske skabende virke, ligesåvel som sjælen, når den opbygger sit redskab til at udtrykke sig igennem, det være sig ubevidst som i de tidlige stadier eller bevidst som i de senere; den gælder ligeledes disciplen, når han søger at udtrykke sin indsigt om arbejdet gennem gruppeindsats og organisering af sit liv, såvel som den gælder det fuldkomne menneske, når han gennem erfaring lærer at centrere sine kræfter på det mentale plan for derfra at udføre sit formål med at udvikle og frembringe de tankeformer, som præger menneskers tænkning, og som legemliggør det aspekt af den universelle tanke, som er nødvendigt for på rette måde at frembringe den umiddelbare del af planen, som hans tidsalder og generation kræver.

Alle disse forskellige anvendelsesmuligheder af reglen kunne belyses og videreudvikles. Vi må imidlertid holde vort problem klart i tanken. Vi er bevidste sjæle eller i færd med at blive bevidste. Vi begynder gennem vort meditationsarbejde og

vore studier at arbejde på mentale niveauer. Vi skaber bestandigt former, gennemtrænger dem med energi og sender dem ud for at fuldføre deres funktion i overensstemmelse med den af os erkendte subjektive hensigt.

Vægten bør lægges på ordet »erkendte« i ovennævnte afsnit. Den skabte forms beskaffenhed afhænger af visionens klarhed og dybden af den indre erkendelse og ligeledes af den livskraft, som vil sætte den i stand til at udføre sin bestemte funktion.

Indtil nu giver flertallet af verdens aspiranter udtryk for resultaterne af en ringe og svag tankevirksomhed, men hurtig handling. Målet for de studerende burde nu være en hurtig og koncentreret tænkning og langsom handling. Den langsomme handling vil imidlertid lede til kraftfulde resultater. Der kommer ingen død periode, ingen forsinkede reaktioner og ingen tendens til tøven. Når tænkerens opmærksomhed er fokuseret på det mentale plan, så vil fremgang for hans manifesterede tanke være sikker og uundgåelig. Når ideen er klart opfattet, opmærksomheden nøje koncentreret, og energi- eller livsaspektet anvendt til stadighed, så vil det resultere i en uimodståelig tilsynekomst og i en kraftfuld handling på det fysiske plan.

Denne tanke må man have i erindring, hvis venstrehandsvejens farer skal kunne undgås. Lad mig her kortfattet fremsætte nogle udsagn, som vil kunne give en mere sand forståelse af ordet »venstrehandsvejen«. Vi taler her først og fremmest om de tankeformer, som mennesket skaber:

1. Venstrehandsvejen vedrører materieaspektet, og det liv, der strømmer ind i formen, tjener kun til at vitalisere atomerne i substansen. Kærlighedsaspektets kraft – som udøves af sjælen – mangler.
2. Den skabte form er dannet af mental materie, astral materie og fysisk substans. Den mangler sjælens medvirken. Dens formål er på linje med udviklingen af formen og ikke på

linje med sjælens udtryk.

3. »Venstrehåndsvejen« er derfor den progressive vej for substans eller materie. Den er ikke vejen for sjælsaspektets udvikling. Den er »helligåndens vej«, men ikke gudesønnens. Jeg udtrykker denne sandhed i disse ord, da de specielt tjener til at klargøre forskellen og alligevel bevarer substansmaterieintegriteten og deres enhed i det ene liv.
4. Alle skabte former på ethvert stadium er enten begrænsede til »venstrehåndsvejen«, eller de omfatter den, men rækker endog ud over den og følger »højrehåndsvejen«. Denne sætning giver næring til tanken, og dens betydning er vanskelig at forstå. Man bør huske, at alle former, hvad enten de følger den højre eller den venstre vej, er ens op til et vist punkt. De følger de samme udviklingsstadier, og på et vist tidspunkt af deres løbebane synes de at være ensartede og helt lig hinanden. Det er først, når deres formål kommer til syne, at forskellen viser sig, og heraf følger, at aspiranten – som et forberedende skridt til virkeligt okkult arbejde – skoles i at virke ud fra rigtigt motiv.

Der kan stilles det spørgsmål: Hvad menes med okkult arbejde?
Virkeligt okkult arbejde indbefatter:

1. Kontakt med planen.
2. Det rette ønske om at samarbejde med planen.
3. Arbejdet med at opbygge tankeformer, og at skaberen af disse tankeformer begrænser sin opmærksomhed til det mentale plan. Virkningen er så kraftfuldt, at de skabte tankeformer har deres egen livscyklus og aldrig mislykkes i at manifestere sig og fuldføre deres arbejde.
4. Styring af tankeformerne fra det mentale plan og opmærksomhedens fokusering på dette bestemte forehavende, samt viden om, at ret tanke og ret orientering fører til korrekt

funktion og sikkerhed for at undgå venstrehåndsvejen.

Det er en lærdom, der kun er lidet værdsat af aspiranter. De giver sig af med følelsesmæssige ønsker om, at deres tankeform skal træde frem og ideer manifesteres. De anvender megen tid på at følge de ortodokse arbejdsmetoder og på aktiviteter på det fysiske plan. De slider sig selv op ved at identificere sig med den form, de har skabt, i stedet for at forblive ubundne af den og kun virke som styrende forvaltere. Lær at arbejde på det mentale plan. Byg jeres form op dér og husk, at hvis I selv synker ned i formen, som I er ansvarlig for, kan den besætte jer og dominere jer, og da vil formen blive den dominerende faktor og ikke formålet med dens eksistens. Når formen styrer, opstår der den fare, at den kan vendes i forkert retning og begynde at følge venstrehåndsvejen og således øge materiens magt og indflydelse over følsomme sjæle.

Det kan ganske kort tilføjes, at alt, der tenderer mod at øge materiens magt og bidrage til formsubstansens mægtige energi, fremkalder en tilbøjelighed til at følge venstrehåndsvejen og en gradvis dragning væk fra planen og det formål, som den tilslører og skjuler.

Alt arbejde og alle skabte tankeformer (enten de materialiseres som en organisation, en religion, en tankeretning, en bog eller et livsværk af en eller anden slags), der udtrykker åndelige idealer og lægger vægt på livsaspektet, kommer ind under den hvide magis kategori. De bliver da en del af den livsstrøm, som vi kalder »højrehåndsvejen«, fordi den leder menneskeheden væk fra formen og ind til livet, væk fra materien og ind i bevidstheden.

For ikke så længe siden bad en discipel i en af de stores ashram sin mester om at fremstille denne sandhed for ham på en sådan måde, at ordene, skønt de måtte blive få, ville have en betydning, der var vedvarende overvejelse værd. Hans mester

gav dette svar:

»Kun menneskesønnerne kender forskellen mellem højre- og venstrehandsvejens magi, og når de har nået deres mål, vil disse to veje forsvinde. Når menneskesønnerne kender den forskel, der eksisterer mellem materie og substans, vil denne epokes lære blive forstået. Andre lektioner skal endnu læres, men denne ene er lært og erfaret. Materie og substans udgør tilsammen mørkets vej. Substans og hensigt i forening viser lysets vej.«

TIENDE REGEL

Idet vandene overskyller den skabte form, absorberes og anvendes de. Formen tiltager i styrke. Lad magikeren fortsætte således, indtil arbejdet er tilfredsstillende. Lad derefter de ydre bygmestre indstille deres arbejde, og lad de indre arbejdere begynde på deres cyklus.

Opbygning af tankeformer.
Centrene, energierne og strålerne.
Astral energi og frygt.
Den rette anvendelse af energi.
Den nuværende tidsalder og fremtiden.
Hierarkiets grundlæggelse.
Den nye gruppe af verdenstjenere.
Astrologi og energierne.

TIENDE REGEL

Opbygning af tankeformer

I Tiende Regel meddeles to kendsgerninger om formen, som gælder for alle former, og der gives tre vigtige forskrifter:

Kendsgerningerne er:

1. Formen absorberer og anvender de vande, den er nedsænket i.
2. Som resultat tiltager den i styrke.

De tre forskrifter er:

1. Lad magikeren fortsætte med at opbygge sin form, indtil der er sikkerhed for, at den har tilstrækkelig styrke.
2. Lad derefter de »ydre bygmestre« indstille deres arbejde.
3. Lad de »indre bygmestre« påbegynde deres cyklus.

Vi har set, hvorledes tankeformen på et vist tidspunkt under opbygningsprocessen skulle orienteres i rigtig retning og placeres på den rigtige vej for at kunne gennemføre sin skabers vilje og formål. Dette sker relativt tidligt i arbejdet, og efter orienteringsprocessen fortsætter opbygningsarbejdet, for tankeformen er endnu ikke færdig til et uafhængigt liv. Der findes en sand analogi mellem et barn under svangerskabsperioden og en tankeform. Hvor vigtig den rigtige placering af barnet i livmoderen er, overses aldrig af en god læge, og hvor der analogt er en forkert position på vejen til manifestation, følger der ofte død og ulykke. Analogien er nærliggende – som I ved. Forud for selve fødslen siges i medicinsk sprogbrug »at vandet går«, og inden tankeformen tilvejebringer det ønskede resultat på det

fysiske plan, findes der en lignende reaktion; begærets vande bliver så kraftfulde, at de forårsager en fremskyndelse og den deraf følgende tilsynekomst af den ønskede udtryksform.

Lad os se på kendsgerningerne og analogierne og studere dem med udgangspunkt i både makrokosmos og mikrokosmos.

Vi bemærker, at formen absorberer og anvender den substans, i hvilken den er blevet nedsænket. Vort solsystem er et af mange og er ikke det største. Det udgør en del af en større helhed. Denne større helhed, formet af syv dele (eller syv solsystemer), er selv blevet nedsænket i rummets vande, er født af begær og derfor et nødvendighedens barn. Denne helhed drager sit liv til sig fra sine omgivelser. Kraftstrømme, som udstråler fra, som det siges i *En afhandling om Kosmisk Ild*, »den ene, om hvem intet kan siges«, strømmer ind i vort solsystem fra alle sider. Disse strømme legemliggør hans vilje og begær, udtrykker hans kærlighed eller tiltrækkende evne og manifesteres som den store tankeform, som vi kalder vort system.

I parentes bemærket er det værd at notere, at denne eksistens ikke benævnes »den ene, om hvem intet kan siges« på grund af hemmeligholdelse, men fordi alle forsøg på at formulere ideer om hans liv og formål er umulige, indtil man har fuldbyrdet evolutionsperioden i vort solsystem. Bemærk, at jeg siger vort solsystem og ikke kun vor planetariske eksistens. Spekulationer om den eksistens, som – gennem sit liv – besjæler syv solsystemer, er blot spildt energi. På vor planet er det kun sådanne store væsener som Buddha, Kumaraerne og vor planetariske Logos, som kan begynde at ane den dynamiske impuls fra den større helhed, og selv de er kun sensitive over for den og endnu ikke i stand til at opfatte dens udviklingslinje, for det ligger langt over tænkeevne, kærlighed og vilje. Den bringer faktorer ind, som vi ikke har noget udtryk for, og tendenser, som vi endnu ikke har haft den svageste anelse om på vor planet.

Vi har skabt en betegnelse, som vi kalder æteren. Okkult set

er det en nutidig måde at udtrykke »rummets vande« på; det er begærets vande, hvori vi er blevet nedsænket. Æteren befinder sig i stadig ebbe og flod og er den strøm af liv sammensat af niogfyrre typer af energi, som strømmer igennem den kosmiske egoiske lotus og (strålende ud herfra) med sit mål af næring opretholder den form – solar, planetarisk eller menneskelig – som den er ansvarlig for. Dette behandles i *En afhandling om Kosmisk Ild*.

Mennesket er blevet nedsænket i kræfter, som for ham er, hvad rummets vande er for vort solsystem. Han udgør, ligesom vor sol og dens ledsagende planeter, en del af en helhed, og på samme måde som vort system kun er ét af syv systemer, der er ført sammen for at danne legemet eller det manifesterede udtryk for et liv, således er det menneskelige rige, som han udgør en uendelig lille del af, et af syv riger. Disse modsvarer i den planetariske Logos' liv de syv solsystemer. Når mennesket begynder at fornemme Sollogos' liv, således som det kommer til udtryk gennem de syv planetariske systemer, så vil han have berørt eller strejft bevidstheden af vort specielle systems planetariske Logos, som til en vis grad fornemmer de forenede vibrationer fra de syv solare Logos liv.

Ved at bringe analogien endnu nærmere, ser vi, at menneskeriget selv, gennem dets subjektive kraftfulde eksistens, er en bevidsthedstilstand analog med det enkelte menneske, og set fra bevidsthedens synspunkt udgør menneskeheden »rummets vande«, hvori et menneskeligt væsen trives og vokser. I det fjerde rige møder vi atter udtryk for de samme syv kræfter, og når mennesket vågner til erkendelse om de syv stråler eller typer og bevidst begynder at arbejde med dem, så tager han det første skridt mod at overskride dem og kontrollere dem inden for hans virkeområde. Dette er nu ved at ske. Kundskab om de syv stråletyper begynder nu at spredes blandt menneskehedens tænkere; at besidde en sådan viden var i tidligere tider et privilegium for indviede. Skjult i den astrologiske fremstilling

findes den information, som vil føre disciple frem til forståelse af og bringe dem i forbindelse med de syv planetariske systemer. En virkelig udvikling inden for astrologien kan imidlertid ikke forventes, før den nye tidsalder virkelig er inde, og nyorienteringen er opnået.

Menneskehedens form er fuldstændiggjort. Dens rette placering i materiens skød er Hierarkiets mål med alt, hvad dette indebærer. Bemærk disse ord. Vor tids nød er frygtelig, og sjælen er netop ved at fødes i menneskeheden som helhed. Hvis ret styring af menneskerigets kræfter nu opnås, vil der kosmisk set manifestere sig en menneskehed på jorden, som vil legemliggøre en hensigt, en skønhed og en form, der vil være et fuldstændigt udtryk for en indre åndelig virkelighed og i overensstemmelse med egoisk hensigt. Andre eventualiteter kan anes som ulykkelige muligheder, men dem vil vi ikke betragte, for det er de vogtende brødres håb og tro, at menneskene vil hæve sig over alle uønskede eventualiteter og nå frem til målet. Jeg vil her blot nævne et ord og give en antydning. Planetens Hierarki udgør symbolsk menneskehedens hovedcenter, og dets kræfter udgør hjernens kræfter. På det fysiske plan findes en stor gruppe aspiranter, disciple på prøve og accepterede disciple, som alle søger at blive modtagelige over for »hovedcentret«, nogle bevidst og andre ubevidst. De befinder sig inden for alle arbejdsområder, og er alle skabende på en eller anden måde. De udgør tilsammen det, som symbolsk kan kaldes menneskehedens »pinealkirtel«. Ligesom denne sædvanligvis er uvirksom og latent i det enkelte menneske, således er også denne gruppe af celler i menneskehedens kollektive legemes hjerne uvirksom, men de sitrer som følge af vibrationerne fra hovedcentret – det okkulte Hierarki. Visse af cellerne er vågne. Lad dem forstærke deres bestræbelse og således vække andre. Menneskehedens pionerer, videnskabsmændene, tænkerne og kunstnerne udgør hypofysen. De udgør den konkrete tænke-

evne, men mangler den intuitive perception og idealisme, som (symbolsk set) ville placere dem i pinealkirtlen. De er ikke desto mindre højt begavede, udtryksfulde og forskende. Hierarkiets mål er (atter symbolsk set) at gøre pinealkirtlen så kraftfuld og derfor så dragende, at hypofysens celleliv vil blive stimuleret, således at et nært samspil fremkaldes. Dette vil føre til en så stærk aktivitet, at nye celler vil strømme til pinealkirtlen. På samme tid fremkaldes en så stærk reaktion, at hele legemet påvirkes, hvilket resulterer i, at mange stimulerede liv strømmer opad for at indtage pladserne efter dem, som finder vej ind til centret for hierarkisk bestræbelse.

»Rummets vande«, hvori denne reorientering og ændring af tendenser forløber, befinder sig i en tilstand af voldsom uro. De modstridende begærs hvirvel, som menneskene befinder sig i, er nu så kaotisk og kraftfuld, at disse vande er oprørte helt ned i dybet. De, som studerer nutidens historie og sociale forhold, kan se en tilstand uden sidestykke, som i menneskehedens kollektive legeme svarer til den omvæltning i den individuelle aspirants liv, der altid går forud for overgangen til discipelskabets vej. Derfor er der ingen grund til depression eller overdreven uro, men derimod til at have et brændende ønske om, at overgangen kan ske i rette tid og orden og hverken blive alt for hastig og følgelig destruktiv for alle rigtige bånd og forbindelser, eller alt for langstrakt og følgelig mere anstrengende for menneskehedens svært prøvede struktur, end den kan udholde. Alle nye manifestationer i alle riger skal til alle tider fødes langsomt og derfor sikkert. Alle nye former skal, hvis de overhovedet skal have nogen betydning, og hvis de skal kunne samle tilstrækkelig drivkraft til at bære sig gennem deres livscyklus, opbygges subjektivt i det stille, for at det, der opbygges, kan blive stærkt og sikkert, og for at den indre kontakt med skaberen (menneskelig eller guddommelig) og den sande overensstemmelse med mønstret skal blive fast og ubrydeligt.

Dette gælder både for et univers, et naturrige og en tankeform skabt af et menneske.

Ved al formopbygning forbliver konstruktionsteknikken dybest set den samme, og reglerne og erkendelserne kan sammenfattes i følgende aforismer.

Lad skaberen vide, at han er bygmesteren og ikke bygningen.

Lad ham afstå fra at befatte sig med råmaterialet på det fysiske plan, men derimod studere mønstret og skitserne og virke som stedfortræder for den guddommelige tanke.

Lad ham bruge to energier og arbejde med tre love. Energierne er hensigtens dynamiske energi, som er i overensstemmelse med planen, samt begærets magnetiske energi, som drager bygmestrene til centret for bestræbelser.

Lad følgende tre love herske: loven om syntesens begrænsning, loven om vibrationers vekselvirkning og loven om aktiv fremskyndelse. Den første vedrører livet, den anden vedrører opbygningen, og den tredje frembringer manifesteret eksistens.

Lad ham først befatte sig med de ydre bygmestre ved at udsende sin anmodning til periferien af hans indflydelsessfære.

Lad ham sætte den levende substans' vande i bevægelse ved sin idé og sin impuls, idet han styrer bygmestrene efter sit formål og sin plan.

Lad ham opbygge med skelneevne og dygtighed og altid bevare styringen uden at komme ned i nær kontakt med sin tankeform.

Lad ham i tid og rum projicere sin form gennem visualisering, meditation og dygtig handling og på den måde frembringe det, som hans vilje befaler, hans kærlighed

ønsker og hans behov skaber.

Lad ham trække den ydre forms bygmestre tilbage og lade den dynamiske krafts indre bygmestre drive formen ud i manifestation. Gennem skaberens øje bringes disse indre bygmestre til fungerende styret handling. Gennem skaberens ord blev de ydre bygmestre ledet. Gennem skaberens øre vibrerer det store ords styrke gennem rummets vande.

Lad ham have det skabende arbejdes orden i erindring. Rummets vande reagerer på ordet. Bygmestrene bygger. Skabelsens cyklus ophører, og formen er tilstrækkelig for manifestation. Derefter følger den cyklus, hvor formen skal fuldføre sin opgave, og dens varighed er afhængig af kraften hos de indre bygmestre, som udgør den subjektive form og overfører det vitaliserende liv.

Lad ham huske, at formen ophører, når hensigten er opnået, eller når viljens svaghed medfører svigtende funktion under udførelsens cyklus.

Det ville gavne de studerende at undersøge disse cykler af skabende opbygning, af fuldstændiggørelse og af efterfølgende opløsning. Disse cykler gælder et solsystem, et menneske og en skabende tænkens tankeformer. Hemmeligheden ved al skønhed ligger i disse cyklers rette funktion. Hemmeligheden ved al fremgang på det fysiske plan ligger i den rette forståelse af lov og orden. Målet for aspirantens bestræbelse er korrekt opbygning af former i mental materie, idet han må huske, at »som et menneske tænker, således er han«, og at kontrollen over mental substans og dens anvendelse ved klar tænkning er en ubetinget nødvendighed for hans fremgang.

Dette vil komme til udtryk som orden i det ydre liv, som skabende arbejde af en eller anden slags – en bog som skrives, et billede som males, et hjem som fungerer rytmisk, en forret-

ning som føres med sunde og sande metoder, et liv, som reddes, samt den ydre dharma udført med nøjagtighed, mens de indre tilpasninger fortsætter i hjertets stilhed.

For disciplen udvides arbejdet. Han må kunne forstå gruppens plan og hensigt og ikke kun sit eget individuelle åndelige problem. Han må rette sig efter hensigten med sin aktuelle cyklus og livsperiode, og hans personlige dharma og ideer må underordnes denne cyklus' behov og stilles i dens tjeneste. Han må opnå den viden, styrke og samordning mellem det personlige selv og sjælen, som vil resultere i evnen til at kunne opbygge ordnede former og grupper på det fysiske plan og at holde dem intakt. Dette gør han ikke på grund af sin egen karakter og udrustning, men fordi denne karakter og udrustning sætter ham i stand til at virke som overfører af de større livsenergier og at tjene som en effektiv medarbejder i en plan, hvoraf han kun kan se en lille del. Han arbejder imidlertid trofast med opbygningen af sit aspekt af den store plan og finder en dag, når opbygningen er fuldendt, og han kan se helheden, at han har bygget efter planen og i overensstemmelse med tegningerne, således som de opfattedes af arkitekterne (de ældre brødre), som – på deres side – står i forbindelse med den ene eksistens' tanke.

Den praktiske anvendelse af disse sandheder er af yderste vigtighed. Der findes intet liv, der er så begrænset, og intet menneske, der er sådan stillet, at det ikke kan begynde at arbejde intelligent og opbygge tankeformer med forståelse og i overensstemmelse med loven. Der findes ikke den dag i et menneskes liv, især hvis han er aspirant eller discipel, hvor han ikke kan arbejde med mental materie, kontrollere sin tankeanvendelse, studere sine mentale processers virkning på dem, han kontakter, og således anvende »chitta« eller mentalt stof (som Patanjali kalder det) for at blive bedre og bedre egnet.

Centrene, energierne og strålerne

Der findes to måder, hvorpå denne Tiende Regel kan studeres, og derved kan der opnås resultater af praktisk værdi. Vi kan studere den med udgangspunkt i det arbejde, som sjælen udfører i relation til sit redskab, mennesket, og vi kan også studere den med udgangspunkt i det organiserede arbejde og den formopbygning, som disciplen udfører i relation til sin tjeneste for Hierarkiet.

Bag menneskets ydre form ligger, som vi ved, sjælen, der er ansvarlig for dens skabelse, dens vedligeholdelse og dens anvendelse. Bag al aktivitet for at fremme menneskets evolution såvel som andre evolutionære processer står Hierarkiet. Både sjælen og Hierarkiet repræsenterer energicentre; begge arbejder skabende i overensstemmelse med loven; begge går frem fra subjektiv aktivitet til objektiv manifestation, og begge er (i den store række af liv af forskellig udviklingsgrad) modtagelige for vitalisering og stimulering fra højere energicentre. Nogle af faktorerne, som disciplen må lære at erkende, medens hans særlige række af tilværelser udvikler sig, falder i to hovedgrupper, og hver af dem bringer hans formaspekt ind under syv typer af energi eller indflydelser.

Først er der den gruppe af kræfter, som kun vedrører formsiden, som er de ydre bygmestres værk, og som er de dominerende faktorer helt frem til tiden for prøvestadiets vej. Dette er de kræfter, som er iboende selve materien; de har at gøre med legemsnaturen og kunne beskrives som:

1. Fysiske kræfter. De er forårsaget af livet i de celler, som tilsammen danner legemet. Dette celleliv reagerer på omgi-

velsernes celleliv. Glem aldrig, at okkultisten altid må betragte vekselvirkningen mellem faktorerne i ham selv og de tilsvarende faktorer i hans omgivelser. Vi lever i en verden af former. Disse former består af liv, og disse liv har deres egen udstrålende og medvirkende indflydelse. De inddeles i tre hovedgrupper:

- a. De udstrålinger, som udgår fra cellerne selv, og som, afhængig af deres kvalitet, frembringer en god eller dårlig virkning, har en forgrovene eller forfinende indflydelse og hæver eller sænker den fysiske vibration i det forenede cellelegeme. Som vi ved, er den fysiske virkning fra et groft, brutalt og dyrisk menneske anderledes end de forfinede, forskønnende virkninger af en kontakt med en ældre sjæl, der virker i et legeme, som er forædlet, klart, disciplineret og rent.
- b. De udstrålinger af ren fysisk art, der er ansvarlige for den kemiske affinitet mellem et animalt legeme og et andet, som fører til kønnenes forening. Det er et aspekt af animal magnetisme og cellernes respons på kalden fra andre celler, som virker under loven om tiltrækning og frastødning. Såvel mennesker som dyr har denne kraft, som er instinktiv og fri for alle mentale reaktioner.
- c. De kræfter eller udstrålinger, som er cellernes respons på harmoniske rytmer og derfor afhængig af, om cellen selv har noget i sig af det, den responderer på. Disse udstrålinger er endnu kun lidet forstået, men vil mere og mere træde i forgrunden, efterhånden som menneskeheden udvikler sig. Den type af kraft er det mysteriøse noget, som fx sætter det fysiske legeme i stand til at fornemme, om de fysiske omgivelser er harmoniske eller åndsbeslægtede. Det er den undefinerbare reaktion, som resulterer i, at to mennesker (bortset fra al seksuel tiltrækning, for selv mennesker af samme køn oplever det) fy-

sisk set har en harmonisk virkning på hinanden. På det ydre plan er dette det esoteriske grundlag for al gruppere-lation, og det er forståelsen af disse udstrålinger, som muliggør, at isolering og adskillelse af racer føres videre i overensstemmelse med den store evolutionære plan.

Disse tre faktorer kan beskrives som cellekræfternes *kvalitet*, som udelukkende virker på det fysiske plan og frembringer en speciel type af fysiske legemer, den *magnetiske tiltrækning* mellem to fysiske legemer samt *racetyperne*. Disse tre faktorer lader menneskeheden manu sig lede af, når han opbygger en ny race og indprenter de ydre bygmestre sine ideer. De leder også en visdommens mester, når han efter ønske opbygger sit fysiske legeme for at kunne udføre sin opgave når og hvor som helst. Disse udstrålinger burde til en vis grad kunne forstås af alle dem, som er engagerede i dannelsen af organisationer og grupper for aktiv tjeneste i verden. Disciplen burde spørge sig selv: hvordan bør cellernes vibrationskvalitet være i gruppelegemet og i de enkelte mennesker, som danner det? Hvilken kvalitet burde dette legemes tiltrækkende kraft have, og hvilken magnetisk virkning er den tiltænkt at have i verden? Hvad besidder den samlede gruppe, som kan bringe den i kontakt med andre grupper og skabe harmoniske relationer? Disse spørgsmål fortjener nøje opmærksomhed og burde overvejes af alle, der danner grupper.

2. Vitale kræfter. Disse bliver ofte af materialisterne betragtet som uhåndgribelige og derfor ikke som materielle. Men okkultisten betragter det æteriske som en form eller et aspekt af materien og relativt lige så håndgribelig som den ydre objektive form. For ham er rummets æter – hvilket nødvendigvis indbefatter alle legemers æteriske form, det astrale eller emotionelle, sansende legeme og det mentale legeme, der er sammensat af mentalt stof – materiel og udgør sub-

stansen af livets forside. Som et grundlag for at forstå dette rigtigt kan fremhæves, at det celleliv, som vi oven for har beskrevet, samordnes, påvirkes og vitaliseres af blodstrømmen. Dette udviklede system, som gennemtrænger enhver del af legemet er ansvarlig for dets velbefindende og påviser på en måde, som endnu ikke opfattes rigtigt, den kendsgerning, at »blodet er livet«. Blodet er et aspekt af energi ligesom saften i planteriget.

Det sympatiske nervesystem, denne vidunderlige sansemekanisme, er nært forbundet med det emotionelle eller astrale legeme. Kontakten sker via solar plexus, ligesom vitaliteten, der betinger blodstrømmens kvalitet, får kontakt via hjertet. I hjertet findes centret for det fysiske plans eksistens. Det cerebro-spinale system virker i nær forbindelse med »chitta«, det mentale stof. Vi har altså følgende at overveje:

1. Celleliv.	Blodstrøm.	Hjertecenter. . . .	Thymuskirtel
2. Sansende liv. . . .	Sympatiske.	Solar plexus. . . .	Bugspytkirtel
	nervesystem		
3. Mentalt liv.	Cerebro-spinale. . . .	Ajnacenter.	Hypofyse
	system		
4. Vitalt liv.	Syv centre.		Milten

Dette styrer således den firfoldige manifestation, men der findes andre aspekter i menneskeheden, som manifesteres gennem den objektive form, og som fuldender hele mennesket og danner syvfoldigheden i hans mangesidige objektive eksistens.

5. Selvbevidsthed. . .	Øvre hjerne.	Hovedcenter. . . .	Pinealkirtel
6. Selvudtryk.	Nedre hjerne.	Strubecenter. . . .	Skjoldbrusk-
			kirtel
7. Selvforevigelse. . .	Seksualorganer. . . .	Sakralcenter. . . .	Forplantnings-
			organer
8. Selvhævdelse. . . .	Hele mennesket. . . .	Rygsøjle.	Binyrer
		basis	

Bemærk, at der her er opstillet otte faktorer, og det er her, mange skoler går fejl. Overskriften »vitalt liv« udtrykker noget meget omfattende, men man må huske, at det udelukkende sættes i forbindelse med den fysiske vitalisering af mennesket gennem centrenes laveste aspekt. Dette vitale liv i materiens univers kommer ind i den menneskelige organisme gennem milten.

Centrene har tre hovedfunktioner:

For det første at vitalisere det fysiske legeme.

For det andet at bevirke udviklingen af menneskets selvbevidsthed.

For det tredje at overføre åndelig energi og føre hele mennesket ind i en tilstand af åndelig væren.

Vitalitetsaspektet deler mennesket med dyrene og med alle skabte former, og hans evne til at bevæge sig frit i en tredimensional verden er dette aspekts mest fremtrædende resultat. Selvbevidsthedens aspekt er menneskehedens privilegium. Når mennesket er udviklet, og når alle dele af hans nervesystem, hans endokrine system og hans centre er samordnede og virker i harmonisk rytme, da gør det højeste aspekt (det åndelige) sig mærkbart. Den åndelige energi og ikke kun bevidstheds- eller sanseenergien gennemstrømmer mennesket, det guddommelige livs redskab og vogteren af kræfter, som skal bevares og anvendes i de andre og lavere naturriger.

Ovenstående fortegnelse kunne derfor opsættes på følgende måde. Tabellen viser mennesket, som han er bestemt til at være og ikke, som han er nu under denne specielle fase i sin udvikling.

1. Selvhævdelse. . .	Den sam-	Rygsøjle-	Binyrer
(fuld udvikling)	ordnede	basis	
	firfoldighed		
2. Selvudtryk.	Nedre	Strubecenter	Skjoldbrusk-
(skabende	hjerne		kirtel

- arbejde)
3. Selvbevidst. Øvre hjerne. . . . Hovedcenter. . . . Pinealkirtel liv (personlighed)
 4. Selvforevi- Seksual- Sakralcenter. . . . Seksualkirtler gelse organer
 5. Mentalt liv. . . . Cerebro- Ajnacenter. . . . Hypofyse spinale system
 6. Sansende liv. . . . Sympatiske. . . . Solar plexus. . . . Bugspytkirtel nervesystem
 7. Celleliv. Blodstrøm. . . . Hjertecenter. . . . Hjerter

Det ottende punkt, det vitale liv, som virker gennem de syv centre og gennem et helt system af mindre chakraer og nadier, (som ligger til grund for nerverne og er ophav til deres eksistens på samme måde, som centrene er det til kirtlerne), er mediet for mange kræfter og energier – nogle rent fysiske, andre relaterede til anima mundi, verdenssjælen, og yderligere andre, som endnu er ukendte, da de først vil være mærkbare senere under udviklingens gang. De vil da udtrykke guddommelighed, dvs. faderens energi eller det højeste aspekt.

Det bør bemærkes, at opstillingen ovenfor skildrer den anden stråles udfoldelse og også, at det selv, der henvises til, er det åndelige menneskes selvrealisation. Det laveste aspekt af Guds vitale liv er arternes stadige fortsættelse, og dette er et resultat af det inkarnerede væsens livskraft; og det næste aspekt er ganske enkelt udtryk for det stadium, hvor »jeg«-bevidstheden dominerer og har nået sin fuldblyrdelse i den fuldkomne personlighed. Derefter kommer udtrykket for det af personligheden skjulte iboende selv på grund af dets skabende aktivitet af ikke-fysisk karakter. Til sidst har vi den fuldstændige manifestation af den guddommelige natur. Dette kan mærkværdigvis kun finde sted, når centret ved rygsøjleens basis er vakt, når den materielle naturs energi gennem en viljesakt er løftet op til himlen, og når hele naturen – den materielle, den sensitive eller psykiske og eksistensaspektet – derigennem er forenet og

virkeliggjort. Meditér over disse ord, for de betegner fuldbyrdelsen, hvad angår menneskeheden.

Den okkulte aforisme: »*At ville, at vide, at vove og at tie*« har en ganske særlig betydning, som hidtil aldrig er blevet afsløret, men som det for mig kun er muligt at antyde. De af jer, som har den indre viden, vil straks kunne forstå.

At ville. Disse ord vedrører den endelige opnåelse, når forening og virkeliggørelse er tilvejebragt af sjælens og det lavere menneskes forenede vilje. Dette gælder centret ved rygsøjlels basis.

At vide. Disse ord vedrører ajnacentret, som ligger mellem øjenbrynene. En antydning ligger i ordene »lad moderen kende faderen«. Dette har relation til ægteskabet i himlen.

At vove. Disse ord giver nøglen til underordning af personligheden og har nær forbindelse med solar plexus, begærets og de astrale kræfters store udvekslingssted, som desuden er det vigtigste center for det transmutterende arbejde.

At tie. Dette udtryk henviser til transmutationen af den lavere skabende energi til det højere skabende liv. Sakralcentret må synke tilbage til stilhed.

Derefter kan man se, at følgende centre er af yderste vigtighed for disciplen:

1. Ajnacentret, hvorigennem den rensede personlighed udtrykker sig.
2. Centret ved rygsøjlels basis, som er det center, hvorigennem fuldstændig kontrol og samordning opnås, når ildens rensede kraft vækkes.
3. Sakralcentret, i hvilket vort specielle solsystems grundlæggende kraft, tiltrækningen mellem formerne, transmutteres, og sjælens tiltrækkende kraft erstatter forplantningens stofli-

ge skabende aktivitet.

4. Solar plexus centret, som er beliggende midt i legemet og er organet for det astrale legeme og den lavere psykisme, samler alle lavere kræfter og omdirigerer dem til deres højere boliger under sjælens impuls.

Jeg er klar over, at den undervisning, som gives her, er både dyb og vanskelig at forstå, men den er nødvendig for nogle få, og de vil stige i antal, efterhånden som tiden går.

Emnets indviklede beskaffenhed øges også af det faktum, at i belæringen om strålerne tilskrives enhver stråle en forskellig tilnærmelse og forskellig metode for de sjæle, som er modtagelige over for den respektive stråles specielle impuls.

Jeg giver her de syv grundtoner for enhver af de syv strålers metode. Disse kan studeres i relation til de tidligere tabeller og i forbindelse med de fire ord, vi har gennemgået. Vi må huske, at »at ville« er åndens privilegium, »at vide« er sjælens funktion, »at vove« er personlighedens pligt og »at tie« er den yderste dharma eller skæbne for materieaspektet, den animale natur i sit samspil med sjælen.

Første stråle. »Lad kræfterne mødes. Lad dem stige til det høje sted, og lad sjælen fra dette ophøjede sted se ud over en tilintetgjort verden. Lad da ordet lyde: »Jeg består endda«.«

Anden stråle. »Lad alt liv blive draget til midtpunktet og således træde ind i den guddommelige kærligheds hjerte. Lad da sjælen fra dette punkt af sansende liv virkeliggøre Guds bevidsthed. Lad ordet genlyde i stilheden: »Intet er, undtagen jeg«.«

Tredje stråle. »Lad herrens hærskere, som responderer på ordet, indstille sine aktiviteter. Lad viden blive til visdom. Lad det vibrerende punkt blive det stille punkt og lad alle linjer samles i én. Lad sjælen erkende den ene i de mange og lad ordet lyde i fuldkommen forståelse: »Jeg er arbejderen og

arbejdet, den ene, som er«.«

Fjerde stråle. »Lad den ydre glans svinde bort og skønheden fra det indre lys åbenbare den ene. Lad harmoni erstatte disharmoni, og lad sjælen tale fra det skjulte lys' midtpunkt. Lad ordet lyde: »Skønhed og glans skjuler mig ikke. Jeg står åbenbaret. Jeg er«.«

Femte stråle. »Lad de tre former for elektrisk energi stige opad til stedet for magt. Lad hovedets og hjertets kræfter og alle de nedre aspekter smelte sammen. Lad da sjælen se ud over en indre verden af guddommeligt lys. Lad ordet triumferende lyde: »Jeg mestrede energi, for jeg er energi. Mesteren og det mestrede er ét«.«

Sjette stråle. »Lad alt begær ophøre. Lad al stræben slutte. Al søgen er forbi. Lad sjælen erkende, at den har nået målet og fra denne port til evigt liv og kosmisk fred lad ordet lyde: »Jeg er den søgende og det søgte. Jeg hviler«.«

Syvende stråle. »Lad bygmestrene indstille deres arbejde. Templet er fuldført. Lad sjælen tage sin arv i besiddelse og fra det hellige sted befale, at alt arbejde skal ophøre. Lad da sjælen i den følgende stilhed fremsynge ordet: »Det skabende arbejde er forbi. Jeg, skaberen, er. Intet andet forbliver, undtagen jeg«.«

De livgivende kræfter, der ganske enkelt passerer gennem det ydre hylster af rummets bestandigt pulserende æter, består af mange forskellige slags. Et af de begreber, som ligger til grund for de astrologiske teorier er, at enhver forms æteriske legeme udgør en del af et solsystems æteriske legeme, og at det derfor er et medium til overførsel af solenergi, planetariske kræfter og de ydre solare eller kosmiske impulser, som esoterisk kaldes »åndedrag«. De kosmiske strålers kræfter og energier er i konstant cirkulation og følger ganske bestemte baner gennem alle dele af rummets æter og passerer derfor konstant gennem enhver ydre forms æteriske legeme. Dette er en grundlæggende sandhed, som nøje må have i erindring, for følgeslutningerne

er mange og forskellige, men alle går tilbage til begrebet om enhed, og til, at al manifestation er ét hele, som man kun kan vide og forstå subjektivt.

Et andet grundlæggende begreb er, at respons fra alle former æteriske legeme og dets evne til at modtage, anvende og overføre er afhængig af centrenes tilstand eller af chakraerne, som de kaldes i østen. Til dem hører ikke kun de velkendte syv store centre, men også et utal af mindre krafthvirvler, som endnu ingen betegnelse har, og som er ukendte i vesten. Reaktionen beror også på det æteriske legemes kvalitet og levedygtighed og på det sammenflettede netværk, hvori centrene har deres plads, og som i sin helhed kaldes den »gyldne skål« eller »vævet«. Hvis dette er fri for hindringer og aflejringer, og hvis dets kanaler ikke er spærrede, finder de cirkulerende stråler, energier og kræfter en god formidler og kan cirkulere uhindret gennem hele legemet. De kan da anvende de centre, som er modtagelige for deres vibrationer, og cirkulere videre til og gennem former i andre naturriger eller det samme. Heri ligger hemmeligheden om al videnskabelig og okkult helbredelse. De, som helbreder, eksperimenterer med det æteriske legeme, men endnu har de kun ringe viden om det. De ved lidt eller intet om deres eget legemes centre, hvorigennem de magnetiske eller andre strømme må flyde; de er uvidende om de æteriske centres tilstand hos dem, de søger at helbrede, og de er uvidende om beskaffenheden af de kræfter, som de ønsker at anvende. Alt, hvad de kan gøre, er at disciplinere deres tilværelse og kontrollere deres begær, således at de kan opbygge et rent legeme og sørge for rene kanaler til passage af kræfter fra og gennem sig selv til andre.

Et tredje begreb, som skal bemærkes her, er, at endnu er former først og fremmest modtagelige for kræfter, som når dem fra andre former på jorden, for de syv grundlæggende typer af energier, som udgår fra de syv planeter, samt for solens livgivende stråle. Alle former i de fire naturriger responderer på

disse mange kræfter, på disse syv energier og på denne ene stråle. Den menneskelige familie er også modtagelig for andre energier og andre solare stråler – men alle farves imidlertid af den kraft, som skabes inden for vor sols indflydelsessfære.

Okkultistens og aspirantens arbejde er at nå frem til en forståelse af disse kræfter og således få kundskab om deres natur og deres anvendelse, deres kraft og vibrationshastighed. Han må også lære at erkende deres kilde og være i stand til at skelne mellem kræfter, energier og stråler. Begynderen kan klart skelne mellem kræfter og energier ved at indse den kendsgerning, at personligheder påvirker os gennem de kræfter, som udgår fra deres formaspekt, men at samme personligheder, rensede og i højere samklang, kan være overførere af sjælens energier.

Stort set består menneskehedens opgave i at overføre energi til de lavere naturriger, medens Hierarkiets opgave, i sin relation til menneskeheden, består i at overføre energier fra de åndelige sfærer, fra andre planetariske centre og fra solsystemet. Når disse energier nedtrappes for at blive overført, så differentieres de til kræfter.

De studerende må ikke lade sig forvirre af, at emnet er indviklet. De må lære visse omfattende generaliseringer og huske, at efterhånden som sjælens alvidenhed bliver benyttet, så kommer der gradvis til at fremtræde mere detaljerede kundskaber.

De andre typer af energi, som vedrører de to første hovedgrupper, som aspiranten har at gøre med, er udelukkende beslægtet med tilværelsens formaspekt. Den tredje og de følgende grupper er:

3. Astral energi.
4. Den lavere konkrete tænkeevnes energi, chitta, det mentale stof.
5. Personlighedens energi.
6. Planetarisk energi.
7. Solenergi eller livets ånde.

Disse kan opdeles i undergrupper således:

3. *Astral energi*. Denne udgår fra:

- a. Et menneskes eget astrale eller sansende legeme.
- b. Menneskeheden som helhed.
- c. Det astrale plan i omfattende betydning.
- d. »Solens hjerte.«

4. *Mental energi*. Denne udgår fra:

- a. Det individuelle chitta eller mentale stof.
- b. Mentaliteten af:
 1. Menneskeheden som helhed.
 2. Den specielle race, som mennesket tilhører.
- c. Det mentale plan som helhed.
- d. Det universelle sind.

5. *Personlighedsenergi*. Denne udgår fra:

- a. Menneskets samordnede form.
- b. Fremskredne mennesker, som er dominerende personligheder.
- c. Grupper dvs.:
 1. Planetens Hierarki. Subjektiv.
 2. Den integrerende gruppe af mystikere. Objektiv.

6. *Planetarisk energi*. Denne udgår fra:

- a. De syv planeter. Dette er grundlaget for astrologisk praksis.

- b. Jorden.
- c. Månen.

7. *Solenergi*. Denne udgår fra:

- a. Den fysiske sol.
- b. Solen, når den virker som overfører af kosmiske stråler.

Astral energi og frygt

Det emne, vi nu skal se på, har stor praktisk betydning, for det vedrører det astrale legeme – det legeme, hvori mennesket frem for alt er polariseret, og som det er mere bevidst om end om noget andet legeme. Det æteriske legeme er i virkeligheden under bevidsthedstærskelen. Mennesker forbliver uvidende om strømmen af kræfter gennem dette legeme, og det nærmeste, de kan komme til en opfattelse af det, er, når der anvendes udtryk som vitalitet eller mangel på vitalitet. Det fysiske legeme på-minder om sin nærværelse, når en uønsket tilstand opstår eller ved tilfredsstillelse af et eller andet begær. Situationen er imidlertid anderledes i forbindelse med det astrale legeme, for det er gennem det, at flertallet får sin livserfaring, og der findes kun få mennesker, som ikke tilbringer størstedelen af deres bevidste liv med at registrere reaktionerne i dette legeme og svinge mellem modpolerne lykke og ulykke, tilfredshed og utilfredshed, sikkerhed og tvivl, mod og frygt. Dette betyder i virkeligheden, at kraften og livet i det emotionelle modtagelige legeme styrer menneskets livsudtryk og former den inkarnerede sjæls erfaring. Derfor er det af værdi for os at forstå, hvilke kræfter det drejer sig om, hvorfra de kommer, og hvorledes de virker og reagerer på mennesket. Her ligger hans kampplads, og her vinder han også sine sejre.

Som indledning til emnet er det tilrådeligt at have i tankerne, at al astral energi er en del af solsystemets astrale energi og at:

1. Menneskets sansende legeme er et atom af substansen i den planetariske Logos' sansende legeme.
2. Den planetariske Logos' sansende legeme (et udtryk som jeg foretrækker frem for udtrykket astral, og som jeg vil fortsætte med at bruge) er et aspekt – ikke et atom – af Sollogos' sansende legeme.

3. Dette er på sin side influeret af og er kanal for sansende kræfter, som udgår fra ufattelige energicentre langt uden for vort solsystem.

Har man dette i tankerne, bliver det tydeligt, at mennesket, som kun er et lille fragment af en større helhed – der på sin side indgår i et endnu større legeme – er mødestedet for kræfter, som er større og mere mangfoldige, end hans hjerne er i stand til at opfatte. Heraf følger dels hans problems kompleksitet og dels alle de muligheder, som vokser frem ved de bevidsthedsudvidelser, som vi kalder indvielser. Enhver strøm af energi, som flyder gennem dette legeme for begær og sansende reaktion, er kun en vej, der fører ham til endnu større kontakter og erkendelser. Der ligger også en beskyttelse for flertallet af menneskene i den kendsgerning, at de endnu har en organisme, der er utilstrækkelig til at registrere og optage de uendelige muligheder, som disse veje til erkendelse tilbyder. Før den mentale organisme er tilstrækkeligt vakt og kontrolleret, er det ikke muligt for mennesket at fortolke og anvende den information rigtigt og korrekt, som hans sensitive legeme skulle kunne overføre til ham, men lykkeligvis endnu ikke gør.

Foruden den stadige cirkulation af planetariske, solare og kosmiske energier gennem sit astrale legeme har ethvert menneske, fra den større helhed, tilegnet sig tilstrækkelig astral energi, så han kan konstruere sit eget individuelle og separate astrale legeme, som er modtageligt for hans specielle tone, farvet af hans specielle kvalitet, og som begrænser eller ikke begrænser ham i overensstemmelse med hans trin på udviklingsstigen.

Dette legeme udgør hans astrale indflydelsessfære og bestemmer grænserne for hans emotionelle respons på livserfaringerne; endvidere bestemmer det ved sin kvalitet rækkevidden af hans begærliv, men er på samme tid i stand til ufattelig ekspansion, udvikling, tilpasning og kontrol på grund af men-

tallegemets og sjælens impulser. Det er også underkastet en vibrationsaktivitet, som er et resultat af dets vekselvirkning med livserfaringerne på det fysiske plan. Således sættes erfaringens store hjul i bevægelse, og dette vil vedvare, indtil Buddhas fire ædle sandheder bliver forstået og virkeliggjort.

Det astrale legeme har i sig modsvarighederne til de æteriske centre eller layacentrene, og gennem dem strømmer de kræfter og energier, som vi tidligere har behandlet, ind i det æteriske legeme. Disse centre fører energier fra de syv planeter og fra solen til enhver del af den astrale organisme og sætter således mennesket i forbindelse med alle solsystemets dele. Dette resulterer i en fiksering af menneskets livsskæbne, indtil den tid kommer, da han bliver bevidst om sin udødelige arv og derved bliver sensitiv over for kræfter, som endnu – for de fleste – er ukendte. Disse kræfter udgår fra formen. Dette er grunden til, at et horoskop ofte er helt korrekt i sin beskrivelse af den uudviklede og endnu ikke vågne, men er helt forkert, når det gælder det højt udviklede menneske. Flertallet af menneskene er det, deres begærlegeme gør dem til. Senere gælder, at »som et menneske tænker således er han«. Det astrale legeme med sine længsler, begær, stemninger, følelser og krav former det fysiske legeme gennem de tiltrækkende kræfter, som flyder igennem det og leder således med usvigelig sikkerhed mennesket frem til opfyldelse af hans begær. Hvis de stærke længsler i en sansende natur domineres af dyriske mål, ser vi et menneske med stærke begær, som lever et liv koncentreret om at tilfredsstille dem. Gælder begæret bekvemmelighed og lykke, ser vi et menneske med en sensuel, skønhedselskende og forlystelsessyg indstilling, praktisk talt helt styret af en selvisk stræben. Således er det gennem alle de mange stadier for begær, gode, dårlige eller almindelige, indtil den nyorientering finder sted, som derefter koncentrerer de astrale energier i en anden retning. Begær forvandles til aspiration. Således tilvejebringes frigørelse fra fødslernes hjul, og mennesket har ikke

mere nødvendig at reinkarnere. Da viser horoskopet sig (som det nu forstås) nytteløst, usandt og uanvendeligt, og udtrykket »horoskopet for egoet eller sjælen«, som undertiden fejlagtigt anvendes, savner mening. Sjælen har ikke nogen individuel skæbne, men er sammensmeltet med den ene. Dens skæbne er gruppens og helhedens skæbne; dens begær er at virkeliggøre den store plan, og dens vilje er herliggørelsen af den inkarnerede Logos.

Jeg vil foreslå de studerende at anskaffe sig *The Science of the Emotions* af Bhagavan Das. Det er en kyndig afhandling om det astrale eller sansende legeme og behandler de faktorer, som i særdeleshed berører aspiranten, når han møder problemet med at forstå og kontrollere sin emotionelle natur, beherske teknikken for udvikling og omorientere den emotionelle natur til videre erfaring samt forberede den til de prøver og udvidelser, som hører til den anden af de større indvielser – dåben og den endelige indtræden i strømmen. Billedelig talt dækkes den erfaring, som venter længere fremme på vejen, af følgende esoteriske formulering:

»Når strømmen forenes med livets flod, kan dens vej spores et kort øjeblik og er derefter borte. Når det sansende livs strømme mødes dér, hvor floden passerer omkring bjergets massive fod, da ses en stor strøm, som flyder mod nord.«

Symbolikken er åbenbar og kan også anvendes til at beskrive de to strømme – ida og pingala – og deres sammensmeltning i den flod af energi, som stiger mod hovedet. Dér findes mødestedet, og dér bringes offeret på bjerget Golgata (hovedskaldsted).

Ved overvejelser over menneskets sansende legeme er det antagelig til størst hjælp, hvis jeg behandler det, der vedrører dets sindsstemninger og almindelige udtryk, for det er kun ved

at behandle virkningerne og søge at mestre dem, at mennesket opnår kundskab om sig selv og således bliver mester.

De mest almindelige manifestationer af astral aktivitet er:

- I. Frygt.
- II. Depression eller den modsatte pol, opstemthed.
- III. Begær efter tilfredsstillelse af animale tilbøjeligheder.
- IV. Begær efter lykke.
- V. Begær efter frigørelse. Højere stræben.

Disse fem punkter indbefatter praktisk taget alle menneskers sansende erfaringer, og vi vil overveje hver af dem ud fra følgende synsvinkler.

1. Årsagen.
2. Virkningen.
3. Styringsmetoden.

I ser, at jeg siger »styringsmetoden« og ikke kontrolmetoden. Aspiranter må lære, at de arbejder med og i kræfter, og at rigtig eller forkert handling på det fysiske plan helt enkelt beror på rigtig eller forkert styring af kraftstrømmene og ikke på, at energierne i sig selv skulle være fejlagtige eller rigtige.

I. Frygt

Dette er en af den astrale energis almindeligste manifestationer, og den er placeret først, fordi den for majoriteten af mennesker udgør tærskelens vogter, og er i sidste instans også den grundlæggende astrale plage. Ethvert menneske ved, hvad frygt er, og rækkevidden af dens vibrationer strækker sig fra det primitive menneskes instinktive frygt på grund af hans uvidenhed om naturens love og kræfter og hans skræk for mørket og det

ukendte til vor tids fremherskende frygt for at miste dem vi elsker, venner, helbred, penge, popularitet, og videre til den endelige frygt hos aspiranten – frygt for nederlag, den frygt, som har sin rod i tvivl, frygt for endelig forkastelse eller tilintetgørelse, dødsfrygten (som han deler med hele menneskeheden), frygt for astralplanets store illusion, frygt for selve livets blændværk, og også frygt for ensomhed på vejen, ja endda frygt for selve frygten. Denne opremsning kunne gøres meget længere, men den er lang nok til at vise, hvor udbredt frygt af alle slags er. Den dominerer de fleste situationer og formørker mange lykkelige stunder. Den reducerer mennesket til et ængsteligt og skræmt atom af sansende liv, som forskrækket står foran tilværelsens vældige problemer, bevidst om sin utilstrækkelighed til at magte alle situationer og ude af stand til at glemme sin frygt og sin tvivl og tage del i sin arv af frihed og liv. Ofte er han så underkuet af frygt, at han bliver bange for sin forstand. Billedet kan ikke farves for mørkt, for frygt er vor tids dominerende astrale energi, og den sensitive menneskehed bukker alt for let under for den.

Man spørger: Hvad er de grundlæggende årsager til frygt? Føres dette spørgsmål tilstrækkeligt langt tilbage i solsystemets esoteriske historie, kan der ikke gives noget forståeligt svar. Kun den fremskredne indviende kan forstå. Frygten har sin rod i selve materiens struktur og er frem for alt et udtryk for eller virkning af tænkningens princip samt et resultat af mental aktivitet. Den kendsgerning, at fugle og andre dyr kender frygt, sætter hele sagen i et videre perspektiv, end om det kun var et spørgsmål om menneskelig brist og resultat af aktiviteten i det menneskelige sinds funktioner. Det skyldes ikke, at mennesket ejer en ræsonnerende tænkeevne, for hvis han brugte sin fornuft på rette måde, ville han kunne eliminere frygten. Den kommer fra det, der kaldes det kosmisk onde – et dramatisk udtryk, som kun siger lidt. Den findes i selve materien og i vekselvirkningen mellem modsætningernes par – sjæl og ma-

terie. Dyr og menneskers sansende sjæle er ubevidst vidende om faktorer som:

1. Altets ufattelige storhed og den dertil hørende følelse af lidenhed.
2. Presset fra alle andre liv og eksistenser.
3. Den ubønhørlige lovs aktivitet.
4. Følelsen af fangenskab, begrænsning og deraf følgende utilstrækkelighed.

I disse faktorer, som opstår af selve den manifesterede proces der består og vokser i styrke gennem tiderne, findes årsagerne til al nutidig frygt og grundlaget for al rædsel, frem for alt den, som er rent psykologisk og ikke kun dyrets instinktive frygt.

Det ville ikke hjælpe at konkretisere emnet yderligere. Til hvilken nytte er det at vide, at frygt er det ondes kvalitet (eller materiens), som fundamentalt farver eller karakteriserer vor planetariske Logos' astrale eller sansende legeme? Hvad ville I opnå ved, at jeg skitserede det store livs problem for jer, det liv i hvem vi lever, røres og har vor væren, når han på sit eget kosmiske plan søger frigørelse og møder sine egne særlige prøvelser og lidelser? Hvordan kan man finde ord, der er tilstrækkelige til at beskrive en kosmisk kamp mellem liv, der er så upersonlige og så ophøjede i bevidstheden, at ordene »hans« eller »han« eller »prøvelser« ganske enkelt er latterlige og ikke gengiver noget aspekt af sandheden eller virkeligheden. Det kosmisk onde, kosmisk fremskridt eller kosmiske problemer kan meget vel vente til det fjerne tidspunkt, da aspiranterne har taget tredje indvielse og har mistet følelsen af separatisme. Efterhånden som de identificerer sig med livsaspektet og ikke med formaspektet, vil de til en vis grad kunne træde ind i vor planetariske Logos' bevidsthedstilstand, sanse hans skæbne og få en flygtig vision af fuldendelsens under.

Lad os derfor begrænse vor opmærksomhed til mennesket og

specielt til det almindelige menneske og se, hvorfra de bølger af frygt kommer, som så ofte får ham til at miste fodfæstet.

1. *Dødsfrygten* er baseret på:

- a. En rædsel for den endelige løsrivelse under selve dødsprocessen.
- b. Skræk for det ukendte og ubestemmelige.
- c. Tvivl på den endelige udødelighed.
- d. Sorg over at efterlade dem, man elsker eller over selv at blive efterladt.
- e. Gamle reaktioner på tidligere voldsomme dødsfald, som ligger dybt i det underbevidste.
- f. Klyngen sig til formlivet, fordi man hovedsagelig identificerer sig med dette i sin bevidsthed.
- g. Gammel fejlagtig lære om himmel og helvede, som begge er lige ubehagelige at se frem til for visse typer.

Idet jeg er fortrolig med emnet, kan jeg tale om døden set både fra den ydre verdens erfaring og fra det indre livsudtryk: Der eksisterer ingen død. Der er, som vi ved, en overgang til et rigere liv, hvor der findes frihed fra den hindring, det er at have et kødeligt legeme. Den løsrivelsesproces, som er så frygtet, eksisterer ikke undtagen i tilfælde af en voldsom og pludselig død, og da er det eneste virkelige ubehag et øjeblikks overvældende følelse af truende fare og undergang, som meget ligner et elektrisk chok. Intet mere. For den uudviklede er døden bogstavelig talt søvn og glemsel, for tænkeevnen er ikke tilstrækkelig vakt til at reagere, og hukommelseslageret er endnu praktisk taget tomt. For den almindelige gode medborger er døden blot en fortsættelse af de levende processer og en fortsættelse af livets interesser og tendenser. Hans bevidsthed og opfattelsesevne er den samme og uforandret. Han fornemmer ikke megen forskel; der bliver sørget godt for ham, og han er ofte uvidende om,

at han har gennemlevet selve dødsepisoden. For den ondskabsfulde og grusomt selviske, for den kriminelle og for de få, som udelukkende lever for det materielle, indtræffer den tilstand, vi kalder »jordbunden«. De lænker, de har smedet til jorden og deres jordiske begærs ensidighed, tvinger dem til at blive nær ved jorden og deres sidste opholdssted. De søger desperat og med alle midler igen at få kontakt med det og igen at komme dertil. I få tilfælde kan det gode og smukke, som fx en stor personlig kærlighed til de efterladte samt erkendelsen af en ikke opfyldt vigtig pligt, fastholde dem i en lignende tilstand. For aspiranten er døden en umiddelbar indgang til et tjenesteområde og et virke, som han kender, og som han straks opdager ikke er nyt. Under sin søvn har han udviklet et område for aktiv tjeneste og skoling. Nu virker han ganske enkelt i dette område i alle døgnets fireogtyve timer (for at bruge det fysiske plans tidsopfattelse) i stedet for under sine sædvanlige få timers jordisk søvn.

Efterhånden som tiden går, og inden det næste århundrede er omme, vil man definitivt erkende, at døden ikke eksisterer i den betydning, som man nu opfatter den. Bevidsthedens kontinuitet vil være så udviklet, og så mange af de højt udviklede mennesker vil komme til at virke i de to verdener samtidig, at den gamle frygt vil forsvinde, og forbindelsen mellem det astrale plan og det fysiske plan vil være så fast etableret og så videnskabeligt kontrolleret, at trancemediernes arbejde heldigvis vil ophøre. Den almindelige trancemediumisme og materialisationer under kontrol af indianerledere er en lige så stor perversion af forbindelsen mellem de to plan, som seksuelle perversioner og forvrængninger er af forbindelsen og det sande forhold mellem kønnene. Jeg henviser her ikke til den clairvoyantes arbejde, hvor ringe det end måtte være, og heller ikke til, at legemet tages i besiddelse af væsener af høj kvalitet, men til materialisationsseancers og ektoplasmas utiltalende fænomener samt til det blinde uintelligente arbejde, der udføres af gamle, atlan-

tiske, degenererede og jordbundne sjæle, de middelmådige indianerledere. Der er intet at lære af dem, og der er meget, der må undgås.

Dødsfrygtens herredømme er næsten slut, og vi vil snart indlede en periode med kundskab og vished, som vil feje al vor frygt væk. Når emnet dødsfrygt behandles, er der kun lidt at gøre ud over at hæve hele emnet op til et mere videnskabeligt niveau og – i videnskabelig forstand – lære menneskene at dø. Der findes en teknik med hensyn til at dø lige så vel, som der findes en til at leve, men denne teknik er i det store og hele gået tabt i den vestlige verden og er også næsten tabt i den østlige verden, undtagen i de få centre, hvor der er vidende. Mere om dette kan vi muligvis tage op senere, men tanken om den nødvendige indstilling til emnet må ikke glemmes af de studerende, som læser dette, og når de studerer, læser og tænker, støder de måske på materiale af interesse, hvilket i tidens løb burde samles og offentliggøres.

2. *Frygt for fremtiden.* Dette er en frygt, som endnu viser voksende tendens, og den kommer til at forårsage megen lidelse i verden, inden den bliver overvundet. Den fremkommer ved tre menneskelige egenskaber:

a. *Instiktive psykologiske tankevaner*, som har deres rødder dybt i den animalske natur og går tilbage til selvopholdelsesdriftens grundlæggende instinkt. Primitive racer viser imidlertid kun lidt af dette. En sindstilstand med forudannelser om fremtiden er hovedsagelig et menneskeligt kendetegn og er spiren til den imaginationsevne, der sammenkædet med de mentale processer til sidst vil glide over i den intuitive meditation og visualisering, som er det sande grundlag for alt skabende arbejde. Men nu for tiden er det en trussel og en hindring. Fortidige lidelser, forfærdelige minder og hjemsøgelse, dybt rodfæstede i det underbevidste, dukker ofte op til overfladen og forår-

sager en tilstand af frygt og bekymring, som ingen fornuft synes at kunne berolige. Vor tids massemedier sætter selv det mindst betydningsfulde i forbindelse med vore medmenneskers tragedier, smerter og lidelser tusinder af kilometer borte. Nutidens økonomiske katastrofe har frembragt en tilstand af masseskræk, og jo mere sensitiv et menneske er, jo mere vil han reagere på denne sindstilstand. Frygten for fremtiden er derfor en smertelig blanding af instinktive erindringer samt forestillinger om det kommende; kun få undgår denne trussel. Bekymringer og uro er ethvert menneskes lod og kan ikke og vil ikke kunne ophæves eller overvindes af nogen mindre faktor end sjælen selv.

- b. *Glimt af forudanelser*, som udgår fra sjælen, der dvæler i det evige nu's bevidsthed. Når kontakten med sjælen er fast etableret, og den videndes bevidsthed er stabiliseret i hjernen, så indebærer forudanelse ikke nogen ængstelse. Billedet vil da kunne ses i sin helhed og ikke i flygtige og ufuldstændige dele, således som det nu er tilfældet. Her er lægemidlet atter det samme: at etablere så nære relationer mellem sjæl og hjerne via den skolede og kontrollerede tænkeevne, så årsag og virkning ses som en helhed og de rigtige foranstaltninger kan træffes for at kunne klare forskellige situationer korrekt og på bedste måde. Det er sjældent, at forudanelse tager den form, der forudsiger lykke, og årsagen er ikke svær at se. Menneskeheden befinder sig ved et punkt, hvor den fortabte søn er bevidst om jordelivets værdiløse ydre skal og tomhed. Han er rede til omhyggeligt at overveje Buddhas budskab, og det er han, fordi han gennem århundreder er blevet overvældet af krig og sult, af begær og økonomisk kamp. Det perspektiv han ser foran sig synes sort og frastødende og fuldt af voldsomme katastrofer.

Hvis mennesket derimod ville drage begrebet broder-

skab, med alt hvad dette begreb indebærer, ind i det daglige liv og arbejde og i alle relationer, det være sig mellem kapitalist og arbejder, mellem politiker og folket, mellem nation og nation og mellem race og race, så ville den fred komme til jorden, som intet kan kuldkaste eller tilintetgøre. Så enkel en regel, og dog ligger den over flertallets mentale opfattelsesevne.

- c. *En mængde individuel bekymring og frygt* kan opfattes af et menneske til trods for, at den ikke har med ham selv at gøre. Det er muligt for et menneske at komme på bølglængde med andre menneskers frygt, medens han selv bogstaveligt talt intet har at frygte. Han kan identificere sig så meget med deres forudannelser om kommende ulykke, at han fortolker dem som sine egne kommende oplevelser. Han er ude af stand til at frigøre sig fra deres reaktioner og optager så meget af giften fra deres mentale og følelsesbetonede aura, at han fejes ind i en sand hvirvel af rædsel og frygt. Hvis han dog bare forstod, at der i hans fremtid ikke ligger skjulte katastrofer. Han er ganske enkelt vildledt, men virkningen på hans astrallegeme og solar plexus er den samme. Dette er det sørgelige forhold nu, hvor der findes så mange tusinder af sensitive, stræbende sjæle, uerfarne med hensyn til, hvordan de skal håndtere verdens karma, vidtåbne for andres lidelser og ude af stand til at skelne mellem deres egen skæbne i den nærmeste fremtid og den skæbne, som angår andre i deres omgivelser.

Der kan også ske det, at den mere fremskredne aspirant og de, der befinder sig på discipelskabets vej, kan komme i kontakt med fortidige vibrationer af ondskab og ulykke på det astrale plan – det onde, som for længst er borte. Ligeledes kan det ske, at de læser et ganske lille fragment af akashakronikken, som berører kommende ulykke for en enkelt eller en gruppe, som de selv måske aldrig kom-

mer til at opleve, men alligevel overfører de den formidlede information til sig selv og kommer derfor til at lide.

3. *Frygt for fysisk smerte.* Nogle mennesker har denne frygt som den bagved liggende årsag til al deres ængstelse, hvor lidt de end kan erkende det. Den er i virkeligheden et resultat af de tre andre former for frygt: den belastning, de udsætter deres astrallegeme for, den spænding, som forårsages ved brugen af forestillingsevnen, samt den ræsonnerende spænding i det fysiske nervesystem. Dette system bliver meget let oversensitivt, hvilket kan forårsage akut fysisk lidelse. Sygdomme og plager, som for den mere almindelige og flegmatiske type ikke ville synes af større betydning, forværres til en tilstand af virkelig kval. Dette burde alle, som tager sig af syge, forstå, og der bør tages skridt til at reducere indflydelsen fra den fysiske tilstand til et minimum ved at bruge smertestillende og bedøvende midler, således at et allerede overanstrengt nervesystem ikke udsættes for overdrevne spændinger.

Man kunne spørge mig, om jeg godkender anvendelse af æter og kloroform ved operationer samt brugen af nerveberoligende medicin. Det gør jeg ikke fundamentalt, men helt afgjort som midlertidig hjælp. Når menneskets kontakt med sin sjæl er fast etableret, og når han har udviklet evnen til efter ønske at gå ind og ud af sit fysiske legeme, så vil disse hjælpemidler ikke længere være nødvendige. De kan imidlertid betragtes som forholdsregler i nødsituationer, nødvendiggjort på grund af verdens karma og menneskeheden udviklingsniveau. Jeg henviser naturligvis ikke til, at hysteriske og uafbalancerede mennesker skal anvende narkotika og andre stimulanser, men alene til den skønsomme brug af smertestillende midler under lægens kyndige vejledning.

4. *Frygt for nederlag.* Dette påvirker mange mennesker på flere

måder. Frygten for ikke at slå til, frygten for ikke at opnå kærlighed og beundring hos dem, man elsker, frygten for, at andre foragter og ser ned på én, samt frygten for at overse en mulighed. Alt dette er aspekter af det kompleks af frygt, som øver indflydelse på så mange fortræffelige menneskers liv. Dette kan være baseret på omgivelser, der er usympatiske og uforstående, eller på en udrustning, der synes utilstrækkelig til sin opgave, og som i mange tilfælde har sin rod i den kendsgerning, at et menneske er en discipel eller en virkelig stor sjæl rede til at betræde prøvestadiets vej.

Dette menneske har haft kontakt med sjælen; han har set visionen og mulighederne; han ser på sin personlighed og jævnfører den med det arbejde, der skal udføres, og med kvaliteten hos de mennesker, som dette har ført ham sammen med. Resultatet er et meget stærkt mindreværdskompleks, fordi det næres af virkelige kraftstrømme oppefra. Vi ved, at energi følger tanke og farves af denne tankes kvalitet. Mennesket, der her tales om, kaster et kritisk og skuffet blik på sin personlighed og derved giver han næring til netop det, som han så dybt beklager og gør sig således endnu mere uskikket til opgaven. Dette er anstrengelsens onde cirkel, som må ophæves af en fuldstændig erkendelse af sandheden, der ligger i ordene: »Som et menneske tænker, således er han«. Lader han sin opmærksomhed hvile på sin alvidende sjæls natur, bliver han lig denne sjæl. Hans tanke er fokuseret i sjælsbevidstheden, og han bliver sjælen i manifestation gennem personligheden.

Dette var kun en kort sammenfatning af de vigtigste former for frygt, som hjemsøger menneskeheden, og en indledning til emnet, som giver mulighed for nogle praktiske forslag.

II. Depression eller dens modsatte pol opstemthed

Når vi berører emnet depression, behandler vi noget, som er så vidt udbredt, at kun få undgår dens angreb. Den er som en smitte, en tåge, der svøber sig om mennesket og gør det umuligt for ham at se klart, gå sikkert og fornemme virkeligheden. Den er en del af den store astrale illusion, og er dette forstået, fremtræder det klart, hvorfor depression eksisterer, for årsagen til den er enten astral eller fysisk og forbundet med forhold i verden eller med personlige forhold. Vi kan derfor studere depression, således som den forekommer for det enkelte menneske, og se på dens årsager. Den forårsages af:

1. Verdens blændværk. Dette trækker et isoleret individ, som ellers er fri for de personlige forhold, der fremkalder depression, ned i verdensreaktionens dybder. Denne verdens blændværk med dets livskraftberøvende og nedslående følger har sine rødder i forskellige faktorer, som vi her kun har mulighed for kort at omtale:
 - a. Astrologiske faktorer, som enten påvirker planetens horoskop og derfor det enkelte menneske, eller racemæssige faktorer. Disse to faktorer bliver ofte overset.
 - b. Solens gang over himlen. Den sydlige bane har tendens til en formindsket vibrationsindflydelse, og aspiranten bør have dette i tankerne om efteråret og de første vinter måneder.
 - c. Månens mørke halvdel, dvs. perioden mod slutningen af månens aftagende fase og den tidlige nymåne. Som man vil vide, påvirker dette meditationsarbejdet.
 - d. Psykologiske faktorer og massernes hæmninger, som utvivlsomt skyldes planetariske kræfter udefra samt planer, hvis hensigt er ukendt for størstedelen af menneskeheden. Disse kræfter, som gennemstrømmer menneskeheden, påvirker de mest sensitive; disse påvirker igen deres omgivelser, og gradvis opbygges der en drivende kraft, som fejer gennem en race eller en nation i en periode eller

cyklus af år og frembringer en tilstand af dyb depression og gensidig mistro. Dette forårsager en sørgelig selvoptagethed, og det vi kalder panik eller en bølge af uro. Den kendsgerning, at konsekvenserne deraf kan gøre sig gældende i militære, økonomiske, sociale eller politiske forhold, at de kan tage form af krig, religiøs forfølgelse, økonomisk depression eller international mistro, er underordnet. Årsagerne ligger i evolutionsprocessens skitserede plan og styres – selv om dette ikke forstås – af det godes lov.

2. Astral polarisering. Så længe et menneske identificerer sig med sit emotionelle legeme, så længe han fortolker livet ud fra sine sindsstemninger og følelser, så længe han reagerer over for begær, præcis lige så længe vil han opleve disse øjeblikke af mistrøstighed, mørke, tvivl, svære kvaler og depression. De har deres årsag i vrangforestillinger, i det astrale plans blændværk, som forvrænger, vender op og ned og vildleder. Der er ikke nogen grund til at dvæle ved dette. Hvis der findes én faktor, som aspiranten bør erkende, så er det behovet for at frigøre sig fra den store illusion. Arjuna vidste dette, og alligevel bukkede han under i fortvivlelse. Men i nødens stund svigtede Krishna ham ikke, men lagde de enkle regler frem i *Gita*, hvormed depression og tvivl kan overvindes. De kan kort sammenfattes således:
 - a. Vid, at du selv er den udødelige ene.
 - b. Kontrollér din tænkning, for det er gennem tænkning, at den udødelige ene kan blive kendt.
 - c. Lær, at formen kun er det slør, som skjuler guddommens herlighed.
 - d. Forstå, at det ene liv gennemstrømmer alle former, hvorfor der ikke findes nogen død, fortvivlelse eller adskillelse.
 - e. Frigør dig derfor fra formsiden og kom til mig for at

dvæle på det sted, hvor lys og liv findes. Således ophører illusionen.

Det er den astrale polarisation, som udsætter mennesket for hans mange emotionelle reaktioner og for bølger af massefølelser af enhver slags. Dette er årsagen til, at han fejes ind i den hvirvel af ukontrolleret energi og fejlrettet emotionel kraft, som fører til verdenskrig, økonomisk panik, religiøs vækkelse eller lynchning. Den hæver ham også til opstemtheds og den uægte lykkes højder, hvor det astrale plans »vildledende lys« afdækker falske glædeskilder eller masseopstemthed – på grund af hans sensitivitet – og trækker ham ind i den hysteriske tilstand, som får udløb i utøjlet løsslupenhed, hvilket er modsætningen til hæmningsløs gråd. Jeg tænker ikke her på sand munterhed eller på den virkelige sans for humor, men på de hysteriske udbrud af opstemthed, som er så almindelige blandt menigmand, og som fører til udmattelse.

3. En afkræftet tilstand af det fysiske legeme. Dette beror på forskellige årsager, såsom:
 - a. Et afkræftet æterisk legeme.
 - b. Fysisk sygdom, som enten er medfødt eller overført fra et andet liv, skyldes ulykkestilfælde eller forkerte emotionelle reaktioner, eller fremkaldt som et resultat af gruppekarma, for eksempel en epidemi.
 - c. Atmosfæriske. Dette bliver undertiden overset, men atmosfæriske forhold, klima, lufttæthed, fugtighed eller tørke, varme eller kulde har alle en bestemt virkning på menneskets psykologiske tilstand.

Studerer I dette nærmere, vil I se, at alle underordnede og kortvarige årsager til depression og opstemthed kan grupperes i en af disse tre kategorier, og når man har fastslået årsagen, vil kuren til helbredelse være åbenbar.

Jeg har forholdsvis udførligt behandlet den astrale krafts to første manifestationer – frygt – for døden, for fremtiden, for lidelser, for nederlag og de mange mindre former for frygt, som menneskeheden er underkastet – og depression – fordi disse to former for frygt udgør tærskelens vogter for mennesket i denne tidsalder og cyklus. Begge indicerer en følelsesbetonet reaktion på psykologiske faktorer og kan ikke behandles ved anvendelse af en faktor som fx mod. De må imødegås med sjælens alvidenhed, der virker ved brug af tænkeevnen, og ikke med dens almagt. Heri ligger der en okkult antydning. Jeg skal ikke behandle de øvrige faktorer, såsom begær efter lykke, efter tilfredsstillelse af animale tilbøjeligheder og efter frigørelse, for de udgør ikke for flertallet et sådant problem som de to første. Der kunne skrives meget om tilkendegivelsen af og årsagen til alt dette, men når frygt og depression er overvundet, så vil menneskeheden nå sin arv af lykke, sand tilfredshed (som de ovenfor antydede begær kun er symboler for) og frigørelse. Lad os først behandle de grundlæggende onder. Når først de bliver behersket, så er alt, som står tilbage, den rette orientering og polarisering i sjælen.

Vi vil derefter betragte overvindelsen af fejlagtig vibration i det astrale legeme, og hvorledes astral energi anvendes i rigtig retning.

Vi har udførligt behandlet emnet om det astrale legeme og gennemgået forskellige fejlagtige måder, på hvilke det gør sin nærværelse mærkbar. Menneskeheden vibrerer hovedsagelig på en eller flere af disse måder, og gennemsnitsmenneskets sansende legeme er næsten aldrig helt fri for sindsstemninger, frygt eller ophidselse. Dette har skabt en tilstand, hvorved solar plexus centret er blevet unormalt udviklet. For flertallet af menneskeheden gælder det, at sakralcentret og solar plexus centret styrer livet, og det er derfor, at begæret efter det materielle liv og det seksuelle liv er så stærkt sammenknyttet. I dyret er solar plexus centret hjernen, og det styrer alle instinktive

reaktioner, men er ikke så nært forbundet med den rene seksualitet som hos mennesket. Når hjernen bliver sensitiv over for den vågnende tænkeevne og ikke længere er fuldt optaget af den mekanisme, der registrerer sanseindtryk, så vil vi kunne opnå den orientering, som til sidst vil hæve bevidstheden op til de centre, der ligger over mellemgulvet. Solar plexus vil da igen blive forvist til sin gamle funktion som et styrende redskab for det rent instinktive, animale liv. For den fremskredne discipel i verden er solar plexus i det store og hele organet for psykisk sensitivitet og vil forblive således, indtil de højere psykiske evner erstatter de lavere, og mennesket fungerer som en sjæl. Da vil det sansende liv synke ned under bevidsthedens tærskel.

Den rette anvendelse af energi

Når vi overvejer overvindelsen af fejltagtig vibration og den rette styring af astral energi, kan det være værdifuldt, hvis vi her meget kortfattet nævner de vigtigste energier, som påvirker den menneskelige organisme og cirkulerer gennem menneskets sansende legeme.

1. Energier der passerer ud og ind gennem jordens sansende legeme, med andre ord jordens entitets astrale legeme. Denne entitet er *ikke* den planetariske Logos, men et væsen af stor magt på den involutionsære bue, som har den samme relation til vor planetariske Logos, som det astrale elementarvæsen har til det menneskelige væsen. Kendsgerninger om dette væsen kan findes i *En afhandling om Kosmisk Ild*. Dets liv er et aggregat af et stort antal liv og de lunare pitrier eller mindre bygmestre, som udgør det sansende liv i vor

planetariske Logos' personlighedsaspekt – en meget stor kraft såvel for det gode som for det onde i den betydning, vi bruger ordet »ondt«. Det onde eksisterer i og for sig ikke og heller ikke det gode i betydning som modsætningernes par. Kun i tid og rum frembringer de forskellige bevidsthedstilstande specielle ydre virkninger. Dette involutionære livs energi har en kraftig virkning på det lille involutionære liv, som vort astrale elementarliv er. Det, der beskytter mennesket mod en fuldstændig sensitiv identifikation med dette større liv, er hans individualitet og kraften fra hans hurtigt koordinerende personlighed.

Mennesket er et enkeltvæsen. Han er et resultat af andre faktorer, og kombinationen af disse faktorer udgør hans beskyttelse mod fuldstændig absorption i det planetariske sansende liv, en absorption som dyrene ikke kan undgå. Ved døden opløses menneskets astrale legeme, og derefter udgør dets partikler atter udifferentierede fragmenter af det store hele.

2. Visse astrale energier, som udstråler fra nogle planetariske former, der findes inden for vort solsystems grænsning, men ikke eksisterer som fysiske planeter og heller ikke på det æteriske plan. Disse former repræsenterer, i planetarisk betydning, to grupper af liv: For det første de astralskaller af planeter, der er ved at smuldre eller er ved at forfalde, som – synlige for den indviede – stadig drejer rundt om vor sol, men som ikke desto mindre hurtigt forsvinder. Vor måne vil komme til at indgå i denne gruppe, når den fuldstændige opløsning af dens ydre form har fundet sted. For det andet de astrale former af de mindre solare liv på den evolutionære bue, som langsomt er ved at tage form, men som endnu ikke har formet et æterisk legeme, og som ikke under denne verdensperiode kommer til at forme et fysisk legeme. Disse to grupper er de planetariske modsvarigheder til de reinkar-

nerende mennesketyper, og til dem, der er gået over og langsomt er ved at slippe deres legeme indtil næste genfø-
delse, eller dem, som helt og holdent har forladt deres skal-
ler.

To af disse astrale former, som undergår en hurtig opløs-
ning, findes nær vor jord, og de udøver en meget stærk
indflydelse. På grund af denne nære relation frembringer de
to typer af begær eller af astrale tendenser blandt menneske-
ne. Den ene frembringer meget af den instinktive tendens til
grusomhed, som man ser hos børn og visse mennesketyper,
og den anden indvirker på seksuallivet og frembringer de
tendenser til perversioner, som forårsager så store vanskelig-
heder nu. Sadistiske tendenser og seksuelle perversioner
forstærkes meget gennem indflydelse fra disse døende astrale
udstrålinger. I fortiden var de endnu mere kraftfulde, fordi
de var nærmere jorden, end de er nu; derfor de rituelle gru-
somheder og rædsler i for eksempel Sodoma og Gomorra.
Deres kraft er hurtigt svindende, og man bør betænke, at de
ville ikke have nogen magt overhovedet, hvis ikke der i
selve menneskeheden fandtes visse instinkter, hvorpå disse
energier kan øve indflydelse. Man bør også have i tankerne,
at deres indflydelse i lemurisk tid var konstruktiv, for den-
gang havde den seksuelle erfaring og den intelligente regi-
strering af smerte plads i planerne hos dem, som bestræbte
sig på at lede dyremennesket til menneskelig bevidsthed –
ikke til sjælsbevidsthed eller end ikke til selvbevidsthed
under denne meget tidlige periode.

Nær vor jord og på vej til genfødelse er et stort liv ved at
antage æterisk form. Dette liv, der befinder sig på den evolu-
tionære bue og ikke udgør livet i en smuldrende skal, har
stor virkning ved indledningen til den nye tidsalder. Denne
virkning er dobbelt: – Gennem udstrålingerne fra dette store
livs astrale legeme fremmes arbejdet med at nedbryde indi-

vidualismens separatistiske mur, som hos menneskene viser sig som selvished, og som i nationer fremmer nationalisme. Gennem sit hurtigt integrerende æteriske legeme sætter dette liv vor planets æteriske legeme i en tilstand med tiltagende og hurtig vibration. I *En afhandling om Kosmisk Ild* findes der en henvisning til en avatar fra Sirius, som kommer for at fremkalde visse planetariske virkninger. Det liv, som vi taler om her, er ikke denne avatar, men er en slags forløber – en Johannes Døberen, som »døber med vand (astrale udstrålinger) og Helligånden«. Mere information om dette kan ikke gives, men det blev nævnt, fordi de energier, som kommer fra disse to faktorer, må tages med i betragtning.

3. Astrale energier, der strømmer fra det tegn i zodiakken, som vi nu træder ind i, Aquarius. Dette tegn, Vandbæreren, er et levende og et emotionelt tegn. Det vil (gennem sin mægtige kraft) stimulere menneskenes astrale legeme til en ny sammenhæng, til et menneskeheds broderskab, som vil slå bro over alle racemæssige og nationale forskelle og føre menneskenes liv frem til syntese og enhed. Dette indebærer en flod af forenende liv af en sådan kraft, som man endnu ikke kan forestille sig, men som – om tusinde år – vil have sammensvejet hele menneskeheden i et fuldkomment broderskab. Den emotionelle virkning vil være at »rense« menneskenes astrale legemer, således at den materielle verden ophører med at udøve tiltrækning, og det kan i sine senere stadier forårsage en tilstand i følelseslivet, der svarer til den tilstand, vi har gennemgået i det materialistiske liv. Alle tegns slutstadier frembringer en overudvikling af den faktor, som de arbejder stærkest med. Nu for tiden er dette tegns virkning konstruktivt for menneskeheds pionerer og destruktivt for det almindelige menneske. Kendsgerninger om den kommende Vandbærer-tidsalder findes i de aktuelle bøger om emnet, og det er ikke til nogen nytte, at jeg udbreder mig om dem.

4. Svage udstrålinger fra »solens hellige hjerte«, som ikke opfattes af masserne, men som umiddelbart fremkalder respons fra menneskeheden mystikere, der i tiltagende grad gør sig gældende i gruppeintegritet af virkelig stor betydning og interesse. Disse udstrålinger er af så høj kvalitet, at menneskeheden i det store og hele ikke kan sanse dem, men mystikerne reagerer og drages mod hinanden, når de føler de nye vibrationer. Deres arbejde er derefter at nedtrappe vibrationen, således at dens virkninger med tiden kan opfattes af de førende i menneskeheden. Det arbejde, som udføres af denne gruppe af mystikere vil derfor uundgåeligt vokse, for »Sollogos' hjerte« slår nu i en takt, som mere ligner denne planets, end det hidtil har været tilfældet (da den ikke er en hellig planet). Det guddommelige livs kærlighed og tanke vendes mod denne »lille datter af en længe fortabt søn«, som vor planet undertiden kaldes i de stores okkulte bøger.
5. En anden masseudstråling, som driver menneskets astrale legeme ind i anspændende aktivitet, er det impulsive begær i det astrale legeme hos det fjerde naturrige eller menneskeriget, opfattet som en helhed eller som et udtryk for ét liv. Menneskeheden sansende legeme reagerer på en endnu ikke erkendt måde på alle ovennævnte fire typer af astral energi; reaktionerne vil være afhængige af det individuelle astrallegemes kvalitet og af dets udviklingsstadium. I denne kendsgerning ligger roden til massepsykologi og pøbelvælde. Her findes også roden til den såkaldte offentlige mening, men det vil vare længe, før de højere læreanstalters psykologer vil nå til erkendelse om disse fire faktorer. Det er med denne type af sansende respons, at de ledende blandt menneskene søger at arbejde ved at forme menneskers tanker for at vække begær efter det ene eller det andet. De arbejder med denne type af sansende stof uden mindste forståelse af situationen og uden nogen indsigt om de faktorer, de har at gøre med; de arbejder magnetisk, hvis de er på anden stråle,

og er de på første stråle ved at vække frygt gennem destruktion. Er de på tredje stråle, anvender de loven om formålstjenlighed. Således arbejder alle tre typer med menneskenes astrale legemer, og deres fremgang beror for en stor del på deres egen type af astrallegeme samt dets evne til at tiltrække andre, som er tilstrækkeligt udviklede til at reagere med passende modtagelighed og derefter videreføre det gode arbejde. Manden på gaden er derfor offer for den astrale kraft fra dem, der styrer ham enten med deres eget formål for øje eller for hans sjæls bedste – for den virker i begge retninger.

6. Det astrale liv eller de sensitive udstrålinger fra et menneskes familie eller venner. De påvirker ham langt mere, end han aner, eller omvendt påvirker han dem, afhængig af hvilken side der er positiv, og hvilken der er negativ. Enhver vi møder eller har kontakt med, enhver vi lever med eller omgås daglig, udøver en virkning på os, den være sig god eller dårlig. Enten hæves vor emotionelle natur i god eller højere retning og hjælper således med til dens omorientering, eller også sænkes dens standard, hvilket hindrer udviklingen og drages nedad mod materialisme. Dette kender vi alle til, hvorfor det er unødvendigt at uddybe emnet nærmere.
7. Den emotionelle (astral sansende) udrustning, som mennesket besidder, når han træder ind i livet, og som han anvender og opbygger, medens livet skrider fremad. Mange mennesker er offer for et emotionelt legeme, som de selv konstruerede ved at reagere på energierne fra de grupper, der er omtalt ovenfor. Det astrale legeme reagerer på alle udstrålinger af sensitiv karakter på tre måder:
 - a. *Emotionelt*. Det astrale legeme drives til at reagere på en eller anden måde på udstrålingerne fra de menneskers astrale legemer – grupper eller enkeltes – som omgiver

- dem. Dette udsagn giver anledning til et nøjere studium.
- b. *Sensitivt*. Det sensitive astrallegeme reagerer altid på alle indtryk, selv om emotionelt respons savnes, og disciple må lære at skelne nøje mellem disse to. Til tider, når emotionel reaktion, således som den almindeligvis forstås, mangler, så findes der ikke desto mindre en registrering af den oprindelige årsag, som søgte at tilvejebringe en virkning på det emotionelle legeme.
 - c. *Ren reaktion*. Registrering eller vægring mod at registrere eller reagere på et emotionelt indtryk, enten det er godt eller dårligt.

I alle tre tilfælde udvælges et af modsætningernes par, og valget afhænger af den astrale mekanismes kvalitet hos vedkommende menneske. En fjerde metode indbefatter, at mennesket overhovedet ikke er afhængig af det emotionelle legeme og har udviklet evnen til efter ønske at udelukke ethvert sansende indtryk for at kunne tjene med større effektivitet og at elske med større intelligens. Glem ikke, i sidste instans er kærlighed og følelse *ikke* samme sag.

Herefter fremkommer det praktiske spørgsmål: Hvorledes overvinder man en forkert vibration?

For det første: Det er nødvendigt at erkende, hvad en forkert vibration er, og at være i stand til at registrere reaktion. En vibration, en impuls, en emotion og et begær udspringer fra et lavere aspekt af formsiden. De adskiller sig fra den udstråling, der kommer fra sjælen. De to indtryk på det sansende legeme må erkendes som forskellige. Spørgsmålet må stilles: Er denne reaktion en respons på personlighedens liv eller på sjælsbevidsthed. Kommer denne impuls, som søger at drive mit sansende legeme til aktivitet, fra det guddommelige liv i mig, eller kommer det fra formaspektet i en af dets manifestationer? Forårsager den, at mit astrale legeme bliver aktivt på en sådan

måde, at de, som har kontakt med mig, skades eller hjælpes? Bliver de hindrede eller bliver de hjulpet?

Et indgående studium over vore emotionelle reaktioner fører os til at overveje den grundlæggende egenskab, som ikke kan betones stærkt nok, når man ser på verdens nuværende tilstand. *Harmløshed*. Jeg siger jer, at erhvervelsen af harmløshed i positiv betydning (ikke i negativ) indebærer, at det stade, der definitivt leder til indvielsens portal, er nået. At nævne dette synes først at være af ringe betydning og synes at bringe hele spørgsmålet om indvielse på et sådant niveau, at det bliver betydningsløst. Men lad den, der tænker således, praktisere den positive harmløshed, som tilvejebringes ved ret tænkning (fordi den er baseret på intelligent kærlighed), ret tale (fordi den er styret ved selvkontrol) og ret handling (fordi den er grundet på forståelse af loven), og han vil opdage, at forsøget vil fremkalde alle hans væsens ressourcer og kræve lang tid at opnå. Det drejer sig ikke om den harmløshed, der kommer af svaghed og af en sentimental kærlig natur, som ikke bryder sig om besvær, fordi det forstyrrer den etablerede harmoni og fører til ubehag. Det er ikke den form for harmløshed, som den lidet udviklede, negative og kraftesløse mand eller kvinde tilkendegiver, som ingen kraft har til at såre, fordi de ikke besidder en udrustning, hvormed de kan volde fortræd.

Det drejer sig om den harmløshed, som udspringer fra sand forståelse og fra sjælens kontrol over personligheden, som uundgåeligt fører til åndeligt liv i hverdagen. Den udstråler fra en evne til at træde ind i sin næstes bevidsthed og klart at erkende den grad af indsigt, han besidder, og når dette er opnået, er alt tilgivet og glemt i ønsket om at bistå og hjælpe.

Reaktion på fejlagtige vibrationer forhindres dybest set ikke gennem metoden med at »opbygge en skal« eller ved at »isolere sig« gennem styrken fra et mantra eller fra visualisering. Disse to metoder er midlertidige hjælpemidler, hvorved de, som

endnu har noget at lære, søger at beskytte sig. Opbygningen af en skal leder, som I nok ved, til adskillelse og nødvendiggør til sidst overvindelse af vanen med at opbygge en skal, samt nedbrydning og ødelæggelse af de skaller, der allerede er opbygget. Det er lettere at gøre dette sidste end at overvinde vanen. Opbygningsprocessen fortsætter automatisk, indtil aspiranten til slut har opbygget så mange volde omkring sig, at han ikke kan komme ud, ej heller kan der opnås kontakt med ham. Isoleringsprocessen, som er en mere fremskreden praksis og kræver mere magisk kundskab, består af udstråling af visse energier fra det vitale legeme i en bestemt retning, hvilket tjener til at holde andre energier på afstand ved det, som kaldes sammenstød. Gennem dette sammenstød med energier, der nærmer sig, kastes de tilbage og sendes i en anden retning. Men disse energier må gå et eller andet sted hen, og skulle de skade en anden person, er det så ikke den, som forandrede deres retning ved sit ønske om at beskytte sig selv, der er ansvarlig?

Udøvelse af *harmløshed* er den bedste og enkleste arbejdsmetode for aspiranten. Der er da intet i ham, som vil volde nogen som helst livsform skade, og derfor tiltrækker han kun det, der er velgørende. De således tiltrukne velgørende kræfter anvender han for at hjælpe andre væsener. Dette må være det første skridt. Den disciplin det kræver, og den stadige kontrol med alle aktiviteter på den menneskelige evolutions tre plan og med alle reaktioner, bringer det emotionelle legeme ind under den oplyste tænkeevnes dominans, og bevirker tillige en forståelse for hans medmennesker.

For det andet findes der et senere stadium, hvor disciplen lærer at absorbere og forvandle forkerte vibrationer og de energier, som er destruktive. Han har ingen skaller omkring sig eller andre hindringer. Han hverken lukker sig ude eller isolerer sig fra sine medbrødre. Ved *harmløshed* har han lært at neutralisere alle onde udstrålinger. Nu handler han med en ny slags positivitet. Helt og fuldt bevidst om, hvad han gør, samler han

i sig alle onde udstrålinger (destruktive energier og forkerte kræfter), han nedbryder dem til deres bestanddele og sender dem tilbage, hvorfra de kom, neutraliserede, uden kraft og harmløse, men alligevel intakte. I siger, at dette er en svær lektie, som kun bringer lidt til gennemsnitsaspiranten. Således vil det altid være med hensyn til esoterisk undervisning, men de, som ved, vil forstå, og det er til dem, jeg taler.

En endnu mere avanceret metode anvendes af den indviede. Gennem kundskab til loven og til visse magtord kan han befale energierne at vende om og vende tilbage til udgangspunktet. Men denne metode kan vi endnu ikke arbejde med. Vi må endnu øve os meget i harmløshed og holde os dens anvendelse i det daglige liv for øje.

Den rette styring af astral energi kan sammenfattes i sine tre aspekter fra den urgamle Reglernes Bog, der gives til disciple af de første grader. Alle sande esoteriske skoler begynder med kontrol over det astrale legeme, og disciplen må lære disse tre regler udenad samt praktisere dem, når han har udviklet et virkeligt fremskridt i harmløshed.

Regel I. Træd ind i din broders hjerte og se hans lidelse. Tal så. Lad de talte ord formidle den mægtige kraft, som han behøver for at løsne sine lænker. Dog skal du ikke løsne dem for ham. Din opgave er at tale med forståelse. Den kraft, som han modtager, vil hjælpe ham i hans arbejde.

Regel II. Træd ind i din broders tankeverden og læs hans tanker, men kun når dine tanker er rene. Tænk så. Lad de tanker, som således skabes, træde ind i din broders tankegang og blande sig med hans tanker. Hold dig dog selv ubundet, for ingen har ret til at påvirke sin næstes tanker. Det eneste ret, som findes, vil få ham til at sige: »Han elsker. Han står mig bi. Han ved. Han tænker med mig, og jeg er stærk nok til at gøre det rette«. Lær at tale således. Lær at tænke således.

Regel III. Forén dig med din broders sjæl og kend ham, som han er. Kun på sjælens plan kan dette lade sig gøre. Ellers vil denne forening give næring til hans lavere liv. Fokusér derefter på planen. Således vil han kunne se den rolle, som han og du og alle mennesker spiller. Så vil han træde ind i livet og kende det fuldførte arbejde.

En note til disse tre regler siger:

»Disse tre energier – talens, tankens og formålets – benyttes med forståelse af disciplen og sammensmeltet med de vågnende kræfter hos den broder, han forsøger at hjælpe, er de tre energier, som alle adepter arbejder med.«

Det er næsten umuligt at oversætte disse urgamle formler i passende udtryk, men den ovenfor grove omskrivning vil formidle ideen til den oplyste. Disse regler sammenfatter de få tanker, som den almindelige aspirant behøver for at forstå den rette styring af energi, når han er rede til det.

Den nuværende tidsalder og fremtiden

Vi har nu set på det område, som den lille sansende enhed, der benyttes af et enkelt menneskeligt væsen, indtager i relation til den store helhed. Vi har bemærket de forskellige former, som den astrale udvikling antager. Vi har ligeledes omtalt nogle af de kilder, hvorfra astral energi kommer. Vi har set, at hver og en af os er nedsænket i et hav af sansende kræfter, som påvirker os, fordi vi – i henhold til loven – til eget brug har tilegnet os en del af denne universelle energi, gennem hvilken vi står i forbindelse med helheden. Det siges, at en af de typer af astral energi, som vi ikke har omtalt, udstrømmer fra »solens hjerte«. Jeg kan imidlertid ikke gå ind på dette i nogen større udstræk-

ning, da den menneskelige hjerne endnu ikke evner at forstå det, og det menneskelige hjerte endnu ikke evner at tilegne sig det, hvilket først vil ske, når hjertecentret åbnes og er virksomt. Ikke desto mindre kan denne strøm af levende energi sanses i stor målestok, selv om den endnu ikke kan tilegnes i sin rene form. Vi kalder den »Guds kærlighed«. Den er i sandhed denne frit strømmende, udadgående, magnetiske tiltrækkende kraft, som leder enhver pilgrim hjem til sin faders hus. Det er den kraft, som vækker menneskehedens hjerte, og som finder udtryk gennem verdens avatarer, gennem den mystiske længsel, der findes i ethvert menneske, gennem alle bevægelser, der arbejder for menneskehedens bedste, gennem filantropiske og pædagogiske strømninger af alle slags og (i den såkaldte naturverden) gennem det beskyttende moderskabs instinkt. Men det er i virkeligheden en gruppesansning, og først i den kommende Vandbærer-tidsalder vil dens sande natur kunne forstås og anvendes rigtigt. Jeg berører emnet her, da det er en af de faktorer, der bør overvejes. Det er imidlertid kun dem, hvis »hjerter er åbne og opløftet til herren«, som vil vide, hvad jeg taler om.

Det er nytteløst at bekymre sig om det, der ligger langt ude i menneskehedens fremtid. Det er de øjeblikkelige problemer, der kræver opmærksomhed – problemer som er personlige eller racemæssige, og som alle vedrører kontrol af det astrale legeme. Under kaotiske udviklingsmuligheder får egoet eller sjælen lejlighed til at vise sin evne til at øve kontrol inden for sin lille indflydelsessfære. I disse ord ligger den kommende tids særlige anstrengelse for alle aspiranter, og jeg vil – som en vejledning – fremlægge visse forslag, som I kan følge eller afvise, alt efter hvad I anser for klogt.

Vi må huske, at enhver aspirant er et brændpunkt for energi, og at han burde være et bevidst brændpunkt dér, hvor han befinder sig. Midt i al uro og kaos bør hans tilstedeværelse

kunne spores. Loven om aktion og re-aktion virker her, og de store (der forudser behovet for netop sådanne punkter af indre kontakt under perioder med uro i verden, som den nuværende) samler ofte dem, som er aspiranter, til tjeneste på visse steder. De virker da som modvægt og hjælper den almindelige plan, og på samme tid lærer de selv mange nødvendige lektier.

Aspiranterne bør ikke modsætte sig eller tilbagevise presset ej heller bekæmpe eller afværge det, for sådanne metoder vil henlede opmærksomheden på ikke-selvet og føre til forøget kaos. Derimod bør aspiranterne søge at få kontakt med det højere selv, bevare den stabilt og stadigt, samt at være i direkte samklang, således at sjælens kraft og magt kan strømme ud over og gennem den lavere trefoldige natur. Denne gennemstrømning vil frembringe en vedvarende udstråling, der vil påvirke omgivelserne svarende til den indre kontakt og til klarheden i den kanal, som forbinder den fysiske hjerne med det kausale legeme. Aspiranten bør også stræbe efter den selvforømmelse, som smelter sammen med det gode i de mennesker, der kontaktes. Denne selvforømmelse angår det lavere selv. Selvbesindelse og selvforømmelse bør følges ad.

Det menneske, som bestræber sig på at tjene som kontaktpunkt mellem kaotiske forhold og dem, der arbejder for konstruktive mål og orden, bør i alt, hvad han foretager sig, ligeledes bruge den *sunde fornuft*, hvilket er en højst nødvendig faktor. Dette indbefatter altid lydighed mod loven om økonomisering af kraft ved brug af skelneevnen samt virkelig sans for værdier. Hvor disse egenskaber findes, vil man økonomisere med tid, spare på kraft, fordele energi klogt, udelukke overdreven iver, og de store vil kunne forlade sig på aspirantens dømmekraft og således finde en medhjælper.

Al okkult skoling har som mål at udvikle aspiranten, således at han virkelig bliver et brændpunkt for åndelig energi. Det bør imidlertid erindres, at i overensstemmelse med loven vil denne

skoling være cyklisk og have sin ebbe og flod ligesom alt andet i naturen. Tider med aktivitet følger efter tider i pralaya, og perioder, hvor der registreres kontakt, skifter med perioder af tilsyneladende stilhed. Bemærk her ordvalget. Denne skiften beror på loven om periodicitet, og hvis den studerende udvikler sig som ønsket, så følger der efter hver periode i pralaya en periode med større aktivitet og bedre resultater. Rytme, ebbe og flod, og det pulserende livs regelbundne takt er universets evige lov, og når man lærer at reagere på vibrationen fra de høje steder, må man have denne rytmiske periodicitet i tankerne. Samme lov gælder et menneske, en planet, et solsystem – alle centre eller brændpunkter for energi i et større liv. For at et sådant arbejde, som det I udfører, skal kunne lykkes (og det består hovedsageligt i at udvikle evnen til at kunne kontakte visse strømme på de mentale plan – strømme som udstråler fra det højere selv, fra jeres egoiske gruppe eller fra mesteren), så må bestemte ønskværdige tilstande være tilvejebragt. Visse faktorer skal være til stede. Er det ikke tilfældet, så afledes (om jeg så må sige) strømmene, og der opnås ingen kontakt. Er det nødvendigt at beskæftige sig med verdslige ting – og sådanne perioder kommer i hver livscyklus – bør opmærksomheden koncentrerer på disse detaljer, og den højere kontakt vil midlertidigt ikke kunne realiseres. En sådan opmærksomhed på det fysiske plans anliggender indebærer ikke nødvendigvis tab af tid, for det kan være lige så meget en del af planen på dette særlige tidspunkt som enhver anden form for tjeneste. Målet er fuld bevidsthed og et fuldstændigt livsudtryk på alle plan. Husk, at ethvert plan med dets forskellige bevidsthedstilstande i lige høj grad er en del af det guddommelige liv. Det, der endnu savnes hos flertallet af aspiranter, er en bevidsthed for syntese samt evnen til at opretholde og udøve kontinuitet.

Foreligger der emotionelt eller mentalt kaos, så afledes strømmene også, og hjernen registrerer ikke det, som kan ses

og høres i det indre. Er træthed til stede, og det fysiske legeme behøver hvile, så mislykkes ligeledes registreringen af det indre. Det er centrene i det æteriske legeme, der vitaliseres og bliver aktive i dette arbejde for kontakt og for efterfølgende energioverføring; hvis vitaliteten derimod er svag og strømme-
ne af prana ikke assimileres, så sænkes hele vibrationskontak-
ten, og centret magter ikke at registrere hverken vibration eller
respons. Når stimuleringen igen er tilstrækkelig, og de øvrige
forhold er bragt til den nødvendige ro, da kan strømmene atter
kontaktes, og respons og en ny periode med modtagelighed
følger.

Jeg har villet give disse forklaringer, fordi jeg har hørt man-
ge spørgsmål, og ønsker, at den proces, der følges, til en vis
grad må være afklaret. Det ville være godt, hvis alle, som
arbejder, havde en klar forståelse af arbejdets art, og – når det
gælder retningslinjer, som så stærkt påvirker deres evne til at
tjene – var fuldt bevidste om hvert skridt, der tages.

Med hensyn til de problemer, som optager opmærksomheden hos alle jer, der lever i denne tid med uro og omvæltninger i verden, så har jeg et opmuntrende ord at give. Endskønt hele verdenssituationen kan virke dyster, og horisonten synes formørket af uvejr, så betænk, at når uroligheder forekommer overalt som nu, så er slutningen nær. I naturen tjener et almindeligt elektrisk uvejr til at rense atmosfæren og indlede en periode med solskin og velgørende livsbetingelser. Vi har haft verdenskrigens elektriske uvejr og en periode, hvor skyerne gradvis spredte sig, medens tordenen rullede omkring os, og pludselige heftige stormvinde og regn kuldcastede håbet hos dem, der længtes efter solskin. De, som med tålmodighed fortsætter arbejdet, som bevarer den indre ro og sikkerhed, som taber personlighedernes betydning af syne og kun tænker på de formløse kræfter, der virker gennem alle former og tider, vil se, at kaos bliver til orden, at tidligere destruktion bliver til konstruktion og nytilpasning; de vil se, at nye livskræfter frigøres,

hvilket hidtil var udelukket på grund af de krystalliserende skaller, som mennesket opbyggede. Hold derfor den indre vision fast og bevar den tålmodighed, som bærer gennem de mindre cykler, fordi nøglen til den større cyklus er bevaret med fasthed.

Det kunne være værdifuldt kort at berøre visse grundtanker, som er ved at dukke op i vor tid, og som er produkter af fortiden og et løfte for fremtiden.

Menneskenes tanker har altid været religiøse. Til alle tider har religion eller tanker om Gud, om det uendelige og om det liv, som har skabt alting, eksisteret. Selv de mest uvidende af de primitive racer har erkendt en kraft og forsøgt at definere deres forhold til denne kraft i udtryk som frygt, offer eller forsoning. Fra rudimenterne i naturdyrkelse, fetichdyrkelse og det primitive menneskes afgudsdyrkelse har vi opbygget et billede af sandheden, som, selv om det endnu er ufuldkomment og utilstrækkeligt, virkelig lægger grunden til det fremtidige sandhedens tempel, hvor herrens lys vil blive set, og som vil vise sig at være egnet som udtryk for virkeligheden.

Ud af tidernes mørke er de store religioner opstået. Til trods for, at de adskiller sig i teologi og former for gudstjeneste, og til trods for, at de karakteriseres af uensartethed i organisation og ceremoniel og er forskellige i deres metoder at anvende sandheden på, så har de tre grundlæggende aspekter til fælles:

1. Deres lære med hensyn til Guds og menneskets natur.
2. Deres symbolik.
3. Visse fundamentale doktriner.

Når menneskene erkender dette, og det lykkes dem at isolere den indre betydningsfulde sandhedsstruktur, som er den samme under alle himmelstrøg og hos alle racer, vil den universelle religion, den ene kirke, opstå, og den forenede skønt ikke ensartede tilnærmelse til Gud vil demonstrere sandheden i Pauli

ord: »Én Herre, én tro, én dåb, én Gud alles Fader, som er over alle, gennem alle og i alle«. Teologi vil blive til kundskab om Gud. Doktriner og dogmer vil ikke længere blive betragtet som nødvendige, for troen vil blive baseret på erfaring, og autoritet vil blive erstattet af en personlig forståelse af virkeligheden. Kirkens magt over gruppen vil blive fortrængt af magten fra den vakte sjæl i mennesket; miraklernes tidsalder og diskussionerne om årsagerne til disse mirakler og den deraf følgende skepticisme eller agnosticisme vil give plads for en forståelse af de naturlove, som styrer udviklingen i de naturriger og stadier, der ligger over det menneskelige. Mennesket vil få del i sin guddommelige arv og vide, at han selv er faderens søn og har alle de guddommelige kendetegn, evner og egenskaber, som er hans på grund af hans guddommelige udrustning. Men hvad sker der indtil da? En afstandtagen fra gamle etablerede traditioner, et oprør mod autoriteter, det være sig kirke, dogme, doktrin eller teologi; en tendens til selvbestemmelse og forkastelse af gamle normer, til nedbrydning af gamle barrierer for tænkning og barrierer mellem racer og trosretninger.

Derfor passerer vi nu gennem et overgangsstadium med kaos og tvivl, med oprør og følgelig tilsyneladende tøjlesløshed. De videnskabelige metoder – forskning og analyse, sammenligning og følgeslutning – er blevet tilpasset den religiøse tro. Religionernes historie, doktrinernes grundlag, ideernes udspring samt væksten af Guds-begrebet underkastes forskning og studium. Dette fører til mange diskussioner; til forkastelse af gamle etablerede begreber, hvad angår Gud, sjælen, mennesket og hans skæbne. Åndsretninger med forskellige ideer og metoder har altid eksisteret, og den indiske filosofis seks retninger indbefatter praktisk taget alle menneskets grundlæggende spørgsmål om alt, hvad der vedrører manifestation. Vesten har kun bidraget med meget lidt nyt til disse seks retninger, selv om den vestlige tænkeevne med sin geniale begavelse for videnskabelig teknik og metode har udviklet ideerne og dif-

ferentieret de seks teorier i en mangfoldighed af mindre erklæringer. Ud af dette virvar af ideer, teorier, spekulationer, religioner, kirker, kulter, sekter og organisationer fremtræder der to hovedlinjer i tankegangen – den ene dømt til endeligt at forsvinde, den anden til at forstærkes og vokse til den på sin side giver liv til den (for os) højeste formulering af sandhed, som vil være tilstrækkelig, for den næste tidsalder, og som vil føre mennesket frem til en af templets høje tinder og til indvielsens bjerg. Disse to hovedlinjer er:

1. De, som ser tilbage i tiden, og som hænger fast ved gamle metoder, gamle teologier og reaktionære afvisende måder, når sandhed søges. Disse mennesker anerkender autoritet, hvad enten det er en profet, en bibel eller en teologi. De foretrækker lydighed mod en påtvunget autoritet frem for selvpålagt ledelse af en indre oplyst sjæl. De hører til en kirkes og en regerings tilhængere, og de udmærker sig ved ren hengivenhed og kærlighed, men de vægrer sig mod at erkende den guddommelige intelligens, de er begavet med. Deres hengivenhed, deres kærlighed til Gud, deres strenge men vildledte samvittighed og deres intolerance giver udseende af, at de er hengivne, men de er forblindede af deres egen hengivenhed, og deres udvikling sinkes af deres fanatisme. De tilhører for det meste den ældre generation, og håbet for dem ligger i deres hengivenhed og i den kendsgerning, at selve udviklingen vil føre dem fremad og ind i den anden gruppe.

Denne første gruppe har fået betroet arbejdet med at tilvejebringe krystallisation, hvilket vil resultere i en fuldstændig ødelæggelse af den gamle form. De har fået den opgave at definere de gamle sandheder, således at menneskehedens tænkning kan blive klarere, at uvæsentligt og væsentligt kan erkendes som det, det er, og at grundlæggende ideer fremsættes som kontrast til dogmernes formulering.

Det, der er grundlæggende, vil da kunne ses, og de sekundære og betydningsløse trosretninger derfor afvises, for kun det fundamentale vil være af værdi i den kommende tidsalder.

2. Den anden gruppe består endnu kun af en meget lille minoritet, men den vokser stadig. Det er den indre gruppe, der består af dem, der elsker Gud, de intellektuelle mystikere, de, der har reel kundskab om virkeligheden, og som ikke tilhører nogen religion eller organisation, men som betragter sig selv som medlemmer af den universelle kirke og som »hinandens medlemmer«. De kommer fra enhver nation, enhver race og ethvert folk. Alle hudfarver er repræsenteret såvel som alle åndsretninger, dog taler de samme sprog, lærer efter de samme symboler, betræder den samme vej, har forkastet samme uvæsentligheder og er nået frem til samme kerne af væsentligt trosgrundlag. De genkender hinanden; de har lige stor hengivenhed for åndelige ledere af alle racer, og de anvender hinandens bibler med lige stor frihed. De former den nye verdens subjektive baggrund. De udgør den kommende verdensreligions åndelige kerne; de er det forenende princip, som til slut vil frelse verden.

I fortiden har vi haft verdensfrelserne – gudesønner – som har forkyndt et budskab for verden og dermed forøget lyset blandt menneskene. Nu ved tidens fylde og gennem evolutionen kommer der en gruppe frem, som måske vil bringe frelse til verden, og som – eftersom den legemliggør gruppens ideer og viser gruppens natur og i lille målestok manifesterer den sande betydning af Kristi legeme og giver verden et billede af den sande natur af en åndelig organisme – vil stimulere og give energi til menneskers tanker og sjæle, således at den nye tidsalder vil blive indledt ved en udstrømning af kærlighed, kundskab og harmoni fra Gud selv.

Religioner er i fortiden blevet grundlagt af en stor sjæl, af en avatar eller af en fremstående åndelig personlighed; for

dem alle gælder, at deres liv, ord og lære har sat sit præg på racen og er blevet bevaret gennem mange århundreder. Hvilken virkning vil et budskab fra en gruppeavatar få? Hvilken styrke vil arbejdet have, når det er en gruppe af Guds-kendere, som udfører det, idet de forkynder sandheden og subjektivt er forbundet i den store opgave at frelse verden? Hvilken virkning vil den mission have, der udføres af en gruppe af verdensfrelser, ikke som Kristus-skikkelser, men som til en vis grad kendere af Gud, idet de kompletterer hinandens bestræbelser, forstærker hinandens budskab og udgør en organisme, hvorigennem den åndelige energi og det åndelige livs princip kan gøre sin nærværelse gældende i verden?

En sådan gruppe eksisterer allerede med medlemmer i alle lande. Relativt set er de få, og der er langt imellem dem, men deres antal øges stadig, og deres budskab vil i stadig højere grad blive hørt. De er i besiddelse af den konstruktive ånd; de er opbyggere af den nye tidsalder; de har fået overdraget den opgave at bevare sandhedens ånd og nyorganisere menneskenes tanker, således at menneskehedens tænkning kommer under kontrol og bringes i den meditative og reflekterende tilstand, som gør det muligt at opfatte næste udviklingstrin for guddommelighed.

Med disse to grupper, den reaktionære dogmefaste, og den subjektive gruppe af mystikere, er flertallet af den nye generations unge forbundet. De tilhører ikke nogen af grupperne, men deres begreber er i stor udstrækning blevet forvirret, fordi de anerkender begge grupper. Dette flertal føler sig ikke knyttet til fortiden og vægrer sig derfor ved at acceptere dens autoritet. De tilhører heller ikke den indre gruppe af vidende, som arbejder med den opgave at føre menneskets tanker ind i rette baner, for de har endnu ikke nået et sådant kundskabsniveau. De erkender kun to ting: deres behov for frihed og en intens trang

til kundskab. De foragter fortidens traditioner, de forkaster de gamle formuleringer af sandheden, og da de endnu ikke har noget fast ståsted, men stadig søger og forsker, har vi vor nuværende tilstand med omvæltning, tøjlesløshed og splittelse i verden. Det må ikke glemmes, at denne tilstand er et resultat af kollisionen mellem de tre typer af kraft, som er fremherskende i verden i dag.

1. Den kraft, der hidrører fra dem, som holder fast ved gamle traditioner, og som ved at lægge vægt på formerne og det fortidige, frembringer tilintetgørelse af disse former.
2. Den kraft, som hidrører fra den indre gruppe af mystikere, som under ledelse af planetens Hierarki er ved at opbygge den nye form.
3. Den kraft, som hidrører fra masserne, som ikke tilhører nogen gruppe, og som bruger kraft i blinde og ofte uklogt, indtil den dag kommer, da de erkender, i hvilke konstruktive kanaler kraften klogt kan ledes.

På grund af dette opstår denne overgangsperiodes problem samt nødvendigheden af at formidle en lære, som gør det muligt for den søgende aspirant og for forskeren at finde sig selv. Heraf følger også behovet for at tydeliggøre sjælens love samt sandheden om den individuelle udvikling for dem, der forkaster den gamle tradition og vægrer sig ved at anerkende mystikeren, men alligevel søger at erkende sig selv som frigjorte sjæle. Med denne kundskab vil der følge en stadig vækst af de opbyggende mystikere, for når et menneske har fundet sin sjæl og erkendt forbindelsen til dens udtryksmekanisme, det trefoldige lavere menneske, så går han automatisk ind i det subjektive livs bevidsthed, begynder at arbejde med årsager og går ikke længere vild i virkningernes verden. Da finder han sig selv stående side om side med tidernes mystikere og dem, som ved. Dette er impulsen for den religiøse retning i vor tid og den kommende

tidsalders storhed.

Når det er således, at der i den nuværende verdenssituation i det skjulte og uden menneskenes vidende er ved at dannes en gruppe af mystikere, som udmærker sig ved kundskab, vision og evne til at arbejde på de mentale plan, så skal det også bemærkes, at denne gruppe ikke kun begrænser sig til at bestå af strengt religiøse typer. Mænd og kvinder inden for ethvert område for menneskeligt virke findes i denne gruppe, inklusive videnskabsmænd og filosoffer.

Videnskaben befinder sig i en omdannelsesproces ligesom alt andet i denne tid, og selv om de fleste endnu ikke erkender det, så er deres arbejde med det, de kalder materie, samt deres forskning omkring atomet ved at gå ind i en ny fase. I denne fase vil gamle teknikker og mekanismer efterhånden blive forkastet, og en ny indstilling til og et andet grundbegreb om materiens natur vil kendetegne den nye tidsalder. Ud fra de to tilsyneladende forskellige ideer om atomets natur vil der inden for de nærmeste femogtyve år (skrevet 1934) vokse en forståelse frem om visse energiimpulser, baseret på opdagelsen af de energier, som (gennem deres virkninger på atomare former) frembringer de håndgribelige, konkrete former, der eksisterer i de forskellige naturriger. Sandheden om visse grundlæggende forudsætninger i den evige visdom vil blive påvist, såsom:

1. Sjælen er det formopbyggende princip, som skaber tiltrækning og kohæsion.
2. Denne sjæl er et aspekt eller en type af energi af en anden art end selve materiens energi.
3. Atomet erkendes som en energienhed, men den energi, som driver atomet til at danne de aggregater, som vi kalder organismer og former, har endnu ikke kunnet isoleres. Dette vil mystikere inden for den videnskabelige verden komme til at forstå og arbejde for at bevise i den kommende generation. Det er denne type af energi, manifestationens formopbyg-

- gende energi, der er kilden til alt magisk arbejde; og det er denne energi, der i de forskellige naturriger frembringer form, skikkelse, art, sort, type og de differentieringer, som karakteriserer og kendetegner de utallige former, hvorigennem selve livet manifesterer sig. Det er denne energis kvalitet, som frembringer formernes kvantitet; den er det lys, som er årsag til, at menneskeheden bevidsthed kan registrere de heterogene former, som en ophobning af atomer kan antage.
4. Denne type af energi, som frembringer skikkelserne og formerne og de sammenhængende organismer i alle naturrigerne, er ikke livsprincippet. Dette vil forblive uopdaget og ikke erkendt, indtil den tid kommer, hvor sjælen, eller det kvalitetsgivende princip, som opbygger formerne, er blevet studeret, er blevet erkendt og udforsket.
 5. Dette bliver først muligt, når mennesket tager skridt til at tage mere bevidst del i sin guddommelige arv, og når det som sjæl med kontrol over sin mekanisme (den fysiske, emotionelle og mentale) kan virke bevidst i harmoni med sjælen i alle former.

Dette vil først kunne lade sig gøre, når menneskeheden forstår ovennævnte hypotese og erkender den som en mulighed og søger at påvise som en kendsgerning, at sjælen ligger bag menneskeheden struktur eller manifesterede legeme eller søger at påvise det modsatte. Alle store videnskabsmænd og mennesker, der arbejder inden for den objektive naturs område, har arbejdet som sjæle. De mest bemærkelsesværdige opdagelser inden for fysikkens og kemiens område såvel som inden for andre områder af menneskelig viden er gjort, når en medarbejder inden for et specielt område har ført en hypotese frem med overbevisning, har formuleret den og derefter forsket og videreudviklet sit arbejde skridt for skridt, indtil han har fået kontakt med et aspekt af sandheden, der indtil da ikke var formuleret af noget menneske. Ved at anvende sin intuition

trængte han ind på et nyt område for tænkning; han tog den kundskab, han opdagede, og formulerede og udtrykte den på en sådan måde ved teoretiske, principielle, eksperimentelle eller tekniske anordninger, at den først blev tilgængelig for en bestemt gruppe af mennesker og senere kunne blive forstået og anvendt verden over. Men ved sin tilblivelse var arbejdet af mystisk art og baseret på en mystisk intuition.

Det kan her bemærkes, at tre store opdagelser er nær forestående og kommer til at revolutionere nutidens tænkning og liv gennem de næste to generationer.

En af dem anes allerede og er genstand for eksperiment og forskning, det er frigørelse af atomenergien. (Skrevet i 1934). Dette vil fuldstændig forandre den økonomiske og politiske situation i verden, for den sidste er meget afhængig af den første. Vor tekniske civilisation vil forenkles, en epoke fri for pengenes mareridt (at eje og at ikke-eje) vil indledes, og menneskeheden vil universelt erkende sin status som et brobyggende rige mellem de tre lavere naturriger og det femte eller åndelige rige. Der vil blive tid og frihed til en sjælskultur, som vil afløse vore nuværende uddannelsesmetoder, og betydningen af sjælskræfterne og udviklingen af den overmenneskelige bevidsthed vil blive det vigtigste emne for lærere og elever overalt.

En anden opdagelse vil vokse frem af den nuværende forskning om lys og farve. Farvens virkning på mennesker, på dyr og på organismer i planteriget vil blive studeret, og resultatet af disse studier vil blive udviklingen af æterisk syn eller evnen til at se den næste grad af materie med det rent fysiske øje. Mennesket vil mere og mere tænke og tale i lys-udtryk, og virkningen af kommende udvikling inden for dette område for menneskelig tænkning vil være trefoldig:

- a. Mennesket vil besidde det æteriske syn.
- b. Det vitale eller æteriske legeme, der ligger som en indre

struktur bag de ydre former, vil ses, konstateres og studeres i alle naturriggerne.

- c. Dette vil nedbryde alle racefordomme samt alle adskillelser på grund af hudfarve. Menneskets egentlige broderskab vil blive etableret. Vi vil se hinanden og alle former af den guddommelige manifestation som lysenheder med varierende styrke i klarhed, og vi vil i tiltagende grad tale og tænke i udtryk som: elektricitet, spænding, intensitet og kraft. Menneskets alder og status på evolutionens stige vil bemærkes og blive objektiv synlig. De relative evner hos gamle sjæle såvel som unge sjæle vil kunne erkendes, og derved genoprettes de oplystes styre på jorden.

Læg mærke til, at denne udvikling bliver en opgave for de næste to generationers videnskabsmænd og et resultat af deres anstrengelser. Deres arbejde med substansens atom og deres undersøgelser inden for elektricitetens, lysets og kraftens område vil uundgåeligt bevise relationen mellem former, hvilket er et andet udtryk for broderskab og er en kendsgerning om sjælen, det indre lys og alle formers udstråling.

Den tredje opdagelse, som antagelig vil ske sidst, vil ligge helt inden for det område, som okkultisten kalder magi. Magi vil udvikles gennem studiet af lyd og dens virkning og vil blive et betydningsfuldt redskab i menneskets hænder til brug i skabelsens verden. Fremtidens videnskabsmænd vil tilvejebringe resultater ved at anvende lyd; gennem lyd vil et nyt område for opdagelse åbne sig. Den lyd, som enhver form i ethvert naturrige afgiver, vil blive studeret og erkendt og derved vil forandringer kunne gennemføres, og nye former udvikles. Jeg kan kun give en antydning her, og det er, at frigørelsen af energi i atomet er forbundet med denne nye kommende videnskab om lyd.

Betydningen af det, som på lydens område er sket i verden gennem det sidste århundrede, er hverken blevet værdsat eller

forstået. Uhyrlige virkninger er imidlertid blevet fremkaldt af den stadig tiltagende støj og lyd, der nu for tiden høres ud over hele jorden. Maskiners larm og transportmidlers drønen i alle dele af verden – tog, skibe og flyvemaskiner – samt koncentrationen af menneskeskabte lyde i overbefolkede områder som storbyer, ligesom den almindelige anvendelse af radioen i vore dage, som overfører musikkens lyd til ethvert hjem og til gadelivet, er ved at fremkalde virkninger i menneskenes legemer og i alle livsformer overalt, hvilket først med tiden vil vise sig tydeligt. Visse livsformer i dyreriget og hovedsagelig i planteverdenen vil forsvinde, og den menneskelige mekanismes respons på denne verden af lyd, larm og musik, som den mere og mere vil komme til at befinde sig i, vil blive yderst interessant.

Disse tre opdagelser vil bebude den nye tidsalder, vil frembringe de nødvendige forandringer i denne overgangsperiode, og vil indlede en ny æra, hvori broderskab vil være grundprincippet, eftersom det vil blive en bevist kendsgerning i naturen. Det vil blive en tidsalder, hvor mennesket vil vandre i lyset, for det vil være en verden, hvor indre udstråling erkendes, og hvor arbejdet i verden vil blive udført ved hjælp af lyd og senere ved hjælp af magtord og den skolede magikers arbejde. Disse medarbejdere, der er skolede i at arbejde med substans, og som forstår materiens natur og altid ser i form af lys og forstår lydens formål, vil tilvejebringe de strukturelle ændringer og de materielle forandringer, som bliver grundlaget for en civilisation, der er formålstjenlig for den kommende menneskelige races opgave. Denne opgave vil bestå i bevidst at forene sjælen med dens manifestationslegeme. Der vil også blive etableret kulturelle metoder, som kan føre uudviklede mennesker frem til bedre manifestation og til et sandere livsudtryk, og privilegiet for den kommende generation af videnskabsmænd er at virkeliggøre dette.

Det mest fremtrædende kendetegn for den kommende cyklus

bliver imidlertid inden for det psykologiske område. Set ud fra den moderne materialistisk skolede psykologs synsvinkel vil der fremtræde en ny faktor, som indbefatter en anerkendelse af sjælen.

Psykologernes mekanistiske retning har tjent og tjener et uvurderligt formål, og behavioristernes opdagelser er da også rigtige, selv om de drager fejlagtige slutninger. De tjener som en nødvendig bremse på den mere spekulative og mystisk betonedede retning, som kaldes den introspektive. Som så ofte i verden af i dag vil der med udgangspunkt i disse to store tankestrømninger, den mekanistiske og den introspektive eller subjektive som oven for nævnt, fremkomme en tredje, der vil udtrykke sandheden i dem begge og på rette måde tilpasse dem til hinanden. I større målestok udvikles dette ved sammensmeltningen af occident og orient, af mysticisme og okkultisme. Vi har intet at bebrejde nogen af retningerne, men efterhånden som tænkningen udvikles, så nærmer ideernes hovedstrømninger sig hurtigt hinanden, og heraf vil der opstå en syntese, som vil vise sig at blive en passende platform for den kommende cyklus.

Det kunne være værdifuldt her at være opmærksom på tre tankeretninger inden for psykologiens område.

1. Den mekanistiske retning, som lægger hovedvægten på strukturen, og som helt og holdent tilskriver den menneskelige organismes reaktioner – mentale, emotionelle og fysiske – det materielle aspekt og betragter strukturen som ansvarlig for og ophav til de karakteregenskaber og former for adfærd, som mennesket udviser, både abnorme og normale.
2. Den introspektive retning, der går ind for et selv eller et bevidst noget, som er ansvarlig for tilstande, og som – hvad der til tider er sagt – er »bevidst om bevidsthed«. Denne retnings psykologer erkender strukturen, men går længere og

betrakter visse aspekter af adfærd og visse reaktioner og problemer som uløselige under den rent mekanistiske proces. De nærmer sig mere den okkulte holdning, men går ikke så langt.

3. Derefter er der dem, jeg ville kalde vitalisterne eller den gruppe af psykologer, som indrømmer strukturens kendsgerning, men ser den som underkastet indflydelser fra energier og kræfter, der udstråler fra ydre omgivelser. Disse energier er af en mere omfattende natur end dem, som opstår udelukkende i det indre af menneskets eget selv, og til dem regnes de store grundlæggende drifter, som naturen selv er ansvarlig for, og som kan ses og føles i andet organisk liv end det menneskelige.

Sandheden, som disse retninger værner om, er en og den samme og alle dens aspekter er gensidigt relaterede.

Der findes en mekanisme, hvorigennem det sande menneske virker, og der findes en struktur, som han har opbygget i overensstemmelse med naturlovene, og som han kan lære at anvende og kontrollere. Men han må ifølge den mere subjektive og spekulative retning lære at skelne mellem sig selv som det bevidste bevidsthedscentrum – »jeg'et« på intelligensens trone – og det redskab, hvormed han kan kontakte den ydre verden. Når »jeg'et«, brugeren af dette redskab, kan gøre dette, bliver han bevidst om en anden kendsgerning, og det er, at han ikke alene frembringer og anvender energi, og er ansvarlig for den vitalitet, som han besidder, men at der også findes energier og kræfter i naturen og på planeten og endog ydreplanetariske eller kosmiske kræfter, som han kan respondere på, og som han kan lære at tilpasse og anvende. De tre nuværende retninger står derfor, om end på fosterstadiet, som eksponenter for disse tre faktorer. Under de nuværende forhold med strid og separatisme er disse tre retninger stort set optaget af at modbevise

hinandens teorier. De er alle tre korrekte i fakta, men fejlagtige i deres slutninger. Alle tre har de brug for hinanden, og fra en sammensmeltning af deres tre fremstillinger vil en fjerde fremtræde, som vil være nærmere sandheden end nogen af de andre tre.

Når vi skal til at betragte andre grundlæggende tendenser inden for den gængse tænkning, bliver det tydeligt, at en af de mest fremherskende faktorer er den voksende betydning, der lægges på gruppebevidsthed eller på opmærksomhed over for omgivelserne. Dette opfattes af det almindelige menneske som ansvarsfølelse og viser en egoisk vibration i individet. Dette er et af de første tegn på, at sjælen er begyndt at anvende sin mekanisme. Mennesket lever ikke længere for det enkelte selvs interesser, men han begynder at erkende behovet for at tilpasse sig sine medmenneskers forhold. Han påtager sig pligten at være sin broders vogter i ordets bedste betydning og erkender, at fremgang, tilfredshed, fred i sindet og velstand for ham i virkeligheden kun eksisterer, når hans næste har del i det. Denne erkendelse udvides til stadighed fra kun at omfatte den enkelte til at omfatte staten og nationen og fra at omfatte familie til at omfatte verden. Dette ligger til grund for de store organisationer, broderskaber, klubber, forbund og bevægelser, hvis målsætning er alle menneskers fremgang og velfærd. Nødvendigheden af at give i stedet for at modtage vokser i menneskehedens bevidsthed, og erkendelsen af visse af de grundlæggende begreber, som er knyttet til broderskab, vokser ligeledes støt. Broderskab, som en kendsgerning i naturen, er stort set endnu kun en teori for menneskehedens, men broderskab som et ideal er nu ved at dannes i dens bevidsthed.

En af de store tankestrømninger eller idéretninger, som er bestemt til at skulle forsvinde, er de gængse filosofier, således som vi nu kender dem. Filosofi i dens tekniske betydning som kærlighed til visdom vil tiltage i samme grad, som mennesket forstår visdommens betydning og bliver klogere for hver epo-

ke, der går. Det nuværende filosofiske system har stort set tjent sit formål, som har været at formulere ideer om Gud og hans relation til mennesket, om det guddommelige, om eskatologi og om åndelige slægtskaber.

De filosofiske retningers sidste betydningsfulde indsats er dog endnu ikke udført. Deres plads vil i de kommende århundreder blive indtaget af dem, som i handling og i sandhed bliver kosmologer, for når menneskehedens ord engang bliver forstået og opfattet, og individets betydning bliver værdsat, så vil kosmos' ord få en virkelig og korrekt opmærksomhed, og lovene for og naturen af det store væsen, i hvem vi lever, røres og har vor væren, vil blive studeret. Den kosmiske Kristus kan aldrig kendes af nogen anden end den individuelle Kristus.

Som vi senere skal se, så er mennesket nu i færd med at virkeliggøre sin guddommelighed. Udviklingen har ført fuldkommengørelsen af mekanismen så langt, at den nu er en samordnet, integreret organisme, en brugbar struktur, der står parat til den guddommelige bruger. I løbet af de nærmeste årtier vil kendsgerningen om sjælen blive fastslået, og de introspektive tænkeres samt mystikernes og de okkult studerendes arbejde vil føres frem til det punkt, hvor sjælskraften vil være et etableret begreb i hele menneskeheden, og man vil erkende, at sjælens love træder i stedet for de menneskelige love, dog ikke for at ophæve dem, for det mindre indbefattes altid i det større. Det betyder, at en manifesteret sjæl altid vil følge loven, og eftersom den ikke har tilbøjelighed til at bryde den, så findes der heller ingen tendens fra dens side til at krænke den.

Denne voksende overbevisning om, at sjælen er selvet, viser sig i modstanden mod den teori, der fremstilledes af de filosofiske retninger, som betoner materiens dominans, og som sporer alle fænomener, objektive såvel som subjektive, til materiens aktivitet. Gennem kampen mellem dem, som har forskellige synspunkter, kommer sandheden frem i lyset, ligesom det kan siges i en større sammenhæng, at ånden »bestiger materiens

skuldre« og igen når sin oprindelige position samt den forøgelse i kvalitet, der bliver et resultat af denne erfaring. På grund af dette vil viden træde i stedet for teori og det direkte bevis i stedet for formodning. Menneskenes teoretiseringen om deres guddommelige natur vil snart blive til overbevisning og filosofien til direkte udforskning af sjælen. Det, som er blevet erkendt og indrømmet, selv om det ikke er blevet forstået, bliver genstand for opmærksomhed og forskning, og den dag er ikke langt borte, hvor en eksperimentel videnskab om sjælen vil findes ved universiteterne støttet af offentlige midler. Det bliver ikke bevist for sjælens eksistens, men en analyse af dens natur, hensigt og liv, der vil skabe en opmærksomhed svarende til den, som nutidens videnskabsmænd, inden for deres forskellige områder, vier den mekanisme, som sjælen søger og vil anvende til sidst, for intet kan hindre dette store evolutionære fremskridt.

Jeg vil gerne bringe visse advarende ord og tillige en sammenfatning af en del af det, der tidligere er sagt.

For det første, hold ikke fast ved formen uanset hvilken. Alle former er blot eksperimenter og når til det punkt, hvor de befinder sig i balance – for enten at opløses eller belives.

For det andet, husk, at alle personligheder (vor egen indbefattet) har perioder med ebbe og flod i overensstemmelse med loven. Når personer i fremtrædende stillinger befinder sig i perioder med ebbe, forårsager de nu og da bestyrtelse hos dem, der følger personligheden og ikke den indre Gud i deres eget hjerte.

For det tredje, husk også, at præcis som der i den enkeltes liv kommer perioder, hvor visionen er fordunklet, hvor dalen gennemrejses, og hvor stjernerne skjules af tåge, så er det samme tilfældet i forbindelse med grupper. Men glem ikke, at når dalen er passeret (det gælder alle aspiranter og alle sande åndelige grupper), så ses og bestiges indiviellsens bjerg. Efter formørkelsen følger visionen, og efter nat kommer dag. I de

større cykler, som påvirker kosmiske grupper, kan dette ligeledes ses. I de mindre cykler, som kontrollerer racerne, indtræffer det samme, og den samme lov gælder i alle mindre grupper, helt ned til de grupper af ganske små liv, som hersker i menneskets legemer. Dette må fremhæves.

For det fjerde, tillad ikke jer selv at blive modløse. Modløshed skyldes tre årsager. Frem for alt beror den på nedsat vitalitet i den legemlige organisme. Når dette er tilfældet, stiller det astrale legeme for store krav til det fysiske, og i bestræbelsen på at respondere og ved at mærke den manglende evne til at gøre det ligger en af årsagerne til følelsen af modløshed. Dette angriber ofte dem af jer, der har et forfinet fysisk legeme. Helbredelse for denne type af modløshed er tydelig, er den ikke? Hvile og afslapning bygger op på ny og giver naturen tid til at rette skaden op. Solens prana giver også ny vitalitet, og dette må der tages hensyn til. Når alt kommer til alt, må sund fornuft være et specielt krav ligesom forståelsen af, at arbejdet tilpasses den enkeltes kapacitet og ikke det overvældende behov. Meditér over dette.

En anden årsag til modløshed er overudvikling af den konkrete tænkeevne, som på sin side stiller for store krav til den emotionelle natur og som følge deraf også til den fysiske. En for udviklet evne til at se et emne fra alle sider, en overdimensioneret opfattelse af verdens nød og en for hurtig opfattelse af de mange problemer, som findes i forbindelse med et eller andet specielt emne, forårsager en voldsom vibration i det astrale legeme. Dette fører til nedbrydning af det fysiske legeme, og det resultat, som føles, kalder vi modløshed. Her må sansen for proportioner dyrkes, således at evnen til at afbalancere klogt kan få indpas, og således at mental ligevægt kan opnås. Helbredelsen ligger i erkendelsen af, at tiden, evigheden, evolutionen (kald det, hvad I vil) læger alle sår, og at alting ikke afhænger af individuel anstrengelse. Det er muligt for vise sjæle at fremskynde det gode arbejde, men resultatet

ville ikke desto mindre være sikkert. Selv om de vise sjæle ikke trådte frem, ville udviklingskraften alligevel føre alt videre, om end langsommere. Glem ikke dette. Når modløshed af mental oprindelse overvælder jer, så tilpas jer i stilhed og fornem i kontemplation det endelige resultat af den betydningsfulde faktor, tiden.

En tredje årsag ligger inden for de mere okkulte områder og skyldes afbalanceringen af modsætningernes par. Når pendulet svinger – og det skal og må det gøre – mod det, vi kalder det mørke, det onde og det ikke-ønskværdige, så fremkalder det hos dem af jer, der er orienteret mod lyset, en spænding, som resulterer i ubehag i alle legerne, og som specielt i det fysiske legeme fornemmes som depression. Jo mere sensitivt legemet er, desto større er modtageligheden for denne form for fristelse. Det er et af de forhold, som specielt hindrer aspiranten, Det gør ham negativ og modtagelig over for formsiden og sænker hans vibration. Det forhindrer hans indsats, og som følge heraf lider hans tjeneste for verden. Helbredelse af modløshed ligger ikke i at fremkalde en voldsom modsat vibration. Den ligger i den kloge anvendelse af det mentale legeme og i evnen til at ræsonnere logisk og i at se årsagen til de tilstande, der enten er til stede i jeres egen personlighed eller i jeres omgivelser. På den måde opnås ligevægt. Som tidligere nævnt ligger helbredelsesmidlet også i, at tiden er en forløser. Helbredelse kan tillige ske ved at dæmpe den konkrete tænkeevne og derefter forbinde den med sjælen og via sjælen med den egoiske gruppe og dermed med mesteren. Husk altid, at det er i denne orden, at kontakt med mesteren opnås, og at den, som mere og mere kommer under sjælens ledelse, er den, som mere og mere træder ind i sin mesters bevidsthed.

Efter at han med uselvsk hensigt har forbundet sig med mesteren, følger umiddelbart den velovervejede og koncentrerede bestræbelse på at arbejde helt uanfægtet og uden ønske om at se arbejdets frugter. Såfremt denne proces gennemføres

i længere tid og med tålmodighed, så vil den til sidst resultere i, at der opnås en ligevægtstilstand, som intet kan rukke.

Jeg vil gerne pointere, at der er fem ting, som de, der vælger okkultismens vej, er nødt til at udvikle, og som gruppen specielt burde søge at opnå. De er følgende:

1. Helliget motiv.
2. Absolut frygtløshed.
3. Kultivering af forestillingsevnen klogt afbalanceret gennem den ræsonnerende evne.
4. Evnen til klogt at vurdere et øjensynligt bevis og kun acceptere det, hvis det er foreneligt med det højeste instinkt og intuition.
5. Villighed til at eksperimentere.

Disse fem tendenser tillige med renhed i livet samt regulering af tænkningen vil føre til fuldbyrdsens sfære. Husk også, at det ikke er meningen, at I skal finde frem til alt, hvad der kan vides, men kun til så meget, som klogt kan anvendes for at oplyse menneskeheden og dem, som I, hver og en på sin plads, kan påvirke.

Som I alle kan se, ligger der et virkeligt problem i, hvorledes absolut frygtløshed kan opnås. Al frygt, tvivl og uro skal elimineres. Kan dette gennemføres, vil udviklingen af det indre kontaktpunkt, og kundskaben om, hvorledes der kan åbnes for inspirationens kilder, øges på forunderlig måde. Mange lukker for informationskilderne på grund af en ukontrolleret emotionel natur. Det astrale legeme kan kontrolleres. Spørgsmålet er kun, hvorledes?

1. Ved direkte hæmning. Denne metode kan med fordel anvendes af begyndere, men er dog ikke den bedste. Den virker tilbage på det fysiske legeme, fører til kongestion i det astra-

le legeme, og til en lignende tilstand i det æteriske legeme. Den fremkalder ofte hovedpine, kongestion i leveren og andre forstyrrelser.

2. Ved en direkte forståelse af det, som står på spil, og bevidstheden om, at der for en mesters elev ikke sker andet, end hvad der kan føre til øget kundskab og udvikling og til større nytte i tjeneste. Frygt er hos mange ikke baseret på frygtsomhed (en paradoksal påstand), men ofte på en mental tilstand, fx stolthed. De, som er ved at blive polariseret i det mentale legeme, opdager, at deres frygt er forbundet med intellektet. Den er derfor vanskeligere at overvinde end frygten hos en person, der er polariseret i det astrale legeme. Den sidstnævnte kan anvende intellektet til at eliminere frygten i det astrale legeme. De mentale typer må direkte påkalde egoet, for det højere må altid påkaldes for at tage sig af det lavere. Derfor er det nødvendigt altid at holde kanalen ren. Forsøg ikke at undertrykke frygten. Tving den i stedet bort ved hjælp af substitutionens dynamiske kraft, dvs. metoden med at sætte andre energier i stedet. Dette fører til mit tredje forslag. De studerende i gruppen burde helbrede frygtens vane ved –

3. En direkte metode, som indebærer afslapning, koncentration, stilhed og en gennemstrømning af hele personligheden med rent hvidt lys. Gå fremad på følgende måde:
Lad os sige, at I befinder jer i en panisk tilstand. Meget ubehagelige forestillinger trænger sig på, jeres fantasi løber løbsk, og jeres tænkning forstærker tumulten. Glem ikke, at en emotionel persons frygt ikke er så stærk som jeres. Efter-som I har et stærkt mentallegeme, iklæder I jeres frygts reaktioner i stærkt vitaliseret mental materie, hvilket bevirker, at der skabes en magtfuld tankeform. Denne cirkulerer mellem jer og den frygtede hændelse. Når I erkender dette,

må I fortsætte med at søge ro. I må lade jeres fysiske legeme slappe af, stræbe efter at bringe det astrale legeme i ro så meget, det er muligt, og at stabilisere tænkningen. Visualisér jer selv (personligheden), sjælen og mesteren, med mesteren som triangelns øverste spids. I må derefter roligt nedkalde en strøm af rent hvidt lys, og idet I lader det strømme igennem jeres lavere legemer, vil alt det renses bort, der hindrer. Fortsæt med denne proces, indtil I erkender, at det nødvendige arbejde er gjort. I begyndelsen må dette måske gøres mange gange. Senere vil én gang være tilstrækkelig, og endnu senere vil hele processen være unødvendig, for I vil da have opnået sejr.

Dette gælder den frygt, der er forbundet med personligheden. I anvender kærlighedsaspektet og lader jer gennemstrømme af kærlighed og lys. Den legitime frygt, som opstår fra ting, som har forbindelse med omstændighederne omkring det arbejde, der skal udføres, og fra kendskab til materielle hindringer for arbejdet, skal behandles noget anderledes. Her skal igen en anden bestemt metode følges:

Bring det fysiske legeme i ro.

Bring det astrale legeme i ro ved midlertidigt at hæmme det. Forbind jer med egoet og ræsonner jer frem til den rigtige metode til imødegåelse af vanskeligheden. Efter at have udtømt alle de højere rationelle metoder og efter klart at have set handlingsforløbet –

Hæv da jeres vibration så meget som muligt og nedkald fra intuitionens plan yderligere lys over problemet. Såfremt jeres intuition og fornuft harmonerer og således viser en udvej, så fortsæt. Hævet over enhver tvivl ved I – som en okkult kendsgerning – at nu kan intet ske, som ikke er til det bedste. I er sikre på at få vejledning, og den, som således ser slutningen fra begyndelsen, begår ingen fejl.

En tredje type af frygt – som aspiranter mere og mere kommer i kontakt med, efterhånden som de vokser i styrke og egnethed til tjeneste – er baseret på erkendelsen af de kræfter, som arbejder mod planen og hindrer arbejdet i at blive udført. Okkulte angreb og okkulte kræfter, som uforsonligt kæmper mod aspiranten, vil dukke op; de vil gøre deres kraft mærkbar i det ene eller det andet af vehiklerne og – i sjældne tilfælde – i alle på samme tid, såfremt aspiranten er tilstrækkelig betydningsfuld. Undertiden rettes angrebene direkte mod den enkelte medarbejder, undertiden mod grupper af medarbejdere. For at imødegå dem anvender I første metode med følgende tilføjelser og ændringer:

I forener jer, enten som individ eller som en del af en gruppe, med jeres egen sjæl og *med mestrenes loge*; altså ikke kun med jeres egen mester, men med det broderskab, som I arbejder for. Når der er opnået stilhed, visualiserer I de mestre, I har kendskab til, og efter at have hævet jeres vibration yderligere, forener I jer om muligt med chohanerne, med Kristus og Manuen, alt efter den linje – religiøs eller politisk – I arbejder på, og ad hvilken angrebet kommer. I lader derefter en strøm af violet lys flyde gennem hele den kæde, som I blev forbundet med, og gennem alle vehiklerne. Denne metode må kun anvendes, når behovet er virkelig stærkt, og når nøden er virkelig stor. Årsagen til denne forsigtighed ligger i det æteriske legeme, som reagerer meget voldsomt på den violette farve.

Med disse forsigtighedsregler i tankerne kan frygtens vibration imødegå og til sidst overvindes. For arbejderen falder frygten i to kategorier: – Frygt for, hvad fremtiden indeholder og tvivl angående resultatet af enhver anstrengelse. For de fleste mennesker er den en kombination af dem begge. De fleste aspiran-

ter har ingen grundlæggende tvivl angående det endelige mål, men de betvivler til tider virkeliggørelsen af dette mål i nutiden samt viger tilbage fra anstrengelsens vej, fordi de ved – og ved det med rette – at den gennem prøvelser og ensomhed fører til hierofantens fødder. De plages også af uro og høje vibrationer, som synes at udstråle fra høje åndelige kilder. Stærke vibrationer kommer med stadig stigende frekvens, og efterhånden som menneskeheden gør fremskridt i evolutionen, vil vibrationerne blive stærkere, og reaktionerne må behandles med visdom.

Der manifesteres to ting, når den åndelige vibration er særlig kraftig. Alle gode bestræbelser og synkrone høje vibrationer stimuleres, ligesom alt det, vi kalder »ondt« også stimuleres. Aspiranter bør nøje betænke dette. Der kan opstå en bølge af kriminalitet, men der vil på samme tid vise sig et stigende antal af grupper, der står for åndelige og høje bestræbelser. Virkningen af den forhøjede vibration på jer som aspiranter kan også manifesteres på forskellige måder. Det kan resultere i legemlig træthed, som må behandles ikke så meget gennem søvn og hvile, skønt dette forhold her er nødvendigt, men frem for alt gennem en forandring af vibration, adspredelse og afveksling. For det andet resulterer det ofte i dyb depression, i fuldstændig modløshed i hjertets svigten, når fremtiden betragtes. Se imidlertid denne fremtid i øjnene og husk, at hvad den indeholder afsløres ikke, men at »glæden kommer om morgenen«. Det resulterer også i en sensitivitet i det astrale legeme, som måske er endnu sværere at bære. Dette må efter bedste evne behandles af den enkelte, medens han bevarer de forslag, som jeg har givet, i tankerne. Det resulterer også i en permanent stimulering af atomerne i de forskellige legemer og i deres sammenhængende stabiliserede vibration. Det fører en anelse nærmere mod målet, skønt aspiranten muligvis ikke opfatter det.

Alting afhænger af elevens evne til at fatte den indre betydning af alle begivenheder. Hele hans fremskridt på vejen hviler på hans holdning til at gøre læren til sin egen. Det er kun, når vi forvandler lektionerne på de indre plan til praktisk viden, at

de bliver en del af vor egen erfaring og ikke længere forbliver teoretiske. Udvidelse af bevidstheden burde være en stadig voksende praktisk erfaring. Teorier er ikke af nogen værdi, før vi har forandret dem til kendsgerninger. Heraf følger værdien af at meditere over et ideal. I meditationen vibrerer vore tanker midlertidigt i begrebets rytme, og med tiden bliver denne vibration permanent.

De, som med åbne øjne begynder okkult skoling, må i sandhed tage prisen i betragtning. Belønningen er stor til sidst, men vejen er streng, og den sande okkultist vandrer den alene. Evnen til at stå alene, at påtage sig ansvar og derefter gennemføre alt på egen hånd samt at trodse det onde for det opnåede gode, kendetegner en hvid broder. Vær derfor forberedt på ensomhed, på farer af dunkel og uklar natur og vær beredt på at se jeres liv passere uden nogen belønning, der berører personligheden. Det er først, når bevidstheden udvides, og man finder sin sande plads i det kosmiske hele, at belønningen bliver synlig; men hold op med at frygte og vid, at personligheden kun er noget midlertidigt, og hvad rolle spiller det, om den lider? Et eller andet godt, som opnåedes for det universelle broderskab, en eller anden lov, der blev forklaret og demonstreret i hverdagslivet, kan få mesteren til sidst (ja, til sidst, når alt er overstået) at sige: Godt gjort. Se derfor lige frem. Vend jer hverken til højre eller til venstre. Vejen fører opad til hurtigere vibrationer og større sensitivitet. Forsøg at finde en balance i jeres arbejde og bevar denne balance, for årene indeholder meget arbejde, meget pres og megen lidelse.

Er I stærke nok til at se verdens elendighed, at se katastrofer og dog bevare glæden? Kan I deltage i arbejdet med at fremme menneskehedens evolution og se nødvendigheden af besvær og disciplin uden at gribe ind for at dæmme op for strømmen af sorger? Udvalgte og prøvede sjæle bliver nu skolet over hele verden. Mestrene er overbebyrdede af dette arbejde, og deres tid er mere end optaget. De giver, hvad de kan, men hvorledes det, som gives, bliver anvendt, afhænger helt af den enkelte

aspirant.

De af os, som vogter og er ledere på livets indre side, opfatter måske mere end I, der bærer det fysiske plans byrder og pres, aner. Vi kender jeres fysiske svagheder og en skønne dag vil vi omsider være i stand til at hjælpe med opbygningen af stærke legemer til verdenstjeneste. Med den nuværende astrale smitte er det næsten umuligt for jer, vore kæmpende brødre, at have godt helbred; verdens karma forhindrer det. Det astrale blændværk og det smudsige slam på det mentale plans lavere niveauer inficerer alt, og den, som undgår det, kan prise sig lykkelig. Vi betragter med ømhed alle jer, som med svage og sensitive legemer kæmper, arbejder, lider nederlag, går videre og tjener. Ikke en eneste time i tjeneste, som udføres under smerte og anspændthed, ikke en dags arbejde, som gennemføres med anspændte nerver, træt hoved og tungt hjerte, får lov at passere ubemærket. Vi ved det og er bekymrede, dog må vi intet gøre, som I, der strider i verden, selv kan gøre af det, som skal gøres. Verdens karma opsluger hver og en af jer under denne epoke. Hvis I bare kunne indse, at tiden er kort, og at hvile, glæde og fred nærmer sig.

Den sejr, der kun vindes halvt, de dage, der gennemlevs med et vist mål af fremgang, uden dog at opnå idealet, de minutter af sjælens og legemets udmattelse, når altings tomhed, til og med selve tjenestens, synes at være det eneste synlige, ugerne og månederne med anstrengelse og kamp mod tilsyneladende uovervindelig overmagt, mod evolutionskræfternes vældige magt, mod uvidenhedens enorme magt i verden – alt dette kender vi til. Trøst jer med forvisningen om, at kærlighed styrer alt; fat mod ved indsigten om, at Hierarkiet holder stand.

De, der skal lære verden mere om mestrene, og som er ved at blive skolet til at blive brændpunkter for kontakt, undergår en meget streng disciplinering. De prøves på enhver mulig måde og lærer meget gennem bitter erfaring. De bliver belært om ikke at tillægge påskønnelse nogen betydning. De bliver

skolet i ikke at bedømme ud fra det synlige, men ud fra den indre vision. Evnen til at forstå mesterens hensigt og evnen til kærlighed regnes for at være det mest betydningsfulde. Aspiranter, som søger at blive valgt til at arbejde som disciple, må gøre sig fri af alle former for begær vedrørende personlige ting og, koste hvad det vil, må være villige til at betale prisen for kundskaben. Skal der gives bevis til verden om virkelighedens subjektive side, vil det koste hjerteblod, for kun med »hjertets blod« kan magt blive opnået uden fare og håndteret med visdom. Efterhånden som I går fremad, og som aspiranter studerer naturens skjulte love, vil I kunne erkende, hvor nødvendig den pris er, som I betaler. Den åndelige udvikling af disciplens karakter skal holde trit med hans indre viden. Denne viden vokser på tre måder:

1. Ved helt bestemte udvidelser af bevidstheden, som for disciplen åbner en klar opfattelse af de punkter, der skal opnås. Det skaber i hans tanker en formulering af det, som ligger forude, og som skal forstås, hvilket er det første skridt hen imod at tilegne sig det. På de indre plan viser en mere fremskreden discipel aspiranten det arbejde, der skal udføres, omtrent på samme måde, som en lærer viser en elev den lektion, han skal lære.
2. Det næste skridt er at beherske lektionen og gennem meditation og ved forsøg at udarbejde de opfattede sandheder. Dette er en langvarig proces, for alt skal assimileres og gøres til en fast bestanddel af disciplens inderste jeg, før han kan gå videre. Det er som et regnestykke – tal efter tal, linje efter linje fortsætter arbejdet, indtil resultatet er nået. Dette arbejde udføres både på de indre plan og på det fysiske. I lærdommens hal undervises eleven en kort tid hver nat, før han fortsætter med nogen form for tjeneste. Denne undervisning overfører han til sin fysiske hjernes bevidsthed i form af en dyb interesse for visse emner og med en øget evne til at

tænke konkret og abstrakt om de forskellige okkulte spørgsmål, som optager hans opmærksomhed. Han forsøger at eksperimentere og prøver forskellige metoder med hensyn til at studere lovene, og med tiden når han frem til resultater, som er værdifulde for ham. Tiden går, og efterhånden som han tilegner sig mere viden, antager denne viden en form for syntese, og han bliver rede til at kunne undervise og til at give den sikre viden videre til andre.

3. Ved at undervise andre opnås der yderligere viden. Ved at definere sandhed i undervisningen, udkrystalliseres de lærte kendsgerninger, og i samspil med andres sind hæves aspirantens egen vibration til stadig højere plan, og således kontaktes ny intuition og nye områder af sandhed.

Når én lektion er bemestret på denne måde, pålægges eleven endnu én, og når han har lært en særlig serie af lektioner, tager han sin eksamen og gennemgår en indvielse. Hele den gruppe, han underviser, drager fordel af hans fremskridt, for enhver discipel fører dem, han underviser, med sig fremad på en særlig og udefinerlig måde. Den enkeltes fordel virker tilbage på helheden. En mester fører sine disciple med sig fremad og opad på lignende måde. Temaet er vanskeligt tilgængeligt og er for en stor del en af hemmelighederne ved loven om vibrationernes ekspansion. Logos' indvielse har en universel virkning.

I har ret i jeres antagelse om, at prøvestadiets vej modsvarer de senere perioder af et svangerskab. Ved den første indvielse begynder det, som i Det nye testamente kaldes »barnet i Kristus«, sin pilgrimsrejse på vejen. Den første indvielse står helt enkelt for begyndelse. En vis struktur af ret levevis, tænkning og adfærd er blevet opnået. Den form, som Kristus skal anvende, er blevet konstrueret, og nu skal denne form belives og bebos. Kristus-livet træder ind, og formen bliver levendegjort. Heri ligger forskellen mellem teori og det at gøre denne teori til en del af sig selv. I kan have et perfekt billede eller en fore-

stilling, men der mangler liv. I kan møde en person, som så langt han evner, har formet sit liv med det guddommelige som forbillede. Han er en god kopi, men der mangler dog noget. Hvad er dette noget? Det er manifestationen af den iboende Kristus. Kimen fandtes, men den lå latent. Nu er den næret og bragt til fødsel, og den første indvielse er opnået. Men der mangler stadig meget at gøre. Analogien er fuldkommen. Disciplen Jesus tilbragte mange år mellem fødselen og dåben. De resterende tre indvielser blev taget på tre år. Det samme forhold gælder aspirantens vej.

Den anden indvielse betegner krisen ved at opnå kontrol over det astrale legeme. Efter dåben er der endnu de tre fristelser, der beviser den fuldstændige kontrol over de tre lavere legemer. Derefter kommer transfigurationen, som efterfølges af viden om fremtiden og fuldstændig selvfornægtelse. Vi har derfor følgende:

1. Befrugtningsøjeblikket – dvs. individualiseringen.
2. Ni måneders svangerskab – dvs. livets hjul.
3. Første indvielse – dvs. fødselstimen.

Det er således en vej, hvor en stadig udvidelse af bevidsthed foregår med tiltagende sensitivitet over for de højere vibrationer. Dette viser sig til at begynde med som sensitivitet over for den indre stemme, og det er en af de væsentligste evner for en discipel. De store søger dem, som hurtigt kan adlyde deres sjæls indre stemme. Vi lever i en kritisk tid, og alle aspiranter opfordres også til at gøre sig sensitive over for deres mesters røst. Hans tid er fuldt optaget, og disciplene må øve sig i at blive sensitive over for hans impression. En svag antydning, et fingerpeg, et hastigt forslag, kan være alt, hvad han har tid til at give, og enhver discipel må være på vagt. Presset på mestrene er stort nu, hvor de nærmer sig det fysiske plan. Flere sjæle er bevidste om mestrene nu, end da de udelukkende arbejdede

på mentale plan, og eftersom de nu arbejder på mere fortættede plan, finder selv mestrene forholdene meget vanskelige. Devaer og disciple, aspiranter og de, der befinder sig på prøvestadiets vej, samles nu omkring dem og organiseres i grupper, som tildeles specielle opgaver. Nogle sjæle kan kun arbejde i store menneskemasser, der er knyttet sammen og forenet i en fælles stræben. Det gælder fx flertallet af kristne, som hører til de forskellige kirker. Disse sjæle, som intet kender til okkultismens love, og som kun aner den indre sandhed, arbejder med mere almindelige forberedelser. De får hjælp af grupper af mindre devaer eller engle, som tilskynder, leder og kontrollerer.

Andre, som er mere fremskredne, arbejder i mindre grupper. De idealiserer i større målestok, og blandt dem ses tænkerne og lederne af sociale reformer og af humanitære nydannelser ligesom kirkelige ledere, både kristne og orientalske. De ledes af de højere blå og gule devaer, ligesom den tidligere nævnte gruppe ledes af de blå og rosa.

Bag dem står de endnu mere fremskredne – aspiranterne, disciplene på prøve og verdens disciple. De arbejder alene eller to eller tre sammen, men aldrig i grupper, som er større end ni – den okkulte betydning af disse tal er nødvendig for fremgang i deres arbejde. Store hvide og gyldne devaer bistår dem i deres arbejde.

Bag disse tre grupper står mestrene og de formløse plans devaer – et stort broderskab, som har forpligtet sig til at tjene menneskeheden.

Bevægelser startes for om muligt at forvandle destruktivt arbejde til konstruktivt arbejde. Der er opstået en pause i tilintetgørelsernes arbejde, derfor er tiden kritisk. For øjeblikket findes der mulighed for at vende strømmen og for at genopbygge den sociale struktur.

Det er af denne grund, at hver og en af jer med fornyet kraft må vie sig arbejdet for frelse. Personligheder må ikke længere

være fremherskende. Aspiranter må leve harmløst i tanke, ord og gerning. På den måde vil I hver især udgøre en ren kanal og blive en forpost for mesterens bevidsthed, ligesom I vil udgøre et energicentrum, hvorigennem broderskabet kan virke.

Aspirantens hovedproblem er at beherske den emotionelle natur. Derefter står han som sejrherre på kurukshetras område; skyerne er drevet bort, og fra nu af kan han vandre i lyset. Det må her erindres, at selve denne frihed til at vandre i lyset har sine egne problemer. I spørger, hvordan det kan være? Lad mig give et enkelt, men (tror jeg) overbevisende argument.

Når et menneske bogstavelig talt vandrer i sin sjæls lys, og solens klare lys strømmer igennem ham – og åbenbarer vejen – åbenbarer det på samme tid planen. Samtidig bliver han imidlertid bevidst om den kendsgerning, at planen endnu er meget langt fra at være fuldbyrdet. Mørket viser sig på en sandere måde; kaos, ulykke og nederlag blandt alle verdens grupper står afsløret; de stridende kræfters urenheder og fornedrelse bemærkes, og hele verdens sorg overvælder den bestyrkede – og alligevel oplyste – aspirant. Kan han modstå dette tryk? Kan han blive kendt med sorgen og alligevel vedvarende glæde sig i den guddommelige bevidsthed? Har han evne til at møde det, som lyset afslører og alligevel gå vejen med sindsro, forvisset om, at det gode til slut vil sejre? Vil han blive overvældet af den ydre ondskab og glemme kærlighedens hjerte, som banker bag alt det ydre? Denne situation burde disciplen altid have i tankerne, ellers vil det, som han har opdaget, nedbryde ham.

Men med lysets komme bliver han klar over en ny (for ham) form for energi. Han lærer at arbejde med nye muligheder. Tankens rige åbner sig for ham, og han opdager, at han kan skelne mellem den emotionelle og den mentale natur. Han opdager også, at han kan få tænkeevnen til at indtage den styrende plads, og at sansekræfterne adlyder de mentale energier. »Fornuftens lys« forårsager dette – det lys som altid findes

i mennesket, men som først bliver betydningsfuldt og får indflydelse, når det erfares og bliver kendt, enten fænomenalt eller intuitivt.

I disse tider gives megen urigtig undervisning i forbindelse med sindet og sjælen. De kunne sammenfattes i én lære, givet af en skole, der skal forblive anonym:

»Naturen er grusom og selektiv. Den følger loven om, at den stærkeste overlever; under udvælgelsesprocessen ofres millioner af liv, og mange fødte former bliver til intet. Derfor er opnåelse af sjælsliv en sjælden begivenhed. Kun få mennesker har sjæle, og kun få besidder derfor udødelighed og går følgelig til deres egen magts bolig for aldrig at vende tilbage. Resten er fortabt og opsluges af naturens sædvanlige processer, og menneskeriget som helhed er rent tab med undtagelse af de få fremtrædende og betydningsfulde personer, som fortiden og nutiden frembringer. De har vundet gennem de manges offer.«

Men menneskenes reaktion på denne lære er et tilstrækkeligt svar. Følelsen af udødelighed, visheden om en evig fremtid, den medfødte tro på Gud, lysets åbenbaring, opnåelse af en visdom, som hjælper og bistår, er ikke forbeholdt en Seneca, en Paulus, en Akbar. Den findes (undertiden i sin reneste form) hos den mest ydmyge bonde. Vise ord og råd kan komme fra analfabetens læber, og en viden om Gud og tro på sjælens udødelighed opdages at ligge latent i hjerterne hos mennesker, man mindst venter det, og ofte hos de mest syndige. Men når menneskehedens højt udviklede og mest intelligente opdager den guddommelige flamme i sig selv og vækker den højeste herskers kraft, som bor i deres væsens allerinderste, er de meget tilbøjelige til at placere sig selv i en højere kategori end andre mennesker, og til at klassificere dem, der ikke deler deres

mentale opfattelse om differentieringerne i evolutionens udfoldelse, som helt anderledes end sig selv, hvorfor de slet ikke fortjener navnet gudesønner. De mener, at alle, som ikke arbejder med mental energi, savner sjæle og derfor som individer ikke har det evige liv. Dette er kun tankens blændværk, som udgør en del af separatismens vældige vranglære, og som svagt antyder den kommende tid, hvor tænkeevnen bliver lige så dominerende og vildledende, som sanseløgheden er i vor tid.

Lad os derfor studere de typer af mental energi, hvormed den enkelte skal arbejde og se, hvorledes denne kætterske følelse af adskilthed og »misforstået afvisning«, som den undertiden kaldes, kan ophæves.

Noget af det første, vi må huske, når vi betragter disse typer af energi, er, at deres tendens og virkning lettere kan forstås i en større betydning, hvis de ses i relation til menneskeheden, end hvis deres virkninger ses i forbindelse med et enkelt menneske, der anvender mental energi. Kun få mennesker anvender endnu bevidst denne type af kraft, og kun få kan derfor forstå, hvad den virkelig medfører. I forøget omfang vil mennesker som enheder tage deres intellektuelle arv i besiddelse, men udtrykt i tal er det knap én ud af titusinde, som anvender denne iboende kraft og fungerer bevidst i sit mentale legeme.

Når vi imidlertid ser på menneskeheden som helhed og kaster vort blik tilbage på dens udvikling, kan vi se, hvorledes den mentale energi har haft en helt bestemt virkning og har frembragt iøjnefaldende resultater. Anvendelsen af to faktorer adskiller mennesket fra dyret, enten mennesket anvender dem bevidst eller ubevidst. Begge ligger latente i dyret, men mennesket er det eneste væsen i de tre verdener, som *bevidst* kan drage nytte af dem. Den ene af disse faktorer er *smerte*, og den anden er *skelneevne*. Gennem smerte og den efterfølgende proces med analyse samt relation, hukommelse og visualisering har mennesket lært, hvad han skal undgå, og hvad han skal rendyrke. Dette virker i forbindelse med det fysiske plans

hændelser samt i forbindelse med sansende erfaring. Ved at kunne skelne med hensyn til ideer og til tankestrømninger har mennesket lært at beslutte, hvorpå han skal basere sine aktiviteter inden for alle områder af menneskeligt virke, selv om han kun besidder en ufuldkommen forståelse af ideernes sande natur, og selv om hans anvendelse af de sandheder, han har anet, er ufuldstændig.

At han ofte vælger uklogt, at de ideer, som styrer gruppeadfærd, ikke er de højeste, at den offentlige mening er formet af personlige og selviske interesser er sørgeligt nok alt for sandt. Gennem smerte og ved at lære at bruge evnen til at vælge i ideernes verden arbejder mennesket sig ikke desto mindre stadig hen imod fuld frihed og hen imod fuld kontrol over jorden, hvilket er hans rette arv. *Den gamle kommentar* siger i forbindelse med disse to egenskaber hos mennesket noget, som gengiver megen skønhed, skjult i symbolsk sprog. Når I fundrer over følgende sætninger, må I huske, at vand symboliserer følsomhed eller astral reaktion, og at ild er symbolet for det mentale:

»De stilnende vande svaler. De bringer langsomt lindring og fjerner formen fra alt, der kan berøres. Længe undertrykte begærs skælvende feberhede giver efter for den kølende drik. Vand og smerte ophæver hinanden. Længe varer processen med den kølende drik.

Den brændende ild frigør alt, hvad der spærrer livets vej. Lyksalighed kommer og følger efter ild, ligesom ild følger efter vandene. Vand og ild forener sig og forårsager den store illusion. De frembringer tåge og dis, damp og støj, som tilslører lyset, skjuler sandheden og lukker solen ude.

Ilden brænder heftigt. Smerte og vandene forsvinder. Kulde, hede, dagens lys, den opgående sols udstråling og fuldkommen kundskab om sandheden viser sig.

Dette er vejen for alle, som søger lyset. Først form og hele dens længsel. Derefter smerte. Siden de stilnende vande og tilsynekomsten af en lille flamme. Ilden tiltager, og heden er da virksom inde i den ganske lille sfære og udfører sit brændende arbejde. Ligeledes ses fugtighed og tæt tåge, og til smerten er føjet bedrøvet forvirring, for de, som anvender tankens ild under det første stadium, fortaber sig i et illusorisk lys.

Heden tiltager voldsomt; dernæst kommer tabet af evnen til at lide. Når dette stadium er forladt, fremkommer uhindret den skinnende sol og sandhedens klare strålende lys. Dette er vejen tilbage til det skjulte centrum.

Anvend smerten. Kald på ilden, o pilgrim i et sælsomt og fremmed land. Vandene skyller mudder og dynd bort fra naturens vækst. Ilden brænder de hindrende former, som søger at holde pilgrimmen tilbage, og således bringer den frigørelse. De levende vande fører ligesom en flod pilgrimmen til Faderens hjerte. Ilden tilintetgør det slør, der skjuler Faderens ansigt.«

Noget af det første, enhver studerende må lære, efterhånden som han søger at forstå sindets natur og anvendelse, er, at den offentlige mening må vige for den individuelle bevidsthed om det rette, og at denne individuelle bevidsthed siden må anvendes og koncentreret, således at den ses i sit rette forhold som den levende spire, der kan udvikle sig til den guddommelige blomst hos tankens søn, manasaputraen, og som den tråd, der fører tilbage til den universelle tankes rige. Når denne tråd og denne bevidsthed følges, fører de den enkelte til det rådskammer, hvori det store livs plan og hensigt vil stå åbenbaret, og hvor al menneskelig selvished og egoisme toner bort i Guds viljes klare lys. Ved den rette forståelse og den rette brug af og kontrol over den astrale natur samt ved en opfattelse af den

sansende bevidstheds natur, kan mennesket trænge ind i Guds hjerte og hævet over enhver tvivl vide, at alt er såre godt, for alt er kærlighed. Ved den rette brug af tænkeevnen og den rette forståelse af intellektets natur, kan mennesket træde ind i Guds tanke og vide, at alt er såre godt, for alt er planlagt, og den guddommelige hensigt virkeliggør til stadighed sine målsætninger.

De atlantiske adepter havde til opgave at indpræge det faktum i verdensbevidstheden, at Gud er kærlighed. Dette er et symbolsk udtryk for sandheden ligesom anvendelsen af ordet Gud. De ariske adepter har til opgave at indpræge i verdensbevidstheden, at Gud er vilje. I denne opgave for menneskeheden arbejder de med intellektet med henblik på at bringe det under kontrol og at underordne andre former sindet for herigennem at åbenbare for mennesket visionen om det, som er, og det, som vil komme. Mennesket bringes derved i overensstemmelse med det ene livs esoteriske hovedcenter. I dyreriget forbinder adepterne gennem udviklingen af sanseevnen og den dertil knyttede udfoldelse gennem smerte disse formtyper med naturens hjerte-center. Dette er en udtryksmåde, der formidler en sandhed, som ikke kan udtrykkes klarere, før mennesket besidder en mere omfattende bevidsthed. Gennem planterigets farver bringes disse guddommelige manifestationsformer i vibrationskontakt med det kraftcenter i naturen, som er analogt med menneskets strubecenter.

Med disse ord henviser jeg hovedsagelig til det liv, som kommer til udtryk gennem vor planet, dvs. vor planetariske Logos, men begrebet kan (hvilket er unødvendigt at sige) føres videre til at omfatte det store liv, som vor planetariske Logos kun er en afspejling af og et udtryk for. Mennesket, naturens hjerne; dyrene, udtrykket for hjertet; planteriget, udtrykket for den skabende kraft eller for strubecentret. Disse tre naturriger danner på en forunderlig måde modsvarigheder til de tre højere

centre i mennesket, ligesom de tre riger på den involuionære bue modsvarer de tre lavere centre. Mineralriget er – hvor uforståelig denne idé end må synes for dem af jer, som ikke har livsaspektets bevidsthed – modsvarigheden til solar plexus, dette store udvekslingssted mellem det, som er foroven, og det, som er forneden.

Disse analogier ændrer sig, efterhånden som tiden går. I Lemurien udtrykte menneskeheden, betragtet som et naturrige, solar plexus aspektet, medens dyreriget stod for sakralcentret, og centret ved rygsøjlels basis symboliseredes af planteriget. I midten af den atlantiske epoke, hvor visse store forandringer og eksperimenter gennemførtes, skete der en ændring i hele processen; som I ved fra *Den hemmelige lære* og fra *En afhandling om Kosmisk Ild*, kom visse egoer i inkarnation, og et utroligt fremskridt blev muliggjort gennem deres anstrengelser. Chitta eller det mentale stofs vibration øgedes, og nu har vi perioden med den mest intensive aktivitet i konkret betydning.

Den esoteriske lære siger, at guddommens tre aspekter igen er trefoldige, og derfor kan vi også opdele tænkeevnens energi, hvad angår menneskeheden, i tre aspekter. Vi har derfor:

1. Den lavere konkrete tænkeevne, som kaldes chitta eller mentalt stof i *Yoga Sutraerne*, af Patanjali.
2. Den abstrakte tænkeevne eller det aspekt af tænkeevnen, som står i forbindelse med ideernes verden.
3. Intuitionen eller den rene fornuft, som for mennesket er det højeste mentale aspekt.

Logos' tredje aspekt, som vi kalder det universelle sind, den aktive intelligente guddom, overskygger og indbefatter disse tre aspekter. Kraftbanerne fra disse tre aspekter leder tilbage (dette er et utilstrækkeligt udtryk) til det tredje plan, ligesom de astrale kraftbaner leder tilbage til det andet eller monadiske

plan, selv om de, når det gælder menneskets bevidsthed, kun leder tilbage til det buddhiske eller intuitive plan.

Det er interessant at bemærke, at ligesom monaden, tilskyndet af begær, frembringer den livsform, som vi kalder personligheden, således frembringer det mentale aspekt, som en del af den hensigt, der udarbejdes gennem det universelle sind, på sin side den manifestation, som vi kalder en manasaputra, tankens store søn på det mentale plan. Heraf følger, at det er det mentale princip i menneskeheden, som manifesterer det egoiske legeme, det kausale legeme, karana sarira, den tolvbladede lotus. Vi taler naturligvis her helt i formaspektets udtryk. Årsagen til disse manifestationer findes på de kosmiske plan, hvor den planetariske Logos har sit liv. Fra det kosmiske astralplan kommer den impuls, som frembringer formeksistens og konkret udtryk – for al formtagning er et resultat af begær. Fra det kosmiske mentalplan kommer viljen-til-at-være i tid og rum, som frembringer de syv grupper af egoiske liv og den tredje udstrømning.

Som følge heraf kan man se, hvorledes den indviedes rette anvendelse af energi sætter ham i forbindelse ikke alene med solsystemets højere plan, men også med de kosmiske plan, på hvilke vor Logos har sit personlighedsaspekt – disse ord må opfattes symbolsk. Den indviedes rette anvendelse af fysisk energi giver ham »frihed« på det kosmisk fysiske plan. Den rette brug af astral energi giver ham magt på det kosmiske astralplan, og den korrekte anvendelse af mental energi giver ham adgang til det kosmiske mentalplan. Den logiske slutning bliver, at de tre højere centre i mennesket, når de fungerer perfekt, spiller deres rolle i arbejdet med at føre energier fra disse ophøjede sfærer til den indviedes aktivitetsområde og giver tillige adgang til områder, der hidtil har været lukket for ham.

Ethvert center eller chakra er sammensat af tre koncentriske hvirvler eller hjul, der er indbyrdes forenede, og som i det

åndelige menneske på prøvestadiets vej langsomt bevæger sig i én retning, men fremskynder deres aktivitet gradvis, efterhånden som han nærmer sig portalen til indvielsens vej. Ved indvielse berøres chakraets centrum (et punkt af latent ild), rotationen intensiveres, og aktiviteten bliver firdimensional. Det er vanskeligt at udtrykke disse ideer i ord, som den uindviede kan forstå, men virkningen kunne beskrives som en forandring fra jævn rotation til gnistrende udstråling, et »hjul, som roterer omkring sig selv«, som de gamle skrifter udtrykker det. Heraf følger, at når aspiranten ved renselse, ved at følge reglerne, ved aspiration, der ikke tåler nogen hindringer og ikke viger for smerte, har fået sine centre til at pulsere og rotere, da – og først da – kan mesteren føre ham frem for hierofanten. Initiatoren, som har fuld viden om disciplens stråle og understråle, både den egoiske og personlighedens, og som kender en eventuel karma, der endnu måtte binde ham, berører det center eller de centre, som derefter skal levendegøres, da vil den skjulte ild strømme op og fokuseres. Husk, at der ved levendegørelse af et center altid finder en tilsvarende vitalisering sted af det analoge center i hovedet, indtil de syv centre i legemet og de syv centre i hovedet roterer i fuldkommen harmoni. Husk også, at ligesom de fire mindre stråler går ind i de tre store stråler, så fuldfører de fire mindre centre overensstemmelsen og går ind i pralaya, idet de finder deres brændpunkt i strubecentret. Således vil de tre centre – hoved, hjerte og strube – som leder den indre ild, tillige vibrere i fuldkommen harmoni med de tre større centre i hovedet.

Jeg er klar over, at alt dette forekommer indviklet og teknisk. Det har imidlertid sin plads og er af værdi, og meget, som er meddelt her, vil vise sig at være til nytte, når I alle er gået over på den anden side, og en ny gruppe af aspiranter følger i jeres fodspor. Skoling af det mentale legeme er af værdi, men mange undviger sådanne tekniske detaljer og skjuler sig ved at fremhæve sandhedens livsaspekt, hvilket skyldes en iboende

mental dovenskab. Det, som I nu modtager, er kun den esoteriske læres ABC. Spild derfor ikke tiden med alt for detaljerede slutninger. Alt, hvad der nu er muligt, er at give en bred almindelig oversigt. Vis tålmodighed samt villighed til at erkende den fysiske hjernes begrænsninger og til at acceptere en hypotese. Tro på disse hypotesers mulighed, medmindre jeres intuition gør oprør eller de modsiger tidligere undervisning fra andre af logens budbringere. Jeg dogmatiserer ikke. I disse instruktioner giver jeg jer kun visse informationer – deres rigtighed overlader jeg fremtiden at bevise. Jeg beder jer ganske enkelt om at registrere dem. I de kommende år vil meget af det, som nu synes mærkeligt eller modsætningsfyldt, få sin forklaring, blive udredt og lettere forstået. Ringe kundskab fører til stor forvirring, medmindre den stilles i bero til fremtidig anvendelse, når år med undervisning har øget kundskabsforrådet.

For atter at vende tilbage til vort tema: – Menneskets hjertecenter åbner døren til det, vi kalder »solens hjerte«. Strubecentret åbner vejen til fuld forståelse af den fysiske sols vej, og alle sande astrologer må have dette center i funktion. Hovedcentret åbner vejen til den centrale åndelige sol. Ethvert af dem fører til et af de kosmiske plan via den planetariske modsvarighed.

Dette var en sammenfatning af de tekniske detaljer og kendsgerninger, som (ifølge loven om analogi) udelukkende er af akademisk interesse og intet andet. Selv de af os, som er indviede, ved praktisk taget intet om de kosmiske plan ud over det kosmisk fysiske. Vor bevidsthed er netop lige begyndt at blive solar, og vi stræber efter bedste evne at overvinde de planetariske begrænsninger, som holder os tilbage fra kendskab til solen og sollivet. For aspiranter, som end ikke har kundskab om, hvad planetarisk bevidsthed betyder, har den oven for givne information kun én værdi, og det er, at den fremhæver den store plans syntese, og den kendsgerning, at selv den mindste enhed er en integreret del af helheden. Den underbygger den

idé, at energi er et livsfluidum, der cirkulerer gennem Logos' hele legeme og derfor giver liv til selv det allermindste atom i denne helhed. Det er værdifuldt at stræbe efter at forstå denne fremstilling og at få indsigt i det under, som toner frem. Ikke desto mindre er det spild af tid at fundere over for eksempel det kosmiske astralplan, når til og med egoets plan (det femte underplan af det kosmisk fysiske plan, regnet oppefra og ned) endnu er uopnåeligt for gennemsnitsmennesket og målet for al hans stræben og meditation.

Mennesket kan derfor bedst forstå det universelle sind, således som det kommer til udtryk gennem det, vi kalder den konkrete tænkeevne, den abstrakte tænkeevne og intuitionen eller den rene fornuft.

Den konkrete tænkeevne er den formopbyggende evne. Tanker er ting. Den abstrakte tænkeevne er den mønsteropbyggende evne, der arbejder med de skitser, efter hvilke formerne modelleres. Intuitionen eller den rene fornuft er den evne, der gør det muligt for mennesket at komme i kontakt med det universelle sind og forstå planen i sin syntese, opfatte guddommelige ideer og klart udskille den fundamentale og rene sandhed.

Målet for hele en aspirants arbejde er at forstå de aspekter af tænkeevnen, som han skal lære at arbejde med. Hans arbejde kan derfor sammenfattes således:

1. Han må lære at tænke; han må opdage, at han har en mekanisme, der kaldes sindet, og lære at afdække dens muligheder og dens kræfter. Dette er blevet godt analyseret for os i de første to bøger om *Yoga Sutraer af Patanjali*.
2. Han må dernæst lære at se tilbage på sine tankeprocesser og formopbyggende tendenser og opdage de ideer, som ligger bag den guddommelige tankeform, som verdensprocessen udgør, og således lære at samarbejde med planen og underordne sin egen opbygning af tankeformer disse ideer. Han

må lære at trænge ind i disse guddommelige ideers verden og at studere »billederne af den himmelske helligdom«, som det hedder i Bibelen. Han må begynde at arbejde med skitserne, hvorefter alt, som findes, er modelleret og formet. Han bliver da en studerende symbolist, og fra at have været en afgudsdyrker bliver han nu en guddommelig idealist. Jeg bruger disse ord i deres sande mening og betydning.

3. Fra den udviklede idealisme må han gå endnu dybere, indtil han træder ind i den rene intuitions rige. Han kan da øse af sandheden ved dens kilde. Han træder ind i selve Guds sind. Han opfatter intuitivt såvel som idealiserer og er sensitiv over for guddommelige tanker. De befrugter hans tænkeevne. Når han senere udarbejder dem, kalder han disse intuitioner for ideer eller idealer og baserer alt sit arbejde og sin adfærd på dem.
4. Derefter følger arbejdet med bevidst at opbygge tankeformer baseret på disse guddommelige ideer, der udstråler som intuition fra det universelle sind. Dette foregår gennem meditation.

Enhver sand studerende ved, at dette indbefatter *koncentration* for at kunne fokusere og orientere den lavere tænkeevne mod den højere. Den normale tilbøjelighed med at opbygge tankeformer hindres midlertidigt. Gennem *meditation*, som er den mentale evne til at holde sig i lyset og i dette lys blive klar over planen, lærer han at »bringe de nødvendige ideer frem«. Gennem *kontemplation* opdager han, at han kan træde ind i den stilhed, som vil sætte ham i stand til at øse af det guddommelige sind, at vriste Guds tanke ud af den guddommelige bevidsthed og at *vide*. Dette er det arbejde, som ligger foran enhver aspirant, og derfor er det nødvendigt, at han forstår karakteren af sit mentale problem og af de redskaber, hvormed han skal udføre arbejdet, samt hvordan han skal bruge det, han har lært og vundet, gennem den rette brug af sin mentale udrustning.

Hvorledes skal dette gøres? Hvordan skal ideerne bringes frem, og hvorledes skal tankeformerne derefter opbygges?

Ligeegyldigt hvor ringe eller betydningsløs en enkelt tænker kan synes at være, så udøver han dog en mægtig kraft i samarbejde med sine brødre. Kun gennem menneskenes vedvarende styrke og rigtige tænkning og ved at forstå den korrekte brug af mental energi kan progressiv udvikling fortsætte ad de ønskede linjer. Rigtig tænkning afhænger af mange ting, og det kunne være nyttigt at fremlægge nogle af dem i al enkelthed:

1. En evne til at opfatte visionen. Dette indbefatter evnen til i lille målestok at erkende den arketype, hvorpå logen bestræber sig for at forme racen. Det indbefatter deltagelse i Manusens arbejde samt udviklingen af abstrakt tænkning såvel som tænkning, der tilkendegiver syntese, den glimtvis intuition. Intuitionen fravrister de højere steder et glimt af den ideelle plan, som ligger latent i Logos' sind. Efterhånden som menneskene udvikler denne evne, vil de komme i berøring med kraftkilder, der slet ikke har hjemme på mentale plan, men hvorfra det mentale plan selv henter næring.
2. Efter at have opfattet visionen og have skimtet en brøkdel af skønheden (det er forbavsende, så lidt menneskene ser), har I lejlighed til at føre så meget af planen, som det er jer muligt, ned på det mentale plan. I begyndelsen er jeres opfattelse af den tåget og svag, men den vil efterhånden materialisere sig. I vil opdage, at I kun sjældent kan kontakte den i begyndelsen, for visionen kommer igennem ved hjælp af det kausale legeme, og kun få kan fastholde denne høje bevidsthedstilstand gennem længere tid. Men kampen for at opfatte vil føre til resultater, og lidt efter lidt vil ideen trænge igennem til det mentale plans konkrete niveauer. Derefter bliver den til en konkret tanke, som klart kan visualiseres og anvendes som basis for tænkning.

3. Når dette er fuldført, hvad kommer derefter? Der følger en svangerskabsperiode, en periode, hvor I opbygger jeres tankeform af så meget af visionen, som I kan føre ned til jeres bevidsthed. Dette må gøres langsomt, for det, som ønskes, er en stabil vibration og en velbygget form. Forhastet arbejde fører ingen steder hen. Efterhånden som I opbygger, vil I gradvis fornemme en længsel, et ønske om at se denne vision ført ned til jorden, og at den bliver kendt af andre mennesker. Derefter vitaliserer I tankeformen med jeres viljeskraft – I forsøger at få den til at *være*. Rytmen bliver tungere og langsommere; det materiale, som bygges ind i jeres form, er nødvendigvis grovere, og I opdager, at jeres tankeform af visionen iklædes materie fra det mentale og astrale plan.
4. Lykkelig er den discipel, som kan bringe visionen endnu nærmere menneskeheden og i manifestation på det fysiske plan. Husk, at materialisationen af et hvilket som helst aspekt af visionen på det fysiske plan aldrig er ét menneskes arbejde. Først når visionen fornemmes af de mange, og først når de har arbejdet på dens materielle form, kan deres forenede anstrengelser føre den frem til ydre manifestation. Her ser I værdien af at influere den offentlige mening; den bringer mange hjælpere til de få visionære. Loven står altid ved magt; nedføring medfører differentiering. To eller tre fornemmer intuitivt planen; derefter driver den rytme, de etablerer med deres tænkning, det mentale plans materie til aktivitet, og tænkerne griber ideen. Dette er svært at lære og vanskeligt at udføre, men belønningen er stor.

For dem, der kæmper, stræber og holder ud, bliver glæden mangedoblet, når materialisationen sker. Kontrastens glæde vil blive jeres, for I, som kender til fortidens mørke, vil i fulde drag nyde virkeliggørelsens lys. Den glæde, som et hårdt prøvet kammeratskab giver, vil blive jeres, for årene vil have

bevist jer, hvem der er jeres valgte medarbejdere, og gennem lidelsens fællesskab opstår forstærkede bånd; efter sejren vil fredens glæde blive jeres, thi for den trætte kriger er bedriftens frugter og hvile dobbelt liflige. Glæden ved at deltage i mestrenes plan vil blive jeres, og alt, der forbinder jer tæt med dem, er godt. Glæden ved at have hjulpet med til at trøste en nødlidende verden, at have bragt lys til formørkede sjæle og i nogen grad at have helet verdensnødens åbne sår vil blive jeres; og i bevidstheden om, at tiden var godt anvendt samt i taknemmelighed fra frelste sjæle kommer den dybeste glæde af alle – den glæde en mester kender, når han bidrager til at løfte en broder et lille stykke højere op på stigen. Dette er den glæde, som ligger foran jer alle – og den ligger ikke så langt borte. Arbejd derfor ikke *for* glæden, men *hen imod* den; ikke for belønning, men ud fra et indre behov om at hjælpe; ikke for taknemmelighed, men ud fra den tilskyndelse, der kommer af at have set visionen og af erkendelsen af den rolle, I må spille for at bringe denne vision ned på jorden.

Det er en hjælp at kunne skelne mellem lykke, glæde og lyksalighed:

Lykke har sit sæde i emotionerne og er en personlighedsreaktion.

Glæde er en sjælskvalitet og opleves i tanken, når indre koordinering opnås.

Lyksalighed er åndens væsen, men derom er spekulation frugtesløs, indtil sjælen erkender sin enhed med Faderen. Denne erkendelse følger efter det stadium, hvor det personlige selv forenes med sjælen. Derfor er spekulation og analyse, hvad angår lyksalighedens natur, nytteløs for det almindelige menneske, hvis metaforer og terminologier nødvendigvis må være personlige og stå i forbindelse med sansernes verden. Tænker aspiranten på sin lykke eller glæde? Tænker han på glæde, må den vise sig som en virkning af gruppebevidsthed, af gruppesolidaritet, af at være ét med alle væsener, og kan overhovedet

ikke fortolkes i udtryk som lykke. Lykken kommer, når personligheden møder de forhold, som tilfredsstillende en eller anden del af dens lavere natur; den opstår ved en følelse af fysisk velbefindende, af tilfredshed med sine omgivelser eller omgivende personligheder eller af tilfredsstillende af sine mentale muligheder og kontakter. Det separate selvs mål er lykke.

Når vi imidlertid forsøger at leve som sjæle, afstår vi fra det lavere menneskes fornøjelser, og vi finder glæde i vore grupperelationer og i at tilvejebringe de forhold, som medfører et bedre sjælsudtryk for dem, vi kontakter. At skænke andre glæde ved at skabe de betingelser, hvorved de bedre kan udtrykke sig selv, kan have en fysisk virkning, når vi søger at forbedre deres materielle forhold, eller en følelsesmæssig virkning, når vor nærværelse giver dem fred og opløftelse, eller kan give et intellektuelt resultat, når vi stimulerer dem til tankens klarhed og forståelse. Men virkningen på os selv er glæde, for vor handling har været uselvisk og uden tanke på vinding og ikke afhængig af aspirantens omstændigheder eller verdslige status. Megen lykke går naturligvis tabt på grund af sygdom, når omgivelserne er vanskelige, og trykket fra »genfødsels samlede karma« er stærkt, eller når bekymringer for familie, nation eller race tynger den sensitive personlighed. Ungdommens lykke eller den selvcentrerede tilfredshed hos den selviske, isolerede enkelte (som skjuler sig bag et skjold af beskyttende begær) må ikke forveksles med glæde.

Det virker banalt såvel som okkult paradoksalt at sige, at under personlighedens dybeste lidelse og ulykke kan sjælens glæde erfares og føles. Men det er imidlertid tilfældet, og det er dette, den studerende må stræbe efter. Visse mennesker er lykkelige, fordi de lukker deres øjne for sandheden eller hypnotiserer sig selv og skjuler sig i en skal af illusion. Men aspiranten har ofte nået det stadium, hvor hans øjne er vidt åbne; han har lært at være oprigtig og sand mod sig selv, og han har ikke bygget en adskillende mur op mellem sig selv og andre. Han er

vågen og levende; han er sensitiv og lider ofte. Han undrer sig over, hvorfor det, som verden kalder lykke og fred, tilsyneladende har forladt ham, og han spørger sig selv, hvad der skal komme ud af dette.

Vi, som iagttager og leder på den indre side, våger med kærlig omsorg over alle jer, som befinder jer midt i striden. Vi kan sammenlignes med en generalstabs hovedkvarter, der følger kampens forløb på betryggende afstand. I vor sikkerhed ligger jeres endelige sejr, for vi holder løsningen på mange problemer i vore hænder og anvender denne løsning, når kampen udvikler sig ugunstigt. En ting, som jeg ønsker, I altid skal huske, og som er af vital betydning, er det udsagn, at hemmeligheden ved al udvikling ligger skjult i tilintetgørelsen af formen. Tro ikke, at dette er en talemåde. I vil se den i stadig anvendelse og må være forberedt på dens tilkendegivelse. Mestrene benytter formen til det yderste. De søger at arbejde igennem den og fængsler livet inden for begrænsende mure præcis så længe, som den tjener formålet, og menneskeheden kan undervises gennem denne form. Derefter kommer den tid, hvor formen ikke længere tjener det tilsigtede formål, hvor strukturen hentæres, krystalliseres og lettere kan tilintetgøres. Dens tilintetgørelse bliver da af største betydning og nytte, og den forsvinder, mens en ny form tager dens plads. Vær opmærksom og se, om det ikke forholder sig sådan. Hele tiden ses opbygningen af formen, hele tiden ses dens anvendelse, så længe den kan anvendes, hele tiden ses tilintetgørelsen af formen, når den hindrer og indskrænker det udvidende lys, og hele tiden ses genopbygningen af en ny form. Således har metoden været siden tidernes begyndelse.

I menneskehedens barndom bestod formerne i længere tid. Evolutionen gik da langsommere, men nu da alt accellererer, eksisterer formen kun i kort tid. Den er livskraftig i en kort periode; den udvikler sig hurtigt og efterfølges snart af en anden form. Denne hurtighed vil øges og ikke mindskes, efter-

hånden som menneskehedens bevidsthed eller livets indre ekspansion vibrerer i en stadig hurtigere og lettere rytme.

Det er ligeledes nødvendigt, at I når frem til den erkendelse, at en af de vigtigste målsætninger i vor tid for dem, I kalder menneskehedens ældre brødre, er at stimulere, rense og koordinere det æteriske legeme. Det æteriske legeme overfører ikke kun prana, det fungerer også som mellemlid for alle de energier, som vi her tager i betragtning. Dets betydning findes også på andre områder:

- a. Da det æteriske legeme bogstavelig talt består af det fysiske plans materie, er æterisk bevidsthed det næste skridt, der ligger frem for menneskeheden. Dette vil i begyndelsen vise sig som en evne til at se æterisk og til at erkende æterisk materie.
- b. Det æteriske område er det område for forskning, der ligger umiddelbart foran nutidens videnskabsmand. I løbet af de næste ti år vil mange medicinere erkende det som et faktum i naturen.
- c. De fleste af de sygdomme, som det fysiske legeme lider af nu, har deres rødder i det æteriske legeme. Der findes få, om overhovedet nogen, rent fysiske sygdomme. Sygdom har sin oprindelse i astrale og æteriske tilstande.
- d. Hemmeligheden ved en sikker og fornuftig clairvoyance og clairaudience afhænger af renheden i det æteriske legeme.
- e. Menneskers æteriske udstrålinger kan være store smittebærere. Hemmeligheden ved en friskere og sundere menneskehed ligger derfor i en renselse af det æteriske legeme.

Heraf kommer betydningen af det æteriske. Der findes mange andre årsager, som senere vil blive fremhævet. Når I begynder at danne jer en mening om emnet, er det imidlertid en klog handlemåde at holde sig til en bred generalisering, indtil hele

emnet har taget klar form i jeres tænkning.

Arbejdet med det æteriske legeme er imidlertid fra Hierarkiets standpunkt ikke kun begrænset til menneskers legemer. Det er en planetarisk proces. Selve jordens æteriske legeme er underkastet en bestemt stimulering. Jordens entitet, dette mysteriøse væsen – altså ikke den planetariske Logos – er ved at blive levendegjort i ny betydning, og det resulterer i mange interessante udviklingslinjer. Dette forsøges opnået på tre måder:

1. Ved en øget vibrationshastighed i de æteriske atomer forårsaget af den indkommende ceremonielle stråle. Dette må ikke opfattes som en pludselig og voldsom forandring. Set fra et menneskeligt standpunkt er denne forøgelse af hastigheden tilsyneladende så langsom og gradvis, at den er umærkelig. Ikke desto mindre eksisterer stimuleringen, og i løbet af de næste århundreder vil den kunne erkendes.
2. Ved visse astrale kræfters indvirken på det æteriske legeme, hvilket fører til langsomme, men utvetydige forandringer i atomets indre struktur samt en bevidstgørelse af en anden af dets spiriller foruden en spænding i hele atomets kosmos.
3. Ved at Mahachohanen anvender en af den syvende stråles magtfulde talismaner på de indre plan.

Det må bemærkes, at jordens entitet langsomt og gradvis vågner. Han befinder sig på den involutionære bue og passerer over til den evolutionære bue i en dunkel og fjern fremtid. Derfor kan han ikke bære os med sig. Men han tjener vort formål nu og tilbyder os et hjem i sit legeme, men forbliver dog adskilt fra os. Som følge af selve stimuleringen bliver det æteriske plans devaer fremskyndet i deres evolution og nærmer sig ligeledes deres ideal.

I alt, hvad jeg har sagt angående menneskets æteriske legeme, angående planetens og jordens entitet, ligger hele sagens kerne i den kendsgerning, at de fem stråler på denne tid har den syvende stråle som dominerende stråle. Den syvende stråle kontrollerer det æteriske samt æterens devaer. Den kontrollerer alle plans syvende underplan, men i vor tid dominerer den det fysiske plans syvende underplan. Da vi samtidig befinder os i den fjerde runde, kontrollerer strålen, når den helt manifesterer sig, ikke kun de plan med samme nummer, men har også særlig indflydelse på det fjerde underplan. Bemærk, hvorledes dette i vore dage virker i de tre verdener:

1. Det fjerde – dvs. det laveste – æteriske plan vil blive det næste fysiske bevidsthedsplan. Den æteriske materie er allerede nu ved at blive synlig for visse mennesker, og den vil blive helt synlig for mange hen imod slutningen af dette århundrede.
2. Astralplanets fjerde underplan fastholder de fleste mennesker, når de går over, og som følge heraf kan meget arbejde fuldbyrdes for dette store antal mennesker.
3. Det fjerde mentale underplan er devachanens plan.

Hierarkiets grundlæggelse

De forskellige energier, som indvirker på mennesket og frembringer hans udfoldelse, udgør hans erfaringsområde. Disse to ord – udfoldelse og erfaring – bør altid være knyttet til hinanden, for hver især fremkalder det andet. Efterhånden som mennesket gør erfaringer i formverdenen, medfører det parallel bevidsthedsudfoldelse. Da denne udfoldelse til stadighed frembringer nye erkendelser og som følge heraf en stadig reorientering til en ny bevidsthedstilstand, fører den nødvendigvis til ny erfaring – erfaring af nye fænomener, nye tilstande af væren og af dimensioner, som hidtil har været ukendte. Derfor reagerer disciplen ret ofte over for den kendsgerning, at der for ham endnu ikke findes fred. Fred var målet for aspiranten på Atlantis. Erkendelse er målet for den ariske discipel. Han kan aldrig forblive statisk; han kan aldrig hvile; han tilpasser sig bestandig nye forhold; han lærer til stadighed at fungere i dem, kun for at se dem forsvinde og give plads til nye. Dette fortsætter, indtil bevidstheden er stabiliseret i selvet, i den ene. Da véd den indviende, at han er den enhed, tilskueren, der betragter de fænomeners blændværk, som livet i formen udgør.

Han går fra en følelse af enhed til en følelse af dualitet og derfra igen til en højere enhed. Først identificerer selvet sig med formaspektet i en sådan grad, at al dualitet forsvinder i den illusion, at selvet er formen. Vi har da den form, som tilsyneladende udgør alt, som findes. Dette efterfølges af det stadium, hvor det iboende selv begynder at blive bevidst om sig selv såvel som om formen, og vi anvender da udtryk som det højere og det lavere selv; vi taler om selvet og dets hylstre og om selvet og ikke-selvet. Dette er aspirantens og disciplens dualistiske stadium, som varer frem til tiden for hans skoling til den tredje indvielse. Han begynder med en viden om, at han er et åndeligt væsen indelukket i en form. Hans bevidsthed forbliver i en lang periode hovedsagelig en formbevidsthed. Gradvis

forandres dette – så langsomt, at aspiranten lærer udholdenhedens lektie (til og med så grundigt, at han formår at udholde ikke-selvet), indtil der kommer et liv i balance, hvori ingen af dem dominerer.

Dette fremkalder i mennesket en tilstand af tilsyneladende negativitet og træghed, som kan vare i ét eller to liv, og han synes kun at udrette lidt i enhver retning. Dette er en værdifuld antydning for dem, der arbejder med mennesker. Derefter forandres balancepunktet, og sjælen synes at få en dominerende indflydelse, og hele bevidsthedsaspektet begynder at skifte over til det højere af de to aspekter. Dualitet består imidlertid endnu, for mennesket identificerer sig undertiden med sin sjæl og til tider med sin formnatur; det er i dette stadium, at så mange virkelig oprigtige disciple befinder sig i vore dage. Lidt efter lidt bliver han dog »absorberet« i sjælen og kommer således i kontakt med alle aspekter af sjælen i alle former, indtil den dag gryer, hvor han erkender, at der findes intet andet end sjæl, og da indtræder den højere tilstand af enhed.

Disse punkter behøver overvejelse og er værdifulde, for der findes åndsretninger (såsom Vedanta og andre grupper af mystisk tænkende), som lægger vægt på livsaspektet og synes at fornægte dualitet. Andre retninger (såsom den teosofiske, selv om det benægtes) underviser om selvet og ikke-selvet, og dette kan derfor fortolkes i udtryk som dualitet. Begge har ret, og begge behøver hinanden. Det må erindres, at vi under manifestationsprocessen arbejder ud fra en relativ enhed gennem dualitet til en anden enhed på følgende måde:

1. Formens enhed, hvor selvet tilsyneladende identificerer sig med formen og er absorberet i formlivet.
2. Dualitet med en stadig skiften frem og tilbage mellem selvet og formen, hvor bevidsthedens brændpunkt til tider ligger i selvet og til andre tider i formen.
3. Sjælens enhed, hvor intet uden sjælens eksistens opfattes og

kun *væren* registreres i bevidstheden.

Således ser vi, at begge retninger er rigtige, og at det dualistiske begreb er et skridt på vejen mod absolut forening med det ene liv.

Det bør erindres, at akkurat som *aspirantens* eller prøvedisciplens kampplads (kurukshetra) er det astrale plan, således er *disciplens* det mentale plan. Der ligger *hans* kurukshetra. Aspiranten må lære at kontrollere sin emotionelle, psykiske natur gennem rigtig kontrol af tænkeevnen, og dette forsøger Krishna at betone, når han skoler Arjuna til at tage det næste skridt mod den rette vision. Disciplen skal videreføre denne mentale opmærksomhed og ved den rette brug af tænkeevnen opnå en højere erkendelse og begynde at gøre aktiv brug af en endnu højere faktor – intuitionen.

Aspiranten gentager i sig selv menneskehedens udvikling og genopfører dens drama; for at forstå dette må man kende til visse fakta om dette drama og Hierarkiets arbejde, og jeg nævner dem her:

1. Bevægelsen for udbredelse af den hemmelige lære er atten millioner år gammel.
2. Kun fire af de oprindelige grundlæggere er stadig blandt os. Arbejdet (impulsgivende og styrende) ligger nu så at sige i hænderne på tre grupper af liv:
 - a. På dem af vor jordiske menneskehed, som har udrustet sig til at tjene.
 - b. På visse væsener, som er kommet ind i vor jords udviklingssystem fra andre planetariske systemer.
 - c. På et stort antal devaer fra den overmenneskelige evolution.

Disse danner tilsammen planetens okkulte Hierarki, og de arbejder gennem tre hovedafdelinger og i syv grupper,

således som det er skitseret i mange teosofiske bøger og sammenfattet i *Indvielse, menneskelig og solar*.

3. I de meget tidlige epoker havde dette Hierarki forskellige navne; blandt andre kaldtes det for Ibez-tempel.
4. Lad os se på grundlæggelsen af Ibez-templet. For at kunne gøre dette er det nødvendigt at betragte den periode, hvor Det hvide broderskab kom til jorden, og problemet, som lå umiddelbart foran det; dette indbefatter erkendelse af visse kendsgerninger, som aldrig er blevet taget tilstrækkeligt i betragtning. I okkultismen er det en anerkendt kendsgerning, at det okkulte Hierarkis ankomst var epokegørende for vor jords menneskehed. Det bevirkede to ting:

Den definitive udkrystallisering af den gruppesjæl, som nu kaldes det fjerde naturrige eller menneskeriget.

Opvækkelsen af manas eller det mentale princip i dyremennesket på tre måder:

- a. Ved direkte inkarnation af visse medlemmer af Det hvide broderskab. På denne måde førte de nye og nødvendige faktorer ind gennem deres børn.
- b. Ved en nøje bestemt indpodning i dyremennesket af det, som i de okkulte skrifter kaldes »tankens gnist«. Dette er ganske enkelt en billedlig beskrivelse af den direkte skabelse af den nødvendige mentale enhed eller det mentale tankeredskab i det kausale eller åndelige legeme.
- c. Ved den gradvise stimulering af den mentale evne i dyremennesket og den stadige vitalisering af tænkeevnens latente spire, indtil den trådte frem som en realiseret tænkeevne.

Dette strakte sig over en umådelig lang tidsperiode, og selv om broderskabet forlagde sit hovedkvarter til Shamballa og styrede sine aktiviteter derfra, viste det sig at være nødvendigt under den første underrace af den atlantiske rodrace at

gøre visse anstrengelser, hvis racens udvikling skulle skride frem efter planen. De, der studerer disse mysterier, må huske, at selv om det siges, at Shamballa eksisterer i fysisk materie og optager en bestemt plads i rummet, så er denne fysiske materie æterisk, og Verdens Herre og hans nærmeste medarbejdere af de højere grader har legemer af æterisk materie.

5. For ca. sytten millioner år siden (Hierarkiets ankomst og Shamballas grundlæggelse skete for ca. atten og en halv million år siden), blev det besluttet, at en organisation og et hovedkvarter for mysterierne skulle oprettes på det tætte fysiske plan, og at en gruppe af adepter og chohaner skulle fungere i tætte fysiske legemer og således møde den hurtigt opvåkende menneskeheds behov.
6. Den første forpost for Shamballa-brøderskabet var det oprindelige Ibez-tempel, som lå midt i Sydamerika, og en af dets grene fandtes i en meget senere periode i de gamle Maya-kulturer og i den grundlæggende dyrkelse af solen som livets kilde i alle menneskers hjerter. En anden gren etableredes senere i Asien, og for denne gren er Himalayas og Sydindiens adepter repræsentanter, skønt arbejdet er væsentligt forandret. I fremtiden vil der gøres opdagelser, som afslører, at denne gamle form for hierarkisk arbejde virkelig eksisterede. Gamle optegnelser og monumenter vil blive opdaget, nogle på jordens overflade og mange i underjordiske tilholdssteder. Efterhånden som Centralasiens mysterier bliver tilgængelige i det område, som strækker sig fra Kaldæa og Babylon gennem Turkestan til Manchuriet indbefattet Gobi-ørkenen, er det planlagt, at meget af den tidlige historie om dem, der arbejdede i Ibez, skal åbenbares.

Vi kan her bemærke den kendsgerning, at ordet Ibez bogstavelig talt er en slags akrostikon, der skjuler det sande navn på jordens planetariske Logos. Et af Logos' principper virker gennem Sanat Kumara, hvad der gør ham til en

direkte inkarnation af den planetariske Logos og et udtryk for hans guddommelige bevidsthed. Disse fire bogstaver er de første bogstaver i de rigtige navne på de fire avatarer, som på de fire kloder i vor jordkæde har legemliggjort fire af de guddommelige principper. Bogstaverne I B E Z er ikke de sande sensar-bogstaver, hvis et så unøjagtigt udtryk kan anvendes om et ideografisk sprog, men er helt enkelt en europæiseret forvanskning. Den sande betydning formidles først ved den fjerde indvielse, når vor planetariske Logos' natur åbenbares og hans fire avatarer definitivt kontaktes gennem Sanat Kumaras direkte formidlende aktivitet.

7. Og nu nogle ord om de opgaver som Ibez-adepterne havde, samt om deres mysterier. Det er nødvendigt her at pege på, at hele retningen i deres arbejde nødvendigvis måtte være anderledes end det arbejde, som udføres af adepterne i vor tid. Deres målsætning var at stimulere mysticismen og at stimulere Guds rige i det menneskelige atom. Det er meget vanskeligt for vore dages gennemsnitsmenneske at forstå dette arbejdes natur på grund af hans helt anderledes bevidsthedstilstand. Ibez-adepterne havde at gøre med en menneskehed, som befandt sig i sin barndom, hvis polarisation var yderst instabil, og hvis koordination var meget ufuldkommen. Den mentale evne var meget lille, for menneskene var praktisk taget helt astrale; de fungerede endda mere bevidst på det astrale end på det fysiske plan. For disse tidlige adepter, som arbejdede under Shamballas ledelse, var en del af arbejdet at udvikle energicentrene i det enkelte menneske, stimulere hans hjerne og gøre ham fuldt selvbevidst på det fysiske plan. Deres mål var at fremkalde en erkendelse om Guds rige i det indre, og kun ringe opmærksomhed rettedes (ved deres skoling af deres disciple) mod at fremkalde en erkendelse om Gud i naturen eller i andre enheder. Dengang var det nødvendigt at benytte metoder, som var langt mere fysiske, end hvad der nu er

tilladt, og disse metoder til fysisk stimulering blev benyttet. Der blev undervist i, hvorledes energiens love virker igennem de forskellige centre, indtil den tid kom, hvor en endnu større ændring i de hierarkiske metoder fandt sted, og døren fra dyreriget til det menneskelige lukkedes, og indvielsens port åbnedes. Ved dette tidspunkt anså man mennesket for at være tilstrækkeligt selv-centreret og individualiseret til at tillade en drastisk forandring af metode og praksis. Alt dette foregik over en lang tidsperiode, og det er resterne af denne tidlige tempelpraktik, som er gået i arv til os som en udartet fallisk lære, som tantrisk magi og som hatha yoga-øvelser. Den unge menneskehed under lemurisk og tidlig atlantisk tid måtte belæres om sin tilstand ved hjælp af symboler og metoder, som for os virker grove, umulige og af en art, som menneskeheden burde have lagt bag sig for mange millioner år siden.

8. På den tid for mange millioner år siden, da indvielsens port åbnedes, tog logen to beslutninger:
 - a. At individualiseringen måtte ophøre, indtil mennesket ikke alene havde koordineret det fysiske og astrale legeme og kunne tænke selvbevidst, men også til han havde hævet sig op over det fysiske og astrale. Når han blev gruppebevidst, ville døren til selvbevidsthedens rige atter blive åbnet.
 - b. At mysticismens vej til sidst måtte føre til den okkulte vej, at planer måtte omarbejdes med hensyn til den undervisning der skulle gives, og de mysterier organiseres, der kunne åbenbare Guds natur i alt synligt og ikke kun i mennesket. Mennesket måtte belæres om, at selv om han er et enkeltvæsen, så er han kun en del af en større helhed, og at hans interesser må tjene gruppens interesser. Gradvis omorganiseredes undervisningen, og dens indhold forøgedes. Lidt efter lidt udvikledes my-

sterierne, alt eftersom menneskene var rede, indtil vi blandt mange andre fik de storslåede mysterieskoler i Kaldæa, Ægypten og Grækenland.

9. Tre forhold må nævnes:

- a. Det relativt lave udviklingstrin hos mange mennesker og deres naturlige fysiske polarisation.
- b. De sorte adepters arbejde og tilhængerne af venstre-håndsvejen. Da Ibez' adepter (atter under instruktion af mestrene i Shamballa) begyndte at trække sig tilbage til templerne for at gøre mysterierne vanskeligere tilgængelige og for at arbejde imod misbrug og forvrængninger, modsatte sig visse af deres forhenværende tilhængere, hvoraf mange havde stor magt og kundskab, og heri ligger en af årsagerne til den sorte og hvide magis opståen og en af årsagerne til, hvorfor syndflodens rensende vande bedømtes som nødvendig.
- c. De magtfulde tankeformer, som blev opbygget i de tidlige Ibez-mysterier, og som (specielt i Amerika) endnu ikke er tilintetgjort. Denne gigantiske »tærskelens vogter« af alle sande mysterier må slås ned, før aspiranten kan gå videre.

10. Ibez-adepternes arbejde og Ibez-templets mysterier består stadig og føres videre af mestre og adepter i fysisk inkarnation over hele verden. De underviser om psyken, om egoets og sjælens betydning og om det enkelte menneske, så mennesket virkelig kan blive det, han er, dvs. en gud, der vandrer på jorden og har sin lavere natur (fysisk, astral og mental) fuldstændig under kontrol af sjælen eller kærlighedsaspektet, og dette ikke kun teoretisk, men i handling og i sandhed.

Når dette er tilfældet, vil det fysiske legeme ikke have

nogen tillokkelse for det virkelige menneske, den emotionelle natur og begærlegemet fører ikke længere på afveje, og tænkeevnen vil heller ikke længere udelukke det, som er sandt og åndeligt, men guden vil bruge de tre legemer som redskaber i menneskehedens tjeneste. Da vil mennesket hæve sig over menneskeriget og gå ind i det åndelige rige for dér at få yderligere undervisning, ligesom den tidligste menneskehed, da den hævede sig over dyreriget, blev skolet og undervist i sine funktioner og sin opgave af Ibez-lærerne.

På Atlantis' tid var målet, som Hierarkiet af lærere havde sat sig, at vække kærlighedens natur i mennesket som et skridt hen imod opvækkelse af hjertecentret. For at kunne gøre dette fokuserede lærerne sig selv med fuldt overlæg i hjertecentret og valgte på dette tidspunkt helt og holdent at arbejde gennem dette center, og efter tidens behov underordnede de deres mentale udrustning og den mentale energi, de kunne anvende. De lod deres mentale kraft stå i bero, når de skolede de indviede, indtil den tredje indvielse var nået. I vor race er forholdene omvendt. Hierarkiet arbejder nu udelukkende på mentale plan, skønt det baserer alle bestræbelser på tidligere opnåelser i forbindelse med hjertecentret. Frem til den tredje indvielse må disciplene derfor bestræbe sig på udelukkende at arbejde med mental energi i forsøg på at kontrollere, beherske og bruge den. Deres forsøg koncentrerer derefter om (fra det egoiske plan) at overføre sjælens viljespekt. Denne vilje må påtvinges personligheden, indtil den er blevet sjælens automatiske redskab. Derefter styrer intuitionen, og energier fra det intuitive eller buddhiske plan begynder at indvirke på formnaturen, personligheden.

Før denne periode med intuitionens kontrol er der levet mange liv, hvor intuition begynder at spille sin rolle, og den studerende lærer illuminationens betydning. Indtil efter den

tredje indvielse er det imidlertid den oplyste tænkeevne, der er den dominerende faktor og ikke den rene intuitive opfattelse eller den rene fornuft. Efter denne store indvielse, som markerer en definitiv overgang ud af formbevidsthed, kan den indviede efter ønske fungere på det intuitive plan, og tænkeevnen trænges stadig mere i baggrunden, indtil den bliver en del af den instinktive organisme og således i lige høj grad en del af den underbevidste instinktive natur, der er den type af instinkt, som den materialistisk orienterede psykolog lægger så stærk vægt på. Intuitiv opfattelse, ren vision, direkte viden og en evne til at benytte det universelle sinds *udifferentierede* energier, er de ariske adepters væsentligste karakteristika. Jeg anvender ordet »udifferentierede« i den betydning, at mangfoldighed savnes; visse hovedsondringer vil dog stadig eksistere. Sjælens vilje, hvis man betragter sjælen som værende på en af de syv stråler, afløses af helhedens vilje.

Disse ord har ikke megen mening eller i bedste fald kun teoretisk betydning for de studerende i denne gruppe. Når jeg siger jer, at den vilje, som overføres gennem den kontrollerede tænkeevne, legemliggøres i de syv energityper, og at der til disse syv hører modsvarende mennesketyper, siger I uden tvivl, at dette er klart og ikke så svært at forstå. Men forstår I det virkelig? Syv energityper og syv typer af mental modtagelighed, afhængig af de syv stråletyper. I denne påstand bemærker vi sjælspektets differentieringer, som de forstås mentalt. Det er de syv differentieringer, som erstatter formaspektets mangfoldighed. Det er ikke desto mindre forskelle og differentieringer, som beholder grebet om mennesket frem til den tredje indvielse. Han drives af dem til bestemte betydningsfulde aktiviteter og imod livstendenser i overensstemmelse med hans specielle stråle. Der er tale om mentale forskelle. Alle sjæle på det mentale plan tager form som solengle, tankens guddommelige sønner. Derfor har vi disse grupperinger samt fokuseringen af de energier, gennem hvilke tidsaldrenes plan udarbejdes i

syv hovedafdelinger.

På et senere stadium, når visse store forandringer er sket i bevidstheden, og formen har mistet sit greb, vil selv disse forskelle forsvinde, og planen ses som en helhed. Livet opfattes i sin essentielle enhed, og begrebet monade begynder at få en vis reel betydning.

De studerende må altid huske, at alle forskelle og kategorier er mentale produkter og skyldes det tænkende princips modifikationer og den mentale energis kontrol over formen. Eftersom universets centrale tænker virker gennem tankens magt, er problemet med at overvinde disse forskelle og differentieringer nærmest uovervindeligt, indtil det tidspunkt, hvor aspiranten fuldt ud kontrolleres af guddommens andet aspekt og ikke længere domineres af det tredje eller materieaspektet. Men op til den tredje indvielse indbefatter endog det andet aspekt (kærlighedsaspektet) dualitet, for dualitet er uløseligt forbundet med selve kærligheden. Der findes altid elsker og det elskede, den som begærer og det begærede, den som søger og det søgte. Det er først, når det første aspekt, det energigivende forenende liv (som driver alle former og alle dualiteter ind i én stor syntese), fornemmes ved den tredje indvielse, at de ord, jeg her har dikteret, formidler nogen praktisk mening eller erkendelse.

Lad os forsøge at forenkle det hele med tre tydelige udsagn. De vil sammenfatte det arbejde, som disciplen udfører, når han kæmper med og mestrer den mentale verdens energier.

1. Arbejdet på det mentale plan skaber erkendelse om dualitet. Disciplen søger at forene og sammensmelte sjælen med dens redskab og at gøre dette bevidst. Han forsøger at sammenlutte dem til en enhed. Han tragter efter den erkendelse, at de her og nu er ET. Foreningen af selvet og ikke-selvet er hans mål. Det første skridt i denne retning er taget, når han ikke længere identificerer sig selv med formen og vedkender sig (i en overgangsperiode), at han er en dualitet.

2. En rigtigt anvendt tænkeevne bliver derfor en modtager af to typer af energi eller af to aspekter af det ene livs manifestation. Den registrerer og fortolker både den fænomenale verden og sjælenes verden. Den er sensitiv over for den menneskelige evolutions tre verdener. Den er lige så sensitiv over for sjælens rige. Den er det store formidlende princip i denne mellemliggende periode for dualistisk erkendelse.
3. Senere bliver sjælen og dens redskab til ét, dvs. så forenet, at dualitet forsvinder, og sjælen erkender sig som alt, som er, alt som har været, og alt som vil være.

Der findes en mærkelig og gammel sang fra Atlantis, som i længst forsvundne tider blev sunget af den indviede, der tog den tredje indvielse – den tids højeste indvielse. Den lyder som følger. Oversættelsen af de symboler, i hvilke den var skrevet, medfører desværre tab af rytme og kraft.

»Jeg står mellem himmel og jord. Jeg skuer Gud; jeg ser de former, Gud tog. Jeg hader dem begge. Intet betyder de for mig, for den ene kan jeg ikke nå, og til den lavere af de to har jeg ikke længere kærlighed. Splittet er jeg. Om rummet og dets liv kan jeg intet vide, og derfor savner jeg det ikke. Tid og dens utallige former kender jeg alt for vel. Svævende mellem de to begærer jeg ingen af dem.

Gud fra det høje taler. Der sker en forandring. Jeg hører med opmærksomt øre, og lyttende drejer jeg mit hoved. Det, som er set, men som mit syn dog ikke kunne nå, står mit hjerte nærmere. Gamle længsler kommer igen, men dør alligevel. Gamle lænker brister under klagen. Fremad styrter jeg.

Myriader af stemmer taler og standser mig på min vej. De tordnende lyde fra jorden udelukker Guds røst. Jeg vender mig om på min vej fremad, og skuer endnu engang de længe fastholdte jordiske

glæder og legemets og slægtens bånd. Jeg taber de evige ting af syne. Guds røst toner bort. Splittet er jeg igen, men kun for en kort tid. Frem og tilbage svinger mit lille selv, som var det en fugl, der svinger sig op i skyen og atter sætter sig i træet. Men Gud i det høje lever længere end den lille fugl. Således ved jeg, at Gud vil blive sejrherre og senere holde mit sind og mig trælbundet.

Lyt til den glade sejrshymne, jeg synger; værket er udført. Mit øre er døvt for alle jordens råb undtagen for den lille stemme fra alle skjulte sjæle i de ydre former, for de er som jeg; med dem er jeg ét.

Guds røst lyder klart, og i dens toner og overtoner dæmpes og fortoner sig de små formers ubetydelige stemmer. Jeg dvæler i en verden af enhed. Jeg ved, at alle sjæle er ét. Revet bort er jeg af det universelle liv, og idet jeg drives frem på min videre vej – Guds vej – ser jeg alle mindre energier tone bort. Jeg er den ene; jeg, Gud. Jeg er den form, hvori alle former forenes. Jeg er den sjæl, hvori alle sjæle sammensmeltes. Jeg er livet, og i dette liv forbliver alle små liv.«

Disse ord var, da de blev sunget i de gamle formler på specielle og udvalgte toner, meget magtfulde og førte til bestemte resultater i visse urgamle ceremonier, som for længst er borte.

Til de tre kortfattede ovenfor anførte udsagn kunne vi tilføje et fjerde:

4. Når chitta, dvs. det mentale stof, aktiveres af abstrakte ideer (det guddommelige sinds virkeliggjorte tanker, som bærer deres skabers energi, og som følge deraf forårsager fænomenele virkninger i de tre verdener), og når dertil kommer en guddommelig forståelse og en synteseopfattelse af Guds vilje og hensigt, da forenes tænkningens tre aspekter. Disse

har vi berørt tidligere og har kaldt dem:

1. Mentalt stof eller chitta.
2. Abstrakt tænkning.
3. Intuition eller ren fornuft.

Disse skal forenes i aspirantens bevidsthed. Når dette er sket, har disciplen bygget broen (antahkaranaen), der sammenkæder:

1. Den åndelige triade.
2. Det kausale legeme.
3. Personligheden.

Når dette er gjort, har det egoiske legeme tjent sit formål, solenglen har gjort sit arbejde, og tilværelsens forside er ikke længere nødvendig på den måde, som vi forstår og anvender den som et mellemlid for erfaring. Mennesket træder ind i monadens bevidsthed, den ENE. Det kausale legeme opløses, personligheden toner bort, illusionen ophører. Dette er det store arbejdes fuldbyrdelse, og endnu en gudesøn er trådt ind i sin faders hjem. Det er sandsynligt, at han vil træde ud derfra igen og ind i fænomenernes verden for at arbejde med planen, men han vil ikke have nødig at gennemgå manifestationsprocesserne, således som menneskeheden gør. Han kan da til et sådant arbejde konstruere sit udtrykslegeme. Han kan arbejde gennem og med energi, som planen foreskriver. Bemærk disse ord, for de indeholder nøglen til manifestation.

Vort studium af de energier, som vi gjorde opmærksom på, da vi studerede begyndelsen af Tiende Regel, har ført os frem til en overvejelse om:

Personlighedsenergi, der udstråler fra:

- a. Det koordinerede menneske.
- b. Fremtrædende mennesker.
- c. Grupper, såsom
 - 1. Hierarkiet af adepter.
 - 2. Den integrerende gruppe af den nye tidsalders mystikere.

Dette vil kræve omhyggelig overvejelse, for denne gruppe af mystikere opnår hvert år større kraft.

Planetariske energier, der udstråler fra:

- a. De syv planeter.
- b. Jorden.
- c. Månen.

Der kan kun anføres få ting angående denne og den følgende gruppe af energier, for dette er en serie instruktioner for aspiranten og ikke en afhandling om energi.

Solenergier, der udstråler fra:

- a. Den fysiske sol.
- b. Kosmiske kilder.

Ved al tænkning, der vedrører disse energier, bør man huske, at de føres til os gennem, eller snarere udgør visse livs legemer, som vi kalder devaer, og som forekommer i større og mindre grupper, og at vi derfor hele tiden arbejder i disse livs legemer og derfor har indflydelse på dem. De af jer, som har studeret *En afhandling om Kosmisk Ild*, kan derfor finde følgende oplysninger af værdi:

- 1. Den laveste type af devaer eller bygmestre på den evolutionære vej er violette devaer; derefter kommer de grønne og

til sidst de hvide devaer. Alle disse styres af en fjerde og speciel gruppe. Disse kontrollerer de ydre processer, som tilhører det fysiske plans tilværelse.

2. Det må imidlertid ikke glemmes, at der på et lavere trin af udviklingsstigen findes andre grupper af liv, som fejlagtigt benævnes devaer, og som arbejder i lydighed mod loven og kontrolleres af højere væsener. Der findes for eksempel de tættere former af luftformigt liv, som ofte benævnes salamandere, ildens elementaler. Disse står under direkte kontrol af herren Agni, det mentale plans herre, og i denne mentale tidsalder griber ildens element ind i vor mekaniske livsførelse som aldrig før. Tag de produkter bort, som styres af varme, og I vil komme til at standse vor civilisation. Al transport vil ophøre ligesom al belysning, og alle fabrikker vil standse. I grunden findes disse ild-liv i alt, som brænder, og i den varme, som opretholder al livsdannelse på jorden og forårsager en opblomstring af alt levende.
3. Ifølge loven om korrespondance finder det mentale plan en analogi i det fysiske plans tredje underplan, det plan som videnskaben nu begynder at trænge ind i. Tænkeevnen har som sit væsentligste udtryk i den materielle verden det, vi kalder vor videnskabelige civilisation.
4. Agni hersker over det mentale plan og dominerer også de æteriske niveaus tredje underplan. Han er herre på det femte eller det mentale plan, når man tæller oppe fra og ned. Dette udtrykkes således for symbolikkens skyld. I denne verdenscyklus har Agni den dominerende indflydelse, selv om Indra, herren over det buddhiske plan eller intuitionsplanet, har en subtil kontrol, som stadig tiltager. Hele menneskeheden stræber mod det fjerde plan, som forener de tre højere og de tre lavere, men nu for tiden er det mentale plan eller ildens plan det mest betydningsfulde.
5. Vi må huske, at ligesom mennesker under forskellige inkarnationer er fokuseret eller polariseret i forskellige legemer – til tider i astrale og til tider i mentale – så kan man i vor tid

drage den slutning, at vor planetariske Logos selv er fokuseret i sit mentale legeme. Det er blevet sagt, at han stræber mod den fjerde kosmiske indvielse, hvilket muliggør vor opnåelse af den fjerde indvielse, for han bærer os med sig fremad, og på vort særlige niveau opnår vi det som celler i hans legeme.

6. Efterhånden som tiden går, vil Indra få større kontrol, og luftens tidsalder vil tage sin begyndelse. Efterhånden som det buddhiske princip manifesterer sig og den indre samklang bliver opnået, vil vi se tilblivelsen af denne luftens tidsalder. En bekræftelse på dette kan ses i menneskets øgede kontrol over luften. I esoterisk betydning vil alt i fremtiden blive *lettere*, mere forfinet og mere æterisk. Jeg vælger mine ord med omhu.
7. »Vor Gud er en fortærende ild« henviser hovedsagelig til Agni, den kontrollerende faktor i vor tid. Ildens devaer vil komme til at spille en stadig vigtigere rolle i alle jordiske processer. Til dem er givet den opgave at indlede den nye tidsalder, den nye verden, den nye civilisation og opbygge det nye kontinent. Den sidste store overgang blev styret af Varuna.
8. Agni kontrollerer ikke kun ilden på jorden og styrer ikke kun på mentalplanet, men han er også utvetydigt forbundet med det arbejde at opvække den hellige ild, kundalini. Læg mærke til, hvorledes korrespondancen virker. En stor del af den femte rodrace, måske tre femtedele, står nær prøvestadets vej, og i og med den nye tidsalders indtræden og Kristi komme i tidens fylde på det sted, han selv vælger (bemærk den omhu, hvormed jeg udtrykker dette; dogmatiske påstande udtrykt i menneskers konkrete tænkning er utilrådeligt), vil mange finde det muligt at gøre den nødvendige ekstra anstrengelse, som kræves for at tage den første store indvielse. De vil begynde at gå fra det femte plan over til det fjerde. Ildens herre vil fuldbyrde sin specielle opgave i denne cy-

klus ved at opvække kundalini-ilden hos det store antal mennesker, som er rede. Dette vil påbegyndes i vort århundrede og aktivt føres videre gennem de kommende et tusinde år.

I jeres arbejde vil I måske senere få anvist – alt afhængig af jeres egnethed – metoder til at nærme sig disse dominerende kræfter, men dette vil ske subjektivt og *ikke* gennem magisk arbejde og formler. Opnåelse af en rigtig vibration vil automatisk frembringe de rette betingelser og rette forbindelser.

Jeg vil atter påpege, at vi ikke skal spille tid på indviklede planetariske kendsgerninger og solenergiers vekselvirkning, men vil interessere os for det praktiske åndelige livs love. Jeg forsøger kun at fremføre nogle tanker, som har relation til den kommende tidsalder, og som vil sætte mennesket i stand til at gå fremad, så han kan tage del i den glørværdige arv, som er hans, og som han uundgåelig skal modtage i henhold til den gode lov og gennem genfødselsens erfaring. Gennem genfødselse lærer han at styre og anvende formen på den rette måde.

Alle former er i sig selv endnu ikke udtryk for en personlighed. For at udtrykket skal være berettiget, må tre typer af energi være nærværende; tre typer som er sammensmeltede og koordinerede til en fungerende organisme. En personlighed er derfor en blanding af mental energi, af emotionel energi og af vital kraft, og disse tre forklædes, skjules eller åbenbares (bemærk denne terminologi) af en ydre skal eller form af tæt fysisk materie. Denne ydre skal er i sig selv en form af negativ energi. Resultatet af denne forening af tre energier i en objektiv form er selvbevidsthed. Deres sammensmeltning frembringer den følelse af individualitet, som retfærdiggør brugen af ordet »jeg«, og som sætter alle hændelser i forbindelse med et selv. Når dette centrale bevidste væsen eksisterer, bruger tænkeevnen, reagerer sensuelt gennem det emotionelle legeme og giver energi til det tætte, fysiske legeme (via det vitale legeme),

da har man en personlighed. Dette er selvbevidst eksistens i en form. Det er bevidsthed om identitet i relation til andre identiteter, og dette gælder Gud såvel som menneske. Det er imidlertid en følelse af identitet, som kun består under den skabende proces og så længe, som materieaspektet og bevidsthedsaspektet udviser naturens evige dualitet. Under vor evolution er den ikke realiseret i de former, der ligger under de menneskelige; den er realiseret i menneskeriget, men realiseret og sammen-smeltet med og gjort uvirksom af de højere former og de bevidstheder, som vi kalder de overmenneskelige.

Personlighed er den bevidsthedstilstand, hvis bestemmende faktor er det mentale stof; den kan transcenderes, når det mentale stof ikke længere har kontrollen. Da det individuelle mentalstof er en integreret del af den universelle tanke, og da det mentale princip findes iboende i alle former, så er følelsen af individualitet og af selvbevidsthed mulig i al evighed. Den bliver dog til sidst i de højere bevidsthedstilstande relegeret til en underordnet stilling. Gud kan for eksempel altid og evigt være bevidst om den virkelighed, som danner selvet, og som styrer solsystemets integritet og den solare vekselvirkning med andre systemer, men guddommelig bevidsthed og den solare guddoms bevidsthed er ikke først og fremmest optaget af det, som angår selvet. Dette ligger – som et resultat af tidligere verdensperioder og erfaring – under den guddommelige bevidstheds tærskel og er blevet lige så meget en del af den kosmiske instinktive natur som mange af de menneskelige instinktive attributter. Den evige opmærksomheds brændpunkt (hvis jeg kan anvende et så usædvanligt udtryk, hvor ord nødvendigvis er næsten værdiløse) ligger i et bevidsthedsområde over vor fatteevne. Det ligger lige så langt over vort bevidsthedsområde, som en visdommens mesters bevidsthed ligger over en myres eller området for en mus. Det er derfor til ingen nytte at opholde sig ved dette. For os gælder det at opnå personlighedens bevidsthed eller en fuldstændig registrering af det iboende

selvs bevidsthed; derefter gælder det at anvende denne personlighed og til sidst ofre den for gruppens vel, hvorved selvet som en følge opgår i det ene selv, og den individuelle sjæl sammensmelter (bevidst og villigt) med oversjælen.

»Jeg er« – råbet fra ethvert menneske; »Jeg er det« – råbet fra enhver personlighed, som erkender sit jeg og anvender sin personlighed til at udtrykke det iboende væsens vilje, den sande persons vilje; »Jeg er det, jeg er« – råbet fra den individuelle sjæl, når den går op i helheden og erkender sin enhed med altets sjæl eller selv.

Karakteregenskaberne hos den enkelte, som begynder at fungere som en personlighed, kan kort opregnes som følger. De er enkle og klare og i allerhøjeste grad selviske. Lad os ikke glemme, at det første primitive skridt på vejen til selvet nødvendigvis er selviskhed. Husk ligeledes, at den største hindring for den fremskredne og højt udviklede personlighed er selvfølelse eller den vedvarende selviske holdning. De karakteristiske træk i udviklingens forløb er derfor følgende:

1. Evnen til at sige jeg er, jeg ønsker, jeg begærer, jeg vil.
2. Bevidstheden om at befinde sig i centrum af sit eget lille univers. Mottoet for dette stadium er: »Himlen bevæger sig, og stjernerne kredser rundt omkring mig i deres baner«.
3. Følelsen af, at livet er et drama, samt evnen til at visualisere sig selv som centrum for sine omgivelser.
4. Følelsen af ansvar og anlæg for at betragte de mennesker, man er omgivet af, som afhængig af én selv.
5. Følelsen af betydning – hvilket er en følge af det ovenstående. Dette viser sig som magt og indflydelse, hvor der findes et virkeligt og stadigt vågnende væsen bag den ydre »person«, og som praleri og falsk patos, hvor et lille selvisk væsen fungerer.
6. Evnen til at anvende hele sin kapacitet, således at tænkning

- og hjerne fungerer synkront, og den emotionelle natur derved underordnes, hæmmes eller kontrolleres. Dette indbefatter en stadig vækst af evnen til at anvende tænkningen.
7. Evnen til at leve et koordineret liv, således at hele mennesket fungerer og ledes af hensigt (som udtrykker viljens energi), af begær (som udtrykker den emotionelle eller psykiske naturs energi) og af vitalitet (som styrer det fysiske legeme i overensstemmelse med hensigt og begær).
 8. Evnen til at influere, til at styre og holde andre inden for den individuelle hensigts og det individuelle begærs område.

Når dette stadium er opnået, er de tre energier, som udgør en personlighed, med godt resultat blevet forbundet og sammen-smeltet, og det iboende selvs mekanisme eller redskab er et anvendeligt og værdifuldt aktiv. Mennesket er en magtfuld personlighed og bliver centrum for en gruppe; han opdager, at han er et brændpunkt for andre liv og er en indflydelsesrig, magnetisk person, der kan styre andre og samordne mennesker til grupper og organismer. Han bliver leder for organisationer og partier, for religiøse og politiske grupper, og i visse tilfælde for en nation. På denne måde bliver dominerende personligheder til og opdager sig selv; de opdager således forskellen mellem magtens centrum, selvet og udrustningen; til sidst bliver de bevidst om deres kald i ordets sande betydning.

Det skal bemærkes, at parallelt med denne udvikling går en indre vækst af sjælsbevidsthed, skønt udtryksmåden for denne indre vækst i høj grad er afhængig af den stråle, på hvilken det åndelige væsen befinder sig.

Man bør her notere et punkt, som aspiranter bør være forsigtige med. Den almindelige betydning af ordene »åndelig vækst« forstår som regel som en religiøs vækst. Et menneske anses for at være åndelig, hvis han er interesseret i verdens hellige skrif-

ter, hvis han er medlem af en kirke, og hvis han lever et helligt liv. Men dette er ingen sand definition, for den er ikke tilstrækkelig omfattende. Den er vokset frem af det præg, som Fiskenes tidsalder satte på menneskets tankegang og terminologi og gennem den sjette stråles indflydelse samt den kristne kirkes arbejde – alle højst nødvendige og indbefattet i den store plan, men som (når de skilles fra deres evige sammenhæng) fører til overbetoning af visse guddommelige udtryk og overser andre lige så vitale manifestationer af den guddommelige bevidsthed.

Den sande betydning af ordene »åndelig vækst« går langt videre og er mere omfattende end det, de udtrykker i den religiøse eller mystiske litteratur og i organisationer, der meddeler metafysiske sandheder. Magt, hensigt og vilje er guddommelige egenskaber og udtryk, som lige så klart viser sig gennem en Mussolini som gennem en pave. I begge tilfælde modificerer udtryksmekanismen egenskaberne, nedtrapper dem og tjener som et handicap. En magtfuld personlighed kan fungere i samtlige områder inden for menneskeligt liv, og hans arbejde vil være berettiget til at betegnes åndeligt i den grad, det er baseret på høj idealisme, på princippet om det højeste gode for det største antal mennesker samt selvopofrende bestræbelse. Disse tre – idealisme, gruppetjeneste og offer – er karakteregenskaber hos de personligheder, som begynder at blive mere og mere sensitive over for sjælsaspektet, for sjælens egenskaber er viden, kærlighed og offer.

Det er derfor, at der i alle sande esoteriske skoler lægges vægt på *motiv*. Mennesker, som er stærkt individuelle, og som er ved at udvikle gruppebevidsthed, finder uundgåeligt i et eller andet liv vej til esoteriske skoler og må ledes på en sådan måde, at sjælsnaturen omslutter, tager magten over og anvender personligheden.

De fremtrædende kendetegn hos de personligheder, som

endnu ikke har deres centrum i sjælen eller er kontrolleret af den, er, at de er dominerende, ambitiøse, stolte og udviser mangel på kærlighed til helheden, selv om de ofte elsker dem, som er nødvendige for dem selv eller for deres bekvemmelighed.

Vi har derfor i menneskehedens udvikling følgende stadier:

1. Den animale bevidsthed.
2. Det emotionelt polariserede menneske, selvisk og styret af begær.
3. De to ovennævnte stadier samt en voksende intellektuel forståelse for omgivende forhold.
4. Stadiet med ansvar for familie eller venner.
5. Stadiet med ambition og længsel efter indflydelse og magt i et eller andet område af menneskeligt liv. Dette fører til yderligere stræben.
6. Koordinering af personlighedens udrustning gennem ovennævnte ansporing.
7. Stadiet med indflydelse, anvendt selvisk og ofte destruktivt, fordi de højere mål endnu ikke registreres.
8. Stadiet med en stadig vækst af gruppebevidsthed. Dette betragtes:
 - a. Som et mulighedernes område.
 - b. Som et virkefelt for tjeneste.
 - c. Som et sted, hvor offer for det gode for alle bliver muligt på vidunderlig måde.

Dette sidste stadium placerer et menneske på discipelskabets vej, som – uden at det er nødvendigt at sige det – indbefatter den tidligere fase med prøver og prøvelser.

Problemet består i at forvise sig om, hvor på stigen samt i

hvilken fase man befinder sig ved ethvert bestemt tidspunkt. Bag ethvert menneske ligger en lang række af liv, og visse mennesker er nu på vej mod det stadium, hvor målet er en dominerende og selvsk personlighed; de er fuldt bevidst ved at gøre sig til individualister. Dette er for dem et lige så stort skridt fremad, som discipelskabet er for jer. Andre er allerede personligheder og er begyndt at eksperimentere med den energi, som strømmer gennem dem, og samler omkring sig de mennesker, som vibrerer med deres tone, og til hvem de uden tvivl har et budskab. Af denne grund opstår de utallige små grupper over hele verden, som arbejder inden for ethvert tænkeligt område for menneskeligt udtryk. Andre har passeret dette stadium og er ved at flytte deres tyngdepunkt i menneskelivets tre verdener bort fra personligheden; de motiveres af en energi, som er det højere aspekt af personlighedsenergien. De arbejder, planlægger og kæmper ikke længere for at lade deres personlighed komme til udtryk og for individuelt at påvirke verden, eller gennem deres magnetisme at samle en gruppe mennesker omkring sig, som ser op til dem og derved giver næring til stolthed og ambition, og gør dem tilsyneladende indflydelsesrige og betydningsfulde. De begynder at se tingene i et nyt og sandere perspektiv. I helhedens lys toner det lille selvs lys bort, akkurat som det lys, der findes i ethvert atom i legemet, samles og toner bort i sjælens lys, når dette stråler frem i al sin herlighed.

Når dette stadium af uselvskhed, af tjeneste, af at underordne sig det ene selv og af offer for gruppen bliver målet, da har mennesket nået det punkt, hvor han kan blive modtaget i den gruppe af verdens mystikere, vidende og gruppemedarbejdere, som er det fysiske plans spejlbillede af det planetariske Hierarki.

Den nye gruppe af verdenstjenere

Vi har ofte talt om den integrerende gruppe af vidende, som er begyndt at virke på jorden. De findes spredt over jorden, men er sammenholdt af et indre åndeligt bånd og ikke af nogen ydre organisation. Det planetariske Hierarki har altid eksisteret, og fra ældgamle tider, og op gennem alle tidsaldre har de mennesker, som har forberedt sig til arbejdet og har stået mål med kravene, fundet vej til den gruppe, som står bag verdensrevolutionen, og som leder skæbnen for de små.

Deres grader og opgaver er teoretisk kendt, og navnene på nogle af dem er blevet meddelt – men til hvilken pris, og til hvilket personligt offer vil det store flertal aldrig få at vide. Det er ikke min mening at omtale Hierarkiet af adepter. Bøger om emnet findes let tilgængelige og bør læses med det nødvendige forbehold, hvad angår symbolske fortolkninger og på grund af ordenes begrænsning.

En begivenhed er imidlertid ved at opstå på jorden, som på en måde er lige så afgørende og betydningsfuld som krisen på den atlantiske tid, da de fysiske, vitale og astrale legemer koordineredes og dannede en fungerende enhed. Da indledtes »hengivenhedens yoga« eller bhakti yoga som skoling for den tids aspiranter. En kopi på det fysiske plan (så vidt en sådan kopi da var mulig) blev organiseret af dem, som kunne arbejde hengivent, og som ved brug af ceremonier og billeder kunne lære en eller anden form for aktivitet, der kunne føre Hierarkiets arbejde videre på jorden og således udgøre en skole for dem, som senere skulle tilbydes at træde ind i Hierarkiets rækker. Resterne af denne atlantiske gruppe findes hos os i nutidens frimureri, og Hierarkiets arbejde bevaredes således i tegn og symboler. Der er på denne måde i menneskehedens bevidsthed blevet bevaret en billedlig fremstilling af en betydningsfuld planetarisk tilstand, som i menneskeslægten virkeligjordes i denne

trefoldige koordination. Men den var hovedsagelig objektiv. Form og symbol, redskab og udrustning, tempel og lyd, embede og ydre ting udgjorde de fremtrædende faktorer; de tilslørede sandheden, og derfor har vi bevaret den »ydre og synlige form af en indre og åndelig« virkelighed. Tilladelse til at deltage i disse mysterier havde i de tider kun de, der i sig følte længsel og ønske efter den mystiske vision, og som havde dyb kærlighed til og var det åndelige ideal hengiven. Der blev ikke stillet krav om, at de skulle besidde aktive mentale evner, og deres intellektuelle evner var praktisk taget nul. De syntes om og behøvede autoritet; de lærte gennem ceremonier; de følte sig hengivne til de store, hvis navne og former fandtes bag dem, der udførte ritualerne i de eksoteriske loger. Tænkeevnen var ikke til stede, dette må man huske. Der fandtes ingen personligheder.

I verden af i dag har der vist sig en anden stor betydningsfuld krise. Jeg henviser ikke til den nuværende verdenssituation, men til den menneskelige bevidstheds tilstand. Tænkeevnen er nået frem til at kunne fungere fuldt ud, og personligheder er koordinerede. Menneskets tre aspekter er ved at være sammensmeltet, og fra Hierarkiet af adepter er en yderligere gruppering eller præcipation blevet mulig. Uden nogen eksoterisk organisation, hverken ceremoniel eller iklædt ydre form, er en gruppe af mænd og kvinder ved at integreres på det fysiske plan – roligt, vedvarende og magtfuldt – som i sidste instans vil erstatte den tidligere hierarkiske bestræbelse. De vil afløse alle kirker, alle grupper og alle organisationer, og vil til sidst udgøre den gruppe af udvalgte sjæle, der vil komme til at styre og lede verden.

De kommer fra enhver nation, men de samles og udvælges ikke af det overvågende Hierarki eller af nogen mester, men ved styrken i deres respons på den åndelige mulighed, strøm og tone. De kommer fra enhver gruppe, kirke og parti og vil derfor blive sande repræsentanter. De gør ikke dette, fordi de drives

af egen ambition og egne stolte planer, men udelukkende ved uselvskheden i deres tjeneste. De når toppen inden for ethvert område af menneskelig kundskab, ikke ved højlydt at udråbe egne ideer, opdagelser og teorier, men fordi de er så altomfattende i deres syn og så langt i deres fortolkning af sandhed, at de opfatter Guds hånd bag alle begivenheder, hans præg på alle former og hans tone, der lyder gennem enhver kommunikationskanal mellem den subjektive virkelighed og den objektive ydre form. De tilhører alle racer; de taler alle sprog; de omfatter alle religioner, alle videnskaber og alle filosofier. Deres egenskaber er syntese, inklusivitet, intellektualitet og forfinet mental udvikling. De vedkender sig ingen tro undtagen broderskabets tro, baseret på det ene liv. De anerkender ingen autoritet undtagen deres egen sjæls og ingen mester undtagen den gruppe, de søger at tjene samt menneskeheden, som de elsker højt. De har ikke bygget en barriere op omkring sig, men styres af vidtstrakt tolerance, sund fornuft og sans for proportion. De ser med åbne øjne på menneskenes verden og erkender dem, som de kan opløfte, og over for hvilke de kan stå, ligesom de store, idet de opløfter, underviser og hjælper. De genkender deres ligemænd og kender hinanden, når de mødes og står skulder ved skulder med deres medarbejdere i arbejdet for at frelse menneskeheden. Det spiller ingen rolle, om deres terminologi er forskellig, om deres fortolkninger af symboler og skrifter varierer, eller om deres ord er få eller mange. De ser deres gruppemedlemmer inden for alle områder – politik, videnskab, religion og økonomi – og giver dem et genkendelsens tegn og en broders hånd. De erkender ligeledes dem, som er kommet længere på udviklingsstigen og hilser dem velkomne som lærere, samt forsøger at lære det af dem, som de er så ivrige efter at formidle.

Denne gruppe er et produkt af fortiden, og det er denne fortid, jeg nu vil berøre; jeg vil også pege på den nuværende situation og forudsige noget om de generelle linjer, ad hvilke

gruppens forbindelse og fremtidige arbejde vil forløbe. At en sådan gruppe er ved at dannes er sandt og giver et godt varsel for de kommende årtier. På en rolig og subtil måde gør gruppen allerede sin nærværelse gældende, men det er endnu hovedsagelig en subjektiv indflydelse.

Lad os begynde med fortiden. Omkring år 1400 stod Hierarkiet af mestre over for en vanskelig situation. Hvad den anden stråles arbejde angik (som havde at gøre med at overføre åndelig sandhed), måtte der ske det, jeg ville kalde en fuldstændig ydre fremkomst af denne sandhed. Den første stråles aktivitet havde også afstedkommet en kraftig differentiering og krystallisering blandt verdens nationer og regeringer. Disse to forhold, stivnet ortodoksi og politiske forskelle, bestod gennem mange generationer og manifesteres stadig. I dag har vi et lignende forhold, både på det religiøse og det politiske område. Dette gælder, hvad enten man betragter Indien eller Amerika, Kina eller Tyskland, hvad enten man studerer buddhismen og dens mange sekter, protestantismen med dens utallige stridende grupper eller de mange filosofiske retninger i orienten og i occidenten. Disse forhold er vidt udbredte, og den almene bevidsthed er utrolig varieret. Men denne tilstand markerer højdepunktet i separatismens periode og om få århundreder slutningen på denne stærke sontring i tænkningen.

Efter at have bemærket og iagttaget denne retning af evolutionen i endnu et århundrede, sammenkaldte menneskehedens ældre brødre omkring år 1500 e.Kr. til et konklave for alle afdelinger. Deres mål var at bestemme, hvorledes drivkraften til *integration*, som i høj grad er grundtonen for vor universelle orden, kunne fremskyndes, og hvilke skridt der skulle tages for at frembringe den syntese og enhed i tankens verden, som kunne muliggøre en manifestation af hensigten hos det guddommelige liv, der har skabt alt. Når enhed er opnået i tankens verden, vil den ydre verden kunne bringes til syntese og orden. Det bør her erindres, at mestrene tænker i store tidsperioder og

arbejder med lange udviklingscykler. De små og midlertidige cykler, de kosmiske processers små ebbe- og flodperioder optager ikke deres opmærksomhed i første instans.

Ved dette konklave havde de tre ting at udføre:

1. At skaffe sig et så vidt overblik over den guddommelige plan som muligt og styrke deres tanker med visionen.
2. At notere, hvilke indflydelser og energier, der var til rådighed for anvendelse i den store opgave, som de havde forpligtet sig til.
3. At skole de mænd og kvinder, som dengang var aspiranter på prøve, disciple og indviede, således at de til sin tid kunne have en tilfredsstillende skare af medhjælpere, som de kunne forlade sig på i de kommende århundreder.

De havde to problemer i forbindelse med disse aspiranter:

1. De måtte tage stilling til en utilstrækkelig bevidsthedskontinuitet hos selv de mest fremskredne disciple, en utilstrækkelighed, som endog nu manifesteres selv hos indviede.
2. Mestrene fandt, at disciplenes tænkeevne og hjerne var påfaldende ufølsomme over for de højere kontakter, og dette er en tilstand, som stadig råder. Disciplene havde dengang som nu aspiration, et ønske om at tjene menneskeheden, havde hengivenhed og nu og da en relativ god mental udrustning, men den telepatiske sensitivitet, det instinktive respons på Hierarkiets vibration, og den frigørelse fra den lavere psykisme, som er nødvendige forudsætninger for koncentreret intelligent arbejde, manglede aldeles. For den sags skyld er det sørgeligt nok det samme nu. Den telepatiske sensitivitet er afgjort ved at øges som et resultat af tilstandene i verden og udviklingens retning, og dette er (for dem, der arbejder på de indre plan) et meget opmuntrende tegn, men kærlighed til de psykiske fænomener og manglen-

de evne til at skelne mellem vibrationerne fra arbejdere af forskellig grad inden for Hierarkiet udgør vedvarende en stor hindring for arbejdet.

I kunne her med rette spørge: Hvad er denne plan? Når jeg taler om planen, mener jeg ikke noget så generelt som evolutionsplanen eller den plan for menneskeheden, som vi noget intetsigende kalder sjælsudviklingen. Disse to aspekter af systemet for vor planet tages for givet og er kun metoder, processer og midler til at nå bestemte mål. Den plan, som vi fornemmer nu, og for hvilken mestrene stadig arbejder, kunne defineres som følger: – Den gælder frembringelse af en subjektiv syntese i menneskeheden og af en telepatiske vekselvirkning, som til slut vil eliminere tiden. Den vil stille alle tidligere opnåelser og kundskaber til rådighed for ethvert menneske, den vil åbenbare for mennesket den sande betydning af hans tænkeevne og hjerne, samt gøre ham til herre over denne udrustning og således gøre ham allestedsnærværende samt til sidst åbne døren til alvidenhed.

Denne næste udvikling af planen vil i mennesket frembringe en forståelse – intelligent og samvirkende – af den guddommelige hensigt, for hvilken den ene, i hvem vi lever, røres og har vor væren har skønnet det klogt at underkaste sig inkarnation. Tro ikke, at jeg kan berette om planen, således som den virkelig er. Det er ikke muligt for nogen under den tredje indvielse at få et glimt af den endsige forstå den. Udviklingen af den mekanisme, hvorigennem en discipel kan være i kontakt med dem, som er ansvarlige for udarbejdelsen af planerne, og den evne til at fatte (og ikke kun vagt fornemme) det lille aspekt af helheden, som er det umiddelbart forestående skridt fremad, og med hvilket samarbejde er muligt, er det, der kan opnås af alle disciple og burde ses som målet for alle aspiranter. Derfor kan alle, med undtagelse af disciple på prøve, som endnu ikke er tilstrækkeligt stabile i deres anstrengelser, stræbe efter at opnå

kontinuitet i bevidstheden og efter at opvække det indre lys, som – når det ses og anvendes intelligent – vil kunne tjene til at åbenbare andre aspekter af planen og især det aspekt, som den indre oplyste er modtagelig over for og på en værdifuld måde kan tjene.

Målsætningen for al skoling, som er blevet givet gennem de seneste 400 år, har været at udvirke dette, og af denne kendsgerning kan I se den umådelige tålmodighed, som menneskehedens vidende besidder. De arbejder langsomt, velovervejet og fri for enhver følelse af hastværk mod deres mål, men – og heri ligger det umiddelbart interessante om det, jeg har at meddele – de har begrænset tid til rådighed. Dette er baseret på cyklernes lov og har at gøre med aktiviteten i visse gunstige perioder som nødvendigvis er tidsbegrænsede. I disse gunstige perioder er kræfter, indflydelser og energier midlertidigt virksomme, og dem forsøger mestrene at udnytte.

Menneskehedens tjenere, som var forsamlede ved det konklave, jeg nævnte, iagttog forudseende den kommende Vandbærer-tidsalder med dens særprægede energier og fantastiske muligheder. De lagde mærke til dem og forsøgte at forberede mennesket til denne periode, som skulle vare i omkring 2.500 år, og som, hvis den blev udnyttet på bedste måde, kunne bevirke menneskehedens forening på en bevidst og intelligent måde og således kunne manifestere det, jeg foretrækker at kalde et »videnskabeligt broderskab« i modsætning til den sentimentale klang, som udtrykket broderskab i så stor udstrækning har i dag.

Det stod ved den tid klart for dem, at det ville blive nødvendigt at gøre to ting, inden de indkommende kræfter i Vandbærerens tidsalder kunne anvendes på fordelagtig måde. For det første måtte menneskehedens bevidsthed hæves til det mentale plan; bevidstheden måtte udvides, så den ikke kun omfattede den emotionelle og følelsesbetonede verden, men også intellektets verden. Menneskets tænkeevne måtte aktiveres i stor ud-

strækning, og hele niveauet for den menneskelige intelligens måtte hæves. Det var for det andet nødvendigt, at der blev gjort noget for at nedbryde separatismens, isolationens og fordommenes skranker, som adskilte menneskene, og som menneskehedens tjenere forudså ville ske i tiltagende grad. For hver ny cyklus blev menneskene mere og mere optaget af deres eget selv – tilfredshed og afsondrethed samt racestolthed. Resultatet af dette ville uundgåeligt føre til at uddybe kløfter og skabe verdensomfattende barrierer nationerne imellem og racerne imellem.

Denne beslutning af Hierarkiets medlemmer til hurtigere at opøve menneskets mentale evner og ved arbejdet for enhed at gå i retning af syntese bragte dem til en afgørelse, som indbefattede dannelsen af gruppeenheder. Det tilvejebragte fremkomsten af de grupper af arbejdere og tænkere, som ved deres aktiviteter i så stor udstrækning har styret og formet vor verden i de sidste tre eller fire århundreder. Vi har derfor begyndelsen, dateret fra dette konklave, til et definitivt og særligt gruppearbejde langs klart definerede linjer, hvor hver gruppe repræsenterer en eller anden speciel fremstilling af sandheden og et eller andet aspekt af kundskab om virkeligheden.

Disse grupper falder generelt set i fire hovedafdelinger: den kulturelle, den politiske, den religiøse og den videnskabelige. I nyere tid er tre andre grupper tydeligt trådt frem, såsom den filosofiske, den psykologiske og den finansielle gruppe. Filosofer har der naturligvis altid været iblandt os, men de har for det meste været isolerede individer, der grundlagde skoler, som kendetegnedes ved partisk holdning og separatisme. Nu findes der ingen fremtrædende skikkelser som i tidligere tider, men i stedet findes grupper, der repræsenterer visse ideer. Det er af største betydning at erkende, at det arbejde, som disse syv grupper af tænkere udfører, er en del af Hierarkiets program, bestemt til at frembringe en vis situation, til at tilvejebringe visse forberedende betingelser og til at spille en bestemt rolle

i verdensevolutionen, hvad angår menneskeheden.

Under indflydelse af de forskellige stråler, som aktiviseredes cyklisk, fremtrådte små grupper af mennesker, som spillede deres rolle i *gruppeform*, og forsvandt igen ofte uvidende om deres indre syntese og om deres medarbejdere. Som det kan ses ved ethvert intelligent historisk tilbageblik, fremstår det klart, hvilket arbejde de gjorde for menneskeheden, og hvilket bidrag de gav til menneskehedens lysende fremskridt. Jeg kan ikke afse tid til at berette om denne række af grupper, der hver og en yder et specielt bidrag, eller efterspore det arbejde, de udførte, eller de subjektive impulser ud fra hvilke de arbejdede. Jeg kan kun antyde deres bestræbelsers tendens og overlade det til en eller anden oplyst historiker at aftegne den gyldne tråd i deres åndelige arbejde med at hæve menneskehedens mentale niveau, bringe mennesket i forbindelse med den verden, hvori han levede og åbne hans øjne ikke alene for materiens og formens natur, men også for hans eget væsens skjulte dybder. Gennem deres aktiviteter har vi nu en menneskehed med nære relationer, omend endnu ikke forenet, samt en menneskehed karakteriseret ved tre ting:

1. Bemærkelsesværdige indbyrdes forbindelser og en kommunikation, som betjener sig af radio, presse, moderne transportmidler, telefon og telegraf.
2. En omfattende filantropisk virksomhed og udvikling af ansvarsfølelse for næsten, noget som var helt ukendt år 1500. Bevægelser som Røde Kors, uddannelsesfonde, hospitaler og de nuværende økonomiske hjælpeforanstaltninger, som findes i alle lande, er de ydre manifestationer.
3. En opdeling af hele menneskeheden, bevidst eller ubevidst, i to grundlæggende grupper: for det første den gruppe, som står for den gamle opfattelse, og som er reaktionær og separatistisk. Den repræsenterer separatistisk nationalisme, grænser, trældom og servil lydighed; den er et eksempel på

religiøs sekterisme og er afhængig af autoritet. Den er modstander af alle fornyelser og fremskridt. For det andet den gruppe, som har en vision om en forenet verden, hvori kærlighed til Gud betyder kærlighed til næsten, og hvor de motiver, som ligger til grund for alle religiøse, politiske og pædagogiske aktiviteter, karakteriseres af en verdensbevidsthed og bestræbelser for velfærd for alle og ikke kun for en del.

Den enhed, hvortil fremadskuende mennesker higer, indbefatter ikke forsømmelse af nogen del, men den indbefatter omsorg og fremme af enhver del, således at den kan bidrage til helhedens vel. Den indbefatter for eksempel det rette styre og den rette udvikling af enhver national enhed, således at den på fyldestgørende måde kan opfylde sine internationale pligter og derved indgå i et verdensomfattende broderskab af nationer. Dette begreb indbefatter dog ikke dannelsen af en verdensstat, men det indbefatter udviklingen af en universel offentlig bevidsthed, som erkender helhedens enhed og således frembringer beslutning om at virke efter mottoet »én for alle, og alle for én«. Kun på denne måde kan der tilvejebringes en international syntese, som karakteriseres af politisk og national uselvished. Denne universelle bevidsthedstilstand vil ikke nødvendigvis komme til at indbefatte grundlæggelsen af en universal- eller verdensreligion. Det kræver blot erkendelsen af, at alle formuleringer af sandhed og af tro kun er ufuldstændige i tid og rum og midlertidigt tilpasset tidsperiodens og racens indstilling og forhold.

De, der foretrækker en eller anden speciel tilnærmelse til sandheden, vil ikke desto mindre komme frem til den erkendelse, at andre tilnærmelsesmetoder, andre udtryksmåder og terminologier og andre måder at definere guddommen på kan være lige så rigtige og udgøre aspekter af en sandhed, som er større og mere omfattende, end menneskers nuværende udrustning kan fatte og udtrykke. Selv de store kan kun svagt sanse virke-

ligheden, og selv om de er mere bevidst om dybere bagved liggende hensigter, end deres disciple er, så kan selv de ikke se det endelige mål. De er også i deres undervisning tvunget til at anvende sådanne intetsigende udtryk som den absolutte virkelighed og endelige virkeliggørelse.

Derfor har gruppe efter gruppe gennem de sidste tre århundreder vist sig og har spillet deres rolle, og i dag høster vi frugten af deres indsats. Inden for den kulturelle gruppe finder vi for eksempel digterne i den elisabetanske tid, og Tysklands og den viktorianske tids musikere. Ligeledes har vi grupper af kunstnere, der har givet os de berømte skoler, som er Europas stolthed. To berømte grupper, den ene kulturel og den anden politisk, spillede også deres roller, idet den ene frembragte renæssancen, og den anden udløste den franske revolution. Virkningerne af deres arbejde mærkes stadig, for den nyere humanistiske bevægelse med dens betoning på fortiden, som fuldbyrdes i nutiden, og dens søgen efter årsagerne til menneskets udrustning i tidligere tendenser, fører tilbage til renæssancen. Revolution og beslutsomhed til at kæmpe for menneskets guddommelige rettigheder har fået sin begyndende indflydelse og sin første impuls i den franske revolution. Oprør, dannelse af politiske partier, den klassekamp som er så voldsom i dag og splittelsen i hvert land i stridende politiske grupper, selv om de altid er sporadiske, er blevet almindeligt forekommende i de seneste to hundrede år.

Alt dette er resultater af den gruppeaktivitet, som mestrene påbegyndte. Menneskene er vokset igennem dette og har lært at tænke, og skønt de måske tænker forkert og indleder skæbnesvangre eksperimenter, er det endelige gode uundgåeligt. Midlertidige ubehageligheder, forbigående depressioner, krig og blodsudgydelse, fattigdom og ufuldkommenheder kan drive den tankeløse til den dybeste pessimisme. Men de, som véd, og som fornemmer Hierarkiets styrende hånd, er vidende om, at menneskehedens hjerte er sundt, og at der ud af det nuværende

kaos – og måske for en stor del på grund af det – vil træde mennesker frem, som er kompetente til at klare situationen og er egnede til at tage opgaven om forening og syntese op. Denne periode er okkult blevet kaldt »tiden for genopbygning af det, som blev brudt ned ved syndefaldet«. Den tid er kommet, hvor de adskilte dele igen kan forenes, og helheden igen stå sammen i sin tidligere fuldkommenhed.

De religiøse grupper har ligeledes været mange – så mange, at en opremsning af dem er et håbløst foretagende. Der er de grupper af katolske mystikere, som er vestens højdepunkt; der er også lutheranere, kalvinister og metodister, pilgrimsfædre – disse barske og alvorlige mennesker – huguenotter og de mähriske martyrer samt nu om dage de tusindtallige sekter inden for hver gruppe. Alle har de tjent deres formål og har ført mennesket til oprør og bort fra at acceptere autoritet. De har gennem deres kraft som enestående forbilleder ført mennesket frem til det stadium, hvor han kan tænke selv. De stod for frihed og for den individuelle ret til at vide.

Disse senere grupper har stort set handlet under indflydelse af den sjette og anden stråle. Den kulturelle gruppe fremtrådte under den fjerde stråle, mens den første stråle har drevet de politiske aktiviteter frem, der har frembragt så store forandringer i mange lande. Ved impulser fra femte og tredje stråle er der opstået grupper af videnskabsmænd, som arbejder med de kræfter og energier, der udgør det guddommelige liv. De arbejder med Guds ydre klædning, de søger udefra og indefter og viser mennesket hans essentielle enhed med alt, som er skabt, og hans indre og vitale slægtskab med alle former for liv. Deres antal i hver gruppe er legio og forholdsvis uden betydning. Det er gruppen og det indbyrdes arbejde, som tæller. Det er interessant at iagttage, at den indre enhed er særlig mærkbar i den videnskabelige gruppe, for dens medlemmer er bemærkelsesværdig fri for sekterisme og selvisk konkurrence. Dette kan ikke siges om de politiske og religiøse grupper.

I forhold til de mange nationer og de utallige mennesker på jorden er disse grupper i deres forskellige opdelinger kun få i antal. Deres medlemmer, deres bidrag til den menneskelige udtryksevnes vækst og deres plads i planen kan meget let efterspores. Det, der skal lægges vægt på, er, at de alle er blevet motiveret fra livets indre subjektive side; de er trådt frem ved en guddommelig tilskyndelse for at udføre en bestemt opgave; disse grupper har under det første stadium alle været sammensat af disciple og indviede af lavere grader; de er alle skridt for skridt subjektivt blevet ledet af deres egne sjæle, som på deres side bevidst har samarbejdet med Hierarkiet af vidende. Dette har været tilfældet, selv om det enkelte menneske har været ganske uvidende om sin plads i gruppen og om denne gruppes guddommelige mission. Husk også, *at der ikke har været en eneste fejlslagning*, skønt den enkelte heller ikke har kunnet se fremgang. Disse arbejders kendetegn er, at de arbejder for efterverdenen. At nogle, der har fulgt dem, svigtede, og at nogle, der har responderet på dette arbejde, ikke har været tro mod idealet, er en ulykkelig sandhed, men den første gruppe har samlet gennemført opgaven. Dette ophæver så sandelig pessimismen og beviser den subjektive aktivitets vældige kraft.

De tre grupper, som jeg tidligere har henvist til, kræver en kommentar. Deres arbejde er på en mærkelig måde anderledes end de andre grupper, og deres medlemmer rekrutteres fra alle strålegrupperne, selv om medlemmerne fra den tredje gruppe (finansmændenes) for det meste findes på den syvende stråle, den ceremonielle organisations stråle. Grupperne træder frem i denne rækkefølge: filosoffer, psykologer og finansmænd.

Gruppen af filosoffer af nyere dato formår allerede på magtfuld måde at forme tænkningen, medens de asiatiske landes gamle filosofiske skoler netop er begyndt at influere vestens ideer. Menneskets tankekraft udvikles gennem analyse, korrelation og syntese, og den abstrakte tænkning kan derved forenes med den konkrete. Gennem denne gruppes arbejde føres men-

neskets særlige sensitivitet med dets tre iøjnefaldende egenskaber, instinkt, intellekt og intuition, frem til en tilstand af intelligent samordning. Instinkt relaterer mennesket med dyreverdenen, intellektet forener ham med sine medmennesker, mens intuitionen åbenbarer det guddommelige liv for ham. Alle disse tre begreber er emner for filosofisk forskning, for filosofernes tema er virkelighedens natur og midlerne til at opnå viden.

De to nyeste grupper er psykologerne, som arbejder ud fra den delfiske forskrift »menneske, kend dig selv« samt finansmændene, som er vogtere af de midler, ved hvis hjælp mennesket lever på det fysiske plan. Disse to grupper tilkendegiver nødvendigvis og til trods for tilsyneladende modsætninger og forskelle en større syntese i deres grundlæggende aspekter end nogen af de øvrige. Den ene gruppe befatter sig med menneskeheden, med forskellige typer af mennesker, med den mekanisme, som anvendes, med menneskets drifter, kendetegn og med hensigten – synlig eller skjult – med hans tilværelse. Den anden gruppe kontrollerer og dirigerer de midler, som han behøver for at eksistere, idet den kontrollerer alt, som kan forvandles til energi, og udøver diktatorisk ledelse over alle typer af samfærdsel, handel og valuta. Den behersker den mangfoldighed af ting, som nutidens menneske betragter som væsentlige for hans liv. Som jeg tidligere har sagt, er penge intet andet end krystalliseret energi eller vitalitet, dvs. det den østerlandske studerende kalder pranaenergi. Penge er en konkretisering af æterisk kraft. De er derfor en ydre manifestation af vital energi, og denne energiform står under den finansielle gruppes styring. Denne er den sidst tilkomne gruppe, og dens opgave (og det bør man huske) er nøje planlagt af Hierarkiet. Den fremkalder virkninger på jorden, som er meget vidtrækkende.

Nu da århundreder er forløbet siden konklavet i det sekstende århundrede, har disse ydre grupper spillet deres rolle og ydet en meget bemærkelsesværdig tjeneste. De opnåede resultater har

nået et stadium, hvor de er internationalt virksomme, og deres indflydelse er ikke begrænset til én nation eller race. Hierarkiet står nu over for en anden situation, som kræver omhyggelig behandling, idet det må forene og samle de forskellige strømme af influerende energi og de forskellige tankestrømninger, som gruppernes arbejde siden år 1500 har frembragt. Hierarkiet må nu også udligne visse af de virkninger, som tenderer mod yderligere differentiering, hvilket er en uundgåelig tendens, når kraft bringes i kontakt med den materielle verden. Indledende impulser har i sig kraften til både godt og ondt. Så længe formen forbliver af sekundær og relativ minimal betydning, kalder vi den god. Da er det ideen og ikke dens udtryk, der kontrollerer. Efterhånden som tiden går, og tankeenergien påvirker materien og mindre vidtskuende mennesker griber denne særlige energitype eller vitaliseres af den, da begynder det onde at gøre sin nærværelse gældende. Dette viser sig til sidst som selviskhed, separatisme, stolthed og de kendetegn, som har frembragt så megen skade i verden.

For omtrent sytten år siden (skrevet i 1934) mødtes mestrene og tog en meget vigtig beslutning. Akkurat som det var blevet besluttet ved det tidligere konklave at udvælge – fra den ufuldkomne menneskemasse – grupper, som arbejdede inden for forskellige områder, og som skulle have til opgave at hæve menneskeheden og udvide dens bevidsthed, så var det nu hensigtsmæssigt at udvælge – fra de mange grupper – én gruppe, som skulle bestå (ligesom Hierarkiet) af mennesker af alle racer og af alle typer og retninger. Denne gruppe har en bestemt mission, og visse kendsgerninger om den kan fremstilles på følgende måde:

Det er først og fremmest et forsøg på at frembringe en ydre manifestation af Hierarkiet på det fysiske plan eller en lille fungerende kopi af denne væsentlige subjektive gruppe. Alle dens medlemmer lever i fysiske legemer, men skal arbejde helt subjektivt og skal således anvende deres indre sensitive redska-

ber og intuition. Gruppen må være sammensat af mænd og kvinder fra alle nationer og i alle aldre, men alle skal være åndeligt orienterede, alle skal tjene bevidst, alle skal være mentalt polariserede og vågne, og alle skal udvise inklusivitet.

En af de væsentligste betingelser, som pålægges gruppens medlemmer, er, at de må være villige til at arbejde uden anerkendelse og på subjektive niveauer. De skal arbejde bag kulisserne, som de store gør. Dens medlemmer skal derfor være fri for ethvert spor af ambition og fra al stolthed over race eller præstation. De skal også være sensitivt vågne over for deres medmennesker og deres tanker og de omgivelser, som de betinges af.

Det er en gruppe, der ikke har nogen ydre organisation, intet hovedkvarter, ingen offentlighed og intet gruppenavn. Den består af lydige arbejdere og tjenere af ORDET – lydige mod deres egne sjæle og mod gruppens behov. Alle sande tjenere overalt tilhører derfor denne gruppe, enten deres tjeneste ligger inden for det kulturelle, politiske, videnskabelige, religiøse, filosofiske, psykologiske eller finansielle område. De udgør en del af den indre gruppe og af verdens mystikere, som arbejder for menneskeheden, hvad enten de ved det eller ej. De vil som sådanne blive genkendt af andre medlemmer af gruppen, når de tilfældigt får kontakt med hinanden ud over hele verden.

Denne gruppe tillægger ordet »åndelig« en vidtrækkende betydning; medlemmerne har den opfattelse, at det betyder en altomfattende bestræbelse efter bedre menneskelige forhold samt højnelse og forståelse; de har tillige den opfattelse, at det betyder tolerance, internationalt fællesskab, virkeliggjort som syntese, religiøs inklusivitet og alle de tankestrømninger, som vedrører menneskets esoteriske udvikling.

Det er derfor en gruppe uden terminologi og uden nogen form for bibel; den har hverken nogen trosbekendelse eller nogen dogmatiske formuleringer af sandheden. Den motiverende impuls hos hver og én er kærlighed til Gud, som ytrer sig

som kærlighed til næsten. Gruppen kender broderskabets sande betydning uden raceadskillelser. Den lever et liv i villig tjeneste, som ydes med uselvskhed og uden noget forbehold.

Gruppens medlemmer kendes kun af menneskehedens ældre brødre, og der føres ikke noget navneregister. Der findes kun tre hovedkrav:

1. Et vist mål af forening mellem sjælen og dens mekanisme er væsentligt, og den indre trefoldighed – sjæl-tænkeevne-hjerne – der sædvanligvis slumrer hos flertallet, skal være i samklang og være aktiv.
2. Hjernen må være telepatisk sensitiv og må efter ønske kunne anvendes i to retninger. Den skal være vågen over for sjæle-nes verden så vel som over for menneskenes verden.
3. Der må også findes en evne til abstrakt tænkning eller syntese. Dette vil sætte mennesket i stand til at slå bro over race-mæssige og religiøse kløfter. Når denne evne er til stede, findes der også en sikker tro på livets kontinuitet og korrelation med livet efter døden.

For at sammenfatte situationen, skal det bemærkes, at grupperne i fortiden har stået for visse aspekter af sandheden og har påvist visse strålers kendetegn, medens den nye gruppe vil udtrykke alle aspekterne og har medlemmer på alle stråler. Flertallet af dem, der arbejder i de mange grupper, har ført visse detaljer af planen videre og har givet deres energiandel til menneskehedens fremadstræben, men de har for størstedelens vedkommende gjort dette uden nogen sand forståelse af, hvad de udrettede, og uden nogen virkelig opfattelse af den legemesjæl forbindelse, der fører til virkeligt intelligent arbejde, hvis vi undtager nogle få fremtrædende mystikere, som fx mester Eckhart. Hovedsagelig har det været grupper af personligheder med den antydning af genialitet, som peger på en vis kontakt

med sjælen. Den gruppe, som nu er ved at blive dannet, er sammensat af dem, som er bevidst om sjælens kendsgerning og har etableret en sjælsforbindelse, som er virkelig og vedvarende; de ser ganske enkelt på tænkeevnen, følelserne og legemets natur som en udrustning, hvorved menneskelige kontakter kan etableres, og deres opgave, som de forstår den, er at blive ført fremad ved hjælp af denne udrustning og at handle under sjælens ledelse. De er derfor levende sjæle, som arbejder gennem deres personligheder, og er ikke personligheder, som tilskyndes af tilfældige sjælsimpulser.

Medlemmerne i de mange grupper var alle noget ensidige, og deres begavelse lå inden for et eller andet bestemt område. De opviste evnen til at skrive som en Shakespeare, at male som en da Vinci, at frembringe musikalske mesterværker som en Beethoven eller at tilvejebringe forandringer i verden som en Napoleon. Men den nye type af en gruppearbejder er et helstøbt menneske med evne til at gøre næsten hvad som helst, som han sætter sig for, men med en grundlæggende impuls til at arbejde på mentale plan mere end på det fysiske plan. Han er derfor til nytte for Hierarkiet, da han kan anvendes på mangfoldige måder, idet hans fleksibilitet, erfaring og hans stabile kontakt kan underordnes gruppens krav.

Den sande repræsentant for denne nye gruppetype vil naturligvis endnu i mange årtier ikke komme til syne. Han vil være en sand Vandbærer med universel forståelse, stærk sensitivitet, et fint organiseret mentalt redskab, en astral udrustning, som hovedsagelig er modtagelig over for de højere åndelige vibrationer, et kraftfuldt og kontrolleret energilegeme og et sundt fysisk legeme, om end ikke robust i ordets sædvanlige betydning.

Hvordan er da den nuværende situation i forbindelse med den integrerende gruppe af mystikere? Lad mig sige det tydeligt.

I ethvert europæisk land, i Amerikas forenede Stater og i dele af Asien og Sydafrika findes der visse disciple, som *tænker sandt*, men for det meste er de ukendte for verden. Jeg beder jer rette jeres opmærksomhed på dette udtryk. De mest betydningsfulde arbejdere i denne nye gruppe og de, som er nærmest de store, er dem, hvis daglige tankeliv er orienteret hen imod det nye ideal. At deres tænkning måske finder udtryk i bestemte ydre aktiviteter kan være sandt, men de er frem for alt og altid dem, som lever i og arbejder ud fra det »ophøjede og hemmelige sted«. De udøver deres indflydelse ubemærket og i stilhed, og de betoner ikke deres personligheder, deres egne synspunkter og ideer eller deres metoder til at føre arbejdet fremad. De er fuldstændig klar over deres egne begrænsninger, men hæmmes ikke deraf; de fortsætter med at tænke det aspekt af visionen igennem til ydre manifestation, som det er deres opgave at levendegøre i formen. De er nødvendigvis kultiverede og meget belæste, for i disse vanskelige overgangstider må de opøve global forståelse af tilstandene og besidde en generel forestilling om, hvad der sker i de forskellige lande. Nationalitet besidder de ikke i den forstand, at de betragter deres land og deres politiske tilhørsforhold som værende af største vigtighed. De er udrustede til langsomt og sikkert at kunne danne den offentlige mening, som til sidst vil komme til at frigøre mennesket fra religiøs sekterisme, national separatisme og racefordomme.

En efter en, her og der, vælges de ud, og de samler dem omkring sig, som er fri fra de begrænsninger, som tidligere tiders politiske, religiøse og kulturelle teorier skaber. Medlemmerne af den ene gruppe organiserer disse fremadskuende sjæle til grupper, som er bestemt til at indlede fredens og den gode viljes nye æra. Disse sidste, som påvirkes af gruppemedlemmerne, er endnu kun nogle få tusinde ud af millioner af mennesker, og af de fire hundrede accepterede disciple, som arbejder

i verden i dag (skrevet 1934), er kun omkring 156 gennem deres tankeaktivitet udrustede til at danne en del af denne gruppe, der langsomt er ved at samle sig. De udgør kernen af det, som en dag vil blive en dominerende kraft. Igennem de næste 25 år vil deres indflydelse blive tilstrækkelig stærk til at tiltrække sig politisk opmærksomhed, forudsat at de af jer, som har set visionen af en *mægtig subjektiv gruppe af tænkende sjæle*, kan tale de nødvendige ord, skitsere de begreber, som vil fremskynde integrationsarbejdet, og bringe enhederne i denne gruppe i forbindelse med hinanden. Gør jeres yderste og se til, at dette bliver gjort, og lad det blive budskabet og grundtonen i det arbejde, som I alle udfører, hvor som helst I befinder jer.

Hvad bør derfor være det umiddelbart forestående arbejde? Lad mig skitsere programmet så vidt jeg kan gøre det.

Det første, der skal gøres, er at styrke båndene og etablere et fast forbindelsesled mellem jer selv og alle dem, som I anerkender som muligt arbejdende disciple i den nye gruppe. For at kunne dette, må I gøre jer bekendt med det arbejde, som ledere for grupper udfører i verdens forskellige lande – for eksempel i Schweiz, De forenede Stater, Holland, Tyskland og Storbritannien. Ud fra deres reaktion over for den vision, de har af den nye tidsalders arbejde, kan I så tage en midlertidig beslutning. Iagttag dem i deres arbejde. Læg mærke til den vægt, de lægger på personligheder. Hvis personlig ambition synes at styre deres aktiviteter, hvis deres holdning er den, at de beslutter at arbejde i gruppen af mystikere, fordi den udgør noget nyt, eller fordi den giver dem en vis status, eller fordi den tiltaler deres fantasi eller giver dem lejlighed til at samle folk omkring sig, fortsæt da ikke længere, men – ved at bevare tavshed – lad tiden og loven korrigere deres holdning.

Vær for det andet modtagelig over for dem, som søger jer, og som synes at vibrere på samme tone. Når jeg siger jer, mener jeg den gruppe, som I alle subjektivt tilhører. De kommer, hvis I arbejder med beslutsomhed og lader enhedens tone

klinge så klart, at de ikke er i tvivl med hensyn til jeres motiver eller jeres uselviske handling. Nogle af de 156, som danner den nuværende kerne, vil være kendt af jer og vil arbejde i samklang med jer, skønt det måske ikke er inden for jeres specielle virkeområde.

Det billede, som I skal holde frem for jer, består af et stort netværk af grupper, som arbejder langs de mange mulige linjer, men som i deres midte eller bag sig har et eller flere medlemmer af den nye langsomt opdukkende gruppe, som arbejder stille, og som uafsladeligt påvirker gennem sjælskontakt. Disse brændpunkter, hvorigennem Hierarkiet nu søger at arbejde, står i telepatisk forbindelse med hinanden, og på det ydre plan må de arbejde i absolut forståelse, altid bevare en holdning af ikke-indblanding og stille det frit for enhver arbejder at undervise sin egen gruppe, som han synes bedst. Hvilke udtryk der anvendes, hvilke metoder der anvendes, hvilke mennesketyper som nås, hvilke sandheder der undervises i, og hvilken livsdisciplin der udvises, det vedkommer ingen andre end den arbejdende discipel selv.

Medlemmerne af denne gruppe af den nye tidsalders arbejdere vil imidlertid besidde visse generelle kendetegn. De vil ikke påtvinge dogmer af nogen slags, og de vil ikke lægge vægt på nogen doktrin eller nogle autoriteter. De er ikke interesseret i at have personlig autoritet, ej heller vil de støtte sig til en traditionel autoritet, hverken religiøs, videnskabelig, kulturel eller nogen anden form for påtvungen sandhed. Forskellige måder at nærme sig virkeligheden på vil blive anerkendt, og det vil stå enhver frit at vælge sin egen. Disse arbejdere vil ikke påtvinge dem, som søger at samarbejde med dem, nogen form for disciplin. En persons eller en leders ideer om, hvorledes de enkelte inden for hans specielle aktivitetssfære burde leve, arbejde, meditere eller spise vil være uden særlig betydning. Medlemmerne af denne nye gruppe arbejder esoterisk med sjæle og beskæftiger sig ikke med personlighedslivets detaljer

hos de aspiranter, som de søger at inspirere.

Dette er en grundlæggende regel, som vil tjene til at eliminere mange værdige aspiranter fra denne gruppe af verdenstjenerne, der nu er ved at blive dannet. Tendensen til at påtvinge andre sit eget synspunkt viser en brist i forståelsen, og det vil komme til at udelukke mange.

De unge og lovende aspiranter skal altså udsøges og omhyggeligt indskærpes de nye idealers tendenser. De må lære at se efter det guddommelige og gode i alt – både i mennesker og i omstændigheder. Der må udvikles en vidtrækkende vision, og der må peges på en videre horisont, som sætter aspiranterne i stand til at gennemleve den overgangsperiode, som vi nu befinder os i, således at de, når de når midten af deres liv, står som støttepiller i den nye verden. Tving dem ikke til begrænsende ældgamle discipliner, og lær dem, at de ikke skal lægge vægt på kost, cølibat, tider og rytmer, således at deres opmærksomhed drages bort fra den nyere og hellige kunst af væren samt bort fra det under det er at leve som sjæl.

Glem ikke, at når et menneske lever som sjæl, og hele hans personlighed derved er underordnet sjælen, så vil der normalt og automatisk følge uselvsk hensigt, renhed i livet, overensstemmelse med loven og fremtræden som et sandt eksempel på åndelig levevis. Kosten er for eksempel ofte et spørgsmål om klimatisk hensigtsmæssighed og om smag; den føde er ønskværdig, som sætter det fysiske legeme i stand til at tjene menneskeheden. For at tage endnu et eksempel, så kan en gudesøn så sandelig fungere lige så frit og effektivt i den ægteskabelige stand som i cølibat; han vil imidlertid ikke misbruge legemets kræfter på grovere tilfredsstillelser, han støder ikke an mod etablerede skikke og sænker heller ikke den standard, som verden har sat som dens højeste og bedste. Der er kommet forvirring i begreberne, og vægten er alt for ofte blevet lagt på de fysiske handlinger og ikke på den handlendes liv. Når opmærksomheden er fæstnet på sjælen, vil livet på det fysiske

plan blive levet på ret måde. Man vil komme til at indse, at det er en større hindring for menneskets vækst i åndelig væren at indtage en kritisk holdning eller følelse af selvtilfredshed, end det er at spise kød.

Den unge aspirant skal lære to regler for aktivitet i sit liv:

1. Han skal lære at koncentrere sig om konstruktiv aktivitet og at afstå fra at nedbryde den gamle levemåde. Han skal sætte sig for at bygge for fremtiden og at tænke ad nye baner. Han må advares mod at sløse sin tid bort ved at angribe det, som ikke er ønskværdigt. Han må i stedet anvende hele sin energi på at skabe det nye herrens tempel, hvorigennem herligheden kan manifesteres. På denne måde vil offentlighedens opmærksomhed gradvis blive fokuseret på det nye og skønne, og de gamle etablerede ordninger vil forfalde af mangel på opmærksomhed og derefter forsvinde.
2. Han skal også lære, at det at tage parti på ingen måde er et tegn på åndelig udvikling. Han vil derfor ikke bruge ordene *for* dette eller *imod* dette. Sådanne udtryk afføder automatisk had og angreb og giver anledning til at modvirke forandringer. Den, som anvender disse udtryk, indtager en forsvarsholdning. Enhver kategori af mennesker er en gruppe af brødre. Katolikker, jøder, hedninger, vesterlændinge og østerlændinge er alle gudesønner.

Meget afhænger af to ting, hvad angår fremtiden for den verdensgruppe, som vi har talt om.

For det første er det nødvendigt for alle de mange isolerede disciple, der arbejder i alle verdens lande, at blive vidende om hinanden og desuden at komme i telepatisk kontakt. Dette kan for jer synes at være en vidunderlig, men umulig vision. Jeg forsikrer jer, at det er det ikke. Arbejdet med at etablere denne forbindelse kan så sandelig gå langsomt, men det er en uundgåelig virkning af den voksende sensitivitet hos alle sjæle, som

arbejder i verden. En første antydning om dette er den instinktive erkendelse af dem, som indgår i gruppen, når de mødes og får kontakt med hinanden på verdensplan. De opfatter et øjeblikkeligt lysglimt, en umiddelbar elektrisk vekselvirkning, en pludselig fornemmelse af overensstemmelse i vision og målsætning eller en særlig gunstig lejlighed til at hjælpe hinanden og samarbejde i det arbejde, som alle erkender og er interesserede i.

Overalt hvor arbejdende disciple træffer hinanden, ved de straks, at deres arbejde er det samme, og de rådfører sig med hinanden om, hvor samarbejde og øgede bestræbelser kan være mulige. Om cirka tredive år (skrevet 1934) vil den gensidige forbindelse mellem de enkelte i denne gruppe (der er spredt ud over hele verden) være så tæt, at de dagligt vil møde hinanden på et bestemt tidspunkt og på det hemmelige sted. Dette bliver dog først muligt, når trefoldigheden sjæl-sind-hjerne er i samklang i den enkelte, og når ethvert aspekt af denne trefoldighed samtidig kan være i forbindelse med gruppens medlemmer. For tiden arbejder alle sjæle, der tilhører mystikernes gruppe i fuldkommen harmoni; det er ligeledes lykkedes for et antal af dem at oprette en nær og vedvarende relation mellem sjæl og sind, hvorimod det laveste aspekt af denne sammenkædede triangel, den fysiske hjerne, forbliver totalt uimodtagelig over for de bølger af kraft, som udstråler fra de højere aspekter hos de disciple, som på denne måde er optaget af at lægge grunden til den nye tidsalders civilisation.

Det er derfor stort set et spørgsmål om at fuldkommengøre hjernens mekanisme, således at den på rette måde kan registrere og korrekt overføre sjælens impressioner samt gruppens hensigter og erkendelser. Dette indbefatter:

1. Centret mellem øjenbrynene, som af den orientalske studerende kaldes ajacentret, skal vækkes til bevidst aktivitet.
2. Derefter skal dette centers aktivitet underordnes hovedcen-

tret, således at de to vibrerer i harmoni. Dette frembringer tre ting:

- a. Direkte bevidst samordning mellem sjæl-sind-hjerne.
 - b. Tilsynekomsten af et magnetisk felt, som omslutter begge hovedcentre og således tydeligt påvirker pinealkirtlen og hypofysen.
 - c. Dette felts dobbelte aktivitet erkendes på to måder: som et lys i hovedet, en indre strålende sol, eller som et dynamisk energicenter, hvorigennem sjælens viljes- eller hensigtsaspekt kan gøre sig gældende.
3. Udviklingen af en færdighed, som vil gøre det muligt for et menneske:
- a. At anvende sit sind i hvilken retning han ønsker, idet han kan vende den ud mod fænomenernes verden eller indad mod den åndelige værens verden.
 - b. Bevidst og efter ønske at frembringe en tilsvarende modtagelighed i den fysiske hjerne, således at den nøjagtigt kan registrere enhver information, der kommer fra den fysiske verden og fra den emotionelle eller astrale verden.
 - c. At kunne skelne med intelligens mellem alle disse områder for sansende aktivitet.

Dette vil til sidst indgå i en ny psykologisk metode, som vil opstå som en følge af den tidligere metode og være en blanding af de mekanistiske synspunkter, af den introspektive og mere rent orientalske holdning, samt af konklusioner fra to nye retninger, som inden kort tid vil fremkomme, men som endnu ikke er store nok til at berettige til et navn. De befinder sig endnu i en fostertilstand. Den ene retning vil behandle det enkelte menneskes energiaspekter og hans modtagelighed over for energierne fra universet, hvori han er indesluttet; den anden

retning vil betragte mennesket som en elektrisk enhed. Begge vil forekomme meget ensidige, men deres forskellige retningers fremstilling vil en dag være forenet i en syntese.

Den anden forudsætning, som vil skabe forbindelse mellem de disciple, der arbejder i denne gruppe, er evnen til at bevare en konstant og sekventiel erindring om både det indre og det ydre liv. Vi kalder det bevidsthedens kontinuitet, og med dette mener vi evnen til at være klar over alt, som hænder inden for alle områder og alle dele af menneskets tilværelse i alle døgnets fireogtyve timer. Endnu er dette langt fra tilfældet. Der findes ingen bevidst opfattelse af eksistens under søvnens timer. Drømmelivet, således som det skildres, er lige så fyldt med illusion som enhver af de lavere psykiske oplevelser. Den langsomt voksende interesse for drømme fra psykologiens side og forskningen vedrørende deres mulige kilder er de første svage forsøg på at bevise bevidstheden ud fra en virkelig videnskabelig basis.

Der er endnu ingen bevidst registrering af mental aktivitet for eksempel under de perioder, hvor det emotionelle legeme står i begivenhedernes centrum. Hvad er sindet optaget af gennem en lang periode i emotionelt oprør? Vi ved, at den har sit eget liv og sine egne love. For at tage endnu et eksempel, hvad gør sjælen, når personligheden udelukkende er optaget af sine egne anliggender? Er det umuligt for jer at forudse det tidspunkt, hvor bevidsthedens udvikling har nået det stadium, hvor der vil komme en sansende reaktion i alle dele af menneskets natur, og hvor alt opfattes af hjernen? Mennesket er allerede vidende om både det fysiske plans aktiviteter og sit følelsesmæssige liv. For flertallet er dette en almindelig og dagligdags tilstand. Når to aktiviteter samtidigt kan registreres, hvorfor så ikke tre eller måske fire? Sådan er den fremtid, der ligger foran menneskeheden, og de aktivt virksomme disciple vil være de første til at udtrykke og vise denne udvidede bevidsthed.

Således må telepatisk vekselvirkning samt udvidet modtagelighed for sanseindtryk udvikles, idet de er uløseligt forbundet med hinanden.

Jeg har derfor peget på udviklingen i den umiddelbare fremtid for den enkelte discipel. Men hvad indebærer den nærmeste fremtid for gruppen?

Først og fremmest kommer en indledende periode, hvor den træder ind i den offentlige bevidsthed og gør sig gældende. Dette vil ske gennem en vedholdende formidling af nye idealer og gennem en bestandig betoning af menneskehedens essentielle enhed. Det vil være et resultat af den enhedsskabende og altomfattende tone, som intones af den ene her og den anden dér. I løbet af dette stadium må intet arbejde fremskyndes og ingen forhastet handling udføres. Væksten af gruppen og af dens ideer vil være langsom og sikker. Gruppen findes allerede. Den skal ikke først dannes og organiseres; derfor har ingen af jer nødig at føle noget ansvar eller at organisere nogen aktivitet, som tilsigter at lokke de disciple, som har valgt at arbejde subjektivt, frem i offentligheden. Sådanne metoder godtages ikke af menneskehedens ældre brødre, og de arbejder heller ikke selv på den måde.

Enhver af jer må gøre op med sig selv, om I går ind for den nye indstilling, for den nye holdning til arbejdet og for den subjektive metode. Beslut én gang for alle, om I foretrækker at arbejde på den gamle ydre ambitiøse måde ved at opbygge og tilvejebringe en organisation og således frembringe hele den mekanisme, som følger med en sådan arbejds metode. Husk, at der stadig findes et stort behov for sådanne grupper, og at de er nyttige. Den nye tidsalder er endnu ikke her, og de små må ikke forlades og udsættes for de nye kræfter og heller ikke berøves det barnekammer, hvor de naturligt hører hjemme.

Hvis den nye måde at arbejde på tiltaler jer, sørg da for, at personligheden underordnes, at meditation indtager en yderst vigtig plads i livet, at sensitivitet over for det subjektive områ-

de opøves, og at alle nødvendige ydre aktiviteter styres indefra og udad. Undgå en ren mystisk introspektion eller den modsatte yderlighed, en overbetonet organiserende ånd. Husk, at et liv i sand okkult meditation uundgåeligt vil fremkalde ydre hændelser, men at disse objektive resultater frembringes af en indre vækst og ikke gennem ydre aktivitet. Et gammelt helligt skrift udtrykker denne sandhed med følgende ord:

»Når solen går ind i det tjenende menneskes bolig, erstattes arbejdets vej med livets vej. Da vokser livets træ, indtil dets grene beskytter alle menneskesønner. Bygningen af templet ophører, og stenene bæres ikke længere frem. De voksende træer kan ses; bygningerne forsvinder. Lad solen vandre til sin bestemte plads, og vie eders opmærksomhed i denne tid og generation til vækstens rødder.«

Her og dér vil der dukke små grupper op, hvis medlemmer responderer på den nye tone, og hvis indtræden i verdensgruppen vil blive iagttaget af en eller flere arbejdende disciple. Men disse sidste organiserer ikke grupperne; grupperne udvikler sig, når et menneske her og et andet menneske dér vågner til ny vision eller kommer i inkarnation for at indtage pladsen i arbejdet med at indføre den nye tid. Disse grupper vil ikke udvise en separatistisk holdning; de vil ikke kende til personlig eller gruppeambition; de vil erkende deres enhed med alt, som eksisterer, og de vil fremstå for verden som eksempler på ren levevis, konstruktiv opbygning, skabende aktivitet, der er underordnet den generelle hensigt, skønhed og inklusivitet. Under integrationens tidlige stadier kunne de måske bedst beskrives med ordene venlighed og samarbejdsvillighed. De er ikke interesserede i dogmer eller doktriner og har ingen kendingsord. Deres mest fremtrædende kendetegn er, at den enkelte og grup-

pen er fri af den kritiske ånd. Denne ikke-kritiske ånd kommer ikke af en manglende evne til at kunne se fejl eller en svigtende evne til at kunne leve op til en idé; falskhed, urenhed og svagheit vil blive erkendt for det, det er, men når det bemærkes, tjener det til at vække kærlig hjælpsomhed.

Lidt efter lidt vil disse grupper komme til at lære hinanden at kende og vil træffes på bestemte tider og steder. De vil komme til fælles konferencer uden noget ønske om at påvirke hinanden og uden tanke på indbyrdes talmæssig styrke; de vil ikke udvise nogen ambition for at øge deres rækker. Hvorledes skulle de kunne gøre det, når de alle ved, at de er medlemmer af den ene verdensgruppe?

Den undervisning, de formidler, har ikke karakter af doktriner, og de ønsker ikke at fremstå som lærde. De mødes kun for at diskutere metoder til at yde hjælp i verden og til at danne en platform, der er så universel og opbygget af så grundlæggende sandheder, at den kan tjene alle de forskellige metoder og gavne de mange terminologier. De vil bestræbe sig på at benytte sig af hinandens udtryk og at gøre sig fortrolige med hinandens måde at nærme sig virkeligheden og symbolikken på.

Lidt efter lidt vil også hver gruppes specielle bidrag og tone blive erkendt, og hvor der findes behov for netop en speciel indfaldsvinkel og en speciel tone eller fortolkningsmetode i en hvilken som helst del af verden, vil der opstå en umiddelbar og forenet impuls, der vil lette det arbejde, som denne specielle gruppe kan udrette på stedet.

Disse grupper, som har den ene subjektive gruppe af bevidst levende sjæle bag sig, vil være alt for optaget af tjeneste og interesse for verden til at spille tid på noget, der er uvæsentligt. Når de mødes, vil de ikke have tid til at beskæftige sig med grupperes navne og insignier eller ordenstegn og de tekniske detaljer, som broderskaber anvender. Verdens behov og muligheder, og den hurtige udvikling af menneskehedens bevidsthed og dens indvielse i de åndelige virkeligheder vil komme til at

optage deres opmærksomhed så stærkt, at de ikke vil have nogen interesse i almindelige arrangementer på det fysiske plan, og de vil heller ikke lægge vægt på deres egen personlige vækst. De vil være helt klart over, at et respons på verdens nød ved at tjene og ved et liv i fokuseret meditation vil fremme denne vækst. De retter ikke øjnene mod sig selv, mod deres egne gode egenskaber eller mod deres individuelle resultater.

Som et resultat af deres telepatiske forbindelse og fælles konferencer kan der muligvis senere fremtræde visse esoteriske grupper og skoler til udvikling for hurtigere at kunne udstyre dem til verdenstjeneste. I disse skoler vil der blive undervist i meditationsmetoder, intensivering af vibration og i universets love samt i den rette anvendelse af farve og lyd. Men alt vil være underordnet ideen om tjeneste og menneskehedens forædling. Også de skoler, der omtales i *Breve om Okkult Meditation* vil gradvis blive til.

Men hvad tjener det til, at jeg forudsiger fremtiden i detaljer og viser et tiltalende billede, når integrationen af gruppen af verdens mystikere og dens sammensmeltning endnu ikke er en fuldbyrdet kendsgerning?

Verdens enhed, broderskab i dens sande betydning, vækst af telepatisk vekselvirkning, bortskaffelse af det uvæsentlige (som tjener til at adskille menneskers tanker, og som skaber separatisme på det fysiske plan), betoning af det fundamentale af den tidløse visdom, manifestation af en sand forståelse, enhedsskabelse med sjælen, genkendelse af dem, der tilhører gruppen af verdensfrelserne – dette er det arbejde, som umiddelbart skal udføres, og dette må optage hele jeres opmærksomhed.

Dette og kun dette berettiger til anvendelse af alt, hvad enhver af jer har at give – kærlighed og liv, tid og penge.

Dette og kun dette retfærdiggør jeres eksistens og fremkalder hos alle jer, som er modtagelige for visionen, den yderste selvopofrelse, som er så sjælden og så langtrækkende i sine virkninger. At lægge alt, hvad I har, for fødderne af livets herre

for at fremme verdens frelse, at eliminere det i jeres liv, som muligvis kan hindre, at give alt, hvad I har, indtil det smerter, at styre jeres liv med hengivenhed som grundlag og så bestandig spørge jer selv: Hvad kan jeg afstå fra for bedre at kunne hjælpe? – Dette og mere end det ligger foran alle jer, som hører kaldet og responderer på behovet og den gunstige lejlighed.

Lad mig sige jer følgende – den gruppe, som nu er ved at blive dannet, vil gradvis udvikle sin egen »yoga« og metode til skoling, som lidt efter lidt vil erstatte raja yoga og bhakti yoga. Metoden til skoling vil kun blive givet til dem, som har trænet deres tænkeevne, og som har lært at kontrollere følelserne. Dette er en antydning om, hvad der nu er ved at ske. Denne metode til skoling vil ikke blive nogen let genvej til målet. Kun den intelligente kan nå det, og kun integrerede personligheder vil være egnede til undervisningen. Den nye yogas grundtanke vil være syntese; dens målsætning er bevidst udvikling af intuition. Denne udvikling vil ske i to kategorier: for det første udviklingen af intuition og af sand åndelig opfattelse, og for det andet en skolet anvendelse af tænkeevnen som redskab til fortolkning.

I bogen *Agni Yoga* er en del af den undervisning, som vil blive givet, trængt igennem, men kun fra viljespektets synsvinkel. Der er endnu ikke udgivet en bog, som på nogen måde er en fremstilling af »syntesens yoga«. Vi har haft »bhakti yoga« eller forening gennem hengivenhed. Nu lægges der vægt på raja yoga, som er forening gennem sindet. At tale om forening gennem syntese lyder som en overflødig gentagelse, men det er det ikke. Det er en forening gennem identifikation med helheden – ikke forening gennem erkendelse eller gennem vision. Læg nøje mærke til denne forskel, for den indeholder hemmeligheden om det næste skridt for menneskehedens personligheder. *Bhagavad Gita* giver os hovedsagelig nøglen til hengivenhedens yoga. Patanjali lærer os den mentale yoga. I

evangelierne har vi en fremstilling af virkeliggørelse, men nøglen eller hemmeligheden om identifikation holdes stadig tilbage. Den vogtes af et fåtal i denne integrerende gruppe af mystikere og vidende og vil blive manifesteret gennem deres individuelle erfaringers ildprøve og gives til verden på denne måde. Men tiden er endnu ikke inde. Gruppen skal vokse i styrke og kundskab såvel som i intuitiv opfattelse.

I spørger mig: Hvad afholder et menneske fra at blive medlem af en sådan gruppe? Jeg vil stærkt betone, at kun fire ting hindrer ham i at tilslutte sig.

For det første: en ikke-koordineret personlighed. Dette indebærer nødvendigvis en uskolet tænkeevne og et svagt intellekt.

For det andet: en følelse af separatisme, af adskillelse og af at stå isoleret og af at være anderledes end sine medmennesker.

For det tredje: at være bundet af en tro. Ligegyldigt hvor god en fremstilling af troen det end måtte være, så vil den uundgåeligt frembringe afsondring. Dette udelukker nogle personer.

For det fjerde: stolthed og ambition.

I spørger atter: Hvorledes skal man kvalificere sig? Reglerne er enkle, og der er tre af dem. For det første, lær at udøve harmløshed; derefter, begær intet for dit eget selv, og for det tredje, se i alle efter tegn på det guddommelige. Tre enkle regler, men meget svære at opfylde.

Bag denne gruppe af mystikere, som indbefatter tænkere inden for ethvert område for menneskelig tænkning (lad mig gentage ordet *tænkere*) og for menneskelig kundskab, står Hierarkiet af mestre; mellem disse to grupper findes en gruppe lærere, af hvilke jeg er én. Disse virker som formidlere og som overførere af energi. Lad mig gentage og bede jer være op-

mærksomme på, at den gruppe, som langsomt er ved at blive dannet, samles fra enhver tænkelig gruppe af tænkende og intelligente mennesker. Endnu findes der ikke mange (såkaldte) okkultister blandt dem, hvilket muligvis vil undre nogen. Dette skyldes, at okkultisterne kun er få i antal i forhold til menneskeheden som helhed, og det skyldes også deres tendens til at være sekteriske, afvisende og selvretfærdige. Uselviske og humanitære arbejdere findes i gruppen; der findes politiske ledere og økonomer samt videnskabsmænd fra verdens laboratorier; der findes tillige gejstlige og religiøse tilhængere fra alle verdensreligionerne samt praktiske mystikere og nogle få okkultister. Den sande okkultist er sjælden.

Gruppen er og vil blive holdt helt subjektiv. Dens medlemmer er telepatisk forbundne, eller de erkender hinanden gennem kvaliteten af det arbejde, de udfører i den ydre verden og ved inklusiviteten i den tone, de udsender. Gruppen inspireres oppefra af medlemmernes sjæle og af de store, og den stimuleres til aktivitet af menneskehedens behov. Gruppen er sammensat af levende bevidste sjæle, som arbejder gennem koordinerede personligheder. Dens symbol er en gylden trekant, som indeslutter et ligearmet kors med en diamant på triangelens spids. Dette symbol er aldrig nogen sinde blevet afbildet i form. Det lyser over hovedet på alle dem, som er i gruppen og kan ikke ses af andre (end ikke af en clairvoyant) undtagen af et gruppemedlem, og det kun, hvis hans genkendelse – af hensyn til arbejdet – behøver stimulering. Gruppens motto er *Den Enes Herlighed*.

Mere kan jeg ikke fortælle jer nu, men dette vil give jer en idé om den virkelige beskaffenhed af det arbejde, som foregår. Det kan tjene som en spore til nye anstrengelser for alle dem, der arbejder med at udruste sig til uselvvisk tjeneste.

Vi skal nu meget kort se på to energityper af større betydning, som i sig selv allerede er sammensat og sammenblandet af koordinerende energier. Emnet er således af en så avanceret

natur, at det er nytteløst for aspiranten at bruge megen tid på studiet deraf. Det ville ligeledes kræve mange bøger, hvis alt, hvad der kunne siges, blev skrevet, derfor vil det i denne bog kun være muligt at skitsere nogle brede generaliseringer og antyde visse interessante kendsgerninger. Den vigtigste grund til, at det ikke gavner os at studere disse energier alt for indgående, er, at den planetariske ånd eller Logos og jordens entitet er de to former i aktiv manifestation, som responderer stærkest på disse energiers påvirkning. Mennesket responderer, men kun underbevidst, fordi han (i sin formnatur) udgør en del af de planetariske udtryk.

Den planetariske ånd er et væsen, som for mange tidsaldre siden gennemgik den bevidsthedstilstand, som vi kalder den menneskelige tilstand, og som han nu har lagt langt bag sig. Hans (jeg anvender det personlige pronomen ganske enkelt for den terminologiske klarheds skyld) oprindelse ligger langt uden for solsystemet; hans liv er fokuseret i planeten; hans bevidsthed ligger på niveauer hinsides opfattelsesevnen hos selv den højeste adept i vort planetariske Hierarki. Den planetariske (jordens) entitet er summen af de former, som udgør den form, hvorigennem den planetariske ånd manifesterer sig, og er altså syntesen af planetens fysiske, astrale og mentale elementer. For formålet med denne gennemgang må vi betragte denne entitet som summen af alle fysiske, vitale, astrale og mentale former, der forenet og sammensmeltet udgør vor planet. Hver af de to er legemliggørelse af energi, og disse to hovedstrømme, som frembringer form- og bevidsthedsaspekterne af vor planets eksistens, påvirker mennesket. Den planetariske ånds liv udøver sin påvirkning via sjælen; og den planetariske (jordens) entitets liv registreres gennem personlighedsmekanismen.

Disse energier er først og fremmest af astral-buddhisk kvalitet, og livskræfternes retning og den generelle tendens fra de impulser, der øver indflydelse på menneskeheden under denne store cyklus, skyldes den planetariske Logos' intuitive tiltræk-

kende energi samt hans astrale (begær) legemes stærke kraft. Med andre ord er den astrale elemental, som legemliggør vor Logos' begærnatur, yderst magtfuld, særlig under den nuværende cyklus, men den åndelige, intuitive naturs styrke fra den ene, i hvem vi lever, røres og har vor væren øges til stadighed. På den ene side ser I det ødelæggende udtryk for jagten efter nydelse, efter seksualitet og efter forbrydelse for at tilfredsstille begær. Dette udtryk kendetegner vor nuværende civilisation, og det befinder sig på sit højdepunkt; dog kan man sige, at det allerede er aftagende, selv om det næsten ikke er at se. På den anden side ser I indvielsens åbne port. Begge disse muligheder (så at sige) er samtidig til stede, men styrken af den ene er ved at aftage, medens tendensen til den anden er ved at tiltage. Således kan en udvej ses.

I ovenstående afsnit blev de dominerende planetariske tilskyndelser, som er nærværende i evolutionen, sammenfattet, og menneskets reaktion over for dem blev beskrevet.

Solenergier har også en dobbelt virkning. For det første er der det, vi kunne kalde den *praniske* virkning, hvilket er et resultat af påvirkningen af den solkraft, der udstråler fra den fysiske sol. Dette frembringer bestemte resultater i de objektive former, og de kaldes fysiske eller vitale. De strømmer ind i menneskelegemet via milten og også via et center beliggende mellem skulderbladene; dette center ligger mellem strubecentret og hjertecentret i rygsøjlen, men nærmere hjertet end struben. For det andet findes der energier, som udstråler fra det, som esoterisk kaldes »solens hjerte«; disse energier strømmer gennem den ene eller den anden af planeterne i syv store strømme og trænger ind i menneskets sjæl og frembringer den sensitivitet, som vi kalder bevidsthed. Disse syv energityper frembringer de syv typer af sjæle eller stråler, og i denne tanke findes hemmeligheden om sjælsenhed. Under manifestationen og afhængig af de syv energitypers påvirkning, som indvirker på rummets stof, findes de syv typer af sjæle, de syv udtryk-

sområder og de syv grader af bevidsthed og af stråleegenskaber. Som I ved, kan disse differentieringer sammenlignes med de farver, som prismet antager, når det udsættes for solens stråler, eller med det mønster, som findes i reflekserne på en spejlblank sø.

Astrologi og energierne

Til disse to energier skal der tilføjes en tredje gruppe af energier, og disse danner basis for en stor del af vor astrologiske forskning. De udstråler fra de tolv stjernebilleder, som danner vor zodiak. Deres virkninger er uendelige, og disse tre energigrupperes omstillinger fører til de uendelige variationer, som vi finder i naturen. Astrologernes påstand angående realiteten af de energier, som indvirker på den menneskelige organisme, kan anses for at være sand; deres påstand angående deres evner til at fortolke dem er derimod ofte ubegrundet. Selv den højeste intelligens på jorden ved i virkeligheden så lidt; og glem ikke, at adepterne først og fremmest benytter intuitionen. Disse energier sætter deres præg på enhver form i ethvert naturrige og virker som en retrograd eller en stimulerende kraft. De driver én type af energi til at frembringe et mere fuldstændigt udtryk af en forms kvalitet eller holder en anden tilbage fra udviklet manifestation.

Det er ikke formålstjenligt at skitsere den sande astrologis natur her. At astrologi er en videnskab, og en kommende videnskab, er sandt. At astrologi i sit højeste aspekt og i sin sande fortolkning til sidst vil sætte mennesket i stand til at fokusere sin forståelse og til at fungere rigtigt er ligeledes sandt. At hemmeligheden om den sande samordning mellem sjæl og form vil blive afdækket ved de opdagelser, som astrologien vil gøre i fremtiden, er også rigtig. Men *den* astrologi findes endnu ikke. Alt for meget bliver overset og alt for lidt er kendt til at gøre astrologien til den eksakte videnskab, som mange påstår,

at den er. Denne påstand vil blive indfriet engang i fremtiden, men endnu er tiden ikke inde.

Visse faktorer, som astrologer burde huske, og visse forhold, som de er alt for tilbøjelige til at glemme, kan imidlertid nævnes ganske kort. For den fulde forståelses skyld vil vi ganske enkelt opstille nogle forklaringer, som bør studeres nøje af den almindelige forsker inden for dette område. Jeg kan ikke her skrive en afhandling om de energier, som astrologien burde arbejde med, hvor yderst nødvendig en sådan afhandling end måtte være.*

Astrologer interesserer sig hovedsagelig for tre typer af energi:

- a. Energien fra det stjernebillede, hvori solen står ved tidspunktet for fødslen.
- b. Det opstigende tegn (ascendanten), som mennesket burde respondere på.
- c. Månen, som styrer menneskets formaspekt og særlig den fysiske form.

Energien fra det specielle stjernebillede eller det tegn, i hvilket et menneske er født, har en dybere betydning, end det nogen sinde er blevet antydnet. Den udtrykker eller antyder hans *nuværende* problem, bestemmer takten eller tempoet i hans liv og har forbindelse med hans personligheds kvalitet. Den styrer, om jeg så må sige, rajas- eller aktivitetsaspektet i hans liv under inkarnationen.

Ascendanten eller det opstigende tegn antyder den linje, ad hvilken menneskets energi som helhed kan strømme, hvis han opfylder hensigten med inkarnationen. Dette gælder naturligvis kun, hvis inkarnationen leves på rette måde. Ascendanten rummer hemmeligheden om hans fremtid, og i dens symbolik

* Synes år ser ud som *En afhandling om de syv Sider*, bind III, *Esoterisk Astrologi*. Udgivet på dansk i 1983.

og forståelse kan han finde nøglen til sit livsproblem og en antydning om, hvad han kan blive og opnå. Ascendanten skænker ham den type af kraft, som vil muliggøre, at det lykkes. Når denne kraft fuldbyrdes på rette måde, kan den anses for at være den, der frembringer sattva- eller harmoniaspektet i hans liv, for når den spiller sin rolle og anvendes, skaber den harmoni med sjælens vilje under enhver inkarnation.

I månens indflydelse findes menneskets *fortid* antydet. Den sammenfatter de begrænsninger og hæmninger, under hvilke han må arbejde, og kan derfor betragtes som omfattende materiens tamasa-aspekt, eller det som »holder tilbage«, og som – hvis det tillades at påvirke på overdreven måde – vil fremkalde træghed. I det legeme, som mennesket besidder, ligger hemmeligheden om tidligere erfaringer skjult, og enhver lunar form, hvorigennem vi må komme frem til et rigtigt udtryk, er i sig selv produktet eller syntesen af alt det fortidige. Lad mig prøve at fremstille den nuværende sandhed om astrologi på en så enkel måde, at de, der ikke kender denne indviklede videnskab, kan forstå det.

Fødselsmånedens angiver mulighedernes dag. Døren står åben. Den bestemte måned, i hvilken en sjæl kommer *ind* i inkarnation, antydes for denne sjæl af den måned, hvor sjælen gik *ud* af inkarnation i en tidligere livscyklus. Hvis for eksempel døden indtraf i den måned, som styres af Løvens tegn, vil sjælen vende tilbage i inkarnation i samme tegn og samle erfaringernes tråd op, hvor den efterlod den, og begynde med samme energitype og den specielle udrustning, som den havde, da den forlod jordelivet, foruden det indvundne ved tænkning og bevidst iagttagelse. Kvaliteten af den energi og naturen af de kræfter, som skal anvendes gennem livet vises for sjælen på denne måde.

Det opstigende tegn, der udtrykker en anden type af energi, bør vokse i styrke under inkarnationen, for den antyder arten af den sjælskraft, som den inkarnerede gudesøn søger at benytte

ved hjælp af en speciel personlighed, som besidder visse egenskaber.

Månens indflydelse er hovedsagelig fysisk. Sjælens fængsel antydes herved. De hindringer, der skal overvindes, er på denne måde fastsat; den type af legeme eller legemer, hvorigennem kraften fra fødselstegnet kommer til udtryk, og kvaliteten af den energi, som skal bringe mennesket til sit mål, er således præciseret. Han skal udtrykke sig på det fysiske plan ved måneherrernes hjælp og det, de har givet ham som et resultat af tidligere tiders erfaringer.

På grund af jævndøgnspunkternes præcessionsbevægelse tilvejebringes en situation, hvor en fjerde type af kraft gør sig gældende. Solen står i sit store omløb over himmelhvælvet i virkeligheden mange grader fra det sted, hvor den menes at være, for så vidt angår den større zodiak. Dette gælder naturligvis fra tidsdimensionens synsvinkel. Eftersom solens bane gennem et stjernebillede dækker et tidsrum på omkring to tusind to hundrede år, er forandringen i århundredernes løb meget lille – så lille, at kun ringe forskel ville bemærkes ved at stille det planetariske horoskop. Ved at stille et solsystems horoskop ville dette have afgørende betydning, men det ligger så langt over evnerne hos selv den dygtigste astrolog på vor planet, at det ikke tjener noget formål at berøre spørgsmålet.

Ved at stille et horoskop for et menneske, som er født i en bestemt måned, bør man imidlertid huske (hvad man sjældent gør), at måneden og tegnet nu for tiden slet ikke er ud for hinanden. Solen befinder sig for eksempel ikke i Løvens tegn i august måned. Den korrekte fortolkning af et horoskop er derfor stort set psykometrisk og afhængig af tankeformen fra det stjernebillede, som gennem tidsaldrene er opbygget af astrologerne. Energi følger tanke. Gennem tusinder af år har visse energityper og deres deraf følgende kvalificerede virkninger på substans og form været anset for at være enten sådan eller sådan. Derfor er de også sådan, undtagen når det gælder

det højt udviklede menneske, den sande aspirant, som har nyorienteret sig og derved er ved at frigøre sig fra eksistensens hjul og selv er begyndt at styre sine stjerner og således ikke længere er under deres styring og dominans.

Astrologi analyserer i vore dage hovedsagelig den personlighed, der får stillet sit horoskop, og begivenhederne i personlighedslivet. Når et menneske gennem meditation og tjeneste samt disciplinering af de lunare legemer bevidst og definitivt kommer under sin sjælsstråles indflydelse, så kommer han lige så definitivt under indflydelse af et af de syv solsystemer, idet de fokuserer deres energi gennem et af stjernebillederne og som følge deraf gennem en af de syv hellige planeter. Til sidst vil der være tolv hellige planeter, som modsvarer de tolv stjernebilleder, men den tid er endnu ikke inde. Vort solsystem er, som I ved, et af de syv. Når et menneske har nået dette punkt i udviklingen, bliver fødselsmånen, mundan astrologi og de indflydelser, som indvirker på formaspektet, af mindre og mindre betydning. Det er denne kreds af solsystemer, som på afgørende måde påvirker sjælen, og den bliver brændpunkt for åndelige energier. Modtagelighed over for disse typer af energi, som personligheden er totalt uvidende om, er problemet for sjælen på dens eget plan.

Tegnene, som opdeles i de fire kategorier jord, vand, ild og luft har således hovedsagelig noget at gøre med det menneske, der lever under mellemgulvet, og som anvender de fire lavere centre: centret ved rygsøjlebasis, sakralcentret, solar plexus og milten. Den indre gruppe af syv store eller systemiske energier tilvejebringer virkninger på det menneske, som lever over mellemgulvet, idet de virker gennem de syv centre i hovedet. Fire af dem fokuseres gennem strubecentret, hjertecentret, aijnacentret og hovedcentret. Tre er latente i området omkring hovedcentret (den tusindbladede lotus), idet de først begynder at fungere aktivt efter den tredje indvielse. Set ud fra horoskopets fremstilling (så vel som ud fra det individuelle problem)

er det derfor tydeligt, at mødet mellem energier fra to typer af stjernebilleder er meget kompliceret, når det gælder det menneske, hvis natur hverken er ren menneskelig eller ren åndelig. Det almindelige horoskop har ingen betydning. Det er endnu ikke muligt at stille det rigtige horoskop. Det eneste horoskop, som i virkeligheden er næsten ufejlbarligt og korrekt, er det meget lavtstående menneskes, der udelukkende lever under mellemgulvet og alene styres af sin lavere natur.

Astrologer må desuden vide, at der findes flere uopdagede planeter, som frembringer tilskyndelser og forandringer samt energistrømme, der indvirker på vor jord, og som er tilbøjelige til at komplicere problemet yderligere. Pluto er en af dem, og da den nu er blevet opdaget (eller snarere genopdaget), bliver alle uforklarlige forhold tilskrevet den. Pluto vil blive gjort til syndebuk for mangelfuld astrologi i lang tid fremover. Horoskopet virkede ikke og var ikke sandt, fordi Pluto må have haft indflydelse på det, og vi ved så lidt om Pluto. Sådan vil det komme til at lyde. Og alligevel har Pluto altid kredset omkring vor sol og frembragt sine virkninger. Den styrer imidlertid gamle ideers og emotioners død og ophør, og dens indflydelse virker derfor hovedsagelig på hjernen, og her ser I årsagen til dens sene opdagelse. Menneskeheden befinder sig kun på grænsen til at blive mental. Virkningerne fra Pluto mærkes først i det mentale legeme. Navnene på planeterne er ikke vilkårligt valgt, idet planeterne selv vælger deres benævnelse.

Astrologer vil før eller senere finde det nødvendigt at opstille tre horoskoper: – ét rent fysisk, der behandler legemets natur; ét hovedsageligt emotionelt, som behandler kvaliteten af personligheden og dens sensitivitet eller bevidsthedstilstand; det tredje vil blive horoskopet for de mentale impulser og tilstande. Man vil opdage, at disse tre horoskoper vil antage visse geometriske linjer, og at energilinjerne vil danne mønstre. Når disse tre horoskoper lægges over hinanden, fremstår personlighedsdiagrammet, det individuelle livsmønster. Forbløf-

fende symbolske diagrammer og lineære former vil vise sig ved dette, og »den enkeltes geometri« vil træde frem, idet man vil opdage, at hver linje virker i relation til en anden linje, og livsenergiernes tendenser vil være tydelige. Til sidst vil selv inden for dette kundskabsområde »stjernen lyse«. Dette vil udgøre en ny gren af psykologien, og dens sande eksponent for vor tidsalder vil på rette måde vise sig. Jeg antyder blot den fremtidige astrologis udviklingslinjer for at beskytte den nuværende.

En ting må vor tids astrologer gøre, og det er at tage passende hensyn til overgangsperioden fra Fiskenes tidsalder til Vandbærerens. Det er sjældent, at dette gøres, men det er indlysende, at de enorme omvæltninger, som denne overgang indebærer, påvirker det individuelle horoskop og ofte udlignes individuel skæbne eller karma. Menneskene opsluges af planetens og racens skæbne, og deres egne små anliggender opvejes næsten helt, og til tider udlignes de fuldstændigt. Det er ikke muligt at stille et horoskop for jorden, og de, som påstår, at de kan gøre det, bedrager sig selv og andre. Horoskopet for det fjerde naturrige, menneskeheden, vil til sidst kunne stilles, men det vil blive gjort af indviede, og der findes i øjeblikket ingen indviede astrologer, som arbejder på det fysiske plan. Men en antydning kan jeg give.

Solen stod i Skyttens tegn, da de første menneskelige tendenser kæmpede sig op til overfladen. Dyremenneskets stadium var afsluttet, og da Skyttens tegn var dominerende (fra vort planetariske standpunkt – jeg vælger ordene med omhu) fandt individualiseringens store begivenhed sted. Men dengang evnede menneskets hjerne ikke at registrere, hvad der var sket. Med ordene fra *Den gamle kommentar*:

»Gudesønnerne skød frem ligesom pile fra buen. Formerne modtog impulsen, og se, en gud blev født. Men det lille barn vidste intet om den store begivenhed.«

Dette fandt sted for enogtyve millioner år siden. Den ene cyklus efter den anden passerede, og da solen på et senere tidspunkt stod i Løvens tegn (for omkring atten millioner år siden) forekom de første tilfælde af samordning mellem hjerne og sind, og det menneskelige væsen var definitivt selvbevidst. Han registrerede sin individualitet. Tidspunktet for den første begivenhed (selv om nøjagtighed ikke er mulig i et så foranderligt system som vort) var for 21.688.345 år siden. Disse tal er uden værdi i vor tid, for de kan hverken bevises at være korrekte eller ikke korrekte. Senere forskning vil påvise deres anvendelighed, når begrebet tid bliver bedre forstået. Skyttens tegn styrer den menneskelige evolution, for det symboliserer fremskridt mod et bevidst mål. Løvens tegn styrer den menneskelige bevidsthed i det menneskelige rige, for den energi, der strømmer gennem tegnet, gør det muligt for mennesket at sige »jeg er«.

Det kunne være værdifuldt, hvis jeg her forsøgte at oversætte hvert tegns nøgleord, selv om en oversættelse nødvendigvis ikke kan blive fyldestgørende. Disse nøgleord forekommer i to kategorier, hvad angår menneskeheden. Der findes ét nøgleord for formaspektet og ét for sjælspektet. I det første tilfælde udtrykkes ordet; i det andet udtales det bevidst af sjælen. Oversættelsen til nutidig sprogbrug gør, at meget går tabt, men den bagved liggende tanke, som styrer de udstrømmende energiers virke er af værdi. For vor verdensperiode er de, som følger:

For aspiranten, som går frem fra Aries gennem tegnene til Pisces og derfor har nyorienteret sig, har vi:

Aries, Vædderen.	Jeg træder frem, og fra tankens plan hersker jeg.
Taurus, Tyren.	Jeg ser, og når øjet åbnes, er alt lys.
Gemini, Tvillingerne.	Jeg erkender mit andet selv, og når dette selv toner bort,

	vokser og stråler jeg.
Cancer, Krebsen..	Jeg bygger et oplyst hus, hvori jeg dvæler.
Leo, Løven..	Jeg er det, og det er jeg.
Virgo, Jomfruen.	Jeg er moderen og barnet. Jeg er Gud, jeg er materie.
Libra, Vægten.	Jeg vælger den vej, der går mellem de to store kraftlinjer.
Scorpio, Skorpionen.	Kriger er jeg, og fra kampen står jeg sejrrig frem.
Sagittarius, Skytten.	Jeg ser målet. Jeg når dette mål, og derefter ser jeg et andet.
Capricorn, Stenbukken.	Hensunken er jeg i overjordisk lys, og vender dog dette lys ryggen.
Aquarius, Vandbæreren.	Jeg er livets vand, som udgydes for tørstende mennesker.
Pisces, Fiskene.	Jeg forlader Faderens hus, og idet jeg vender tilbage, frelser jeg.

Fra formens standpunkt går livet frem i modsat retning, og naturens arbejde forstås under følgende ord:

Pisces, Fiskene.	Og ordet lød: Gå ned i materien.
Aquarius, Vandbæreren.	Og ordet lød: Lad begæret være hersker i formen.
Capricorn, Stenbukken.	Og ordet lød: Lad ærgerrighed herske og porten stå vidt åben.
Sagittarius, Skytten.	Og ordet lød: Søg føde.
Scorpio, Skorpionen.	Og ordet lød: Lad maya stå i flor og lad vildfarelse herske.

Libra, Vægten.	Og ordet lød: Lad der træffes et valg.
Virgo, Jomfruen.	Og ordet lød: Lad materien herske.
Leo, Løven.	Og ordet lød: Lad andre former være til. Jeg hersker.
Cancer, Krebsen.	Og ordet lød: Lad adskillelse være reglen, og dog eksisterer mængden.
Gemini, Tvillingerne.	Og ordet lød: Lad ubestændighed gøre sin virkning.
Taurus, Tyren.	Og ordet lød: Lad kampen være uforfærdet.
Aries, Vædderen.	Og ordet lød: Lad formen igen søges.

Det vil bemærkes, at alle disse ideer har at gøre med energiens virke i en eller anden form, og i den sidste gruppering med det virke, der kendetegner det selviske individ, som endnu ikke er født på ny, og som er fuld af begær efter tilfredsstillelse. Gruppen af mantriske ord, som anvendes af aspiranten med hans egen sjæls mægtige kraft, er positive.

Det synes unødvendigt at behandle de forskellige typer af kraft yderligere, og vi skal nu vende vor opmærksomhed mod Ellevte Regel.

ELLEVTE REGEL

Tre ting må den, der arbejder med loven, nu fuldbyrde. For det første fastsætte den formel, som fastholder de små liv inden for den omgivende mur; dernæst udtale de ord, som fortæller dem, hvad der skal gøres, og hvor det skal føres hen, som er blevet skabt; som det sidste fremsige den gådefulde sætning, som vil beskytte ham mod deres arbejde.

Analyse af de tre sætninger.
Frelse fra vore tankeformer.
Frelse fra død.

ELLEVTE REGEL

Analyse af de tre sætninger

Som I ved, er denne regel den sidste af dem, som styrer arbejdet på det astrale plan samt den magiske opgave at motivere de tankeformer, som skal udtrykke en eller anden energitype. Vi har gennemgået de forskellige energier, som menneskene arbejder med, og den kraft et menneske kan styre ved at opbygge tankeformer. Vi har ligeledes set, hvorledes et menneske kan behandle de forskellige grader af materie, indtil den legemliggjorte idé har iklædt sig både mental og astral materie. Den er derfor en levende entitet på grænsen til materialisation på det fysiske plan. Det bør bemærkes, at intet nu kan standse dens objektive fremkomst, undtagen dens skabers udtrykkelige vilje, for formen, som dens skaber har levendegjort, er altid underkastet hans vilje, indtil han har brudt sin forbindelse med den ved at udtale den »gådefulde sætning«. Vi antager, beslutningen er, at tankeformen skal fremtræde i virkelig eksistens, og at det skabende arbejde fortsættes.

Det skal her bemærkes, at dette arbejde foregår enten bevidst eller ubevidst. Ved den ubevidste opbygning af tankeformer – sådan som det er tilfældet for det almindelige menneske – frembringer mange aldrig de ønskede virkninger på det fysiske plan, og den tilsigtede hensigt mislykkes. Så længe et menneske er besjælet af selvished og had, er dette imidlertid et gode. Lykkeligvis for menneskeheden arbejder endnu kun få mennesker i mental materie. De fleste arbejder med astral- eller begærmaterie, og disse former er bevægelige og foranderlige og er kun stærke gennem evnen til udholdenhed. Der er et okkult grundlag for det udsagn, at hvis nogen ønsker sig noget i tilstrækkelig lang tid, vil han komme til at besidde det. Sådan er den lov, som styrer det almindelige menneskes tilbagevenden til inkarnation. Disse begærformer anretter ikke den skade, de ellers kunne gøre, idet de mangler den bestemte målrettethed, som det mentale plans materie har, når det er

under indflydelse af en koncentreret tænkning. Deres virkning føles stort set kun af disse kama-manasiske formers skaber, og ikke af menneskene i hans omgivelser. I det øjeblik den mentale faktor træder ind og bliver dominerende, bliver et menneske enten farlig eller nyttig – farlig ikke alene for sig selv, men også for menneskene omkring ham, eller nyttig i virkeliggørelsen af evolutionsplanen. Han kan derefter skabe tankeformer, der er i stand til i det ydre at frembringe manifesterede resultater og håndgribelige virkninger. Besidder mennesket aspiration og åndelig impuls, kan han blive en sand okkultist og frembringe ordnede resultater og fungerende organismer på det fysiske plan. Jeg bruger ordet »organisme« med fuldt overlæg, for det vil tjene til at formidle den idé, at enhver tankeform af os betragtes som en subjektiv og eksisterende entitet, som er iklædt finere materie og i stand til at manifestere sig. Undertiden kaldes dette populært for »virkeliggørelse af en idé« eller for »gennemførelse af et projekt«; i andre tilfælde kaldes det en »opdagelse« eller en »opfindelse« eller noget i den retning. Uden at vide det taler mennesket hele tiden i okkulte begreber og vidner derved om en indre forståelse af de metoder, hvorved alt, som er blevet tænkt (af Gud eller menneske), bliver til.

Den besjælede idé eller tanke (den førstnævnte er potentielt langt mere kraftig end den sidstnævnte) har banet sig vej, så den er på grænsen til fysisk manifestation. Dens skaber, som i den »hvide magikers« tilfælde ikke er en emotionel selvcentreret person, bringer den bevidst til det stadium, hvor dens indre hensigt og plan kan vise sig. Han holder tankeformen i sin bevidsthed og giver den en udformning samt energi ved kraften i sin egen målrettede mentale koncentration.

I den regel, vi nu studerer, siges det, at aspiranten har tre ting at gøre:

1. Fastsætte den formel, som vil udkrystallisere den form, han har opbygget, omtrent på samme måde som vi ser arkitekter og brobyggere føre den ønskede form ned til en matematisk formel.
2. Udtale visse ord, som vil give formen levedygtighed og

- derved føre den frem til det fysiske plan.
3. Fremsig den sætning, som vil frigøre tankeformen fra hans aura og derved hindre, at hans energier udtømmes.

Det skal bemærkes, at *formlen* har relation til tankeformen, *magtordene* til den målsætning, som formen er blevet opbygget til, og *den gådefulde sætning* drejer sig om at løsne det magnetiske bånd, som binder skaber og skabelse sammen. Det første vedrører derfor formen, det næste sjælen (hvis laveste kendetegn er begær, kærlighedens genspejling), som får sit udtryk gennem formen, og det sidste livsaspektet, med hvilket skaberen har udrustet skabelsen. Vi står altså igen over for den evige trefoldighed: ånd, sjæl og legeme. Det bør erindres, at reglerne for magi, som de forstås af den sande esoteriker, gælder såvel et skabt univers, et solsystem eller en planet, som en discipels eller aspirants allermindste tankeskabelse.

Den studerendes første reaktion, når han læser ovenstående, er øjeblikkelig at tænke på legemets natur, idet den udtrykker en eller anden energitype. Derfor er dualitet det, han bemærker, og det, der benytter sig af den, er nærværende i hans tanker. For en okkult aspirant i vor tid er et af hovedkravene at bestræbe sig for at tænke i udtryk som den ene virkelighed, der er energi i sig selv og intet andet. Derfor er det værdifuldt i vore diskussioner om dette vanskelige emne at betone den kendsgerning, at ånd og energi er synonyme og entydige udtryk. Kun ved at erkende dette, kan vi nå frem til en forening af videnskab og religion og til en virkelig forståelse af den aktive fænomenverden, som vi er omgivet af, og som vi bevæger os i.

Udtryk som organisk og uorganisk er stort set ansvarlige for megen af den forvirring og den skarpe skelnen mellem legeme og ånd og mellem liv og død, der findes i mange menneskers tanker; dette har ført til en vægring mod at erkende, at disse to nødvendigvis er identiske. Den verden, vi lever i, betragtes af de fleste som virkelig solid og håndgribelig, men anses dog for at besidde en eller anden skjult mysteriøs kraft, som frembringer bevægelse, aktivitet og forandring. Dette er naturligvis en enkel fremstilling, men kan bruges til at sammenfatte den uintelligente holdning.

Den ortodokse videnskabsmand er hovedsagelig beskæftiget med strukturer og forbindelser, med formens sammensætning og med den aktivitet, der frembringes af formens bestanddele og deres indbyrdes forhold og afhængighed. Kemikalierne og grundstofferne og de funktioner og roller, de spiller og deres gensidige påvirkning, når de danner alle former i alle naturriggerne, er genstand for videnskabsmandens forskning. Atomets, molekylets og cellens natur, deres funktioner, kvaliteten af deres kraftmanifestationer og de forskellige typer af aktivitet, løsning af de problemer, som gælder energiernes karakter og natur – koncentrerede eller lokaliserede i de forskellige former i den fysiske eller materielle verden – kræver behandling af de mest fremstående tænkere i tankens verden. Dog forbliver spørgsmål som – hvad er liv, hvad er energi, eller hvordan foregår processen for tilblivelse, og hvordan er naturen af væren? – ubesvarede. Spørgsmål om hvorfor og hvorfra betragtes som frugtesløse og spekulative, ja nærmest uløselige.

Ikke desto mindre kan disse problemer løses og spørgsmålene besvares ved brug af den rene fornuft og ved en korrekt fungerende intuition. Deres løsning hører til indvielsens åbenbaringer og opnåelser. De eneste sande biologer er dem, som er indviede i mysterierne, for de forstår livet og dets hensigt og er så identificerede med livsprincippet, at de tænker og taler i vendinger som energi og dens virkninger, og alle deres aktiviteter i forbindelse med det planetariske Hierarkis arbejde er baseret på få fundamentale formler, der angår livet, således som det udtrykkes gennem de tre differentieringer eller aspekter: energi, kraft og materie.

Det må her bemærkes, at først når et menneske forstår sig selv, kan han nå frem til en forståelse af den helhed, vi kalder Gud. Dette er en truisme og en okkult talemåde, men når mennesket lever op til den, fører den til en åbenbaring, som gør den nuværende »ukendte gud« til en erkendt virkelighed. Lad mig illustrere det:

Mennesket erkender sig som et levende væsen, og benævner døden som den mysteriøse proces, hvori dette noget, som han som regel betegner som livsånden, trækkes tilbage. Ved denne tilbagetrækning opløses formen. Den sammenholdende

og vitaliserende kraft er borte, og dette fører til, at det, som hidtil betragtedes som legemet, går tilbage til sine grundelementer.

Dette livsprincip, denne grundlæggende nødvendighed for væren og denne mysteriøse flygtige faktor er i mennesket modsvarigheden til det, vi kalder ånd eller liv i makrokosmos. På samme måde som livet i mennesket sammenholder, besjæler, levendegør og driver formen til aktivitet og på den måde gør ham til et levende væsen, således opfylder Guds liv – som de kristne kalder det – den samme hensigt i universet og frembringer den sammenhængende, levende, vitale enhed, som vi kalder et solsystem.

Dette livsprincip i mennesket ytrer sig på en trefoldig måde:

1. Som den styrende vilje, hensigt og grundlæggende drivkraft. Dette er den dynamiske energi, som bevirker, at væsenet fungerer, som bringer ham ind i eksistens, som fastsætter hans livsudtryk, som bærer ham igennem årene i længere eller kortere tid, og som trækker sig tilbage ved slutningen af livsforløbet. Dette er menneskets ånd, der manifesterer sig som viljen til at leve, at være, at handle, at stræbe og at udvikles. I sit laveste aspekt virker den gennem det mentale legeme eller den mentale natur, og i forbindelse med det faste fysiske legeme gør den sig mærkbar gennem hjernen.
2. Som den sammenholdende kraft. Det er denne betydningsfulde essentielle kvalitet, som gør, at alle mennesker er forskellige, og som skaber den komplekse manifestation af sindsstemninger, begær, kvaliteter, komplekser, hæmninger, følelser og karakteregenskaber, som udgør et menneskes særlige psykologi. Dette er et resultat af vekselvirkningen mellem det åndelige aspekt eller energiaspektet og materie- eller legemsnaturen. Dette er det karakteristiske subjektive menneske, hans præg eller individuelle tone; det er denne kraft, der bestemmer vibrationshastigheden af hans legemes aktivitet, som frembringer hans specielle formtype, og som er ansvarlig for tilstanden i og beskaffenheden af hans organer, hans kirtler og hans ydre aspekt. Det

er sjælen, som i sit laveste aspekt virker gennem den emotionelle eller astrale natur og i forbindelse med det faste fysiske gennem hjertet.

3. Som aktiviteten af de atomer og celler, som det fysiske legeme er opbygget af. Det er helheden af disse små liv, som de menneskelige organer er sammensat af, der udgør hele mennesket. De har deres eget liv og en bevidsthed, som er absolut individuel og erkendt. Dette aspekt af livsprincippet virker gennem det æteriske eller vitale legeme, og i forbindelse med den håndgribelige forms faste mekanisme gennem milten.

Det er naturligvis ikke muligt at udlevere de mantriske ord eller sætninger, som er nævnt i Ellefte Regel. De ville være helt uforståelige for alle undtagen indviede, og behøver derfor ikke optage vor opmærksomhed. Det bør bemærkes, at meget i disse instruktioner ligger forud for nutidens tænkning, og både disse instruktioner og dem i *En afhandling om Kosmisk Ild* vil først kunne forstås fuldt ud ved slutningen af dette århundrede.

Lad os betragte denne regel sætning for sætning og nå frem til en af de fortolkninger, som er den letteste for gennemsnitsaspiranten. Alle disse regler kan læses fra det intelligente menneskes udgangspunkt og vil da kun betyde lidt; de kan læses fra aspirantens udgangspunkt og vil da give ham visse praktiske ideer, som er brugbare i det daglige liv, og som kan udvikles i livserfaringernes smeltedigel. De vil få betydning, når aspiranten har lært at behandle energier, at arbejde i mental materie og på skabende måde at samarbejde med den hensigt, der ligger bag evolutionsplanen. Set fra disciplens synsvinkel indeholder disse regler visse virkningsfulde instruktioner, der vil føre ham til en forståelse af det skabende arbejdes proces i naturen, hvilket aspiranten nødvendigvis er afskåret fra at forstå. Med hensyn til den indviedes forståelse så formidler disse ord bestemte forskrifter, som kun hans oplyste intuition kan fortolke rigtigt. Med de højere grader af intelligenser behøver vi ikke at beskæftige os. Vi vil derfor betragte denne regel udelukkende fra gennemsnitsaspirantens synsvinkel og overlade andre fortolkninger til de personer, som besidder den indre udrustning, der sætter dem i stand til at forstå.

I. Fastsætte den formel, som fastholder de små liv inden for den omgivende mur

Som vi ved, er alle naturens former opbygget af myriader af ganske små liv, som har et vist mål af bevidsthed, af rytme og af sammenhæng ifølge kraften fra loven om tiltrækning, som udnyttes af formens bygmester. Dette gælder både makrokosmos og den uendelige verden af mikrokosmiske liv, som indeholdes i den større helhed. Vordende solsystemer, som er ved at blive til under den guddommelige tankes impuls, er først flydende og tågede, deres konturer skifter, og de holdes løst sammen af den centrale energikerne – et andet udtryk for den legemliggjorte idé. Efterhånden som tiden forløber, overgår de til andre tilstande, de antager mere bestemte former, de begynder at få særlige relationer til beslægtede og nærliggende former, og de tilpasser sig disse formers indre natur, hvilket ikke var muligt på det tidligere stadium. Til sidst har vi et solsystem som vort og utallige andre – et solsystem, der fungerer som en sol med sine omkredsende og roterende planeter, der bevarer deres forskellige baner, opretholder deres bestemte og relative positioner og er aktive som uafhængige og indbyrdes afhængige organismer. I astronomens øjne udviser de dog en sammenhæng, en enhed og en struktur, som i ethvert tilfælde er enestående, men som alligevel virker i overensstemmelse med kosmiske love. Det kan sammenlignes med en eller anden omfattende hensigt, der opfattes, og til stadighed fastholdes i det universelle sind, hvilket på sin side er et aspekt af den gruppebevidste og selvbevidste entitet, som er ophav til dets væren og skaberen af dets form.

Dette ene intelligente liv kan forudsættes at skabe i hans meditation (eller i dets, hvis I foretrækker det; men hvilken rolle spiller ord, når det er helt forgæves at forsøge at udtrykke virkeligheden, som den er), og som følge heraf i sin reflekterende tænkeevne det, vi kalder en tankeform. Denne tankeform har fire grundlæggende karakteristika:

1. Den skabes gennem bevidst anvendelse af loven om tiltrækning.
2. Den dannes af et uendeligt antal levende væsener, som tiltrækkes af den guddommelige skabers tanke, og som såle-

- des får relation til hinanden.
3. Formen er den ydre manifestation af noget, som dens skaber har:
 - a. visualiseret,
 - b. opbygget intelligent og »farvet« eller »kvalificeret«, for at det kan svare til den hensigt, som det er bestemt til,
 - c. levendegjort gennem kraften i hans begær og gennem styrken i hans levende tanke,
 - d. opretholdt så længe, som det er nødvendigt for at udføre sit specifikke arbejde,
 - e. forbundet til ham selv gennem en magnetisk tråd – hans levende hensigts tråd og hans herskende viljes styrke.
 4. Dette indre formål, som har iklædt sig mental, astral og æterisk substans, er kraftfuldt på det fysiske plan, så længe som:
 - a. det forbliver bevidst i sin skabers tanke,
 - b. det okkult »holder afstand« til sin skaber. Mange tankeformer forbliver virkningsløse, når de befinder sig »for nær« deres skaber,
 - c. det kan føres i enhver ønsket retning og ifølge loven om den mindste modstand kan finde sin egen plads og således udføre sin ønskede funktion og gennemføre den hensigt, for hvilken det blev skabt.

»Formlen« kunne måske derfor betragtes som den idé, der udstråler fra den guddommelige tænker; den kan defineres som den dynamiske hensigt eller den »ting«, således som tænkeren ser den og giver den ydre udtryk i sin tanke samt visualiserer den som overbringeren af hans hensigt. Den matematik, som ligger til grund for konstruktionen af en bro, som fx for ethvert af de store brofag, der vidner om menneskelig bedrift, siger ikke den uindviede noget, men for dem, der ved og forstår, udgør den selve broen ført ned til grundlæggende termer. Disse er broen i latent tilstand, og i de matematiske formler ligger hensigten, kvaliteten og formen af den færdige struktur og dens endelige brugbarhed skjult.

På samme måde er det med de begreber og ideer, der giver

liv til en tankeform. Disse okkulte formler eksisterer på det arketyperiske plan, som (for aspiranten) er intuitionens plan, skønt det i virkeligheden er en bevidsthedstilstand, som ligger endnu højere. Disse formler ligger til grund for en verden af former og skal kontaktes af dem, som er hensigtsmæssigt udrustet til at arbejde under universets store arkitekt. Der findes, symbolsk set, tre store bøger med formler. Læg mærke til ordene »symbolsk set« og glem dem ikke. For det første findes livets bog, som læses og til sidst mestres af indviede af alle grader. Endvidere findes den guddommelige visdoms bog, som læses af aspiranter af alle grader, og den benævnes til tider som den bevidste erfarings bog. Endelig er der formernes bog, som er obligatorisk læsning for alle, i hvem intelligensen er ved at vågne til fungerende aktivitet. Det er denne formernes bog, vi beskæftiger os med her.

Patanjali taler et sted om »regnskyyen af ting, som kan vides«, og som sjælen er bevidst vidende om. Aspiranten, som er træt af sine egne unyttige og betydningsløse tankers evige kredsen, søger at tappe denne »regnskys« ressourcer og derved fremskynde nogle af Guds tanker på jorden. Han søger at arbejde, således at han kan fremskynde manifestationen af skaberens ideer. For at kunne gøre dette må han opfylde visse indledende krav, som ganske kort kan udtrykkes således:

1. Han må kende meditationens sande betydning.
2. Han må med lethed kunne bringe sjælen, tænkeevnen og hjernen i samklang.
3. Han må kunne kontemplere eller virke som sjælen på dens eget plan. Det bliver da muligt for sjælen at virke som formidler mellem de guddommelige ideers plan og det mentale plan. Kan I se, hvorledes dette spørgsmål om at deltage i den guddommelige skabende proces viser sig at være målet for alt sandt meditationsarbejde?
4. Han må kunne registrere den idé, som intuitivt modtages fra sjælen og erkende den form, som den bør antage. Disse sidste ord er af afgørende betydning.
5. Han må kunne reducere den vage og tågede idé, så kun det væsentlige fremstår og forkaste alle indholdsløse fantasier og den lavere tænknings formuleringer. Derved udrustes han til villigt at kunne tage springet til handling og gennem

stadig kontemplation korrekt at kunne modtage visionen af den vordende forms indre struktur eller subjektive skelet, om jeg så må sige.

6. Dette, som sjælen bevidst indpræger i tænkeevnen, registreres lige så bevidst af tænkeevnen, der fastholdes i lyset, hvilket kan betragtes som reduktionen af formlen til skitsen. Dette er ikke formlen selv, men den sekundære proces. Svarende til styrken, enkeltheden og klarheden i den ukomplicerede struktur af formlens udformning, vil den endelige tilvejebragte bygning blive og den deraf betingede form, som inden for selve den ydre forms periferi vil inde slutte de liv, som anvendtes ved dens konstruktion.

Dette ligner i virkeligheden undfangelsens stadium. I kimen (som er resultatet af mand-kvinde forhold) findes latent det endelige produkts styrke og egenskaber. Latent i den idé, som blev stofligt undfanget, men som var inspireret af åndens aspekt, ligger den endelige tankeforms styrke gemt. Materiens aspekt, repræsenteret ved tænkeevnen, er blevet befrugtet af åndens aspekt, og trefoldigheden fuldstændiggøres endeligt af den skabte form. Men på de tidligere stadier findes endnu kun »formlen« – den undfangede idé, det latente, men dynamiske begreb. Den er tilstrækkelig kraftfuld til at tiltrække de væsentlige bestanddele til vækst og form, men hvem kan endnu sige, hvorvidt den vil vise sig som et misfoster, et middelmådigt og svagt produkt eller en skabelse af virkelig skønhed og værdi?

Enhver virkeliggjort idé har derfor form, der besjæles af begær og skabes ved tænkeevnens kraft. Tænkeevnen indpræger på begærplanet sine forestillinger for at frembringe den »inkarnerede idé«, for at iklæde ideen form. Begærplanet er derfor »svangerskabets område«. Tænkeevnen har før dette været modtager af den arketyperiske idé, således som den opfattedes og visualiseredes af sjælen. Sjælen er på sin side modtager af den formel, som fremlagdes for den i ideernes verden. I har således den »fremlagte idé«, »den opfattede idé«, den »formulerede idé« og den idé, der virkeliggøres i manifestation.

Det ville være godt at have i erindring, at følgende faktorer styrer ideens tilsynekomst fra det universelle sind til de håndgribelige formers verden. Disse faktorer er:

1. De energier, som strømmer fra det arketyperiske plan. Gruppen af de højeste intelligenser på vor planet retter deres opmærksomhed mod dette plan. Deres bevidsthed kan respondere på og virke altomfattende i dette aktivitetsområde, hvori Guds sind udtrykker sig, uden at have de begrænsninger, som vi forstår ved form. De er formlens vogtere; de er de matematikere, som forbereder den store plans skitser; de beregner virkningerne af de kræfter, som fører arbejdet videre frem, og de energier, som skal tages i betragtning; de tager hensyn til de spændinger og tryk, som formerne vil blive underkastet ved livskraftens påvirkning; de behandler de cykliske impulser, som den evolutionære proces må respondere på; de beskæftiger sig med relationen mellem formaspektet og livsdriften.
2. Den intuitive tilstand for bevidsthed. På dette bevidsthedsniveau ser vi visdommens mestre udføre deres arbejde, og i dette indflydelsesområde arbejder de med den største lethed og dygtighed på samme måde som et intelligent menneske normalt arbejder på det fysiske plan. Deres sind er til stadihed i berøring med de arketyperiske sind, som er formlernes vogtere, og de modtager skitserne (jeg taler atter symbolsk), behandler detaljerne, ser efter dem, som er egnede til at kontrollere arbejdet, og samler de nødvendige medarbejdere. De søger blandt deres disciple, indtil de finder den, der er bedst egnet som brændpunkt for information på det fysiske plan, eller den gruppe, som er bedst egnet til at manifestere den ønskede del af planen. De arbejder med disse udvalgte og præger deres tænkning med den evige trefoldighed idé-kvalitet-form, indtil detaljerne begynder at træde frem, og arbejdet med det, som bogstavelig talt er en »nedfældning«, kan gå videre.
3. Den mentale bevidsthedstilstands aktivitet. Det er på det mentale plan, at meget af dette arbejde nødvendigvis udføres, og heri findes for aspirantens vedkommende en tilstrækkelig årsag til at udvikle et skolet intellekt. »Regnskyen af de ting, som kan vides« nedfældes først på det mentale plan, og en yderligere nedfældning indtræffer, når disciple og aspiranter er modtagerne. De sidstnævnte søger på deres side at påvirke og lede de mindre arbejdere og

aspiranter, som af karmiske grunde eller på grund af eget valg befinder sig inden for deres indflydelsesområde. På denne måde gribes den introducerede »idé« af de mange sind, og formlen for det store arbejde har spillet sin rolle.

Det kan ses, hvorledes dette arbejde følgelig og essentielt er et *gruppearbejde* og derfor kun er virkelig muligt for dem, som i nogen grad mestrer meditationsprocessen og kan »fastholde tanken i lyset«. Dette lys strømmer i virkeligheden fra det universelle sind og er af varierende art. Det blev (esoterisk set) skabt i et tidligere solsystem og skal anvendes og udvikles i dette solsystem.

Med ordene »intuitionens lys« antydes for vor tænkeevne den type af energi, som legemliggør hensigten, Guds vilje eller planen, således som vi forstår den. I ordene »sjælens lys« har vi et udtryk, som sammenfatter hensigten, planen og viljen hos de væsener, som er inkarneret i menneskelig form, og som til tider virker ude af legemet; de har ansvaret for at materialisere de guddommelige begreber i de fire naturriger. Det universelle sind udtrykker sig fortrinsvis gennem menneskeriget, og når gudesønnerne i menneskelige skikkelser bliver fuldkomne, vil den fysiske verdens problemer i stor udstrækning blive løst. De fuldt bevidste gudesønner, som er bevidste om deres identitet, mens de er i menneskelig skikkelse (og de er endnu ganske få), udgør bogstavelig talt hjernen i planetens liv.

Der ligger en sand okkult betydning i ordene »at kaste lys« over et problem, en tilstand eller en situation. Den egentlige betydning er, at de åbenbarer den introducerede idé eller det princip, som ligger bag den ydre manifestation. Det er erkendelsen af den indre og åndelige virkelighed, som frembringer den ydre og synlige form. Dette er kernen i alt symbolsk arbejde. Arbejdet med at fastsætte formlerne, at optegne de subjektive diagrammer eller planer efter intuitive indtryk og stærk aktivitet på det mentale plan, er det organiserede planetariske Hierarkis vigtigste opgave. Arbejdets anden fase udføres af de arbejdere, som i bevidst samarbejde med Hierarkiet påviser dette arbejdes realitet i de tre verdener for menneskelig evolution. De bringer ideens kim eller frø og det embryoniske be-

greb frem til ydre og fuldbyrdet eksistens gennem processen, der indebærer ret tænkning, opvækkelse af begær og at give den rette næring til den offentlige mening. De tilvejebringer på den måde den nødvendige fysiske aktivitet.

Aspiranter, ledere af grupper og tænkere alle steder på kloden kan være egnede til dette arbejde, forudsat at deres tænkeevne er åben og fokuseret. Svarende til enkeltheden i deres tilnærmelse til sandheden, svarende til klarheden i deres tænkning, svarende til deres gruppeindflydelse og inklusive bevidsthedstilstand, og ligeledes svarende til deres evner til vedvarende og udholdende anstrengelse, vil den ydre forms tilnærmelse til den indre idé og subjektive virkelighed være.

Det, jeg forsøger at pege på, er, at den almindelige læser af disse instruktioner intet har at gøre med formlerne. De gribes og forstås af de store vidende, som står bag evolutionsprocessen og er ansvarlige for dens funktionelle aktivitet. Hierarkiet af mestre og af ældre indviede samt disciple fortsætter støt dette arbejde, men er ifølge loven afhængig af de mennesker på det fysiske plan, som skal frembringe de ydre former. Hvis de ikke formår at respondere, vil der ske en forsinket eller ukorrekt opbygning; hvis de begår fejltagelser, vil der spildes tid og energi og igen opstår forsinkelse; hvis de taber interessen og ophører med at arbejde eller først og fremmest er interesseret i deres egne gøremål og personligheder, må planen vente, og energi, som ellers kunne være anvendt til at løse menneskelige problemer og til at lede menneskeheden, må finde udløb i andre retninger. Der findes aldrig nogen statisk tilstand i den skabende proces; den energi, som strømmer frem i det ene livs pulseren, og dens rytmiske og cykliske aktivitet – som aldrig ophører og aldrig hviler – skal udnyttes på den ene eller anden måde og må finde vej i en eller anden retning, ofte (når mennesket forsømmer sin pligt) med katastrofale resultater. Man vil erfare, at katastrofeproblemer, fx årsagen til den stadig tiltagende insektplage, er forbundet med indstrømning af uanvendt og ikke erkendt energi, som kan gives rigtig retning og rigtigt formål og anvendes til planens fremme, hvis verdens aspiranter og disciple vil påtage sig deres gruppeansvar, underordne deres personligheder og opnå sand erkendelse.

Menneskeheden må blive mere ihærdig og mere intelligent

med hensyn til at opfylde sin sande skæbne og sine karmiske forpligtelser. Når mennesker overalt er i kontakt med planens vogtere, og deres tænkeevne og hjerner oplyses af intuitionens lys, af sjælen og af det universelle sind, når de kan skole sig til at respondere på intelligent måde på øjeblikkets impulser, som cyklisk strømmer ud fra livets indre side, da vil der følge en sikker tilpasning mellem liv og form og en hurtig forbedring af forholdene i verden. Et interessant punkt at huske er, at den første virkning af de mere fremskredne menneskesønners respons på de formler, som er oversat og overført af de vidende, vil blive at etablere rette relationer mellem de fire naturriger og rette relationer mellem enheder og grupper i den menneskelige familie. Et skridt i denne retning bliver nu taget. Relationer mellem de fire aktivitetsområder, som vi kalder menneskenes, dyrenes, planternes og mineralernes er nu dårligt tilpasset hinanden, fordi det hovedsageligt er materiens energi, der er den styrende faktor. I menneskeriget viser denne energis aktivitet sig i det, vi kalder selviskhed. I dyreriget viser den sig i det, vi kalder grusomhed; dette giver dog ikke anledning til kritik, idet der her ikke eksisterer ansvarsfølelse, men kun findes et instinktivt og midlertidigt forældreansvar. I planteriget udtrykker denne ikke-tilpasning sig som sygdom i denne planetariske periode, hvor misbrug er fremherskende.

Forundrer dette jer? Sygdom har hovedsagelig sin rod i dårligt tilpasset og misbrugt kraft i planteriget; dette påvirker dyre- og mineralriget og som følge heraf menneskeriget. Det ligger langt frem i tiden at kunne bevise dette, men når denne tilstand bliver forstået, vil det blive dette naturrige, som forskerne vil koncentrere deres opmærksomhed på, og problemet med at udrydde sygdomme vil til sidst finde sin løsning.

II. Udtale de ord, som fortæller dem, hvad der skal gøres, og hvor det skal føres hen, som er blevet skabt

Lad os i forbindelse med denne regel huske, at den er kun virksom i den grad, som den, »der arbejder med loven«, er i overensstemmelse med sin egen indre virkelighed, med sjælen. Det er væsentligt, at sjælen fungerer gennem ham i fuld vågen bevidsthed. Det er sjælen, som udtaler ordene. Det er sjælen, som fremsiger den gådefulde sætning, men det er sjæ-

len i egenskab af hersker eller leder af mekanismen, formredskabet. Kontrollen er kun mulig, hvor hjerne, tænkeevne og sjæl er koordineret. Det er atter nødvendigt at huske, at denne regel, som er et udtryk for det skabende arbejde, gælder alle skabende processer, det være sig makrokosmiske eller mikrokosmiske, om vi beskæftiger os med Gud som skaberen af solsystemet, med sjælen som skaberen af den menneskelige mekanisme eller med mennesket, når han forsøger at mestre det magiske arbejdes teknik for således at blive en skaber af former i sit eget lille område. Alle må virkelig gøre reglens sande betydning, for Gud arbejder under sit væsens lov, og denne lov viser sig for os som naturlove.

Ideerne om ordnet aktivitet og om et bevidst og hensigtsmæssigt mål er knyttet til den sætning, som vi betragter. Den, der opbygger en form, kontrollerer først og fremmest de små liv og hersker over visse væseners skæbner. Med denne tanke har vi kastet lys over emnet den frie vilje og over loven om årsag og virkning. Det må imidlertid ikke glemmes, at mysteriet til årsagerne ligger skjult i tidligere universer, som alle i sin tid var »former beboet af Gud«. For os findes der ikke noget sådant som ren årsag, men kun tilvejebringelsen af betydningsfulde virkninger. På samme måde som en sådan realitet som den rene fornuft for os er helt uforståelig og uopnåelig, således forholder det sig også med den rene årsag. Disse faktorer fandtes før vort solsystem, og derfor forbliver spekulationer om dem nytteløse, undtagen for så vidt de tjener til at udvikle det mentale redskab. Dette solsystem er et system af virkninger, som på deres side afføder årsager.

Kun i menneskeheden og kun blandt de menneskelige væsener, som bevidst bruger tænkeevnens kraft, udvikles der visse årsager. Alle årsager, som er sat i gang af et sind, der fungerer bevidst og tænker klart, forudsætter en tænker, og dette er dybest set positionen for de okkulte videnskaber. Vort solsystem er en tankeform, der kun har virkelig eksistens, så længe som tanken består. Alt, som findes, udgør en del af den strøm af ideer, som udspringer fra den guddommelige tænker. Alle tanker er dele af en guddommelig strøm. Den store menneskemasse tænker ikke og frembringer derfor ikke nogen årsager, som til sin tid kan afføde virkninger.

I spørger, om der findes nogen sandhed i den påstand, som

fremføres i mange okkulte nutidige bøger, at livsretningen eller livscyklens nødvendigvis antyder fremtiden, og at årsagerne, som sættes i gang i ét liv, udvikles som virkninger i et andet? Hvor inkarnationerne hovedsageligt er emotionelle og fysisk orienterede, er det ikke ét bestemt liv, som er afgørende for tempoet, men det er grupper af liv, som samtidig påvirker hinanden, der prædisponerer fremtiden langs visse linjer. Dette gælder evigt alle menneskelige væsener på et vist niveau af bevidst udvikling, hvor de rives med af massernes ideer, der formes ukritisk af tradition og offentlig mening, idet de fordyber sig i selviske interesser og ikke selv »tager fat« på forholdene, men bæres frem på evolutionens tidevandsbølge. Det er en form for gruppeaktivitet (grupper, der styres af fysiske og astrale formers vibrationer), som frembringer de egenskaber og tendenser, der er årsag til situationen og de omgivende forhold.

I denne erkendelse ligger hemmeligheden om racernes og nationernes karma og tilstande skjult. Det normalt følede og aktive menneske befinder sig midt i disse grupper, og han må finde vej ud ved at opdage og anvende sin tænkeevne. Instinktet må vige for intellektet. Gennem mange livscykler inkarnerer grupper af sjæle ved tiltrækning fra de materielle former, som de drages hen imod. Disse tiltrækkende energier er tidligere blevet benyttet af sjælen – for til slut at blive afkastet og opløst. Det er styrken i formen, der i første instans drager sjælen i inkarnation, for i den første halvdel af evolutionsprocessen er materie – højt udviklet i et tidligere solsystem – den dominerende faktor. Vi ved, at ånden senere »stiger op på materiens skulder«. I sin helhed er vekselvirkningen mellem ånd og materie nu så kraftfuld, at en af de mest betydningsfulde erfaringer, som sjælen gennemlever, er opnåelsen af det stadium, hvor materiens dragning begynder at aftage, og hvor sjælen lærer at frigøre sig. Dette er den erfaring, som menneskeheden nu gennemlever – igen en gruppeaktivitet på et højere niveau af spiralen.

Brede generaliseringer er i sandhed mere sikre end en detaljeret og ofte fejlslagt information om de regler, som styrer processen at iklæde sig og frigøre sig fra form, og som beskrives i stor målestok i vor barnagtige litteratur, men selv disse generaliseringer bør betragtes med megen skepsis. Det eneste,

som kan forfægtes, er, at i henhold til loven om årsag og virkning forenede ånd og materie sig, og verdenerne blev til. Styret af samme lov skabtes former, som blev materielle udtryk for livsdriften. De blev draget ind i og ud af manifestation i overensstemmelse med en rytmisk, cyklisk takt, som indledtes i et endnu tidligere solsystem end det, som var umiddelbart før vort. Grupper af former kom til syne og forsvandt, og de styredes næsten udelukkende af deres gruppesammenhæng og vibration. Således fortsatte livet gennem elementarkræfternes eller de involutionære riger, gennem de tre lavere naturriger og videre til menneskeriget.

På de lavere menneskelige stadier og på dyremenneskets stadium hersker samme gruppeaktivitet, men grupperne bliver (ligesom i de involutionære riger) mindre og mindre, efterhånden som de individuelle væsener – et efter et – opnår at blive virkelige sjælsbevidste individer og begynder at virke som sjæle. Da bliver de ikke alene skabere med magt til at kunne stå alene og med evnen til klar tænkning og korrekt visualisering, men de viser også, at de behersker den skabende kunst eller besidder evnen til skabende imagination. De gennemlever liv efter liv med selv-tilstrækkelighed, hvorunder personligheden udvikles og anvendes; derefter begynder de at finde deres subjektive gruppe, som til sidst i deres bevidsthed erstatter de ydre materielle grupper. Således opnår de atter gruppeeksistens, men denne gang med fuld viden og kontrol.

I den gruppe, som de finder sig subjektivt forbundet med, findes dem, som de har samarbejdet med i masserne på det tidligere stadium, således at de arbejder i nær forening med dem, som har stået dem nærmest, og som de har været knyttet til i den store livscyklus.

I de okkulte arkiver findes visse navne på disse stadier, som er tankevækkende og oplysende. De er naturligvis symbolske. Det kunne være af interesse, hvis jeg formidlede nogle af disse gamle kryptiske udsagn, som giver tre informationspunkter, dvs. navnet for stadiet, for dets esoteriske farve og for dets symbol. Jeg vil imidlertid pege på, at disse interessevækkende informationer, som jeg nu og da meddeler, og som visse af de studerende synes at betragte som værende af vital

betydning, er langt mindre betydningsfulde end påbuddet om at leve venligt, tale mildt og klogt og udøve selvforglemmelse. De okkulte data læses og bemærkes, men de velkendte instruktioner springes over og overses.

Vi, der arbejder med aspiranter, smiler ofte ad den dumhed og mangel på dømmekraft, som gør sig gældende hos dem, vi underviser. Sig til en studerende: Indøv vedvarende loven om kærlig omsorg, og han vil sige, at det vil han så sandelig forsøge at gøre, men inde i ham selv svækkes påbuddet ved selve dets velkendthed og anses i bedste fald som en nødvendig banalitet. Sig til den studerende: Jeg vil give dig nogle okkulte oplysninger eller nogle informationer om de store, og han forbereder sig med stor iver, med begejstring, med selvbehagelig tilfredshed og glad nysgerrighed til den vigtige åbenbaring. Alligevel giver det første påbud okkult information og antyder en lov, som – hvis den efterleves på rette måde – fører til befrielse og frigørelse. Den anden information har med fænomener at gøre og kundskab herom fører ikke den trætte pilgrim til himlens porte. Visse af jer behøver denne påmindelse.

De stadier, som går forud for det menneskelige, er udeladt, da ingen, som læser disse ord, er udrustet til at forstå deres indre betydning. Vi begynder derfor med stadierne i det menneskelige rige.

Stadium I. Livet er steget op ad den lange trappe ved dagligt at anvende formen. Gennem de mindre tre har det vandret den lange vej under langsom fremgang. En ny dør står nu åben. Ordene lyder: »Betræd det virkelige begærs vej«.

Livet, som kun kender sig selv som form, indhyller sig i livlig rødt, det kendte begærs røde farve, og gennem den røde farve nærmer alle længselsfuldt ventede former sig, gribes og fastholdes, anvendes og afkastes, indtil den røde farve skifter til rosa, den rosa til den svageste lyserøde og den lyserøde til den hvide. Frem blomstrer da livets rene hvide rose.

Det levende livs spæde rose ses i knop; dog endnu ikke i fuld blomst.

Stadium II. Billedet ændrer form. En anden stemme, som høres nærved, udtaler en ny sætning. Livet fortsætter på sin vej. »Træd ind i det område, hvor børn leger og tag del i deres leg.« Vågnet op til livets leg, går sjælen gennem porten.

Marken er grøn, og på dens udstrakte vidder tumler det ene fremadskridende livs mange former sig; de træder livets dans, de mangeartede former, som Gud iklæder sig. Sjælen træder ind på »herrens legeplads« og leger dér, indtil den ser stjernen med fem strålende takker, og siger: »Min stjerne«.

Stjernen er blot et lyspunkt, endnu ikke en strålende sol.

Stadium III. Det røde begærs vej svinder. Den mister sin tillokkelse. Gudesønnernes legeplads har ikke længere tiltrækning. Den stemme, som to gange har lydt fra formens verden, lyder nu i hjertet. Udfordringen kommer: »Bevis dit eget værd. Tag din målrettede hensigts orangefarvede kugle til dig«. Den levende sjæl, som er nedsænket i form, responderer på det udtalte ord, bryder ud af de mange former og udhugger sin videre vej. Tilintetgørelsens vej begynder, hvor former opbygges og igen nedbrydes. De sønderbrudte former har ikke evnen til at stille tilfreds. Sjælens egen form er nu det store begær, og således træder den ind på sindets legeplads.

Men i disse drømme og fantasier fremkommer nu og da en vision – en vision af en ikke-udfoldet lotusblomst med lukkede kronblade, tæt sammensluttede, endnu uden duft, men badet i koldt blå lys.

Orange og blå vil i fjern fremtid smelte sammen, men endnu fjernt er dette tidspunkt. Deres sammensmeltning bader knoppen i lys og fører til, at den senere åbner sig. Lad lyset stråle.

Stadium IV. Ind i mørket fortsætter livet. En forandret stemme synes at tone frem: »Træd ind i hulen og find dit eget; gå i mørket og bær på dit hoved en tændt lampe«. Hulen er mørk og øde; kold er den og et sted med mange lyde og

stemmer. Stemmen fra de mange gudesønner, efterladt i leg på herrens legeplads, beder om lys. Hulen er lang og smal. Luften er tæt af tåge. Lyden af rindende vand møder vindens susen og tordenens hyppige rullen.

Langt borte, uklar og kun svagt synlig, fremtoner en oval blå åbning. Hen over dette blå felt ses et rosenrødt kors, og i korsets midte, hvor de fire arme mødes, ses en rose. På den øverste arm skinner en strålende diamant inde i en femtakket stjerne.

Den levende sjæl baner sig vej mod det kors, som spær- rer den åbenbarede og kendte vej til livet.

Korset er endnu ikke besteget og derfor endnu ikke for- ladt. Men fremad går den levende sjæl med øjnene rettet op mod korset og ørerne åbne for de klagende råb fra alle dens brodersjæle.

Stadium V. Ud i strålende liv og lys. Hulen er ladt tilbage; korset er væltet; vejen ligger åben. Ordet lyder klart i hove- det og ikke i hjertet: »Betrød igen herrens legeplads og denne gang før an i legene«. Vejen på den anden række trappetrin er spærret, og dette er sjælens eget værk. Rødt begær styrer ikke længere hele livet, men stærkt brænder nu den klare blå flamme. På den spærrede vejs nederste trin vender sjælen om og går ned ad trappen til legepladsen; den møder døde skaller, bygget på et tidligere stadium, træ- der på afkastede og ødelagte former og rækker de hjælpen- de hænder frem. På dens skulder sidder fredens fugl; på dens fødder budbringerens sandaler.

Endnu ikke det strålende livs yderste herlighed; endnu ikke indtræden i den evige fred. Men stadig arbejde, og stadig opløftelse af de små.

Dette var i symbolsk form billeder af menneskets liv og dets fremskridt, af livet i form og af væksten gennem den opbyg- ningsproces, som kendetegner det skabende arbejde. Dette var blot en utilstrækkelig oversættelse af nogle mantriske sætnin- ger og af nogle grundlæggende symboler og må på ingen må- de betragtes som andet end en hentydning til en proces, som er så tilsløret og skjult, at kun de, som ved, kan forstå den. Eso-

terikere vil forstå, at disse fem stadier dækker enhver forms livsperiode, uanset om skaberen er kosmisk, planetarisk eller menneskelig.

Enhver form er opbygget af en impulsiv livsgnist, som udgik fra en skaber, og vokser trin for trin i henhold til loven om tilvækst – et aspekt af loven om tiltrækning, som er livets lov. Denne lov virker i forening med loven om årsag og virkning, der – som vi ved – er den lov, der styrer materie. Årsag, tiltrækning eller begær, tilvækst og virkning – disse fire ord styrer konstruktionen af enhver tankeform. Når denne tankeform er en fuldbyrdet entitet, er der bygget en virkning ved tilvækst i henhold til kraften af en organiseret årsag.

Menneskeheden har nu udviklet sig til et punkt, hvor der tænkes mere på virkninger udtrykt i kvalitet end udtrykt i stof. For os eksisterer en tankeform for at frembringe en virkning. Vi er begyndt at få en følelse af, at alle formers eksistensberettigelse er at udtrykke en eller anden subjektiv kvalitet, som kan give os nøglen til dens skabers hensigt. Overvej disse ord. Derfor finder vi her i Ellevte Regel, at hensigten med det udtalte ord er at forklare de liv, som udgør formen, »hvad der skal gøres, og hvorhen de skal føre det, som er blevet skabt«. Således fremstår ideen om hensigt, aktivitet og mål.

Det er ikke nødvendigt for mig at øge den store mængde af litteratur, som er blevet fremlagt, eller at betone betydningen af hensigten i forbindelse med en sådan tankeform som et solsystem, en planet, et naturrige eller et menneskeligt væsen. I visse henseender er denne subjektive trefoldighed bestående af hensigt, aktivitet og mål velkendt, men i andre henseender er den af en alt for høj og alt for uudgrundelig natur til, at vi skal behandle den i disse instruktioner og begive os ind på spekulationens områder. Religionen har længe søgt at beskæftige sig med målet; videnskabsmanden forsøger nu at arbejde med aktivitetsaspektet; og de mest fremskredne tænkere og filosoffer tænker bestandig over Guds vilje. Først når mennesket underkaster sig sin egen åndelige viljes disciplin og kontrollerer de små livs aktivitet i sin formnatur og på den måde orienterer sig mod målet, efterhånden som det i tiltagende grad appellerer til hans vision, vil han nå frem til en sand forståelse af planen, der udgør Guds vilje, i den udstrækning

menneskene kan fatte den.

Men vi kan her beskæftige os med de tankeformer, som han er begyndt at skabe, idet han daglig lærer at tænke, for det er den første lektie, der må læres tidligt i det magiske arbejde. Den, som skaber i mental materie, må:

- a. Lære at opbygge intelligent.
- b. Give den impuls gennem rigtig tale, som vil belive det, han har opbygget, og således sætte tankeformen i stand til at formidle den tilsigtede idé.
- c. Sende sin tankeform korrekt orienteret mod sit mål og så nøjagtigt styret, at den vil nå målet og fuldbyrde sin afsenders hensigt.

Nødvendigheden af klar tænkning og elimination af unyttige, ødelæggende og negative tanker bliver mere og mere åbenbar, efterhånden som aspiranten gør fremskridt på sin vej. Efterhånden som tænkningens kraft øges, og efterhånden som mennesket i stadig højere grad frigør sin tænkning fra massernes tanker, så opbygger han uundgåeligt tankesubstans til form. Dette sker først automatisk og ubevidst. Han kan ikke lade være med at gøre det, og lykkeligvis for menneskeheden er de konstruerede former så svage, at de stort set er uskadelige eller i den grad på linje med massernes tanker, at de er ret ubetydelige i deres virkning. Men efterhånden som mennesket udvikler sin kraft, og hans evne til at skade eller hjælpe vokser, og indtil han lærer at opbygge rigtigt og korrekt kan motivere det, han har opbygget, vil han være en ødelæggende magt og et center for skadelig kraft – han ikke blot ødelægger og skader sig selv, som vi snart skal se, men han sårer og skader også dem, hvis vibration er i samklang med hans.

Med udgangspunkt i ovenstående kunne I passende spørge: Findes der nogle enkle regler, som den alvorlige og oprigtige begynder kunne anvende i forbindelse med denne videnskab om opbygning, og som er så klare og kortfattede, at de vil frembringe den nødvendige virkning? Disse regler findes, og jeg vil udtrykke dem på en så enkel måde, at begynderen, hvis han følger dem, undgår den sorte magis farer og lærer at opbygge i overensstemmelse med planen. Hvis han følger de regler, jeg giver, kan han undvige det indviklede problem,

som han i blinde selv har konstrueret, og som virkelig vil lukke dagens lys ude, formørke hans verden og indespærre ham bag en mur af former, som for ham er indbegrebet af hans egen specielle store illusion.

Disse regler kan synes alt for enkle for den skolede aspirant, men for dem, som er villige til at blive som små børn, vil de vise sig at være en sikker vejledning til sandhed, og de vil til sidst sætte dem i stand til at bestå adeptskabets prøve. Nogle af reglerne er skjult i symbolske vendinger, andre er nødvendigvis tilslørede og endnu andre udtrykker sandheden, lige som den er.

1. Se på tankens verden og adskil det falske fra det sande.
2. Lær illusionens betydning at kende og i dens midte find frem til sandhedens gyldne tråd.
3. Behersk det emotionelle legeme, for de bølger, som rejser sig på livets stormfulde hav, opsluger svømmeren, lukker solen ude og gør alle planer formålsløse.
4. Opdag, at du har en tænkeevne og lær dens dobbelte anvendelse.
5. Koncentrér det tænkende princip og bliv din mentale verdens herre.
6. Lær, at tænkeren og hans tanke samt det, som er tankens midler, er forskellig af natur og dog ét i yderste virkelighed.
7. Virk som tænkeren og lær, at det ikke er rigtigt at misbruge din tanke ved at anvende den til separatistisk begær.
8. Tankens energi er til alles bedste og til fremme af Guds plan. Anvend den derfor ikke til dine selviske formål.
9. Inden du konstruerer en tankeform, visualisér dens hensigt, fastsæt dens mål og efterprøv motivet.
10. For dig, aspiranten på livets vej, er den bevidste opbygning endnu ikke målet. Arbejdet med at rense tankens atmosfære og med at lukke tankens døre for had og smerte, frygt, jalousi og lavt begær, må gå forud for det bevidste opbygningsarbejde. Se på din aura, du rejsende på vejen.
11. Vogt nøje tankens porte. Vær på vagt over for begær. Fordriv al frygt, alt had, al grådighed. Vær på vagt og se

- op.
12. Da dit liv for størstedelen er centreret på det konkrete livsplan, vil dine ord og din tale udtrykke din tanke. Vær meget opmærksom herpå.
 13. Der findes tre slags tale. Hvert *intetsigende* ord frembringer en virkning. Hvis det er godt og venligt, er andet ikke nødvendigt. Hvis det ikke er det, kan betaling af prisen ikke længere udskydes. De *selviske ord*, udtalt med fast hensigt, bygger en adskillelsens mur. Lang tid tager det at nedbryde denne mur og befri den opdæmmede selviske hensigt. Se til dit motiv og forsøg at anvende de ord, som forener dit lille liv med Guds viljes store hensigt. De *hadefulde ord*, den grusomme tale, som ødelægger dem, der føler deres trolddom, den giftige sladder, som føres videre, fordi det føles spændende – disse ord dræber sjælens skælvende impulser, skærer livets rødder af og bringer på den måde død.

Hvis de siges åbenlyst, vil de bringe retfærdig gengældelse; når de udtales og derefter viser sig at være løgne, forstærker de den illusoriske verden, hvori den, som taler, lever. Den holder ham tilbage fra frigørelse.

Hvis de udtales med den hensigt at skade, såre og dræbe, vender de tilbage til den, som udsendte dem, og det er ham, de sårer og dræber.
 14. Den intetsigende tanke, den selviske tanke og den grusomme hadefulde tanke skaber, hvis den udtrykkes i ord, et fængsel, forgifter alle livskilder, fører til sygdom og forårsager ulykke og forsinkelse. Vær derfor mild og venlig og god i så lang en udstrækning, det er dig muligt. Vær stille, og lyset vil trænge ind.
 15. Tal ikke om dig selv. Beklag ikke din skæbne. Tankerne om dig selv og din ringe skæbne hindrer din egen sjæls indre stemme i at nå dit øre. Tal om sjælen, tal om planen, glem dig selv i arbejdet for verden. Således ophæves formens lov. Og således kan kærlighedens lov få indpas i verden.

Disse enkle regler vil lægge den rigtige grund til videreførel-

sen af det magiske arbejde, og vil gøre det mentale legeme så klart og stærkt, at ret motiv vil styre, og sandt opbygningsarbejde vil blive muligt.

Meget af denne regels betydning må forblive teoretisk og må betragtes som en udfordring, til den tid kommer, hvor virkeligt magisk arbejde med opbygning af tankeformer bliver almindeligt muligt. Som vi har set, vil *formlen* i lange tider fremover forblive ukendt for alle, undtagen for dem der tilhører Hierarkiet af adepter. De *retningsgivende ord* kan erfares, men kun af dem, der arbejder bevidst under deres egen sjæls ledelse, og som – gennem tankekontrol i dyb meditation – kan håndtere tankens materie og blive »vidende skabere«. Disse kan, og gør det også, udtale de tilskyndende ord, som tilvejebringer de nye former og organismer, de udtryk for ideer og de organisationer, som gennemlever deres livscykler, tjener deres hensigt og kommer således på passende måde samt i rette tid til deres fastsatte mål. Disse skabere er lederne og organisatorerne, lærerne og vejlederne i alle det menneskelige livs faser. Deres tone går ud til alle lande, og deres betydning er internationalt anerkendt. Man husker let hundredvis af sådanne navne, de dukker uden videre op i erindringen. De lever videre i flertallets erindring, og det, der består, er betydningen af deres bedrift, den være sig god eller dårlig.

I den sætning, som vi nu skal gennemgå, er der beskrevet en almengyldig funktion, selv om den endnu for det meste udføres ubevidst. De ord, vi nu skal behandle, lyder som følger:

III. Som det sidste fremsige den gådefulde sætning, som vil beskytte ham mod deres arbejde

Det fremgår således, at en sætning skal fremsiges ved slutningen af det magiske skabelsesarbejde; dette bevirker frelse og frembringer to slags frigørelse – skaberens frigørelse fra den form, han har skabt, og denne forms frigivelse fra at være under kontrol af den, som har tilvejebragt den.

Det er tydeligt, at talens art i relation til legemliggjorte ide-

er på en vis måde allerede er blevet forstået. Studér talens metode, som nu er den vigtigste anvendte faktor til at »søsætte« en idé. Bemærk, hvorledes alle opfindelser (som ikke er andet end legemliggjorte begreber) opstår i ydre manifestation på det fysiske plan gennem det talte ords kraft, og tænk også nøje over den okkulte betydning, som ligger bag alle konferencer, alle møder, alle rådslagninger og alle diskussioner, som har at gøre med at søsætte en eller anden idé eller samling af ideer på det offentlige behovs store hav. Kan det ikke være muligt, at vi – bag de metoder, der anvendes af reklamebureauer, og bag den stadige skoling, der gives sælgere i at anvende det talte ord som et middel til at nærme sig almenheden for at sælge en idé – kan finde de første forvanskede antydninger om anvendelse af den gådefulde sætning, som vil levendegøre sjælens skabelse inden for alle områder af skabende virksomhed?

Dannelsen af den offentlige mening, brugen af slagord og slogans og tendensen til at udtrykke de begreber, som anvendes i kampagner, i banale og rammende fraser, indgår som en del af den voksende erkendelse i det magiske arbejde. Alle disse metoder anvendes blindt og uden sand forståelse; de udgør en del af de aktiviteter, der er opstået i en menneskehed, som står på grænsen til virkeligt skabende arbejde, hvis principper endnu ikke kan forstås eller anvendes videnskabeligt. Men de viser vejen, og i overensstemmelse med den forenkling, som kendetegner tilbagevenden til syntese, vil talens brug ophøre, og enklere former blive anvendt. På grund af den evolutionære tilskyndelse har vi haft den skabende lyd, ordet og talen. Talen er på sin side blevet differentieret i ord, fraser og sætninger, i artikler og bøger, indtil vi nu har den epoke, hvor denne differentiering er på sit højeste, og taler holdes i alle døgnets timer; der anvendes offentlige talerstole for at nå offentlighedens ører og radioen for at nå alle menneskehedens klasser og racer i et forsøg på at forme den offentlige mening og bringe visse ideer og begreber ind i den offentlige bevidsthed. Vi udgiver bogstavelig talt millionvis af bøger, og alle spiller deres rolle i det samme store arbejde, men endnu anvendes begge disse kommunikationsmetoder af dem, som taler og skriver, til selviske og ambitiøse formål. Der findes dog

nogle få sande skabere, som bestræber sig på at lade deres tone blive hørt og at udtale de gådefulde ord, som vil sætte menneskeheden i stand til at se visionen. Derved vil de skyer af tankeformer, som nu lukker Guds klare lys ude, til sidst sprede sig.

Emnet er alt for omfattende til, at jeg kan udforme det detaljeret i denne afhandling. Jeg søger at give forslag, som kan give den intelligente læser en vis opfattelse af de store fremskridt i det magiske arbejde. På denne måde vil han være i stand til at gå videre med optimisme, idet han ved, at alt hidtil har været godt, eftersom mennesket har gjort fremskridt i viden. Ud af det nuværende brogede virvar af tale og ord, af foredrag og bøger vil der med sikkerhed fremtræde nogle få klare begreber, som vil give genlyd i menneskenes hjerter. På samme måde vil menneskene blive ført ind i den nye tidsalder, hvori »tale vil ophøre og bøger blive til intet«, for den subjektive kommunikations kanaler vil ligge åbne. Menneskene vil erkende, at støj virker hindrende for telepatisk vekselvirkning. Der vil heller intet behov være for det skrevne ord, for menneskene vil anvende lys- og farvesymboler for med øjets hjælp at supplere det, den subjektive hørelse har opfattet. Men den tid er endnu ikke kommet, skønt radio og fjernsyn er de første skridt i den rigtige retning.

For at fremstille sandheden så enkelt som muligt kunne vi måske sige, at ideer, gennem de mange talers og bøgers kompleksitet, nu er i stand til at tage form og derved gennemløbe deres aktivitetscyklus. Men denne metode er lige så utilfredsstillende inden for kundskabens område, som de gamle tællelys er det inden for belysningens område. Elektrisk lys har erstattet tællelysene, og en skønne dag vil den sande telepatiske kommunikation og vision erstatte tale og skrift.

Overfører vi samme begreb til området for sandt esoterisk arbejde, så har vi den, der arbejder med tankematerie, opbygger sin tankeform og »indeslutter de liv«, som udtrykker og responderer på hans idé, inden for en »ring, der ikke kan passeres«. Denne sidste består lige så længe, som hans tankes opmærksomhed og følgelig hans besjælende energi er rettet mod den. Han udtaler de ord, som sætter tankeformen i stand til at udføre sin opgave og fuldbyrde den mission, for hvilken

den er blevet konstrueret, og gennemføre det formål, for hvilket den skabtes. Alt, hvad der hidtil er blevet oplyst i forbindelse med de ord, der anvendes i det skabende arbejde, er det syvfoldige hellige ord AUM. Når dette anvendes på rette måde *af sjælen på det mentale plan*, levendegør og udsender det alle tankeformer og frembringer derved en fremgangsrig aktivitet. Det er interessant at bemærke, at det ord, som anvendtes på atlantisk tid, var TAU; det udtaltes så eksplosivt og så kraftfuldt, at de tankeformer, der på den måde fik kraft og sendtes ud, uundgåeligt virkede som en boomerang og vendte tilbage til den, som udsendte dem. Ordet TAU er ligeledes i sin symbolske form symbolet for reinkarnation.

Det er begæret efter form, som frembringer anvendelsen af form, og som forårsager cyklisk og stadig genfødsel i form. Det var desuden den bestandige anvendelse af TAU, som fremkaldte den endelige oversvømmelse, der skyllede den gamle atlantiske civilisation bort; de få, som anvendte AUM i de dage, havde ikke tilstrækkelig styrke til at ophæve begærets kraft. Den daværende menneskeheds mentale legemer kunne ikke respondere på den nye skabende lyd. Menneskeheden blev til stadighed drevet udelukkende af længsel og begær, og dette i et sådant omfang, at det forenede begær efter besiddelse og nydelse af formen esoterisk set drev menneskene »ned i vandene«. Begæret efter form tvinger stadig menneskeheden til genfødselsens bestandige proces, indtil den tid kommer, hvor indflydelsen fra TAU er forbi, og lyden AUM kan dominere. Denne tidligere indflydelse er imidlertid ved at blive svagere, og AUM øges i kraft, indtil det vil blive den dominerende faktor. Sjælens ord må sluttelig følge denne sidste lyd, indtil AUM på sin side er fuldstændig fortrængt.

De mange vandedes lyd (hvilket er den symbolske måde at udtrykke TAU-indflydelsen på) vil ophøre, og den tid vil komme, som det forsikres os i den kristne bibel, »og havet var ikke mere«. Derefter bliver den erstattet af lyden AUM, som symbolsk omtales som »buldren fra en flammende ild«, og som er det mentale plans lyd. Sjælens ord kan kun oplyses på indvielsens hemmelige sted. Det har sin egen særlige vibration og tone, men denne kan ikke meddeles, før AUM anvendes korrekt. Præcis på samme måde som TAU, der bærer begærets

tone og driften til at eje og at være, blev misbrugt og førte sine civilisationer til katastrofe, således kan også AUM misbruges og føre sine civilisationer ind i ilden. Dette er den sandhed, som i virkeligheden ligger bag den misforståede kristne lære om helvedes ild og søen af ild. De skildrer symbolsk slutningen på den tidsalder, hvor det mentale plans civilisationer vil nå et endeligt gennem katastrofe, hvad formspektet angår, præcis som de tidligere civilisationer nåede deres endeligt gennem vand.

Jeg skal her antyde noget, som ofte overses. På det mentale plan eksisterer tiden ikke; derfor indgår tidsfaktoren ikke i forestillingen om et endeligt gennem ild. Der findes intet bestemt tidspunkt for en katastrofe. Den fulde virkning finder sted i tankens sfære; og kan det ikke siges, at uroens, de onde anelsers, bekymringens og frygtens ild allerede nu er ved at brænde vore tanker op og lægge beslag på vor mentale opmærksomhed? Dets opgave er at lutre og rense. Lad derfor AUM udføre sin opgave og anvend det alle I, som kan, ofte og med ret tanke, således at verdens renselse kan foregå hurtigt. Meget må brændes op og tilintetgøres, da det spærrer vejen for nye ideer og de nye arketyperiske former. Disse vil til sidst dominere den nye tidsalder og gøre det muligt for sjælens ord at tone frem og blive hørt i det ydre.

Jeg er klar over, at det, som jeg her har omtalt, er vanskeligt at forstå, men de ovenfor dikterede afsnit indeholder advarsler for den ubetænksomme og megen instruktion til den, der oprigtigt søger lyset.

To aspekter i denne sætning, som vi nu betragter, forsøger jeg at behandle ganske kortfattet. Der findes andre aspekter, som jeg kunne tage op, men disse to vil være tilstrækkelige til at give praktiske forslag og antyde ideer, som aspiranter overalt bør søge at forstå. Tanken om frelse fra virkningen af ideer, der er legemliggjort i form, må overvejes, og jeg kunne tænke mig at beskrive ideen om »en frelse fra« under to overskrifter. Aspiranten må frelses fra de tankeformer, som han daglig har opbygget i løbet af sit mentale liv, og en sjæl i inkarnation må også frelses fra de formbindinger, som gennem tiderne er vokset og blevet forstærket, og hvorfra han må fri-

gøres gennem den proces, vi kalder død. Vi inddeler derfor vort emne som følger:

- I. Frelse fra den magt, som udøves af de tankeformer, som vi selv har skabt.
- II. Frelse fra den magt i det trefoldige legeme, som sjælen har opbygget, gennem den magiske frigørelse, der kaldes død.

Det er det sidste punkt, jeg hovedsagelig ønsker at behandle, men visse ting skal siges om tankeformernes magt, og om faren ved dem, og om den måde, hvorpå de kan uskadeliggøres.

Frelse fra vore tankeformer

Jeg taler nu til de aspiranter, som gennem koncentration og meditation er ved at opnå magt gennem tanke. Jeg taler til verdens tænkere, der beskæftiger sig med økonomi, videnskab, religion eller andre former for menneskehedens aktiviteter, og som gennem deres målrettede opmærksomhed og hengivenhed har orienteret tanken (ikke emotionerne, men tankevirkksomheden) mod en eller anden vedvarende handling, der nødvendigvis er en del af den guddommelige aktivitet i videste betydning.

Det er netop her, ved anvendelsen af tanken, at forskellen mellem sort og hvid magi kan ses. Selviskhed, ubarmhjertighed, had og grusomhed, kendetegner den, der arbejder med mental substans, hvis motiver gennem mange liv er centreret omkring egen ophøjelse, og er fokuseret på personlig erhvervelse af ejendele og helt er rettet mod at opnå egen nydelse og tilfredsstillelse, uanset hvad det koster andre. Sådanne mennesker er lykkeligvis få, men vejen til at få et sådant synspunkt er let. Mange har behov for at kontrollere sig selv og for at tænke efter for ikke at betræde vejen mod materialisme.

En gradvis og stadig vækst i gruppebevidsthed og ansvarfølelse, en eliminering af det personlige selvs ønsker og en

manifestation af en kærlig ånd, kendetegner dem, som er orienterede mod den guddommelige helheds liv. Det kan siges, at menneskene kan opdeles i tre hovedgrupper:

1. Det store flertal, som hverken er gode eller dårlige, men som simpelt hen ikke tænker og helt er opslugt af evolutionens tidevandsbølge og af arbejdet med at udvikle en virkelig selvbevidsthed og det nødvendige udstyr.
2. Et lille, et meget lille antal, som definitivt og bevidst arbejder på materiens eller (som I foretrækker at udtrykke det) det ondes side. De er mægtige på det fysiske plan, men deres magt er midlertidig og ikke evig. Universets lov, som er kærlighedens lov, er evigt imod dem, og ud af det tilsyneladende onde vil det gode komme.
3. Et betydeligt antal, som er pionerer på vejen til sjælens rige, som er eksponenter for den nye tidsalders ideer og er vogtere af det aspekt af den tidløse visdom, som er det næste, der skal åbenbares for menneskeheden. Denne gruppe består af uselviske og intelligente mænd og kvinder inden for ethvert område for menneskelig stræben, af aspiranter og disciple, af de indviede, som anslår tonen for de forskellige grupper og typer, og af selve det okkulte Hierarki. Indflydelsen fra denne gruppe af mystikere og vidende er overordentlig stor, og lejlighed til at samarbejde med den er lettere at opnå i vor tid end på noget andet tidspunkt i menneskehedens historie.

Den første gruppe tænker ikke; de to andre grupper er begyndt at tænke og at anvende tankens love. Det er aspirantens anvendelse af tanken, jeg nu søger at behandle. I kan finde meget vedrørende tænkning i *En afhandling om Kosmisk Ild*, men her vil jeg give visse praktiske ideer og forslag, som vil hjælpe gennemsnitsaspiranten til at arbejde, som han burde.

Lad os allerførst huske, at ingen aspirant – hvor oprigtig og hengiven han end er – er fejlfri. Hvis han var det, ville han være adept. Alle aspiranter er endnu selviske, har endnu tilbøjelighed til vrede og irritabilitet, og besværes endnu af depression og til tider endog af had. Irritation og had vækkes ofte af det, vi kalder retfærdige årsager. Uretfærdighed mod andre,

grusomhed mod mennesker og mod dyr, og had og ondskab fra medmennesker vækker i dem tilsvarende reaktioner, som forårsager megen lidelse og forsinkelse. Én ting må aldrig glemmes. Hvis en aspirant fremkalder had hos en broder, hvis han vækker denne tilstand, og hvis han møder antipati og modstand, så er det, fordi han selv ikke er helt harmløs; der findes stadig uroens frø i ham, for det er en naturlov, at vi modtager, hvad vi giver, og vi frembringer reaktioner i overensstemmelse med vor egen aktivitet, enten den er fysisk, emotionel eller mental.

Der findes visse mennesketyper, som ikke kommer ind under denne kategori. Når et menneske har nået et højt indvielsesstadium, forholder det sig anderledes. De sædtanker, som han søger at formidle, det arbejde, som han er bemyndiget til at udføre, den banebrydende virksomhed, som han bestræber sig på at virkeliggøre, kan – og gør det ofte – hos dem, der ikke fornemmer skønheden i hans sag og rigtigheden af den sandhed, han fremfører, fremkalde et had og et raseri, som forårsager megen bekymring for ham, og som han ikke personlig er ansvarlig for. Denne modstand kommer fra menneskehedens reaktionære og hengivne, og det bør erindres, at den stort set er upersonlig, selv om den er koncentreret om ham som repræsentant for en idé. Her beskæftiger jeg mig derimod ikke med de højtstående sjæle, men med den tidløse visdoms studerende, som ikke alene er ved at lære, at de sjældent tænker, men også, at de – når de gør det – ofte tænker forkert, for de er tvunget ind i en tankeaktivitet ved reaktioner, som har sæde i deres lavere natur og er baseret på selvished og mangel på kærlighed.

Der findes tre lektioner, som enhver aspirant behøver at lære:

For det første, at enhver tankeform, som han opbygger, opbygges under impuls fra en eller anden emotion eller et eller andet begær; i sjældnere tilfælde kan den være opbygget i illuminationens lys og derfor udtrykke intuition. Men for majoriteten er den motiverende impuls, som driver det mentale stof til aktivitet, af emotionel natur eller et stærkt begær, godt eller dårligt, selvisk eller uselvisk.

For det andet bør man huske, at den tankeform, som kon-

strueres på denne måde, enten vil forblive i hans egen aura eller finde vej til et opfattet mål. I det første tilfælde vil den blive en del af en tæt mur af sådanne tankeformer, som helt omgiver ham eller udgør hans mentale aura. Den vil vokse i styrke, når han viser den opmærksomhed, indtil den er så stor, at den vil lukke ham ude fra virkeligheden, eller den vil blive så dynamisk og stærk, at han bliver offer for det, som han opbyggede. Tankeformen vil være stærkere end dens skaber, således at han bliver besat af sine egne ideer og drevet af sin egen skabelse. I det andet tilfælde vil hans tankeform finde vej ind i et andet menneskes mentale aura eller ind i en gruppe. Vi har her spirerne til ondt magisk arbejde og til den tvang, som et stærkt sind udøver på et svagere. Hvis tankeformen finder vej ind i en gruppe, vil tilsvarende impulsive former (som findes i gruppeauraen) smelte sammen med den, da de har samme vibrationshastighed og -grad. Da vil det samme ske i gruppeauraen, som skete inden for den individuelle indflydelsessfære – gruppen vil omkring sig få en hindrende mur af tankeformer eller den vil blive besat af en eller anden idé. Her har vi nøglen til al sekterisme, til al fanatisme og til visse former for sindssygdomme, både hvad angår grupper og individuelle.

For det tredje forbliver skaberen af tankeformen (i dette tilfælde en aspirant) ansvarlig. Formen forbliver bundet til ham gennem hans levende hensigt, og derfor må den deraf følgende karma og det endelige arbejde med at tilintetgøre det, som han har opbygget, blive hans. Dette gælder alle legemliggjorte ideer, de gode såvel som de onde. Skaberen af dem alle er ansvarlig for sin skabelses værk. For eksempel må mesteren Jesus stadig tage sig af de tankeformer, som vi kalder den kristne kirke, og han har meget at gøre. Kristus og Buddha har stadig en del afsluttende arbejde at udføre; det gælder ikke så meget de former, som legemliggør deres fremsatte principper, men de sjæle, der har udviklet sig gennem disse princippers anvendelse.

Med hensyn til den aspirant, som endnu er ved at lære at tænke, er problemet dog anderledes. Han er endnu tilbøjelig til at anvende tankematerie til at legemliggøre sin misforståede opfattelse af de virkelige ideer; han udtrykker endnu det, han

synes om eller ikke synes om gennem tankens magt; han er endnu tilbøjelig til at anvende mental materie for at muliggøre sin personligheds ønsker. Dette kan enhver oprigtig aspirant vidne om.

Mange af jer har følt bekymring vedrørende kontrol af tanker og beskyttelse af formulerede ideer. Nogle tanker er ideer iklædt mental materie og har deres hjemsted på tankemateriens plan. Blandt dem findes de abstrakte begreber og de lidet opfattede kendsgerninger om det indre okkulte eller mystiske liv, som går gennem tænkerens sind. De er ikke så vanskelige at beskytte, for deres vibrationer er så høje og lette, at kun få mennesker har kraft til at iklæde dem tilstrækkelig mental materie, og disse få er så sjældne, at der ikke er særlig stor risiko for, at sådanne erklæringer bliver offentliggjort på en uklog måde.

Endvidere er der de meddelelser, som forekommer i okkult undervisning. Kredsen af dem, som forstår dem, bliver langsomt større, og disse tankeformer tager ofte astral materie til sig ifølge det begær, der opstår i den studerendes hjerte for at efterprøve, bekræfte og dele med gruppen, for hvilken kundskab er lige så nødvendig som for ham. Til tider er dette muligt og til andre tider ikke. Hvis det skal forhindres, hvad er da beskyttelsesmetoden? Den består stort set i ikke at tillade materien fra det astrale plan at fæstne sig ved den mentale tankeform. Udkæmp sagen på begærplanet og udeluk denne type af materie fra at tage form. Hvor der ikke findes noget begær om at tale, og hvor bestræbelsen er at forhindre, at materie samles omkring kernen, da opbygges der en anden tankeform, som træder imellem og beskytter.

Endnu en anden type af tankeform træder frem – den mest fremherskende og den, som forårsager mest forvirring. Det gælder kendsgerninger som information, detaljeret materiale, nyheder (om man vil kalde det sådan) – grundlaget for det, der kan degenerere til sladder – som vedrører jeres administrative eller øvrige arbejde, og som vedrører andre mennesker. Hvorledes kan I forhindre jeres tænkeevne i at overføre kendsgerninger som disse til andre? Disse kendsgerninger har deres oprindelse i hændelser på det fysiske plan, og heri ligger det vanskelige. Det okkulte livs indre kendsgerninger og de, som

hidrører fra det mentale plan, er ikke så svære at skjule. De kommer ikke på jeres vej, før jeres vibrationer er tilstrækkelig høje, og når det er tilfældet, har I som regel udviklet en karakter med tilstrækkelig stabilitet og visdom. Sådan er det ikke, når det gælder det fysiske plans realitet. Hvad skal der gøres? De første tanker stiger ned oppefra, de sidstnævnte arbejder sig opad fra det fysiske plan og deres vitalitet øges gennem kundskaben hos mange, ofte hos de mange ukloge. Den ene slags tanker begynder utydeligt på det mentale plan, og kun den højere åndstype kan formulere dem og iklæde dem materie med geometrisk præcision; en sådan åndstype besidder sædvanligvis visdom, der forhindrer, at tanken iklædes materie fra det astrale plan. Således forholder det sig ikke med det fysiske plans realitet. Den er en levende entitet, og klædt i materie fra det astrale og det mentale plan, når I første gang møder den og får kontakt med den. Vil I vitalisere den eller standse den? Stands den gennem en bølge af kærlighed til den implicerede, gennem en strøm, som indeslutter tankeformen og sender den tilbage til ophavsmanden, båret på en bølge af astral materie, som er stærk nok til at bryde igennem, omslutte og måske opløse, men helt bestemt returnere den til afsenderen med harmløshed. Måske er det en ond oplysning, en løgn eller sladder. Afliv den gennem kærlighed, bryd den i stykker gennem kraften af en modsat tankeform af fred og harmoni.

Det kan også være sådan, at en sørgelig eller ond tildragelse eller en fejlende broders gerning er sand. Hvad kan der da gøres? Sandheden kan ikke afkræftes eller opløses. Her vil loven om absorption hjælpe jer. Den tankeform, I møder, tager I ind i hjertet og forvandler den dér ved kærlighedens alkymi. Lad mig være praktisk og illustrere, for dette er vigtigt.

En broder kommer til jer og beretter noget om en anden broder – en kendsgerning, der i verdens øjne ville kaldes en misgerning fra denne broders side. I, som ved så meget mere end det almindelige menneske, vil vide, at denne såkaldte misgerning måske kun er en fuldbyrdelse af karma eller har sin årsag i et godt motiv, som blev forkert udlagt. I føjer intet til denne tale, giver ikke informationen videre, og før jeres vedkommende er den tankeform, der er opbygget omkring kendsgerningen, vandret ind i det, som I kalder en blindgyde.

Hvad gør I derefter? I opbygger en modsat strøm af tanker,

som I (på en bølge af kærlighed) sender til jeres tilsyneladende fejlende broder: tanker om venlig bistand, om mod og højere stræben og om en klog anvendelse af de lektier, som han må lære af den gerning, han har udført. Anvend ikke kraft, for stærke tænkere må ikke utilbørligt påvirke andre sind, men anvend en mild strøm af klog forvandlende kærlighed. Vi har således tre metoder, af hvilke ingen er okkult i egentlig betydning, for disse skal omtales senere, men det er metoder, som er anvendelige for de mange.

1. At fastholde tankeformen på de mentale plan, dvs. hæmme det astrale plans materie.
2. At nedbryde og opløse tankeformen gennem en korrekt styret strøm af kærlighedskraft.
3. At absorbere tankeformen og formulere en modsatrettet tanke af kærlig visdom.

Hæmning – Opløsning – Absorption

Der findes hovedsagelig tre former for straf, som følger efter den forkerte anvendelse af tankesubstans, og dem må aspiranten lære at beskytte sig imod ved at undgå disse aktiviteter; dette vil til sidst gøre beskyttelsesprocessen unødvendig.

1. En stærk tankeform kan virke som en boomerang. Den kan vende tilbage med øget hastighed til den, som sendte den ud på dens opgave. Et stærkt had, klædt i mental materie, kan vende tilbage til sin ophavsmand ladet med den hadede persons energi og kan derefter hærge aspirantens liv. Had ikke, for had vender altid tilbage, hvorfra det kommer. Der findes en dyb sandhed i den gamle aforisme: »Forbandelser falder tilbage på den, som udtalte dem«.

Et stærkt begær efter materiel vinding vil uundgåeligt vende tilbage og føre det med sig, som er blevet begæret, kun vil det i de fleste tilfælde vise sig, at aspiranten ikke længere ønsker besiddelse, men betragter den som et mareridt, eller at han imidlertid allerede besidder mere, end han behøver og er overmæt og ikke ved, hvad han skal gøre med alt det, han har fået.

En stærk tankeform, som legemliggør en stræben efter åndelig oplysning eller efter en anerkendelse af mesteren, kan medføre en sådan flod af lys, at den blænder aspiranten og gør ham som følge heraf til ejer af en rigdom af åndelig energi, som han endnu ikke er rede til, og som han ikke kan anvende. Den kan også tiltrække en af de stores tankeform til aspiranten og således drive ham dybere ind i illusionens og astralismens verden. Derfor er der behov for ydmyghed, for længsel efter at tjene, og følgelig selvforglemmelse, hvis han vil opbygge sandt og rigtigt. Sådan er loven.

2. En tankeform kan også virke som gift og forgifte alle livskilder. Den er måske ikke tilstrækkelig stærk til at kunne svinge sig ud af sin skabers aura (meget få tankeformer er det) og finde sit mål i en anden aura for dér at samle kraft og siden vende tilbage til, hvorfra den kom, men den kan have sin egen vitalitet, som kan ødelægge aspirantens liv. En voldsom modvilje, en gnavnende bekymring, skinsyge, en stadig uro eller en længsel efter noget eller nogen kan virke lige så kraftigt som et pirringsmiddel eller en gift, således at hele livet forstyrres og tjeneste gøres virkningsløs. Hele livet forbitres og visner for ham af den frembragte uro, af hadet eller af begæret. Alle relationer til andre mennesker bliver lige så værdiløse eller til og med afgjort skadelige, for den bekymrede eller mistænksomme aspirant ødelægger sine hjemlige omgivelser eller gruppen af venner ved sin indre giftige holdning, styret af en idé. Hans relation til sin egen sjæl og styrken i kontakten med de åndelige ideers verden er i bero, for han kan ikke gøre fremskridt, da han holdes tilbage af giften i sit mentale system. Hans vision forvrænges, hans væsen tæres hen, og alle hans relationer hæmmes af de opslidende og gnavnende tanker, som han selv har legemliggjort i form, og som har et liv, der er så magtfuldt, at de kan forgifte ham. Han kan ikke frigøre sig for dem, hvor meget han end forsøger, eller hvor klart han end (teoretisk) ser årsagen til sine problemer. Dette er en af de almindeligste former for vanskelighed, for den har sit sæde i det selviske personlige liv og er ofte så ustabil, at den synes at trodse direkte handling.
3. Den tredje fare, som aspiranten skal være på vagt overfor,

er at blive besat af sine egne legemliggjorte ideer, de være sig midlertidigt rigtige eller fundamentalt fejlagtige. Glem ikke, at alle rigtige ideer er midlertidige af natur og til sidst skal ses som delvis rigtige og give plads for den større sandhed. Det, som er en kendsgerning i dag, ses senere som en del af en større kendsgerning. Et menneske kan have forstået nogle af den tidløse vidoms mindre principper så klart og kan være så overbevist om deres rigtighed, at han glemmer den større helhed og opbygger en tankeform omkring den delvise sandhed, han har set, og som kan vise sig at være en begrænsning, som holder ham fangen og hindrer ham i at gøre fremskridt. Han er så sikker på, at han besidder sandheden, at han ikke kan se sandheden hos nogen anden. Han kan være så overbevist om realiteten af sit eget legemliggjorte begreb om, hvad der er sandhed, at han glemmer sin egen hjernes begrænsninger, at sandheden er kommet til ham via hans egen sjæl, og at den derfor er farvet af hans egen stråle og altså er formet af hans personlige separatistiske tænkeevne. Han lever kun for denne lille sandhed; han kan ikke se nogen anden; han påtvinger andre mennesker sin tankeform; han bliver en besat fanatiker og mentalt uafbalanceret, selv om han i verdens øjne betragtes som normal.

Hvorledes skal et menneske beskytte sig mod disse farer? Hvorledes skal han opbygge på rette måde? Hvorledes skal han bevare den balance, som sætter ham i stand til at se rigtigt, bedømme rigtigt og på den måde bevare sin mentale kontakt med sin sjæl og sine medmenneskers sjæle?

Først og fremmest ved en vedvarende udøvelse af harmløshed. Dette indebærer harmløshed i tale såvel som i tanke og som følge heraf også i handling. Det er en positiv harmløshed, som omfatter stadig aktivitet og årvågenhed, og ikke en negativ og flydende tolerance.

For det andet ved dagligt at vogte tankens indgange og kontrollere tankelivet. Visse tankebaner må ikke tillades; visse gamle tankevaner må ophøre ved, at der iværksættes en konstruktiv og skabende tænkning; visse forudfattede ideer (bemærk den esoteriske værdi af disse ord) må forvises til baggrunden, således at de nye horisonter kan ses, og de nye ideer

vinde indpas. Dette vil nødvendiggøre årvågenhed alle dagens timer, men kun indtil gamle vaner er overvundet og den nye rytme er oprettet. Aspiranten vil da opdage, at tænkeevnen er så fokuseret på de nye åndelige ideer, at det vil mislykkes for de gamle tankeformer at holde opmærksomheden fangen; de vil dø af mangel på næring. Der er noget opmuntrende ved denne tanke. De første tre års arbejde vil blive de sværeste. Derefter vil tanken være optaget af ideerne og ikke af tankeformen.

For det tredje ved ikke at ville leve i sin egen tankeverden, men træde ind i ideernes verden og i menneskehedens tankestrømninger. Ideernes verden er sjælens og den højere tænkeevnes verden. Strømmen af menneskelige tanker og meninger er den offentlige bevidstheds og den lavere tænkeevnes verden. Aspiranten *skal* fungere frit i begge verdener. Læg særlig mærke til dette. Det betyder ikke, at han bare skal fungere frit, hvilket mere indebærer en forestilling om mulighed, men at han skal fungere som en fri formidler i begge verdener. Ved daglig meditation gør han det første. Gennem omfattende studium og medfølelse interesse og forståelse opnår han det andet.

For det fjerde må han lære at frigøre sig fra sine egne tankekabelser, og frit lade dem udføre det formål, for hvilket han på intelligent måde udsendte dem. Denne fjerde proces forekommer i to dele:

1. Ved at anvende en mystisk sætning bryder han det bånd, som fastholder en legemliggjort idé i hans tankeaura.
2. Ved at frigøre sin tanke fra ideen, så snart han har sendt den ud på sin opgave, lærer han lektien fra *Bhagavad Gita* og »arbejder uden bundethed«.

Disse to punkter varierer i forhold til aspirantens vækst og status. Enhver må selv formulere sin egen »udløsende sætning«, og enhver må selv, alene og uden hjælp, lære at se bort fra de tre verdener, hvori han bestræber sig på at få sin idé igennem om det arbejde, som skal udføres. Han må lære at trække sin opmærksomhed tilbage fra den tankeform, han har opbygget, og hvori denne idé er legemliggjort, vel vidende at

han lever som en sjæl, og når åndelige energier strømmer igennem ham, så vil hans tankeform udtrykke den åndelige idé og fuldbyrde sin opgave. Den holdes sammen af sjælens liv og ikke af personligt begær. De håndgribelige resultater er altid afhængige af styrken i den åndelige impuls, der giver liv til den idé, som er legemliggjort i hans tankeform. Hans arbejde ligger i ideernes verden og ikke i fysiske virkninger. De fysiske aspekter vil automatisk respondere på den åndelige impuls.

Frelese fra død

Vi kommer nu til den anden fase i vort studium af de sidste ord i Ellevte Regel. Vi har beskæftiget os med frelse fra de farer, som er forbundet med tankeformer skabt af et menneske, som har lært eller er ved at lære at skabe på det mentale plan. Majoriteten af de studerende mangler evnen til at tænke klart, et synspunkt der kunne siges meget om. Klar tænkning indbefatter evnen til – i det mindste midlertidigt – at frigøre sig fra alle reaktioner og aktiviteter af emotionel natur. Så længe det astrale legeme befinder sig i en tilstand af rastløs bevægelse, og dets stemninger og følelser, dets begær og emotioner er stærke nok til at tiltrække opmærksomhed, så er positive, rene tankeprocesser umulige. Indtil den tid kommer, hvor der findes en mere generel opfattelse af værdien af koncentration og meditation, og indtil tænkeevnens natur og dens modifikationer bliver mere almindeligt forstået, vil enhver yderligere undervisning om emnet være forgæves.

I disse instruktioner har jeg søgt at give en antydning om de første skridt i esoterisk psykologi, og jeg har først og fremmest behandlet det astrale legemes natur og måden at skole det på. Senere i dette århundrede kan sindets mentale psykologi, dets natur og modifikationer blive mere detaljeret behandlet. Men tiden er endnu ikke inde.

Vort emne nu er frelse fra legemsnaturen gennem

dødsprocessen

Vi må huske to ting, når vi søger at studere denne frelses hensigt:

For det første: med legemsnaturen mener jeg den integrerede personlighed eller den menneskelige udrustning, der består af det fysiske legeme, det vitale eller æteriske legeme, begærnaturens materie (eller eksistensform) og mentalstoffet. Disse udgør den inkarnerede sjæls hylstre eller ydre former. Bevidsthedsaspektet er til tider fokuseret i det ene og til tider i det andet eller identificerer sig med formen eller med sjælen. Gennemsnitsmennesket virker med lethed og med selvbevidsthed i det fysiske og astrale legeme. Det intelligente og højt udviklede menneske har til disse to føjet bevidst kontrol over sit mentale redskab, men dog kun i visse af dets aspekter, såsom hukommelsesevnen eller den analyserende evne. Han har også i nogle tilfælde held til at forene disse tre i en bevidst fungerende personlighed. Aspiranten begynder at forstå noget af det livsprincip, som besjæler personligheden, medens disciplen anvender alle tre, fordi han har samordnet og samstemt sjælen, tænkeevnen og hjernen og derfor er begyndt at virke med sit subjektive redskab eller sine energiaspekter.

For det andet tilvejebringes denne frelse ved en rigtig forståelse af den mystiske erfaring, som vi kalder *død*. Dette vil blive vort tema, og emnet er så omfattende, at jeg kun kan antyde visse baner, ad hvilke aspiranten kan tænke, og fremføre visse forudsætninger, som han senere kan bearbejde. Vi vil desuden hovedsagelig begrænse os til det fysiske legemes død.

Lad os allerførst definere denne gådefulde proces, som alle former er underkastet, og som oftest opfattes som et frygtet endeligt – frygtet, fordi den ikke bliver forstået. Menneskets tænkeevne er så lidt udviklet, at frygt for det ukendte, rædsel for det uvante og tilknytning til formen har forårsaget en situation, hvor en af de mest velsignelsesrige hændelser i en inkarneret gudesøns livscyklus bliver betragtet som noget, der skal undgås og udsættes så længe som muligt.

Kunne vi blot erkende, at døden er en af de processer, vi

oftest har fuldbyrdet. Vi har gennemlevet døden mange gange og skal gøre det igen og igen. Døden er i det væsentlige et spørgsmål om bevidsthed. Vi er bevidste det ene øjeblik på det fysiske plan, og et øjeblik senere har vi trukket os tilbage til et andet plan og er aktivt bevidste dér. Lige så længe vor bevidsthed identificerer sig med formaspektet, vil døden indebære den gamle rædsel for os. Så snart vi ved, at vi er sjæle og opdager, at vi efter ønske er i stand til at fokusere vor bevidsthed eller opmærksomhed i enhver form på ethvert plan eller i enhver retning inden for Guds form, så vil vi ikke længere erfare døden.

For gennemsnitsmennesket er døden et katastrofalt endeligt, der indbefatter ophør af alle menneskelige relationer, afslutning på al fysisk aktivitet, løsrivelse fra alle tegn på kærlighed og hengivenhed og en rejse (uvillig og under protest) til det ukendte og frygtede. Det kan sammenlignes med at forlade et oplyst og varmt værelse, venligt og velkendt, hvor de kære er forsamlede, for at gå ud i den kolde og mørke nat, alene og rædselslagen, med håb om det bedste, men ikke sikker på noget.

Men menneskene er tilbøjelige til at glemme, at de hver nat, i søvnens timer, dør fra det fysiske plan og lever og fungerer et andet sted. De glemmer, at de allerede har opnået evnen til at forlade det fysiske legeme; fordi de endnu ikke kan bringe erindringen om søvnens indtræden og det efterfølgende interval med aktivt liv tilbage til den fysiske hjernes bevidsthed, evner de ikke at relatere død og søvn. Når alt kommer til alt, udgør døden blot et længere interval i livets aktivitet på det fysiske plan; man er bare »rejst udenlands« i en længere periode. Men den daglige søvnproces og den almindelige dødsproces er identiske med den ene forskel, at den magnetiske tråd eller energistrøm, ad hvilken livskraften strømmer, forbliver intakt i søvnen og udgør tilbagevejen til legemet. Ved døden brydes eller løsrives denne livstråd. Når dette er sket, kan den bevidste enhed ikke vende tilbage til det faste fysiske legeme, der nu mangler princippet for sammenhæng og opløses.

Det bør erindres, at sjælens hensigt og vilje, den åndelige beslutning om at være og at handle, anvender sjælens tråd,

sutratma, livsstrømmen, som sit udtryksmiddel i formen. Denne livsstrøm deler sig i to strømme eller to tråde, når den når legemet, og »forankres«, så at sige, to steder i dette legeme. Dette symboliserer atmas eller åndens differentieringer i sine to genspejlinger, sjæl og legeme. Sjælen eller bevidsthedsaspektet, der gør et menneske til en fornuftig, tænkende enhed, »forankres« gennem et aspekt af sjælens tråd til et »sæde« i hjernen i det område, hvor pinealkirtlen findes. Det andet livsaspekt, som besjæler hvert atom i legemet, og som udgør princippet for sammenhæng og integration, finder vej til hjertet og fokuseres eller »forankres« dér. Fra disse to punkter søger det åndelige menneske at kontrollere mekanismen.

På den måde bliver det muligt at fungere på det fysiske plan, og objektiv eksistens bliver en midlertidig udtryksmåde. Sjælen, der har »sæde« i hjernen, gør mennesket til et intelligent, fornuftigt væsen, selvbevidst og selvbestemmende. Mennesket er i forskellig grad opmærksom på den verden, han lever i, alt afhængig af udviklingstrinet og den deraf følgende udvikling af mekanismen. Denne mekanisme er trefoldig i sit udtryk. Der findes først og fremmest naderne og de syv kraftcentre; derefter nervesystemet opdelt i tre systemer: det cerebro-spinale, det sympatiske og det perifere; og endelig det endokrine system, som kan betragtes som det tætteste aspekt eller den ydre manifestation af de andre to.

Sjælen, der har »sæde« i hjertet, er livsprincippet, princippet for selvbestemmelse, den centrale kerne af positiv energi, ved hjælp af hvilken alle legemets atomer holdes på deres rette plads og er underordnet sjælens »vilje-til-at-være«. Dette livsprincip benytter blodstrømmen som sit udtryksmiddel og som sin kontrollerende formidler, og ved den nære relation mellem det endokrine system og blodstrømmen sammenføres sjælsaktivitetens to aspekter for at gøre mennesket til et levende, bevidst fungerende væsen, der styres af sjælen og udtrykker dens hensigt i alle dagliglivets aktiviteter.

Døden er derfor i ordets bogstavelige betydning en tilbagetrækning af disse to energistrømme fra hjerte og hoved, og det medfører et fuldstændigt tab af bevidsthed og en opløsning af legemet. Død afviger fra søvn ved, at *begge* energistrømme trækkes tilbage. Under søvnen bliver kun den energitråd, der er forankret i hjernen, trukket tilbage, og når dette

sker, bliver mennesket bevidstløs. Med dette menes, at hans bevidsthed eller opmærksomhedssans er fokuseret andetsteds. Hans opmærksomhed er ikke længere rettet mod håndgribelige og fysiske ting, men er vendt mod en anden verden for væren og bliver centreret i et andet redskab eller en anden mekanisme. Ved døden trækkes begge tråde tilbage eller forenes i livstråden. Livskraften ophører med at gennemtrænge blodstrømmen, hjertet ophører med at fungere, ligesom hjernen ikke længere registrerer. Således bliver alt stille. Huset er tomt. Al aktivitet ophører, undtagen den forunderlige og umiddelbare aktivitet, som er privilegiet for selve materien, dvs. opløsningsprocessen.

Set fra visse aspekter peger denne proces derfor på menneskets enhed med alt, hvad der er materielt; den viser, at han er en del af naturen selv, og med natur menes legemet af det ene liv, hvori »vi lever, bevæger os og har vor væren«. Disse tre ord – leve, bevæge og være – rummer hele historien. At *være* er bevidsthed, selvbevidsthed og selvudtryk, og på dette er menneskets hoved og hjerne de ydre symboler. At *leve* er energi, begær i form, sammenhæng og fastholden ved en idé, og på dette er hjertet og blodet de ydre symboler. At *bevæge* sig antyder integration samt det eksisterende, vidende, levende væsens respons på den universelle aktivitet, og på dette er maven, bugspytkirtlen og leveren symboler.

Det er interessant at bemærke, skønt det er uvæsentligt for vort emne, at i tilfælde af imbecilitet og ved det alderdomstegn, vi kalder senilitet, så er den tråd, der er forankret i hjernen, trukket tilbage, medens den, som leder livsimpulsen eller livsdriften, stadigvæk er forankret i hjertet. Der findes liv, men ingen intelligent opfattelse; bevægelse forekommer, men ingen intelligent styring. I de tilfælde af senilitet, hvor et højt udviklet redskab er blevet anvendt gennem livet, kan det synes, som om der findes intelligent virksomhed, men dette er en illusion, som har sin grund i en gammel vane og en gammel rytme, men ikke i en koordineret sammenhængende hensigt.

Det skal også bemærkes, at dødsprocessen fremkaldes under egoets ledelse, ligegyldigt hvor uvidende mennesket kan være om denne ledelse. For flertallets vedkommende virker denne proces automatisk, for når sjælen trækker sin opmærk-

somhed tilbage, er døden det uundgåelige resultat på det fysiske plan, enten ved tilbagetrækning af livs- og fornuftsenergiens dobbelte tråd, eller ved tilbagetrækning af den energitråd, som betinger den mentale aktivitet, medens livsstrømmen fortsat fungerer gennem hjertet, dog uden intelligent opfattelse. Sjælen er beskæftiget andetsteds og er på sit eget plan optaget af sine egne anliggender.

I tilfælde af højt udviklede mennesker finder vi ofte en forudanelse om dødsperioden; dette er en følge af egoisk kontakt og opfattelse af egoets ønsker. Det indbefatter til tider kendskab til selve dødsdagen, forbundet med en bevarelse af selvbestemmelse helt op til det endelige øjeblik for tilbagetrækning. Hvor det gælder indviende, er der meget mere end så. De besidder en intelligent forståelse af lovene for tilbagetrækning, og dette gør det muligt for dem, der går over, bevidst og i fuld vågen tilstand at trække sig tilbage fra det fysiske legeme og derefter at fungere på det astrale plan. Dette indebærer, at bevidsthedens kontinuitet opretholdes, således at der ikke opstår en kløft mellem bevidstheden på det fysiske plan og bevidstheden under tilstanden efter døden. Mennesket opfatter sig selv, som han var forinden, men uden et redskab til at kontakte det fysiske plan med. Han forbliver bevidst om følelses-tilstanden og tankerne hos dem, han elsker, skønt han ikke kan opfatte eller kontakte det faste fysiske legeme. Han kan kommunikere med dem på det astrale plan eller telepatisk ved tænkning, hvis de og han er i samklang, men en kommunikation, som indebærer anvendelsen af de fem fysiske sanser, ligger nødvendigvis uden for hans rækkevidde. Det er dog nyttigt at huske, at samspillet, astralt og mentalt, kan blive tættere og mere sensitivt end nogen sinde tidligere, idet han er befriet for det fysiske legemes begrænsning. To ting modarbejder imidlertid dette samspil: for det første sorgen og den voldsomme emotionelle oprørthed hos dem, der er ladet tilbage, og for det andet i gennemsnitsmenneskets tilfælde uvidenhed og forvirring, når han står over for det, som for ham er nye tilstande, skønt de i virkeligheden er gamle tilstande, om han blot kunne erindre det. Mennesket vil først beherske dødsprocessen rigtigt, når han har overvundet sin frygt for døden og har dannet sig en forståelse af verdenen efter døden, som

ikke er baseret på hallucinationer og hysteri eller på (ofte intelligente) konklusioner, draget af et gennemsnitsmedium, som taler under kontrol af sin egen tankeform, der er opbygget af vedkommende selv og af kredsen af tilhængere. Tilstanden hos dem, der bliver ladet tilbage, vil omsorgsfuldt blive behandlet, således at der ikke opstår tab af forbindelsen og intet fejlagtigt energiforbrug.

Der er endnu stor forskel mellem den videnskabelige måde, på hvilken vi bringer menneskene ind i inkarnation, og den fuldstændig blinde og ofte skræmmende, helt uvidende måde, på hvilken vi fører menneskene ud af inkarnation. Jeg forsøger i dag at åbne en dør i vesten til en ny og mere videnskabelig metode at behandle dødsprocessen på. Lad mig udtrykke det fuldstændig klart. Det, jeg har at sige, ophæver på ingen måde den moderne medicinske videnskab med dens dygtighed og lindrende midler. Det, jeg taler for, er en fornuftig indstilling til døden. Det, jeg søger at foreslå, er, at den døende, når smerten er ophørt og svaghed indtrådt, tillades at forberede sig til den store overgang, selv om han tilsyneladende er bevidstløs. Glem ikke: det at frembringe smerte kræver styrke og et stærkt greb om nervesystemet. Er det umuligt at forestille sig en tid, hvor dødsprocessen vil være en triumferende afslutning på livet? Er det umuligt at forudse en tid, hvor timerne på dødslejet er et strålende forspil til en bevidst bortgang? Hvor når bliver det en kendsgerning, at menneskets afkastning af det fysiske hylsters begrænsning, for ham og dem omkring ham, vil være den længe ventede og glædelige fuldendelse? Kan I ikke forestille jer den tid, hvor den døende og hans venner, i stedet for at fælde tårer, frygte og vægre sig mod at anerkende det uundgåelige, indbyrdes ville være enige om tidspunktet, og at intet andet end lykke ville præge bortgangen? At de efterlattedes tanker ikke ville præges af sorg, og at et dødsleje ville betragtes som mere glædelig end en fødsel og et bryllup? Jeg siger jer, at dette inden alt for længe virkelig vil blive sådan for de indsigtfulde mennesker og lidt efter lidt for alle.

I siger, at der endnu kun findes tro på udødelighed og ingen sikre beviser. I opsamlingen af vidnesbyrd, i det menneskelige hjertes indre overbevisning, og i den kendsgerning, at troen på

evig vedvaren findes som en idé i menneskenes tanker, ligger sikre antydninger. Men antydningerne vil blive erstattet af overbevisning og viden, inden endnu et århundrede er gået, for der vil indtræffe en begivenhed, og menneskeheden vil opleve en åbenbaring, der vil vende håb til vished og tro til viden. I mellemtiden må der dyrkes en ny holdning til døden, og en ny videnskab om døden må indføres. Lad den ophøre med at være det eneste, som vi ikke kan kontrollere, og som uundgåeligt overvinder os, og lad os begynde at kontrollere vor overgang til den anden side og i nogen grad forstå overgangens teknik.

Inden jeg mere indgående behandler dette emne, vil jeg omtale det »væv i hjernen«, som er intakt hos majoriteten, men som er ikke-eksisterende hos den oplyste seer.

Som I ved, findes der i det menneskelige legeme det bagved liggende, gennemtrængende vitallegeme, som modsvarer det fysiske, og som er større end det fysiske. Dette legeme kalder vi det æteriske legeme eller den æteriske dublet. Det er et energilegeme, som består af kraftcentre og nadier eller krafttråde. Disse ligger bag og modsvarer nervesystemet – nerverne og nervebanerne. To steder i menneskets vitallegeme findes udgange for livskraften. Den ene udgang findes i solar plexus og den anden i hjernen øverst oppe på hovedet. Til beskyttelse af dem begge findes et tæt spundet væv af æterisk materie, som består af sammenflettede strenge af livsenergi.

Under dødsprocessen frembringer trykket fra den livsenergi, som slår mod vævet, til sidst en punktering eller åbning. Gennem denne strømmer livskraften ud, efterhånden som kraften fra sjælens tilbagetrækkende indflydelse øges. Når det gælder dyr, børn eller mænd og kvinder, som er helt polariserede i det fysiske og astrale legeme, så er udgangsstedet solar plexus, og det er dette væv, der punkteres og således tillader overgang. Når det gælder mentale typer, altså de højere udviklede mennesker, er det vævet øverst oppe på hovedet i fontanellens område, som brister og således tillader det tænkende, fornuftige væsens overgang.

I de tilfælde, hvor mennesker er psykiske, er medier eller lavere seere (clairvoyante eller clairaudiente mennesker), er solar plexus-vævet permanent brudt tidligt i livet, og de kan

derfor med lethed gå ud af og ind i legemet, gå i trance, som det hedder, og fungere på det astrale plan. Men for disse typer er der ingen bevidsthedskontinuitet, og der synes ikke at være relation mellem deres eksistens på det fysiske plan og de hændelser, som de fortæller om, når de er i trance, og som de som regel forbliver helt uvidende om i deres vågne bevidsthed. Det hele foregår under mellemgulvet og må hovedsageligt relateres til det animale sansende liv. I tilfælde af bevidst clairvoyance samt ved højere psykisk virke og i tilfælde af højere udviklede seere forekommer ikke trance, besættelse eller mediumisme. Her er det vævet i hjernen, der er punkteret, og åbningen i dette område tillader indstrømning af lys, information og inspiration; det giver også evnen til at gå ind i samadhi-tilstand, som er den åndelige modsvarighed til den animale naturs trancetilstand.

Under dødsprocessen er derfor de to hovedudgange: solar plexus for det astralt polariserede og fysisk ensidige menneske og derfor for det store flertal, og hovedcentret for det mentalt polariserede og åndeligt orienterede menneske. Dette er den første og mest betydningsfulde kendsgerning at huske, og det er let at se, hvorledes retningen af livstendensen og brændpunktet for opmærksomhed bestemmer udgangsmåden ved døden. Det kan også bemærkes, at en stræben efter at kontrollere det astrale liv og den emotionelle natur og at orientere sit selv mod den mentale verden og mod åndelige ting har en betydningsfuld virkning på dødsprocessens fænomene aspekter.

Tænker den studerende klart, vil han kunne forstå, at den ene udgang angår det åndelige og højt udviklede menneske, medens den anden angår mennesket på et lavere niveau, som knapt har lagt det animale stadium bag sig. Hvad gælder da for gennemsnitsmennesket? En tredje udgang er nu midlertidigt taget i brug; lige under hjertespiden findes yderligere et æterisk væv, der dækker en udgangsåbning. Vi har derfor følgende situation:

1. Udgangen i hovedet anvendes af den intellektuelle type, af verdens disciple og af indviede.
2. Udgangen i hjertet anvendes af det venlige, velmenende menneske, som er en god borger, en intelligent ven, og som

arbejder filantropisk.

3. Udgangen i området ved solar plexus anvendes af det følelsesfulde, uintelligente, ikke-tænkende menneske og af dem, hvis animale natur er stærk.

Dette er det første punkt i den nye information, som langsomt vil blive almindelig kundskab i vesten i løbet af det næste århundrede. Meget af det er allerede kendt af tænkere i østen, og er på en måde det første skridt hen imod en rationel forståelse af dødsprocessen.

Det andet punkt, der skal forstås, er, at der findes en teknik til at dø og en skoling, der gives i løbet af livet, som vil føre frem til anvendelsen af denne teknik.

Vedrørende den skoling, som et menneske kan underkaste sig, vil jeg give nogle antydninger, som vil kunne give en ny mening med hensyn til meget af det arbejde, der nu udføres af alle aspiranter. Menneskehedenes ældre brødre, som har ledet menneskeheden gennem mange århundreder, har nu travlt med at forberede menneskene til det næste store skridt, der skal tages. Dette skridt vil medføre en bevidsthedskontinuitet, som vil fjerne al frygt for døden, og som vil kæde det fysiske og det astrale plan så tæt sammen, at de i realiteten vil udgøre ét plan. På samme måde som enhed må tilvejebringes mellem menneskets forskellige aspekter, må en lignende forening finde sted i forbindelse med det planetariske livs forskellige aspekter. De forskellige plan må forenes ligesom sjæl og legeme. Dette er allerede stort set opnået mellem det æteriske plan og det tætte fysiske plan. Nu går foreningen mellem det fysiske og det astrale plan hurtigt fremad.

I det arbejde, som udføres af søgende inden for alle områder af menneskets liv og tænkning, gør denne forening fremskridt, og i den skoling, som nu foreslås alvorlige og oprigtige aspiranter, findes der andre målsætninger end netop den ene at skabe enhed mellem sjæl og legeme. Der lægges imidlertid ikke vægt på dem, fordi mennesket har en vis evne til at fremhæve de forkerte mål. Man kunne meget vel spørge, om det er muligt at give et enkelt sæt regler, som kunne følges nu af alle, som søger at skabe en sådan rytme, at livet selv ikke alene vil være ordnet og konstruktivt, men også, at der hverken vil være problemer eller vanskeligheder, når øjeblikket er inde til

at forlade det ydre hylster. Jeg vil derfor give jer fire enkle regler, der har tilknytning til meget af det, alle studerende nu giver sig af med:

1. Lær at forblive fokuseret i hovedet gennem visualisation og meditation og ved til stadighed at udøve koncentration; lær at udvikle evnen til mere og mere at leve som kongen, der sidder på tronen mellem øjenbrynene. Dette er en regel, som kan tillempes dagligdagen i livet.
2. Lær at tjene med hjertet og ikke emotionelt at holde fast ved en aktivitet, der trakter efter at blande sig i andres anliggender. Det indebærer at besvare to spørgsmål forud for al aktivitet af denne art: Udfører jeg denne tjeneste for et enkelt menneske som et enkelt menneske, eller udfører jeg den som et medlem af en gruppe for en gruppe? Er mit motiv en egoisk impuls, eller tilskyndes jeg af emotion, af ambition efter at brillere eller af kærlighed til at blive elsket og beundret? Disse to aktiviteter vil resultere i, at livsenergiene fokuseres over mellemgulvet og på den måde ophæver solar plexus' tiltrækkende kraft. Deraf følger, at dette center bliver mere og mere inaktivt, og der vil ikke være så stor fare for, at vævet punkteres på dette sted.
3. Lær, når I lægger jer til at sove, at trække bevidstheden til hovedet. Dette bør gøres som en bestemt øvelse, når I er ved at falde i søvn. Man bør ikke tillade sig blot at glide ind i søvnen, men bestræbe sig på at bevare bevidstheden intakt, indtil der sker en bevidst overgang til det astrale plan. Afslapning, intens opmærksomhed og en stadig trækken opad til centret i hovedet bør tilstræbes, for indtil aspiranten har lært at være helt bevidst om alle processer vedrørende søvnen og samtidig har lært at bevare sin positivitet, er der fare ved dette arbejde. De første skridt må tages med forstand og følges gennem mange år, indtil færdighed i tilbagetrækningsprocessen er opnået.
4. Skriv ned og betragt alle de fænomener, der er forbundet med tilbagetrækningsprocessen, enten de forekommer i meditationen, eller når I falder i søvn. For eksempel vil I opdage, at mange mennesker vågner med et næsten smertefuldt sæt, netop som de er faldet i søvn. Det skyldes, at bevidstheden slipper ud gennem et væv, der ikke er tilstræk-

kelig forberedt til det, og gennem en åbning, der er delvis lukket. Andre kan høre et højt smæld i hovedregionen. Dette skyldes livsluftene i hovedet. Sædvanligvis er vi ikke bevidste om dem; smældet frembringes på grund af en indre høre-følsomhed, som giver en klar opfattelse af lyde, der altid er til stede, men som sædvanligvis ikke registreres. Andre ser lys, når de sover ind, eller farveskyer eller violette faner og vimpler, som alle er æteriske fænomener. Disse fænomener, som ikke er af nogen virkelig betydning, har forbindelse med det vitale legeme, med udstrømninger af prana og med lysvævet.

At gennemføre denne skoling og følge disse fire regler over en periode af flere år vil gøre meget til at lette teknikken på dødslejet, for det menneske, som har lært at styre sit legeme, når han falder i søvn, har en fordel frem for det menneske, der aldrig har haft sin opmærksomhed rettet mod denne proces.

I relation til teknikken til at dø er det på denne tid kun muligt for mig at komme med et par forslag. Her taler jeg ikke om holdningen hos de tilstedeværende iagttagere, men kun om de punkter som vil lette overgangen for den sjæl, der er på vej til en anden dimension.

Lad der for det første være stille i værelset. Dette er naturligvis ofte tilfældet. Husk, at den døende sædvanligvis er bevidstløs. Denne bevidstløshed er tilsyneladende, men ikke virkelig. I nihundrede tilfælde ud af tusinde er hjernebevidstheden til stede med den fulde bevidsthed om, hvad der sker, men der foreligger en fuldstændig lammelse af viljen til at udtrykke sig og total manglende evne til at frembringe den energi, som viser, at han er i live. Når der hersker stilhed og forståelse i sygeværelset, kan den bortgående sjæl med klarhed indtil det sidste minut beholde sit redskab i besiddelse og forberede sig på rette måde.

Senere, når man ved mere om farver, vil man kun tillade en orangefarvet belysning i en døendes sygeværelse. Lysene vil blive arrangeret under ceremonielle former, når det er helt sikkert, at der ikke findes tegn på bedring. Den orange farve hjælper fokuseringen i hovedet, ligesom rødt stimulerer solar plexus, og grønt har en bestemt virkning på hjertet og livsstrømmene.

Visse typer af musik vil blive anvendt, når man forstår mere angående lyd, men der findes endnu ingen musik, der vil lette sjælens arbejde ved tilbagetrækningen fra legemet, selv om visse orgeltoner vil vise sig at være virkningsfulde. Hvis et menneskes egen tone intoneres i selve dødsøjeblikket, vil den koordinere de to energistrømme og til slut bryde livstråden, men kundskab om dette er endnu for farligt at udbrede og kan først meddeles senere. Jeg peger her på fremtiden og de baner, ad hvilke fremtidige okkulte studier vil forløbe.

Det vil også opdages, at tryk på visse nervecentre og på visse arterier vil lette arbejdet. (Som mange studerende ved, bevares denne videnskab om at dø i Tibet.) Tryk på halspulsåren og på visse store nerver i hovedet og på et særligt sted i medulla oblongata vil vise sig at være til hjælp og være effektiv. En særlig videnskab om døden vil uundgåelig blive udformet senere, men først når sjælen bliver erkendt som en kendsgerning, og dens relation til legemet er blevet videnskabeligt påvist.

Mantriske sætninger vil ligeledes blive anvendt og af de pårørende indbygget i den døendes bevidsthed, eller de vil anvendes bevidst og mentalt af vedkommende selv. Kristus viste deres anvendelse, da han med høj røst råbte: »Fader, i dine hænder betror jeg min ånd«. Og vi har et andet eksempel i ordene: »Herre, lad nu din tjener fare i fred«. Den vedholdende anvendelse af det hellige ord sunget i en dæmpet tone eller i en speciel toneart (som den døende viser sig at respondere på) kan også senere komme til at udgøre en del af overgangsritualet ledsaget af salvelse med olie, en handling, som den katolske kirke har bevaret. Den sidste olie har en okkult videnskabelig baggrund. Den døendes hoved bør også symbolsk pege mod øst, og fødder og hænder bør være korslagte. Kun sandeltræ bør brændes i værelset, og ingen røgelse af anden art bør tillades. Sandeltræ er røgelse af første stråle eller tilintetgørelserens stråle, og sjælen er i færd med at tilintetgøre sin bolig.

Dette er alt, hvad jeg på denne tid kan meddele om dødsemnet til almen betragtning. Men jeg beder jer alle om at arbejde energisk med studiet om døden og så langt som muligt med dens teknik og føre den okkulte forskning videre om dette emne.

TOLVTE REGEL

Vævet pulserer. Det trækker sig sammen og udvider sig. Lad magikeren tage midtvejspunktet i besiddelse og dermed befri de af »planetens fanger«, hvis tone er rigtig og nøjagtig afstemt efter det, der skal gøres.

Mellemstadier og cykler.
Planetens fanger.

TOLVTE REGEL

Mellemstadier og cykler

Vi kommer nu til de fire regler, som drejer sig om det fysiske plan. På mange måder er det langt vanskeligere at forstå disse fire regler, end det var tilfældet med de forrige regler, på samme måde som praktisk anvendelse er langt sværere end teoretiseringen. Vi kan ofte tænke med klarhed og ønske rigtigt, men at virkeliggøre de subjektive ideer konstruktivt og i henhold til loven på det fysiske plan er aldrig let. Det er imidlertid netop ved dette punkt, at den hvide magiker begynder sit virkelige arbejde, og det er netop her, at han møder nederlag og op-dager, at hans indre forståelse af virkeligheden ikke nødvendigvis resulterer i korrekt skabende aktivitet. I *En afhandling om Kosmisk Ild* findes der visse interessante punkter at overveje, og jeg vil gerne citere nogle få ord derfra:

»I den forbindelse kan det være nyttigt at huske, at magikeren i sit skabelsesarbejde benytter sig af den aktuelle strålepåvirkning. Når den 3., 5. eller 7. stråle er ved magten – hvad enten de er på vej ind, på deres højeste, eller på vej ud – er arbejdet betydelig lettere, end når den 2., 6. eller 4. stråle dominerer. På nuværende tidspunkt er 7. stråle, som vi ved, hurtigt ved at vinde frem, og den er en af de letteste af kræfterne for mennesket at arbejde med. Under denne stråle vil det være muligt at bygge en ny struktur til den hastigt forfaldende civilisation og rejse det nye tempel, der er brug for til den religiøse impuls. Under dens indflydelse vil de mange ubevidste magikers arbejde blive langt lettere.« (s. 933)

Det er derfor helt tydeligt, at mulighederne ligger foran os, og at den kommende generation, hvis den ønsker det, kan udføre det magiske arbejde med mange af de forhåndenværende faktorer, som bidrager til at frembringe tilfredsstillende resultater. Den femte stråle er ved at tone bort, men dens indflydelse

er endnu mærkbar; den tredje stråle befinder sig på højdepunktet, og den syvende stråle er hurtigt ved at komme ind i virkelig aktivitet. Som følge heraf vil meget ske for at gøre mennesket fremgangsrigt, forudsat at han konstant kan bevare den rette orientering, bevare renhed i sit motiv og i sit liv, og bevare et stabiliseret og modtageligt, emotionelt legeme samt den indre samordning, som gør hans personlighed til et godt redskab for sjælen eller selvet.

En meget interessant analogi træder frem, når vi studerer ordene: »Vævet pulserer. Det trækker sig sammen og udvider sig«. Den bagved liggende tanke vedrører pulsslaget, hjertets udvidelse og sammentrækning, ebbe og flod, cyklisk aktivitet, mulighedens dag og uvirksomhedens nat, indstrømning og udstrømning, samt de mange tilsynekomster og forsvinden, som kendetegner alle livsbevægelser i alle naturrigger og dimensioner. Denne dag- og natcyklus, som er det uundgåelige kendetegn for manifesteret eksistens, må erkendes. Det, som enhver discipel må lære (for at udtrykke sandheden på den mest enkle måde), er at opnå den visdom, som er baseret på en viden om, hvornår der skal arbejdes, hvornår der skal afstås fra det, samt på en forståelse af de perioder eller mellemstadier, som er karakteriseret ved henholdsvis tale og tavshed. Det er her, der gøres mange fejltagelser, og her, at mange forsømmer at gøre det rette.

Hele denne regel kan fremstilles i følgende omskrivning, som fortjener nøje eftertanke, og som jeg i nogen grad vil forklare.

Gud ånder, og hans pulserende liv strømmer ud fra det guddommelige hjerte og manifesteres som den livgivende energi i alle former. Den flyder cyklisk pulserende gennem hele naturen. Dette udgør den guddommelige udånding og indånding. Mellem udånding og indånding forekommer der en periode med stilhed, og det er tidspunktet for effektivt arbejde. Hvis disciple kan lære at benytte disse mellemstadier, kan de befri »planetens fanger«, hvilket er målet for alt magisk arbejde, der udføres i denne verdensperiode.

Vi behøver ikke at beskæftige os med den måde, på hvilken dette solsystems ene liv arbejder under de umådelige mellemstadier af meditativ stilhed, som teknisk kaldes en pralaya. Det universelle sinds aktivitet og dets omfattende hensigt kan først

opfattes, når enhver gudesøn bevidst tager sin guddommelige arv i besiddelse. Den måde, hvorpå vor planetariske Logos benytter stilhedens cykler vedrører alene ham, og vi må vide, at enhver planetarisk Logos har varierende pulsslæg, varierende periodisk mellemstadium og sin egen særlige fremgangsmetode.

Det, der imidlertid angår den, som studerer disse instruktioner, er, hvorledes han selv kan opnå en bestemt konstruktiv aktivitet i *sine* mellemstadier. Disse mellemstadier inddeles for denne instruktions vedkommende i tre kategorier:

1. Livs-mellemstadier eller de perioder, hvorunder det åndelige menneske er ude af inkarnation og har trukket sig tilbage til egoisk bevidsthed. Disse mellemstadier eksisterer praktisk taget ikke for de ringe udviklede; deres cyklus ind i og ud af inkarnation foregår med forbavsende hurtighed. Analogien på det fysiske plan til denne hurtige aktivitet kan findes i det almindelige menneskes intense jagen hid og did, når han møder livets krav, ja endog i de vanskeligheder han har, når det gælder tålmodighed, at vente og at opnå meditativ ligevægt. Efterhånden som udviklingen foregår, forlænges perioderne med tilbagetrækning fra inkarnation indtil det punkt nås, hvor perioderne uden for fysisk manifestation er betydelig længere end de perioder, som tilbringes på det ydre plan. Da dominerer mellemstadierne. Selve de udadgående perioder (udånding) og perioderne for indånding er relativt korte, men – det er det, der skal lægges vægt på – disse to perioder farves og kontrolleres af sjælens formål, som blev formuleret og registreret af tænkeevnen under mellemstadiet mellem de to mere aktive erfaringsstadier. Det indre liv, som langsomt udviklede sig under de cykliske mellemstadier, bliver den dominerende faktor. Mennesket bliver stadig mere subjektivt i sin holdning, og det, som udtrykkes på det fysiske plan, er da hovedsagelig et resultat af det indre tankeliv og ikke så meget et resultat af reaktioner over for det fysiske plans hændelser og begærens rastløshed.
2. Det daglige livs ebbe og flod under en særlig inkarnation udviser også sine mellemstadier, og dem må aspiranten

lære at blive opmærksom på og udnytte. Han må kunne opfatte forskellen mellem intensiv udadrettet aktivitet, perioder med tilbagetrækning og mellemstadier, hvori det ydre liv synes statisk og uden aktiv interesse. Dette må han gøre, hvis han fuldt ud vil anvende de muligheder, som livserfaringerne er bestemt til at give. Hele livet er ikke koncentreret i et voldsomt bestandigt arbejdsjag, og det består heller ikke af en evig siesta. Det har normalt sin egen rytme og vibration og sit eget særlige pulsslag. Visse liv ændrer rytme og aktivitetsform hvert syvende år; andre forandres hvert niende eller elvte år. Yderligere andre virker med kortere cykler, som indeholder måneder med uafsladelig stræben fulgt af måneder med tilsyneladende passivitet. Visse mennesker er endvidere så sensitivt indrettede, at de midt i deres arbejde tvinges af begivenheder og omstændigheder til midlertidig at trække sig tilbage, hvor de assimilerer de lektier, som de har lært under den forudgående arbejdsperiode.

To grupper af mennesker virker uden nogen tilsyneladende ebbe og flod på det fysiske plan, men udviser til stadighed en indre trang til arbejde. Det er mennesker, som er så ringe udviklet, så langt nede (så at sige) på udviklingsstigen og så overvejende animale, at de ikke viser nogen mental reaktion på omstændighederne, men kun et respons på de fysiske behov og anvender tiden til tilfredsstillelse af begær. Dette aftager aldrig, og derfor findes der kun lidt, som kan kaldes cyklisk i deres udtryk. De indbefatter både den ikke-tænkende slider og det uciviliserede menneske. Derefter er der de mænd og kvinder, der befinder sig i den modsatte vægtskål, og som har klatret relativt højt op på udviklingsstigen. De er så frigjort fra det rent fysiske og så vidende om begærets natur, at de har lært at bibeholde en kontinuerlig aktivitet – baseret på disciplin og tjeneste. De arbejder bevidst med cykler og forstår på en vis måde deres natur. De evner den guddommelige kunst at trække deres bevidsthed tilbage til sjælens under kontemplation, og de kan kontrollere og på klog måde styre deres arbejde i menneskenes verden. Dette er den lektie, som alle disciple er

ved at lære, og dette er den store bedrift, som gøres af menneskehedens indviende og dem, der er skolede.

3. Den tredje type af mellemstadium, og det, som vi her hovedsagelig interesserer os for, når vi gransker det magiske arbejde på det fysiske plan, er det mellemstadium, som opnås og anvendes under meditationsprocessen. Dette må den studerende gøre sig fortrolig med, for ellers vil han være ude af stand til at arbejde med magt. Dette mellemstadium eller denne periode med intens stilhed inddeles i to dele:

Først er der det mellemstadium, som vi kalder kontemplation. Jeg vil minde jer om den definition, som gives i en bog af Evelyn Underhill, der beskriver kontemplation som »et mellemstadium mellem to aktiviteter«. Denne periode med stilhed følger efter den aktivitet, (som begynderen finder så svær) der bringer sjæلتænkeevne-hjerne i samordning, der bringer det emotionelle legeme i ro, og hvorved der opnås den koncentration og meditation, som vil tjene til at fokusere og nyorientere tænkeevnen mod en ny verden og placere den inden for sjælens indflydelsessfære. Dette svarer til indåndingens periode. I denne cyklus trækkes den udadgående bevidsthed ind og hæves op. Når denne anstrengelse krones med held, da glider bevidstheden ud af det, vi kalder personligheden, mekanismens aspekt, og bliver en forandret bevidsthed. Sjælen bliver aktiv på sit eget plan, og tænkeevnen og hjernen er vidende om denne aktivitet. Set fra personlighedsaktivitetens standpunkt indtræffer der et mellemstadium. Der forekommer et øjeblik med inspireret venten. Mekanismen er fuldstændig stille. Tænkeevnen holdes stadig i lyset, og i mellemtiden tænker sjælen, som den plejer at gøre, i harmoni med alle sjæle, tapper det universelle sinds ressourcer og formulerer sine hensigter i overensstemmelse med den universelle plan.

Denne cyklus med registreret sjælsaktivitet følges af det, som kunne kaldes udåndingsprocessen. Mellemstadiet slutter. Den ventende tænkeevne bliver atter aktiv, og i den udstrækning, som den har været rigtigt orienteret og har

bevaret en rent modtagelig holdning, bliver den fortolkeren og redskabet for sjælen, som nu har vendt »sit åsyns lys mod den opmærksomme personlighed«. Gennem personligheden kan den nu virkeliggøre de planer, som blev formuleret i mellemstadiet under kontemplation. Den emotionelle natur drives af begær efter at udvikle de planer, som den nyorienterede tænkeevne søger at præge sin erfaring med. Som følge heraf modtager hjernen den overførte impression, og det fysiske plans liv tilpasses derefter, således at disse planer kan materialiseres på passende måde. Ovenstående beskriver naturligvis en mekanisme, som er skolet, afpasset og modtagelig på rette måde – noget som er sjældent at finde. Den anden del af mellemstadiet bliver først mulig, når det første eller kontemplative mellemstadium er blevet opnået.

Den discipel, som søger at samarbejde med mestrenes Hierarki og at manifestere dette samarbejde ved aktiv deltagelse i deres arbejde på det fysiske plan, må lære at arbejde ikke kun gennem den kontemplative virkeliggørelse, men også gennem en videnskabelig udnyttelse af de mellemstadier, der opstår i åndedrættet mellem tidspunkterne for indånding og udånding i udtrykkets rent fysiske betydning. Dette er den sande videnskab om pranayama og dens målsætning. Hjernebevidstheden er nødvendigvis involveret. Mellemstadiet mellem åndedragene kan kun anvendes på den rette måde, når mennesket har opnået evnen til at følge det kontemplative mellemstadium, som påvirker sjælen, tænkeevnen og hjernen. På samme måde som tænkeevnen holdtes i lyset og var blevet modtagelig for impression fra sjælen, således skal også hjernen holdes modtagelig for impression fra tænkeevnen.

Et mellemstadium (set fra sjælen og personligheden som en enhed) indtræffer derfor *efter* den periode af sjælens indånding, hvor den udadgående bevidsthed er samlet indad. Den anden indtræffer ved slutningen af dette mellemstadium, hvor sjælen atter bevidst går udad mod den objektive verden. Udåndingen indtager indåndingens plads og har også sit mellemstadium. Disciplen må opnå færdighed i at anvende disse to af

sjælens mellemstadier, hvoraf det ene frembringer virkninger på tænkeevnen og det andet på hjernen.

Der findes som altid en analogi på det fysiske plan til denne proces af guddommelig ind- og udånding med dens to mellemstadier af stilhed og af tænkning. Lad mig gentage konsekvenserne af disse mellemstadier. I det høje mellemstadium indpræger abstrakt eller guddommelig tænkning sjælen og overføres til den ventende tænkeevne; i det andet mellemstadium indpræger tænkeevnen – gennem konkret tænkning og ved et forsøg på at legemliggøre den guddommelige tanke i form – hjernen og frembringer handling med det fysiske legeme som redskab.

De, der studerer okkultisme, og som har bevist deres hengivenhed og mentale ligevægt, og som (for at bruge meditationsskolernes ældgamle formel) har holdt de fem bud og de fem regler og opnået rigtig ligevægt, kan begynde at anvende mellemstadierne i det fysiske åndedræts to aspekter til intensiv aktivitet og brug af viljeskraft til at skabe magiske virkninger. Bevidstheden, som er fokuseret i hjernen, og som har deltaget i kontemplationsarbejdet, kan nu gå videre til arbejdet med at materialisere planen på det fysiske plan ved hjælp af den fokuserede viljesenergi, der anvendes i stilheden af det bevidste menneske. Som det kan ses, er disse mellemstadier i åndedrættet også to i antal, efter indånding respektive efter udånding, og jo mere erfaren disciplen er, desto længere vil mellemstadiet være, og desto større er derfor muligheden for fokuseret magisk arbejde og for at udtale de magtord, som gør, at den guddommelige hensigt *bliver til*.

Det ville ikke være rigtigt eller forsvarligt af mig her at sige mere om den nyttige anvendelse af disse »midtvejspunkter«, som de kaldes i Tolvte Regel, og som magikeren tager i besiddelse og anvender i konstruktivt arbejde. I disse midtvejspunkter anvender han bevidst energi og styrer den på den måde, han finder passende; i disse midtvejspunkter kommer han bevidst i kontakt med de kræfter og liv, som han kan anvende og befale at bringe ham det, han behøver til fremme af de åndelige formål og til arbejdet med at konstruere de former og organismer, som er nødvendige; i disse midtvejspunkter

fortsætter han arbejdet med at befri »planetens fanger«, og i disse midtvejspunkter bliver han bevidst om sine medarbejdere, om gruppen af verdensmystikere og om sjælenes Hierarki.

I instruktioner som disse, der kan læses af alle, ville det være højst uklogt at give mere detaljerede anvisninger. Tilstrækkeligt er forblevet usagt for at gøre det umuligt for andre end en meget kyndig studerende at opfatte den nødvendige sammenhæng, som vil sætte ham i stand til at videreføre »arbejdet i mellemstadierne«, for kun her kan det magiske arbejde udføres. I kunne spørge: Hvorfor er dette sådan? Hvorfor bevares åndedrættets hemmeligheder så omhyggeligt? Det er, fordi den sorte magis virke netop kan findes her. Der findes et punkt, hvor både sort og hvid magi nødvendigvis anvender et ensartet stadium i arbejdet. Visse mennesker med stærk vilje og klar skolet tænkeevne drives af rent selviske formål. De har lært at anvende det lave af de to sjæls-mellemstadier – det, som vedrører relationen mellem tænkeevnen og hjernen. Gennem en intens anvendelse af og kundskab om videnskaben om centrene har de været i stand til at virkeliggøre deres selviske planer og at påtvinge »planetens fanger« deres vilje og mentale autoritet. På den måde har de gjort megen skade. De har intet ønske om at deltage i det højere mellemstadium, hvori sjælen er aktiv og tænkeevnen modtagelig. Den intellektuelle aktivitet og hjernens modtagelighed over for impression fra tænkeevnen er alt, hvad der interesserer dem. Som I ser, anvender både hvide og sorte magikere det lave mellemstadium, og begge kender betydningen af det fysiske åndedræts mellemstadier.

Men den hvide magiker virker fra sjælsplanet og udad mod den manifesterede verden og søger at gennemføre den guddommelige plan, medens den sorte magiker virker fra intellektets plan, idet han forsøger at opnå sine egne separatistiske mål. Forskellen ligger ikke alene i motivet, men også i koordineringen og i bevidsthedens radius og dens ekspansionsområde. Af dette forstår I nu, hvorfor alle sande lærere udviser en så ekstrem forsigtighed, når de forsøger at undervise om arten af det magiske arbejde. Kun de prøvede og sande, de uselviske og rene kan gives de fulde instruktioner. Information kan gi-

ves til alle, når det drejer sig om de store mellemstadier: sjæl-sind og sind-hjerne. Kun et fåtal kan endnu få betroet den vigtige information om de mindre mellemstadier, som forekommer i det fysiske legeme mellem åndedragene og i hjernebevidstheden.

Et andet punkt kunne være af interesse, før jeg fortsætter med at tale om »planetens fanger« og det arbejde, som skal gøres med dem.

Menneskeheden gennemlever i vor tid en cyklus med heftig aktivitet. For første gang i dens historie omfatter denne aktivitet menneskeheden i stor målestok i alle tre aspekter af personlighedens bevidsthed. De fysiske legemer, de emotionelle og mentale bevidsthedsstadier befinder sig alle i en tilstand med stærke omvæltninger. Denne forenede trefoldige aktivitet øges af en cyklus med lige så intensiv planetarisk aktivitet, der skyldes, at en ny tidsalder begynder, at solen går ind i et nyt tegn i zodiakken, og som følge deraf fortsætter forberedelsen med at tilpasse mennesket til at kunne arbejde med lethed med de nye kræfter og energier, der påvirker ham. Midt i det menneskelige liv møder den integrerede gruppe af nye verdensstjerner derfor et virkeligt behov. Deres arbejde må først og fremmest være at opretholde en så nær kontakt med menneskehedens sjæl – som udgøres af alle sjæle på deres eget eksistensplan – gennem deres egen organiserede sjælsaktivitet, så der altid findes dem, som kan »virke i mellemstadierne« og på den måde sørge for planens fremskridt, og at visionen bliver åbenbaret for dem, som endnu ikke selv kan betræde det høje og hemmelige sted. Som jeg mange gange har sagt, skal de lære at arbejde subjektivt, og dette skal de gøre for at bevare – under denne aktivitetscyklus og dens ydre udtryk – den evne, som findes latent i alle, at kunne trække sig tilbage til centrum. De udgør porten for at tale symbolsk. Evner og kræfter kan dø af mangel på anvendelse; evnen til guddommelig tilbagetrækning og evnen til at finde det, der er blevet kaldt »den gyldne vej, som fører til den klare dam og derfra frem til tilflugtsstedets tempel«, må ikke gå tabt. Dette er den første opgave for gruppen af verdensmystikere, og de må holde vejen åben og fri for hindringer. Ellers kan den hvide magi midlertidigt dø ud, og formnaturens selviske hensigter tiltage sig util-

børlig kontrol. Denne sørgelige begivenhed indtraf i den atlantiske tid, og den daværende gruppe af arbejdere måtte trække sig tilbage fra al ydre aktivitet og »fjerne de guddommelige mysterier og skjule dem for de nysgerrige og uværdige«.

Nu gøres der et nyt forsøg på at befri »planetens fanger«. Hierarkiet forsøger gennem den gruppe af verdenstjenere, der nu er ved at danne sig, at manifestere sig på det ydre plan og at genoprette mysterierne for menneskeheden, hvem de i sandhed tilhører. Hvis forsøget skal lykkes, er det dybest set nødvendigt, at alle I, som har anet visionen eller set en del af den tilsigtede plan, burde på ny hellige jer tjeneste for menneskeheden, burde forpligte jer til arbejdet med at hjælpe alle verdenstjenere efter yderste evne (tænk over disse ord og find frem til deres betydning), og burde ofre jeres tid og give jeres penge til fremme af de stores bestræbelser. Svigt frem for alt ikke jeres meditationsarbejde; oprethold den indre forbindelse; tænk sandhed til enhver tid. Behovet og muligheden er stor, og alle mulige hjælpere kaldes til forreste linje i kampen. Alle kan bruges på en eller anden måde, hvis den sande natur af offer er blevet forstået, hvis dygtighed i handling er blevet udviklet, og hvis arbejde uden binding er, hvad hver og en af jer vil stræbe efter.

Planetens fanger

Efter at have beskæftiget os med arbejdet i magikerens egen indre bevidsthed og med hans behov for at lære betydningen af at tage »midtvejspunktet« i besiddelse under sit arbejde med at anvende både de større og de mindre mellemstadier,

skal vi nu til at overveje målsætningen for hele hans arbejde, hvis han vel at mærke er en sand hvid magiker. Det er klart konstateret, at dette arbejde består i at befri »planetens fanger«. Det ville derfor være nyttigt for os at undersøge, hvem disse fanger er, og hvilken metode til deres befrielse den arbejdende discipel skal anvende.

Disse planetens fanger forekommer i to hovedgrupper, som nødvendigvis omfatter visse underinddelinger. De indbefatter alle de livsformer, som vi sædvanligvis kalder de former, der ligger under de menneskelige, men disse ord må gives en videre betydning, end det normalt er tilfældet. De må udvides til at omfatte alle liv, som er legemliggjorte i former.

De to hovedgrupper er følgende:

For det første alle formers substans eller mangfoldigheden af bittesmå atomare liv, som gennem tankens kraft drages ind i det formaspekt, hvorigennem alle eksistenser eller sjæle, mineraler, planter, dyr og menneskets animale legeme udtrykker sig. Dette åbner en vid horisont og dækker i praksis hele skabelsesarbejdet på det fysiske plan, så vi kan endog ikke mere end strejfe emnet. Ifølge loven om magnetisk tiltrækning og i henhold til det universelle sinds tilskyndende aktivitet, når det virkeliggør Sollogos' eller den planetariske Logos' hensigter, drages disse bestanddele af rummets stof, disse substansens atomer, sammen, bearbejdes rytmisk og fastholdes i en form. Ved denne skabelsesmetode manifesteres eksistenser, som gennemgår erfaringerne i deres særlige cyklus, enten den er flygtig som en sommerfugls liv eller er relativ permanent som den planetariske guddoms besjælede liv, for derefter at forsvinde. De to aspekter, det drejer sig om, er ånd og stof, og de bringes således i nær kontakt og udøver nødvendigvis en virkning på hinanden. Det såkaldte stof eller den såkaldte materie stimuleres eller »løftes op« i ordets okkulte betydning gennem kontakt med den såkaldte ånd. Ånden er på sin side i stand til at hæve sin vibration gennem sin erfaring i stoffet. Det at bringe disse to guddommelige aspekter sammen resulterer i, at et tredje opstår, det vi kalder sjælen, og gennem denne udvikler ånden en sanseevne, en bevidst viden og en evne til at respondere, hvilket forbliver dens permanente besiddelse, når adskillelsen af de to cyklisk til sidst finder sted.

Om dette findes der meget at læse i *En afhandling om Kosmisk Ild*, og jeg behøver ikke at gentage mig selv her. Denne afhandling om hvid magi er bestemt til at være mere praktisk og mere almen anvendelig. Den behandler først og fremmest aspirantens skoling, så han på sin side kan handle som bevidst skaber og, når han arbejder, tjene de højere mål hos det liv, som omslutter ham. Således hjælper han med at materialisere Guds planer. Aspirantens skoling samt at antyde for ham mulige tendenser og evolutionslinjer og forklare det bagved liggende formål er det eneste, som er klogt at meddele på det stadium, som den gennemsnitlige aspirant nu befinder sig på. Dette har været forsøgt i disse instruktioner, og der er også givet ny belæring om det emotionelle legeme. I det næste århundrede, når menneskets udrustning er bedre udviklet, og når der findes en mere sand opfattelse af gruppeaktivitet, bliver det muligt at formidle mere information, men endnu er tiden ikke moden. Det eneste, der er muligt for mig, er at søge efter disse utilstrækkelige ord, som på en vis måde kan give udtryk for tanken. Idet tanken iklædes ord, begrænses den, og jeg gør mig skyldig i at skabe nye fanger, som til sidst må befries. Alle bøger er fængsler for ideer, og først når tale og skrift er blevet erstattet af telepatisk kommunikation og af intuitiv vekselvirkning, vil planen og teknikken, hvorved den kan udtrykkes, blive forstået på en klarere måde. Jeg taler nu i symboler; jeg anvender ord for at skabe et vist indtryk; jeg konstruerer en tankeform, som, når den bliver tilstrækkelig dynamisk, kan påvirke hjernen hos sådanne overførende formidlere, som I er. Men når jeg gør dette, ved jeg godt, at meget lyder usammenhængende, og at det sjældent er muligt at gøre andet end at pege på en makrokosmisk eller mikrokosmisk kosmologi, som er tilstrækkelig til at formidle et midlertidigt billede af den guddommelige virkelighed.

Jeg taler til jer om love, og jeg søger at formulere dem intelligent, men egentlig behandler jeg disse guddommelige impulser, som udstråler fra en kosmisk skaber og bliver til love, efterhånden som de frembringer virkninger i rummets materie, hvor de praktisk taget ikke møder nogen modstand. Andre guddommelige impulser, som ligeledes udstrømmer cyklisk, har endnu ikke medført en så stærk vibration og har derfor ikke været så stærke, som den samlede substans' vibration. De

sidstnævnte er de impulser, som vi kalder åndelige, og som vi ser frem til at etablere som lovene for den nye æra, og som da vil erstatte eller smelte sammen med universets nuværende love. Tilsammen vil de indføre den nye verden, der virkelig-gør syntese.

Men hvorledes kan delen forstå helheden? Hvorledes kan hele planen blive opfattet af en sjæl, som endnu kun ser en brøkdelt af strukturen? Når I studerer og tænker over disse instruktioner, husk så altid, at i lyset af menneskehedens fremtidige kundskaber svarer alt det, der her formidles, til en læsebog for femte klasse i underskolen set i forhold til de lærebøger, som anvendes af en universitetsprofessor. De tjener imidlertid til at kvalificere aspiranten til at forlade lærdommens hal og gå ind i visdommens hal, hvis han anvender den information, der gives.

Lær at blive telepatiske og intuitive. Da vil disse ordformer og disse ideer, der er ikklædt form, ikke være nødvendige. I kan da stå ansigt til ansigt med den nøgne sandhed og leve og virke i *ideernes* område og ikke i *formernes* verden.

Vi forlader nu emnet om den enorme mængde af liv, som dækkes af det intetsigende udtryk »atomar substans«, og fortsætter med den anden hovedgruppe for at betragte de planetens fanger, som lettere kan kontaktes, hvis almindelige tilstand kan forstås mere specifikt, og som har en nærmere relation til mennesket. Mennesket er endnu ikke udrustet til at forstå naturen af de enheder af elektrisk energi, som legemliggør det, vi kalder alle tings sjæl, og som har fået navnet »anima mundi« – livet og sjælen af den ene, i hvem alle legemliggjorte eksistenser lever, rører sig og har deres væren.

For at gøre dette vil det være nødvendigt til en vis grad at forstå den rolle, som det fjerde naturrige spiller i relation til helheden og den hensigt, for hvilken den samling af former, som vi kalder menneskehed, eksisterer. Vi må studere dette med udgangspunkt i relationen mellem det fjerde rige og helheden og ikke med udgangspunkt i menneskets egen individuelle fremadskridende udvikling og den rolle, han spiller som en menneskelig enhed inden for menneskeslægtens indflydelsessfære. Vi vil anvende ordet menneskehed og tale om dens mission og funktion i det store system og i planens gennemførelse. Vi vil forudsætte en menneskehed, der er sammensat

af alle typer af mennesker. Den indbefatter på den ene side Hierarkiet af adepter, som bevidst har inkarneret på det fysiske plan for at arbejde inden for menneskerigets begrænsninger, mens vi på den anden side finder de uudviklede typer, som er mere animale end menneskelige. Mellem disse to yderpunkter finder vi de mange og forskellige typer, de udviklede og de uudviklede, de intelligente og de ubegavede – alt som ordet menneske kan dække.

Menneskeheden udgør et energicentrum i kosmos og evner tre aktiviteter.

I. Først og fremmest er menneskeheden modtagelig for indstrømning af åndelig energi. Den strømmer ind i den fra kosmos og – for at tale symbolsk – disse energier er grundlæggende tre i antal:

1. *Åndelig energi*, som vi utilstrækkeligt benævner den. Denne energi udstråler fra Gud Faderen og når menneskeheden fra det plan, som teknisk kaldes det monadiske plan, arketypernes sfære, den højeste kilde, som et menneske kan blive bevidst om. Der findes kun få, som er sådan udrustet, at de kan respondere på denne type af energi. For flertallet er den praktisk taget ikke-eksisterende. Jeg anvender ordene »Gud Faderen« i betydningen det ene selv-eksisterende liv eller absolut væren.
2. *Sansende energi* – den energi, som gør mennesket til en sjæl. Det er princippet om bevidsthed, bevidsthedsevnen, dette noget, som er iboende stoffet (når det bringes i relation til ånden), og som opvækker modtagelighed for et ydre og et langtrækkende kontaktområde. Det er denne energi, som til sidst udvikler i mennesket en erkendelse om helheden og om selvet, og som fører ham til selvbestemmelse og selvrealisation. Når disse egenskaber er udviklede, hvilket de ikke er i naturriggerne under det menneskelige, kan et menneske blive bevidst om den ovennævnte første type af energi. Den sansende bevidstheds energi kommer fra guddommens andet aspekt, fra solens hjerte, ligesom den første energi teknisk og symbolsk set udstråler fra den centrale åndelige sol. Parallellen til disse to typer af kraft i et men-

neske er den nerveenergi, som virker gennem nervesystemet med sæde i hjernen, og den livsenergi, som har sit sæde i hjertet.

3. *Pranisk energi eller livskraft.* Dette er den levende kraft, som er iboende selve stoffet, og hvori alle former er ned-sænket, idet de udgør fungerende dele af en større form. Alle former responderer på den. Denne energitype kommer fra den fysiske sol og virker aktivt på enhver forms vitale legeme i den fysiske verden inklusive menneskehedens fysiske form.

I den tidløse visdoms terminologi kaldes disse tre energier for elektrisk ild, solild og ild ved friktion, og deres formål i relation til hinanden sammenfattes i følgende ord fra *Den hemmelige lære*, Bind I, s. 104:

»På vort tilværelsesplan er stoffet vehikel for sjælens manifestation, og på et højere plan er sjælen vehikel for åndens manifestation, og disse tre er en treenighed, hvis syntese er livet, der gennemtrænger dem alle.«

Menneskeheden, der er mødestedet for alle tre typer af energi, udgør derfor et »midtvejspunkt« i skaberens bevidsthed. Dette »midtvejspunkt« skal tages i besiddelse af den aktivt skabende på lignende måde, som når aspiranten skal lære at tage sit midtvejspunkt i besiddelse i den lille del af det magiske og skabende arbejde, som han søger at bringe fremad. Menneskeheden er udset til at være det mellemlid, hvor visse aktiviteter kan indledes. Den er i virkeligheden den planetariske guddoms hjerne, og dens mange individer modsvarer hjernecellerne i det menneskelige legeme. Ligesom den menneskelige hjerne, der er opbygget af et uendeligt antal af sansende modtagelige celler, kan påvirkes på passende måde, når stilhed er opnået, og kan blive et udtryksmiddel for sjælens planer og hensigter, idet den overfører sine ideer via tænkeevnen, således kan også den planetariske guddom, som arbejder under det universelle sinds inspiration, påvirke menneskeheden med Guds hensigter og frembringe følgerigtige virkninger i fænomenverdenen.

Hierarkiets medlemmer repræsenterer dem, der har opnået

fred og ro, og som kan påvirkes; aspiranter og disciple repræsenterer de hjerneceller, som er begyndt at falde ind i den større guddommelige rytme. De er ved at lære karakteren af modtagelighed. Menneskemasserne er lig de millioner af ubrugte hjerneceller, som psykologer og videnskabsmænd fortæller os, at vi besidder, men ikke anvender. Denne analogi kan I udvikle mere detaljeret på egen hånd, men selv overfladisk set vil det være øjensynligt for jer, når I har forstået dette punkt, at hensigten med menneskehedens eksistens, målsætningen for gruppen af verdens mystikere og arbejdere, og det ideal, som stilles op for den enkelte aspirant, er det samme som i den individuelle meditation, dvs. at opnå den koncentrerede opmærksomhed og den mentale stilhed, hvori virkeligheden kan kontaktes, det sande og smukke registreres, det guddommelige formål opfattes samtidig med, at det bliver muligt at overføre til den fænomenale form på det fysiske plan den nødvendige energi, hvorved den subjektive erkendelse kan materialiseres.

Aspiranten gør dette i forbindelse med sin egen sjæls hensigt, hvis han er fremgangsrig i sin stræben; disciplen lærer at gøre dette i relation til gruppens hensigt, og den indviede samarbejder med den planetariske hensigt. Disse udgør den indre gruppe af vitalt levende hjerneceller i den planetariske hjerne, hele den menneskelige gruppe, og det er tydeligt, at jo mere magtfuld deres forenede vibration er og jo klarere det lys er, som de genspejler og overfører, desto hurtigere vil den nuværende uvirksomme masse af menneskelige celler bringes til aktivitet. Det okkulte Hierarki er for det planetariske liv, hvad lyset i hovedet er for den almindelige vakte discipel, dog i en så meget større målestok og med en så afpasset indre koordinering, at studerende, der læser disse instruktioner, ikke kan forstå ordenes sande betydning. Den mening, som skal forstås, er, at virkelighedens natur vil blive åbenbaret gennem menneskeheden på det fysiske plan; det sande og det skønne vil blive manifesteret; den guddommelige plan vil til sidst blive virkeliggjort, og den energi blive overført til alle former i naturen, som vil gøre det muligt for den indre åndelige virkelighed at fremtræde.

II. Den anden type af aktivitet, som mennesket evner, er en intensiv, fremadskridende og spiralformet udvikling inden for

menneskets indflydelsessfære. Denne sætning dækker udviklingsmåden og hele udfoldelsesmetoden for alle de enheder under udvikling, som vi kalder mennesker. Dette vil jeg ikke belyse her. Historien om den menneskelige strukturs vækst, hele området for udfoldelse af menneskelig bevidsthed og historien om alle racer og folk, som har levet eller lever på vor planet, kan behandles under denne overskrift. Det drejer sig om den anvendelse, menneskeheden har gjort af alle de energier, som findes tilgængelige inden for den natur, som menneskeheden er en del af, da energierne er uløseligt forbundet med selve det fjerde naturrige og tillige kommer til det fra de åndelige virkeligheders verden.

III. Den tredje type af aktivitet, som burde optage menneskehedens opmærksomhed, men som endnu kun svagt forstås, er, at menneskeheden burde virke som et centrum for overførsel af åndelige kræfter – sjælskraft og åndelig energi forenet og kombineret – til planetens fanger og til de liv, som holdes i legemliggjort eksistens i de andre naturriger. Menneskene er tilbøjelige til først og fremmest at interessere sig for deres højere grupperelationer, for deres tilbagevenden til Faderens hus og for den retning, som vi kalder »opad« og bort fra den fænomenale verden. De beskæftiger sig principielt med at søge det centrum inden i formaspektet, som vi kalder sjælen, og efter at have fundet det, med arbejdet med at lære denne sjæl at kende og således finde fred. Dette er rigtigt og på linje med den guddommelige intention, men det er *ikke* hele planen for mennesket, og når det forbliver hovedformålet, er et menneske i fare for at falde i den åndelige selvisheds og separatismes snare.

Når et menneske finder dette centrum, og han opnår samklang med og træder i forbindelse med sin sjæl, ændrer han automatisk sin plads i menneskeheden og – for atter at tale symbolsk – opdager, at han udgør en del af det center af lys og forståelse, som vi esoterisk kalder det okkulte Hierarki, skyen af vidner, Kristi disciple og andre navne i henhold til retningen af disciplens overbevisning. Dette Hierarki søger også at manifestere sig på det ydre plan i gruppen af verdensarbejdere, og når et menneske har fundet sin sjæl, og enhedens princip er blevet tilstrækkeligt åbenbaret for ham, overgår også han til den mere eksoteriske gruppe. Endnu kan ikke alle,

som finder centret, kædes sammen med både den indre og ydre gruppe, men er de blevet det, har de forpligtet sig til det magiske arbejde, til at frelse sjæle, til at befri planetens fanger. Dette er målet for menneskeheden som helhed, og når alle mennesker har nået dette mål, vil disse fanger være befriet. Årsagen til dette vil være den, at det magiske arbejde vil blive udført intelligent og fuldkomment, og mennesker i gruppeformation vil virke som overførere af ren åndelig energi, som vil bringe liv til enhver form i ethvert af naturens riger.

Når vi overvejer problemet om planetens fanger og deres endelige befrielse, må vi huske, at en af de kræfter, som ligger bag hele evolutionssystemet, er princippet om begrænsning. Dette er den oprindelige impuls, som tilvejebringer skabelsesakten, og den er nært forbundet med viljens impuls og dens lavere genspejling, begæret. Vilje er begær, der er så klart formuleret og så magtfuldt båret frem til et intelligent højdepunkt, at måden til dens materialisering opfattes med en sådan nøjagtighed og vitaliseres med en sådan hensigt, at resultatet er uundgåeligt. Men ren vilje er kun mulig for en koordineret tænk, for et virkeligt selvbevidst væsen. Begær er instinktivt eller rettere sagt iboende alle former, for alle former og organismer udgør en del af en eller anden oprindelig tænk og er influeret af den stærke hensigt fra den oprindelige kraft.

Princippet om begrænsning er derfor resultatet af et tænkende væsens hensigtsmæssige vilje og formulerede begær, og dette princip styrer som følge heraf alle inkarnerede livs formtagningsproces. Dette princip om begrænsning kontrollerer en inkarnations rækkevidde, opretter dens omfang og rytme, bestemmer dens indflydelsesradius og tilvejebringer den virkelighedens illusoriske tilsynekomst, som vi kalder manifestation.

»Planetens fanger« inddeles i to kategorier:

1. De liv, som handler under indflydelse af en bevidst hensigt, og som for en tid »begrænser det liv, som findes i dem«. De tager bevidst form og ved fra begyndelsen, hvordan slutningen bliver. Disse væsener inddeles yderligere i tre hovedgrupper:

- a. Det væsen, som er vor planets liv, den ene, i hvem vi lever, bevæger os og har vor væren. Dette væsen eller hele summen af organiserede liv kaldes til tider den planetariske Logos, til tider Den gamle af dage, til tider Gud og til tider det ene liv.
 - b. De liv, som udgør princippet om begrænsning i et naturrige. Det liv, der for eksempel udtrykker sig gennem dyreriget, er et selvbevidst intelligent væsen, som virker fuldt bevidst om sin hensigt og målsætning og begrænser sin aktivitetssfære for at tilbyde passende mulighed og udtryk for de utallige liv, som har deres liv, tilværelse og ophold i dette væsen. Ser I, hvorledes loven om offer løber gennem hele skabelsen.
 - c. Tankens sønner, menneskelige sjæle, solengle, de guddommelige gudesønner, som i fuld selvbevidsthed virkeliggør visse klart opfattede mål gennem menneskeheden.
2. De liv, som er begrænsede i form, fordi de ikke er selvbevidste, men er ubevidste bestanddele af en større form. De er endnu ikke udviklet til det punkt, hvor de er selvbevidste væsener.

Man kunne sige, at denne anden kategori indbefatter alle eksistenser, men grænselinjen mellem selvskabt begrænsning og ikke-erkendt forntagning ligger udelukkende i bevidsthedsområdet. Nogle liv er fanger og ved det. Andre er fanger, men ved det ikke. Nøglen til lidelse ligger netop her i tankens område. Smerte og angst, oprør og bevidst stræben mod forbedring og forandring af forholdene forekommer kun dér, hvor det, vi kalder individualitet, er til stede, hvor »jeg«-komplekset har kontrollen, og hvor et selvbevidst væsen fungerer. Der findes naturligvis en modsvarighed til smerte i rigerne under det menneskelige, men den falder ind under en anden kategori. Den er ikke selv-relateret. Livsformerne under de menneskelige lider, udstår ubehag og er underkastet døds kamp, men de mangler erindring og forudseenhed og besidder ikke den mentale opfattelsesevne, som ville sætte dem i stand til at forbinde fortid og nutid og imødesee fremtiden. De er forskånede for forudanselsens kval. Hele deres reaktion på det, der kaldes onde tilstande, er så forskellig fra menneskeheden, at

det er svært for os at fatte den. *Den gamle kommentar* beskriver disse to grupper med følgende ord:

»Gudesønnerne, som véd og ser og hører (og vidende véd, at de véd), lider den bevidste begrænsnings smerte. Langt nede i de inderste dybder af bevidst væren gnaver deres tabte frihed som en kræftskade. Smerte, sygdom, fattigdom og tab opfattes som sådan, og enhver gudesøn harmes over dem. Han véd i sig selv, at som han var engang, inden han blev fange i formen, kendte han ikke smerte. Sygdom og død, forkrænkelighed og sygelighed nåede ham ikke. Universets rigdomme var hans, og han kendte intet til tab.

De liv, som træder ind i form sammen med selvbevidste liv, de devaliv, som opbygger de former, der beboes af alle gudesønner, de kender ikke til smerte, tab eller fattigdom. Formen forfalder, de andre former trækker sig tilbage, og det, som kræves til at give næring og styrke det ydre, mangler. Men da de også mangler vilje og planlagt hensigt, føler de ikke irritation og kender ikke til oprør.«

Nogle ord om smerte kunne være på sin plads her, skønt jeg ikke har noget svært forståeligt at sige om det menneskelige hierarkis evolution gennem smerte. Devaerne lider ikke smerte, som menneskeheden gør. Deres rytme er mere ensartet endskønt i overensstemmelse med loven. De lærer gennem hengivenhed til deres opbyggende arbejde og gennem optagelse i den form, som er opbygget. De vokser ved at værdsætte og føle glæde for de opbyggede former og ved det fuldførte arbejde. Devaerne opbygger, og menneskeheden nedbryder, og ved tilintetgørelse af formerne lærer menneskene gennem utilfredshed. Dette er samtykke med de større bygmestres arbejde. Smerte er den opadgående kamp gennem stof, som fører et menneske til Logos' fødder; smerte er at følge den største modstands retning og derved nå bjergets top; smerte er at knuse formen og nå den indre ild; smerte er isolationens kulde, som fører til den centrale sols varme; smerte er at brænde i smelteovnen for til slut at erkende køligheden fra livets vand; smerte er at rejse til et fjernt land, der resulterer i vel-

komsten i Faderens hjem; smerte er illusionen om at være forskudt af Faderen, hvilket driver den fortabte søn lige til Faderens hjerte; smerte er den fuldstændige fortabelses kors, som forvandles til den evige gavmildheds rigdomme; smerte er den pisk, som driver den kæmpende bygmester til at bringe templets bygning til absolut fuldkommenhed.

Anvendelse af smerte har mange aspekter, og de fører den menneskelige sjæl fra mørke til lys, fra slaveri til frigørelse, fra angst til fred. Denne fred, dette lys og denne frigørelse som en ordnet harmoni i kosmos er alle menneskers arv.

Problemet om begrænsning er nært forbundet med problemet om frigørelse. Alt, som lever, træder ind i formens fængsel; nogle træder bevidst ind og andre ubevidst, og dette kalder vi fødsel, tilsynekomst, inkarnation, manifestation. Herved aktiveres øjeblikkelig en anden lov, dvs. et aktivt princip træder i funktion, som vi kalder loven om cykler. Dette er princippet om periodisk tilsynekomst – den iboende guddoms velgørende proces med kærlighed-visdom, for den frembringer den rækkefølge af bevidsthedstilstande, som vi kalder tid. Denne frembringer derfor i verdens bevidsthedsområde en gradvis og langsom vækst af selvudtryk, selvforståelse og selvrealisation. Til disse principper om begrænsning og cykler føjes et andet, princippet om ekspansion. Dette princip tilvejebringer bevidsthedsudviklingen, således at de latente kim for sanseopfattelse eller for sensitivt respons på omgivelserne kan næres i den levende enhed.

Vi har derfor tre principper:

1. Princippet om begrænsning.
2. Princippet om periodisk manifestation.
3. Princippet om ekspansion.

Disse tre principper udgør tilsammen de faktorer, der ligger til grund for loven om evolution, som menneskene kalder den. Disse principper forårsager livets fangenskab i dets forskellige forekomster eller aspekter; de frembringer ligeledes de omgivende former, og de fører de indespærrede liv videre til stedse mere lærerige fængsler. Til sidst kommer den tid, hvor princippet om befrielse aktiveres, og der udvirkes en overførsel

fra et fængsel, som hæmmer og fordrejer, til et andet, som byder på passende forhold for bevidsthedens næste udvikling.

Det er interessant her at bemærke, at døden styres af princippet om befrielse og ikke af princippet om begrænsning. Det er kun selvbevidste liv, som erkender, at døden er en faktor, man må beskæftige sig med, og den misforstås kun af mennesker, der er de mest vildledte og forblændede af alle inkarnerede liv.

Det næste punkt, der skal bemærkes, er, at ethvert naturrige fungerer på to måder:

1. Som befrieren af det formrige, som endnu ikke har nået sit bestemte stadium for bevidst erkendelse.
2. Som fængsel for de liv, der er passeret fra det bevidsthedsniveau, der ligger nærmest under.

Husk altid, at ethvert bevidsthedsområde inden for sine grænser udgør et fængsel, og at målsætningen for alt befrielsesarbejde er at befri bevidstheden og at udvide dens kontaktområde. Hvor der findes afgrænsninger af en eller anden slags, hvor et indflydelsesområde er begrænset, og hvor en kontaktradius er begrænset, har I et fængsel. Tænk over denne påstand, for den indeholder megen sandhed. Hvor der findes en opfattelse af en vision og af et stort ubesejret kontaktområde, vil der uundgåeligt komme en følelse af fangenskab og begrænsning. Hvor der findes en erkendelse af verdener, der kan besejres, af sandheder der kan læres, af sejre der kan vindes, af ønsker der kan opfyldes, af kundskaber der kan mestres, dér vil I se en fortærende følelse af begrænsning, som ansporer aspiranten til fornyede anstrengelser og driver det levende væsen videre langs evolutionens vej. Det instinkt, som styrer plante- og dyreriget, udvikles til intellekt i menneskeheden. Senere transformeres intellekt til intuition og intuition til illumination. Når den overmenneskelige bevidsthed er vakt til live, erstattes instinkt og intelligens af intuition og illumination.

Illumination – hvad fører den til? Direkte til fuldendelsens tinde, til indfrielse af cyklisk skæbne, til fremkomsten af den

strålende herlighed, til visdom, magt og gudsbevidsthed. Disse ord betyder imidlertid kun lidt eller intet i sammenligning med en virkelighed, som kun kan sanses af mennesket, hvis intuition er vakt og tænkeevne illumineret.

Har et menneske forstået disse kendsgerninger om fangenskab, hvorledes kan han (for at være praktisk) blive en befrier for »planetens fanger«? Hvad kan menneskeheden som helhed opnå i denne henseende? Hvad kan den enkelte gøre?

Menneskehedens opgave inddeles hovedsagelig i tre kategorier af arbejde. Tre grupper af fanger kan befries, og de vil til sidst finde vej ud af deres fængsel ved menneskets hjælp. Menneskene arbejder allerede inden for disse tre områder for at befri:

1. Fanger i den menneskelige form. Dette indebærer arbejde med medmennesker.
2. Fanger i dyreriget. Der gøres allerede meget på dette område.
3. Fanger i planterigets former. En begyndelse er gjort her.

Meget arbejde bliver udrettet af mennesket for mennesker, og gennem videnskabelig, religiøs og pædagogisk virksomhed udvides den menneskelige bevidsthed stadigt, indtil gudesønerne en efter en bryder igennem deres begrænsninger og når sjælenes verden. Ved et historisk tilbageblik kan billedet af fangen, mennesket, tegnes tydeligt. Lidt efter lidt har han mestret de planetariske afgrænsninger, og lidt efter lidt er han vokset fra hulemenneskets stadium til en Shakespeare, en Newton, en Leonardo da Vinci, en Einstein, en Frans af Assisi, til en Kristus og en Buddha. Menneskets evne til at opnå noget inden for alle menneskelige udtryksområder synes praktisk taget ubegrænset, og når de seneste få tusinde år har set en så uhørt vækst, hvad skal vi så ikke se i de næste fem tusinde år? Når det forhistoriske menneske, som ikke var meget mere end et dyr, er vokset til et geni, hvilken udvikling er da ikke mulig, når mere og mere af den iboende guddommelighed gør sin nærværelse gældende? Overmennesket er her. Hvad vil verden udtrykke, når *hele* menneskeheden stræber

mod en konkret manifestation af overmenneskelige kræfter?

Menneskets bevidsthed er ved at blive frigjort i forskellige retninger og dimensioner. Den ekspanderer ind i den åndelige verdens virkelighed og begynder at omfatte det femte eller det åndelige rige, sjælenes rige. Ved videnskabelig forskning vil den trænge ind i verdenen for overmenneskelige bestræbelser og udforske de mange aspekter af Guds form og af de former, som udgør denne form.

Når vi omtaler menneskehedens arbejde med at befri de enheder, som den er opbygget af, og med at befri fangerne i plante- og dyreriget, vil jeg pege på to ting, som har stor betydning:

For det første, for at befri de »planetens fanger«, som føres under betegnelsen *de, der står under de menneskelige*, må mennesket arbejde under indflydelse af *intuitionen*; for det andet, når han arbejder for at befri sine medmennesker, så må han kende *illuminationens* betydning.

Når den sande natur af tjeneste forstås, vil det kunne ses, at den er et aspekt af den guddommelige energi, som altid virker under tilintetgørelsesaspektet, for den tilintetgør formerne for at befri. Tjeneste er en manifestation af princippet om befrielse, og af dette princip udgør døden og tjeneste to aspekter. Tjeneste frelser, befrier og frigør den fængslede bevidsthed på forskellige niveauer. Den samme påstand kan gives om døden. Men hvis ikke tjeneste kan udføres ud fra en intuitiv forståelse af alle kendsgerninger i det aktuelle tilfælde, fortolket på en intelligent måde og udført i kærlighedens ånd på det fysiske plan, så vil den mislykkes i at fuldføre sin mission.

Når den åndelige illumination udgør en faktor i denne tjeneste, har I de enestående lys, som har oplyst menneskehedens vej, og som har virket som strålekastere, ved at kaste lys ud over bevidsthedens store ocean og åbenbare for mennesket den vej, han kan og må gå.

Jeg vil pege på endnu en ting. Jeg har ikke givet nogen bestemte regler for befrielse af planetens fanger. Jeg har ikke klassificeret fangerne og deres fængsler og heller ikke arbejdsmetoderne eller de forskellige former for teknik til befrielse.

Jeg understreger blot for enhver, som læser disse instruktioner, nødvendigheden af fornyet anstrengelse for at gøre sig egnet til tjeneste gennem en bevidst og velovervejet stræben efter at udvikle intuitionen og at opnå illumination. Ethvert menneske, som når lysets og visdommens mål, har automatisk en indflydelsessfære, som strækker sig både opad og nedad, og som når både indad til lysets kilde og udad til »mørkets områder«. Når han har opnået dette, bliver han et bevidst centrum af livgivende kraft og er det uden anstrengelse. Alle liv, som han kontakter, det være sig en medaspirant, et dyr eller en blomst, vil han stimulere, vitalisere og oplive til yderligere anstrengelser. Han vil virke som en overfører af lys til mørke. Han vil forjage blændværket omkring sig og lade virkelighedens stråleglans trænge ind.

Når et stort antal menneskesønner kan virke på denne måde, vil menneskeheden begynde sit skæbnebestemte arbejde med planetarisk tjeneste. Denne mission er at virke som en bro mellem åndens verden og de materielle formers verden. Alle grader af stof mødes i mennesket og alle bevidsthedstilstande er mulige for ham. Menneskeheden kan arbejde i alle retninger og løfte rigerne under det menneskelige op til himlen og føre himlen ned på jorden.

TRETTENDE REGEL

Magikeren må erkende de fire og i sit arbejde være opmærksom på den violette nuance, de åbenbarer, og således konstruere skyggen. Når dette er sket, klæder skyggen sig selv, og de fire bliver de syv.

De kvaterniteter, som må erkendes.
Nedfældning af tankeformer.

TRETTENDE REGEL

De kvaterniteter, som må erkendes

Denne regel er for mig en af de sværeste at forklare, og det har tre årsager:

1. Antallet af mennesker i fysisk inkarnation på dette tidspunkt, som kan arbejde på en virkelig skabende måde og drage nytte af den information, der gives i denne regel, er kun få. Den virkelige udlægning kan kun gives til den hvide magiker, som er erfaren i sit arbejde. Der er megen fare forbundet ved at meddele betydningen af disse regler til dem, som endnu ikke har den indre kvalitet til at arbejde korrekt. Vi vil derfor betragte de egenskaber, der kræves af dem, som er berettiget til denne viden, således at den studerende i sit indre kan begynde at udvikle det, som eventuelt mangler.
2. Faren ved minutiøse og detaljerede instruktioner består i den kendsgerning, at hvis de blev formidlet til verden nu, ville vi blive oversvømmet af tankeformer, som ville være skabt for at udtrykke rent selvisk begær, og mentalt stof ville blive bragt i aktivitet på linje med de menneskers fantasier og indfald, som er uudviklede i åndelig henseende. Det må erindres, at enhver menneskelig tanke, det være sig massernes magtfulde tanker eller individuelle dynamiske ideer, til sidst må komme til objektivt udtryk på det fysiske plan. Dette er en uundgåelig og uforanderlig regel, og en grundig overvejelse af denne lov, som styrer den mentale substans, vil vise den forkerte tænkningens fare og den rigtige styrke. Styrken i den menneskelige tænkning ligger nu for tiden først og fremmest i menneskemasserne, for der findes kun få, som kan tænke skabende. Den offentlige mening, massernes ideer, tendenserne i menneskets begær og tænkning er nu for tiden ikke af højeste karat, og den fysiske nedfældning af disse vage og ufuldstændige tanker, der udmærker sig ved stor lighed og farves af selvisk hensigt og personlige ønsker samt er baseret på sympatier og anti-

patier, fordomme og længsler, er højst interessante. Den vældige mængde insekter, som nu hjemsøger jorden og forårsager stigende bekymring hos videnskabsmanden, landmanden og alle, som har at gøre med menneskets velfærd, er det direkte resultat af nedfældning af tanker.

Jeg har ikke tid til at sige mere om denne kendsgerning, men jeg kan forsikre jer om, at når menneskene lærer at tænke mere uselvsk og med større renhed, og når ondsindethed, had og konkurrence erstattes af broderskab, venlighed og samarbejde, vil det, som nu kaldes insektplagen, ganske afgjort dø ud.

3. En anden vanskelighed, som jeg står overfor, når jeg belyser disse regler, ligger i den kendsgerning, at det i dag er lettere at bevise, at der findes et mentalt område, end det er at bevise, at der findes et æterisk område, selv om videnskabsmænd anvender ordet i stor udstrækning. Denne regel vedrører de fire typer af æterisk substans, som danner alle formers æteriske hylstre i naturen, lige fra et bjerg til en myre og fra en plante til et atom. Visse videnskabsmænd anerkender det æteriske legeme som en kendsgerning, men de fleste af dem gør det ikke, ligesom flertallet i menneskeheden heller ikke anerkender det.

Det, der ligger nærmest vort umiddelbare synsfelt, overses ofte, og det har interesseret dem af os, som underviser og vejleder, at se, hvor megen vægt der lægges på psykiske og astrale fænomener, og hvor lidt opmærksomhed, der gives de mere åbenlyse og lettere mærkbare æteriske former og kræfter. Hvis den nuværende måde at fokusere synet på forandres en anelse, vil man opdage, at det menneskelige øje er i stand til at nå ud til og rumme et helt nyt perceptions- og bevidsthedsområde. Menneskene retter blindt deres bevidsthed indad og bliver opmærksomme på astrale ting og på den uvirkelige verden af stadig skiftende former, hvori vi lever, bevæger os og har vor væren, og endda mislykkes det for dem at se det, som ligger umiddelbart foran dem.

Følgende tre vanskeligheder:

1. mangel på de rette forudsætninger,
2. iboende farer, som er forbundet med ubevidst formopbygning,
3. æterisk blindhed,

gør det på det nærmeste umuligt for mig at yde denne regel fuld retfærdighed og at belyse arbejdet på æteriske niveauer, og af den grund er udsagnet relativt kort.

Ved behandlingen af spørgsmålet om de rette forudsætninger og besvarelsen af spørgsmålet: hvad udgør en hvid magikers nødvendige udrustning? vil jeg kun sige én ting: – alle studerende må erkende, at visse krav skal opfyldes, hvis et menneske skal betros et vist mål af indsigt i det store arbejdes teknik. Jeg tager det imidlertid for givet, at det ikke er *karakteregenskaber*, som spørgsmålet henviser til. Alle aspiranter ved og har ned gennem tiderne lært, at et rent sind og et rent hjerte, at sandhedskærlighed og at et liv i tjeneste og uselvskhed er de vigtigste forudsætninger, og hvor de mangler, hjælper intet, og ingen af de store hemmeligheder kan meddeles. I kunne her meget vel sige: Vi har også lært, at der findes de, som arbejder i de fire ætere, og som utvivlsomt udfører magiske bedrifter, selv om de ikke ejer denne væsentlige renhed og kærlige omsorg, som er blevet omtalt.

Dette er utvivlsomt sandt, men de tilhører en gruppe, der arbejder i materie, og som vi kalder sorte magikere; de er intellektuelt højt udviklede og kan motivere mental substans eller tankestof på en sådan måde, at det kan blive objektivt på det fysiske plan og frembringe deres beregnende intentioner. Der findes megen misforståelse og dyb uvidenhed angående denne gruppe. Det er måske nok så godt, for deres skæbne er forbundet med den fremtidige sjette race, og deres endeligt og afslutningen af deres aktiviteter vil indtræffe i en fjern æon, som teknisk kaldes den sjette runde. Det endelige brud eller adskillelsen mellem de såkaldte sorte og hvide kræfter, hvad angår denne specielle verdenscyklus, vil finde sted under den sjette rodraces periode i nuværende runde. Mod slutningen af den sjette rodrace og inden den syvendes fremtræden vil det virkelige Harmagedon indtræffe, hvorom så meget er berettet.

En lille cyklus, som modsvarer denne endelige strid og opsplitningen, vil vise sig under den sjette underrace, som nu er ved at blive dannet. Den verdenskrig, som vi netop har haft, og vor nuværende cyklus med separatisme og omvæltninger udgør ikke det virkelige Harmagedon. Den krig, som der berettes om i mahabharata, og den nuværende krig har rødderne og spirene til de ulykker, som de frembragte, én gang i den lave og én gang i den høje astrale verden. Selviskhed og lavt begær var de impulser, som lå bag dem begge. Den kommende store opdeling vil få sine rødder i den mentale verden og vil fuldbyrdes i den sjette underrace. I den sjette rodrace vil den samordnede trefoldighed af sind, astralisme og fysisk natur lægge frøene til en ildevarslende katastrofe, som vil frembringe en kulmination for den planetariske dualitet.

Ud over dette behøver vi ikke at gå, for den sjette rundes menneskehed vil være så helt anderledes i natur end vi, og de, som vil inddele sig i de sorte eller hvide kræfter, vil være så ulig det, som vi nu forstår ved disse ord, at vi ikke behøver at beskæftige os med dette fjerne problem.

Husk, at den virkelig sorte magiker (jeg refererer ikke her til en person med tendens til sort magi) er et væsen uden sjæl. Han er et væsen, hvori egoet – sådan som vi forstår dette udtryk i dag – ikke eksisterer. Man overser ofte og forstår eller omtaler sjældent, at de derfor ikke eksisterer i fysiske legemer. Deres verden er altid illusionens verden. De arbejder fra det lave mentalplan med begærstof og med de følsomme begærlegemer hos dem på det fysiske plan, som drives af selvbedrag, og som er fangne i den ekstreme selviskheds og selvoptagetheds lænker. Det, som den uvidende kalder en sort magiker på det fysiske plan, er kun en mand eller kvinde, der på det astrale plan er sensitiv over for eller er i kontakt med en virkelig sort magiker. Denne relation er kun mulig efter mange liv med selviskhed, lavt begær, perverteret intellektuel stræben og forkærlighed for den lave psykisme, og kan kun forekomme, når mennesket villigt lader sig holde i trældom af disse. Sådanne mænd og kvinder er kun få, og der er langt imellem dem, for ren selviskhed er i sandhed sjælden. Hvor den eksisterer, er den overordentlig magtfuld, som alle ensidigt betonedede tendenser.

Nøglen til de mere esoteriske krav gives i Trettende Regel.

»Magikeren må erkende de fire.« Han har formodentlig opbygget en god karakter. Han har opdraget sig til tjeneste. Hans stræben er sand og stabil. Han lever rent og uselvisk. Han mestrer i nogen grad meditationens betydning. Han må nu begynde at skole sig i det, der kaldes »okkult erkendelse«.

Denne regel er et højst interessant eksempel på de mange betydninger og talrige overensstemmelser, som kan formidles med få enkle ord. Det meddeles os, at han skal »erkende de fire«. *En afhandling om Kosmisk Ild*, side 935, siger:

»Det betyder helt konkret, at magikeren må være i stand til at skelne mellem de forskellige ætere, lægge mærke til hvilken farve de forskellige underplaner har, og på det grundlag sørge for, at »skyggen« bygges på en afbalanceret måde. Han »genkender« dem i den okkulte betydning, dvs. han kender deres grundtone og er opmærksom på den specielle type energi, de legemliggør. Der er ikke blevet lagt tilstrækkelig vægt på det faktum, at de 3 højere æteriske underplaner er i vibrationskontakt med det kosmisk fysiske plans 3 højere planer, og at de (med deres omkransende 4. underplan) i de okkulte bøger er blevet kaldt »de omvendte tetrakter«. Det er denne viden, som giver magikeren magt over de 3 typer planetarisk kraft og deres kombination, eller den 4. type, og dermed sætter ham i stand til at bruge den vitale energi, der vil gøre hans idé objektiv. Efterhånden som de forskellige typer kraft mødes og smelter sammen, iklæder det vibrerende astrale og mentale hylster sig en mørk og tåget sky, og solenglens idé får en mere kompakt form.«

Den åbenlyse og mest iøjnefaldende betydning er derfor erkendelsen af de fire ætere, men dette afhænger på sin side af andre betydninger og er baseret på erkendelse af andre kvaterniteter. Jeg vil gerne give et kort resumé af nogle af de forudsætninger, som er nødvendige for den hvide magiker, og af nogle af de erkendelser, som gradvis vil træde frem i hans bevidsthed.

For det første må han erkende »de fire, som udgør den ene«. Med andre ord er den første kvaternitet, som han må have indgående kendskab til, den, som han i sit inderste væsen

selv udgør:

1. Fysisk legeme, sensitiv emotionel natur, sind og sjæl.
2. Sjæl, sind, hjerne og kræfternes ydre verden.
3. Ånd, sjæl og legeme i den større helhed.

Dette forudsætter et virkeligt åndeligt stadium og derfor evne til at fungere som en sjæl. Før dette er opnået, kan han være aspirant til at udøve hvid magi, men han er endnu ikke en hvid magiker.

Før det andet må han erkende »staden, som står urokkelig«. Han må forstå betydningen af udtrykket »mennesket, en kubus«, og dette på tre måder:

1. Sig selv som menneskeligt væsen.
2. Sit medmenneske i relation til ham selv og helheden.
3. Det fjerde naturrige, menneskeriget, som han betragter som et væsen, et organiseret liv, der fungerer på det fysiske plan, beboet af sjæl og belivet af ånd.

Dette betyder, at han som menneske er modtagelig over for sin art og desuden vidende om det riges hensigt, som han tilhører. Dette kan bedst udtrykkes i nogle vidunderlige ord fra et gammelt skrift i mestrenes arkiver. Det siges at hidrøre fra tidlig atlantisk tid. Det materiale, på hvilket dette skrift er fundet, er så gammelt og skrøbeligt, at alt, selv det som mestrene kan røre ved og se, er en kopi, som er lavet efter det. Originalen opbevares i Shamballa. Det lyder således med visse udeladte ord, som det er klogest ikke at medtage:

»I kvadratets fire hjørner, de fire engleagtige ... ses. Orange er de, men indhyllet i rosenrødt lys. Inde i hver form ses den gule flamme og rundt om hver form den blå ...

Fire ord ytrer de, et for hver menneskelig race, men ikke den hellige lyd, som frembringer den syvende. To ord er døet hen, fire lyder i dag. Ét lyder i riger så høje, at mennesket ikke kan træde ind som menneske. Således lyder menneskets syv ord omkring kvadratet fra mund til mund.

På enhver af menneskets dage tager ordene form og synes forskellige. I ... vil ordene være som følger:

- »Fra norden fremsynges et ord, som betyder ...
vær ren.«
- »Fra syden bruser ordet frem: Jeg helliger og ...«
- »Fra østen, der bringer et guddommeligt lys, svinger ordet rundt om kvadratet: Elsk alt.«
- »Fra vesten kastes svaret tilbage: Jeg tjener.«

Dette er et svagt forsøg på i nutidige ord at udtrykke disse gamle atlantiske ord, som er ældre end sanskrit eller senzar og kun kendes af ganske få af det nuværende Hierarkis medlemmer. Men i tankerne om renhed, helligelse, kærlighed og tjeneste er menneskets natur og skæbne sammenfattet, og det bør huskes, at de ikke står for såkaldte åndelige kvaliteter, men for stærke okkulte kræfter, dynamiske i deres tilskyndelse og skabende i deres resultat. Dette burde alle aspiranter omhyggeligt fundere over. Som følge heraf har vi med disse fire samt den første åndelige evne fem af den hvide magikers forudsætninger.

For det tredje må den hvide magiker erkende korset i himlen, på hvilket den kosmiske Kristus er korsfæstet, og på hvilket den hvide magiker, som er en celle i den kosmiske Kristi legeme, også er korsfæstet. Teknisk og astrologisk set må han i den nuværende epoke forstå den indre betydning af tegnene Taurus (Tyren), Leo (Løven), Scorpio (Skorpionen) og Aquarius (Vandbæreren), for de er særlig stærkt virkende i denne verdenscyklus. Hvis jeg må udtrykke det symbolsk og samtidig nøjagtigt, skal han være i stand til at fremsige det resultat, som er målet for hans bestræbelse i ethvert af disse fire tegn og under enhver af disse fire mægtige kræfter. I Taurus skal han kunne sige: »Jeg søger illumination og er selv lyset«. I Leo vil han sige: »Jeg erkender mig selv som den ene. Jeg hersker gennem loven«. De ord, han ytrer i Scorpio, vil være: »Illusion kan ikke holde mig fast. Jeg er fuglen, som flyver i absolut frihed«. I Aquarius vil de udtalte ord være: »Jeg er den, som tjener, og jeg er den, som uddeler det levende vand«.

Disse okkulte forudsætninger, som jeg ganske kort har berørt, bør indgående studeres af aspiranten, og når han gør det og lever efter disse regler, vil forskellige egenskaber træde frem og udmærke ham. Det bør erindres, at alt, som jeg her har sagt, har forskellig betydning på ethvert plan og i relation til de syv bevidsthedsstadier, idet de udtrykker sig i de syv bevidsthedsområder.

Og til sidst må den aspirant, som læser disse instruktioner, have transcenderet de fire ædle sandheder, lært hvad de fire evangelier betyder, forstået meningen og formålet med de fire elementer – jord, vand, ild og luft – og esoterisk talt have gået som en frelser gennem de fire riger. Denne sidste sætning vil først blive virkelig forstået ved den fjerde indvielse. Når han har gjort dette, kan han sige: »Begær fastholder mig ikke, fri står jeg nu. Jeg begærer alt og intet. Jeg lever og dør, ofres og genopstår. Jeg kommer og går efter eget ønske. Jord ligger under mine fødder og vand bader min form. Ilden tilintetgør det, som hindrer min vej, og jeg behersker luften. Gennem alle formverdener har mine fødder vandret. Alt eksisterer nu for mig, og jeg, som er helhedens tjener, består«.

Studér disse ord og læg mærke til, hvorledes begrebet om de ideelle forudsætninger, som udgør den hvide magikers udrustning, støt er vokset.

Jeg kunne omtale mange andre kvaterniteter, men de få, jeg netop har nævnt, er tilstrækkelige til at vise nogle af de erkendelser, som aspiranten stræber imod. Den eneste, som jeg derudover vil nævne, er den, der blev refereret til som »de violette fire«, dvs. de fire typer af energi, som danner alle formers vitale eller æteriske legeme i den fysiske verden. Her har vi atter tre højere og en lavere, som altid antyder guddommens tre aspekter eller principper og den form, hvorigennem disse tre skal manifesteres. Ånd, sjæl og legeme plus det, som frembringes gennem deres vekselvirkning, udtrykker den samme idé set fra en anden vinkel. Det må altid erindres, at fra virkelighedens synsvinkel er det, vi kalder det faste fysiske legeme, som er håndgribeligt og objektivt, blot en illusion. I de gamle skrifter siges det gang på gang, at dette legeme er ikke et princip. Hvorfor er det således? Fordi det kun er en *tilsynekomst*, der er tilvejebragt ved sammensmeltning af de højere tre og

denne fjerde, og denne tilsynekomst er en fiktion eller et fantasibillede i det menneskelige sind. Jeg taler ikke i lignelser; jeg udtrykker alene kendsgerningernes natur, som langsomt er ved at nå til moden overvejelse blandt filosoffer både i øst og i vest.

I solsystemet, som er mikrokosmos' makrokosmos, og i mikrokosmos er det altid de tre højeste plan, som legemliggør principperne og frembringer den dynamiske hensigt, og som udgør det æteriske legemes fire niveauer for både Gud og menneske, når vi ser dem fra det, vi kalder energiens eller den fysiske synsvinkel. Disse fire genspejles i de fire niveauer af den æteriske opdeling af det fysiske plan, hvad angår alle formers fysiske legeme. Disse fire æteriske niveauer eller disse fire grader af vital substans udgør det, som kaldes den »sande form« af alle materielle objekter eller fænomener, og de er modtagelige for de fire højere typer af åndelig energi, som vi sædvanligvis kalder guddommelige. Denne relation mellem den prototypiske treenighed og det plan, hvorpå den sammen-smelter, og den æteriske genspejling findes i alle former i overensstemmelse med den energitype, som dominerer. I hvert af de fire naturriger findes alle fire typer, men den fjerde æteriske findes i højere grad i mineralriget end i det menneskelige, medens den højeste af de fire ætere findes i større omfang i det menneskelige end i de tre øvrige riger. Det, jeg her siger, kan let virke forvirrende for novicen, for ordene energi, dynamisk hensigt, vitalitet og æterisk substans betyder kun lidt for begynderen, men de tjener til at antyde en del af den viden, som den, der arbejder med hvid magi, skal forstå. Dette kunne jeg for eksempel illustrere ved at oplyse, at hvis han arbejder i mineralriget, det fjerde naturrige fra Guds standpunkt og det første ud fra tid og rum, så arbejder han med den fjerde kosmiske æter (buddhisk energi) og anvender æter af fjerde grad i sit eget legeme som overførende redskab og så videre i forbindelse med de øvrige tre naturriger. En af de hemmeligheder, som lykkeligvis endnu ikke er åbenbaret, har at gøre med spørgsmålet om, hvorvidt lys violet er farven for den højeste eller den laveste af de fire; endnu et stykke tid vil gå, før dette åbenbares.

Betragtningen af disse forskellige kvaterniteter, som det er nødvendigt, at den hvide magiker forstår, samt de egenskaber,

som han skal besidde, inden det tillades ham at udføre det magiske arbejde, fører til følgende spørgsmål: Findes der en grundlæggende formel eller et forslag, som kan styre den magiske virksomhed?

Dette spørgsmål er naturligvis meget almindeligt og for vagt, men så længe den menneskelige tænkeevnes formåen ikke er større, end det nu er tilfældet, vil sådanne spørgsmål uundgåeligt forekomme. Jeg kan dog give et kort svar, som giver nøglen til hele processen. Når det forstås på den rette måde, vil det styre arbejdsmetoden og tankelivet hos den, som arbejder med hvid magi. Mit svar er følgende: Kræfter frembringer nedfældning. I disse tre ord findes hele historien. De sammenfatter skaberens historie og ethvert menneskes livshistorie og de forhold, han omgives af. De forklarer alt, som er og ligger bag loven om genfødsel. Disse kræfter drives til aktivitet ved den magtfulde tanke, og derfor er aspirantens tænkeevne det første, menneskeslægtens lærere arbejder med, idet de skoler aspiranterne til at blive skabere og lærer dem at styre og kontrollere deres egen skæbne. De fremhæver det, der styrer kræfterne; de beskæftiger sig med det, der frembringer den objektive form, som kvalificeres af dem, stimuleres af dem, og som fuldfører tænkerens hensigt.

En tænker er således den væsentligste faktor, og det vil derfor stå klart for jer, efterhånden som I studerer disse ord, at det netop er det, der er ved at ske i verden af i dag. Tendensen i vor moderne civilisation er – til trods for alle dens misforståelser og fejl – at frembringe tænkere. Uddannelse, bøger og rejser i deres mange og forskellige former, videnskabens og filosofiens udsagn og den kraftige indre tilskyndelse, som vi kalder den religiøse, men som i virkeligheden er en tilskyndelse mod sandhed og dens mentale bekræftelse – alle disse faktorer har én målsætning, og den er at frembringe tænkere. I en virkelig tænker har I en begyndende skaber og (til at begynde med ubevidst, men senere bevidst) en skaber, som vil styre magtfuldt for at »udkrystallisere« eller forårsage fremkomsten af objektive former. Disse former vil enten være i overensstemmelse med den guddommelige hensigt og plan og som følge deraf fremme evolutionens forløb, eller også vil de være belivet af personlig hensigt, karakteriseret ved separatistisk,

selvsk formål, og derfor vil de udgøre en del af de kræfter, der bevirker tilbagegang, og af det materielle element. Deres art vil være den sorte magis.

Atter viser de fire sig:

1. Tænkeren.
2. Kraften.
3. Denne krafts kvalitet.
4. Nedfældningen.

Nedfældning af tankeformer

Hvad er en nedfældning? Der kunne gives mange definitioner, men iklædt ord ville de fleste af dem miste meget af deres sande betydning; en vis idé kan dog formidles i følgende sætninger:

»En nedfældning er en samling af energier ordnede i en bestemt form for at udtrykke en skabende tænkens idé og er betinget eller karakteriseret af hans tankes beskaffenhed og holdt fast i den specielle form, så længe som hans tanke forbliver dynamisk.«

Disse ord er et forsøg på at udtrykke et symbol, der findes i den samme urgamle bog eller snarere den samling af kendsgerninger, som vi tidligere henviste til i vor betragtning af Trettende Regel. Disse symboler, der dukker op fra en fjern fortid, udgør arbejdsredskaberne, så at sige, for de tænkere, som styrer menneskeslægtens og planetens evolution. Dette specielle symbol kunne beskrives som følger:

En flammende sol danner baggrunden, og i denne sols centrum kommer et øje til syne; fra dette øje udstråler nedadrettet mod højre en energistrøm i form af en lysstråle. Den stråler udad og udvider sig i en anden cirkel, og i denne cirkel findes et kors, der ligner det, som kaldes malteskorset. I korsets centrum findes et andet øje og i dette øje det hellige ord. Mel-

lem korsets arme findes svastika, derfor dannes der endnu et kors, hvis arme kommer til syne bag malteserkorset. Nederst på den side, hvor dette symbol findes, er der fire geometriske former. Nogle af dem omtales af H.P.B., som tog dem fra dette urgamle billede. De er velkendte, men anvendes sjældent af esoterikere i det skabende arbejde. De er kubussen, den femtakkede stjerne, den sekstakkede stjerne og den ottesidede diamant lagt over hinanden. De udgør derfor symbolets basis. H.P.B. omtaler også punktet, linjen og cirklen, men disse er sammen med triangelen eksoterisk tilskrevet guddommen og det manifesterede univers. Senere vil også de øvrige former blive tilskrevet Gud og menneske i eksoterisk betydning. Men dette vil først ske, når den tidløse visdoms sandheder bliver almindeligt erkendt.

Tankens love er lovene for skabelse, og hele det skabende arbejde udføres på det æteriske plan. Dette indebærer i praksis en anden formel. Skaberen af solsystemet begrænser sin opmærksomhed til det arbejde, som udføres på det, vi kalder vort systems fire højere plan. De lavere tre, som udgør det kosmisk faste fysiske plan, er så at sige nedfældninger. De er objektive, fordi rummets materie responderer på eller tiltrækkes af kraften fra de fire højere æteriske vibrationer. Disse motiveres eller drives på deres side til aktivitet af den guddommelige tankes dynamiske påvirkning. Vedrørende mennesket findes der en lignende fremgangsmåde. Så snart et menneske bliver en tænkter og kan formulere sin tanke, ønske dens manifestation og »ved erkendelse« kan aktivere de fire ætere, så er en fast fysisk manifestation uundgåelig. Med sin praniske energi, der er farvet af høje eller lave begær og besjælet af hans tankes kraft, vil han tiltrække sig præcis så meget af rummets reagerende materie, som kræves til at give hans form et legeme.

Meget af dette findes behandlet i *En afhandling om Kosmisk Ild*, og da disse instruktioner sigter på at behandle aspirantens indre udvikling, vil jeg ikke føre disse ideer videre ud over at forudsige, at inden halvtreds år vil nedfældningens sande betydning optage videnskabsmændenes opmærksomhed. De, der studerer okkultisme, vil gøre klogt i at betragte emnet med eftertanke. Det kan gøres på to måder. Der er først

og fremmest studiet af den objektive verden, i hvilken den individuelle aspirant befinder sig. Det vil være nødvendigt for ham at betragte den kendsgerning, at hans manifesterede legeme er en nedfældning, og at den er et resultat af hans stærke tanke og begær og af hans »erkendelse« af de fire ætere. Han må forstå, at den form, som han har skabt, vil bestå nøjagtig så længe, som hans tankes dynamiske kraft holder den sammen, og at den vil blive opløst, når han (okkult set) »vender sit øje bort«. Han må også betænke, at hans omgivelser er et resultat af det arbejde, som udføres af en samlet gruppe af tænkere – en gruppe, som han tilhører. Dette begreb kan spores hele vejen lige fra en familiegruppe frem til den gruppe af egoer, der nært sammenkædede danner en gruppe på det mentale plans højere plan og kan spores endnu videre til universets syv store tænkere, de syv strålers herrer. Disse syv drives på deres side til aktivitet af de tre højeste magiske arbejdere, den manifesterede treenighed. Disse tre vil til sin tid blive erkendt som modtagelige over for tanken fra den ene skaber, den umanifesterede Logos.

Ordet »erkendelse« er et af de vigtigste i det okkulte sprog og indeholder nøglen til mysteriet om væren. Det har forbindelse til karmisk aktivitet, og tidens og rummets herrer er afhængig af det. Det er svært at illustrere dette i enkle vendinger, men man kunne sige, at problemet for Gud selv består i, at han må manifestere en trefoldig erkendelse:

1. Erkendelse af fortiden, som nødvendigvis indbefatter en erkendelse af den materie i rummet, som på grund af tidligere forbindelse allerede er farvet af tanke og hensigt.
2. Erkendelse af de fire grader af liv, som – atter på grund af tidligere forbindelse – er i stand til at respondere på hans nye tænkning, hvad angår nutiden, og derfor kan udføre hans planer og samarbejde med ham. De underordner deres individuelle hensigter den ene guddommelige plan.
3. Erkendelse af den målsætning, som findes i hans sind. Dette kræver på sin side en ensrettet fokusering på målet og en fastholden af hensigten gennem det skabende arbejdes omskiftelser trods kraften fra de mange guddommelige tæ-

kere, som gennem en lignende idé blev tiltrukket.

Det er håbløst at forsøge at undgå anvendelsen af personlige pronomener, når der tales i billeder og symboler. Hvis den studerende vil huske, at et sådant forsøg med at føre kosmiske principper og begreber ned til ord i sig selv er meningsløst, og at det eneste mulige er at fremstille et billede, så vil ingen skade ske. Men billederne skifter, efterhånden som evolutionen skrider frem, og nuets billede vil senere blive bedømt som ikke meget bedre end et barns kejtede forsøg. Et nyt billede vil da blive præsenteret, som er enklere, mere harmonisk og skønnere, indtil det igen bedømmes at være utilstrækkeligt.

De samme erkendelser styrer i mindre målestok solens aktiviteter, når han fuldbyrder inkarnations- og manifestationsarbejdet på det fysiske plan. Han må på sin side erkende stoffet på de tre plan for menneskeligt udtryk, der på grund af tidligere forbindelser allerede er farvet af hans vibration; han må erkende de grupper af liv, som han har haft relation til, og som han atter skal samarbejde med. Til sidst må han under en inkarnations korte cyklus holde fast ved sin hensigt og se til, at ethvert liv fører denne hensigt frem til en mere omfattende manifestation og fuldendelse.

Menneskets arbejde følger analoge linjer, når han stræber efter at blive en skabende tænker. Hans skabende arbejde vil blive fremgangsrigt, hvis han kan erkende sin tænknings retning, således som den viser sig i hans nuværende interesser, for disse har deres rødder i fortiden. Det vil blive fremgangsrigt, hvis han kan erkende vibrationen hos den gruppe af liv, med hvis tanker hans skabende arbejde må fortsætte, for til forskel fra guddommen i solsystemet kan han ikke arbejde alene. Og hvem kan sige, om vor guddom er mere fri fra kosmisk gruppeindflydelse i de større eksistenssfærer, hvor han spiller sin rolle, end mennesket er fri for påvirkning fra sine omgivers impulser? Han må erkende det formål, for hvilket han skønnede det vist at opbygge en tankeform, og han må holde dette formål fast og usvækket gennem hele den objektive periode. Dette kalder vi målrettet opmærksomhed, og dette skabende arbejde er et af de endnu ikke erkendte mål for meditationsprocessen. Hidtil er der blevet lagt vægt på at opnå en

fokuseret opmærksomhed, og når denne er opnået, på nødvendigheden af at komme i kontakt med sjælen, den åndelige tænker. Men kommende årtier vil se fremkomsten af en teknik til skabelse. Når sjæl, sind og hjerne er forenet, og enhed er let at opnå, vil der kunne meddeles yderligere instruktioner i kunsten at skabe. Meditation er den første grundlæggende lektion, som gives, når mennesker har opnået evnen til at fungere på det mentale plan.

Under den store cyklus på genfødselsens hjul »får solenglens idé en mere kompakt form«. (*Kosmisk Ild*, s. 935.) Ethvert liv ser det indledende formål klart, og tiden er bogstaveligt en tankes varighed. Samme grundlæggende sandhed ligger bag skabelsen af alle former på det fysiske plan, det være sig en tankeform, som legemliggør et menneskes tvungende begær efter selvisk vinding, eller den tankeform, som vi kalder en gruppe eller en organisation, og som besjæles af uselvisk hensigt og legemliggør nogle disciples måde at hjælpe menneskeheden på. Samme sandhed ligger bag gruppearbejdet, idet en gruppe betragtes som en enhed. Hvis en gruppe kunne værdsætte denne kendsgernings styrke, og »erkende« dens mulighed, kunne den gennem sin hensigts målbevidste fasthed og sin fokuserede opmærksomhed på det åndelige mål udføre mirakler, når det gælder at frelse verden. Jeg appellerer her til alle, som læser disse ord om på ny at hellige sig arbejdet og erkende den mulighed, de har for at gøre en forenet anstrengelse for at blive til nytte for verden.

Det kunne være nyttigt her, hvis jeg ganske enkelt omtalte de nødvendige krav for at tilvejebringe virkeliggørelsen af en individuel åndelig hensigt eller af en gruppes åndelige hensigt. Det kan sammenfattes i tre punkter:

1. Magt.
2. Indre afstand.
3. Ingen kritik.

Enkle ord anvendes så ofte, og på grund af deres hverdagsagtige betydning går deres sande indhold og esoteriske værdi tabt.

Lad mig give jer nogle tanker angående hvert af disse tre punkter, dog tilpasset den hvide magis skabende arbejde.

Magt er i sit udtryk afhængig af to faktorer:

- a. Målbevidsthed i hensigten.
- b. Ingen hindringer.

De studerende ville blive forbavsede, hvis de kunne se deres motiver, sådan som vi vejledere på erfaringens subjektive side ser dem. Blandede motiver er det almindeligste. Rene motiver er sjældne, og hvor de foreligger, er der altid fremgang og fuldbyrdelse. Sådanne rene motiver kan være enten helt selviske og personlige eller uselviske og åndelige, men når det gælder aspirantens motiver, kan de ligge et sted midt imellem disse to yderpunkter. Således som renheden og målbevidstheden i hensigten er, således bliver styrken.

Alle mestres mester har sagt: »Hvis derfor dit øje er sundt, er hele dit legeme i lys«. Disse ord, som han udtalte, giver os et princip, der ligger til grund for alt skabende arbejde, og vi kan forbinde den idé, som han iklædte ord, med det symbol, jeg tidligere har beskrevet i denne *afhandling*. Magt, lys, vitalitet og manifestation. Sådant er den sande fremgangsmåde.

Det er derfor indlysende, hvorfor den manifesterede enhed, mennesket, anspores til at være ivrig i sin søgen og at forædle sin stræben. Når denne stræben er tilstrækkelig stærk, anspores han til at opnå evnen »til at fastholde sin tænkning vedholdende i lyset«. Når han kan gøre dette, vil han få magtfuld styrke og besidde det åbne øje, som vil tjene den iboende guddommeligheds glans. Indtil han behersker denne udviklingsproces, kan han ikke få betroet magt. Fremgangsmåden er følgende: den enkelte aspirant begynder til en vis grad at manifestere sjælens hensigt i sit liv på det fysiske plan. Han forvandler begær til stræben, og denne stræben er levende og virkelig. Han lærer lysets betydning. Når han behersker meditationens teknik (som visse skoler, der nu eksisterer, underviser i), kan han begynde at anvende magtfuld styrke, for han har nu lært at fungere som en guddommelig tænker. Han samarbejder nu med og er i kontakt med den guddommelige hensigt.

Som alle sande studerende ved, er vanskelighederne imidlertid utallige. Hindringer findes i overflod. Målbevidsthed i hensigt kan virkeliggøres i enkelte store øjeblikke, men den er ikke altid blivende. Der findes hindringer af fysisk natur, hin-

dringer, der er nedarvede, og hindringer fra omgivelser, fra karakter, fra tid og forhold, fra verdenskarma såvel som fra individuel karma. Hvad kan da gøres? Jeg har kun ét ord at sige, og det er: *hold ud*. Nederlag forhindrer aldrig fremgang. Vanskeligheder udvikler sjælsstyrke. Hemmeligheden ved fremgang er til hver en tid at stå fast og at være upersonlig.

Det andet krav er *indre afstand*. Den, der arbejder med hvid magi, må, så meget han evner, ikke identificere sig med det, han har skabt eller har forsøgt at skabe. Hemmeligheden for alle aspiranter er at højne tilskuerens og den tavse iagttagers holdning. Jeg lægger eftertryk på ordet *tavse*. Meget sandt magisk arbejde bliver til intet på grund af, at den, der arbejder og opbygger i stof, mangler evnen til at bevare tavshed. Gennem forhastet tale og alt for megen snak dræber han det, som han forsøgte at skabe – hans tankes barn er dødfødt. Alle, der arbejder i verden, burde erkende behovet for den stille indre afstand, og det arbejde, som ligger foran enhver studerende af disse instruktioner, må bestå i at opøve en ubunden holdning. Det er den mentale ubundethed, som sætter tænkeren i stand til altid at dvæle på det høje og hemmelige sted og fra dette center af fred roligt og magtfuldt at udføre det arbejde, som han har sat sig for. Han arbejder i menneskenes verden; han elsker, trøster og tjener; han retter ikke sin opmærksomhed mod sin personligheds sympatier og antipatier eller mod sine fordomme og tilbøjeligheder; han står fast som en klippe og er som en stærk hånd i mørket for alle, han kontakter. Udviklingen af en ubunden personlig holdning tillige med en ubunden åndelig indstilling vil skære alt overflødigt bort i et menneskes liv; men for alt, der skæres bort, vil der gives tusindfold tilbage på anden måde.

Der er skrevet meget angående bundethed og nødvendigheden af at udvikle ubundethed. Må jeg på grund af den nuværende situations pres bede alle studerende om at undlade at læse om og tænke over denne holdning, som noget I tracter efter, men i stedet begynde at praktisere og udøve den.

Ingen kritik er det tredje krav. Hvad skal jeg sige om dette? Hvorfor betragtes det som et så væsentligt krav? Fordi kritik (analyse og som følge deraf separatisme) er en iøjnefaldende egenskab hos de mentale typer og også hos alle koordinerede personligheder. Fordi kritik er en meget stærk faktor til at

bringe mental og emotionel substans til aktivitet og således præge hjernecellerne til at omdanne indtrykket til ord. Fordi hele personligheden i et pludseligt udbrud af kritisk tænkning kan opdnes til kraftfuld samordning, men af fejlagtig art og med katastrofalt resultat. Fordi kritik, som er en evne i den lavere tænkning, kan såre og skade, og intet menneske kan gøre fremskridt på vejen, så længe han bevidst sårer og tilføjer smerte. Fordi den hvide magis arbejde og videreførelsen af Hierarkiets hensigt møder grundlæggende hindringer i de relationer, der består mellem dets arbejdere og disciple. Under indtryk af den nuværende gunstige lejlighed er der ikke tid til kritik mellem arbejderne. Derigennem hindrer de hinanden, og de hindrer arbejdet.

Det er mig magtpåliggende i denne tid at formane alle, der læser disse instruktioner, til at se bort fra deres sympatier og antipatier og at ignorere de personlige hindringer, der uundgåeligt er til stede i dem selv og i alle, der arbejder på det fysiske plan, og som er handicappede af deres personlighed. Jeg anmoder indtrængende alle arbejdere om at huske, at den gunstige lejlighed er her nu, og at den ikke varer ved. Den vil ikke bestå evigt. Smålighederne i menneskenes uoverensstemmelser, den manglende evne til at forstå hinanden, de små fejl, som har deres rødder i personligheden, og som i virkeligheden er kortvarige, ambitionerne og illusionerne, må alt sammen forsvinde. Hvis arbejderne ville udøve indre afstand, vel vidende at loven virker, og at Guds hensigter må nå en endelig afslutning, og hvis de ville lære aldrig at kritisere i tanke eller ord, ville verdens frelse gå hurtigt fremad, og kærlighedens og illuminationens nye tidsalder ville tage sin begyndelse.

FJORTENDE REGEL

Lyden tiltager. Farens stund nærmer sig for den modige sjæl. Vandene har ikke skadet den hvide ska-ber, og intet kunne drukne eller gennembløde ham. Fare fra ild og flamme truer nu, og der ses en opadstigende røg som endnu er svag. Efter fredens cyklus lad ham atter påkalde solenglen.

Centrene og prana.
Hændernes anvendelse.
Betræde vejen.
Opvækkelsen af centrene.

FJORTENDE REGEL

Centrene og Prana

Jo mere vi i vor tanke nærmer os det fysiske plan, desto større vanskeligheder oplever magikeren, hvad enten han er sol-englen, der er optaget af manifestationens magiske arbejde eller en kyndig arbejder for planen. Dette har to årsager:

1. Det tætte fysiske stofs automatiske respons på substans; vi må stadig huske, at substans er kraft.
2. De farer, som følger af at arbejde med ild eller med universets pranaer. Det er denne sidste fare, som Fjortende Regel omhandler.

Denne regel kan tolkes på mange måder. Vi kan studere sol-englens arbejde, når den nærmer sig det tætte fysiske plan for at inkarnere og således når frem til det kritiske punkt i sit skabende arbejde, hvor det trefoldige hylster befinder sig i den fase, hvor det uundgåeligt må komme i forbindelse med materieaspektet. For at udtrykke denne sandhed i okkulte vendinger, er det den fase, hvor det bogstavelig talt opfordres til »at klæde sig og forsvinde ind i dagens lys«. Det åndelige menneske bliver nu indsvøbt i et mentalt hylster eller i et ildhylster. Han er klædt »i en fugtig tåge«; dette er en urgammel måde at antyde den store illusion på. Dette udtryk formidler ikke kun begrebet om at besidde et astralt eller vandagtigt legeme, men fremstiller også for tænkeevnen den virkning, som dette legeme må have på den skjulte solengel. Denne ser ud gennem ilden og gennem tågen og ser forvrængning, genspejling og det, som vil vildlede.

Foruden hylsteret af ild og tåge har solenglen klædt sig i et ydre væv af tæt sammenflettede kraftstrømme. Dette udgør hans æteriske eller vitale legeme, der i sin natur er et væv eller netværk af energi-nadier, som i titusindvis er sammenvævet og i visse områder i dette energilegeme danner forskellige brændpunkter af kraft, af hvilke de mest betydningsfulde er de syv centre. Der findes imidlertid mange sådanne brændpunk-

ter.

Når solenglen har klædt sig i denne klædning, er et slutstadium nået, og solild og ild ved friktion må bringes i kontakt med tre »meget gamle ild«. Disse er materiens tætte, fysiske, objektive ild eller de materielle energienheder, som vi normalt betegner med ordene »luftformigt, flydende og fast«. En meningsløs benævnelse, der kun gavner os gennem det, den lærer os om differentiering. Disse tre gamle former for ild er et aspekt af ild ved friktion.

Ved dette punkt ligger farens stund for den modige sjæl. Det er det tidspunkt, hvor sjælen må forene det æteriske legeme med det luftformige hylster, hvilket er det højeste aspekt af det tætte fysiske hylster, som er redskabet for den håndgribelige, organiske manifestation.

Vi kan også studere denne regel, således som den forstås af den indviede, som er beskæftiget med at styre kræfter, og som gennem sin tankekraft kan have skabt en tankeform. Denne tankeform har han klædt i et astral- eller begærhylster, har bevidst vitaliseret den med sin energi og søger nu at give den objektiv eksistens og udsende den for at fuldføre hans hensigt og intention. Det kritiske øjeblik i alt skabende arbejde findes altid på dette stadium. Det er det stadium, hvor den vibrerende subjektive form må tiltrække det materiale, som vil give den organiseret form på det fysiske plan. Denne kendsgerning må huskes, uanset hvad magikeren forsøger at gøre objektivt. Dette gælder såvel en organisation som en gruppe eller et samfund; det kan gælde materialiseringen af penge eller at give en idé ydre form eller legemliggøre den. Farens stund for magikeren kommer i dette slutstadium. Et punkt med skarp skelnen er nået, og magikeren må nu fortsætte med forsigtighed. Mange gode planer mislykkes det at materialisere, og årsagen ligger netop her. En plan er dybest set en idé, som er frigivet i tid og rum for at søge en form og udføre sin opgave. Mange bliver til intet, fordi deres skaber eller den skabende tænkning, hvorfra de udstråler, ikke forstår denne kritiske periode. En korrekt justering af kræfter må ske her, så hverken for megen eller for lidt energi anvendes i arbejdet. Når der frigives for megen energi gennem det vitale legeme, flammer der en ild op, når det tætte fysiske plans luftformige energi bringes i kontakt med vital æterisk energi. Således bliver den

vordende form destrueret. Når der ikke er tilstrækkelig energi eller tilstrækkelig udholdende opmærksomhed, og når magikerens tanke vakler, så bliver ideen til intet, og da er barnet dødfødt, og intet kommer i objektiv manifestation. Dette har en bogstavelig modsvarighed på det fysiske plan. Mange børn er dødfødte netop på grund af, at sol-englen vakler i sin intention og ikke er tilstrækkelig interesseret. Mange gode ideer mislykkes det ligeledes at materialisere eller give vedvarende levende eksistens »i dagens lys«, fordi der ikke var tilstrækkelig energi til at udvikle den levende flammes gnist, som altid må gløde i alle formers centrum. Faren er derfor dobbelt:

1. Faren for tilintetgørelse ved ild på grund af, at forbruget af energi er for stort, og at hensigten udtrykkes for voldsomt.
2. Faren for død på grund af mangel på vitalitet, og fordi magikerens »målrettede opmærksomhed« ikke har tilstrækkelig styrke og varighed til at bringe formen til eksistens. Den okkulte lov om, at energi følger tanke, står ved magt.

Vi kunne også studere denne regel fra aspirantens standpunkt, når han lærer at arbejde med energi og med naturkræfterne, og når han lærer det vitale legemes betydning og hensigt at kende og får evnen til at kontrollere de vitale ild eller pranaer i sit eget lille system. Til vort specielle formål synes jeg, at denne indfaldsvinkel ville være den mest anvendelige. Disse instruktioner er bestemt for dem, som afgjort er interesseret i måden til *frigørelse fra form*, og som søger at forberede sig til samarbejde med Den store hvide loge. De er ved at lære de første skridt i det magiske arbejde, og for dem er forståelsen af de ild og de energier, som de må arbejde med, af største betydning. Vi vil derfor begrænse vor opmærksomhed til denne fase af det store arbejde og hverken betragte sjælens arbejde, når den inkarnerer og manifesterer sig objektivt gennem en form, eller de indviedes arbejde, når de virker som skabende magikere under gruppeimpuls og ved en intelligent forståelse af evolutionens plan. Det er hensigten, at disse instruktioner skal være praktiske og formidle den nødvendige viden til de studerende, som kan læse mellem linjerne, og som er ved at udvikle evnen til at se den esoteriske betydning bag de ydre skjul og ekso-

teriske former.

Vi vil nu betragte pranaerne, og jeg vil her citere nogle afsnit af *Sjælens lys*, som giver en beskrivelse af disse pranaer. Vi ser i II. bog, sutra 39, at der findes fem aspekter af prana, som fungerer gennem og derfor udgør hele det æteriske eller vitale legeme.

»Prana er femfoldig i sin manifestation svarende til de fem sindstilstande, det femte princip og til de fem modifikationer af tankens princip. I solsystemet kommer prana til udtryk som de fem store energitilstande, vi kalder *plan*, bevidsthedens udtryksmiddel ... I menneskets legeme har vi følgende fem differentieringer af prana:

1. *Prana*, strækker sig fra næsen til hjertet og med speciel relation til munden og stemmen, hjertet og lungerne.
2. *Samana* strækker sig fra hjertet til solar plexus; den har med at spise og at drikke, dvs. legemets ernæring at gøre, og den har en speciel relation til maven.
3. *Apana* er den styrende fra solar plexus til fodsålerne; den har med organerne for udskillelse, for udstødelse og for fødsel, at gøre og har derfor speciel relation til forplantningsorganerne og udskillelsesorganerne.
4. *Udana* befinder sig mellem næsen og det øverste af hovedet; den har en speciel relation til hjernen, næsen og øjnene, og når den er rigtigt styret, frembringer den koordinationen af livsluftene og den korrekte håndtering af disse.
5. *Vyana* er det udtryk der anvendes for summen af al pransk energi, som den fordeler sig ligeligt gennem hele legemet. Dens redskaber er de tusinder af nadier eller nerver, som findes i legemet, og den har en ganske særlig forbindelse til blodbanerne, venerne og arterierne.«
(s. 275-276)

»Det æteriske legeme er kraft- eller vitallegemet, og det gennemtrænger enhver del af det tætte vehikel. Det er baggrunden for den sande substans i det fysiske legeme. Det fysiske legemes aktivitetsniveau vil være i overensstem-

melse med naturen af den kraft der beliver det æteriske legeme, med aktiviteten af denne kraft i det æteriske legeme og med den bevægelse eller træghed, der er i de meget betydningfulde dele af det æteriske legeme (centrene langs rygsøjlen). På samme måde, og i symbolsk forstand, vil det tætte fysiske legemes sundhed eller helhed svare til ånderåtsorganets helhed og til dette organs evne til at ilte og rense blodet.« (s. 189)

Det forklares også, at de kræfter, som opbygger det æteriske legeme eller de forskellige pranaer, som det består af, udstråler:

- a. Fra den planetariske aura. I dette tilfælde er det den planetariske prana og vedrører således primært milten og det fysiske legemes sundhed.
- b. Fra den astrale verden via det astrale legeme. Dette vil være ren kama eller begærkraft og vil primært berøre centrene under mellemgulvet.
- c. Fra det universelle sind eller manasisk kraft. Dette vil overvejende være tankekraft og vil gå til strubecentret.
- d. Fra selve egoet, hvorved især hoved- og hjertecenter stimuleres. (s. 190)

Vi læser også, at »de fleste mennesker kun modtager kraft fra de fysiske og astrale plan, men disciple modtager også kraft fra de mentale og egoiske niveauer«. Til slut læser vi:

»Det vil kunne hjælpe den studerende, hvis han erkender, at den rette beherskelse af prana indebærer erkendelsen af, at energi er summen af eksistens og af manifestation, og at de tre lavere legemer er energilegemer, som hver for sig danner et vehikel for den højere energitype, og som selv er energiformidlere. Det lavere menneskes energier er energier af det tredje aspekt, helligånds- eller brahma-aspektet. Det åndelige menneskes energi er energi af det andet aspekt, kristuskraften, eller buddhi. Målet for evolutionen i den menneskelige familie er at bringe denne kristuskraft, buddhiprincippet, til fuld manifestation på det fysiske plan, og at gøre dette ved at udnytte det lavere trefoldige hyl-

ster.« (s. 195-196)

Dette giver et generelt billede af emnet for vor betragtning og giver de grundlæggende kendsgerninger, hvorpå alle vore tanker må baseres. Det bliver derfor tydeligt, når vi studerer det ovenfor anførte, at aspiranten har tre ting at gøre:

For det første må han lære beskaffenheden at kende af de energier eller pranaer, som har bragt hans magiske skabelse, det fysiske legeme, ind i manifestation, og som holder det i en sådan tilstand, at han enten hurtigt eller langsomt kan opnå sin sjæls åndelige mål. Denne lektion indbefatter:

- a. Opnåelse af en viden om de kræfter, som er specielt stærke i hans liv, og som synes at styre hans aktiviteter. Dette vil give ham viden om, hvilke centre i hans æteriske legeme, der er vakt, og hvilke der er i bero. Dette må alle aspiranter forstå, før de virkelig kan koncentrere sig om den rigtige skoling til discipelskab.
- b. Forståelse af relationen mellem de naturkræfter, som han har tilegnet sig til eget brug, og som udgør summen af hans personlige, mentale, sansende og vitale energier – og af disse kræfter, således som de forekommer i naturens verden og styrer makrokosmos' manifestation.
- c. At lære at arbejde med disse energier på en intelligent måde for at tilvejebringe tre resultater:
 1. Et harmonisk samarbejde med sin egen solengel, således at solkraftens rytme kan præge månekræfterne.
 2. Et intelligent respons på og tilknytning til gruppen af verdenstjenere, som har påtaget sig det arbejde – ved deres tankekraft – på ethvert givet tidspunkt at styre naturkræfterne og på den måde føre hele den skabende gruppe frem ad den guddommelige hensigts linje.
 3. Frembringelsen på det fysiske plan af en personlighed, som er kvalificeret til sin skabende opgave og er egnet til de former for aktivitet, som udgår fra sindet, og som sætter ham i stand til at fremme de styrende kræfters arbejde.

For det andet at lære at leve som en sjæl og derfor leve uden at identificere sig med legemsnaturen. Dette frembringer tre ting:

- a. Evnen til at trække sig tilbage til hovedets bevidsthed og fra dette høje sted styre det personlige selvs liv.
- b. Evnen til at lade de universelle kræfter og energier, som kræves for verdensarbejdet, strømme gennem de forskellige centre i legemet. Dette må gøres bevidst og helt vidende om den kilde, hvorfra de kommer, om deres virkemåde, og om det formål, som de skal anvendes til. Det indebærer også forståelse af, hvilken kraft der er forbundet med et center. Som følge heraf indebærer det nødvendigheden af at udvikle centrene, at bringe dem i en tilstand af styrke og at harmonisere dem i en forenet rytme.
- c. Evnen til efter ønske at arbejde gennem ethvert specielt center. Dette er kun muligt, når sjælen kan dvæle som hersker på »tronen mellem øjenbrynene«, og når kundalini-ilden er, som det okkult kaldes, vækket. Denne ild må passere op langs rygsøjlen og brænde sig vej gennem det væv, som adskiller center fra center på »Magtens Gyldne Stav«.

For det tredje må han lære at studere, hvordan andre reagerer på enhver energi, som han gennem sin personlighed udtrykker, eller som det kan være hans privilegium at benytte og overføre, hvis han er en indviet og derfor bevidst arbejder med planen. Gennem et indgående studium af sin personlige »virkning« på sine medmennesker, når han lever blandt dem, og når han tænker, taler og handler, lærer han at forstå beskaffenheden af den type kraft, som flyder gennem ham. Han kan derfor nå til en forståelse af dens type, kvalitet, styrke og hastighed. Disse fire ord fortjener betragtning og belysning.

A. Den *type* af kraft, som bruges af en aspirant, antyder for ham den kilde, hvorfra den udstråler, og et studium af den vil begynde at tilkendegive den entitet, hvorfra den udgår. En viden om denne type besvarer spørgsmålet: Langs hvilken energilinje og på hvilken stråle findes denne kraft? En nøje iagttagelse af dette aspekt af arbejdet vil snart vise aspiranten:

1. på hvilket plan, han selv arbejder,
2. naturen af hans egoiske stråle og personligheds stråle. Kun den indviede af tredje grad kan konstatere sin monadiske stråle,
3. den specielle tattva, som kan være indblandet,
4. det center, gennem hvilket han kan overføre kraften.

Det er derfor åbenbart, at et studium af energityperne har praktisk betydning og tjener til, at ingen del af aspirantens natur forbliver uberørt. Tænk et øjeblik på de lektier, som det menneske kan lære, der fremlægger den energi, der for eksempel anvendes ved tale, for den indre hersker til granskning, og som – efter at have talt eller have deltaget i det daglige livs gøren og laden – stiller sig selv spørgsmålene: Hvilken type af energi var det, jeg anvendte i min tale i dag? Hvilken kraft var det, jeg anvendte i kontakt med mine medmennesker? I spørger, om jeg kan belyse dette for jer? Lad mig forsøge at gøre det og på en enkel måde fremstille det, som så ofte bedømmes til at være uforståeligt og vanskeligt. Lad den studerende spørge sig selv, om den holdning, han indtog mentalt, og om de ord, som han ved en særlig lejlighed udtalte, dikteredes af et begær efter at påtvinge sine tilhørere sin vilje. Dette at påtvinge sin vilje kan være både rigtigt og forkert. Er det rigtigt, ville det betyde, at han talte under sin åndelige viljes impuls, at hans ord ville være på linje med sjælens hensigt og intention og styret af kærlighed og ville derfor være konstruktive, hjælpsomme og helbredende. Hans holdning ville være ubunden, og han ville ikke nære ønske om at tilfangetage sin broders tanker. Men hvis hans ord dikteredes af egenvilje og af begær efter at påtvinge andre mennesker *sine* ideer for at kunne brillere i deres nærværelse eller for at tvinge dem til at være enige med ham i hans konklusioner, da ville hans metode være destruktiv, dominerende, aggressiv, argumenterende, voldsom, grov eller irritabel, alt afhængig af hans personligheds tendenser og tilbøjeligheder. Dette ville antyde den rigtige eller den forkerte anvendelse af den første stråles kraft.

Er den type af kraft, som han anvender, den anden stråles, kan han underkaste den en lignende analyse. Han vil da opda-

ge, at den er baseret på gruppekærlighed, tjeneste og medfølelse eller i modsat fald på selvisk længsel efter at være vellydt, på sentimentalitet og på hengivenhed. Hans ord vil antyde dette for ham, hvis han studerer dem indgående. Hvis han derimod anvender den tredje stråles kraft på en *personlig* måde, vil han være utroværdig i sine påstande, subtil og undvigende i sine argumenter og manipulere med relationerne til sine medmennesker, eller han vil være et nævenyttigt menneske, der blander sig i alt, aktiv engageret i at styre verden, i at styre andre menneskers liv eller i at gribe tøjlerne så fast ud fra sin egeninteresse, at han vil ofre alt og alle under arbejdet med at fremme sine egne mål. Hvis han imidlertid er en sand discipel og aspirant, vil han arbejde med planen og anvende den tredje stråles kraft for at tilvejebringe den åndelige virkeligheds kærlige hensigter. Han vil være travlt aktiv, og hans ord vil indeholde sandhed samt være til hjælp for andre, for ordene vil være ubundne og sande.

Hændernes anvendelse

Det kan være nyttigt her, hvor vi studerer anvendelsen af kraft, at give lidt information om anvendelsen af hænderne i dette arbejde. En af mestrene har sagt, at »det er kun med væbnet hånd og ved at være rede til enten at sejre eller gå under, at nutidens mystiker kan håbe på at nå sit mål«. Jeg har til hensigt at sige nogle få ord om hænderne, for der findes mere okkult belæring skjult i disse ord, end det umiddelbart synes.

I en af de gamle bøger, som er til rådighed for instruktion af disciple, står følgende:

»Den væbnede hånd er en tom hånd, og dette beskytter dens ejer fra hans fjenders anklage. Det er en hånd, som ikke er besmittet af de fire symbolske onder – guld, atrå, dolken og fristelsens finger.«

Disse ord er meget betydningsfulde, og det kunne være nyttigt

kort at studere den type af hænder og deres kvalitet, som er karakteristiske for disciple. I alle former for esoterisk undervisning spiller hænderne en stor rolle, og dette har fire årsager:

1. De er symbolet på tendensen til at erhverve.
2. De er kraftcentre.
3. De håndterer sværdet.
4. De er, når de anvendes uselviske,
 - a. instrumenter til healing,
 - b. redskaber, der kan dreje visse nøgler.

Når vi betragter dem som *symbol for tendensen til at erhverve*, må vi huske, at gennemsnitsmennesket anvender dem til at »gribe og fastholde« og til at erhverve det, som han ønsker til sig selv for at tilfredsstille sine selviske begær. For det åndelige menneskes vedkommende er hænderne også symbol på tendensen til at erhverve, men han griber kun det, som er nødvendigt for at hjælpe gruppen, og til dette formål frigiver han straks det, han erhvervede. Den indviede beholder intet for sig selv; menneskehedsens frelsere må benytte alt, som er oplagret i det guddommelige skatkammer; ikke til eget brug, men til dem, han søger at hjælpe.

Som *kraftcentre* spiller hænderne en meget betydningsfuld rolle, som kun forstås lidt. Det er en okkult kendsgerning, at en discipels hænder (så snart han har opnået den tendens til at erhverve, der er baseret på uselvisk gruppearbejde) bliver overførere af åndelig energi. »Håndspålæggelse« er ikke en tom frase og er heller ikke kun begrænset til biskopembedets funktioner for en trosretning. Den okkulte håndspålæggelse kan studeres ud fra fire aspekter:

1. *Ved healing*. I dette tilfælde kommer den kraft, som flyder gennem hænderne, fra en dobbelt kilde og via to æteriske centre, milten og hjertet.
2. *Ved stimuleringen af et specifikt center*. Den energi, som anvendes i dette tilfælde, kommer fra rygsøjlels basis og struben og må ledsages af passende ord.
3. *I arbejdet med at forbinde et menneske med hans ego*. Den

kraft, som anvendes her, modtages fra tre æteriske centre, solar plexus, hjertet og centret mellem øjenbrynene.

4. *I gruppearbejde*. Her benyttes energi, som udstråler fra egoet, via hovedcentret, strubecentret og rygsøjlels basis.

Det er derfor tydeligt, at videnskaben om hænderne er en særdeles virkelig videnskab, og disciplen må lære beskaffenheden at kende af kræfterne i de forskellige centre, hvorledes de overføres og forenes, og hvorledes de derefter ved brug af viljen føres udad gennem chakraerne i hænderne. Hænderne udfører deres arbejde enten direkte eller gennem projektion af en stadig strøm, når de blandede strømme engang er blevet tappet indirekte, eller ved manipulation. Gennem viden om loven kan en discipel ikke kun benytte den strøm, der flyder gennem centrene i hans eget legeme, men han kan også kombinere den med de planetariske eller kosmiske strømme, der findes i hans omgivelser. Dette gøres ofte ubevidst af talere, der i en vis udstrækning anvender hænderne magnetisk, og virkningerne, sådan som en clairvoyant ser dem, er ofte forbavsende. Når dette gøres bevidst, lægges en meget betydningsfuld faktor til enhver discipels udrustning.

I denne forbindelse må man huske, at dette emne er meget vanskeligt at forstå, og at visse strålekræfter bevæger sig med mindst modstand fra venstre til højre og andre fra højre til venstre. Visse centre overfører deres energier via den højre hånd og andre via den venstre. Der kræves derfor megen viden for at kunne arbejde videnskabeligt.

Jeg kan ikke her i detaljer gå ind på hændernes betydning, når de *håndterer sværdet*, men blot pege på, at sværdet står som et symbol for mange ting:

1. Det skarpe toæggede sværd er den skelneevne, som når til rødderne for disciplens væren, og som skiller det virkelige og sande fra det falske og ubestandige. Det håndteres af egoet fra det mentale plan og omtales som »sværdet af koldt blå stål«.
2. Forsagelsens sværd eller den dobbeltbladede økse, som disciplen villigt bruger mod alt, som han ser vil holde ham tilbage fra hans mål. Det anvendes først og fremmest på det fysiske plan.

3. Åndens sværd er det våben, som i disciplens hænder og for øjnene af den gruppe, han tjener, hugger de hindringer ned, som står i vejen for gruppens fremskridt. Det kan kun anvendes sikkert af dem, som har trænet deres arme til at håndtere de andre sværd, og i en indiviets hænder er det en meget stærk faktor. *Den gamle kommentar*, som der allerede er henvist til flere gange, siger:

»Stålet kræves til overførsel af ilden. Når kraften fra det indre menneske forenes med den energi, som overføres gennem håndfladernes chakraer, passerer den ned ad den skinnende klinge og blandes med kraften fra den ene, som er ALTET. Således fuldbyrdes planen.«

Og det kunne tilføjes, at således øges den enkelte enheds energi gennem den større helheds kraft.

Det siges i okkulte bøger og ligeledes i *Den hemmelige lære*, at alle indviede må være *healere*; det er derfor, at alle indviede bruger håndfladerne, når de udøver healingsarbejdet. Det er kun dem, der har ført sværdet, der tør lægge det fra sig og stå med tomme hænder opløftede i velsignelse. Kun den »væbnede hånd« kan uden risiko anvendes i arbejdet for frelse; kun de, som har »erobret himmeriget med magt«, og som okkult er kendt som de »voldsomme«, kan tage af det himmelske forråd og anvende det i healingsarbejdet. Dette bør man have i tankerne. Den sande healende kraft kan kun flyde gennem dem, som i en vis udstrækning enten direkte (på grund af, at de er indviede eller fremskredne disciple) eller indirekte (fordi de anvendes på den indre side af en adept eller fremskreden healer) er forbundet med Hierarkiet. Et menneske bør kende sin status, før han kan helbrede på rette måde. Dette gælder ikke de healere, der arbejder ubevidst, og som er stærke overførere af prana og af solkraft. De er utallige, og de udretter meget godt, selv om den energi, de overfører, til tider stimulerer på forkert måde.

Vedrørende *anvendelse af hænderne til at dreje nøgler* vil jeg blot give en antydning. Kun de hænder, der har lært »centrenes kunst«, hændernes betydning i tjeneste, håndtering af sværdet og de fire stillinger, hvori hænderne holdes i gruppe-

tjeneste, kan dreje nøglen i indvielsens dør.

Studér derfor den type af kraft, som I sædvanligvis anvender; undersøg den stråleenergi den følger og nå på denne måde frem til et sandere kendskab om jer selv og om jeres egne indre evner, og bliv ligeledes klar over, hvilke energityper I måtte mangle, og hvorledes jeres udrustning kan kompletteres.

B. Kvaliteten af den kraft, som anvendes, er nødvendigvis afhængig af den stråle, den hidrører fra. I beder mig skelne mellem ordene *type* og *kvalitet*. Jeg kan sige, at kraftens type omhandler livsaspektet, medens kvaliteten omhandler bevidsthedsaspektet, og at begge er aspekter af den entitet eller det væsen, som er legemliggørelsen af en stråle. Typen vil hovedsagelig manifestere sig gennem det, vi kunne kalde dynamisk retning og gennem evnen til at frembringe en virkning. Dette må naturligvis forenes med den rette kvalitet og dygtighed i handling. Kvaliteten antydes mere ved sin tiltrækningskraft. Den har mere af det magnetiske aspekt i sig, end typen har. De studerende kan komme frem til kvaliteten af den kraft, de anvender, ved at bemærke, hvad de tiltrækker, både hvad angår levevilkår, mennesker og menneskers reaktioner over for det, den studerende siger eller gør. I typen har viljesaspektet overvægt, i kvaliteten findes først og fremmest begæraspektet. Det er en dyb sandhed, at de livsformer, som et menneske som en magnet drager til sig, svarer til hans begær.

C. Styrken af en speciel kraft bringer os tilbage til den regel, som vi studerer, for den indbefatter den virkelige udholdenheds faktor, og vi har tidligere set, at enhver forms fungerende liv og aktivitet er afhængig af dens skabers udholdende opmærksomhed. Energi kan anvendes dynamisk eller vedvarende, og virkningerne af disse to måder at anvende den på er forskellige. Den ene anvendes hovedsagelig ved destruktivt arbejde, og dette er den dynamiske metode. Der findes for eksempel visse dynamiske magtord, som, når de anvendes af de skabende tilintetgørere, tilvejebringer tilintetgørelse af former. Aspiranter har imidlertid intet at gøre med dem. Deres vigtige arbejde består i at lære betydningen af udholdenhed og styrke. Det er bogstavelig talt en tid-udholdenhed, og *styrke* er frem for alt evnen til at tåle, til at holde ud, til at stå fast og til

at gå ufortrødent videre. Studér derfor meget omhyggeligt de dynamiske typer, den magnetiske kvalitet og den udholdende styrke i de kræfter, der udgør jeres udrustning. Når I kan håndtere kraft, enten destruktivt eller konstruktivt, selvisk eller uselvisk, på linje med den universelle plan eller med den selviske eller personlige plan, så arbejder I bevidst og ved, om I betræder højrehandsvejen eller venstrehandsvejen.

D. Hastigheden af den kraft, der anvendes, er afhængig af de tre ovennævnte faktorer. Hastighed i denne forbindelse har ingen væsentlig relation til tid, men det er svært at finde et andet ord for hastighed. Hastighed angår virkningernes verden, fordi virkningerne udstråler fra årsagernes verden. Muligvis har hastighed dybest set en relation til sandhed, for jo mere sand en impuls er og jo klarere forståelsen af den subjektive hensigt er, jo mere eksakt fremkommer automatisk den rigtige retning og kraftens påvirkning. Måske kunne hastighed mere rigtigt oversættes med ordene »rigtig retning«, for når der er rigtig retning, sand orientering, eksakt forståelse af hensigt samt erkendelse af den nødvendige krafttype, da opstår en øjeblikkelig virkning. Når sjælen har registreret den ønskede kvalitet og besidder den tidløse enes styrke og udholdenhed – den ene, som er fra begyndelsen – da indtræder processen for kraftens udtryk og relationen mellem årsag og virkning spontant og samtidigt og følger ikke efter hinanden. Dette kan næppe forstås af dem, som endnu ikke besidder det evige nu's bevidsthed. Men denne spontane og samtidige virkning er nøglen til hele det magiske arbejde, og disse fire ord – type, kvalitet, styrke og hastighed – fortæller historien om en hvid magikers arbejde. Jeg vover ikke at meddele mere, og det er mig ikke tilladt at tale tydeligere. Endnu er kun få udstyret til at være magikere, og endnu kun få (måske lykkeligvis) har alle syv centre vækket, således at de kan arbejde frit på de syv plan og med de syv typer af de syv stråleenergier.

Jeg vil pege på, at disse fire energiaspekter kan aspiranten studere i sin egen natur. På det fysiske plan er han tydeligvis den begyndende årsag, og når han arbejder med disse energier, vil de fremkalde et respons og en reaktion fra dem, som

føler deres påvirkning og tilkendegiver den virkning, energierne frembringer. Det er derfor så sandt, at vi arbejder og lever i en verden af kræfter. Vi behøver ikke noget fjernt område eller noget specielt domæne, hvor vi kan leve og lære og arbejde, for vi bor i en verden af kraft og energi; vi består selv af kraft- eller energienheder; og vi anvender kraft – bevidst eller ubevidst – i alle døgnets fireogtyve timer. Vor verden og vore specielle omstændigheders og omgivelseres verden er området for vor okkulte skoling.

Betræde vejen

Ved studiet af Fjortende Regel har vi set, at aspiranten i det magiske arbejde nu har nået det kritiske punkt for objektivitet. Han stræber efter at blive en magisk skaber og at udrette ting:

1. Nydanne sit redskab eller sin kontaktmekanisme, således at solenglen har et redskab, der er egnet til at kunne udtrykke virkeligheden. Vi bemærkede os, at dette indbefatter rigtig type, kvalitet, styrke og hastighed.
2. Opbygge de subsidiære udtryksformer i den ydre verden, gennem hvilke den iboende energi, der strømmer gennem de nydannede hylstre, kan tjene verden.

I det første tilfælde vedrører det aspiranten selv, idet han arbejder inden for sin egen periferi og således lærer at kende sig selv, at forandre sig selv og at opbygge sit formaspekt på ny. I det andet tilfælde lærer han at blive en tjener for menneskeslægten og at konstruere de udtryksformer, som vil indeholde de nye ideer, de principper, der nu bryder frem, og de nye begreber, som skal styre og komplettere vor slægts fremskridt.

Husk, at et menneske ikke er discipel – i mesterens fortolkning af ordet – såfremt han ikke er *pionér*. Et registreret respons på åndelig sandhed, en erkendt glæde ved fremadskuede idealer og en glad tilpasning til den nye tidsalders sandheder er ikke det samme som discipelskab. Hvis det var således,

ville rækken af disciple hurtigt fyldes op, men det er sørgeligt nok ikke tilfældet. Det er evnen til at nå frem til en forståelse af de næste erkendelser, som ligger foran den menneskelige tænkning, der kendetegner den aspirant, som står på tærskelen til accepteret discipelskab; det er den evne, udviklet i den hårde indre erfarings smeltedigel, til at se den umiddelbare vision og at fatte de begreber, som tanken nødvendigvis må beskæftige sig med der giver et menneske retten til at blive en anerkendt medarbejder for planen (anerkendt af de store, om ikke anerkendt af verden); det er opnåelsen af den åndelige orientering, som vedvarende fastholdes – ligegyldigt hvilke ydre forstyrrelser i det fysiske plans liv, der end måtte komme – der viser dem, som overvåger og søger efter medarbejdere, at et menneske kan blive betroet at arbejde med et lille aspekt af det arbejde, disse store har påtaget sig; det er evnen til at underordne sig og se bort fra det personlige lavere selv i opgaven med at lede verden under sjælsimpuls, som løfter et menneske ud af de stræbende mystikers rækker over til de praktiske, om end mystisk orienterede okkultister.

Det er et intenst praktisk arbejde, som vi her er engageret i; det har desuden sådanne proportioner, at det vil optage et menneskes hele opmærksomhed og tid, endog hele hans tankeliv, og vil føre ham til effektivt at udtrykke sin personligheds opgave (pålagt af karmiske begrænsninger og nedarvede tendenser) og til ufravigeligt at anvende det skabende og magiske arbejde. Discipelskab er en syntese af hårdt arbejde, intellektuel udfoldelse, vedvarende stræben og åndelig orientering samt de usædvanlige egenskaber bestående af positiv harmløshed og det åbne øje, som uhindret ser ind i virkelighedens verden.

Visse overvejelser bør foretages af disciplen, som vi – for tydelighedens skyld – vil opremse. For at blive adept vil det være nødvendigt for disciplen:

1. at udforske vejen,
2. at adlyde sjælens indre impulser,
3. ikke at tage notits af verdslige meninger,
4. at leve et liv, som er et eksempel for andre.

Disse fire krav synes ved første overfladiske gennemlæsning

meget lette at opfylde, men hvis de studeres indgående, vil det være klart, hvorfor en adept er en »sjælden blomst ud af en generation af søgende«. Lad os tage hvert af disse fire punkter op:

1. *Udforske vejen.* En af mestrene fortæller os, at en hel generation af søgende måske kun frembringer en eneste adept. Hvorfor forholder det sig sådan? Af to grunde:

For det første, den sande søgende er en forsker, der benytter sig af sin generations visdom og er det bedste produkt af sin egen tid, men er alligevel ikke tilfreds og har en indre længsel efter mere visdom. For ham synes der at være noget af større vigtighed end kundskab og mere betydningsfuldt end hans egen periodes og tids samlede erfaring. Han erkender det næste skridt og søger at tage det for at vinde noget, som kan lægges til det, der allerede er opnået af hans ligemænd. Intet tilfredsstillende ham, før han finder vejen, og intet kan stille begæret i hans væsens centrum, undtagen det, som findes i Faderens hus. Han er, hvad han er, fordi han har prøvet alle mindre veje og fundet dem utilstrækkelige, og han har underordnet sig mange vejledere, men fundet, at de var »blinde ledere af de blinde«. Han har kun den udvej at blive sin egen leder og *alene* finde sin vej hjem. I den ensomhed, som er enhver sand discipels lod, fødes den selverkendelse og selvtillid, som til sin tid vil gøre ham egnet til at blive en mester. Denne ensomhed skyldes ikke en separatistisk ånd, men er selve vejens vilkår. Aspiranter må nøje huske denne forskel.

For det andet er den sande søgende en forsker, hvis mod er af den sjældne art, som sætter ham i stand til at stå rank og lade sin egen klare tone lyde midt i verdens larm. Han er et menneske, som har et skolet øje til oven over jordens tåge og dunst at se det centrum af fred, som præsiderer over alle hændelser på jorden, og har et skolet opmærksomt øre, som (efter at have opfanget en hvisken af stilhedens røst) er afstemt med den høje vibration og af den grund ikke hører alle de små lokkende stemmer. Dette medfører atter ensomhed og frembringer den tilbageholdenhed, som alle mindre udviklede sjæle føler i nærheden af dem, som kæmper sig frem.

En paradoksal situation opstår af den kendsgerning, at disciplen formanens til at udforske vejen, og dog er der ingen, der fortæller ham om den. De, som kender vejen, må ikke tale, vel vidende at vejen konstrueres af aspiranten, ligesom edderkoppens spinder sit spind ud fra sin egen værens centrum. Således udfolder sig kun de sjæle til adepter i enhver specifik generation, som har »trådt Guds vredes vinperse alene«, eller som – med andre ord – har fuldbyrdet deres karma alene, og som på intelligent måde har påtaget sig opgaven at betrede vejen.

2. *Adlyde sjælens indre impulser.* Menneskeslægtens lærere instruerer grundigt den vordende indviede i at praktisere skelneevnen og skoler ham i den vanskelige opgave at skelne mellem:
 - a. Instinkt og intuition.
 - b. Den højere og lavere tænkning.
 - c. Begær og åndelig impuls.
 - d. Selvisk aspiration og guddommelig tilskyndelse.
 - e. Den drivkraft, som udstråler fra de lunare herrer og den solare herres udfoldelse.

Det er ikke nogen let eller smigrende opgave at udforske sig selv og at opdage, at muligvis har selv den tjeneste, vi har udført og vor længsel efter at studere og arbejde, haft en fundamental selvisk oprindelse og har hvilet på et ønske efter frigørelse eller på modvilje over for hverdagspligternes ensformighed. Den, der forsøger at adlyde impulserne fra sjælen, må opdyrke en korrekt bedømmelse af sig selv med en ærlighed, som virkelig er sjælden i vore dage. Han må sige til sig selv, »jeg skal være sand mod mit eget selv«, og han må i livets stille stunder og i sin meditation, der tilhører ham alene, ikke besmykke en eneste fejl eller undskylde sig selv på nogen som helst måde. Han må lære at bedømme sine egne ord, handlinger og motiver og at kalde tingene ved deres rette navn. Kun således kan han opøve åndelig skelneevne og lære at erkende sandhed i alle ting. Kun således kan han nå frem til virkeligheden og lære det sande selv at kende.

3. *Ikke tage notits af den verdslige videns og klogskabs*

skarpsindige meninger. Har aspiranten behov for at dyrke evnen til at vandre alene, har han behov for at udvikle evnen til at være ærlig på alle områder, så har han ligeledes behov for at styrke sit mod. Det vil være nødvendigt for ham konsekvent at gå imod verdensopinionen, endog mod denne opinions allerbedste tilkendegivelse, og dette meget ofte. Han må lære at gøre det rette, således som han ser det og har viden om det, uafhængig af, hvad verdens største og mest citerede mener. Han må stole på sig selv og på de konklusioner, han selv er nået frem til i sine øjeblikke med åndelig kontakt og i sin illumination. Det er her, at så mange aspiranter svigter. De gør *ikke* deres bedste; de magter ikke i alle detaljer at handle, således som deres indre stemme siger; de lader være med at gøre visse ting, som de tilskyndes til under deres meditation, og de magter ikke at sige de ord, som deres åndelige rådgiver, selvet, tilskynder dem til at sige. *Det er i sammenfatningen af disse ufuldbyrdede detaljer, at de store nederlag ses.*

Der findes ingen bagateller i en discipels liv, og et uudtalt ord eller en ufuldbyrdet handling kan vise sig at være den faktor, som holder et menneske tilbage fra indvielse.

4. *Leve et liv, som er et eksempel for andre.* Er det nødvendigt for mig at sige mere om dette? Det synes, som om det ikke burde være det, og alligevel er det atter her, at menneskene svigter. Hvad er dybest set gruppetjeneste? Ganske enkelt et eksemplarisk liv. Den bedste repræsentant for den tidløse visdom er det menneske, som lever disciplens liv hver dag på det sted, hvor han er; han lever ikke på det sted, hvor han mener, han burde være. Måske er den egenskab, som frembringer det største antal nederlag blandt aspiranter til adeptskab, dybest set fejhed. Mennesket magter ikke at stå sin prøve, hvor det er, fordi det finder en eller anden grund, som får det til at tro, at det burde være et andet sted. Næsten uden at erkende det, løber menneskene fra vanskeligheder, fra uharmoniske vilkår, fra steder der medfører problemer, og fra omstændigheder, der kræver handling af ædleste art, og som er bestemt til at drage det bedste frem, som findes i et menneske, såfremt han bliver på sin plads. Menneskene flygter fra sig selv og fra andre mennesker i stedet for ganske enkelt at *leve livet*.

Adepten udtaler intet ord, som kan støde, såre eller skade. Derfor måtte han lære talens betydning midt i livets larm. Han spilder ingen tid på selvmedlidenhed eller selvforsvar, for han ved, at loven har anbragt ham dér, hvor han er, og hvor han bedst kan tjene, og han har lært, at vanskeligheder altid er skabt af mennesket selv og er et resultat af hans egen mentale holdning. Hvis ønsket om at retfærdiggøre sig selv opstår, erkender han, at det er en fristelse, som må undgås. Han forstår, at ethvert ord, han har sagt, enhver handling, han har udført, ethvert blik og enhver tanke, har en god eller dårlig virkning på gruppen.

Er det derfor ikke tydeligt, hvorfor det lykkes for så få og mislykkes for så mange?

Opvækkelsen af centrene

For at tale mere teknisk og således gøre ordet *instruktion* berettiget i forbindelse med denne afhandling for aspiranter og disciple, må det nøje erindres, at aspirantens hovedopgave er at håndtere energier, både dem inde i ham selv og dem i den fysiske fænomenale og ydre manifestations verden. Dette indebærer derfor en forståelse af centrene og deres opvækkelse. Men forståelsen må komme først, og opvækkelsen følger på et langt senere tidspunkt. Denne opvækkelse forekommer i to stadier:

Først kommer det stadium, hvor de syv centre automatisk bringes til den rette rytme, vitalitet og vibrerende aktivitet ved et disciplineret liv og ved renselse af tankelivet. Dette stadium indebærer ingen fare, og det tillades ikke aspiranten at have nogen målrettet tanke i forbindelse med centrene. Med dette mener jeg, at det ikke tillades ham at koncentrere sin tanke på et eller andet af centrene, og han må heller ikke forsøge at opvække eller vitalisere dem. Han må forblive fordybet i problemet med at rense de legemer, hvori centrene befinder sig, hvilket hovedsageligt er det astrale, det æteriske og det fysiske legeme, og bestandig huske, at det endokrine system og specielt de syv vigtige kirtler er de virksomme ydre manifestationer af de syv store centre. På dette stadium arbejder aspiranten

omkring centrene og beskæftiger sig med det omgivende stof og med den levende substans, som helt omgiver dem. Dette er alt, som flertallet uden risiko kan gøre, og det er dette stadium, som størstedelen af aspiranter i verden i dag er engageret i, og som de i lang tid endnu skal forblive engageret i.

Det andet stadium er det, hvor centrene gennem det tidligere stadiums effektive virke bliver det, der esoterisk kaldes »befriede inde i fængslet«; de kan nu – under en lærers rette vejledning – underkastes bestemte metoder til opvækkelse og opladning; metoderne er forskellige alt efter aspirantens personlighedsstråle og egoiske stråle. Heraf kommer emnets vanskelighed og det umulige i at give generelle og fuldstændige regler.

Det er her interessant at bemærke, selv om det ikke har nogen tilknytning til spørgsmålet om personlig skoling, at metoden, som først består af en lang periode med renselse og senere af videnskabelig vitalisering, er den metode, som anvendes af det styrende Hierarki, som står bag verdens anliggender. Hierarkiet har til stadighed arbejdet med den opgave at rense verdensmaterien og tilvejebringe en renselse af verden i større målestok. Dette er det første stadium af arbejdet, og det blev generelt kun muligt i de seneste få århundreder, idet mennesket i større udstrækning blev et mere sandt tænkende væsen. Denne renselse foregår nu inden for alle områder af menneskelig tilværelse, for menneskeheden – eller snarere tre femtedele af den – befinder sig nu på prøvestadiets vej. Gennem velfærd og højnende bevægelser ligesom gennem store fremskridt inden for sundhedsområdet, går arbejdet fremad på det fysiske plan; gennem politiske omvæltninger, som afslører misforholdene; gennem økonomisk utilfredshed, som dybest set er en stræben efter at ændre det, som ikke er ønskeligt, for at give det enkelte menneske betingelser, der kan føre til tænkning og fra tænkning til sjælskontrol; gennem religiøs propaganda og bestræbelserne hos de mange organisationer og grupper over hele verden, som holder det op foran menneskenes sind, som jeg symbolsk ville kalde »himlens håb« (ordet »himlen« anvendes her som et symbol for fuldkommenhed og renhed), går dette stadiums arbejde stadig fremad. Det har været så fremgangsrigt, at det snavs og de urenheder, som omgiver verdenssjælen, og som hindrer menneskeheden i at finde

sit sande udtryk, nu er kendt og erkendt, og der er som følge deraf en stadig tendens til forbedring. Alt er blevet bragt op til overfladen, og resultatet synes ude af kontrol og skræmmende for dem, som kun ser overfladen. Men under overfladen strømmer renhedens og sandhedens dybe flod.

Et bevis på, at verden med godt resultat bevæger sig fremad i retning mod en ren livsmåde, og at den tilintetgør det, som hindrer dette, er, at det andet stadiums arbejde nu befinder sig i den indledende proces. Hierarkiet kan nu for første gang i verdens historie arbejde direkte med centrene i menneskehedens legeme. Af den grund har vi nu dannelsen af den nye gruppe verdensarbejdere, som i sin helhed ud over verden udgør hjertecentret og »centret mellem øjenbrynene« i menneskehedens æteriske legeme. Gennem det ene center kan det åndelige liv begynde at strømme ind og vitalisere alle centrene, og gennem det andet kan visionen ses, og de indre verdener sanses og erkendes.

Jeg vil her pege på to andre forhold for på den måde at tydeliggøre hele situationen. Der findes megen forvirring, når det gælder spørgsmålet om centrene og megen fejlagtig undervisning, som vildleder mange og forårsager en hel del misforståelse.

For det første vil jeg sige, at et arbejde, som indebærer stræben efter at opvække centrene, aldrig burde foretages, så længe aspiranten er vidende om bestemte urenheder i sit liv, eller hvis det fysiske legeme er svagt eller sygt. Det bør heller ikke udøves, når de ydre omstændigheders pres er således, at der ikke findes plads eller mulighed for ro og uafbrudt arbejde. For det øjeblikkelige og fokuserede arbejde på centrene er det væsentligt, at der findes mulighed for timer i tilbagetrækthed og uden forstyrrende afbrydelser. Dette kan jeg ikke betone stærkt nok, og jeg gør det for at vise den ivrige studerende, at der under denne periode af vor historie kun findes få mennesker, hvis liv tillader denne afsondrethed. Dette er imidlertid en meget fordelagtig omstændighed, som ikke skal beklages. Kun én aspirant ud af tusinde befinder sig på det stadium, hvor han burde begynde at arbejde med energien i sine centre, og måske er selv denne vurdering for optimistisk. Det er langt bedre, at aspiranten tjener, elsker, arbejder og disciplinerer sig selv og lader sine centre udvikles lang-

sommere og derfor mere sikkert. De vil uundgåeligt udvikle sig, og jo langsommere og sikrere metoden er (i det store flertals tilfælde) desto hurtigere er den. For tidlig udfoldelse medfører tab af megen tid og fører ofte spirerne med sig til langvarige vanskeligheder.

Overstimulering af hjernecellerne er nødvendigvis et af de resultater, der viser sig ved en gennem viljen udvirket sammensmeltning af de ild, som cirkulerer i det menneskelige legeme. En sådan stimulering kan frembringe sindssyge og et sammenbrud i hjernens cellestruktur, og en overaktivitet af celledivet kan ligeledes bevirke en indre friktion mellem cellerne, hvilket kan resultere i hjernesvulster og bylder. Dette kan ikke gentages ofte nok.

Det bagved liggende mål i alt laya yoga-arbejde (eller i arbejdet med centrene) er baseret på den kendsgerning, at energien i de celler, som udgør legemet eller stofaspektet (i *Den hemmelige lære* og *En afhandling om Kosmisk Ild* benævnt som »ild ved friktion«), skal sammensmeltes med bevidsthedens ild. Denne sidste er energien – nærværende i stoffet, men alligevel anderledes end selve stoffets ild – som ligger bag hele nervesystemet og af den grund frembringer sensitivitet og bevidsthed. Den er årsagen til respons på kontakt og giver evnen til at registrere, optage og bevare impression, som I ved. Denne ild kaldes teknisk for »solild«, og når den smelter sammen med stoffets ild og med det højeste guddommelige aspekts »elektriske ild«, da opnår mennesket sin mest fuldstændige manifestation, og det store arbejde er fuldført. Men det er en meget farlig proces, når den fremkaldes, før mekanismen er rede til den.

Denne trefoldige sammensmeltning kan kun foretages med sikkerhed af det højt organiserede og afrundede menneske, og af et menneske, som har opnået evnen til at fokusere sin opmærksomhed i hovedet og fra dette høje punkt kan styre hele fusionsprocessen. Det indbefatter evnen til bogstavelig talt at trække bevidstheden ind i det æteriske legeme, men dog samtidig – og fuldt bevidst – bibeholde et kontaktpunkt i hovedet og fra dette punkt styre automaten, det fysiske legeme. Det forudsætter, skal det falde heldigt ud, bestemte æteriske forhold i legemet. Et af disse er forbrændingsprocessen eller til-

intetgørelsen (helt eller delvis) af enhver hindring langs rygsøjlen, som kunne forhindre den frie opstigning af ilden fra rygsøjle's basis, kundalini-ilden, hvilken ligger uvirksom, latent og potentiel i det nederste center. Dette er »den sovende slange, som skal stige op og rulle sig ud«.

Ethvert center i rygsøjlen ligger adskilt fra det, som ligger oven over og nedenunder ved et sammenflettet beskyttende væv, som består af en speciel blanding af æterisk og luftformig substans. Dette væv skal brændes bort og opløses, før legemets ild kan få frit spillerum. Et fuldstændigt netværk af nadier og centre ligger til grund for og udgør den subtile modsvarighed af nervesystemet og det endokrine system. En lille smule eftertanke vil derfor påvise nødvendigheden af overordentlig forsigtighed, for der vil tydeligvis være en direkte virkning på det ydre redskab, og dette vil på sin side afgjort påvirke det, psykologerne kalder »adfærd«. Der er fire af disse sammenflettede cirkelrunde »væv«, som ligger mellem de fem centre, der findes langs rygsøjlen, på følgende måde: 0/0/0/0/0, og tre findes i hovedet. Disse tre deler hovedet i to dele og danner en serie kors, som følgende:

Dette ligner meget korset på Storbritanniens flag – Union Jack – som altid har haft en esoterisk betydning for ~~de~~ studerende, og antyder et punkt i slægtens evolution. Dette kors i hovedet adskiller ajnacentret (centret mellem øjenbrynene) fra hovedcentret, for det ligger bag dette center i panden, og samtidig danner det et beskyttende skjold mellem ajna- og strube-centret.

Disse æteriske væv er i virkeligheden skiver, som roterer eller drejer sig med bestemte hastigheder, der varierer for de forskellige centre i henhold til evolutionspunktet for systemet af centre. Først når disse væv brændes bort af den opadstigende og nedadstigende ild, kan de sande centre virkelig ses. Mange clairvoyante forveksler centrene med deres beskyttende modsvarigheder, for de sidste har deres egen udstråling og eget lys.

Efterhånden som livet opnår en stadig højere vibration gennem renselse og disciplin, forårsager sjælens ild, som bogstaveligt er *tankens ild*, at også centrene øger deres vibration, og denne tiltagende aktivitet opretter en kontakt med de beskyt-

tende »væv« eller skiver af prana-energi, der findes på begge sider af centrene. Gennem dette vekselspil slides de således gradvis bort, så de med tiden bliver perforerede, hvis jeg kan bruge et så utilstrækkeligt udtryk. Mange aspiranter føler sig overbevist om, at de har vakt kundalini-ilden ved rygsøjlen basis og derfor gør hurtige fremskridt, men egentlig er alt, hvad de har opnået, at brænde eller »gennembryde« vævet ved et af punkterne op langs rygsøjlen. En brændende følelse eller smerte i en eller anden del af rygsøjlen skyldes i de fleste tilfælde – når den ikke har fysiologiske årsager – at et af vævene på grund af aktiviteten af de centre, som er forbundet med dem, er blevet gennembrudt. Dette hænder meget ofte hos kvinder i forbindelse med solar plexus centret og hos mænd i forbindelse med sakralcentret. Begge disse centre er – som et resultat af evolutionær udvikling – overordentlig aktive og højt organiserede, for de er udtryk for den fysiske skabende natur og for det emotionelle legeme. En brændende følelse eller smerte i ryggen antyder derfor som regel en uønsket aktivitet i et center. En sådan aktivitet har destruktive virkninger på det beskyttende apparat og er ikke noget virkeligt tegn på åndelig udfoldelse og fremskridt. Det kunne antyde det sidstnævnte, men man må huske, at hvor der foreligger virkelig åndelig vækst, er smerte og fare i denne forbindelse praktisk taget udelukket.

Der har forekommet megen løs snak om opvækkelsen af kundalini-ilden og mange misforståelser om dette emne. Jeg kan forsikre jer, at den er meget svær at vække, og det kan kun ske gennem viljen og intensiv mental fokusering og koncentreret opmærksomhed af mennesket, som har indtaget sin plads på bevidsthedens trone i hovedet. Frimurertraditionen har tydeligt bevaret denne lære i sit smukke ritual for oprejsningen af den store mestermurer. Først når der foreligger en forenet bestræbelse af femfoldig art og først efter gentagne nederlag, flyder det livgivende liv gennem hele legemet og bringer det sande menneske til live.

Det andet punkt, som jeg vil berøre, er, at hele dette dybt esoteriske arbejde kun må foregå under den erfarne lærers vejledning. Som en forslidt floskel fortælles det aspiranten, at »når disciplen er rede, kommer mesteren«. Aspiranten slår sig da bekvemt til ro og venter eller fokuserer sin opmærksomhed

i et forsøg på at tiltrække en mesters opmærksomhed, idet han tydeligvis opfatter sig selv som rede eller god nok. Med mellemrum giver han naturligvis sig selv et åndeligt puf og udfører forceret arbejdet med disciplinering og renselse. Men en stadig og vedvarende målbevidst bestræbelse fra aspirantens side er i sandhed sjælden.

Det er dog sandt, at mesteren viser sig i det rette øjeblik, men det rette øjeblik er afhængig af visse *selvfremkaldte* betingelser. Når renselsesprocessen er blevet en livslang vane, når aspiranten efter ønske kan koncentrere sin bevidsthed i hovedet, når lyset i hovedet stråler frem, og når centrene er aktive, da vil mesteren tage mennesket i hånden. I mellemtiden kan han få en vision af mesteren, eller han kan se en tankeform af mesteren. Han kan få meget virkelig godt samt inspiration fra kontakten med den reflekterede virkelighed, men det er ikke mesteren, og det antyder *ikke* det accepterede discipelskabs stadium. Gennem sjælens lys fås kundskab om sjælen. Søg derfor din egen sjæls lys og vid, at sjælen er din vejleder. Når sjælkontakt er oprettet, vil din egen sjæl – så at sige – introducere dig for din mester. Med al skyldig respekt vil jeg dog tilføje, at mesteren venter ikke med spændt forventning på at gøre dit bekendtskab. I sjælenes verden er din og hans sjæl forbundne og oplever absolut enhed. Men i verdenen for menneskelige anliggender og under det store arbejdes gang bør det erindres, at når en mester optager en aspirant i sin gruppe af disciple, så er denne aspirant i lang tid en fare og ofte en hindring. De studerende overvurderer meget ofte sig selv, selv når de tilbageviser en sådan tanke; subjektivt synes de virkelig godt om sig selv og er hyppigt forvirrede over, at de store ikke giver dem noget tegn eller antyder deres overvågende omsorg. Det vil de store ikke, og de behøver heller ikke at gøre det, før aspiranten til fulde har anvendt den viden, som han har erhvervet hos mindre lærere og fra bøger og trykte skrifter i verden. De studerende må udføre den øjeblikkelige pligt og forberede deres mekanisme til tjeneste i verden, og bør afstå fra at spille tid på at søge efter en mester; de bør opnå mesterskab inden for områder, hvor de nu lider nederlag, og i et liv med tjeneste og kamp kan de da nå frem til et punkt af så fuldstændig selvforglemmelse, at mesteren finder, at der ingen hindring er for at nærme sig dem.

Af det ovenfor sagte vil det derfor tydeligt fremgå, at jeg ikke kan give specifikke instruktioner med hensyn til opvækelse af centrene og forbrændingen af det æteriske væv, som vil resultere i frigørelse af energi. En sådan information er for risikabel og for lokkende til at kunne lægges i hænderne på almenheden, som drives af længsel efter noget nyt og savner den rette ligevægt og den nødvendige mentale udvikling. Imidlertid er den tid kommet, hvor den kendsgerning, at der findes et energilegeme, som ligger til grund for nervesystemet, må erkendes af verden i almindelighed, hvor de syv centres natur, deres struktur og lokalisering bør forstås teknisk, og hvor lovene for deres udvikling bør blive almindelig kendt. Men mere om dette kan der endnu ikke formidles uden risiko. Denne videnskab om centrene er alt for indviklet til, at den kan være til almindelig nytte. Den undervisning, der skal gives i hvert enkelt tilfælde, og de metoder, der skal anvendes, er afhængige af for mange faktorer til, at en generel regel og instruktion kan gives. Strålen og typen, kønnet og udviklings-trinet må betragtes tillige med centrenes *balance*. Med dette mener jeg en betragtning, hvad angår en overudvikling i ét tilfælde eller underudvikling i et andet, og om kraften er fremherskende under eller over mellemgulvet, eller om størstedelen af energi er koncentreret i solar plexus, det centrale udvekslingssted. Kvaliteten og glansen af lyset i hovedet må studeres, for det antyder graden af sjælskontrol og vehiklernes relative renhed; der må tages nøje hensyn til de forskellige æteriske »væv« ligesom til vævets og centrets vibrationshastighed. Der må etableres en synkronisering, hvilket er meget svært at tilvejebringe. Dette er kun nogle få af de punkter, som læreren må være opmærksom på, og det er derfor tydeligt, at kun en lærer, som har opnået et syn for syntese, og som kan se et menneske som en »helhed« eller, som han virkelig er, kan give disse instruktioner, som vil vende centrenes gamle rytme om og uden smerte og fare tilintetgøre de beskyttende hylstre og løfte kundalini-ilden fra rygsøjlels basis til udgangen i hovedet.

Eleven finder en sådan lærer, når han har ført sin livsopgave fremad under sin sjæls styring, når han har forstået teorien i videnskaben om centrene og har behersket og kontrolleret den astrale natur og dens modsvarende center, solar plexus.

Den vægt, som kristendommen har lagt på kristusprincippets store indflydelse, har lagt en sikker grund for det arbejde, som skal udføres. Denne sandhed bestyrkes på en forunderlig måde ved et studium af tallet »otte« i forbindelse med centrene. Dette tal, har vi fået at vide, er Kristi tal. Der findes otte centre, hvis milten medregnes, og de er alle multipla af otte med undtagelse af centret ved rygsøjlels basis, som har fire blade, halvdelen af otte. I vore dage og i den angelsaksiske skrivemåde er tallet otte det grundlæggende symbol for alle centrene, for bladene er virkelig formet som ottetaller lagt oven på hinanden. Ordet blad er rent billedligt, og et center er formet efter dette mønster. Først en cirkel, 0; derefter to cirkler, som berører hinanden og derfor danner 8. Efterhånden som blade- ne øges i antal, vokser ganske enkelt antallet af disse dobbelt- cirkler lagt oven på hinanden i forskellige vinkler, indtil vi kommer frem til den tusindbladede lotus i hovedet.

I sidste instans har disse centre to funktioner. De viser gud- dommens formopbyggende aspekt og bringer ved deres aktivi- tet den ydre form til manifestation; mod slutningen af den evolutionære cyklus – både i makrokosmos og i mikrokosmos – bringer de sjælskraft og liv til udtryk og frembringer inkar- nationen af en fuldkommen åbenbaret Guds søn med alle de kræfter og kundskaber, som guddommelighed indebærer.

FEMTENDE REGEL

Ildene nærmer sig skyggen, men brænder den dog ikke. Ildhylstret er fuldendt. Lad magikeren fremsige ord, der blander ild og vand.

Den esoteriske sans.
Negation af den store illusion.
En opfordring til tjeneste.
Den nye tidsalders grupper og deres skoling.

FEMTENDE REGEL

Den esoteriske sans

Vi skal nu gennemgå den sidste regel for magi. Når vi tager et overblik over denne lange række af instruktioner, er der visse grundlæggende områder i undervisningen, som træder frem med særlig klarhed og sætter mindre vigtige instruktioner i skyggen. De studerende gør klogt i at huske, at ved læsningen af enhver grundlæggende lærebog (og denne skal betragtes som en sådan) bør en ganske bestemt fremgangsmåde følges. Den studerende bør som det første gennemlæse lærebogen som en helhed for at opfatte dens fremtrædende punkter og hovedlinjerne i undervisningen samt de tre eller fire grundbegreber, hvorpå hele dens struktur er baseret. Når han har forstået disse, kan han begynde at gennemgå og fremdrage de mindre vigtige punkter, idet de tjener til at belyse og klargøre hovedpunkterne. Derefter kan han have gavn af at studere detaljerne. Det vil derfor være i de studerendes interesse at repetere disse instruktioner og fremdrage de vigtige punkter; de kan så fortsætte med at komplettere med de sekundære instruktioner og til sidst ordne de detaljerede data under de forskellige hovedpunkter, som er fremkommet. Når dette er gjort, vil det udgøre en sammenfatning af bogen, og den viden, den indeholder, vil præge sig ind i den studerendes hukommelse.

En af de vigtigste lærdomme, som helt tydeligt træder frem i alle instruktioner af sand esoterisk karakter, vedrører *holdningen* hos den, der studerer det okkulte. Det forventes, at han behandler tingene subjektivt og esoterisk, og at han agter at være en discipel, der arbejder med hvid magi. Som sådan må han påtage sig og vedvarende fastholde rollen som iagttager, ubundet af sin mekanisme for iagttagelse og kontakt; han må i sit inderste væsen erkende sig selv som en åndelig entitet, anderledes i natur, målsætninger og arbejdsmetoder end de leger, som han anser for klogt at tage i besiddelse og benytte midlertidigt. Han må erkende sin enhed og sine kontaktlinjer med alle lignende arbejdere og således nå frem til en bevidst

viden om sin position i det åndelige Hierarki. Så megen fejl-
agtig information er blevet udbredt, og så stærk vægt er på
uhensigtsmæssig måde blevet lagt på status og position i det
såkaldte Hierarki af sjæle, at sunde og afbalancerede disciple
nu søger at vende deres tanker andetsteds hen og at eliminere
alle tanker vedrørende rang og aktivitetsområder. Det er mu-
ligt, idet pendulet svinger, at svinge med for langt i modsat
retning og at undervurdere disse aktivitetsstadier. Misforstå
mig dog ikke; jeg foreslår ikke, at der gøres forsøg på at pla-
cere mennesker på udviklingsstigen og afgøre, på hvilket trin
de står. Dette har man tidligere gjort på den mest uheldige må-
de uden respekt for emnet i en sådan grad, at hele spørgsmålet
er kommet i miskredit i offentlighedens tanker. Betragtes dis-
se stadier på en sund måde som det, de er – tilstande af udvi-
det bevidsthed og grader af ansvar – da vil faren for personlig-
hedsreaktion over for begreberne »accepteret discipel, indviet,
adept, mester« være meget lille, og mange vanskeligheder vil
forsvinde. Husk, at den individuelle status altid holdes strengt
for sig selv, og at evolutionspunktet (som måske virkelig er-
kendes at ligge højere end gennemsnitsmenneskets) altid viser
sig som et liv i aktiv uselvisk tjeneste og som manifestation af
en illumineret vision, der ligger forud for den nuværende
menneskelige opfattelse.

I arbejdet med at samle vor tids nye gruppe af verdensar-
bejdere må der udvises virkelig forsigtighed. Enhver, der ar-
bejder, er ansvarlig over for sig selv og sin tjeneste, men ikke
over for nogen anden. Det er klogt at afveje og vurdere den
evolutionære status ikke ud fra fremsatte påstande, men ud fra
det arbejde, der er fuldført, og ud fra den kærlighed og vis-
dom, der er udvist. Bedømmelsen bør baseres på en bevist
viden om planen, som den udarbejdes i en klog formulering af
det næste skridt for menneskeheden, på en *manifesteret eso-
terisk sans* og på en indflydelse eller en aura-kraft, som er
vidtrækkende, konstruktiv og altomfattende.

I beder mig mere klart definere, hvad jeg mener med orde-
ne »esoterisk sans«. Jeg mener hovedsagelig evnen til at leve
og fungere subjektivt, at besidde en konstant indre kontakt
med sjælen og den verden, hvori den findes; dette må virkelig-
gøres subjektivt gennem aktivt demonstreret kærlighed, gen-
nem en stadig udstrømmende visdom, og gennem evnen til at

indbefatte og identificere sig med alt, som ånder og føler, hvilket er den fremtrædende karakteregenskab for alle sandt fungerende Guds sønner. Jeg mener derfor en indre mental holdning, som kan orientere sig ved brug af viljen i enhver retning. Den kan styre og kontrollere den emotionelle sensitivitet, ikke alene i disciplen selv, men i alle, som han kommer i berøring med. Gennem styrken i hans stille tanke kan han bringe lys og fred til alle. Gennem denne mentale kraft kan han stille ind på verdenstænkningen og på ideernes rige og kan skelne mellem og udvælge de mentale kræfter og de begreber, som gør det muligt for ham – som en arbejder for planen – at påvirke sine omgivelser. Han kan iklæde de nye idealer det tankestof, som vil sætte dem i stand til lettere at blive erkendt i den almindelige hverdags tænkning og liv. Denne mentale holdning vil også gøre det muligt for disciplen at orientere sig mod sjælenes verden og på dette høje sted af inspiration og af lys opdage sine medarbejdere, kommunikere med dem og – i forening med dem – arbejde for virkeliggørelsen af guddommelige intentioner.

På nuværende tidspunkt i verdenshistorien er det denne esoteriske sans, som aspiranten mest af alt har behov for. Indtil aspiranten til en vis grad har forstået den og kan anvende den, kan han ikke blive en del af den nye gruppe. Han kan heller ikke arbejde som en hvid magiker, og disse instruktioner vil for ham forblive teoretiske og hovedsagelig intellektuelle i stedet for at være praktiske og effektive.

For at opøve denne indre esoteriske sans kræves der meditation, dvs. kontinuerlig meditation under de tidlige udviklingsstadier. Men efterhånden som tiden går, og mennesket vokser åndeligt, vil denne daglige meditation uvilkårligt vige for en fast åndelig orientering, og da vil meditation, i den betydning som den nu forstås og kræves, ikke længere være nødvendig. Den indre afstand mellem et menneske og de former, han anvender, vil blive så fuldstændig, at han altid vil leve på »iagttagerens plads«, og vil fra dette punkt og med denne holdning styre tænkeevnens, emotionernes og de energiers aktiviteter, som gør fysisk udtryk muligt og nyttigt.

Det første stadium i denne udvikling og optræning af den esoteriske sans består i at opretholde en holdning med konstant ubunden iagttagelse.

Den nye gruppe af verdensarbejdere kunne som en skolet gruppe af organiserede iagttagere meget vel betragtes i dens ydre rækker. Jeg vil opdele gruppen i tre afdelinger, og det gør jeg, for at aspiranter og disciple over hele verden kan blive vejledt, så de kan erkende, hvor de personligt står, og oprigtigt og sandt kan begynde at arbejde intelligent. De får således hjælp til at placere sig selv.

Først er der de *organiserede iagttagere*. Disse aspiranter lærer at udføre to ting. De lærer at praktisere den indre afstand, som gør det muligt for dem at leve som sjæle i det daglige praktiske livs verden og at forstå den virkelige betydning af ordene: at arbejde uden binding. De udgør også dem, der studerer verdens anliggender inden for en af de syv afdelinger, som jeg tidligere omtalte, da jeg henledte verdens opmærksomhed på den nye gruppe. De studerer tidens tegn. De forsker i historiens store drama for at opdage hovedlinjerne og derefter fremstille det, de ser og forstår, for den almindelige akademiske verden og for menneskehedens tænkere.

Gennem hele menneskehedens historie løber en trefoldig tråd, og i disse sammenflettede trådes samspil findes evolutionens historie. Den ene tråd leder menneskets tanker, når han beskæftiger sig med udviklingen af formaspektet, med race-mæssige tendenser, og den viser, hvor ufravigelig racernes, landenes, faunaens og floraens former i vort planetariske liv har holdt trit med de langsomt fremkommende gudesønners behov. Den anden tråd fører os til en forståelse af bevidsthedens vækst og peger på opvågningen fra det instinktive stadium til det intellektuelle bevidsthedsstadium og videre til den intuitive indre oplysning, som er det nuværende mål for bevidsthed.

Den tredje tråd vedrører selve planen, og her træder vi ind i området for det virkelig ukendte. Hvad planen er, og hvad målet er, er endnu helt ufatteligt for alle undtagen for den højeste adept og den mest ophøjede af gudesønnerne. Ikke før den illuminerede tænkeevne og evnen til intuitivt respons er udviklet i menneskeheden, er det muligt for os at fatte de grundlæggende begreber, som findes i selve Guds sind. Ikke før det højeste punkt på indvielsens bjerg er besteget, er det muligt at skue det forjættede land, som det er. Indtil begræns-

ningerne – de nødvendige begrænsninger – i de tre verdener er overvundet, og mennesket kan fungere som en fri sjæl i det åndelige rige, må det, som ligger hinsides dette rige, forblive skjult for mennesket, på samme måde som menneskets tilstand for væren og bevidsthed forbliver en lukket bog for dyret. Dette er en gavnlig og nødvendig lærdom, som alle disciple burde forstå.

Men de, der iagttager tider og perioder, kan gøre hurtige fremskridt i deres intuitive vækst, hvis de er udholdende i deres meditation, skoler deres intellekt og altid bestræber sig på at tænke universelt. De må betragte det historiske tilbageblik som en del af den forberedelse, der indvarsler fremtiden. De må være fortrøstningsfulde, idet de forstår den kendsgerning, at sjælenes rige langsomt er ved at blive et fænomen på det fysiske plan (er det paradoksalt?), og at det med tiden vil blive erkendt og af videnskabsmænd blive anset som et naturrige i løbet af de næste to hundrede år. Disse »organiserede iagttagere« danner den ydre kreds af den nye gruppe, og deres grundtone er syntese, eliminering af det uvæsentlige og organisering af menneskelig viden. De arbejder inden for den menneskelige bevidstheds mange områder og kendetegnes ved en ikke-sekterisk ånd og ved en evne til at beskæftige sig med de fundamentale behov samt til at binde forskellige områder af menneskets forskning sammen til et organiseret og forenet hele.

Den anden gruppe inden for den nye gruppe af verdensarbejdere er de *telepatiske kommunikatorer*. De er langt færre i antal og kendetegnes ved deres relativt nære forbindelse med hinanden. De er først og fremmest en sammenkædende eller en brobyggende gruppe. De hentes fra de organiserede iagttageres mere eksoteriske kreds, men har et større tjenesteområde, end disse har, for de arbejder på en mere esoterisk måde. De har kontakt med hinanden og med de organiserede iagttagere, og de har desuden kontakt med den gruppe af mænd og kvinder, som står i selve centret eller hjertet af verdensgruppen. Deres arbejde er trefoldigt og meget vanskeligt. De må bestandig dyrke den ubundethed, som karakteriserer den sjæl, der erkender sig selv. De modtager til stadighed den kundskab og information, der indsamles af de organiserede iagttagere, tilpasser den verdens nød og udbreder læren. De arbejder ef-

fektivt, men altid bag scenen, og selv om de er kendt i verden på dette tidlige stadium af den nye gruppes arbejde og derfor opfattes som lærere, forfattere og arbejdere, så vil de senere trække sig mere og mere tilbage og arbejde gennem den ydre kreds. De vil inspirere dem i den ydre kreds og vil lidt efter lidt lægge et større ansvar på deres skuldre; de vil fremme væksten af telepatisk vekselvirkning i verden og således væve de strenge, som til sidst vil bygge bro over den kløft, der nu findes mellem det sete og det usete. På den måde gør de den nye verdens fremkomst mulig – en verden, hvori døden, således som vi kender den, ikke mere findes, og hvori en skolet almindelig bevidsthedskontinuitet er oprettet. Det er derfor, at der er lagt vægt på en skoling i telepatisk sensitivitet for medlemmerne af denne gruppe inden for den nye gruppe. Medlemmerne, der arbejder i denne anden kreds, undervises i at udvikle sensitivitet i tre retninger: over for tanker fra mennesker i fysisk inkarnation; over for tanker fra dem, som er gået over, og som stadig er i mentale legemer; for det tredje over for den gruppe af åndelige væsener, som står som vogtere for den evolutionære proces, og gennem hvis hænder det udviklende livs tre tråde til stadighed passerer.

Deres opgave er overordentlig vanskelig, langt mere vanskelig end den første gruppes og til og med vanskeligere end den sidste gruppes, for de savner endnu visse evner og den nødvendige erfaring. Deres bevidsthedscenter er intuitionen og ikke det synteseskabende intellekt, og deres bevidsthedstilstand er vidtspændende og omfattende. De lider derfor mere end flertallet, og der findes kun få, som ikke på dette stadium er for bekymrede for deres eget velbefindende og for modtagelige for vibrationer, der udstråler fra formaspektet i alle tre verdener. Deres indre afstand er endnu ikke fuldstændig. De *bygger bro* og bærer derfor på utallige problemer og reagerer på verdens smerte. De ser, hvis jeg må udtrykke det sådan, for meget, for de har endnu ikke nået det privilegium klart at kunne se det mål, som ligger to hundrede år forude. De føler det nuværende behov. De er modtagelige for den nye bølge af åndelig kraft, som strømmer ind. De bærer vægten af menneskeheden på deres skuldre, og fordi de til en vis grad er koordinerede, lever de i alle tre verdener på samme tid, hvilket kun

få kan gøre. De er vidende om de nuværende muligheds tvingende karakter og også om de manges apati, og af disse grunde arbejder de under et frygteligt pres.

Den tredje og inderste gruppe består af medlemmer af selve Hierarkiet. Det er for mig underordnet, om disse frigjorte sjæle opfattes som menneskehedens ældre brødre, som visdommens mestre, som skyen af vidner, som Kristus og hans kirke, som overmennesker eller som grupper med benævnelser, som menneskeheden med dens nedarvede tendenser eller traditioner måtte vælge at benytte. De selv bekymrer sig endnu mindre om det. De smålige diskussioner angående deres personligheder, navne eller status spiller ingen som helst rolle. Men de er planetens intelligente kræfter; på grund af deres udvidede bevidsthed udtrykker de Guds tanke; de legemliggør det intelligente princip, som er uforanderligt, og gennem dem strømmer den energi, som vi i mangel af bedre forståelse kalder Guds vilje. De ved langt mere om planen, end de to ydre kredse i den nye gruppe af verdensarbejdere gør, for de ser klart og præcist, hvad det næste skridt er, som den planetariske evolution vil lede menneskeheden til at tage i de næste to hundrede år. De beskæftiger sig ikke med nytteløse spekulationer om det yderste mål ved slutningen af en verdensalders. Dette forbløffer jer måske i betragtning af de ikke-indviedes mange spekulationer. Men således forholder det sig. De ved, at der findes en tid og en periode for alt, og idet de ser fremad og intuitivt forstår målet for alle riger i den umiddelbare fremtid, rettes alle deres forenede anstrengelser mod ét mål – at opøve den intuitive telepatiske modtagelighed hos de kommunikatorer, der bygger bro over kløften mellem dem og den fysiske verden. Disse kommunikatorer søger på deres side at benytte sig af iagttagerne. De vidende, kommunikatorerne og iagttagerne arbejder alle i nær om end ofte ikke erkendt forening, og alle er (i overensstemmelse med deres grad) modtagelige for impulser fra Logos' eller den solare guddoms tanke og vilje.

Hinsides denne trefoldige gruppe står tronenglene, herskerne og magterne, med hvilke vi ikke behøver at befatte os. På den anden side står menneskeheden, sønderrevet af verden-

skrigens katastrofer, forvirret på grund af det nuværende sociale, religiøse og økonomiske pres, sensitiv og modtagelig over for de indflydelser og energier, der strømmer ind med Vandbærer-tidsalderens nye tidevandsbølge, ude af stand til at forstå og forklare og kun bevidst om en længsel efter frihed for tænkning og for fysiske vilkår. Menneskeheden griber efter enhver mulighed for at vinde kundskab og tilvejebringer således et frugtbart område, hvor denne nye gruppe kan arbejde.

Vi har set, at målet for al indre skoling er at udvikle den esoteriske sans, og at udfolde den indre sensitive viden, som vil sætte et menneske i stand til at fungere ikke alene som en gudesøn i fysisk inkarnation, men som en gudesøn, der også besidder den bevidsthedskontinuitet, som gør det muligt for ham at være vågen på det indre plan såvel som aktiv på det ydre. Dette opnås ved at udvikle evnen til at være en skolet iagttagere. Jeg anbefaler disse ord til alle aspiranter. Det er udholdenhed i den rette iagttagelse, der frembringer ubundethed af form, og som følge deraf evnen til at anvende formen efter ønske med det mål i sigte at fremme Hierarkiets planer til gavn for menneskeheden. Når denne evne til at iagttage er opnået til en vis grad, forener aspiranten sig med den formidlen- de gruppe af skolede kommunikatorer, som står mellem de tidligere nævnte grupper (de ydre grupper og gruppen af åndeligt arbejdende på det subjektive plan) og formidler fra den ene til den anden. Det er godt at huske, at selv Hierarkiets medlemmer har nytte af meninger og råd fra de uegennyttige disciple, som kan erkende og fortolke nuets behov på rette måde, og som Hierarkiet kan forlade sig på.

Når dette stadium er nået, og et menneske er i bevidst forbindelse med planen, kan det sande magiske arbejde begynde. Mænd og kvinder, som begynder at leve som sjæle, kan påtage sig den nye tidsalders magiske arbejde og kan indlede de forandringer og den ombygning, som vil tilvejebringe manifestationen af den nye himmel og den nye jord, som verdens skrifter bærer udførlige vidnesbyrd om. De kan da arbejde med kræfter i æterisk stof og på den måde frembringe de skabelser og organisationer på det fysiske plan, som mere fyldestgørende vil legemliggøre Guds liv i Vandbærerens tidsalder,

der nu er inde. Det er til dette stadium, at Femtende Regel henviser.

Disse ord angiver det magiske arbejdes fuldbyrdelse og gælder såvel for det magiske arbejde, som udrettes af en Sollogos, en planetarisk Logos, en inkarnerende sjæl som af det fremskredne menneske, der har lært at arbejde som hvid magiker under Den store hvide Logos plan. Femtende Regel henviser naturligvis også til det arbejde, der udføres af dem, der gennem intellektuel indsats har lært at arbejde som magikere, men på det som kaldes den sorte side, for de samme regler for magisk arbejde gælder for begge grupper, selv om den motiverende impuls er forskellig. Men med den sorte magikers arbejde har vi intet at gøre. Det, som han gør, har en magtfuld, men kortvarig virkning. Jeg bruger ordet kortvarig i dens cykliske betydning; disse virkninger må til sin tid ophøre og underordnes arbejdet og kravene fra dem, der overbringer lys og liv.

Skyggestadiet er den tågede og uvisse periode, som findes forud for den tætte og konkrete manifestation. Her tales ikke om skyggen, som er sjælens modstykke i fysisk manifestation. Der henvises til et af de mellemliggende stadier i den skabende proces. Teknisk kaldes det for »det stadium, hvor stjernetaerne vokser og aftager«. Dette stadium ligger forud for tilsynskomsten af den mere stabiliserede og relativt statiske ydre form. Ved skabelsen af et solsystem er dette kendt som en indledende periode, og det kan observeres på himmelhvælvet. Det viser det stadium, hvor den store magiker er i gang med sit arbejde, men han har endnu ikke intoneret de mystiske ord eller de åndelige toner, som vil frembringe konkretion og formens håndgribelige fremkomst.

Den hemmelige lære henviser til de tre ild, som har urgamle benævnelser; *Vishnu Purana* giver disse ild nøjagtig samme benævnelse som H.P.B. gør, der lånte udtrykkene fra dette urgamle skrift. Når elektrisk ild, solild og ild ved friktion forbindes, frembringer de den manifesterede makrokosmos og mikrokosmos. Min tidligere bog *En afhandling om Kosmisk Ild* nævner denne forbindelse. Disse ild er esoterisk set én ild, men denne ild frembringer – ifølge bevidstheden, der selv befinder sig i forskellige udviklingsstadier – den differentierede ildessens' virkning. Denne ildessens kendes som selve livet

eller som det »selvlysende lys«, eller den kendes som den aktive form, der er iboende den ene substans, som ligger bag alle fænomener. I denne sidste regel for magi, er de ild, som vi betragter, selve stoffets ild, der nærmer sig skyggen og (som *Den gamle kommentar* symbolsk udtrykker det) »stiger op fra det andet mørke ved lysåndens kalden og møder på den udpegede plads det, som absorberer dem og løfter dem op til det punkt af ild, hvorfra ildene af levende lys og af udstrålende liv er kommet«.

Negation af den store illusion

Den sætning i Femtende Regel, der lyder, »der blander ild og vand«, refererer til den virkning, der frembringes ved fortætningspunktet, efter at de betydningsfulde ord, der tilvejebringer denne virkning, er blevet ytret. Denne regel er næsten umulig at forklare, og jeg har ikke tilladelse til at give jer de ord, som afstedkommer denne proces. Jeg kan kun give nogle antydninger, som vil tjene til at opmuntre den sande aspirant til at tænke, og som desværre kun vil irritere den overfladiske tænker, som søger lette og hurtige metoder og formler at arbejde med. Varme og fugtighed er til stede ved frembringelsen af alle livsformer, men det store mysterium (og omtrent det sidste mysterium, der forklares for adepten) er, hvorledes sammensmeltningen af de tre ild kan frembringe fugtighed eller vandelementet. Dette problem og dette fænomen udgør grundlaget for den store illusion, som de urgamle bøger taler om; gennem kombinationens virkning frembringes det indhylende maya-slør. Der findes i virkeligheden ikke noget sådant som vand; den vandagtige sfære – det astrale plan – er, kunne I blot forstå det, en illusorisk virkning og har ingen virkelig eksistens. Alligevel er dette plan – i tid og rum og til forståelse for den bevidsthed, der oplever det – mere virkeligt end det, som det skjuler og gemmer. Jeg kan ikke udtrykke dette klarere i ord.

Det er kun muligt at henlede den intelligente studerendes opmærksomhed på, at hans sjæls lys (som genspejles i hans tanker) og formens energi (som udtrykkes i hans æteriske le-

geme) for ham er de to grundlæggende realiteter i riget for midlertidig dualitet. Den vandagtige karakter af hans astrale erfaring, hvori disse to aspekter af guddommelighed synes (bemærk, at dette atter er en illusion) at mødes og virke, er kun et blændværks fænomen og er i okkult betydning ikke baseret på fakta. Enhver sand aspirant ved, at hans åndelige fremskridt kan vurderes i forhold til hans frigørelse fra denne illusion og til hans indtræden i hans åndelige bevidstheds klare luft og rene lys.

Dyreriget virker i sin bevidsthed med den anden af disse to grundlæggende realiteter, og for dette rige er det æteriske legemes liv og den kraft, som styrer dyrenaturen eller den materielle natur, det primære udtryk for sandhed. Alligevel begynder dyret svagt at sanse illusionens verden og besidder visse psykiske evner og sanser, men uden at kunne fortolke det astrale plan. Illusionens slør er begyndt at falde for dyrets øjne, men det ved det ikke. Mennesket har vandret i mange tidsaldre i illusionens verden, for han har selv skabt den. Alligevel har mennesket på sin side set fra bevidsthedens standpunkt kontakt med begge realiteter og lærer lidt efter lidt at forjage illusionen ved den stadige vækst af det udstrålende lys fra sjælen. Må jeg her gøre et ophold for at minde jer om, at dualitet blot er et stadium på evolutionens bue, som til sidst fører til virkeliggørelse af enhed.

Illusionens slør ligner det tidspunkt før daggry, hvor verden med de kendte ting ses gennem den tåge og dis, der tilslører verdens form, ligesom den tilslører den opstigende sol. Derefter kommer den mellemtid, den mysteriøse og uvisse periode, hvor det virkelige er skjult bag det uvirkelige; således får vi den sælsomme og forvrængede tilstand, hvor former ikke kan ses, sådan som de virkelig er, men mister deres facon, farve og perspektiv. Sandt syn er da umuligt. Det astrale stadium og den umådelige tidscyklus, hvor den store illusion hersker, kan derfor set ud fra det føromtalte symbolske synspunkt bedømmes til kun at være midlertidig og forbigående. Det er ikke stadiet for en absolut guddommelig manifestation; det er ikke stadiet for ren utilsløret bevidsthed; det er ikke stadiet for det fuldkomne arbejde. Det er den tidsperiode, hvor halvguder vandrer omkring; det er den tid, hvor sandhed kun dunkelt sanses, og hvor visionen kun vagt og lejlighedsvis

ses; det er stadiet for den halvt realiserede plan, og når mennesket arbejder med delvis viden, må fejltagelser og vanskeligheder nødvendigvis indtræffe. Det er også stadiet for forvrængning og for bestandig forandring; medens dette gør sig gældende, har vi den tilsyneladende uophørlige dragen hid og did af kræfter, som arbejder i blinde og synes uden noget formål. Hvad menneskeheden angår, er det den tid, hvor mennesket er indhyllet og fortabt i tåger, som stiger op fra jorden (symbolet for dyrerigets grundlæggende natur).

Efterhånden som den åndelige bevidstheds gryende lys trænger igennem det omgivende mørke, opfattes dette stadium at være uvirkeligt. Det er mellemstadiet mellem den animale bevidstheds og den åndelige bevidstheds dominans, og denne astrale illusions mellemstadium kendes kun af menneskeheden. Der findes intet astralplan undtagen i det fjerde naturriges bevidsthed, for mennesket lever »under illusion« på en måde, der adskiller sig fra den bevidste opfattelse i ethvert andet naturrige – over eller under det menneskelige.

Jeg kan ikke fuldt ud klargøre, hvad jeg mener. Hvordan kan nogen, som er underkastet sansernes illusion – hvad alle menneskelige væsener er – forestille sig bevidsthedstilstanden hos dem, der har befriet sig fra det astrale plans illusioner, eller fatte bevidsthedstilstanden hos de livsformer, som endnu ikke har udviklet astral bevidsthed? Det er tænkeevnens dualistiske natur, som forårsager denne illusion, for menneskets tænkeevne skænker ham enten himmerigets nøgler eller låser indgangsdøren til de åndelige realiteters verden. Det er den konkretiserende samvittighedsløse tænkning, som tilvejebringer alle vanskeligheder for menneskeheden. Det er jeg-følelsen og den separatistiske individualitets ånd, som har ført menneskeheden frem til dens nuværende tilstand, og dog er selv dette en del af den store evolutionsproces. Det er bevidstheden om dualitet, den subjektivt erkendte og samtidig anerkendte følelse »jeg er Gud« og »jeg er form«, som har kastet menneskeheden ind i den store illusion.

Alligevel er det netop denne illusion, som til sidst giver mennesket det hemmelige nøgleord til Guds rige og tilvejebringer hans frigørelse. Det er selve maya, som tjener til at føre ham til sandhed og viden; det er på det astrale plan, at separatismens vranglære må overvindes, og det er på kuruks-

hetras område, at den individuelle stræbende Arjuna og den kosmiske Arjuna lærer den lektie, at den vidende og det, som vides, er ét. Visdommens mestres hemmelige videnskab er hemmeligheden om, hvordan man spreder de tåger, det mørke og den tristhed, som er frembragt af ildenes forening i de tidlige stadier. Mesterens hemmelighed er den opdagelse, at der ikke findes noget astralplan; han opdager, at det astrale plan er et fantasibillede, som er skabt ved en ukontrolleret anvendelse af den skabende imagination samt ved misbrug af magiske kræfter.

Hierarkiets arbejde består hovedsageligt i at få skyggerne til at forsvinde og i at fordrive fugtigheden; mestrenes mål er at lade sjælens lys strømme ind og at vise, at ånd og stof er de to realiteter, som udgør enheden; kun i tid og rum og ved det cykliske misbrug af de magiske og psykiske kræfter er den store illusions astrale plan blevet til og er nu så virkeligt, at det – i en vis betydning – er mere virkeligt (for mennesket) end lysets rige og formens rige. I en højst interessant betydning er det rigtigt, at på grund af at mennesket er en sjæl, og på grund af at sjælens lys findes i ham og gradvis vokser til større udstråling, så frembringer dette i sig selv illusionen. På grund af denne illusion er det magiske arbejde blevet udført langs forkerte linjer og er blevet baseret på forkerte motiver og indpasset i et system, som er stærkere end den gennemsnitlige arbejder, *for hele kraften i verdensillusionen går imod alle de anstrengelser, som begynderen i hvid magi gør.*

Reglerne afsluttes derfor med den erklæring, at magikeren fremsiger de ord, der »blander ild og vand« – men dette er reglerne for aspiranten. Tilsvarende regler for indviede slutter med ordene: »Lad den indviede intonere den tone, som forener ildene«. Dette er betydningsfuldt og er til stor opmuntring for begynderen i magisk arbejde. Han arbejder nødvendigvis stadig på det astrale plan og kan umuligt undgå at gøre dette i lang tid. Tegnet på vækst er for ham, at hans bevidsthed bestandig trækker sig tilbage fra dette plan, og at han opnår mental ligevægt og mental erkendelse efterfulgt af skabende arbejde på det mentale plan. Der findes en interessant og meget gammel proklamation i adepternes arkiv, som dækker nogle af stadierne i det magiske arbejde, naturligvis affattet i symbolsk form:

»Lad magikeren stå i det store verdenshav. Lad ham nedsænke sig i vandet og lad ham bevare sin plads dér. Lad ham se ned i vandets dybder. Intet ses i den rette form. Intet er synligt undtagen vand. Det bevæger sig under hans fødder, omkring ham og over hans hoved. Han kan ikke tale; han kan ikke se. Sandhed forsvinder i vandet.

Lad magikeren stå i strømmen. Omkring ham flyder vandet. Hans fødder står fast på land og klippe, men alle de former, han ser, fortaber sig i tågens grå uendelighed. Vandet står omkring hans hals, men med fødderne på klippen og hovedet i luften gør han fremskridt. Alt er endnu forvrængning. Han ved, at han står, men hvor han skal gå, og hvorledes han skal gå, ved han ikke, ej heller forstår han det. Han intonerer de magiske ord, men dæmpet, sløret og tabt sender tågen dem tilbage til ham, og ingen virkelig tone lyder. Omkring ham er mange lyde fra mange former, som opsluger hans tone.

Lad magikeren stå i fugtig tåge, fri af den rindende strøm. Nogle konturer kommer svagt til syne. Han ser et lille stykke af vejen. Glimt af lys bryder gennem skyer af tåge. Han hører sin stemme; dens tone er klarere og mere sand. Andre pilgrimmes skikkelser ses. Bag ham er havet. Under hans fødder ses strømmen. Omkring ham tåge og dis. Over hans hoved hverken himmel eller sol.

Lad magikeren stå på højereliggende grund, men i regn. Dråberne strømmer ned over ham; tordenen buldrer; lyn glimter på himlen. Men idet regnen strømmer ned, spreder den tågen, vasker formen ren og renser atmosfæren.

Således ses formerne og lydene høres, skønt endnu svagt, for tordenen buldrer højt, og stærk er lyden af faldende regn. Men nu ses himlen; solen bryder igennem, og mellem de drivende skyer udvides himlens blå og glæder disciplens trætte øjne.

Lad magikeren stå på bjergets top. Under ham i dale og på sletterne ses vand, strømme og skyer. Over ham er himlens blå, den opstigende sols stråleglans og bjergluftens renhed. Enhver lyd er klar. Stilheden taler.«

Derefter kommer de meget betydningsfulde vendinger, som giver et billede af fuldbyrdelsen:

»Lad magikeren stå i solen og derfra se på jordkloden. Lad ham fra dette høje punkt af afklaret fred intonere de ord, som skaber former, bygger verdener og universer, og give sit liv til det, som han har skabt. Lad ham projicere de former, han skabte på bjergets top, på en sådan måde, at de kan trænge igennem de skyer, der kredser rundt om jordkloden, og bringe lys og kraft. De skal sprede formens slør, som skjuler jordens sande bolig for beskuerens øjne.«

Sådan slutter det magiske arbejde. Det indbefatter den opdagelse, at det astrale plan og det såkaldte astrale lys kun er filmbilleder skabt af mennesket selv. Hvad mennesket har skabt, kan han også tilintetgøre.

Mere om det magiske arbejde må jeg ikke give på nuværende tidspunkt. De ord, som blander (ild og vand), må under ingen omstændigheder meddeles, undtagen under det tavshedsløfte, som automatisk styrer den forpligtede discipel; dette løfte aflægges ikke til noget menneske, men af aspiranten til hans egen sjæl, når denne sjæl har formidlet ordene til ham. Han finder dem selv som et resultat af utrættelig anstrengelse og stræben. Han ved, at disse formler er alle sjæles privilegium og kun kan kendes og anvendes uden fare af dem, som har erkendt selvet som ét. Han forpligter sig derfor til aldrig at røbe disse ord for nogen, som ikke fungerer som sjæl, eller som vandrer i blinde i illusionens dal. Hierarkiet af adepter har samlet sine medlemmer ud fra det automatiske respons på viden blandt de vidende i menneskeslægten.

En opfordring til tjeneste

Som afslutning på denne afhandling om det magiske arbejde for den individuelle aspirant vil jeg søge at gøre to ting:

1. Pege på det umiddelbare mål for de studerende i dette århundrede og sammenfatte de skridt, som de må tage.
2. Pege på de ting, som må fjernes og overvindes, og de straffe, som overvælder aspiranten på prøve og disciplen, når der er begået fejltagelser, og når fejl er tolereret.

For det første må det umiddelbare mål tydeligt erkendes, så spildte anstrengelser kan undgås og virkeligt fremskridt opnås. Mange velmenende aspiranter har en tendens til at bruge overdreven tid på deres registrerede bestræbelser og på at formulere deres planer for tjeneste. Bestræbelserne i verden er nu så stærke, og menneskeheden orienterer sig nu så direkte hen imod vejen, at sensitive mennesker overalt drages ind i en hvirvel af åndeligt begær, og de længes stærkt efter et befriet liv, efter åndelige forpligtelser og efter erkendt sjælsbevidsthed. Deres erkendelse af deres egne latente muligheder er nu så stærk, at de overvurderer sig selv; de bruger megen tid på at beskrive sig selv som den ideelle mystiker eller på at beklage deres mangel på åndelig fremgang, eller at det ikke er lykkedes dem at finde et område for tjeneste. Således fortaber de sig på den ene side i en skøn idealisme, i de farvestrålende hypotesers og i yderst tiltalende teoriers vage og dunkle områder; på den anden side opsluges de af en dramatisering af sig selv som kraftcentre i et område for frugtbar tjeneste; mentalt udkaster de planer for verdens higen for at se sig selv som det centrale punkt, omkring hvilket denne tjeneste vil kredse; de gør ofte en anstrengelse for at gennemføre disse planer og frembringer for eksempel en organisation på det fysiske plan, som potentielt er værdifuld, men lige så potentielt nytteløs, måske endda farlig. De evner ikke at erkende, at den motiverende impuls først og fremmest beror på det, som hindulærerne kalder »jeg-følelsen«, og at deres virke er baseret på en subjektiv egoisme, som skal – og må – fjernes, før sand tjeneste kan udføres.

Denne tendens til at stræbe og at tjene er rigtig og god og bør ses som en del af den kommende universelle bevidsthed

og udrustning hos menneskeslægten som helhed. Den kommer mere og mere op til overfladen takket være den voksende styrke fra Vandbærerens indflydelse, som (fra omkring år 1640 e.Kr.) har vundet i kraft, og som frembringer to virkninger: den nedbryder de gamle stivnede former fra Fiskenes tidsalder, og den stimulerer de skabende evner, der udtrykker sig i gruppeideer og gruppeplaner. Som I alle ved, er dette årsagen til de nuværende urolige forhold, og disse forhold kan sammenfattes således: *personligheden tilsidesættes* for staten, gruppen eller grupperne betragtes som vigtigere end den enkelte og hans rettigheder; *sammenslutning*, som er tendensen til at sammensmelte, til at sammenblande, til at skabe sammenhæng og til at frembringe den vekselvirkning, der til sidst vil kendetegne menneskeheden fællesskab og frembringe den »syntese af alle enkelte mennesker«, som Browning så rigtigt siger, er evolutionsprocessens mål, og som markerer afslutningen på den guddommelige fortabte søns rejse; og sensitiv *indbyrdes kommunikation* mellem enheder, grupper og kombinationer af grupper både på den subjektive og den objektive side af manifestationen. I disse ord – upersonlighed, sammensmeltning og indbyrdes kommunikation – har I sammenfatningen af de fremtrædende fænomener, som viser sig blandt os i denne tid.

De studerende anmodes indtrængende om at betragte planen, som den på denne måde kommer til udtryk, og at studere disse voksende tendenser i menneskenes anliggender. Den kendsgerning, at de er så fremtrædende, vil vise sig, hvis den studerende vil tage sig tid til at betragte historiens panorama; han vil da bemærke, at historien for blot fem hundrede år siden afslører den kendsgerning, at det på den tid var store enkeltpersoner, som var de mest fremtrædende faktorer, og at historien stort set beskæftiger sig med de handlinger, som udførtes af magtfulde personligheder, der kastede deres fortryllelse over deres tidsperiode; dengang styrede isolering og separatisme menneskenes anliggender, ethvert menneske kæmpede for sit eget land, og ethvert menneske glemte sin broder og levede selvisk; dengang forekom der få indbyrdes forbindelser mellem forskellige racer eller mellem familier, og der fandtes ingen virkelige kommunikationsmidler foruden den

personlige kontakt, som ofte var umulig at etablere.

De studerende bør derfor tænke over disse ord, som vil få endnu større betydning i de næste halvtreds år. Dette er tilstrækkelig lang tid for de gennemsnitlige studerende at se frem og at planlægge. I deres erkendelse af denne fase af udarbejdelsen af det guddommelige formål ville de gøre rigtigt i at studere deres egen måde at leve på og stille sig selv følgende spørgsmål:

1. Spilder jeg tid på mystiske drømme, eller er jeg optaget af at gøre praktisk brug af de opfattede åndelige sandheder og på den måde gøre dem til en del af min daglige erfaring?
2. Finder jeg, at jeg føler uvilje over for den voksende upersonlighed i vor tidsalder, eller finder jeg, at denne relativt nye holdning af personlig ubundethed tenderer til at løse mine egne personlige problemer?
3. Kan jeg registrere en voksende evne til at fornemme andres tanker og ideer, og opdager jeg, at jeg er ved at blive mere sensitiv og derfor bedre i stand til at følge med i den indbyrdes kommunikations store tidevandsbølge?
4. Hvor meget styres mit daglige liv af evnen til at dramatisere? Mener jeg, at jeg er et centrum i et univers, der automatisk kredser omkring mig, eller arbejder jeg med problemet at decentralisere mig og med absorption i helheden?

Disse og andre spørgsmål, som dukker op, kan tjene til at antyde aspirantens modtagelighed for den nye tidsalders begyndelse.

I denne afhandling om individuel udvikling og om astral kontrol blev givet en vision og fortolket en livsregel, som indeholder den nødvendige instruktion til tiden mellem de to store tidsaldre – Fiskenes tidsalder og Vandbærerens tidsalder. En del af den bagved liggende hensigt er blevet udtrykt i ord – en hensigt, som erkendes af mange over hele verden, og som der arbejdes med inden for praktisk taget ethvert område af menneskenes liv. Den registreres i underbevidstheden og følges intuitivt af mange, som intet ved om planens tekniske detaljer. De, der vejleder menneskeslægten, interesserer sig ikke

specielt for de nye tilstandes fremgang. Denne fremgang er under alle omstændigheder sikret; og væksten af menneskelig forståelse og af ikke-separatismens åndelige bevidsthed kan ikke standses.

Problemet er, hvilke midler der fortsat skal anvendes for at tilvejebringe de ønskede resultater på en sådan måde, at for-naturen kan stimuleres og forberedes til at styre sit nye ansvar og til at beskæftige sig med sin nye viden uden overdreven lidelse og smertefulde brydninger i kvalfulde timer, som tiltrækker sig større opmærksomhed end den mere subtile og fremgangsrige vækst af guddommelig bevidsthed. Hver gang der findes en tendens til syntese og forståelse i verden, hver gang det mindre forenes med det større, og enheden sammen-smelter med helheden, hver gang store og universelle begreber påvirker menneskemassernes sind, så er følgen ulykke og katastrofe, nedbrydning af formaspektet og af det, som kunne forhindre disse begreber i at blive til kendsgerninger på det fysiske plan. Derfor er problemet for de hierarkiske arbejdere: – hvorledes forhindres den frygtede lidelse, og hvorledes kan mennesket føres fremad, medens den åndelige erkendelses tidevandsbølge skyller over verden og udretter sit nødvendige arbejde. Her findes årsagen til den nuværende opfordring til tjeneste, som lyder som en trompetfanfare i øret på alle opmærksomme disciple.

Denne opfordring til tjeneste møder som regel et gensvar, men dette er farvet af aspirantens personlighed, stolthed og ambition. Behovet erkendes sandt nok. Ønsket om at møde det er ægte og oprigtigt; længslen efter at tjene og opløfte er virkelig. Aspiranten foretager skridt, som vil sætte ham i stand til at komme i overensstemmelse med planen. Men de vanskeligheder, som vi på den indre side har at gøre med, er, at selv om der ikke hersker nogen tvivl om villighed og ønske om at tjene, så er karakteregenskaberne og temperamenterne således, at nærmest uovervindelige vanskeligheder viser sig. Vi må arbejde gennem disse aspiranter, og det materiale, som de frembyder, giver os tit store bekymringer.

Det er ofte, at disse latente karakteregenskaber ikke viser sig før efter, at tjenesten er påbegyndt. De overvågende vejle-

dere kan formode, at de findes, men selv de har ikke ret til at tilbageholde en tjenestemulighed. Når disse egenskaber efterhånden kommer til syne, er tragedien den, at mange andre lider foruden den berørte aspirant. Når hans menneskelige struktur gør sig gældende og træder ud af idealismens tåger, af smukke planer og megen tale og planlægning, så er mange i mellemtiden blevet tiltrukket af en synkron idealisme og samles omkring tjeneren. Når de skjulte svagheder viser sig, lider de lige så meget som han. De stores metode, som består i at udvælge dem, som til en vis grad har skolet sig i sensitivt respons, og i at arbejde gennem dem, medfører visse farer. Den almindelige velmenende aspirant befinder sig ikke i en sådan fare som den mere fremskredne og aktive discipel. Han er i fare i tre retninger og kan miste fodfæstet på tre måder:

1. Hele hans natur stimuleres på en overdreven måde på grund af hans indre kontakter og de åndelige kræfter, som han er i berøring med, og dette medfører virkelig fare, for han ved endnu næppe, hvordan han skal styre sig selv, og er sjældent bevidst om den risiko, dette medfører.
2. De mennesker, som han arbejder med, skaber på deres side hans problem. Deres grådighed, deres smiger og lovprisning og deres kritik tjener til at formørke hans vej. Fordi han ikke er tilstrækkelig ubundet og åndeligt fremskreden, vandrer han omtåget rundt i en sky af tankeformer uden at vide det. På den måde går han vild og afviger fra sin oprindelige hensigt, og atter ved han det ikke.
3. Hans latente svagheder skal komme frem under arbejdets tryk, og nu og da vil han uundgåeligt vise tegn på brist, hvis jeg kan anvende et sådant ord. Personlighedens fejl bliver forstærkede, når han søger at føre sin særlige form for tjeneste ud i livet. Jeg refererer til den tjeneste, som han selv har valgt og formuleret på baggrund af personlig ambition og magtlyst, selv om dette kun delvis eller slet ikke erkendes. Han er naturligvis under pres, og ligesom et menneske, der bærer en tung byrde op ad en stejl bakke, opdager han tegn på overanstrengelse og viser en tendens til at bryde sammen fysisk eller til at sænke sit ideal, så det tilpasses hans svagheder.

Til alt dette må lægges den belastning, som findes i selve denne epoke og den ulykkelige menneskeheds generelle tilstand. Dette udøver sin virkning i underbevidstheden på alle disciple og på alle, som nu arbejder i verden. Nogle viser tegn på fysisk pres, selv om det indre liv forbliver i balance og normalt, sundt og rigtigt orienteret. Andre bryder sammen emotionelt, og dette medfører to virkninger afhængig af aspirantens udviklingstrin i henhold til tjeneste. Enten lærer han gennem belastningen at holde den indre afstand, noget som besynderligt nok kunne kaldes sjælens »forsvarsmekanisme« i den nuværende periode i verdensudviklingen, eller også bliver han endnu mere nervøs og er på vej til at blive neurotisk. Atter andre føler belastningen i det mentale legeme. I nogle tilfælde bliver de forvirrede, og ingen tydelig sandhed træder frem. De arbejder da videre uden inspiration, fordi de ved, at det er rigtigt at gøre det, og fordi de også har arbejdsrytmen. Andre griber lejligheden, således som de ser den, og ved at gøre det falder de tilbage til deres medfødte selvhævdelse (som er den fremherskende fejl hos de mentale typer). De opbygger en struktur omkring deres tjeneste og konstruerer en form, som i virkeligheden udtrykker det, de selv ønsker, og det de selv tror er rigtigt, men som er separatistisk og et produkt af deres tanker og ikke af deres sjæle. Nogle, der er mere magtfulde og koordinerede, føler på deres side hele personlighedens pres; den foranderlige psykiske natur responderer både på planens behov og dens teori; de erkender deres sande værdifulde aktiver og ved, at de har noget at bidrage med. De er imidlertid endnu så opfyldt af det, der kaldes *personlighed*, at deres tjeneste gradvis og stadigt trappes ned til personlighedens niveau og farves som følge deraf af deres personlighedsreaktioner, deres sympati og antipati og deres individuelle livstendenser og vaner, som til sidst gør sig gældende; vi har da en arbejder, som udfører et godt arbejde, men som ødelægger det hele ved sin ikke-erkendte separatisme og sine individuelle metoder. Dette betyder, at en sådan arbejder kun drager dem til sig, som han kan underordne sig og styre. Hans gruppe er ikke farvet af den nye tidsalders impulser, men af de separatistiske instinkter i den arbejder, der står i centrum. Faren her er så subtil, at disciplen må være yderst omhyggelig i sin selvanalyse. Det er så let at blive blændet af skønheden i sine egne idealer og visio-

ner og af sin egen positions formodede retlinethed og tillige hele tiden være subjektivt påvirket af personlig magtlyst, individuel ambition og skinsyge på andre arbejdere, alt sammen fælder, som kan fange den ubetænksomme discipel.

Men hvis sand upersonlighed opøves, hvis evnen til at stå fast udvikles, hvis enhver situation behandles i kærlighedens ånd, hvis der ikke tages forhastede beslutninger, og hvis separatisme ikke tillades at snige sig ind, da vil der vokse en gruppe af virkelige tjenere frem, og de, som kan materialisere planen og fremme den nye tidsalders tilblivelse med dens underværker, vil fremtræde samlet.

For at gøre dette kræves mod af den mest sjældne slags. Frygt holder verden i trældom, og ingen er forskånet for dens påvirkning. For aspiranten og disciplen findes der to slags frygt, som kræver særlig opmærksomhed. De former for frygt, vi behandlede tidligere i denne afhandling, og de former, som vi ved er uløseligt forbundet med selve eksistensen, er velkendte for os alle. De har deres rod i den instinktive natur (frygt, som er knyttet til økonomi, frygt, som kommer fra seksuallivet, fysisk frygt og rædsel, frygt for det ukendte samt den fremherskende frygt for døden, som farver så mange liv) og er blevet emne for megen psykologisk forskning. Disse former for frygt vil jeg ikke søge at behandle. De skal overvindes ved sjælens liv, som gennemtrænger og forvandler det daglige liv, og ved at aspiranten afviser at anerkende dem. Den førstnævnte metode opbygger fremtidens karakterstyrke og forhindrer, at nye former for frygt opstår. De kan ikke eksistere, når sjælen bevidst kontrollerer livet og dets omstændigheder. Den anden metode neutraliserer de gamle tankeformer og tilvejebringer til sidst deres tilintetgørelse ved mangel på næring.

En dobbelt proces finder således sted, og den frembringer en ægte manifestation af det åndelige menneskes egenskaber og en tiltagende frigørelse fra ældgamle frygtbegrebers trældom. Den studerende opdager, at han bliver mindre og mindre bundet af de instinkter, som oprindeligt styrede ham, og som hidtil tjente til at smede ham ind i det almindelige mønster for det elementære planetariske liv. Det kunne her være værdifuldt at pege på, at alle de betydningsfulde instinkter har deres rødder i en speciel kvalitet af det planetariske liv – i frygt-re-

aktioner, der fører til aktivitet af en eller anden slags. Som I ved, regner psykologerne med fem væsentlige og dominerende instinkter, og vi vil meget kort berøre dem.

Selvopholdelsesdriften er det instinkt, der har sine rødder i en medfødt frygt for døden; ved tilstedeværelsen af denne frygt har menneskeslægten kæmpet sig frem til sit nuværende niveau, hvad angår livslængde og udholdenhed. De videnskaber, som beskæftiger sig med at opretholde livet, vor tids medicinske kundskaber og den civiliserede velstands resultater er alle en følge af denne grundlæggende frygt. Alt er gået i retning af individets beståen og af at bevare hans livsbetingelser. Menneskeheden består som race og naturrige som et resultat af denne tendens til frygt, denne instinktive reaktion i det menneskelige individ til selv-forevigelse.

Seksualdriften er det instinkt, der hovedsageligt beror på frygten for adskillelse og isolering og på et oprør mod at være en adskilt enhed på det fysiske plan, mod ensomhed; og det har resulteret i videreførelsen af menneskeslægten og i bevarelsen og forplantningen af de former, hvorigennem slægten kan manifestere sig.

Flokinstinktet har sine rødder i en lignende reaktion; for tryghedsfølelsens og den absolutte sikkerheds skyld har menneskene altid søgt sammen i stort antal med deres egne og samlet sig i flokke for at forsvare sig og for at skabe økonomisk stabilitet. Denne instinktive reaktion af menneskeheden som helhed har resulteret i vor moderne civilisation med dens store centre og dens vældige byer med koncentrerede bebyggelser, hvorved nutidens flokdannelse er ført ud til det yderste.

Selvhævdelse er det fjerde store instinkt, som er baseret på frygt; det indebærer den enkeltes frygt for ikke at blive anerkendt og derved miste meget, som ellers ville være hans. Efterhånden som tiden er gået, er menneskeslægten selvskhed således vokset; dens evne til at erhverve har udviklet sig, og dens besiddetrang er blevet større («viljen til magt» i en eller anden form) frem til i dag, hvor vi har den intense individualisme og den bestemte følelse af egen betydning, som har frembragt mange af nutidens økonomiske og politiske vanske-

ligheder. Vi har fostret selvbestemmelse, selvhævdelse og selvinteresse, så vi nu præsenteres for et næsten uovervindeligt problem. Men ud af alt dette er meget godt kommet og vil komme, for intet enkelt menneske har nogen værdi, før han selv erkender denne værdi og derefter beslutsomt ofrer de opnåede værdier for helhedens bedste.

Forskerinstinktet er på sin side baseret på frygt for det ukendte, men ud af denne frygt – som et resultat af lang tids forskning – har vort nuværende uddannelsessystem og vort kulturmønster samt hele den videnskabelige forskningsstruktur udviklet sig.

Disse tendenser, der er baseret på frygt, har (fordi mennesket er guddommeligt) virket som en umådelig stimulering på hele hans natur og har ført ham frem til det nuværende punkt af omfattende forståelse og egnethed; de har frembragt vor moderne civilisation med alle dens mangler, men tillige med alle tegn på dens guddommelighed. Fra disse instinkter og fra den proces, som fortsætter i det uendelige, og som indebærer forvandling til højere modsvarigheder, vil sjælsudtrykkets fulde blomst træde frem. Jeg vil gerne pege på følgende:

Selvopholdelsesdriften finder sin fuldbyrkelse i visheden om udødelighed; en metode til dennes forståelse og den uundgåelige garanti herfor er det arbejde, som spiritualister og psykiske forskere gennem tiderne har udført.

Seksualdriften har resulteret i og finder sin logiske fuldbyrkelse i en bevidst erkendt relation mellem sjæl og legeme. Det er mysticismens og religionens grundtone, der i dag som altid er et udtryk for loven om tiltrækning, ikke som den udtrykker sig ved ægteskab på det fysiske plan, men som den finder sin fuldbyrkelse (for mennesket) i det sublime ægteskab, som bevidst virkeliggøres mellem den positive sjæl og den negative og modtagelige form.

Flokinstinktet når sin guddommelige fuldbyrkelse i en vågnet gruppebevidsthed, som i dag viser sig i den generelle tendens til sammenslutning, og i den omfattende fusion og sammensmeltning, som finder sted overalt. Det viser sig også i evnen til at tænke i internationale baner og i universelle begreber, som til sidst vil resultere i oprettelsen af et verdensom-

spændende broderskab.

Selvhævdelsen har på sin side givet vor moderne civilisation dens stærke individualisme, personlighedskulten, og har frembragt dyrkelse af forfædre og helte. Den fører imidlertid til hævdelse af selvet, af den guddommelige indre hersker, og fra vor nyeste videnskab, psykologien, vil der fremkomme en viden om det selvbevidste og dominerende åndelige selv, som til sidst fører til manifestationen af sjælenes rige på jorden.

Og hvorledes er det med forskerinstinktet? Når det forvandles til guddommelig forskning og omdannes ved anvendelse af sjælens lys inden for forskningens område, vil menneskeheden føres frem til visdommens hal, og således vil mennesket lægge erfaringerne fra kundskabens hal bag sig. Vore store uddannelsescentre vil blive skoler for udvikling af intuitiv opfattelse og åndelig bevidsthed.

Følgende opstilling bør studeres nøje af den studerende:

Instinkt	Modsvarighed	Metode
1. Selvopholdelse.....	Udødelighed.	Spiritualistisk forskning.
2. Seksualitet.	Åndelig forening..... Enhedsskabelse.....	Religion. Mysticisme.
3. Flok.....	Gruppebevidsthed.....	Broderskab.
4. Selvhævdelse.	Hævdelse af selvet.	Psykologi.
5. Forskning.	Intuition.....	Uddannelse.

Således synes de former for frygt, som plager menneskeheden, og som har deres rødder i instinkter, ikke desto mindre at være guddommelige egenskaber, som blot anvendes forkert og misbruges. Når de imidlertid bliver rigtigt forstået og anvendt og transmutteret af den vidende sjæl, så frembringer de viden og er kilden til vækst og til det, som giver den slumrende sjæl – i tid og rum – den nødvendige impuls, aktivering og kraftig tilskyndelse til fremskridt. Disse instinkter har ført mennesket fra hulestadiet og den forhistoriske cyklus frem gennem vor lange historie og kan med sikkerhed i dag føre ham hurtigere fremad, idet han nu opnår intellektuel forståelse og kan tilpasse sig problemet om fremskridt i fuld bevidsthed.

De studerende har behov for at få en dybere erkendelse af,

at hele processen er guddommelig, og at det såkaldte onde kun er en illusion og en iboende del af dualiteten, som til sin tid og på et særligt tidspunkt vil blive erstattet af en guddommelig enhed. Det onde skyldes en forkert opfattelse og en fejlagtig fortolkning af det, som er opfattet. Opnåelse af sand vision og rigtig forståelse tilvejebringer eliminering af instinktive reaktioner og vækker den indre afstand, som gør det muligt for et menneske at vandre frit i Guds rige.

Men hvorledes er det med de to former for frygt, som specielt vedrører aspiranten? Hvorledes er det med frygten for den offentlige mening, og frygten for nederlag? Dette er to magtfulde faktorer i et liv i tjeneste og hindrer mange.

De, som begynder at samarbejde med planen og er ved at lære betydningen af tjeneste, er tilbøjelige til at frygte, at det, de gør, vil blive kritiseret og fejlbedømt, eller at de bliver ofre for den modsatte idé, at det, de gør, ikke vil blive tilstrækkeligt anerkendt, påskønnet og forstået. De kræver sympati og ros. De måler fremgang i kvantitet og respons. De kan ikke lide at få deres motiver angrebet og fejlbedømt og bliver heftige i deres forklaringer; de bliver ulykkelige, hvis deres metoder, hvis medlemmerne i deres gruppe, og hvis den måde, hvorpå de tjener bliver kritiseret. De styres af falske mål som kvantitet, magt eller en formuleret doktrin. Hvis det, de gør, ikke står mål med eller ikke er i overensstemmelse med fremgangsmåden i den gruppe, som omgiver dem eller tiltaler dem mest, bliver de ulykkelige; de ændrer derfor ofte deres planer, ændrer standpunkt og sænker deres standard, indtil den er i overensstemmelse med den øjeblikkelige massepsykologi eller med deres udvalgte rådgivere.

Den sande discipel ser visionen. Derefter søger han at opretholde så nær kontakt med sin sjæl, at han kan stå fast, medens han stræber efter at gøre denne vision til virkelighed; han tilsigter at opnå det, som fra verdens synspunkt synes at være umuligt, vel vidende at visionen ikke bliver til virkelighed ved hensigtsmæssighed og overdreven tilpasning til de ideer, som verdslige eller intellektuelle rådgivere foreslår. Den offentlige mening og råd fra dem, som har tendenser, der hører Fiskenes tidsalder til og ikke Vandbærerens, må overvejes nøje, men ikke overdrevent. Når disse råd findes at være separatistiske

og tenderer mod at bryde harmonien eller fører til mangel på broderlig kærlighed og forståelse, må de straks forkastes. Hvor der udtrykkes en stadig kritisk indstilling over for andre arbejdere inden for verdenstjenestens område, og hvor der findes en holdning, der kun ser selvished og fejl og tilskriver andre forkerte motiver og tror, at de er onde, da nægter den sande aspirant at lade sig påvirke og går roligt videre på sin vej.

Det er mig magtpåliggende at sige, at det sande arbejde under den kommende cyklus (det arbejde åndeligt at sammenveje verden i en syntese og frembringe et erkendt broderskab af sjæle) kun vil blive udført af dem, som nægter at være separatistiske, og som vogter deres ord, således at intet ondt siges; disse er de arbejdere, som ser det guddommelige i alt, og som nægter at tænke det onde og at tilskrive nogen noget ondt; de arbejder med forseglede læber; de blander sig ikke i deres brøders anliggender eller afslører det, som vedrører dem; deres liv er præget af forståelse og af kærlighed; deres tanker kendetegnes ved en skolet åndelig opfattelsesevne og ved en åndelig bevidsthed, som anvender et vågent intellekt, der er en naturlig følge af en kærlig ånd.

Lad mig gentage dette tema med andre ord, for det har vital betydning, og virkningerne af disse redskabers arbejde i verden er umådelige. Disse mænd og kvinder, hvis opgave det er at indlede den nye tidsalder, har lært tavshedens hemmelighed; de besjæles uophørligt af en ånd af altomfattende kærlighed; deres tale leder dem ikke på afveje ind i området for almindelig kritik, og de tillader ingen fordømmelse af andre; de er besjælede af en beskyttende ånd. De vil blive betroet at fremme den nye tidsalders liv.

For dem, som endnu ikke er nået frem til dette punkt i evolutionen, hvis vision ikke er så klar, og hvis natur ikke er så disciplineret, forestår der den betydningsfulde opgave at på et lavere niveau arbejde med deres lige. Deres egenskaber og kvaliteter tiltrækker dem, som ligner dem; de arbejder ikke i så stor ensomhed, og deres arbejde viser sig mere som udadrettet fremgang, om end ikke altid.

Det må erindres, at alt arbejde set fra de stores synsvinkel er af lige stor betydning. For de sjæle, som befinder sig på det stadium, hvor et hjem eller et kontor giver tilstrækkelig er-

faring, er dette for dem den højeste indsats; deres forsøg på at arbejde er – på dette niveau – en lige så stor præstation som at fuldbyrde en skæbne som en Kristus eller en Napoleon. Glem ikke dette og forsøg at se livet, som det virkelig er, og se ikke de forskelle, som er skabt af mennesker, og som er farlige. En discipel, som endnu ikke har den skolede tjeners fuldstændige vision, og som netop er begyndt at lære ABC'en for udadvendt arbejde, kan trods alle sine fejl og store dumheder klare sig lige så godt som en ældre discipel med sin større viden og erfaring.

Den nye tidsalders grupper og deres skoling

For dem af os, der arbejder på den indre side, inddeles arbejderne i verden i tre grupper:

1. De få og sjældne, som er sande Vandbærere. De arbejder under virkelige vanskeligheder, for deres vision ligger hinsides flertallets opfattelsesevne, og de møder ofte mangel på forståelse, hyppige skuffelser fra medarbejdernes side, og megen ensomhed.
2. De, som er rene Fiske-typer. De arbejder med betydelig større lethed og finder et hurtigere respons fra dem omkring sig. Deres arbejde er mere doktrinært, mindre inklusivt og farvet af en separatistisk ånd. De omfatter den store masse af verdens arbejdere inden for alle forskellige områder for menneskets tænkning og velfærd.
3. De Fiske-typer, som er tilstrækkeligt udviklede til at kunne reagere på Vandbærerens budskab, men som endnu ikke har tillid til, at de kan anvende dette budskab samt den rigtige Vandbærer-arbejdsmetode.

For eksempel viser de, der er inden for det politiske område, sans for internationalisme, men de kan ikke anvende den, når det gælder om at forstå andre. De tror, at de har en universel bevidsthed, men når det kommer til en prøve, så diskriminerer de og udelukker. De udgør en meget mindre gruppe end de rene Fiske-typer, og de udfører et godt arbejde og opfylder en meget vigtig funktion. Det problem, som de imidlertid udgør for Vandbærer-typen, ligger i den kendsgerning, at skønt de er modtagelige over for idealet og betragter sig hver især som en af den nye tidsalder, så er de det i virkeligheden ikke. De ser en smule af visionen og har forstået teorien, men kan ikke udtrykke den i handling.

Vi har således disse tre grupper, som udfører meget nødvendigt arbejde, og som gennem deres fælles forpligtelser når ud til folkemasserne og opfylder på den måde deres dharma. Én

gruppe arbejder nødvendigvis under den offentlige menings blændværk. Mellemgruppen har en meget svær opgave at udføre, for findes der ingen klar vision, opstår der ofte konflikt mellem den opfattelse, som gruppens selvvalgte omgivelser har, og den opfattelse, som den indre gruppe af vidende i verden har. Gruppens medlemmer trækkes hid og did, idet de responderer først på den enes opfattelse og derefter på den andens. Gruppen af dem, som responderer mere fyldestgørende på den begyndende Vandbærer-vibration, registrerer den opfattelse, lederne af de to andre grupper har, men med usvigelig sikkerhed føres de fremad ved de ledende mestre og stemmen af verdensgruppen af mestre.

Jeg har forsøgt at forklare ovenstående arbejds måder og arbejds metoder, for tiderne er svære, og der er brug for klar tænkning, hvis arbejdet skal gå fremad som ønsket. Selv sådanne tre sondringer, som dem mellem grupperne, antyder adskillelse, men endnu er det umuligt at fremlægge nogen idé i en relation, der udtrykker sand syntese. Det er et fremskridt, når de mange tusinde adskilte grupper kan samles i tre omfattende grupper, og disciplens tanker således kan befries fra de detaljerede analyser af verdenssituationen, som de, der arbejder med planen, foretager.

Den anden store prøve for den sensitive discipel er frygten for nederlag. Den beror på tidligere erfaringer (for alle har lidt nederlag), på en opfattelse af det øjeblikkelige behov og mulighederne og på en skarp vurdering af individuelle begrænsninger og ufuldkommenheder. Mange gange er denne frygt et resultat af et respons på menneskehedens svækkede åndelige og fysiske vitalitet i dag. Aldrig før har der været en tid, hvor frygten for at lide nederlag har hjemsøgt menneskeslægten i så stor udstrækning. En anden årsag til denne reaktion ligger i den kendsgerning, at menneskeheden *som helhed* og for første gang i dens historie fornemmer visionen og derfor har en sandere følelse for relative værdier end nogen sinde tidligere. Menneskene ved, at de er guddommelige, og dette bliver en stadig mere almindelig erkendelse. Heraf kommer den nuværende uro og oprør mod hindrende tilstande.

For en discipel er det imidlertid et alvorligt spild af tid at spekulere på eller at frygte nederlag. Der findes ikke noget sådant som nederlag; der findes kun spild af tid. Dette er i sig

selv alvorligt nok i disse dage med forfærdelig nød i verden, men disciplen må en dag uundgåeligt godtgøre og råde bod på sine tidligere fejlslag. Jeg behøver ikke at pege på, at vi lærer gennem at fejle, for dette er en velkendt sandhed og kendes som sådan af alle, der forsøger at leve som sjæle. Disciplen behøver heller ikke at forurolige sig over sine meddisciples tilsyneladende eller virkelige fejltagelser. *Tidsfølelsen* frembringer blændværk og skuffelse, medens arbejdet i virkeligheden fortsætter, og en lektie, som læres gennem fejltagelse, virker som en garanti for fremtiden. Således fører den til hurtig vækst. En ærlig discipel kan midlertidigt fanges af vildfarelser, men i det lange løb kan intet virkeligt hindre ham. Hvad betyder nogle få år i sammenligning med æonernes cyklus? Hvad er et sekund af et menneskes tildelte halvfjerdsårige livsforløb? For den enkelte discipel synes det at være meget vigtigt; for den iagttagende sjæl synes det som intet. For verden kan et midlertidigt nederlag måske indebære en forsinkelse i forventet hjælp, men dette er igen kortvarigt, og der vil komme hjælp fra andre kilder, for planen fortsætter ufejlbarligt.

Må jeg i ramme alvor give jer det paradoksale råd at arbejde i dyb alvor og alligevel på samme tid ikke arbejde for alvorfuldt og ikke tage jer selv for alvorligt. De, som findes på den indre side og studerer verdensaspiranternes arbejde i dag, ser medfølelse på aspiranterne og deres bekymring over egne mangler; de ser en uafbrudt og ivrig anstrengelse fra aspiranternes side på at »gøre sig til det, de burde være«, og alligevel ser de på samme tid en nedslående mangel på sans for proportion og ingen sans for humor overhovedet. Jeg henstiller indtrængende, at I udvikler begge disse egenskaber. Tag ikke jer selv for alvorligt, og I vil opdage, at I frigør jer til at kunne arbejde mere uafhængigt og mere intenst. Tag planen og opfordringen til tjeneste alvorligt, men spild ikke tid på stadig selvanalyse.

Det umiddelbare mål for alle stræbende disciple i dag kan derfor ses at være følgende:

1. At opnå klarhed i tænkningen, hvad angår deres egne personlige og øjeblikkelige problemer, og frem for alt proble-

met vedrørende deres mål i tjeneste. Dette gøres gennem meditation.

2. At udvikle sensitivitet over for de nye impulser, som i dag strømmer gennem verden. Dette tilvejebringes ved at elske alle mennesker mere og ved kærlighed og forståelse at kontakte dem med større lethed. Kærlighed åbenbarer.
3. At udføre tjeneste med fuldstændig upersonlighed. Dette gøres ved at eliminere personlig ambition og magtbegær.
4. At afvise at tage notits af den offentlige mening eller af et nederlag. Dette gøres ved at være yderst opmærksom på sjælens stemme og ved at bestræbe sig på altid at dvæle i den højstes hemmelige bolig.

Vort første punkt angående det øjeblikkelige mål og de skridt, der skal tages for at nå det, har vi slået sammen med vort andet punkt angående handlemåde og de faktorer, som må elimineres. Der bliver derfor kun tilbage at pege på de straffe, der vil overgå disciplen på prøve og den skolede arbejder, hvis de skulle give efter for det blændværk og de fejl, som findes i deres egen natur og tillade dem at hindre deres arbejde eller komme mellem dem og det mål, de har skuet.

Det kunne fremhæves, at der i et liv i tjeneste hovedsagelig findes tre farer. Her taler jeg ikke om disciplens individuelle skoling, men om hans liv i tjeneste og om de aktiviteter, hvis udførelse han er engageret i. Hans temperament og karakteregenskaber (fysiske, emotionelle og mentale) har en stærk indvirkning på hans omgivelser og på de mennesker, han søger at hjælpe, og det har også hans familiebaggrund, hans verdensskoling og hans tale.

Den første fare findes i hans fysiske tilstand. Dette kan jeg ikke komme nærmere ind på ud over at bede alle disciple om at handle klogt og sørge for at få tilstrækkelig søvn, sørge for den rigtige kost (som må tilpasses den enkelte) og om muligt sørge for omgivelser, som gør det lettest for dem at arbejde. Straffen for ikke at opfylde disse forslag udtrykker sig i mangel på kraft til at tjene og i voksende trældom for det fysiske legeme. Når det fysiske legeme befinder sig i en dårlig tilstand, må disciplen regne med ulemper, der følger af at modtage kraft, som han ikke er i stand til at håndtere.

Den anden fare findes i den astrale illusion, i hvilken hele menneskeheden lever, og denne illusions formåen til at vildlede selv erfarne arbejdere. Jeg har udførligt behandlet dette tidligere i denne afhandling, som I ved handler om kontrollen af det astrale legeme og en rigtig forståelse af dets love. Kun mental kontrol samt sand åndelig perception vil være tilstrækkelig til at trænge igennem dette illusoriske astrale smittekim og åbenbare for mennesket, at han er en åndelig entitet i inkarnation og er, gennem sin tænkeevne, i forbindelse med den universelle tanke. Den straf, som overgår disciplen, der vedvarende tillader sig at blive vildledt, er indlysende. Hans vision bliver forvirret og tåget, og han »mister sansen for kontakt«, som det hedder i de gamle kommentarer. Han vandrer »ad livets smalle veje og kan ikke finde den lige hovedvej, som vil føre ham til hans mål«.

Den tredje fare (der er meget udbredt i vor tid) er mental stolthed og som følge deraf manglende evne til at arbejde i gruppe. Straffen for dette er til tider en kortvarig fremgang og et fremvunget arbejde med en gruppe, som har mistet sine bedste elementer, og som kun består af de mennesker, der giver næring til gruppelederens personlighed. En discipel, som kun lægger vægt på egne ideer og arbejdsmetoder, finder, at hans gruppe mangler de faktorer og de mennesker, som ville have gjort den til en helhed, og som ville have afbalanceret hans bestræbelser og givet hans arbejde de kvaliteter, han selv mangler. Dette er i sig selv en tilstrækkelig straf, og den bringer hurtigt den ærlige discipel til besindelse. Lad en discipel, som er intelligent, ærlig og i grunden sand, fejle på denne måde, og han vil med tiden vågne op og indse, at den gruppe, han har samlet omkring sig, er formet af ham, eller at han er formet af den; den er ofte en legemliggørelse af ham selv og et spejlbillede af ham. Loven virker hurtigt i en discipels tilfælde, og derfor sker justeringerne omgående.

Jeg vil gerne påpege for den studerende, at han, når han vedvarende er gået fremad, vil opdage, at den eksoteriske og esoteriske forbindelse mellem de ydre skoler og den indre skole eller dem som kender sandheden er så tæt, at ingen oprigtig studerende går helt ubemærket. Under arbejdets pres og det daglige besværs byrde og anstrengelser er det opmuntrende at vide, at der findes dem, som overvåger, og at enhver

kærlig gerning, enhver opadstræbende tanke og enhver uselvisk reaktion bliver bemærket og kendt. Husk imidlertid, at hjælpernes opmærksomhed tiltrækkes af aspirantens tiltagende vibration og ikke af et særligt kendskab til en fuldført gerning eller en udsendt tanke. De, som underviser, er beskæftiget med sandhedens principper, med vibrationsgrader og med kvaliteten af det lys, som kan ses. De er ikke vidende om og har heller ikke tid til at overvåge bestemte gerninger, ord eller forhold. Jo før de studerende forstår dette og fra deres tanker udelukker ethvert håb om at få kontakt med et fænomenalt individ, som de kalder en mester, som har så megen fritid og så udviklede evner, at han kan beskæftige sig med deres ubetydelige gøremål i tid og rum, jo hurtigere vil de gøre fremskridt.

Når der imidlertid sker en jævn vækst, en tilpasning til okulte principper, således at bestemte forandringer frembringes i de legemer, som anvendes, samt et tiltagende udstrålende lys, er dette kendt og registreret, og aspiranten belønnes med større muligheder for at tjene sine medmennesker. Mestre belønner ikke med lovord, med skulderklap eller ved at udtrykke deres tilfredshed i ord. De er beskæftiget med at gøre almindelige mænd og kvinder til vidende og mestre ved at:

1. Lære dem at kende sig selv.
2. Befri dem fra autoritet ved at vække interesse og videbegærlighed i deres tanker og derefter antyde (men ikke mere) den retning, i hvilken svaret bør søges.
3. Give dem de betingelser, som vil tvinge dem til at stå på egne ben og forlade sig på deres egne sjæle og ikke på noget menneske, det være sig en elsket ven, en lærer eller en visdommens mester.

Jeg vil ikke gentage mig selv. De fleste af de punkter, som berører aspirantens arbejde i dag, har jeg behandlet tidligere i denne afhandling. Der bliver nu tilbage for jer at studere den omhyggeligt. Jeg slutter med en appel til alle, som læser disse instruktioner, om at samle deres kræfter, at forny deres løfte om hengivent at tjene menneskeheden, at underordne deres egne ideer og ønsker gruppens vel, at vende blikket bort fra

sig selv og på ny fæstne det på visionen, at vogte deres tunge for tom tale og kritik, for sladder og insinuationer, og at læse og studere, således at arbejdet kan gå fremad på intelligent måde. Må alle studerende bestemme sig til i denne tid med kriser og med hurtigt opstående muligheder at ofre alt, hvad de har, for at hjælpe menneskeheden. Behovet og kravet er her nu. Timen er kommet, og jeg anmoder alle jer, som jeg søger at hjælpe, om at følge de stores uophørlige anstrengelser. De arbejder dag og nat i et forsøg på at hjælpe menneskeheden og at udligne det onde og de ulykker, som er så dybt rodfæstede i vor nuværende situation. Jeg tilbyder jer en mulighed og siger jer, at I behøves – selv den allermindste af jer. Jeg forsikrer jer, at grupper af studerende, som arbejder i samklang og med dyb og aldrig svigtende kærlighed til hinanden, kan opnå betydningsfulde resultater.

At hver og en af jer må arbejde således, og at hver og en af jer må tabe det lavere selv af syne i erkendelse af verdens nød, det er den inderligste bøn og det dybeste ønske fra jeres broder, TIBETANEREN.

Den store invokation

Fra lysets kilde i Guds sind
lad lys strømme ind i menneskers tanker
lad lyset komme til jorden.

Fra kærlighedens kilde i Guds hjerte
lad kærlighed strømme ind i menneskers hjerter
må Kristus komme til syne på jorden.

Fra centret hvor Guds vilje er kendt
lad hensigt lede menneskers små viljer
den hensigt mestrene kender og tjener.

Fra centret vi kalder menneskeheden
lad planen for kærlighed og lys fuldbyrdes
må den forsegle døren til det onde.

Lad lys og kærlighed og kraft
genoprette planen på jorden.

Denne invokation eller bøn tilhører ikke nogen person eller gruppe, men hele menneskeheden. Skønheden og styrken i denne påkaldelse ligger i dens enkelhed og deri, at den udtrykker visse centrale sandheder, som alle mennesker naturligt og normalt accepterer – eksistensen af en oprindelig intelligens, som vi vagt kalder *Gud*; at den bevægende kraft bag det synlige univers er *kærlighed*; at en stor individualitet, som de kristne kalder *Kristus*, kom til jorden og legemliggjorde denne kærlighed, så vi kunne forstå den; at både kærlighed og intelligens er virkninger af det, som kaldes *Guds vilje*; og endelig den selvindlysende sandhed, at det kun er gennem *menneskeheden* selv, at den guddommelige plan kan virkeliggøres.

Alice A. Bailey

Register

A

Abstraktion. *Se:* Tilbagetrækning.

Adepter –

anvender intuition, 447

ariske, 373, 397

atlantiske, 373, 396

energi anvendes i arbejdet, 334

Ibez –

arbejde med uudviklet menneskehed, 392-394, 396

i tæt fysisk stof, 392

læren, 395

tilbagetrækning, 395

konstruktion af udtrykslegeme, 401

lysudstråling, 121

magisk arbejde, antydning, 230

manifestation, nøgle, 401

på det astrale plan, 251

Se også: Broderskab, det store

hvide; Brødre, ældre; Hierarkiet; Loge, den store hvide;

Mester – Mestre.

Adeptskab –

opnåelse af, krav, 590-594

prøve, 484

Advarsel vedrørende centre, 595, 597

Afkræftet tilstand –

relation til depression, 323

resultater, 323, 338

Agni, herren –

definition, 403

forbindelse med kundalini, 404

regentskab, 403-404

Agni Yoga (bog), henvisning, 442

Agnishvatta. *Se:* Solengel.

Agnisuryaner –

betvingelse af, 252

definition, 252

respons, 247, 250

Ahamkara. *Se:* Selvbevidsthed.

Ajnacenter –

aktivitet, underordnes hovedcenter, 435

anvendelse, 250

betydning, 301

energioverførsel til, 205

kontrol af legemets ild, 123

opvågningen, 212, 435

relation til 1000-bladet lotus, 103

Akasha-optegnelser –

definition, 236

læse i, 318

»Allerhøjeste hemmelige sted«, 165

Allestedsnærværelse, opnået af

mennesket, 417

Almagt, sjælens, 245, 256

Alvidenhed –

førløber for, 31

opnået af mennesket, 417

sjælens, 256, 305

Ambition –

første stråle, 252-253, 254, 255-256

personlig, eliminering, 641

Analfabet, visdom, 370

Anima mundi. *Se:* Sjæl, alle tings.

Ansvarsfølelse, tegn på og vækst, 352

Antahkarana –

fuldkommen, mestres forventning,

154-155

funktion, 401

opbygning, fuldendelse, 401

Antikrist, den virkelige, definition, 254

Apana, omfang og virksomhed, 577

Aquarius –

betydning, 558

energi strømmer fra, resultater, 328

natur og virke, 328

Arbejde, det store, sammenfatning, 401

Arhat, isolation, 277

Aries til Pisces, progression, 454

Arisk – Ariske –

adepter, virke, 373

disciple, mål, 388

rodrace, første underrace, 95

tidsalder, cyklisk ebbe og flod, 258

Arjuna –

erfaring, 75, 252, 322

- lektie, 620
- skoling, 390
- symbolik, 245
- verdens, kriser, 238
- Arketype –
 - anvendt af Den hvide loge, virkeliggørelse, 380
 - former, tilsynekomst, 491
 - plan, 468, 470
 - sfære, mennesket, energi, 536
- Ascendant i fødselshoroskop, betydning, 447, 449
- Asien, centrale, arkæologiske opdagelser, 392
- Askese hos disciplen, 432
- Aspekt – Aspekter –
 - andet, 398
 - buddhisk, udvikling, 226
 - fader, i mennesket, 536
 - form-, nedbrydning af, 627
 - første –
 - definition, 398
 - ved tredje indvielse, 398
 - guddommelighedens, åbenbaring, 29
 - materie-, 398, 469, 573
 - menneskets tre, forståelse af, 34-65
 - stof-, 205
 - tilintetgørelsens, aktivitet i tjeneste, 547
 - tredje, 398
 - vilje-, tilintetgørelse af former, 229
- Aspirant – Aspiranter –
 - atlantiske, mål, 388
 - centre, viden om, 579
 - døden, tjeneste efter, 315
 - egenskaber, som hindrer tjeneste for mester, 200
 - energyper, 305
 - fare i tjeneste, 150-153
 - frelse fra tankeformer, 491
 - frygt, naturen af, 253
 - godkendelse af mester, 181-182
 - gruppearbejde, 367-368
 - holdning, forkert, vedrørende mestre, 196
 - kamp, 245
 - kvalificeret til visdommens hal, 534
 - lektier, nødvendige, 494-496
 - liv, cyklisk ebbe og flod, 258
 - mål, 293, 379-380, 417
 - nyorienteret, fremskridt, 454
 - okkulte angreb, 360
 - opgaver før kreativitet opnås, 578-582
 - ord utilstrækkelige, resultater, 313
 - organiseres i grupper til tjeneste, 367
 - problemer, 211, 368
 - reaktion på magiske regler, 465
 - ret valg og hurtigt fremskridt, 243-244
 - samarbejde med Hierarkiet, krav, 472
 - selvforglemmelse, 337
 - skabende arbejde, 575-604
 - skoling, 533
 - tanke –
 - krav til, 43-44
 - og handling, 281
 - tankeform, dannelse af, fejl, 282
- Aspirant – Aspiranter – fortsat
 - udstråling på omgivelserne, 336-337
 - undervisning, anbefaling, 71
 - ustabilitet, voldsom, 262-263
 - viden om selvets tilstand, 578-579
 - virke, 304-305, 378
 - visdom, 468
- Astral – Astrale –
 - aktivitet, manifestationer, almindeligste, 311
 - clairaudience, vildledende, 194
 - energi – energier –
 - jordens, 325
 - kilde, 307
 - respons på, virkning på legemets tilstand, 236-237
 - studium, 305, 307-325
 - styring, ret, 334
 - sublimering, 309-310
 - typer, præger menneskeheden, 325-331
 - energistrømme, 309
 - erfaring, natur af, 618
 - fænomener, sjælsvision af, 228
 - kommunikation, 190
 - kraft – kræfter –

- typer, 249-256
 virkning på atomets indre struktur, 386
- legeme. *Se:* Legeme, astral-lys –
- genspejling, tankeformer, 264
 læse i, 194
- natur, forståelse og ret anvendelse, resultater, 373
- plan, kilde til mediumistisk undervisning 188
- polarisering, relation til depression, 322
- påvirkning fra venner, 330
- smidighed, behov for, 280
- stof, virkninger, konkrete, 236
- syn, bliver udelukket, 179
- tilstand, kilde til sygdom, 385
- udrustning, ved fødsel, anvendelse og opbygning, 330
- verden, udstrålinger, 577-578
- vibration, forkert, overvindelse, metoder, 331-335
- Astral-buddhiske energier, 445
- Astrologer, sande, centre anvendt, 377
- Astrologi –
- energi, 446-456
- fremtidens, 447, 452
- grundlæggende teorier, 303-304, 446
- individuel livsmønster, sikkerhed, 452
- status, 447
- udvikling, 290
- Astrologisk – Astrologiske –
- faktorer ved verdens blændværk, 321
- forskning, krav til, 447
- kort for fysiske, emotionelle og mentale naturer, 452
- Atlantis –
- cyklisk ebbe og flod, 258
- forandring i mentalt stof, 374
- katastrofe, årsag, 531
- krise, 412
- skole, 412
- solar plexus center, 263
- undervisning, 394
- yoga, 111, 412
- ødelæggelse, 489
- Atlantisk –
- bog, citat, 557, 562
- sang, 399
- Atma, kraft, anvendelse, 208
- Atom – Atomer –
- bevidsthed, 24, 52, 464
- energi, frigørelse, 347
- forskning, 345
- Atom – Atomer – fortsat
- fysiske –
- aktivitet, 464
- tiltrækning og aktivering, 64
- lys, 121
- relation til vibration, 161
- stimulering, 362
- substansens, sjæl, 51, 52
- tiltrækning til opbygning af integrerede former, 161
- æteriske –
- jordens entitet, stimulering, 386
- struktur, forandringer, 386
- AUM –
- anvendelse –
- i tankeformopbygning, 489, 490, 491
- til renselse, 491
- forståelse af, 161
- og OM, anvendelse, 143, 155-157
- respons på, 490
- Aura –
- mental, tankeformer i, 495
- mesterens og disciplens, 187
- må frigøres fra omgivelserne, 236
- Autoritet –
- befrielse fra, 644
- loyal mod, 341, 344
- oprør mod, 341, 344, 345
- Avatar – Avatarer –
- fire, på fire kloder i jordkæden, 393
- fra Sirius, forløber, 327
- gruppe-, budskab, virkning, 343
- påvirker den nye tidsalder, 327
- udtryk, 335
- B**
- Balance –
- disciples, 244
- formers, 355

- i arbejdet, 336, 355, 357, 363
 opretholde, 363
Se også: Ligevægt.
- Barnet i Kristus, indvielse, 366
- Beboer af formen, udvikling, stadier, 161-162
- Befrugtningsøjeblik, modsvarighed, 366
- Begreber, grundlag for tankeformer, plan, 468
- Begrænsning –
 bevidst, smerte, 542
 tilintetgørelse, 118
Se også: Princippet om begrænsning.
- Begær –
 drivende kraft, tankeformer, 174
 faktor i frembringelse af personlighed, 375
 formning, i overensstemmelse med guddommelig hensigt, 251
 frigørelse fra, 272
 frihed fra, nødvendighed, 364
 kraft ved tankeformers opbygning, 174
 naturen af, 540
 nyorientering, 272, 309-310
 ophør, 162
 relation til formtagning, 375, 489
 resultater af, 236
 selvisk, 252
 vandene, tankeform nedsænket i, 287-293
- Bekymring, overvindelse af, 317
- Beroligende midler, anvendelse, 319
- Beskyttelse af disciple eller grupper mod onde kræfter, 360-361
- Bevidsthed –
 definition, 52
 discipelskab, tidlige stadier, 179
 efter døden, 509
 egenskab og mål, 36-37
 fokusering, 505
 for syntese, 338
- Bevidsthed – fortsat
 frembringelse, 24
 fuld, på alle plan, 338
 grader af, 41-43
 gruppe-. *Se:* Gruppe, bevidsthed.
 Guds, 406
 højere, følelsesaspekt, 241
- iboende selvs, registrering, 406
- kontinuitet –
 definition, 436
 ingen ved døden, 512
 opretholdes, 509
 profeti, 315
 resultat, 417, 436, 513
 skolet, oprettet, 612-613
 udvikling, 615
 utilstrækkelig, 416
- menneskelig –
 illusion, 619
 næste fysiske bevidsthedsplan, 385, 387
 resultater, 536
 rytme, forandring, 385
 udvikling, 390, 618
- om det rette, individuel, rigtig anvendelse, 372-373
- overmenneskelig –
 transmutation, resultater, 545
 udvikling, 348
- personlighed, tilstand, 406
- planetarisk, 43
- princip i mennesket, 536
- projiceres, 262
- prøvestadiets vej, sidste stadier, 179
- på alle plan, 338
- sansende –
 fire stadier, 28
 forståelse af, resultater, 373
- sjæls- –
 frembringelse, 446
 indre vækst, 408
 om ting, som kan vides, 468
- stabiliseret i den ene, 388
- stadier –
 fire, 28
 tre, gennem det astrale plan, 240-241
- stoffets, 52
- tilbagetrækning til –
 hovedet, øvelse, 515, 579
 magisk arbejde, 262
- tilstande –
 alle, summen af, 25, 26
 nye, 206
- typer, 52
- udvidelse, 43
- udvidelser –

- evolutionære, 25
 i –
 gruppeliv, 208, 210
 kontemplation, 225-226
 mystikerens, natur af, 50
 opfattelse af det, der skal
 opnås, 364
 relationer til erfaring, 388
 resultater, 308, 388
 skyldes centrene udfoldelse,
 210-212
 udvikling, 409-410, 545, 634
 ved korsfæstelse, indvielse, 279
 ændres, 244
 Bevidsthedskontinuitet. *Se:* Bevidst-
 hed, kontinuitet.
Bhagavad Gita –
 citater, 20
 henvisning, 442
 historie, anvendelse, 252
 passage, sammenfatning, 322
 Bhagavan Das, bog, henvisning, 310
Bibelen, citater, om mennesket, 38-
 39
 Biologer, indviede, 45, 462
 Bjerg, Golgata, symbolik, 310
 Blade. *Se:* Legeme, egoisk, lotus-
 blade; Legeme, æterisk, lotus-
 blade.
 Blavatsky, H.P. –
 citater vedrørende mennesket, 53
 henvisninger, 29, 114, 193, 227,
 563
 hyldest til, 193
 Blodstrøm, funktion, 209
 Blændværk –
 frigørelse fra, 237, 238, 548, 642
 i tjeneste, fare, 641, 642
 på astralt plan, 236, 238, 642
 verdens –
 relation til depression, 321
 rødder, 321
 Bonde, ydmyg, visdom, 370
 Brahmarandra-center. *Se:* Hovedcen-
 ter; Lotus, tusindbladede.
Breve om Okkult Meditation, henvis-
 ning, 440
 Bro, mellem højere og lavere
 tænkeevne, 95
 Se også: Antahkarana.
 Broder – Broders –
- hjerte, tankeverden og sjæl,
 træde ind i, 334
 vogter, 352
 Broderskab –
 begreb, anvendelse, 317-318
 det store hvide –
 inkarnation, 391
 virke, 368
 Se også: Adepter; Brødre,
 ældre; Hierarkiet; Loge, den
 store hvide; Mester –
 Mestre.
 etablering, 348
 grundlag i instinkt, 634
 i Aquarius, 328
 nationers, oprettelse, 420, 421
 naturen af, 40
 resultat, 37, 328, 348-349
 tilkendegivelse, 348, 349, 353
 udtryk, 109
 Browning, Robert, citat, 625
 Brødre, ældre –
 arbejde, metoder, 437-438
 blivende, 246
 hjælp til discipel, 168
 kommunikation med, telepatisk,
 189
 konklave år 1500 e.Kr., 415
 mål, 385
 problemer, 416
 samarbejde med, opnå, 205-206
 tegninger, opfattes af, 294
 Se også: Adepter; Broderskab, det
 store hvide; Hierarkiet; Mester
 – Mestre; Store, De.
 Buddha, Herren –
 arbejde ikke fuldført, 496
 budskab, rede til, 317
 fire ædle sandheder, 309
 sensitivitet, 288
 ædle middelvej, 243
 Buddhi –
 kraft, anvendelse, 208-209
 manifestation på fysisk plan, 578
 Buddhisk –
 energi, anvendelse, 560
 plan, visdom, skrifter, 190, 194
 princip, 226, 403
 Bygmestre –
 devaer, typer, 402
 ydre, virke, kræfter, 295-300

Bylder, hjerne, årsag, 598
Bøn til at besejre frygt, 253

C

Celleliv –
i mennesket, 295-296, 297
overførsel, berørte centre og kirtler, 298, 300
udstrålinger, 295-299
Se også: Hjerne, celler.
Celler, legemets, funktion, 209
Center – Centre –
anvendelse, vidende om, 579, 581
Center – Centre – fortsat
balance, 603
beskrivelse, 376
fem langs rygsøjlen, aktivitet, årsag, 218-219
funktion, rigtig, 579-580
funktioner, 299
højere, 102, 203, 204 376
levendegørelse, resultater, 376
mellem skulderblade, anvendelse, 446
ydre, 595
Se også: Lotus; *Se også* under de enkelte centres navne.
Chakraer, beskrivelse, 376
Chitta. *Se:* Mental, stof; Tankematerie.
Chohaner, gruppe i fysisk stof, 392
Citat, fra okkulte værker, 20, 29, 69, 113, 124, 136
Civilisation – Civilisationer –
mentalplan, katastrofe, 490
ny, grundlaget for, 350
videnskabelig, vigtigste udtryk, 403
Clairaudience –
astral, gener, 194
højere –
kilde til lærdom, 192
kommunikation fra et sind til et andet, 192
sikker og fornuftig, hemmelighed, 385
Clairvoyance –
aflæsning i astralt lys, 194
mental –
anvendelse i undervisning, 189,

194
gener, 194
symboler, ved anvendelse af, 189
sikker og fornuftig, hemmelighed, 385
Clairvoyante, to typer, væv, punkteret, 512
Cykler –
af skabende opbygning, fuldstændiggørelse og opløsning, 293
ebbe og flod, 256-267
i grupper og enkeltes liv, 355
udviklings-, 26
Se også: Loven om cykler.
Cølibat –
for discipel, 432, 433
tvunget, 211

D

Den sidste olie, okkult baggrund, 517
Depression –
fri af, nødvendighed, 189
overvindelse, 322, 323
årsager, 320-325
Destruktion –
af former, tjeneste, 547
ved tredje øje, 228, 229
Deva – Devaer –
bevidsthed, 542
blå og –
gule, virke, 367
rosa, virke, 367
evolution, sammensmeltning med menneskeevolution, 116
fjerde gruppe, betydning, 402, 404
formløse, virke, 368
grønne, status, 402
hvide –
status, 402
og gyldne, virke, 367-368
lavere fires, drives frem, 223
legemer, energier, 402
organisering i grupper til tjeneste, 367
på den evolutionære vej, 402
riget, hierarkiske medlemmer, 62
Deva – Devaer – fortsat
violette, status, 402

- virke, 367
 æternes –
 evolution, 387
 syvende stråles påvirkning,
 387
 Devachan, underplan, 387
 Dharma, personlig, underordnes, 293
 Diamant, ottesidet, anvendelse i ska-
 bende arbejde, 563
 Digtene, virke, 421
 Discipel – Disciple –
 accepteret – accepterede –
 af mester –
 krav, 76, 145, 153-155, 181,
 200-202
 proces, 183, 202
 resultater, 182-187
 kamp, 245
 prøver, 183, 184
 relationer til mester, 183-187
 skoles af seniordisciple, 181
 stadium, 186, 187
 adlyder sjæl, 592
 antal, 178, 430
 arbejdende, erkendelse af hinan-
 den, 430-431, 434
 ariske, mål, 388
 bevidsthed –
 nye tilstande, 206
 udvidelse, 43
 blivende, 198-199
 centre af yderste vigtighed, 301
 cykliske impulser, 78-80
 definition, 74-75
 disciplinering, 364
 egenskaber, der sikrer overlevelse
 af tankeformer, 175
 eksempel for andre, 594
 emotionelt legeme, relation til
 planetarisk emotionelle lege-
 me,
 175
 energier –
 anvendt med forståelse, 334
 destruktive, absorption og
 forvandling, 333
 fare i tjeneste, 628-631
 forpligtelser, justering, 202
 forsagelse, 585
 gruppearbejde, 367
 harmløshed, 368
- i –
 auraen, stadium, 187
 lyset, stadium, 186
 mesterens hjerte, stadium, 187
 ignorere verdslig viden, 593
 indre finere reaktionsredskab,
 162, 164
 kampplads, 390
 karakter, åndelig udvikling, 364
 karmiske –
 bånd til medtjenere, 200
 forbindelser og medarbejdere,
 200
 forpligtelser, 199
 kraft, kilder, 200, 578
 kvalifikationer. *Se:* Discipelskab,
 krav.
 legeme, anvendes af mester, 194
 lærdom, 525
 mental aktivitet, øget, 182
 midtvejsstedet, 261
 modtagelighed over for ideer,
 øget, 182
 mål i dag, 624, 641
 nedbrydes, forebyggelse, 369
 nederlag, årsag, 594
 nyorientering, 162, 164
 organiseres i grupper til tjeneste,
 367
 praktisere videnskaben om
 åndedrættet, 164
 prøves, 364
 prøvestadiet, kamp, 245
 på tråden, stadium, 186
 reaktioner på regler for magi, 465
 redskab for sjælen, 219
 Discipel – Disciple – fortsat
 resultater, 398
 samarbejde med gruppe, 538
 sand, tjeneste, 636
 selvforglemmelse, 602
 selvkontrol, ideal, 259
 selvskoling, 156, 179, 201, 220,
 367
 selvtillid, 593
 senior, arbejde med nyligt accep-
 teret discipel, 181
 sensitivitet, psykisk, øget, 182
 skelneevne, 585
 skoles af mester, 201, 363
 skoling. *Se:* Skoling, disciple.

- status, viden om, 608, 610
 strid på vejen, 244-246
 telepati, kundskabskilde, undervisning, 189, 190
 telepatisk sensitivitet, 416
 tilintetgørelse af hindringer for gruppefremskridt, 585
 tilkendegivelse til aspirant, 364
 tjeneste, tre regler, 334
 udforskning af vejen, 590-593
 udrustning, 135, 178, 180, 199
 udvikling, 227
 ufølsomme over for højere kontakter, 416
 ulempe og hindring for mester, 602
 valg, 244
 vejen, 77-86
 viden, 365
 virke, subjektivt og objektivt, sammenligning, 437
 virkeliggørelse af gruppeplan og hensigt, 294
- Discipelskab –
 accepteret, krav, 76, 145, 153-155
 »det lille«, 186
 egnet til, undersøges af mester, 196-202
 krav, 70, 145, 152-155, 181, 200-202, 589
 regler, 81-83
 stadier, 186-187
 tidlige stadier, bevidsthed, 179
 virke, forberedelse, 124
- Disciplin –
 disciples, 364
 fysisk legemes, 276
 mental, resultater, 375-376
- Dogmatisme, ikke ønskelig, 47-48
- Doktriner, reaktionære, opgave, 341-342
- Drømme –
 om mester, 186
 studium, 436
- Dualistisk begreb, forud for vigtig forening, 389
- Dualitet –
 det astrale plans, 242
 erkendelse, frembringelse, 398
 fornægtelse og erkendelse, 389
 forsvinder, 399
- iboende kærlighed, 398
 naturen af, 618
 oprindelig årsag, 24
 tænkeevnens, 620
- Dyd, definition, 215-216
- Dyr – Dyre –
 beherskes med et blik, 228
 bevidsthed, viden om sjælsrespons, 53
 evner, 618
 lidelse, natur af, 542
 riget, 115, 349, 373, 474, 541
 smerte, fjernelse af, 115
 solar plexus center, 324
- Død – Døden –
 aspiranternes, 315
 bevidst tilbagetrækning i vågen tilstand, 509
 bevidsthedskontinuitet, 315
 efter, tilstande –
 meditation, 172
 underplan, bevidsthed, 387
- Død – Døden – fortsat
 frelse fra, 503-517
 fremtidige opfattelser af, 315
 frygt for, 314, 505, 509, 513, 632
 glædelig begivenhed, 510
 gode personers, 315
 indstilling til, ændring, 510
 jordbundne sjæles, 314-315
 lettes ved tryk på nervecentre, 517
 mediers, 512
 mere glædelig end fødsel, 510
 metoder til frigørelse, 491, 504
 misforstås, 544-545, 612
 måned, foregående inkarnation, 449
 naturen af, 314, 505, 507
 proces –
 beskrivelse, 507-509, 511
 fænomenale aspekter, faktorer, der påvirker, 512
 relation til –
 princippet om befrielse, 544
 tjeneste, 547
 sammenligning med søvn, 506, 507
 teknik til at dø, 316, 509-513, 516-517
 udgange, anvendelse, 511-513

- videnskab om, 511, 513, 515-517
- Dødfødte børn, årsag, 575
- Dør til –
 menneskeriget lukkedes, 394
 tre sole, 377
Se også: Port.
- Dåb –
 indvielse, 238, 366
 med vand, symbolik, 327
- E**
- Edderkoppespind, symbolik, 198, 592
- Egenvilje, impuls, taler, 581
- Ego – Egoets –
 forberedelse til reinkarnation, meditation, 172
 kontrol over personlighed, 128
 sværdet, skelneevne, 585
 udstrålinger, 578
Se også: Sjæl.
- Elektricitet –
 enhed, menneskelig, 436
 undersøgelser, 348-349
- Elementaler –
 astrale, respons, 250
 fire, uddrives af sjæl, 229
 ildens, kontrol og betydning, 402-403
 luftens, definition, 230
- Emanationer, syv, fra Gud, 48
- Emotion – Emotioner –
 hindrer udsendelse af tankeformer, 174
 relation til tankeformopbygning, 494-495
 renselse før magisk arbejde, 484-486
 transmutation, resultater, 277
 ændring af, så tankeform kan overleve, 175
- Emotionel –
 kontra mental, tilnærmelse, 125-126
 legeme. *Se:* Legeme, astral-; Legeme, emotionelt; Legeme, sansende.
 natur, kontrol –
 midler, 390
 over, 238
- Endokrine system, relation til centre, 595
- Ene, den, om hvem intet kan siges, 288
- Ene liv, det –
 esoterisk hovedcenter, 373
 manifestation, 24
- Ene liv, det – fortsat
 naturen af, 39
 syntese, 135
 udtryk, 251
- Ene virkelighed, definition, 44, 461
- Energi – Energier –
 ajna. *Se:* Ajnacenter.
 anvendelse –
 af –
 adept, 401
 indviede, 375-376
 dynamisk eller vedvarende, 587
 rette, 325-335
 anvendes af adepter, 334
 besjæler rigerne under det menneskelige, 28
 brændpunkter for mestres virke, 336
 centre –
 anvendte, konstatering, 581
 beskrivelse, 376
 efter ønske arbejde gennem, 580
 fire aspekter, studium, 588
 fungerende, 579
 gensidige relationer og synkronisering, 90
 hæves, 324-325
 opvækkelse, 213, 595, 597
 syv stråler, 588
 vigtige for disciple, 301
 differentieringer i mennesket, 576-577
 definition, 167, 378
 formopbyggende, 346
 forskellig fra kraft, 305
 forståelse af, 45
 hjertecenters. *Se:* Hjertecenter.
 hovedcenters. *Se:* Hovedcenter.
 justering, korrekt, i skabende arbejde, 575
 kilder, 401-402
 kraft og stof, forstås af indviede, 45

- livs- –
 fokuseres over mellemgulvet, 514-515
 tendenser, fremstilling, 452
 magisk skabelse, 578
 mentale, kamp med og beherskelse af, resultater, 398-399
 overførsel –
 fra lavere til højere centre, 204-205
 virkning af illumination, 116
 relation til ånd, 44
 rygsøjlels basis, 102, 121, 205, 299, 301
 sakralcenter, 102, 205, 207, 301, 324
 solar plexus, 103, 113-114, 120, 121, 205-210, 263, 298, 301, 324, 515
 stjernebilleders, 450-456
 strubecenters. *Se:* Strubecenter.
 strømme fra højere plan, 337-338
 styrer hjerne, hjerte og åndedræt, 34
 summen af, 25
 synonym med ånd, 461
 syv typer, legemliggør viljen, 397
 til magisk arbejde, overførsel, 166
 typer –
 anvendt i disciplens skoling, 207-213
 aspiranten beskæftiger sig med, 304-305
 sjælens modtagelighed, 450-451
 studium, 581
 syv mentaliteters modtagelighed, 397
 uanvendt og erkendt, resultater, 473
 Energi – Energier – fortsat
 universel – universelle –
 anvendelse, 579
 karakter, 578
 vigtige, påvirker menneskets samsende legemer, 325-331
 Engel – Engle –
 evolution, sammensmeltet med menneskets, 116
 sol-. *Se:* Sjæl; Solengel; Tankens søn.
 Enhed –
 al manifestations, 303
 definition, 23
 og dualitet, 389
 opfattes og anvendes, 136
 Ensomhed –
 periode, årsag, 277
 værdi i inspiration fra mester, 148
 årsag, 106
 Erkendelse –
 af fire ætere, 555, 564
 betydning, 565
 styrer solengels aktiviteter, 565
 trefoldig, af Gud, 565
 Esoterisk –
 arbejde, 612-615
 psykologi, hemmelighed, 164
 sans –
 behov for, 608-609
 definition, 609
 udvikle, 610, 615
 Et hundrede og fire og fyrré –
 symbolik, 212-213
 tusinde, symbolik, 213
 Evolution –
 af –
 guddommelig plan, nøglen til, 230
 ikke-menneskelige væsener, 402
 involutionære gruppesjæl, 277
 definition, 131
 deva-, 402
 faktor ved tilintetgørelse af former, 385
 form, 477
 kraft, 51
 lysets, teori, 25
 menneske –
 faktor, 543, 635
 kraft, 540
 kræfter, samspil, 610-611
 mål, 578, 625
 tegn, hersker, 453
 menneskehedens tjeneste, 114-116
 mål, 25
 plan, meditation over, 73
 planetarisk tilskyndelse, menneskets reaktion, 445

- sjælens, 105
 skabende proces, sammenfatning, 276
 solsystemets, 29
 systemet, bagved liggende kræfter, 540
Se også: Loven om evolution; Udvikling.
- F**
 Faderen, enhed med, 382
 Faktorer, betydning i fødselshoroskopet, 447, 449
 Fallisk lære, degenereret, 394
 Familie, astral påvirkning, 330
 Fanatisme –
 beskyttelse mod, 501
 nøglen til, 495
 Farve –
 forskning, 348
 i planteriget, 373
 symboler, anvendelse, 488-489
 Fem centre, i rygsøjlen, styret aktivitet, årsag, 218-219
 Femten regler for magi, 21
 Fiks idé, årsag, 176
 Filantropi –
 gruppetjeneste, 420
 virke i dag, 424
 Filosofi, retninger, nutidige, 353
 Finansmænd, arbejde, 424
 Fire –
 astrologiske tegn, magtfulde, 558
 elementer, betydning og formål, 559
 evangelier, betydning, 559
 faktorer i magi, 562
 helligt virke, 91
 riger, frelser gennem, 559
 typer af energi i det vitale legeme, 559, 560
 udgør den ene, 556
 ædle sandheder, 309, 559
 ætere, erkendelse, 555, 564
 Fiske-typer –
 reagerer på Vandbærer-budskab, 638
 rene, tjeneste, egenskaber, 638
 Fiskenes tidsalder –
 former nedbrydes, 625
 grupper –
 medlemmer, egenskaber, 428
 typer, 418-426
 ydre ambitiøse måde, 438
 overgangsperiode, 452
 præg, 408
 religiøs tænkning, eksempler, 341
 tegn til Vædderens tegn, progression, 455
- Fjerde –
 runde, påvirkninger, 387
 underplan af det –
 astrale plan, 387
 mentale plan, 387
 æter, synlig, 387
 Flokinstinkt –
 fuldbyrdelse og udtryk, 634
 overensstemmelse og metode, 634
 rødder og resultater, 632
 Forbindelse til –
 Hierarkiet, mål, 417
 indre virkelighed, 474
 sjælen i alle former, 347
 Forening gennem identifikation, 442
 Form – Former –
 alle –
 enhed, 24
 naturen af, 355
 anvendes af mestre, 384
 arketyper, fremkomst, 491
 aspekt, reaktion på energiindstrømning, 79
 beboer af, udviklende stadier, 161-162
 beskrivelse, 467
 bevidst om omgivelser og selvet, 161
 bevidsthed, overgang ud af, 397
 eksistens, kilde, 375
 erkendt subjektiv hensigt, 280
 evolution, 476
 faktor, anvender og dominerer, 167
 fuldkomne glans, 252
 fængsel, 543-544
 geometriske, anvendelse, 271
 grundlæggende, typer, 276-284
 hengivnes, 277
 identisk med liv, 462
 integration, frembringelse, 163
 kausallegemets, 279
 kontrol, ved mental energi, 398

- livs- –
 differentiering, 346
 energiens virke, 455
 periode, fem stadier, 479-481
 udtryk, 24, 43
 udtryk, forandring 384-385
 lyset i, bevidst om, 227, 228
 manifestationer, 29
 natur stimuleres, 627
 nedbrydes, resultater, 543
 nedbrydning, 627
 ny, opbygning, 279
 nye tidsalders, 491
 og –
 Form – Former – fortsat
 og – fortsat
 liv, formidler mellem, 261
 selvet, i manifestation, 389
 omgivelsens, 277
 opbyggende –
 begærkraft, 236
 devaer, 543
 krav, 475
 manifestationsaspekt, 50
 princip, 346
 teknik, aforismer, 292
 opbygger i alle riger, 50
 overensstemmelse med mønster,
 291
 personlighedens, 276
 på fysisk plan, skabelse, 567
 relation –
 mellem, tilkendegivelse, 348-
 349
 til vibration, 161
 sammensmelter med lyd, lys og
 vibration, 139
 sjæl, kontakt med, 227
 skabelse, 209, 291, 466
 skabelse, kræfter, 260
 smidighed og tilpasningsevne,
 279
 styre og anvende på rette måde,
 405
 tilintetgørelse –
 i tjeneste, 547
 relation til evolution, 385
 tilpasning, 279
 ubundet af, og anvendelse, 615
 udstråling, 349
 udtryks-, i ydre verden, opbyg-
 ning til tjeneste, 589
 udviklingsproces, stadier, 264-
 267
 under de menneskelige, skabelse,
 28
 vibration, 276-280
 virke, fuldbyrdelse, 401
 æterisk legemes, 303
 åndeliggørelse, 540
Se også: Tankeform.
- Formel – Formler –
 begrænsende, 457, 461, 465, 469
 bøger med, 468
 forståelse af, 473
 respons på, virkning, 474
 Formernes bog, 468
 Fornuft –
 anvendes ved kontrol af frygt, 359
 behov for, 337, 355
 definition, 337
 ren –
 anvendelse, 378
 definition, 378
 løsning af problemer, 45
 Se også: Buddhi; Intuition.
- Forsagelse –
 discipels, 585
 indlæring af principper, 133
 Forskerinstinkt –
 baseret på, resultater, 633
 forvandling og fremtidig udvik-
 ling, 634
 overensstemmelse og metode, 634
 Forståelse, af guddommelig hensigt,
 417
 Forsøg, af discipel under skoling,
 365
 Fortolkere, øvelse, 188
 Forudanelse –
 forskånet for, 542
 sjælens, 317, 509
 Forudsigelser om –
 anvendelse af tænkeevnen, 442
 astrologi, 289-290, 447, 452
 atomenergi, 346, 347-348, 349
 bedøvelsesmidler, anvendelse af,
 319
 bevidsthedskontinuitet, 315, 436,
 612-613
 broderskab, 37, 327, 348, 349,
 636

- Forudsigelser om – fortsat
civilisation, 347, 350
dyr, 349
døden, 314, 315, 510, 612-613
elektricitet, 348
eliminering af tid, 416
erkendelse af sjælenes rige, 611-612
esoteriske skoler, 195, 440, 634
farver, studier, 348
filosofi, 353
forståelse af –
guddommelig hensigt, 417
Kosmisk Ild, 465
fænomener i denne tid, 625
gruppearbejde, 540
hellige planeter, 450
højnelse af bevidsthed, 324
identifikation, 442
indre lys, 349
indvielse af femte rodrace, 404
intuition, 146
intuitivt legeme, 146
livets problem, 49
luftens tidsalder, 403-404
lys, 348, 350
magi, 349
magtord, 350
materialisation af tankeformer, 195
menneskehedens mål, 614
mennesket – menneskets –
rent instinktive animale liv, 324
udfoldelse, 32, 290, 328, 340, 345, 349
mestres plan, 416-417
nedfældning, 195, 564
ny –
gruppe af verdenstjenere, 413, 440, 441
himmel og ny jord, 205
tidsalder –
grupper, 439-441
virke, 637
opdagelse af hierarkisk arbejde, 392
opdagelser, 347-349
overvindelse af frygt og depression, 324
planteriget, 349
psykologi, 350, 351, 436, 452, 634
religion, 340-344
sand Vandbærer, 429
sjette –
rodrace, 554
underrace, 554
sjælen, natur, 346, 348-349, 350, 353-354
sort magi, 554-555
styring og ledelse i verden, 413
substans, 350
sygdommes udryddelse, 474
symboler, 563
tankeformer, 195
telepati, 416, 488, 612
tænkeevnen, udvikling og opnåelse, 141, 146
uddannelse, 348
udvikling af intuition, 441-442
udødelighed, 510
Vandbærerens tidsalder, 336, 418
verdensarbejde, 350
videnskabelig –
forskning, 350
kontrol af legemer, 82
yoga, 441-442
æterisk –
legeme, 348
syn, 348, 385, 387
økonomisk situation, 347
åbenbaring af sandhed, 32
Forvandling af –
destruktive vibrationer, 333
destruktivt til konstruktivt, 368
energi, 205-206, 211, 263
Forvandling af – fortsat
instinkter, resultater, 633
lavere natur, 265-266
personlighed, kærlighed, 132
personlighedskræfter, 262-263
processer, antydning, 272
Se også: Transmutation.
Fred –
center af, 244
opnåelse af, 317-318, 543
Fremgang, hemmeligheden ved, 293
Fremskridt –
forudsætninger, 19
hurtigt eller langsomt, valg mellem, 243-244

- opnåelse af, 624, 628
- Frigørelse –
- fra –
 - astralplan, 237
 - form, 543
 - frygt og depression, 324
 - følelsesmæssig kontrol, 272
 - kausallegeme, 272
 - store illusion, 322
 - verdensillusion, 238-239
 - opnåelse af, 137, 235, 239
 - sjælens, 240
- Frihed –
- opnåelse af, fremskridt, 371
 - personlig og gruppe, skelne mellem, 153
 - til at vandre i lyset, 368
- Frimureri, oprindelse, 412
- Frygt –
- anden stråle, 252, 254, 255, 256
 - baseret på stolthed, overvindelse, 358
 - betydning, 311, 323
 - eliminere, 312
 - for –
 - døden, 314, 505, 509, 513, 632
 - fremtiden, 316-318
 - fysisk smerte, 318-319
 - nederlag, 319-320, 635, 639
 - offentlige mening, 635
 - fordi andres frygt sanses, 318
 - grundlæggende astral, 311
 - kategorier, 361
 - naturen af, 252, 256, 635
 - og depression, besejre, 324
 - overvindelse af, 253-255, 323-325, 358-361, 631
 - transmutation, 635
 - årsager, grundlæggende, 312-314, 316-320
- Frygtløshed, behov for, 357, 358
- Fuldmånen i maj, kontakt med mester, 186
- Fænomen, sand form, konstitution, 560
- Føde –
- urigtig, hindring for okkult studium, 99-100
 - ønskværdig for discipel, 433
- Fødsels- –
- måned, betydning, 449, 450
- time, modsvarighed, 366
- G**
- Genfødsel –
- resultater, 405
 - Se også:* Inkarnation; Loven om genfødsel; Reinkarnation.
- Genialitet, præg af, antydning, 428
- Genopbygningsarbejde, verden og personer, 230
- Geometri, den enkeltes, 452
- Geometriske former, anvendelse, 271
- Glæde –
- definition, 382, 383
 - mesterens, 382
 - ved fremgangsrig tjeneste, 382
- Golgata, bjerg, symbolik, 310
- Gravitation, loven om, 82
- Gruppe – Grupper –
- af –
 - Gruppe – Grupper – fortsat af – fortsat
 - disciple, kamp imod illusion, 245
 - familie eller venner, virkninger, 330
 - filosoffer, virke, 424
 - finansmænd, resultater, 424
 - intellektuelle mystikere, 342-344
 - nationer, resultat, 420-421
 - psykologer, virke, 424
 - verdensfrelser, 343
 - aktivitet hos –
 - dyr, 477
 - mennesket, 476-477
 - arbejde –
 - behov for manifesterende visioner, 381
 - forberedende, 419
 - hjælp af devaer, 367
 - hvide magikeres, 249
 - krav til, 274
 - manglende evne til, 643
 - manifesterende idé fra det universelle sind, 470-471, 473
 - mesterens, 151, 181, 201, 274
 - resultater, fremherskende i dag, 420
 - subjektivt, 426-430, 437, 443

- arbejder, ny type, egenskaber, 429, 432
- aura –
- adgang for aspirant, 181
 - discipel, adgang til prøve, 181
 - hindrende mur af tankeformer, 495
 - tankeformer i, 495
- beskyttelse mod onde kræfter, metode, 359
- bevidsthed –
- antydning og vækst, 352
 - opnåelse, 53, 205, 210
 - resultater, 28
 - sjælens, 272
 - udvidelse, 43
- brændpunkt, personlighed, 408
- cykliske perioder, 355
- dannelse af –
- inspiration og fremgang, 423
 - spørgsmål, vigtige, 297
- enheder, dannelse af og virke, 418
- erkendelser, korrekt overførsel ved hjernen, 435
- Fiske-typer. *Se: Fiskenes tidsalder, grupper; Fiske-typer.*
- forberedelse til fremme af planen, 470-471
- forene sig med, mantra, 275
- forkastes af mestre, 151
- fremskridt, hindringer tilintetgøres, 585
- hensigt –
- opnåelse og resultat, 205-206
 - overførsel ved hjernen, 435
 - samarbejde med, 538
 - virkeliggørelse, krav, 567-569
- ideer og planer, stimulering, 625
- indleder den nye tidsalder, 151-156
- 156
- integritet –
 - stærk indre, 274
 - tiltagende, 328
 - interesse, udvikling af, 209
 - kulturelle, resultater, 421-422
 - kvalifikationer, eftertragtede, 357
 - kærlighed, erkendelse, 205, 210
 - lederskab, 155
 - liv, indvielse til, 208
 - materialisation af plan, 110
 - meditation, grundlæggende, 104-
- 105
- medlemmer, krav til, 357
 - mesterens, accepteres i, 181
 - modtagelse og overførsel af ideer, 146, 156
 - nye –
 - tids, metoder, 439-442
- Gruppe – Grupper – fortsat
- nye – fortsat
 - tidsalder, mystikere, 345, 401
 - offer for, resultat, 411
 - okkulte angreb, besejre, 360
 - organiseres til tjeneste, 367
 - plan, 294
 - principper, involverede, 133-135
 - relation – relationer –
 - esoterisk grundlag, 296-297
 - glæde ved, 383
 - til andre grupper, 297
 - religiøse, resultater, 422
 - sammenhængende, til mestrenes anvendelse, 274
 - sensitiv over for –
 - solens hjerte, 335
 - Vandbærerens tidsalder, 336
 - sjæl – sjæle –
 - bevidsthed, 272
 - involutionær, 277
 - menneskerigets, udkrystallisering, 391
 - reinkarnation, 476
 - stråleindflydelser, 423
 - styring, af sjælen, 272
 - syv store afdelinger, 419
 - tjeneste –
 - eksemplets værdi, 594
 - og behov, 184
 - tone, genkende, 202
 - tvangsforestilling, 495
 - tænkere –
 - vejledning, 367
 - virke, 564
 - vel, offer for, 406
 - virkeliggørelse af plan, 110
 - virkning – virkninger –
 - på –
 - den enkeltes emotioner, 175
 - menneskeheden, 420-425
 - ydre manifestation af Hierarkiet, 426-430, 431
 - åndelige energier, hjælp i kamp,

- Se også:* Verdenstjenere, den nye gruppe af.
- Grusomhed, tendens til, instinktiv, årsag, 326-327
- Grøn farve, virkning på legeme, 516
- Gud – Guds –
 erkendelse, trefoldig, 565
 evolutionær udfoldelse i naturen, 166-167
 form, åbenbaring, 252
 forståelse af, menneskets, 463
 hensigt, 373, 400
 hjerte, mennesket trænger ind i, 373
 iboende, forening med, 208
 kærlighed, definition, 335
 liv, pulserende, 522-523
 opfattelse af, 45
 planer, materialisering, hjælp, 533
 sind, 379
 stå foran, 213
 sønner, fremtrædende karakteregenskaber, 609
 tanke, 373, 614
 tanker, manifesteres af aspirant, 468
- tyr –
 lys, 124
Se også: Taurus.
- vilje –
 klart lys, 373
 synteseopfattelse af, 400
 udtryk, 614
- virke, 475
- åbenbaring, 45
- ånd, 38-39
- Guddom –
 aktiv intelligent, 375
 bevidsthed, angår selvet, 406
 solar, bevidsthed, 406
Se også: Gud.
- Guddommelig – Guddommelige –
 hensigt, menneskets forståelse af, fremkaldelse, 417
 tanke, stedfortræder for, 292
 visdoms bog, 468
- Guddommelighed –
 menneskets, virkeliggørelse, 353
 næste udviklingstrin, 344
- Gudesøn, indtræden i faderens hjem,

H

- Had –
 fremkalde, 494
 karma, 499
- Hal –
 kundskabens, lægges bag sig, 634
 lærdommens, undervisning, 365
 visdommens, indtræden i, menneskeheden, 634
- Harmagedon, det virkelige, 554
- Harmløshed –
 behov for, 368
 naturen af, 331, 332
 opnåelse, resultater, 331, 332, 333
 positiv, i disciplen, 331-334, 590
 udvikling af, 117, 443
 udøvelse af, 501
- Harmoni med sjælens vilje, 448
- Havet, »var ikke mere«, forudsigelse, 490
- Healere, sande, typer, 585-586
- Healing ved brug af hænder, 585
- Helbred, godt, umulighed, 363
- Helbredelse, videnskabelig og okkult, 304
- Helgeners legemer, lysudstråling, 121
- Helhedens lys, det lille selvs lys, 411
- Helvedes ild, læren om, 490
- Hengivenhed –
 formen for, 278
 religiøs holdning, 342
 yoga, bhakti, 412, 441
- Herrerne for luft, ild og vand, virke, 403
- Hierarkiet – Hierarkiets –
 af –
 interplanetariske liv, 62
 monader, virke, 62
 stråler, definition, 62
 afdelinger og grupper, 390-391
 arbejde, mentalt, 391, 396, 472
 dannelse af gruppeenheder, 418
 forpost, første, 392-395
 fremkomst, resultater, 390
 grundlæggelse, 388-393
 grundlæggelse af Shamballa, 392
 hjælp til, 531
 Ibez' adepter, 392-396

- indtræden i, 411, 412, 540
 konklaver, 415, 418-420, 426
 kopi på fysisk plan, 412, 426
 magisk arbejde, 119-120, 156
 medlemmer –
 afhængig af disciple, 615
 i den nye gruppe af verdenstjerne-
 nere, 613-614
 relation til planetarisk guddom,
 537
 mysterier, 392-395
 mål, 620
 mål for menneskeheden, 290, 291
 opbygger ny form, 344
 overførsel af energier til menne-
 skeheden, 305
 planetarisk –
 definition, 53, 62
 integrerede enheder, 72
 ønsker, 236-237
 program for gruppearbejde, resul-
 tater, 419-426
 relation til –
 menneskeheden, 290
 planetarisk liv, 538
 samarbejde med, 172, 251, 472
 skoler, 394-395
 Hierarkiet – Hierarkiets – fortsat
 styrende hånd, 422
 udbredelse af hemmelig lære, 390
 undervisning –
 i dag, 395, 396
 på Atlantis' tid, 394, 396
 uudviklet menneskehed, 394
 vanskelig situation, 414-418, 425
 viden om formel, 486
 ydre fremkomst, projekt, 426-
 430, 540
Se også: Adepter; Broderskab,
 det store hvide; Brødre, ældre;
 Loge, den store hvide; Mester
 – Mestre.
- Himalaya-gren af Shamballa-broder-
 skab, 392
 Himmels, tredje, Paulus, 50
 Hjerne – Hjerner –
 anvendelse af –
 aktiverende princip, 34
 sjælen, 43, 73, 74, 75, 77
 tænkeevne, 43
 betydning, sand, åbenbaring, 416-
 417
 bevidsthed, viden om det astrale
 plan, 263
 celler, overstimulering –
 resultater, 207, 598
 årsag, 598
 Se også: Celleliv.
 der overfører, modtagelige over
 for inspiration, 190
 forbindelse med sjæl, resultater,
 113
 funktion, 64, 537
 fysisk –
 kanal til kausallegeme, 337
 modtagelighed, frembringelse,
 436
 knyttet til kausallegeme, 337
 krav for at kunne udføre hvid
 magi, 264
 mekanisme, fuldkommengøre,
 faktorer, 435
 modtagelig over for sjælen, 43,
 111
 organ for ånden, 464
 overførsel, korrekt, 435
 planetarisk guddoms, 537
 planetens, 472
 projektion af bevidsthed, 262
 registrering af alle resultater, 437
 relation til –
 tænkeevnen, 102
 æterisk legeme, tænkeevne og
 sjælen, 163
 åndeligt legeme, 163
 svulster og bylder, årsag, 598
 synkroniseret med tænkeevnen,
 266
 tænkeevne-sjæl samklang i tjene-
 ste, 468, 475
 udstråling –
 afhænger af fysisk legeme, 123
 typer, 122
 Se også: Lyset i hovedet.
 ufølsom over for højere kontak-
 ter, 416
 vibration, 90
 æterisk væv, 511
 Hjerte –
 broders, indtræden i og forståelse,
 334
 forankring af sutratma, 506

- Guds, trænge ind i, 373
organ for sjæl, 464
sols. *Se:* Sol, hjerte.
- Hjertecenter –
anvendelse, 208, 250
energi, samspil med strubecenter,
211
funktioner, 122
opvækkelse, 209
overensstemmelser, 120
relation, 103, 377
stimulering, 578
vitalisering, 210
- Horoskop – Horoskoper –
korrekt, ufejlbarligt, 451
- Horoskop – Horoskoper – fortsat
nytteløst, 310
nøjagtigt, 309
tre, 452
- Hoved –
arbejde udført af den studerende,
218
brændpunkt, 266
center for fred, 244
fokuseret i, 514
- Hovedcenter –
anvendelse, 208, 261
energi, anvendelse, 208
esoterisk, det ene livs, 373
funktion, 122
kontrol af æterisk legeme, 230
menneskeheden, 290
opvækkelse og aktivering, 204-
205, 206, 220
overensstemmelser, 120
overførsel af energi til, 204, 205
relationer, 103, 377
stimulering, 578
vitalisering, 376
- Hovedcentre, 192, 376, 451
- Humoristisk sans, behov for, 641
- Hvid broder, kendetegn, 362
- Hvid magi, afhandling om –
formål, 172, 533, 575-576, 627
forståelse, 464-465
- Hvidt lys, anvendes i overvindelse
af frygt, 359
- Hylstre –
personlighedens, kamp med
sjælen, 251
relation til selvet, 21
- Hæmning –
emotioners, resultater, 358
virkninger, 98-99
- Hænder –
anvendelse, 266, 582-589
helbredende kraft, kilder, 584
kraftcentre, 583, 585
tendensen til at erhverve, åndeligt
formål, 583
- Hørelse –
indre, kilde til undervisning, 191,
194
på høje plan, 50
subjektiv, 488-489
- I**
- »I er guder«, 39
- Iagttagelse, rette, resultater, 615
- Iagttagere – Iagttager –
okkult, betydning, 607, 610
organiserede, definition og virke,
610-612
- Ibez –
adepter. *Se:* Adepter, Ibez.
mysterier. *Se:* Mysterier, Ibez.
ords oprindelse, 392
tempel, grundlæggelse, 391, 392
- Ida –
anvendelse, 111, 112, 310
strøm og opstigning, 310
- Ideal –
erkendelse og anvendelse, 152
konkretisering, detaljer og meto-
der, 147
tilpasning til behov i fysiske liv,
147
- Idealisme, betydning, 146
- Idé – Ideer –
abstrakte –
aktiverer mentalstof, 400
definition, 400
arbejde med, 534-535
arketypisk –
modtagere af, 470
skuet af sjælen, 470
besættelse af, 495
fastholder liv, 457, 465
fejlslag, årsag, 574-575
formulerede, beskyttelse af, 496
fra –
det universelle sind –

- Idé – Ideer – fortsat
 fra – fortsat
 det universelle sind – fortsat
 manifestation, proces, 470
 respons på resultater, 473
 mestre –
 modtagelse og overførsel,
 146-147, 156
 nedtrappes til masserne, 147
 virkeliggørelse og overførsel,
 156
 fremlagt, opfattet og formuleret,
 manifestation, 470
 giver liv til tankeformer, plan,
 468
 guddommelige, verden af, trænge
 ind i, 379
 i ydre manifestation, tre faktorer,
 470
 intuitivt opfattet –
 af sjælen, form, erkendelse,
 469
 fastholdes i lyset, 469
 konkretisering, 61
 legemliggjort i form, virkninger,
 frøse fra, 491
 legemliggørelse, 472
 massernes, påvirkning, 476
 modtagelighed for, øget, 182
 mål, aktivitet og hensigt, 482
 nye –
 konstruere, 589
 tilsynekomst, 491
 om ordnet aktivitet, 475
 område, evne til at vælge, 371
 opstår i ydre manifestation,
 okkult betydning, 487
 reduceres, til kontemplation, 469
 rige, stille sig ind på, 609
 stofligt undfanget, inspireret af
 ånd, 469
 strøm af, fra guddommelig
 tænker, 475-476
 »søsætte«, 487
 tilsynekomst fra det universelle
 sind, faktorer, 470
 udstråling fra guddommelig tæn-
 ker, 467
 verden –
 aspekt af sandheden, 31
 definition, 502
 indtræden i, 502
 og formens verden, kløft
 mellem, 31
 Identifikation –
 hemmeligheden om, virkelig-
 gørelse, 442
 med helheden, forening gennem,
 442
 Ild –
 bevidsthedens, funktion, 598
 devaer, virke, 404
 elektrisk, 537, 598, 616
 elementaler, 402-403
 funktioner i mental tidsalder, 402-
 403
 herren for. *Se*: Agni, herren.
 katastrofe ved, 490
 legemets, stimulering, 123
 og vand, blandes, 605, 617, 621
 sjælens, virkning på centrene, 600
 slutning på tidsalder, 490
 sol-, 537, 598, 616
 symbolik, 264, 371
 tre, forbindes, 616-617, 620, 621
 trefoldig, sammensmeltning, 598
 universets, arbejde med, farer,
 573
 ved friktion, 537, 574, 598, 616-
 617
Se også: Kundalini.
 Illumination –
 anvendelse, 547-548
 fremkalder resultater, 545, 548
 i –
 Taurus, 558
 tjeneste, 547, 548
 lyset i hovedet, 197
 Illumination – fortsat
 menneskeheden, resultater, 473-
 474
 proces, 113
 resultater, 545
 udelukkelse, 95-96
Se også: Indre oplysning.
 Illusion –
 astralplanets, 236, 238, 260-261
 frigørelse fra, 75, 237, 238, 251,
 558
 kamp imod, 245
 læse i astralt lys, 194
 ophører, 401

- slør, naturen af, 619
- store, den –
 antydning, urgammel, 573
 frembringelse, 252-256
 frigørelse fra, 322
 grundlaget for, 617-618
 hersker, 619
 skrifter, 188
- verdens –
 kraft, hindring, 621
 skabelse og opløsning, 618
- Illusionens og visdommens slange, 221, 237
- Imbecilitet, årsag, 508
- Indflydelsessfære, der ikke kan passeres, astral, individuel, 308-309
- Indien –
 egnet sted for skoling, 94
 filosofi, seks retninger, 341
 gren af Shamballa-broderskab, 392
- Individer, underordnet skæbnen, 452
- Individualisering –
 astrologiske aspekter, 453
 menneskehedens, 238, 453
 overensstemmelse, 366
 resultater, 104
- Individualisme, separatistisk, nedbryde, 327
- Individualitet –
 bevidsthed, 542
 menneskets, kraft, 325-326
- Indra, herren, fremherskende, 403
- Indre –
 afstand –
 i hvid magi, 567, 569
 vækkes, 635
 oplysning –
 alle erfaringsområder, 123
 proces, 89, 91, 95-96, 109, 111-112, 115, 120-124
 ro, resultater, 110
- Indvielse – Indvielser –
 anden –
 betydning, 251, 310, 366
 forberedelse til, 310
 menneskehedens, 238
 rede til, 238, 251
 arbejde –
 forberedelse til, 124
 hensigt, 106
- dør, nøgle, krav, 586
- femte, erkendelse, 272
- fjerde –
 opnåelse af, 403
 åbenbaring, 393
Se også: Indvielse, korsfæstelse.
- forberedelse til, 187, 365
- første –
 betydning, 366
 for –
 femte rodrace, 404
 menneskehedens, 238
 overensstemmelse, 366
 sjælslys, sammensmeltning med magnetisk lys, 121
- i monadens bevidsthed, 55, 401
- korsfæstelse –
 bevidsthed, 279
Se også: Indvielse, fjerde.
- levendegørelse, 376
- Indvielse – Indvielser – fortsat
 menneskeslægten, 102
 mindre, mystikerens, 135-136
 muligheder, resulterende, 308
 opnåelser, 462
 plan, 135
 port, åbnes under Atlantis, 394
 proces, beskrivelse, 376
 rede til, krav, 129, 135, 235, 376
 rette anvendelse af energi, resultater, 375
- transfiguration, 366
- tredje –
 betydning, 396, 397, 398
 forståelse, forudgående, 208
 sang, 399-400
Se også: Indvielse, transfiguration.
- virksomheder, 366, 375-376
 åbenbaring, 45, 462
- Indvielse, menneskelig og solar,*
 hen-
 visning, 391
- Indvielsens bjerg, bestiges, 341, 355
- Indviet – Indviede –
 af –
 fjerde grad –
 bevidsthed, 279
 form, 279
 isolation, 277

- udsagn, 559
- tredje grad –
 - bevidsthed, 313
 - forståelse, 417
 - funktion, 396
 - indre lys, 161
 - systemiske energier, aktivitet, 451
- aktivitet – aktiviteter –
 - grundlæggende, 462-463
 - område, energier, 375
- anvendelse af energi, 375, 580
- astrologer, 452
- bevidsthed, 41-43, 377-378
- bevidsthed, stabilisering, 388
- biologer, 462-463
- centre, forbindelse til kosmiske plan, 375
- energi, rigtig anvendt, 375
- forbindelse til højere plan, 375
- forståelse, 45, 462-463, 509
- funktion, 396-397
- healing, 585
- i Rusland, virke, 95
- livets bog, mestres af, 468
- midtvejsstedet, 261
- neutralisere onde udstrålinger, 333
- opnåelse, 525, 580
- reaktion på reglerne for magi, 465
- regel for –
 - hvid magi, 621
 - magi, 621
- samarbejde, 538
- skabende arbejde, 574
- studium, 41
- tanker, 40
- tilintetgørelse af hindringer for gruppefremgang, 585
- valg, 244
- viljesaspekt, sjælens, påtvinges personligheden, 396
- virke, 225
- Indåndingsproces, 164-165
- Ingen kritik i hvid magi, 567, 570
- Inkarnation –
 - astrologiske betydninger, 448-456
 - bestemmelse, 449, 541
 - hensigt, fuldbyrdelse, 448
 - loven om cykler, funktion, 544
 - solengels, 565-566, 573
- Se også:* Genfødelse; Reinkarnation.
- Insektplage, årsager, 473, 552
- Inspiration –
 - fra mestre, ført ned, 147
 - hindres, 95
- Inspiration – fortsat
 - indstrømning af, 512
 - kilder, at tappe fra, 358
 - kombineret med instruktion, 193
 - metoder, 193
 - naturen af, 193
 - telepati kan indbefattes, 193
- Inspireret skrift. *Se:* Skrivning, inspireret.
- Instinkt – Instinkter –
 - eliminering af, 635
 - erstattes, 545
 - relation til religion, 634
 - rødder og konsekvenser, 631-635
- Integration, tilskynde, fremskynde, 415
- Intellekt –
 - anvendelse –
 - af Vandbærer-discipel, 637
 - rigtig, 241
 - bringe under kontrol, 373
 - fremherskende faktor, stadium, 241
 - naturen af, forståelse, resultater, 373
 - udvikling, 226
- Intellektuel tilnærmelse kontra emotionel, 125
- Intelligens –
 - aktiv, skoling i, 209
 - legemsnaturens, 55
 - menneskeheden, måtte hæves, 418
 - monadens, overførsel, 55
 - styrende, mangel på og behov for, 206-207
- Intelligenser, højeste på jorden, virke, 470
- Intelligent aktivitet, forenet med kærlighed-visdom, 104
- International syntese, tilvejebringelse, 421
- Intuition –
 - anvendelse –
 - af –

- adepter, 446-447
- sjælen, 47
- i arbejdet med befrielse, 547
- opnåelse, 390, 547
- praktisk, 85, 86, 130, 182-183, 347
- ved kontrol af frygt, 360
- appel til, 131
- bevis, foreneligt med, 357
- definition, 31, 33, 378
- evne, 180
- forskul fra psykisk tilbøjelighed, 85
- fra det universelle sind, udstråling, 379
- funktion, krav, 85
- glimtvis, evne, udvikling, 380
- grundlag for arbejde, kilde, 379
- gruppe, anvendelse, 426
- indstrømning af, 146
- indvirkning på personligheden, 396
- kriterium for accept af discipel, 180-181
- lys –
 - anvendelse for at se den formløse Ene, 47
 - energityper, 471
- løsning af problemer, 45, 462
- mestres, 41
- mystisk, videnskabsmænds, 347
- opnåelse ved undervisning, 365
- plan. *Se:* Plan, buddhisk; Plan, intuitivt.
- påkaldelse for at besejre frygt, 360
- relation til –
 - intelligens og illumination, 545
 - tankeform, 494-495
 - tænkeevnen, 65
- ren, rige, indtræden i, 379
- skoling i, 208
- studium af, 181
- Intuition – fortsat
 - udtryk, 375
 - udvikling, resultater, 75, 151-152, 181, 548
 - vedrører gruppeaktivitet, 85
 - virke, 380
 - vækst –
 - fremskridt, 611
 - parallel, 206
 - værdi, 534-535
 - åbenbaringer, 86
- Intuitiv – Intuitivt –
 - arbejde med idé fra det universelle sind, 470, 472
 - energi, planetarisk Logos', 445
 - erkendelse af treenighed, 38
 - forømmelse af planen, 381
 - indtryk, planer, 472
 - legeme, organiseret, mellemed, 146
 - opfattelse –
 - udvikling –
 - af, 442
 - skoler, 634
 - opfattet idé, form, erkendelse, 469
 - perception, menneskeheden
 - pinealkirtel, 290-291
 - plan –
 - herren over, 403
 - skrifter, 190-191, 195
 - Se også:* Plan, buddhisk; Plan, intuitions-.
 - registrering af idé, 469
 - respons, evnen til, resultat, 611
 - viden om fornuftens lys, 369
 - Invokation, forene sig med gruppe, 275
 - Isolation og opbygning af skaller, ugunstige omstændigheder, 332
 - Isolering, beskyttende, ulemper, 332-333

J

- »Jeg er det, jeg er« –
 - fortolkning, 406
 - i indvielse, 279
- Jeg-følelse, 625
- Jesus, mesteren, karma fra kristne tankeformer, 495-496
- Jomfru Maria, symbolik, 205
- Jord, symbolik, 263
- Jordbundne sjæle, definition, 314-315
- Jordens –
 - aura, udstrålinger, 577
 - emotionelle kvaliteter, fremherskende, 175

- energi –
 astrale, 325
 dobbelt virkning på
 mennesket,
 444-445
 entitet, definition, 325
 forbindelse til Sollogos, 328-329
 hjerneceller, 538
 æteriske legeme stimuleres, 327
 åndedræt, 82
- Juvelen i lotusblomsten –
 definition, 56
 manglende evne til at forstå, 106
- Jævndøgnspunkternes bevægelse,
 449
- K**
- Kampplads for aspiranter og di-
 sciple, 390
- Kanal fra sjæl til hjerne, udvidet,
 154-155
- Karakteropbygning –
 proces, 215-216
 resultater, 205
- Karana sarira –
 definition, 76, 120, 375
Se også: Legeme, kausal-
- Karma –
 disciplens, undersøges af meste-
 ren, 197, 198-199
- Karma – fortsat
 fuldbyrkelse, 181
 fuldbyrdet alene, 592
 had, 499
 involveret i tjeneste for planen,
 151
 national, 476
 ophører, 98
 personlig, ikke gribe ind i, 152
 planetarisk, 273
 racemæssig, 476
 Sollogos', 63
 tankeformopbygning, 495, 499
 udligning, 97, 452
 verdens, 363
- Karmisk –
 aktivitet, relation til erkendelse,
 565
 bånd mellem disciple, 200
 forpligtelse, udligning, 202
- Katastrofe, årsag, 473, 627
- Kategorier, alle, natur af, 398
- Kausallegeme. *Se: Legeme, kausal-*
- Kendskab til broder, 334
- Kirkelige ledere, vejledning, 367
- Kirker, grupper, erstattes, 413
- Kirtel – Kirtler –
 endokrine, 299, 595
 pineal- –
 forankring af sjæl, 506
 funktion, relation til lyset i
 hovedet, 122, 197
 magnetisk felt, 435
 menneskeheden, 290
 relation til –
 hovedcenter, 261
 hypofysen, 103
 sutratma, aspekt, 506
 vibration, 90
 vibrationers vekselvirkning,
 227
- Klima, betydning, 239
- Klogskab, verdslig, ikke tage notits,
 593
- Klokken fem, dagligt, forening med
 gruppe, 275
- Kloroform, anvendelse, 319
- Kommentar, Den gamle, citater, 63,
 91, 121, 160, 230, 237, 371-372,
 453, 542-543, 585, 617
- Kommunikation mellem enheder og
 grupper, 420, 625
- Kommunikatorer, telepatiske –
 forening, 614
 natur af, 612
 skoling, 613, 614
 virke, 612-614
- Kompromis i okkultisme, 152
- Koncentration –
 behov for, 379
 fokusering i hovedet, 514
 på ideal, evnen til, 146
- Kongen, der sidder på tronen mel-
 lem øjenbrynene, 514
- Konstruktiv aktivitet, resultat i mel-
 lemstadier, 522-523, 524
- Kontemplation –
 af intuitivt opfattet idé, der skal
 legemliggøres som tankeform,
 468
 aspekt af planen opfattes, 166
 definition, 165, 225, 525

- mellemstadium, anvendelse, 527-529
 resultater, 379-380, 468
 solengels –
 i tjeneste, 169, 171, 177-178
 retninger, 225-226, 228
 stadium i pranayama, 165
 Koordination –
 af centre, 213-221
 i magisk arbejde, 227-228
 relation til lyset i hovedet, 197
 Se også: Samklang; Samordning.
 Kors for –
 kosmisk Kristus, 558
 smerte, resultat, 543
Kosmisk Ild, En afhandling om –
 behandling af –
 første regel for magi, 72
 ottende regel for magi, 249
 pralaya, 257
 tænkning, 493, 564
 bogens tema, 23, 61
 citater, 271, 521
 forståelse af, 465
 henvisning til –
 agnishvattaer, 116
 avatar fra Sirius, 327
 devaer, 402
 femten regler for magi, 21
 inkarnationer under Atlantis, 374
 jordens entitet, 325
 kraftstrømme, 288
 nævner forbindelse til tre ild, 616-617
 æter, 289
 Kosmiske –
 kræfter, påvirkninger, 61
 plan. *Se:* Plan, kosmisk.
 stråler, kræfter og energier, overførsel, 303
 Kost, anvendelse, fejlagtig, 276-277
 Kraft – Kræfter –
 anvendt af aspiranter –
 aspekter, 586
 hastighed, relationer, 588
 kvalitet, antydning, 586-587
 rigtig retning, 588
 styrke, natur af, 587
 type, 586, 587
 forskelle fra energier, 304-305
 fysiske udstrålinger, typer, 295-297
 i –
 aspirant, relation til makrokosmiske, viden om, 579
 discipels natur og makrokosmos, studium, 579
 æterisk legeme, retning, 230
 iboende materien, vedrører form-siden, 295-305
 kilder, 577-578
 kristus-, manifestation på fysisk plan, 578
 lavere psykiske, anvendelse, 182
 livgivende, definition, 303
 magiske og psykiske, misbrug, 620
 menneskets, overnormale, 21
 modtagelig overfor, 61
 omordne, 204
 planetarisk, kundskab om, 556
 relation til centre, 579
 sammenholdende, i mennesket, 464
 sjælens, anvendt i magi, 141-142
 strømmer –
 ind i solsystemet, 288
 ned fra sjæl til hjerne, antydning, 197
 summen af tilstedeværende, 237
 vital – vitale –
 aspirants tredje øje, 243-244
 æteriske, 297-305
 æterisk legemes, opvækket og slumrende, studium, 579
 Krig –
 naturen af og årsag til, 321-322
 verdens- –
 kulminerende prøve, 238
 naturen af, og rødder, 554
 resultater, 339
 Krise i år 1400 e.Kr., 414
 Krishna, symbolik, 245, 252, 322, 390
 Kristne –
 flertallet af, virke, 367
 kirke –
 i Fiskenes tidsalder, 408
 tankeformer, 495-496
 Kristus –
 citater, 25, 39, 105

- komme, 280, 404
- Kristus – fortsat
- kosmisk, kors, 558
 - kraft, manifestation på det fysiske plan, 578
 - princip i –
 - kristendommen, 603
 - mennesket, 50, 264
 - naturen, 50
 - virke, 273, 496
- Kritik –
- ingen i hvid magi, 567, 570
 - må undgås, 570
 - stærk faktor, 570
- Kronblad, definition, 212
- Krystallisering, splittelse, 280
- Kubus –
- anvendelse i skabende arbejde, 563
 - mennesket, forståelse, 557
- Kumaraer, sensitivitet, 288
- Kundalini –
- lys, 92, 96
 - opstigende, 123, 214, 580, 599, 601, 603
 - opvækket af herren Agni, 404
- Kundskab –
- om –
 - sjæl, udtryk, 56
 - virkeligheden, gruppe, 342
 - område, åbenbaring, 76
- Kunst –
- det skabende livs, 164
 - åndedrættets, 164
- Kunstnere –
- skabende udtryksmåder, 203
 - virke, 421
- Kurukshetra –
- aspirants og discipels, 390
 - menneskehedens, 238, 260-261, 368
 - område, lektie, 620
- Kvalitet –
- forms, definition, 49
 - krafts –
 - definition, 586
 - relation til stråle, 586
 - sammenligning med type, 586
 - stof, 51
 - udtryk, tænkning, 482
- Kvaterniteter erkendes af hvid magi-
ker, 549, 555-561, 562
- Kærlighed – Kærligheds –
- anvendelse i tjeneste, 364, 631, 637, 641
 - aspekt, andet, 398
 - dualitet, 398
 - egenskaber, 97
 - energi, kilde, 335
 - evne, betydning, 364
 - evolutionær, 131
 - funktioner, 141
 - gruppe-, 205, 210
 - Guds, definition, 335
 - hjerne, banker bag det ydre, 369
 - kraft, indvirker på stoffet, 64
 - Logos', 131
 - med større intelligens, 331
 - monadens, 55
 - natur, opvækkelse under Atlantis, 396
 - og lys, anvendes i besejring af frygt, 359
 - overførere af, 105
 - principper, 131-135
 - sjæls, udtryk, 54-55, 103
 - til alt, som lever, resultater, 280
 - uendelig, relation til den universelle tanke, 251
 - ved besejring af frygt, 359
 - åndelig, plan, symbol, 261
- Kærlighed-visdom –
- forenes med intelligent aktivitet, 104
 - udtryk, 544
 - øvelse i, 208
- Kødspisende, 433
- L**
- Last, definition, 215
- Ledere –
- bag sociale reformer, vejledning, 367
 - menneskenes, stråle, metoder, 329
- Lederskab i grupper, 155
- Legeme – Legemer –
- anvendelse, synkron, 220-221
 - astral- – astrale –
 - anvendelse af sjælen, 251
 - aspirants, frigøres af sjælen, 236
 - centre, anvendelse, 309

- genspejling af lys, 252
 hindring for tjeneste, 81, 82
 i uudviklet menneske, betydning, 309
 indvirkning fra forside eller sjæl, skelnen, 331
 jordens entitets, definition, 325
 konstrueres, 308
 kontrol over –
 metoder, 358-359
 tre regler, 334
 ved –
 anden indvielse, 366
 sjælen, 336
 tænkeevnen, 236
 ledet af sjælen, 244
 menneskerigets, respons, 329
 menneskers, manipulation af ledere, 329
 og fysiske, relation, 102
 påvirkeligt, 309
 reaktioner på udstrålinger, 330
 renselse, 328
 sammenkædet med tæt fysisk, 65
 stabilisere, regler og metoder, 197
 stabiliseres og genopbygges, 229
 udviklet, stærkt, 242
Se også: Legeme, sansende.
 buddhisk, symbol, 261
 disciples, anvendes af mester, 194
 egoisk –
 lotusblade, anvendelse, 208, 209
 Se også: Legeme, kausal-
 emotionelt –
 disciplens, relation til planetarisk astrallegeme, 175
 ikke afhængig af, 331
 Se også: Legeme, astral-
 energi- –
 må erkendes af verden, 602
 Se også: Legeme, vital-;
 Legeme, æterisk.
 funktioner, forstå, 42-43
 fysisk –
 afkræftet tilstand, relation til depression, 323
 energier, naturen af, studium, 578
 evne til at gå ind og ud af, efter ønske, 319
 forstå, 41
 helbred, prana-faktor, 577
 hindring for –
 okkulte studier, 99
 tjeneste, 81
 kontrol, betydning, 273
 mekanisme, 506, 507
 naturen af, 559
 redskab til konstruktiv aktivitet, 166
 renselse, 229
 sammenkædning med astrallegeme, 65
 sammensætning, 464
 studium, 36
 styring, 599
 tilstand, 577
 tilstand, respons over for astral energi, afhænger af, 237
 Legeme – Legemer – fortsat
 fysisk – fortsat
 vitalisering og anvendelse, 35, 299
 ydre fremtoning, 57-60
 hypofyse –
 magnetisk felt, 435
 menneskehedens, 290
 relation til –
 ajnacenter, 261
 pinealkirtel, 103
 vibration, 90
 vibration, vekselvirkning, 227
 intuitions-, organiseret og mellemled, 146
 kausal- –
 anvendes –
 af sjæl, 76
 i telepatisk kommunikation, 192, 194
 bevidsthed, 381
 definition, 120
 dyremenneskets, 391
 forbindelse til hjernen, 337
 form, 279
 formidler visionen, 380-381
 frihed fra styring, 272
 kanal til fysisk hjerne, 337
 manifestation, 375

- naturen af, 261
 opløses, resultat, 225
 relation til det mentale princip, 375
 sammenkædning med åndelig triade og personlighed, 401
 skæbne, 401
 stråle, 127
 kontrol af, koordineret, 149
 lys, i mennesket, 120
 mekanisme, evolutionær status, 353
 mental- –
 anvendes –
 af sjæl, 208
 i telepatisk kommunikation, 190
 ved højere clairaudience, 192
 fungere bevidst i, 251, 370
 hindring for tjeneste, 81
 under ledelse af sjælen, 244
 og ånd, 44, 462
 opbygning af, til anvendelse for sjælen, 155
 pranisk. *Se*: Legeme, vital-; Legeme, æterisk.
 renselse –
 problem, 595
 ved sjæl, 205, 228, 229
 sansende –
 menneskets, relationer, 307
 påvirkning fra sjæl og form, er forskellig, 331
 Se også: Legeme, astral-
 tilstand, respons afhænger af, 237
 udtryks-, konstruktion, af adept, 401
 vital- –
 aktiveres gennem åndedræt, 164
 beliver med konstruktiv aktivitet, 166
 beskrivelse, 60-61, 573-574
 formidler for subjektivt liv, 207
 formål, 63-64
 funktioner, 60-61
 kendskab til, 49
 kraftcentre, viden om, 203
 relation til nervesystem, 60
 rytme, åndedrætsøvelse, 219-220
 symbolik, 63-65
 Se også: Legeme, æterisk.
 æterisk –
 anvendelse i tjeneste, 260
 beskrivelse, 64, 121, 511, 573-574
 Legeme – Legemer – fortsat
 æterisk – fortsat
 betydning, 261, 385
 enhver forms –
 funktion, faktorer, 303
 konstitution, 303
 faktor i magisk arbejde, 230
 forenes med luftformigt hylster, 574
 funktion, afhængig af centre, 303
 funktioner, 64, 163, 209, 385
 jordens, stimulering, 386
 kontrolleres af tanken, 93
 kræfter, kilder, 577
 lotusblade –
 antal, 203-204, 212
 symbolik, 603-604
 manifestationer, tre objektive, 61
 mekanisme for visioner, 227
 planetens, stimulering, 327
 pranisk konstitution, 576
 renheden i, betydning, 385
 relation til –
 clairvoyance og clairaudience, 385
 luftelemental, 230
 solsystems, overførsel af energier, 303
 struktur, 93
 struktur, kontrolleres af sjælen, 230
 sygdom, 385
 udvikling, 227
 undersøgelser, resultater, 348
 videnskabsmænds næste stadium, 92
 vitalisering, 93
 ældre brødres arbejde med, 385
 Se også: Legeme, energi-; Legeme, vital-
 åndeligt –

- centralisering i, 261-262
 udrustning og anvendelse, 163
- Lemurien –
 cyklisk ebbe og flod, 257
 lærdom, 327
 naturrigger, centre, 374
 undervisning, 394
- Lidelse –
 menneskelig, sammenlignet med
 ikke-menneskelig, 542-544
 nøglen til, 542
Se også: Smerte.
- Lidenskabsløshed, værdi, 100
- Ligevægt –
 indre, værdi i tjeneste, 81
 opnåelse af, 111, 259, 356, 357
 opretholde, 239
 på –
 astralplan, 75, 235
 mentale plan, 175-176
Se også: Balance.
- Liv – Livs –
 det ene –
 differentieringer, 37
 skabelse ved, 166-167
 stabilisering, 25
 differentieringer, 463
 diskarnerede, emotionel aktivitet,
 236
 efter døden. *Se:* Død, efter, til-
 stande.
 fangenskab og befrielse, 544
 forenende, aspekter, fornemmes,
 398
 former, differentieringer, frem-
 bringelse, 346
 formål, retning, erkende, 136
 hjul, overensstemmelse, 366
 i formen –
 naturens arbejde, 455
 periode, fem stadier, 479-481
 udtryk, 385
 identisk med form, 462
 koordineret, vejledning, 407
 manifestation –
- Liv – Livs – fortsat
 manifestation – fortsat
 hensigt, 24
 relationer, 29
 menneskets nuværende problem,
 448
- og form, formidler mellem, 261
 overmenneskeligt begær, 236
- princip –
 distribution, 64
 i mennesket –
 manifestation, 46-47, 463-
 464
 modsvarighed, 463
- problem, løsning, 49
 på fysisk plan –
 disciples, 432
 harmonisering, 37
 relation til stoffet, 29
 sjæl. *Se:* Sjæl, liv.
 stort, på vej til genfødselse,
 virkning, 327
 udtryk i form, 24, 43
- Livet – Livets –
 bog, 468
 hjul, frigørelse fra, 450
 rose, hvid, 479
 som det virkelig er, 252
 synonyme for, 616
 træ, 438
 åndedræt –
 kilde, 164
 rigtigt anvendt, 167
- Livgivende kræfter, definition, 303
- Livsluftene, aktivitet, 264, 266
- Loge, den store hvide –
 beslutning vedrørende uudviklet
 menneskehed, 394
 projekter, 391
Se også: Hierarkiet.
- Logos – Logoi –
 aspekt, tredje, 375
 bevidsthed, 56, 403
 handlinger, grundlag for, 131
 indvielse, virkning, 365-366
 kærlighed, 131
 plan, kontakt med, 380
 planetarisk – planetariske –
 begærnatur, 445
 bevidsthed, 289
 centre, 374
 definition, 541
 fokuseret i mentallegeme, 403
 hjerneceller, 537
 indvielse, 403
 intuitiv natur, 445
 liv, plan, 375

- manifestationsformer, 444
- natur, åbenbaring, 393
- navn, 392
- personlighedsaspekt, forbindelse med, 375
- plan, 64
- pulsslag, 523
- relation til Sanat Kumara, 392-393
- respons over for energier, 444
- sensitivitet, 288
- syv, brændpunkt for energier, 65
- Se også:* Planetarisk ånd.
- Sol- –
 - brændpunkt for energier, 65
 - hierarki, fem planeter, 62
 - hjerne, påvirkning, 328-329
 - liv, 289
 - samarbejde med, 63
 - syv, liv, vibrationer, 289
- Lotus –
 - aktivering, 203
 - antal blade og placering, 203-204
 - blade. *Se:* Legeme, egoisk, lotusblade; Legeme, æterisk, lotusblade.
 - juvel, manglende evne til at forstå, 106
 - strube, seksten blade, 102
- Lotus – fortsat
 - tusindbladede –
 - aktivering, 208
 - område, energier, 451
 - relation til hjerte og strubecenter, 211
- Lov – Love –
 - arbejde, overensstemmelse med indre virkelighed, 474
 - definition, 26-27
 - formulering af, 32
 - natur-, virkninger, områder, 23
 - naturens, tilkendegivelse, 475
 - regler, 558
 - skabelsens, 563
 - tankens, 563
- Loven om –
 - absorption, anvendelse, 498
 - aktion og reaktion –
 - virkemåde, 336
 - Se også:* Loven om årsag og virkning.
 - aktiv fremskyndelse, virkemåde, 292
 - analogi, anvendelse, 34, 377
 - cykler –
 - forstå, 256
 - funktion, 355, 544
 - overensstemmelse, 417
 - Se også:* Loven om periodisk manifestation.
 - evolution –
 - faktorer, der ligger til grund for, 544
 - Se også:* Evolution.
 - genfødsel –
 - grundlæggende, 561
 - hemmelighed bag verdenskrise, 130
 - Se også:* Reinkarnation.
 - gravitation, faser, 82
 - Guds væsen, virke, 475
 - magnetisk tiltrækning –
 - virke, 532
 - Se også:* Loven om tiltrækning.
 - modsvarethed, anvendelse, 189
 - offer, udtryk, 541
 - periodicitet i okkult skoling, 337
 - periodisk manifestation –
 - relation til evolution, 544
 - Se også:* Loven om cykler.
 - rytme –
 - virkemåde, 81, 82
 - Se også:* Rytme.
 - syntesens begrænsning, virkemåde, 292
 - tiltrækning –
 - aspekt, 481
 - udtryk, 633-634
 - virker gennem formen, 465
 - Se også:* Loven om magnetisk tiltrækning.
 - tiltrækning og frastødning, virkemåde, 296
 - tilvækst, virkemåde, 481
 - vibration –
 - virkemåde, 81-82
 - Se også:* Vibration – Vibrationer.
 - vibrationernes vekselvirkning, 292
 - vibrationers ekspansion, 366

- økonomisering i tjeneste, 337
årsag og virkning –
lys over, 475, 477
relation til materie, 481
Se også: Karma; Karmisk; Lo-
ven om aktion og reaktion.
- Luft – Luftens –
elemental, definition, 230
symbolik, 261, 264
tidsalder –
egenskaber, fremtid, 403-404
Se også: Vandbærerens
tidsalder.
- Lyd –
anvendes til at omforme civilisa-
tion, 350
- Lyd – fortsat
AUM, 490
formål, forstå, 350
frembringelse af tankeformer,
156-158, 163
identisk med ånd, 161
mange vandes, betydning, 490
mentalplans, 490
relation til lys, 159
sammensmeltes med lys, vibra-
tion og form, 139
sjælens, 490, 491
skabende arbejde, 139, 141, 142-
143, 148, 155-163
studium, resultater, 349
støj, og musik, virkninger i dag,
349
tankeformens anvendelse, 171
tonen høres, 148
toner frem, anden lyd, 107
undersøgelser, 349
- Lydighed over for –
mesteren, 119, 167
pligt og troskab, 100
sjælen, 591, 592-593
- Lykke, definition, 382
- Lyksalighed, definition, 382
- Lys –
anvendelse ved –
besejring af frygt, 359, 360
skabelse af former, 163
astralt –
at læse i, 194
genspejling, anvendelse, 264
atomers, 121, 122
betydning, 109
bryder frem, årsag, 25
bærer, planetarisk, 115
evolution, teori om, 25
fordeling, 64
fornuftens, og kraft, 369
forskellige, 122
fysisk plans, 89
genspejling, arbejde med, 252
Guds tyrs, 124
hvidt, gennemstrømmer
personlig-
heden, 359
i –
alle former, bevidsthed om,
227, 228
skabende arbejde, 568
illuminationens nedstrømning til
hjernen, 197
indgå i mennesket, og overførsel,
78
intuition. *Se:* Intuition, lys.
legemets, 109, 121-124
menneskets legemer af, 120
monadens, 89
og –
mørke, 24
stof, 25, 109
overførsel til hjerne, 111-112
overjordisk, forstå, 225
punkt –
manifestation i –
hjernen, 109
sutratma, 112
okkult tændt på mentalplan,
109
relation til lyd, 158-159
sammensmeltes med lyd, vibra-
tion og form, 139
ser i form af, fremtid, 350
skinner på døren til vejen, 122
solengels, 124
stråler frem gennem hele legemet,
121
symboler, anvendelse, 488-489
tre, sammensmeltet, 123
udstrålende, tiltager, bemærkes af
mestre, 644
undersøgelser, resultater, 348-349
vandre i, opnåelse og problemer,
368

- vej, 252, 284
violet, anvendes mod okkulte angreb, 360-361
- Lys – fortsat
vogtere, 252
æterisk legemes, 121, 122, 124
åndeligt –
funktion, 228
vision, 227
årsag til fremkomst af former i bevidsthed, 346
- Lysene, sammensmeltning, stadium på vejen, 187
- Lysset i hovedet –
antydninger, 197-198
anvendelse, 181
aspirantens, 112
betydning i tjeneste, 261
erkendelse af, 228
etablering, 261
forenes med sjælen og tænkeevnen, 113
frembringelse, 122, 227, 435
genspejling af sjælens lys, 114
kvalitet og stråleglans, antydninger, 603
magikerens, 250
magnetisk –
kraft, 123
line til sjælsbevidsthed, 198
opdagelse og anvendelse, 56
relation til indvielse, 122
synkronisering, 124
tilsynkomst, 212
træde ind i, 198
- Lære, Den hemmelige (bog) –*
citater, 29, 537
henvisninger, 116, 257, 374, 585, 616
nedskrivning, proces, 188
- Lære, den hemmelige, udbredelse –
bevægelsen for, alder, 390
formidlere, 390
- Lærebog, grundlæggende, studium, metode, 607
- Lærer, finde, 601, 603
- Løfte, discipels, 623
- Løvens tegn –
betydning, 453, 558
samordning mellem hjerne og sind, 453
- M**
- Magi –
faktorer, væsentlige, 561-562
grundlæggende lov, 262
hvid –
definition, 73, 283-284
fremgang, faktorer, 522, 588
grundlæggende, 249
motiv, 249
stråler, bidrager til fremgang, anvendelse, 521
viden nødvendig, 560
virkeområde, 249
- kraft, opnåelse af, 264
- regel – regler –
anden, studium, 87-106
ellefte, studium, 457-517
femte, studium, 169-221
femten, 21
femtende, studium, 605-645
fjerde, studium, 139-168
fjortende, studium, 571-604
for indvielse, 621
første –
fortolkning, 73
studium, 67-86
niende, studium, 269-284
ottende, studium, 247-267
oversigt over, 13-15
respons, 465
seks, sammenfatning, 234
sjette, studium, 223-230
syvende, studium, 231-246
tiende, studium, 285-456
tolvte, studium, 519-548
tredje, studium, 107-137
trettede, studium, 549-570
- Magi – fortsat
sjælens –
arbejde, 262
bogens tema, 20
fremgang, faktorer, 588
gennem form, 167
grundlag, 124, 141-142
skabende kraft, 167
teknik, 167
- sort –
definition, 243
og hvid –
forskell, 492, 529, 562
opståen, 395

- virke, 529
- virke, 529, 616
- stedet for, 247, 249
- udvikling, 349
- videnskaben om, 167
- Se også:* Magisk arbejde.
- Magiker – Magikere – arbejde –
 - fare for, 575
 - formidler, 230, 261
 - fremtidigt, 521
 - begynder, vækst, 621
 - definition, 73, 77
 - egenskaber, 558, 609
 - erkendelse af kvaterniteter, 549, 555-561
 - formidler af energi, 266
 - forudsætninger, 556-557
 - frem siger ord, 605, 616, 621
 - hoved, fokuseret centrum i, 266
 - hvid, den kommende, 245-246
 - korsfæstelse, 558
 - må vogte sig for at drukne, 247
 - målsætning, 532
 - planetarisk kraft, 556
 - selvet som genstand for forsøg, 265
 - skaber tankeform, 460
 - skelne mellem ætere, 555
 - skolet, arbejde, 350
 - skoling, 72
 - sort –
 - aktiviteter, 553-554
 - evner og begrænsninger, 142
 - gøres til, 253
 - sand, natur, 553-554
 - står i hav, strøm og tåge, 621-622
 - udrustning, nødvendig, 553
- Magisk arbejde –
 - definition, 262
 - dominerende faktor, 227-228, 229
 - fokuseret, mulighed for, 528
 - fremgang, 264, 272
 - fremskridt, menneskeheden, 487-488
 - fuldbyrdelse, 616, 622-623
 - gunstige faktorer, 264, 272, 540
 - Hierarkiets, 119-120, 156
 - kilde til, 346
 - ny tidsalders, deltage i, 615-616
 - projektion af bevidsthed, 262
 - på fysisk plan, formel, 230
 - rede til, spørgsmål, 143-144
 - regler for –
 - enkle, 483-486
 - Se også:* Magi, regel – regler.
 - stadier, beskrivelse, 621-622
 - tendens til, 233
 - udførelse, 266
 - videnskab om, 167
 - Se også:* Magi.
- Magnetisk område i hovedet, årsag, 261, 435
- Magnetisme, tredje øjes, 228
- Mahabharata, krig, 554
- Mahachohan, anvendelse af talisman, 386
- Magt –
 - opnå, uden fare, 364
 - udøvet med visdom, 364
- Magtfuld styrke –
 - anvende, forudsætninger, 568
 - i hvid magi, 567-568
- Maj-fuldmåne, kontakt med mesteren, 186
- Manasaputra, forbindelse med den universelle tanke, 373, 375
- Manifestation –
 - enhed til dualitet til enhed, 389
 - gudesøns fuldbyrdelse, 401
 - nøgle til, adept, 401
- Mantra –
 - anvendelse, 275
 - anvendelse som hjælp i dødsproces, 517
 - beskyttelse, anvendelse, 332
- Manu, virke, 297, 380
- Massepsykologi, roden til, 329
- Masserne, sind, påvirkning, 627
- Materialisme i vesten, hindring, 98, 99
- Materie –
 - dominans, teori, 354
 - dragning, aftagende, 476-477
 - faktor i reinkarnation, 476
 - forskning, 345
 - forståelse af, 350
 - kræfter, i legemets natur, 295-305
 - mental, skabelse i, 482-483
 - og –
 - substans, 283-284
 - ånd, vekselvirkning, 476-477

- rummets, relation til æteriske vibrationer, 563
Se også: Stof.
- Maya-gren af Shamballa-broderskab, 392
- Maya-slør, frembringelse, 618
- Medarbejdere –
 erkendelse af og samarbejde med, 274
 i verden i dag, tre typer, 638-639
 opdagelse af og samarbejde med, 609
- Medicin, beroligende, anvendelse, 319
- Medier –
 dødsproces, 512
 information, kilder, 509-510
 kommunikation gennem, 190, 192
 ubevidste, skrivende, 188
- Meditation –
 anvendelse af det hellige ord, 143, 155
 behov for, 610
 brændpunkt på mentalplan, 192
 daglig –
 mål, 90
 proces, 172
 definition, 379
 egoers, der forbereder inkarnation, 172
 fare, 217-218
 fokusering i hovedet, 514
 gruppe- –
 grundlæggende, 104-105
 krav, 471
 hjælp til telepatisk diktat, 191-192
 i hovedet, 220
 indpræge tænkeevnen, 241
 kende dens betydning, 468
 kontakt med –
 det universelle sind, 379
 mesteren, 186
 krav til gruppearbejde, 471
 magikers, 264
 mellemstadier, 523-528
 mål, 378, 468, 538, 566
 månefasers virkninger, 321
 nødvendige ideer bringes igen-
 nem, 379
 okkult –
 betydning, 438, 440
 eksponenter for, 31
 funktion, 30-31
 opnåelser, 502
 over –
 ideal, værdi, 362
 sandhed – sandheder –
- Meditation – fortsat
 over – fortsat
 sandhed – sandheder – fortsat
 i det daglige liv, 253
 som opfattes, 365
 projektion af bevidsthed, 262
 resultater af, 197, 205, 207, 214, 568
 sjælens, 73, 78, 89, 103, 104, 105, 109
 sjælens og personlighedens, 124, 250
 skabelse af tankeformer, 166, 171, 173, 291-292, 379, 566
 skabelse ved, 172, 264, 486
 solengels, 67
 synkronisering med sjælens, 105
 tilbagetrækning, proces, studium, 515
 tjeneste, 641
 uklogt udført, resultat, 207
 valg, 231
- Mediumisme –
 fare ved, 193
 inspirerede processer, 188-194
 trance-, almindelig, naturen af, 315
- Mellemstadier –
 anvendelse i tjeneste, 523
 højere og lavere, anvendelse, 529
 konstruktiv aktivitet, 523
 menneskets, kategorier, 523-528
 og cykler, 521-531
 under meditation, 525-528
 videnskabelig udnyttelse, 527-528
- Mening, den offentlige –
 dannet af inspireret ideal, 147
 influeres, værdien af, 381
 viger for individuel bevidsthed, 372
- Menneske – Mennesker –
 almindelige, lektie, 251
 definition, 53
 del af helheden, 289

- dyre-, mentalt princip, opvågning, 391
 en levende sjæl, 39
 forsømmer pligt, resultater, 473
 fremskredent, astrologiske påvirkninger, 450
 fremtid, hemmelighed, 448
 fysisk liv –
 harmonisering, 37
 legeme, 464
 guddommelighed, virkeliggørelse, 353
 individualitet, kraft, 325-326
 individuelle forskelle, årsager, 126
 »kend dig selv«, 34
 konstitution, 21
 kræfter, overnormale, 21
 kubus, forstå, 557
 kvæles af egne tankeformer, 176
 livet i form, stadier, symboler, 479-481
 livsprincip, manifestation, 46-47, 463
 livsproblem, nuværende, antydning, 448
 mentale kontra emotionelle, 125-126
 opdeling i tre kategorier, 492-493
 oplysning, resultater, 473
 respons, underbevidst, på energier, 444
 riget –
 dør ind til, lukket, 394
 selviskhed, årsag, 474
 virke, 305
 sansende legeme, vigtige energier påvirker, 325-331
 selvforståelse, 463
 sjæl, manifestation, legeme, 464
 skæbne og tjeneste, 558
 uudviklet, kraft, strøm fra monade, 208-209
- Menneske – Mennesker – fortsat
 viden om selvet, 43
 virker som lampe på mørkt sted, 198
 være, leve og bevæge, symboler, 508
 zodiakale påvirkninger, 447-456
 ånd, manifestation, legeme, 464
- åndeliggørelse, resultater, 114-116
 åndeligt –
 projicerer bevidsthed, 262
 tjeneste, procedure, 260
Se også: Masserne; Menneskeheden.
 Menneskeheden – Menneskeheden –
 –
 aktiviteter, tre, 535-540
 bevidst om omgivelser, 161
 centre aktive, 324
 eksistens, hensigt, 535
 energier, tre typer, 536-537
 fremtidens, 290
 funktion i planen, 535
 fødsel, 452
 hovedcenter, 290
 hypofyse, 290
 i skaberens bevidsthed, 537
 indre oplysning, virkning på rigerne under det menneskelige, 114-116
 intelligens, tiltagende, 418
 latente tilstande, 32
 modtagelig, kan skue planen, 110
 mål, 537, 538, 539
 nutidens, tre opdelinger, 420, 638-639
 område for tjeneste for ny gruppe, 615
 pinealkirtel, 290
 på prøvestadiets vej, 596
 sammensmeltning med devaevolution, 116
 sjæl, 290
 skabende arbejde, 487
 skæbnebestemt arbejde, 548
 status i dag, 255-256
 subtile legemer, påvirkes, 150
 udtryk for det universelle sind, 472, 537
 udvikling –
 aspiranten gentager, 390
 stadier, 409-410
- Menneskekærlig fornyelse, ledere, vejledning, 368
- Mental – Mentalt –
 arbejde med idé fra det universelle sind, 470, 472
 aspekter, tre, forening, 400

- aspirants energi, kilder, 306
 clairvoyance, ulemper, 194
 energi, virkninger på menneskeheden under udvikling, 370
 enhed, skabelse i dyremenneskets kausallegeme, 391
 liv, nerver, center og kirtel, 298, 300
 natur, disciplinere, 251
 opfattelsesevne, parallel med intuition, 206
 organisme, betydning, 308
 plan. *Se:* Plan, mental-
 princip –
 opvågning i dyremennesket, 391
 relation til kausallegeme, 375
 registrering af evige sandheder, 31
 sjælen arbejder, 228
 stof –
 aktivering af abstrakte ideer, 400
 anvendelse, 294
 formskabelse, 264
 kvalitet i tankeformskabelse, 265
 opbygning til tankeformer, 141-168
 udtryk, 374
 Mental – Mentalt – fortsat
 udrustning, rigtigt anvendt, 380-382
 verdens energier, discipels kamp, 398-401
 Se også: Legeme, mental-; Plan, mental-; Tænkeevne.
 Mentalitet, mange typer, 48
 Mester – Mestre –
 accept af discipel, 181-184
 anerkendelse af discipels tjeneste, 363
 anslår disciplens tone, 202
 anvendelse af formen, 384
 arbejde –
 med –
 disciple, 274
 grupper, 151, 181, 200, 274
 plan, 470
 redskab for, 180-181, 225-226
 arkiver –
 citat, 557
 symbol, 563
 ashram –
 et møde i, 186
 indtræden i, 186, 187
 aura, discipel i, 187
 benytter discipels legeme, 194
 bevidsthed –
 forpost for, 187, 368
 indtræden i, 357
 telepatisk kilde for undervisning, 189
 blive, ved at bemestre, 310-311
 citat, 582
 D.K. *Se:* Mester, Tibetaneren.
 drøm om, 186
 engelsk, virke, 95
 erkendelse af flittig studerende, 644
 faktor, første underplan, 129
 formidlere, krav til, 152, 189
 fysisk legeme, opbygning, 297
 glæde, 382
 gruppe, indtræden i, 181, 200
 handling, 129
 hemmelig videnskab, 620
 hensigt, må erkendes af discipel, 364
 hjælp til grupper, 368
 ideer –
 fra den universelle tanke, 156
 modtagelighed overfor, 146-147, 156
 overførsel, 146-147, 156
 virkeliggørelse, 156
 intuition og mental evne, 41
 Jesus, virke, 495-496
 kontaktes –
 erkendelser, 183-187
 gennem en anden discipel, 186
 i –
 maj, 186
 meditation, 186
 metode, 357
 stadium, 181
 to måder, 183
 kontaktpunkt, 184, 197
 loge, beskyttende sammenkædning med, 360-361
 lys, anvendelse af, 41-42
 mål, 620-621

- nær kontakt med, 187
 nærmer sig det fysiske plan, 367
 og gruppe, kontakt med, 76
 okkulte skrifter, 123-124
 opdagelse, astralplan findes ikke, 620
 opmærksomhed, påkaldt af discipel, 187
 plan for menneskeheden, 416
 problemer og vanskeligheder, 148-151
 R., virke, 95
 relation til discipel, 183-187, 365-366
- Mester – Mestre – fortsat
 røst, sensitivitet over for, 367
 samarbejde med, 239-240, 273-275
 samtale med, 183, 186
 skoler disciple, 201
 svar, hvad angår materie og substans, 283
 tankeform, anvendelse af, 156
 telepatisk kommunikation, 192
 Tibetaneren –
 anonymitet og status, 20, 144
 bidrag til studium, 20, 144
 formål med *En afhandling om Hvid Magi*, 61
 tilsynekomst for discipel, 601
 tålmodighed, 417
 undersøgelse af discipel, 152, 153, 196-202
 undervisning, 186, 365
 undervisning, krav til de studerende, 195
 valg mellem syv veje, 244
 virkning på disciple, 365-366
Se også: Adepter; Broderskab, det store hvide; Brødre, ældre; Hierarkiet; Loge, den store hvide; Store, De.
- Mestrenes arkiver –
 citater, 557, 621-622
 symbol, 563
- Middelvej, ædle, 111, 243
- Milten –
 anvendelse, 451
 funktioner, 298-299, 446, 464
 planetarisk prana, 577
- Mindreværds kompleks, 320
- Mod i tjeneste, 631
- Modløshed –
 helbredelse af, 355-356
 undgå, 189
 årsager, 355-357
- Modpoler, samspil, 25
- Modsætningernes par –
 afbalancering, resultat, 356
 astralplan, virker på, 239
 bevidst om og valg mellem, 242-243
 friktion, resultat, 25
 sammensmeltning, 100
 valplads, 53
- Monade – Monader –
 aspekter, 55
 bevidsthed –
 funktion, 42
 indtræden i, 55, 401
 forskelle, 48
 frembringelse af personlighed, 375
 hierarkiet af, virke, 62-63
 liv, 56
 lys, 89
 magt, anvendelse, 208
 manifesteret attribut, viljen, 56
 og personlighed, formidler mellem, 62, 261
 principper opfattet, 134
 tilstand, 226
 udtryk, 55
 udtryk, betydning, 397-398
 virke, 229
 øje, 229
- Monismens basis, 24
- Monumenter og optegnelser, gamle, opdagelse, 392
- Motiv –
 analyse af aspirants, resultater, 181
 ret, udvikling af, 216, 282
 til –
 esoterisk studium, 409
 magi, renhed, 271
 tjeneste, betydning, 201-202, 568
- Mulighed, indikation i horoskop, 449
- Musik –
 anvendelse ved dødsleje, 516

- Musik – fortsat
 virkninger i menneskenes leger,
 349
- Musikere, virke, 421
- Mysterier –
 atlantiske, 412, 531
 genoprette, 531
 hovedkvarter på fysisk plan, eta-
 blering, 392
- Ibez –
 metoder, 393
 misbrug afværges, 395
 nutidens undervisning, 395
 opgaver, 393-394
 oprindelse, 392, 394
 organisation og hovedkvarter
 på fysisk plan, 392
 tankeformer, 395
 tærskelens vogter, 395
- Mysticisme –
 grundlag i instinkt, 634
 sammensmeltning med okkul-
 tisme, 350
- Mystiker –
 bevidsthed –
 center, 261
 kilde, 241
 indivieller, mindre, 135
 intellektuel, virke, 342-343, 345
 kontra okkultist, 125, 136
 ny tidsalders, gruppe, 345
 og okkultist i samme person, 50
 opbygning, vækst, 344
- Mørke og lys, 24
- »Må det Ene Livs kraft«, 275
- Måne-herrer –
 afstår fra indflydelse, 229
 udtryk, 449
- Månen –
 position i horoskop, betydning,
 448
 relationer, 82
- N**
- Nadier, definition, 511
- Narkotika, anvendelse, 319
- Nationalisme, selvisk, nedbrydes,
 327
- Nationer –
 broderskab af, frembringelse, 420
 karma, 476
- Naturen – Naturens –
 arbejde, zodiakale tegn, 455
 hjertecenter, 374
 love, virkeliggørelse, 475
 relationer og analogier, 374
 riger. *Se:* Rige.
 strubecenter, 374
- Naturriger, relationer, 374, 474, 545
- Nederlag –
 eksisterer ikke, 640
 frygt for, 319-320, 635, 639
 ignorere, 640
 lære ved at fejle, 640
- Nedfældning –
 af –
 kosmisk fast fysisk plan, 563
 manifesteret legeme, 564
 definition, 562
 frembringelse, 561
- Nervekanaler i rygmarven, 111, 112
- Nervesystem –
 cerebro-spinale, relation til men-
 talt stof, 298
 energi, som ligger bag, 598
 funktioner, 34-35, 208
 relation til det æteriske legeme,
 60, 64
 sympatisk, relation til astralle-
 geme, 298
- Neuroser –
 fare for discipel, 630
 årsag, 207
- Nirmanakayaer –
 hjælp ved inspireret skrivning,
 191
 kilder for tankestrømme, 191
 kraftressourcer, 95
- Nirvana, menneske, der har nået,
 evne, 106
- Nu, det evige, bevidsthed, 588
- Nydannelse, humanitær, ledere, vej-
 ledning, 367
- Nyorientering –
 begær, 272, 310
 discipels, 162, 164
- Nøgler, anvendelse af, 583, 586
- O**
- Offentlig mening –
 ignorere, behov for, 641
 roden til, 329

- Okkult –
 angreb, besejre, 360
 arbejde, definition, 282
 definition, 26
 erkendelse, skoling, 555
 skoling, prisen for, 337, 362-364
 studerende, holdning, 607
 studium, hindringer for, 87, 93,
 95-100
 tilnærmelse kontra mystisk, 125-
 126
 undervisning, beskyttelse, 496
- Okkultisme –
 fremgang, forberedende arbejde
 af adepter, 94
 love, forståelse af og anvendelse,
 krav, 94
 sammensmeltning med mysticisme,
 50, 350
 undervisning om sjælen, 215-221
- Okkultist –
 arbejde, 304-305
 kontra mystiker, 125, 136
 nødvendige egenskaber, 295-296,
 357
 og mystiker, 50, 350
- OM –
 anvendelse, indicerer tjeneste,
 155
 og AUM, anvendelse, 143, 155-
 156
 tiltrækkende kraft, 155
- Omgivelser –
 bevidst om, 161
 form, 277
 rigtig reaktion overfor, resultater,
 37
- Onde, det –
 kanal for, 115
 naturen af, 635
 udstrålinger, neutralisere, metode,
 333
 årsag, 116-117, 635
- Onder, fire symbolske, ikke besmit-
 tet af, 583
- Opbygger af former, 50
- Opdagelser, videnskabelige, fremtid,
 virkninger, 347-348
- Operationer, anvendelse af narkose,
 319
- Opfindelser, manifestation, 487
- Opmærksomhed, tilbagetrækning og
 fornyet koncentration, 262
- Oprør, intellektuelt, i dag, 341
- Opstemthed, hysteri, årsag, 323
- Orange lys ved dødsleje, 516
- Ord –
 anvendelse i tankeformopbyg-
 ning,
 489
 aspiranten bliver ordet, 112
 blander ild og vand, 605, 621, 623
 »blevet til kød«, 171
 det hellige –
 anvendes i arbejde med tanke-
 former, 156
 intonere, 112, 155, 517
 synges ved dødsleje, 517
 intetsigende, selviske og hade-
 fulde, resultater, 485
 magt- –
 anvendelse, 123, 333, 350, 461
 udtale, 142-143, 474, 528
 overflødiggøres, 534-535
 retningsgivende, 486
- Ord – fortsat
 sjælens –
 anvendelse, 490
 misbrug, 490
 oplyses ved indvielse, 490
 toner frem og høres, 491
 udtrykt i magisk arbejde, 266
- Otte, symbolik, 603-604
- Oversjæl –
 enhed med, 208
 sammensmeltning med individuel
 sjæl, 406
- P**
- Panik, økonomisk, natur og årsag,
 322-323
- Parti, undgå at tage, 434
- Patanjali, Yoga Sutraer –
 citater, 69, 75, 264, 468
 henvisning, 374, 442
- Paulus, citater, 50, 340
- Penge –
 naturen af, 425
 ændring af økonomisk situation,
 347-348
- Periodicitet –
 loven om, 26

- Se også:* Cykler; Loven om cykler.
- Personlighed – Personligheder –
 anvendelse i tjeneste, 184, 185
 astrologi, 450
 definitioner, 405
 diagram, astrologisk, 452
 dominerende, udvikling, 407-408
 energi – energier –
 forening, resultater, 405, 408
 kilder, 306, 401
 fandtes ikke under Atlantis, 412
 fejl forstærkes under tjeneste, 629
 form, forbedres, 276-277
 forsvinder, 401
 frembringelse, 375
 funktion, egenskaber, 406-407
 herliggørelse, 205
 hindring, 407
 indvielse ved solengel, 124
 kontakt med jordens entitet, 444-445
 koordinerede, 413
 koordinerende kraft, 326
 kræfter –
 nyorientering, resultater, 110
 vibrationers vekselvirkning, 227
 kvalitet, antydes, 448, 449
 menneskeheden, næste skridt, 442
 ofres for gruppens vel, 406
 og monade, formidler mellem, 62, 261
 opnåelse, 406
 overbetoning, 207
 perioder med ebbe og flod, 355
 registrering af iboende selv, 406
 relation – relationer –
 glæde, 382
 til sjæl –
 etablering, resultater, 261
 tidspunkt i evolution, 102
 renset og i samklang, relation til sjæl, 305
 sammenkædning med åndelig triade og kausallegeme, 401
 samordnede, 570
 samordning med sjæl, 294
 selvbevidsthed, 406
 sensitive over for sjælsaspekt, 409
 sjælens automatiske redskab, 396
 skabende, frembringelse, 579
 styres ved hjælp af –
 intuition, 396
 sjælen, 208, 219, 396
 tone, lyder, 143
 udvikling, 406, 408, 409-410
 uudviklet, kendetegn, 409
Se også: Selv, lavere.
- Pingala-strøm, 111, 112, 310
 Pionerer i discipelskab, behov for, 589
- Plan –
 arketypisk –
 formler, 468
 udstrålinger, 470
 astral- –
 adepts arbejde, 251
 befriet fra, 620
 begrænset til menneskeheden, 619
 fjerde underplan, 387
 forstå, betydning, 235
 funktion og problem, 235-236
 kamp, 240, 242-246, 249, 251
 kraft, typer, 252-256
 naturen af, 236, 240, 618-619, 620, 623
 område for tjeneste, 251
 skabelse, 621, 623
 substans, levendegørelse, 252
 tilintetgørelse, 623
 tilsynkomst, 235-236
Se også: Plan, emotionelt;
 Plan, kosmisk, astral.
- buddhisk –
 herren over, 403
 i menneskets bevidsthed, 375
 kraftbaner, 375
 manifestation, 403-404
 sammenkædning med mentalplan, 65
 symbol, 264
Se også: Buddhi; Intuition;
 Plan, intuitions-.
- egoets, 378
 emotionelt –
 domineret af intuition, resultat, 132
 naturen af, 260
Se også: Plan, astral-.

- fjerde, betydning, 403
fuld bevidsthed på alle, 338
fysisk –
discipels liv, 433
funktion, 506
magisk arbejde, formel, 230
naturen af, 240
og astral-, enhed, 513-514
ideers, formidler mellem, 468
illusions-. *Se*: Illusion.
intuitions- –
arketypisk, 468
dominerer det emotionelle
plan, resultat, 132
funktion, 42
herren over, 403
kraftbaner, 375
menneskets bevidsthed, 375
Se også: Buddhisk, plan;
Intuition; Plan, buddhisk.
kosmisk –
astral –
form, eksistens, 375
magt på, 375
fast fysisk, nedfældning, 563
fysisk –
3 højere, kommunikation
med, 556
»frihed« på, 375
mental –
adgang til, 375-376
veje til, 377
viden om, 377
viljen-til-at-være, resultater,
375
kraftbaner, 375
mental- –
arbejde på, virkning på disci-
pel, 398
bevidsthed, stadier, 241
elementaler, 402-403
fokusering, behov for telepa-
tisk diktat, 192
herren over, 403
Plan – fortsat
mental- – fortsat
kampplads, 390
konkret niveau, opfattelse af
idé fra oven, 381
kræfter centreret, kontrol og
anvendelse, 280
lyd, 490
naturen af, 261
næring til, 380
sammenkædning med bud-
dhisk, 65
tankestrømme, respons på, 241
telepatisk overførsel, 189, 192,
194
Se også: Tænkeevne.
monadisk –
astrale kraftbaner til, 375
i mennesket, 536
Se også: Monade – Monader.
planetarisk Logos' liv, 375
solsystemets, energi, 576
tre –
højeste, naturen af, 560
lavere, cyklisk ebbe og flod,
257, 258
æterisk –
3 højere, kommunikation med
kosmisk fysisk, 556
syvende stråles påvirkning, 386
Se også: Legeme, vital-; Lege-
me, æterisk.
åndelig kærligheds, symbol, 261
Planen –
aspekt – aspekter –
opfattet under kontemplation,
udånding, 166
åbenbaring gennem indre lys,
417
energier, syv områder, 397
for menneskeheden, opfattelse af,
146, 148
forståelse af, opnå, 482
føres ned til mentalplan, 380
guddommelig –
evolution, antydning, 230
manifestation, 538
manifestation, hjælpe med, 260
Guds, forstå, 611
kosmisk, opfattelse, metode, 271
materialiseres ved hvid magiker,
528
mestres, definition og resultater,
416-418
opfattelse af, 147
samarbejde med, 219, 282, 294,
379, 401, 473
se, 110, 148

- ses som en helhed, 397
 stor, naturen af, 378
 tankeform af, 109
 åbenbaring af –
 for indre oplyst tjener, 417
 i råds-kammer, 373
 ved sjælen, 368
- Planet – Planeter –
 energier, kilder, 402
 navne, 452
 sjæl, naturen af, 54
 syv hellige, energibrændpunkt,
 450
 under opløsning, astrale,
 virkninger, 326-327
 uopdagede, virkninger, 451-452
- Planetarisk –
 energi –
 dualistisk, virkning på menne-
 sket, 444-446
 kilder, 306, 402
 liv, sjæl, 28
 ånd –
 definition, 444
 påvirker mennesket, 445
 respons på energier, 444
 Se også: Logos, planetarisk.
- »Planetens fanger« –
 befrielse –
 metode, 523, 528
- »Planetens fanger« – fortsat
 befrielse – fortsat
 nyt forsøg, 531
 problem, 540
 ved magiker, 519
 definition, 532
 grupper, der kan befries, 546
 indespærring, 529, 541, 545
 kategorier, 541-543
 opdelinger, 532, 535
- Planteriget –
 bevidsthed, 52-53
 farve, arbejde med, 373
 forandringer, 349
 menneskehedens indre oplysning,
 virkning på, 114-115
 sygdomme, årsag, 474
- Pluto –
 indflydelse, 451-452
 sen opdagelse, antydning, 451-
 452
- Polarisering af legemer, 128
- Poler, vibrerende, betydning af, 244
- Port til –
 indvielse –
 nøgle, krav, 586
 åben, 445
 åbnedes, 394
 indvielsens vej, 376
 udgang for livskraft, 511, 512
Se også: Dør.
- Postulater, fire fundamentale, for
 hvid magi, 23-26
- Pralaya, typer, studium, 257
- Prana – Pranaer –
 beherskelse, den rette, 578
 definition, 219
 differentieringer i æterisk legeme,
 576-577
 i –
 solsystem, differentieringer,
 576
 æterisk legeme, kilder, 577-
 578
 kilder, 577-578
 legeme, 121
 nødvendige opnåelser, 578-581
 overførsel, 385
 strømmer ind i menneskets
 legeme, 446
 universets, arbejde med, fare,
 573-575
 virkninger ved åndedrætsøvelser,
 219-220
- Pranayama –
 relation til luft-elemental, 230
 videnskaben om, 164, 165, 166,
 527
Se også: Videnskab om åndedræt-
 tet; Åndedræt.
- Pranisk –
 energi, kilde og aktivitet, 536-537
 udstrømning, 515
 virkning fra solen, 445-446
- Princip – Principper –
 bryder frem, 589
 definitioner, 130, 131
 grundlæggende, henholdsvis
 sekundære, 130
 styrer personlighed, forvandling,
 132
 tre slags, 131-135

- Principippet om –
 befrielse –
 funktion, 544
 relation til døden, 544
 begrænsning –
 definition, 540
 kilde og funktioner, 540-541
 udtryk, 540-544
Se også: Begrænsning.
 ekspansion, 544
 kærlighed, 131
 Proportion, sans for, behov, 641
 Prøve, kontrol over emotionel natur, 238
 Prøvelser for disciple, 184, 364
 Prøvestadiet –
 gruppearbejde, hjælp til, 367
 kamplads, 390
 lektie, 251
 midtvejssted, 260-261
 organisering i grupper til tjeneste, 367
 skoling, 181
 Psykisk –
 definition, 28
 sensitivitet, øget, 182-183
 Psykisme –
 astral, 192
 lavere, 263
 Psykologer, arbejde, 424
 Psykologi –
 anerkendelse af sjælen, 350
 behavioristernes, 350
 esoterisk, 164
 grundlag i instinkt, 634
 introspektiv retning, 350, 351, 436
 masse-, rødder, 329
 mekanistisk retning, 350, 351, 436
 occident og orient, sammensmeltning, 350
 vitalistisk retning, 351
 åndelig, love, 21
 Psykologisk –
 metode, fremtid, 436
 tilstand, relation til klima, 323
 Pøbelvælde, roden til, 329
- R**
 Race –
 formning, arketype, 380
 kløfter, nedbrydes, 348
 opbygges af manu, 297
 rod-, femte, nær prøvestadiets vej, 404
 Radio, virkninger, 349
 Reaktionære –
 arbejde for verden, 341-342
 tilhængere af kirken, opgave, 341-342
 Reform, social, ledere, vejledning, 367
 Regler for magi. *Se:* Magi, regel – regler.
 Reglernes bog, citat, 334
 Regnsky af ting, som kan vides, nedfældning, 468, 471
 Reinkarnation –
 faktorer, betingende, 476
 symbol, 489
 teorien om, 25-26
 årsag, 489-490
Se også: Genfødelse; Inkarnation; Loven om genfødelse.
 Rekreation, behov for, 361
 Relationer, 101-103
 Religion – Religioner –
 forening med videnskab, 44, 461-462
 fremtid, 340, 343
 grundlæggende, 340, 633-634
 lighed, 340
 tendens i dag, 345
 universal-, 421
 verdens-, kommende, kerne, 342-344
 Religiøs vækkelse, natur og årsag, 322-323
 Renhed –
 absolut, eksistens, 272
 betydning, 272
 fysisk plans, 272, 277
 følelsesmæssig, 272
 motiv, betydning, 271, 273
 Renselse af –
 legemer, 205, 385
 verden, 491
 Renæssancen, rolle, 421-422
 Rette menneskelige relationer, etablering, resultater, 474
 Revolution, den franske, virkninger,

- 421-422
 Revolutionære, lektie, 133
 Rige –
 Guds, 105, 225
 mineral-, magisk arbejde, 560
 Ro, behov for, 82, 95
 Runde, fjerde, virkning ved manife-
 station af stråler, 387
 Rusland, en indiviets arbejde, 95
 Ryg, smerte og varme, årsag, 600
 Rygsøjle –
 hindringer, brændende smerte,
 600
 nervekanaler, 111
 Rytme –
 astrallegemes, hindring, 81
 etableret af tanke, resultater, 381
 forenet, 580
 harmonisk, fysisk udrustnings,
 299
 i –
 disciplens liv, 73, 78, 79, 219,
 337
 magisk arbejde, 165-166
 universet, 337
 manifestation af tankeform, 381
 menneskehedens bevidsthed, 385
 åndedrætsøvelsers, 219, 220
 Se også: Loven om rytme.
 Ræsonnement, princip, virkning på
 oplysninger, 241
 Rød farve, virkning, 516
 Røgelse, første stråle, 517
 Røst –
 mesterens, sensitiv over for, 367
 stilhedens, kommunikation, 110
 Rådskamling, år 1500 e.Kr., 415,
 418
 Rådskammer i Shamballa, 373
- S**
 Sadistiske tendenser, udstrålinger,
 327
 Salamandere, funktioner, 402-403
 Salvelse med olie, 517
 Samadhi –
 definition, 104
 sammenligning med trance, 512
 tilstand, træde ind i, 123, 512
 Samana, udstrækning og betydning,
 576
- Samarbejde med –
 den store hvide loge, problem,
 mål, 150-154
 Manuen, 380
 medarbejdere, 609
 planen, 635
 Samklang –
 med sjæl, resultater, 539
 Se også: Koordination; Sam-
 ordning.
 Sammenslutning, fællesskab, i dag,
 625
 Sammensmeltning med –
 individuel sjæl, 406
 tre ild, 598
 Samordning –
 faktor ved åbning af det tredje
 øje, 229
 hjælp i tjeneste, 149
 sjæl-sind-hjerne, 435, 468, 474
 Se også: Koordination; Samklang.
 Samtale, clairaudient, på mentalplan,
 192
 Sanat Kumara –
 relation til planetarisk Logos,
 392-393
 status, 62
 Sandhed –
 dagligt liv, 214
 definition, 31
 dens ånd, bevarelse, 344
 i dagligt liv, meditation over, 253
 kendskab til, 48
 nøgne, stå over for, fremtid, 535
 og skønhed, manifestation, 538
 overførere –
 Sandhed – fortsat
 overførere – fortsat
 krav, 189
 metoder, 190-194
 skoling, 188, 190
 overførsel til hjerne, metode, 111-
 112
 tilskyndelse mod, 561
 vedrørende sjælsaktivitet, 354
 øse af, ved kilden, 379
 Sang fra tredje atlantiske indvielse,
 399-400
 Sanser-energi, menneskets, 536
 Sansende liv, nerver og kirtler, 298,
 300

- Sanser, fem, forvandling, 154
Science of the Emotions, bog, citat, 310
 Scorpio, betydning, 558
 Scorpio-fuglen, 558
 Seere, frembringelse, 189
 Seksualdriften, instinkt –
 fuldbyrdelse og udtryk, 633-634
 overensstemmelse og metode, 634
 rødder og resultater, 632
 Seksualitet –
 forhold, symbolik, 101-102
 kemisk affinitet, 296
 perversion, årsag, 207, 327
 tiltrækning, typer, 255
 Sekterisme, antydning, 495
 Selv –
 erkendes som ét, 623
 forening med ikke-selvet, 398
 højere –
 principper der styrer, 132-135
 vibration, respons på, 162
 iboende, redskab, værdifuldt, 408
 lavere –
 personligt, principper der styrer, 132
 sammenkædning med sjæl, 71
 Se også: Personlighed.
 og form, 389
 personlige, samordning med sjælen, 294
 relationer til hylstrene, 21
 sammensmeltning med oversjælen, 406
 virkeligt og illusorisk, 69
 Selvanalyse i tjeneste, 626-627, 630
 Selvbesindelse, discipels, 337
 Selvbestemmelse –
 evolution, 24-25
 føre til, 536
 teorien om, 24
 vækst og resultater, 633
 Selvbevidsthed –
 definition, 74
 menneskets, organer, 298, 299
 personligheds, 405
 princip, 240
 udvikling, 26
 Selveksperiment i magi, 265-266
 Selvet som ét, erkendt, 623
 Selvforevigelse, menneskets, organer, 298, 299
 Selvforglemmelse, discipels, 337, 602
 Selvfornægtelse hos den indviede, 366
 Selvforståelse –
 betydning, 45
 instruktion, 71
 Selvhævdelse –
 discipels, 630
 instinkt –
 fremkomst og fuldbyrdelse, 634
 overensstemmelse og metode, 634
 årsag og resultater, 632-633
 menneskets, vedrørende organer, 298, 299
 Selvinteresse, vækst og resultater, 633
 Selviskhed –
 hindring for personlighed, 407
 personligheds første egenskaber, 407
 Selvkontrol, undervisning, 71
 Selvkundskab –
 behov for, 608, 609
 opnå, 311, 644
 oprigtighed, 593
 personlighedskræfter, 579-582, 587-588
 Selvopholdelsesdrift –
 fuldbyrdelse og garanti, 633
 overensstemmelse og metode, 634
 rødder og resultater, 632
 Selvrealisation, opnåelse, 536
 Selvskoling –
 discipels, 156, 180, 201, 220, 367
 Se også: Skoling.
 Selvstudium, spørgsmål til disciple, 626-627
 Selvtillid, discipels, 593, 644
 Selvudfoldelse, undervisning, 71
 Selvudtryk, menneskets, 298, 299
 Senilitet –
 naturen af, 508
 årsag til, 508
 Sensor-bogstaver, fordrejede, 393
 Sensitivitet –
 astrallegemes, faktor, 241-242
 baseret på selvbevidsthed, 240

- mangler over for højere kon-
takter, 416
over for –
 Vandbærerens impulser, udvik-
 ling, 641
 åndelig verden, 241
 psykisk, tiltagende i aspirant, 182
- Separatisme – Separatismens –
beskyttende mantra, 332
fare for, 539
i tjeneste, 630
kætteri, ophæve, 370
skader, 570
skranker, nedbrydes, 418
vraglære må overvindes, 620
- Shamballa –
broderskab, forpost, 392
natur og grundlæggelse, 392
urgammel bog, 557
- Shivas øje, definition og anvendelse,
227
- Sikkerhed for skaberen af tanke-
former, 176
- Sind –
anvendelse i enhver retning, 435
arketypisk, 470
evner –
 og kræfter, opdage, 378
 opdage, behov for, 378
guddommeligt –
 virkeliggjorte tanker, 400
 øse af, 379
Guds, indtræden i, 379
universelt –
 aktivitet og hensigt, 523
 energier, anvendelse, 397
 hensigt, 375
 ideer –
 opfatte, 378
 respons på, resultater, 473-
 474
 tilsynskomst, faktorer, 470-
471
 inspiration, 537
 kilde til intuition, 379
 relation til Logos, 375
 ressourcer, tappes af sjæl, 526
 udstråler kraft, 578
 udstråling fra, 379, 471
 udtryk, mellemlid, 472
 virkeliggør Logos' hensigt, 532
- Se også:* Tanke, universel; Tæn-
keevne.
- Sindsro, udøves af aspirant, 244
- Sindssygdom –
fingerpeg om, 495
årsager, 207, 598
- Sirius, avatar fra, 327
- Sjette –
 rodrace, kamp, 554
- Sjette – fortsat
 runde, ophør af sort magi, 554
 underrace, kamp mellem lysets og
 mørkets kræfter, 554
- Sjæl – Sjæle –
aktivitet –
 ved åndedræt, 526-528
 virkning på form, 163
alder, 348
alle tings, 24, 37, 535
almægtig, 245
alvidende, 31
anerkendelse af psykologi, 350
animal, naturen af og frembrin-
gelse, 28
anvendelse af –
 astrallegeme, 251
 mekanisme, antydning, 352
arbejde, fare, 571, 573, 574-576
aspekter, 49
bevidsthed –
 belønning, 106
 fokusering i, 261-262
 indtræden i, 198, 226
 viden om, 47
Se også: Bevidsthed, sjæls-
broders, forening med, 334
cyklus, 257
definitioner, 49-50, 51, 54
domineres af ånden, 43
egenskaber, 409
eksistens, accept, 32-33
enhed, 390, 446
enhed med, resultater, 539
erfaring –
 alder, 129
 gennem form, 476-477
esoterisk set, 257
fangne, den, 240
fare, 571, 573, 574, 575
forenes med, 383
forening med legeme, 350

- formskabende, proces, 264-265
 forsvarsmekanisme, 629-630
 forudelse, 317
 fremkomst, 532
 fremsiger gådefuld sætning, 474
 frigørelse, 240, 251
 frigøres fra astral mekanisme, 236
 fungere som –
 evne, 556
 i fuld vågen bevidsthed, 474
 opnåelser, 182-183
 Se også: Sjæl, leve som.
 funktioner, 42-43, 50-51, 468, 506
 fysisk symbol i mennesket, 34-35
 fængsel, antydning, 449
 glæde, 384
 gruppe. *Se:* Gruppe, sjæl.
 grupper, reinkarnation, 476
 hensigt, uovervindelig, 163
 hersker, 581
 i –
 alle former –
 forbindelse med, 347
 kontakt med, 227
 virkning af indre oplysning, 115
 inkarnation –
 cyklisk erfaring, 257-259
 frelse fra forbinding, 491
 identifikation med, resultater, 505
 impressioner, overførsel, 435
 impuls, cyklisk respons på, 80
 indpræger i tænkeevnen, 241, 469
 indre stemme, adlyde, 367, 641
 integration af former, 163
 introduktion af discipel for mesteren, 601-602
 kamp med personligheds hylstre, 251
 kanal til hjernen for mesteren, 184
 kendsgerning, bevis, 349, 353-354
 Sjæl – Sjæle – fortsat
 kilde til livets ånde, 164
 kontakt –
 konstant indre, resultater, 609
 med den planetariske ånd, 445
 opnåelse og resultater, 197
 udvikling af, 21
 kontrol –
 i alle naturriger, 116
 over –
 frygt, 631
 personlighed, 208, 219, 229
 uro, 317
 æterisk legeme, mekanisme, 230
 kræfter –
 anvendt i magi, 141-142
 betydning, studium, 348
 vibrationernes vekselvirkning, 227
 kultur, fremtidig, 348
 kundskab om –
 menneskeheden, 32-33
 planen, 227
 udtryk, 55
 kærlighed, udtryk, 55, 103
 leve som –
 bestræbelse, resultat, 80
 lære gennem fejl, 640
 ny gruppe, 428
 opnåelse, 610
 resultat, 115, 118, 503, 579-580, 615
 Se også: Sjæl, fungere som.
 liv –
 eksperter, behov for, 56
 love, 218
 plan, koncentration af kræfter, 166
 livsproblem, løsning, 49
 love –
 erkendelse, 354
 undervisning, behov for, 345
 lyd, 490, 491
 lydighed overfor, 591, 592-593
 magi. *Se:* Magi, sjælens.
 manifestation –
 i –
 former, 49, 51
 tanke, 40
 udvikling, 21, 29
 meditation, 73, 78, 89, 103, 104, 105, 109
 mekanisme, fysisk, 506-507
 mellemstadier, 527
 menneske –
 forbinder lavere selv med, 71
 funktion, 63-64

- skoling af, 70-71
 symbol, 63-64
 menneskeheden, sammenkædning med, 530
 menneskelige, virke, 541
 menneskets –
 frembringelse, 28
 manifestation, legeme, 464
 modsvarighed, 229
 modtagelse af energi fra solen, 446
 naturen af –
 beskrivelse, 21, 26, 54-56, 161, 346
 udforskes, 346
 nedstrømning af energi, årsag, 73
 opnåelse ved det tredje øje, 227-228
 ord, fremsiges, 490, 491
 overensstemmelse med indre virkelighed, 474
 plan, funktion, 42-43
 planets, naturen af, 28, 54
 polarisering i, resultater, 324
 princip i mennesket, 536
 på –
 dens eget plan, problem, 450-451
 Sjæl – Sjæle – fortsat
 på – fortsat
 mentalplan, former, 397
 reaktionsredskab, nyorientering, 163
 relation til –
 intuition, 31
 legeme, 43
 liv, 39
 personlighed, 102
 stof, 29
 tænkeevne, 42
 ånd, 29, 43
 renselse gennem destruktion, 228
 rige, 163, 167
 sammensmeltet med den ene, 310
 sammensmeltning med oversjæl, 406
 samordning med –
 det personlige selv, 294
 form, 447
 ser, registreret af hjernen, 113
 sind-hjerne, samklang, tjeneste, 434
 skabende virksomhed, 487
 skæbne, 310
 slægtskab, forklare, 21
 solsystems, 54
 stoffets, definition, 49
 strøm –
 gennem lavere natur, resultater, 336-337
 ned langs –
 sushumna, 112
 sutratma, 112
 syv typer, oprindelse, 446
 tankeenergi, rytmisk respons på, 111
 telepatisk undervisning, 189, 190
 tilbagetrækning af energi, 508
 tilintetgørelse, vildlede, manipulation, ikke mulig, 255
 tone lyder, 142-143, 250
 transmutation af frygt, 635
 tråd. *Se:* Tråd, sjæls-.
 tænkeevnes modtagelighed over for, 101
 tænker i harmoni med alle sjæle, 526
 udfoldelse, 29
 udforskning af, 354
 udtryk –
 begrænset, 54
 fuldkomment, i fysisk menneske, 111
 metoder i magisk arbejde, 266
 symbol, 264
 udvikling, 26
 universel –
 energi, 64
 symbol, 62
 universets, manifestation, 52
 uovervindelig, 163
 urigtig undervisning om, 369
 vejledning af discipel, 167
 videnskab i universiteter, 354
 vilje, 54, 55, 396, 448
 virkeliggørelse, 26
 virkning på stof, 51
 visualisering, 470
 zodiakale påvirkninger, 450
 åbenbaring af, 25
 åndedræt, 73, 78, 80

- Se også:* Solengel.
- Sjælens –
 forsvarsmekanisme, 629-630
 lys –
 definition, 471-472
 gennemtrænger området for pinealkirtel, 122
 genspejling, 114
 kastes nedad, 124
 kilde, 89
 kundskab om sjæl, 601
 og legemets, 109-124
 opbyggende aktiviteter, 112
- Sjælens – fortsat
 lys – fortsat
 sammensmeltning, 121, 122,
 123
 vandre i, 368
 virkning på illusion, 618
 åbenbaringer, 368
 mørke nat, definition, 165
- Sjælens lys* (bog) –
 citater, 576-578
 henvisning, 43
- Sjælsløs, væsen, 554-555
 Sjælsviden, forståelse, 56
- Skabelse –
 forudsætninger, 578-582
 gennem meditation, 566
 guddommelig, deltagelse i, 468
 i mentalstof –
 grundlæggende instruktioner,
 167
 krav, 482-483
 love, 563
 ved menneskets tanke, 564
 verdens, sammenfatning, 167
- Skabende –
 arbejde –
 cyklus, afslutning, 229
 esoterisk, krav, 203, 205
 faktorer for fremgang, 566
 fare, 575
 forudsætninger, 203
 grundlag for, 316
 hemmelighed, 166
 ikke-esoterisk, 203
 orden, 293
 energi, tre aspekter, metoder, 266
 hierarkier, tolv –
 forening med firfoldigheden,
- 102
 kontakt med, 103
 virke, 212
 liv, kunst, 164
 opbygning, cyklus, studium, 293
 proces –
 guddommelig, deltagelse i, 468
 mellemstadium, 616
 regel for magi, 475
 vilje, frigørelse, 119
- Skaber –
 ideer, manifestation gennem aspiranter, 468
 skoling, 561
 vidende, definition, 486
 øje, ord, øre, virke, resultater, 293
- Skaller –
 beskyttende, ulemper, 332
 planetariske, opløses, udstrålinger,
 326
- Skelneevne –
 anvendes af aspirant, 243, 244
 betydning, 236
 definition, 96
 discipels, 585, 592
 optræne, 184-185, 371
 udvikling, 151
 valg af den rette handling, 83-86
- Skitser –
 guddommelige, arbejde med, 378,
 379
 i skabelsen af tankeform, 469,
 470, 471
 stor plans, 470
- Skoler –
 bekræfter tendens til magi, 233
 esoteriske –
 fremkomst og emner, 440
 udvikling, 195
 undervisning, begyndelse, 334,
 440
 indre og ydre, forbindelse, 643
 mysterie, oprindelse og udvikling,
 392-396
- Skoling –
 aspirantens, 533
 atlantisk, 412
 disciples –
 af –
 mestre, 201, 363, 417, 644

- ældre discipel, 181
- Skoling – fortsat
 - disciples – fortsat
 - fremhævelse, 177, 208
 - i –
 - fortolkning, 188
 - magi, 172
 - til –
 - arbejde i fremtiden, 167, 179-180, 415
 - tjeneste, 172, 188, 201
 - udvikling af astralisme, udelukkes, 179
 - formidlers, 188, 189
 - i –
 - telepatisk sensitivitet, 613, 614
 - åndelig vilje, 208, 220
 - okkult, prisen for, 337, 362-364
 - prøvestadiets, 181
 - skaberes, 561
 - til discipelskab, forudsætning, 579
 - vestens studerende, 167-168
 - Se også:* Selvskoling; Undervisning.
- Skrift – Skrifter –
 - gamle, anvendte metoder, 92
 - helligt, citat, 136
 - nedskrevne, proces, 188
 - verdens, hellige, inspiration, processer, 188
- Skrivning –
 - baseret på personlig viden, 190, 194
 - dikteret telepatisk, 191-192
 - inspireret, 188, 190-193
 - nedfældning gennem, 195
 - som følge af indre hørelses udvikling, 191
- Skyttens tegn –
 - relation til menneskets evolution, 453
 - ved tiden for individualiseringen, 453
- Skæbne –
 - fiksering, 309
 - individuel, opvejes eller udlignes, 452
 - sjælens, 310
- Skønhed, hemmeligheden ved, 293
- Sladder –
 - karma, 485
 - modvirke, 497-499
- Smerte –
 - anvendelse, 543
 - dyrs, 115, 373
 - faktor, 371, 372
 - i ryggen, årsag, 600
 - Se også:* Lidelse.
- Smitte, ved æteriske udstrålinger, 385-386
- Sol – Sole –
 - central –
 - varme, opnåelse, 543
 - åndelig, 89, 377, 536
 - dyrkelse, grundlæggende, 392
 - energier –
 - dobbelt virkning på mennesket, 445-446
 - kilder, 402
 - og ydre solare, overførsel, 303
 - udstråling, 402
 - fysisk –
 - praniske udstrålinger, 445-446
 - udstrålinger, 446, 536-537
 - vej, forståelse af, 377
 - hjerne –
 - dør, 377
 - energier, typer, 335, 445-446
 - syv energistrømme, 446
 - udstrålinger, 328, 446, 536
 - lys, respons på, 227
 - tre, vejen til, 377
 - åndelig, lys, respons på, 227
- Solengel –
 - definition, 226
 - erkendelser, 565
 - ét med sit redskab, 124
- Solengel – fortsat
 - form på mentalplan, 397
 - idé konkretiseres, 556
 - indvielse af personlighed, 124
 - inkarnation, 573
 - »klæder sig«, 573
 - krise, 104
 - magisk arbejde, 573
 - mål, 226
 - redskab, afpasset, 589
 - samarbejde med, 579
 - skabende kraft udtrykkes, 113
 - skuer i tre retninger, 225-226
 - synonymer, 541

- udvikling, 226
- veje, 231
- virke, 104-106, 367, 401
- Se også:* Sjæl; Tankens søn.
- Solsystem – Solsystemer –
 - funktion, 25
 - integritet, styring, 406
 - liv, 29
 - naturen af, 475
 - plan, energi, 576
 - sammenhængende enhed, 45
 - sjæl, 54
 - skabelse, 563, 616
 - syv, indflydelse, 450
 - udfoldelse, 29
 - udgør del af større helhed, 288
- »Som et menneske tænker, således er han«, 309, 320
- Spiritualistisk forskning, 634
- Sprog –
 - begrænser, 48
 - erstattes, 534-535
- Spørgsmål vedrørende egnethed til magisk arbejde, 143-144
- Staden, urokkelig, erkendelse, 556-557
- Status, individuel, på vejen, 608
- Stemme –
 - indre, sensitivitet over for, 367
 - sjælens –
 - adlyde, 367
 - høres og fortolkes, 110
- Stilhed –
 - betydning, 165, 244, 291, 293, 301, 569
 - opøve, 81
- Stjerne –
 - femtakket, anvendes ved skabende arbejde, 563
 - seks takket, anvendes ved skabende arbejde, 563
- Stjernebilleder –
 - syv energier, brændpunkt, 450
 - to typer, energier, mødes, 451
- Stjerner, styres af fremskredent menneske, 450
- Stjernetåger, vokser og aftager, stadium, 616
- Stof –
 - aspekt, 205
 - astralt, virkninger, konkrete, 236
 - funktion, 29
 - fysisk –
 - relation til substans, 573
 - udbredelse, 228
 - ild, 617
 - levende kraft, iboende, 536-537
 - mentalt, skabelse i, 141-168
 - og –
 - lys, relation, 25
 - ånd –
 - egenskaber, 24
 - enhed, 24, 28, 29, 62
 - formidler mellem, 261
 - realiteter, 620
 - syntese, 29
 - tiltrækning og påvirkning, 532-533
 - udtryk, forklaring, 24
 - relation til –
 - liv, 29
 - sjæl, 29
 - rummets, syv energityper, 446
- Stof – fortsat
 - æterisk, magisk arbejde, 615
 - Se også:* Materie.
- Stolthed, mental, i gruppeleder, 643
- Store, De –
 - metode, 628
 - modtagelighed over for, 280
 - søger medarbejdere, 367
 - virke, 273, 336
 - Se også:* Adepter; Broderskab, det store hvide; Brødre, ældre; Hierarkiet; Mester – Mestre.
- Strubecenter –
 - anvendelse, 209, 210, 250, 266, 377
 - energimodtagelse, 205
 - energivekselvirkning med hjertecenter, 211
 - naturen af, 373
 - relation, 102
 - stimulering –
 - af sjæl, 120
 - ved tankekraft, 578
- Stråle – Stråler –
 - anden –
 - grupper, 423
 - kraft, rigtigt og forkert anvendt, 581-582
 - ledere, metode, 329

- metode, nøgle, 302
- tærskelens vogter, 252, 254, 255
- udfoldelse, 300
- ceremoniel –
- virkninger, 386
- Se også:* Stråle, syvende.
- egoets –
- lighed, resultater, 127
- varierer, 127
- Se også:* Stråle, sjælens.
- energier, syv, arbejde med, 588
- faktor ved opvækkelse af energier, 596
- femte –
- grupper, 423
- metode, nøgle, 302-303
- værdi for hvid magi, 521, 522
- fjerde –
- grupper, 423
- metode, nøgle, 302
- første –
- grupper, 423
- kraft, rigtigt og forkert anvendt, 581
- ledere, metode, 329
- metode, nøgle, 302
- røgelse, 517
- tærskelens vogter, 252-253, 254, 255
- grupper, opdelte, 423
- hjælp til hvid magi, 521
- konstateres ved arbejde, 580
- manifestation, virkning på fjerde runde, 387
- monadens –
- konstatere, 580
- menneske med samme stråle, 127
- naturen af, 127
- påvirkning, 127
- personligheds, varierer, 127
- sjette –
- grupper, 423
- indflydelse i Fiskenes tidsalder, 408
- metode, nøgle, 303
- sjælens –
- indflydelse, resultater, 450
- Se også:* Stråle, egoets.
- syv –
- erkendelse om, 289
- oprindelse, 48, 446
- resultater, 48
- typer, overskrides og kontrolleres, 289
- syvende –
- Stråle – Stråler – fortsat
- syvende – fortsat
- dominerende, 387
- grupper, 424
- indkommende, tilpasning til, 279
- metode, nøgle, 303
- talisman, 386
- virkning på jordens entitet, 386
- værdi for hvid magi, 521, 522
- tre vigtige –
- herliggørelse, 120
- mikrokosmiske genspejlinger, 120
- udtryk, 210
- venskab, virkning på, 127-128
- tredje –
- grupper, 423
- kraft, forkert og rigtig anvendelse, 582
- ledere, metode, 329
- metode, nøgle, 302
- tærskelens vogter, 253, 254
- værdi for hvid magi, 521, 522
- typer, syv mentaliteter, 397
- Studerende –
- af okkultisme, holdning, betydning, 607-608
- mål, opfordring, 281
- relation til mestre, krav, 196
- seriøst, anerkendes af mestre, 644
- vestens, skoling, 167-168
- Studium –
- af *En afhandling om Hvid Magi*, grundbegreber må fastholdes, 19
- okkult, hindringer for, 93-106
- under søvnen, 190
- Styring af energi, 334-335
- Støj, virkninger på –
- menneskenes legemer, 349
- telepatisk vekselvirkning, 488
- Sublimering af astral energi, 309-310

- Substans –
 alle formers, manipulation, 532-533
 arbejde med, 350
 atomar, studium, 81-82
 definition, 573
 og –
 hensigt, 284
 materie, forskel, 283-284
 sanseevne, 28
 vital, fire grader, 560
 æterisk, typer, 552
- Substitutionens anvendelse, besejrer frygt, 358
- Sushumna, anvendelse, 111, 112
- Sutratma –
 anvendelse, 74, 77, 111, 112
 definition og anvendelse, 506
 discipel på, 186
 forankring, 506
 funktioner, 111
 genspejling i tæt legeme, 111
 kraft, strømmer ned fra sjæl, 197
- Svangerskab –
 ni måneder, modsvarer prøvestadiets vej, 366
 tankeform –
 menneskelig og kosmisk, 287-289
 proces, 381
- Sverige, discipelvirke, 95
- Sydamerika, forpost for Shamballa-broderskab, 392
- Sygdom –
 helbredelsesmiddel, 177
 i planteriget, 474
 modvirkes ved konstruktiv tænkning, 177
 rødder, 385
 tjeneres, årsag, 258
 årsag, 485
- Symboler –
 anvendelse, 189, 271, 488
 fra mestrenes arkiver, 563
- Symboler – fortsat
 gennem mental clairvoyance, 189
 sværd, 585
 vand, 263, 371
- Symbolisk undervisning, af mesteren, 186
- Syn –
 astralt, udelukkes, 179
 for syntese, læres, 603
 på højere plan, 50
 æterisk, 348, 385, 387
- Synd –
 adskillelsens, 80
 separatismens, 207
- Syndflod, rensende vande, nødvendige, 395
- Syntese –
 bevidst om, 242
 bevidsthed for, savnes i discipel, 338
 forstærkes ved katastrofer, 627
 i tankens verden, frembringelse, 415
 subjektiv, i menneskeheden, frembringelse, 416
 tilbagevenden til, i fremtiden, 487-488
 værdi for okkult studium, 100
 yoga, definition, 441-442
- Syv –
 emanationer fra Gud, 48
 grupper af egoiske liv, frembringelse, 375
 solsystemer, indflydelse, 450
 strømme fra solens hjerte, 446
- Søn, den fortabte –
 i dag, 317
 smerte, faktor, 543
- Søvn –
 fænomener, 515
 oplæring under, 190, 315, 365
 sammenligning med døden, 506, 507
 tilbagetrækning af bevidstheden til hovedet, 515
- T**
- Tale –
 energi, anvendt, 334
 kontrol, 485
 korrekt, 158
 omtanke med, 594
 ophører i fremtiden, 487-488
 ret, i tjeneste, 334
 som skabende drivkraft, 488
- Talisman, anvendes af Mahachohanen, 386
- Tanke – Tanker –

- anvendelse –
 i skabelse, 564
 ret, 484
 broders, indtræden i med kærlig-
 hed, 334
 disciplin, resultater, 277
 energi, anvendelse, 334
 fastholdes i lyset, 113, 273, 471
 forskelle og differentieringer, 397
 forvildelse, 370
 guddommelig –
 dynamisk påvirkning, 564
 sensitivitet over for, 379
 Guds, manifestation ved aspirant,
 468
 konkret –
 arketype, 380-381
 visualisering, 381
 kontrol, regler og metoder, 197-
 198
 kontrollere, 83, 496
 liv, kontrollere, 501
 menneskelig, fremkomst på fysisk
 plan, 551
 mestres, nedfældes, 146
 nedfældning, relation til insekt-
 plage, 552
 område, lidelse, 542
 ren, i tjeneste, 334
 separatistisk, 97
 skabelse af, ubundet ved, 502
 Tanke – Tanker – fortsat
 strømme, 241, 475-476, 502
 substans –
 forkert anvendelse, 499-503
 opbygning til form, 483
 to hovedlinjer, fremtræder i dag,
 341-344
 tusindbladet center. *Se:* Hoved-
 center.
 universel –
 forbundet –
 gennem tænkeevnen, 642
 med, 260
 hensigt, 251
 ideer, respons på, resultater,
 156
 integreret del af, 406
 rige, 373
 tankeformers kilde, 280
 verden, enhed, 415
 virkeliggjort af det guddomme-
 lige sind, 400
 vogt over, i magisk arbejde, 485
 vogte, 501
 Tankeform – Tankeformer –
 absorption og –
 anvendelse af vand, 287, 288
 transmutation, 497
 anvendelse, 156, 171, 266
 astral materie, hæmme, 496-497,
 498
 baseret på guddommelige ideer,
 opbygning, 379
 begær, 459
 cykler for opbygning og opløs-
 ning, 293
 den store plan, udtrykke, 109, 110
 drives fra skaber, 165, 166, 173,
 174
 dør af mangel på næring, 502
 ene livs, skabelse, 466
 forgifter, 176, 500
 formulering, 241
 frembringe, 280
 frigørelse fra kontrol, 487
 frygt, frigørelse fra, 359, 631
 guddommelig, bagved liggende
 ideer, 379
 gøres uskadelige, 492
 Hierarkiets, hensigt, 156
 hvid magi, kategori, 283
 kendsgerninger, beskyttelse, 497
 kimen til, latente kræfter, 469
 krystallisering, formel, 461
 løgnagtige, nedbrydes ved kærlig-
 hed, 498
 materialisation, 195
 mentale, beskyttelse, 496
 mesterens –
 anvendelse, 186
 tilsynekomst, karma, 499
 mislykkes, 574-575
 motiverende impuls, 494
 mysterier, gamle, 395
 naturen af, 459
 nedfældning, 562
 okkult undervisning, beskyttelse,
 496-497
 ondskab, absorption og forvand-
 ling, 498
 opløsning af, 293, 498

- orientering, 287
 overlevelse, 176
 på venstrehandsvejen, naturen af, 281-282
 registrering, 241
 relation til –
 emotion, 494
 intuition, 494-495
 lys og lyd, 159, 495
 retning, 283, 287, 467
 sammenkædning med skaber, bånd, 461, 495
 sjælens, 169, 171, 189, 193
 skabelse –
 analogi med svangerskabsperiode, 287, 381
 Tankeform – Tankeformer – fortsat skabelse – fortsat
 aspiranternes, 172
 bevidst, 459
 det talte ord, 158
 disciples, 171
 drivende kraft, 174
 fejlslag, årsager, 173-176
 fire ord, styrer konstruktionen, 481-482
 formål, 280
 forudsætninger, 484
 grundlæggende, 567
 Hierarkiets, 156
 i meditation, 250
 karma, 495, 499
 krav, 264, 461, 482-483
 ord, der styrer, 481-482
 regler for begyndere, 483-486
 sikkerhed, 177
 teknik –
 aforisme, 292-293
 fremtidig, 566
 tænkeres, 171
 ubevidst, 459
 udsendt af indviede, 574-575
 underordnet guddommelige ideer, 379
 ved ord, 489-490
 vitalisering, 195, 250
 skabte, liv, 282-283
 skyer, spredes, 488
 sørgelig, absorption og forvandling, 498
 tilbage til skaberen, 497, 499
 tilintetgørelse ved ild, 575
 tvangsforestilling, 495
 ubundethed, 461, 487, 491, 502
 visualisering, 113
 vitalisering, 159, 166, 381, 461
 åbenbaring, 159
 Tankematerie –
 behandling af, resultater, 277
 Se også: Mental, stof; Stof, mentalt.
 Tankens søn –
 forbindelse med den universelle tanke, 373, 375
 Se også: Solengel.
 Tantrisk magi, oprindelse, 394
 Tattva involveret i arbejdet, konstatering, 581
 TAU, anvendt i tankeformopbygning, 489
 Taurus –
 betydning, 558
 Se også: Guds tyr.
 Tavshed, hemmeligheden om, tidsalders arbejdere, 637
 Teknik til at dø, 316, 509-513, 516-517
 Telepati –
 anvendelse, fremtidig, 534-535
 metode til undervisning på mentaltale plan, 189, 192
 typer, 192-193
 udvikling, behov, 437
 øges, 416
 Telepatisk –
 diktat, 191-192
 gruppe inden for ny gruppe af verdenstjenere, 434, 443, 612-613
 inspiration, 188, 190, 193, 194
 kommunikation –
 efter døden, 509
 fra –
 discipel til –
 discipel, 192
 ego via underplan, 192
 ego til ego via kausallegeme, 192
 mester til –
 ego til personlighed, 192
 elev, 192
 studerende til studerende,

- 192
- indhold fra egen underbevidsthed, 188
 - Telepatisk – fortsat
 - kommunikation – fortsat
 - med –
 - meddisciple, 189
 - registrering i hjernebevidstheden, 192
 - ældre brødre, 189
 - tiltager, 488
 - overførere og formidlere, krav, 189
 - overførsel fra egoiske plan, metoder, 190-193
 - sensitiv i to retninger, 427
 - sensitivitet, skoling i, 613, 614
 - ufølsomhed i disciple, 416
 - vekselvirkning –
 - i mennesket, frembringelse, 416
 - samt modtagelighed, 437
 - Tempel –
 - Ibez, 392-396
 - sandhedens, fremtidigt, 340, 341
 - Tendens til at erhverve, symbol, 583
 - Teori om –
 - genfødsel, 26
 - lysets evolution, 25
 - selvbestemmelse, 24
 - Teosofi, filosofisk lære, 389
 - Tetrakter, omvendte, definition, 556
 - Tibet, videnskaben om at dø, 517
 - Tid – Tiden –
 - anvendelse, 214
 - definition, 544
 - eliminering, 416
 - faktor, forstå, 356, 357
 - mellem Fiskenes og Vandbærerens tidsalder, 627
 - Tidløs visdom –
 - bagved liggende sandheder, 26
 - grundlæggende forudsætninger, fremtidig tilkendegivelse, 346-347
 - Tidsalder, den nye –
 - astrologi, 290
 - begyndelse, 151, 152, 153-155, 327, 343, 403, 637
 - disciples redskab, 178
 - former, 491
 - gruppe –
 - af mystikere, 401
 - fejlslag, 151
 - integration, 151
 - medlemmer, valg, 153-156
 - metoder, 439-441
 - sansning, 336
 - virksomheder, 343
 - hjertets, strubens og øjets brug, 202-213
 - love, 534
 - magisk arbejde, deltagelse i, 615
 - modtagelighed over for, 627
 - opbyggere af, 344
 - opnåelser, 491
 - årsag og resultater, 530
 - Se også*: Aquarius; Forudsigelser om Vandbærerens tidsalder; Vandbærerens tidsalder.
 - Tilbageblik, aften-, anbefales, 117, 119
 - Tilbagetrækning –
 - af –
 - bevidsthed til hoved, 515
 - sjælens opmærksomhed, 508
 - guddommelig, evnen til, 530
 - love, forståelse, 509
 - proces, meditation og søvn, 515
 - yoga, 123
 - Tilintetgørelse. *Se*: Destruktion.
 - Tilintetgørernes arbejde, 368
 - Tjenere, sygdom, årsag, 258
 - Tjeneste –
 - ABC, værdi, 637
 - anvendelse af det vitale legeme, 261
 - astrallegemets område, 251
 - betydning, 214
 - definition, 218
 - Tjeneste – fortsat
 - discipels, faktorer, 172
 - efter døden, 315
 - faktorer, 152-153
 - fare –
 - astral illusion, 642
 - blændværk, 641
 - for disciplen, 628
 - fysisk tilstand, 642
 - mangel på evne til at arbejde i gruppe, 643
 - mental stolthed, 643

- Fiske-type – Fiske-typer –
 der kan reagere på Vandbæ-
 rens budskab, 638
 rene, 638
 fornuft, 337
 fremgangsrig, glæde, 382
 grupper, organiseres, 367
 gøre sig egnet til, 548
 hindres af latente egenskaber,
 628-629
 i kærlighedens ånd, 631
 kanal, uhindret, 149, 151, 154
 kandidats, undersøges af meste-
 ren, 196, 201
 med –
 hjertet, 514
 hovedet henholdsvis hjertet,
 125-126
 metoder –
 til indlæring, 133
 valg, 244
 mod i, 631
 motiver, 568, 624-625
 mulighed, tabes, årsag, 148-149
 ny tidsalders, egenskaber, 637
 opfordring til, 628, 641, 644
 oprettelse af rette vaner, 273
 principper, indlæres, 133
 redskab, 178
 regler for disciple, 334
 relation til døden, 547
 rette, udvikle bevidsthed, 217
 sand –
 definitioner, 202, 547
 discipel, 636
 sans for værdier, 337
 selvbesindelse, 337
 selvforglemmelse, 337
 sjæl-sind-hjerne samklang,
 434, 468, 475
 skelneevne, 337
 tankeform, 109
 ubundet af det emotionelle le-
 geme, 331
 udstråling, 337
 under –
 smerte og anspændthed, 363
 søvnen, 315
 upersonlig, 631, 641
 uselvvisk, stadium i udvikling, 411
 Vandbæreres, 558, 638, 639
 øjeblikkeligt behov, 441
 økonomisere med tid, 337
 To hundrede år frem i tiden, mål,
 viden om, 614
 Tone –
 discipels, intoneret af mesteren,
 202
 døende persons, intoneres, resul-
 tater, 516
 sjælens og personlighedens, 143
 Trancemedium, 512
 Transfiguration, indvielse, 366
 Transmutation af –
 energi, 301
 frygt, 635
 følelser, resultater, 277
Se også: Forvandling.
 Tredje stråle, påvirkning, 253, 254,
 256
 Treenighed –
 i –
 livet, 29
 mennesket, 36, 39
 manifestation, 36
 Treenighed – fortsat
 prototype, relationer, 560
 ved navnet Gud, 38
 Trefoldigt livsprincip i mennesket,
 46-47
 Triade, åndelig –
 nedstrømning modvirkes, 96
 sammenkædet med kausallegeme
 og personlighed, 401
 Triangel til overvindelse af frygt,
 359, 360
 Træthed, registrering mislykkes, 338
 Tråd –
 livs- –
 anvendes, 506
 brydes, 506, 516
Se også: Sutratma.
 sjæls- –
 anvendelse, 506
 udvikles og styrkes, 197
Se også: Sutratma. Tusindårsri-
 ge, komme, 105
 Tvangsforestilling –
 ideer, 495, 500-501
 årsag, 176
 Tænkeevne –
 abstrakt –

- definition, 378
 - funktioner, 33
 - natur af, 378
 - udtryk, 374
 - aktiviteter, selvindviet, 241
 - anvendelse –
 - af sjæl, 43, 73, 75
 - i inspiration, 193
 - rette, resultater, 372, 390, 398-399
 - til kontrol af astrallegeme, 236
 - betydning, 378
 - betydning, sand, åbenbaring, 417
 - dualistisk natur, resultater, 620
 - energi, aspekter, 374-375
 - fastholdes i lyset, 241, 469, 526, 527
 - fortolker og redskab for sjæl, 526
 - funktioner, 141, 312, 537
 - helliget det højere, betydning, 242
 - højere –
 - relation til lavere tænkeevne, 103
 - skoling, 209
 - instinktiv, 397
 - konkret –
 - definition, 378
 - hindring for sjælsvision, 131
 - naturen af, 378
 - udtryk, 113, 374
 - udvikling, 95
 - kontrol –
 - relation til kontrol af emotioner, 390
 - tankeforms opbygning, 484
 - lavere, relation til højere tænkeevne, 103
 - materieaspekt, befrugtet af ånd, 469
 - menneskehedens, tre aspekter, 374-375
 - menneskets, aktivering ved Hierarkiet, 418
 - modtagelighed over for –
 - sjælen, 101
 - tankestrømme, 241
 - åndelige indtryk, 241
 - oplyst, 396
 - overførsel til hjerne, 193
 - relation til –
 - hjernen, 42, 102
 - intuition, 31
 - sammenkædet med intuition, 65
 - sansekræfter adlyder mentale energier, 369
 - synkroniseret med sjæl, 266
 - udvikling, 372-373
 - ufølsomhed over for højere kontakter, 416
 - universel. *Se:* Sind, universelt; Tanke, guddommelig.
 - Tænkeevne – fortsat
 - vibration, 89
 - Se også:* Sind.
 - Tænker – Tænkere –
 - frembringelse, 561
 - fungere som, 568
 - grupper, 367, 564
 - guddommelig, udstrålinger, 475-476
 - universets centrale, virke, 398
 - Tænkning –
 - abstrakt –
 - evne til, 146
 - udvikling, 380
 - klar, krav, 503
 - konkret, fortrænges, 146
 - love for, 563
 - menneskehedens, kontrol og organisering, 344
 - princip, modifikationer, 241, 264, 398
 - psykologisk, grundlæggende tendenser, 352
 - rigtig, faktorer, 380
 - syntese, udvikling, 380
 - udvikles, 350
 - universel, 611
 - verdens, stille ind på, kraft, 609
 - Tærskelens vogter –
 - anden stråle type, 252, 254
 - definition, 198
 - frygt, 311, 323
 - første stråle type, 252, 254
 - mysteriers, 395
 - tredje stråle type, 253, 254
- U**
- Ubundethed (indre afstand) –
 - emotionel, med henblik på tjeneste, 331
 - over for –

- emotionelt legeme, 331
- formen, 164, 165
- tankeskabelser, 502
- praksis, træning, 610
- Udana, udstrækning og betydning, 577
- Uddannelse –
 - fremtidens, 348
 - har oprindelse i instinkt, 634
- Udfoldelse –
 - af –
 - anden stråle i menneskeevolution, 300
 - bevidsthed. *Se:* Bevidsthed, udvidelser.
 - definition, 29
 - solsystemets, 29
 - Se også:* Evolution; Udvikling.
- Udholdenhed, værdi i skabende arbejde, 587
- Udstrømning, tredje, frembringelse, 375
- Udstrålingens verden, 227
- Udstrålinger, onde, neutraliseres, 333
- Udvekslingssted for energier, 263
- Udvikling –
 - af –
 - bevidsthed, 409, 545
 - hengivenhed, 278
 - tænkning 350-351
 - fremskyndes, 188
 - menneske –
 - måde og metode, 539
 - stadier, 409-410, 478-481
 - progressiv, krav, 380
 - regulering, 580
 - Se også:* Evolution.
- Udødelighed –
 - følelsen af, 369
 - tro på, grundlag, 93
 - åbenbaring, 510-511
- Underbevidsthed, kilde til skrivning, 188-189
- Underplan –
 - astralt, opholdssted for afdøde, 387
 - atomart, anvendes i telepati, 192
 - betydning, 128, 146
- Undervisning –
 - aspiranter, instruktion, 71
 - den store hvide loges planer, 394-395
 - esoterisk, hændernes betydning, 583-587
 - forberedelse til, 365
 - okkult –
 - beskyttelse, 496-497
 - resultater, 365
 - symbolsk, af mesteren, 186
 - under søvnen, 190, 315, 365
 - unges, forslag, 431-434
 - urigtig, eksempel, 369
 - Se også:* Skoling.
- Ungdom –
 - nutidens, 344
 - undervisning, 431-434
- Union Jack, kors på, 599
- Universel – Universelle –
 - kræfter og energier, 579
 - tanke. *Se:* Sind, universelt; Tanke, universel.
 - tænkning, 611
- Universets arkitekt, arbejde under, 468
- Upersonlighed –
 - i –
 - arbejdet, 153, 641
 - dag, 625
 - sand, opøve, 631
- Urenhed, relation til begrænsning, 272
- Urokkelig, staden, erkendelse, 556-557
- Uselviskhed –
 - i tjeneste, 413
 - nødvendighed, 364, 443
 - stadium i udvikling, resultater, 411
 - udvikling, 209

V

- Valg, ret, kraft, 243-244
- Vand –
 - naturen af, 618
 - symbolik, 263, 371
- Vandbærer-menneske –
 - sandt, karakteregenskaber, 429
 - virke, 638, 639
- Vandbærerens tidsalder –
 - efter Fiskenes, 452

- forberedelse til, 418-419
 gruppesansning, 336
 indflydelse, voksende styrke, 625
 modtagelighed over for, energier,
 614-615
 natur og virke, 336
 resultater, 418
 skabelse, deltagelse i, 615
Se også: Forudsigelser om ny
 tidsalder; Tidsalder, den nye.
- Vande – Vandene –
 ebbe og flod, 247, 256-263
 rummets, 288, 289, 291, 293
 tilstand, 173-176
- Vaner, nyorienteret begær, 272
- Varme, funktioner i mental tids-
 alder, 403
- Varuna, herren, overgang styret af,
 404
- Vedanta-filosofi, 389
- Vej – Veje –
 discipelskabets –
 påbegyndelse, 410
 tidlige stadier, 179, 207-213
 tjeneste, 109
 helligåndens, definition, 281
 indvielsens, 168, 376
 knivskarp –
 betræde, 237, 239, 243
Se også: Vej, middel-, ædle.
 lysets –
 antydning, 284
 forenet med livets vej, 135
- Vej – Veje – fortsat
 lysets – fortsat
 valg, 252
 middel-, ædle –
 definition, 243
 finde, resultater, 111
 mørkets, definition, 284
 okkultismens, valg af, krav, 357
 prøvestadiets, 179, 216, 251, 366,
 376
 retfærdiges, 198
 to, for –
 disciplen, 243
 mennesket, 243
 solenglen, 231, 240
- Vejen –
 betræde, 226, 246, 589-594
 blive, 198, 592
- evolutions-, devaer på, 402
 finde –
 indikation, 198
 resultat, 239
 for det accepterede discipelskab,
 251
 fremskridt på, 272, 362, 368-369,
 547
 højrehånds-, 283-284, 587
 individuel status på, 608
 naturen af, 367
 tilbage, stråler, 210
 venstrehånds-, 243, 272, 273,
 281, 282, 587
- Venner, astrale påvirkninger, 330
- Verden – Verdens –
 aktive fænomener, forstå, 461-
 462
 arbejde, med universelle kræfter
 og energier, 579
 forhold, forbedring, midler, 473-
 474
 frelse, øjeblikkeligt behov, 441
 lys –
 opnåelse, 25
 vidende om, 227
 ny, syntese, virkeliggørelse, 534
 renselse, 491
 situationen i dag –
 bevidsthed, 530
 fænomener, fremtrædende,
 625
 Hierarkiets arbejde med men-
 neskehedens legeme, 597
 materiens dragning aftager,
 476-477
 menneskehedens mål, 290
 nye kræfter, 339, 342-344,
 345
 offentlig kommunikation, 488
 oprør, årsager, 640
 politisk område, 414-415
 religion, 341-342, 345, 414
 renselse, 596
 respons på Hierarkiet, 290
 resultat af gruppearbejde, 420
 selvished, 273
 tilpasning, 145
 tjeneste, 273, 343
 tænkning, 341-342, 344
 ungdom, 344

- videnskab, 345
- årsager, 344, 625, 628
- sjæl, menneskehedens indre oplysning, virkning, 115-116
- styrelse, fremtidig, 413
- Verdens Herre, legeme, 392
- Verdensfrelser –
 - gruppe, 343, 345
 - menneskeheden selv, 116
- Verdenstjenere, den nye gruppe af –
 - arbejdsmetoder, 426-433, 434-437
 - esoterisk holdning, 439
 - etablering, 426
 - formål, 413, 426, 531
 - fremkomst –
 - i offentlig bevidsthed, 437
 - og fremtid, 413, 430, 440
 - hjælp og styrke til, 430
 - indtræden i, 413, 540
- Verdenstjenere, den nye gruppe af –
 - fortsat
 - inspiration, kilder, 443
 - integration, 413
 - konferencer, 439
 - medlemmer –
 - aktiviteter, 443
 - ansvar for tjeneste, 608
 - egenskaber, 413, 426, 432, 442
 - erkender hinanden, 431, 434
 - fra Hierarkiet, 613
 - krav, 426-429, 443, 610
 - udvælges ikke, 413
 - motto, 444
 - ny yoga, udvikling, 441
 - nøgle til identifikation, 442
 - opdeling, 610-614
 - oprindelse, 412
 - organiserede iagttagere, 610-612, 614
 - personer, 426-430, 432, 443
 - program, opfordring, 430, 433-434, 438, 440
 - skoler, 440
 - skolingsmetode, yoga, 441
 - subjektivt arbejde, 426-430, 437, 443
 - symbol, 444
 - telepatisk –
 - kommunikation, 431, 434, 435, 437, 440, 443
 - kommunikation, opøve, 614
 - kommunikatorer, virke, 612-614
 - tilknytning til, 579
 - tilslutning til –
 - forberedelse, 579
 - forudsætning, 442
 - udgør menneskehedens æteriske legeme, 597
 - undergrupper, 430, 439-442
 - undervisning, unge aspiranter, 431-434, 440
 - vækst, 437
 - Vesten, hjælp til østen, 95
 - Vibration – Vibrationer –
 - astral, fejlagtig, overvindelse, 331-335
 - betydning, 159
 - destruktive, absorption, 333
 - egoisk, antydning, 352
 - ekspansion, loven om, 366
 - energier, 123
 - formers, 276-279
 - højne, dobbelte virkninger, 361
 - mesterens og disciplens, 81
 - og respons, ingen registrering, 338
 - relation til –
 - form, 161
 - lyd og lys, 161
 - rigtig, opnåelse, 404
 - sammensmelter med lyd, lys og form, 139
 - skelne mellem, 184-185
 - stærke, resultater, 361
 - synkronisering med de stores, 146
 - tiltagende, erkendelse af mester, 644
 - virkning, 161
 - øges, resultater, 277
 - åbner til højere plan, 365
 - Se også:* Loven om vibration.
 - Viden –
 - forskellige typer, 29-32
 - intuitiv, definition, 31
 - kategorier, 29-32
 - om sindsstemninger, 240
 - sand, definition, 136
 - teoretisk, definition, 30
 - åndelig, 241
 - Videnskab – Videnskaben –

- forening med religion, 44, 461-462
- nutidens, bekræftelse af orientens lære, 25
- Videnskab – Videnskaben – fortsat om –
- astrologi, 447
 - centrene, 602-603
 - døden, 511, 513, 516-517
 - opbygning af tankeformer, regler, 483-486
 - pranayama, 164, 165, 166, 527
 - sjælen, universiteter, 354
 - åndedrættet, 164-168
 - omdannelsesproces, 345
- Videnskabsmænd –
- arbejde med det guddommelige liv, 423
 - intuition, anvendelse, 347
 - opmærksomme på nedfældninger, 564
 - ortodokse, interesser, 44, 462
 - stort arbejde i fortiden, 347
- Vilje –
- akt, af sjælen, 206
 - anvendelse –
 - af disciple, 219
 - i –
 - magisk arbejde, 204-205, 227-228
 - samadhi, 123
 - tankeformopbygning, 381
 - ved kontrol af æterisk legeme, 230
 - energi, fokuseret, anvendelse, 528
 - fri, lys over emnet, 475
 - guddommelig, betydning, bevidsthed om, 242-243
 - Guds, lys, 373
 - helhedens, 397
 - kraft –
 - aktivitet, 64
 - anvendes i vitalisering af tankeform, 381
 - lavere genspejling, 540
 - legemliggjort, 397
 - monadens, udtryk, 55
 - overførsel og påvirkning, 396
 - ren, 540
 - sjæls, 54, 55, 396, 448
 - skabende, frigørelse, 119
 - styrende, i mennesket, 46, 463
 - teknik, indlæring, 214
 - åndelig –
 - aktivitet, tilkendegivelse, 205
 - anvendelse, 208
 - energi, anvendelse, 207
 - impuls, tale under, 581
 - skoling, 208, 220
 - udvikling af ordnet hensigt, 205
 - Se også:* Egenvilje.
- Viljen-til-at-være i tid og rum, 375
- Viljen-til-magt, vækst, 633
- Ville, vide, vove, tie, betydning, 301, 302
- Violet –
- lys, anvendes i overvindelse af frygt, 360-361
 - æter, 559, 560-561
- Virkeliggørelse –
- forandringer, 388
 - kilde og proces, 209
- Virkelighed –
- kundskab om, 342-344
 - naturen af, registrering, 538
 - udtryk, 340
 - vag fornemmelse af, 408
- Visdom –
- en bondes og en analfabets, 370
 - principper, 131-135
 - sjælens, 55
 - triadens, nedstrømning, hindring, 96
- Visdom-kærlighed, udvikling, 226
- Vishnu Purana, henvisning, 616
- Vision –
- Arjunas, 390
 - fornemmes og erkendes, 381
 - fortolkning, 113
 - klar, overensstemmelser i form og liv, 280-281
- Vision – fortsat
- manifestation på fysisk plan, 381
 - mekanisme, udvikling, 227
 - modtagelse, 32
 - om –
 - fremtiden, 373
 - åndeligt menneske, magisk arbejde, 265
 - opfattelse af, 380
 - saliggørende, kontempleres, 165

sand, resultater, 635
 tankeform af, iklædes materie, 381
 øje, 227

Visualisering –
 af det fuldendte værk, 264-265
 beskyttende, anvendelse, 332
 fokuseret i hovedet, 514
 konkret tanke, idé fra højere plan, 381
 lade det hellige ord lyde, 112
 projektion af form, 292
 sjælens, 470
 ved formskabelse, 264, 265, 467

Vital – Vitale –
 kraft – kræfter –
 må søges, 231
 naturen af og funktion, 297-300
 udvikling, 243-244

liv –
 kræfter og energier, 298, 300
 relationer, 298, 300

Vitalisering af fysisk legeme, 298-299

Vitalitet, fysisk, overfører af, 64

»Vor Gud er en fortærende ild«, fortolkning, 404

Vyana, udstrækning og betydning, 577

Væren –
 hemmelighed, åbenbares, 225
 mysterium, fingerpeg, 565
 registrering i bevidsthed, 390
 ren, stadium, bevidsthed, 226

Væv –
 livs-, planetarisk æterisk, 61
 pulserer, 519, 522

æterisk –
 brændes bort, 580, 599
 gennembrydes, 600

i –
 hjerne, punkteres, 511-513
 hovedet, område og fremkomst, 599
 relation til fokusering af livsenergi, 515
 tage nøje hensyn til, 603
 ved hjertet, udgang, 513
 virkning ved døden, 511

Y

Yoga –
 bhakti, 412, 441
 centrene, 111
 hatha, øvelser, 394
 laya, arbejde, mål, 598
 ny, fremtidens, 441
 raja, definition, 442
 tilbagetrækning, 123

Yoga Sutraer af Patanjali, henvisning, 197

Z

Zodiak –
 ascendant, betydning, 448, 449
 måneindflydelse, 448
 sol, stjernebilleder, 447
 soltegn, betydning, 448, 449
 syv systemiske energier, virkninger, 450

tegn –
 fire kategorier, 451
 nøgleord for –
 formaspektet, 455
 sjælspektet, 454
 udstrålinger, 446
 virkninger, 61, 446

Æ

Ædle middevej, 111, 243

Ægteskab –
 gudesøns, 433
 mysticismens grundtone, 633

Æter, bedøvelsesmiddel, anvendelse, 319

Æter – Ætere –
 definition, okkult, 288-289
 fire, erkendelse, 555, 564
 rummets, 303
 skelnen mellem, 555
 solsystemets, overførsel af kræfter, 303

Æterisk – Æteriske –
 atom, struktur, forandringer, 386
 syn, udvikling, 348
 udstrålinger, kilde til smitte, 385-386
 væv. *Se:* Væv, æterisk.

Ø

Øje –

- arbejde, 225-230
 fysisk, registrerer former, 227
 højre, anvendelse i magisk arbejde, 266
 menneskets, magt, 228
 monadens, 229
 Shivas, definition, 227
 sundt, legeme i lys, 568
 tredje –
 aktiveres, 243-244
 anvendelse i magisk arbejde, 228, 229
 betydning, 243-244
 destruerende virkning, 228, 229
 fuldbyrdelse, 227-228
 kontrol af æterisk legeme, 230
 kontrollerende faktor, 227-228
 modsvarethed til fysisk øje, 228
 åbnes, 223, 229
 visionens, 227
 åbnet, disciples, funktion, 590
 åndelig, 227
 Østen, tænkere, hjælp til vesten, 95
- Å**
- Åbenbaring af –
 Guds form, 252
 planen og hensigten, 373
 Åbenbaringens Bog, antal frelste, betydning, 213
 Åbning til udgang, 511, 512
 Ånd –
 betydning, 43
 definition, 39
 differentieringer, to, 506
 funktioner, 42-43
 indtryk fra, registrering, 73
 manifestation, 29, 46, 464
 mikrokosmisk symbol, 34
 naturen af, 161, 382
 og –
 legeme, 44, 462
 stof. *Se:* Stof og ånd.
 relation til –
 energi, 44, 461
 sjæl, 29, 42-43
 sjæl og legeme, bevares uadælelig, 39
 vedvarer, 25
 vital energi fra, redskab, 266
 Åndedræt –
 dybt –
 definitioner, 164, 166-167
 resultater, 166-167
 tre aspekter, 164
 fysisk, videnskab, 167
 guddommeligt, definition, 167
 holde vejret –
 definition, 165
 betydning, 165
 indåndingsproces, 164
 Åndedræt – fortsat
 jordvæsenets, 82
 livets, kilde, 164
 pause, 165
 relation til luftelemental, 230
 sjælens, 73, 78, 80
 uddrivende, 165, 166, 173
 udåndingsproces, 166
 videnskaben om. *Se:* Pranayama.
 øvelser, 219, 220
 Åndelig – Åndeligt –
 aspekt af mennesket, manifestation, 299
 bevidsthed, udvikling, skoler for, 634
 definition, 427
 energi –
 brændpunkt, 337
 i mennesket –
 kilde, 536
 manifestation, faktorer, 299, 300
 modtagelse, 27
 overførsel, 540
 fremskridt, vurdere, 618
 hensigt, virkeliggørelse, krav, 567-569
 liv, nedsænket i lavere psykisme, 263
 menneske –
 den store illusion, 573
 projektion af bevidsthed, 262
 opfattelse, sand, udvikling, 442
 perception, parallel, 206
 realitet, værdi, opfattelse af, 206
 vækst, definition, 408-409
 væren, stå i, behov, 259
 Årsager –
 inkarnation, 476

mysteriet til, 475

Arkanskolen giver interesserede mulighed for at uddanne sig til discipel i den nye tidsalder.

Den tidløse visdoms principper tilegnes gennem esoterisk meditation, studium og tjeneste som livsform.

Arkanskolens studiemateriale foreligger ikke på dansk, men forefindes på hovedsprogene.

Skriv til en af nedenstående adresser efter nærmere oplysning.

Arcane School
Suite 54
3 Whitehall Court
London SW1A 2EF
England

Ecole Arcane
1 Rue de Varembe (3e)
Case Postale 31
1211 Genève 20
Schweiz

www.lucistrust.org/arcane_school/

Alice A. Bailey bøger på engelsk

The Consciousness of the Atom
The Destiny of the Nations
Discipleship in the New Age, Vol. I
Discipleship in the New Age, Vol. II
Education in the New Age
The Externalisation of the Hierarchy
From Bethlehem to Calvary
From Intellect to Intuition
Glamour: A World Problem
Initiation, Human and Solar
Letters on Occult Meditation
The Light of the Soul
Problems of Humanity
The Reappearance of the Christ
The Soul and Its Mechanism
Telepathy and the Etheric Vehicle
A Treatise on Cosmic Fire
A Treatise on the Seven Rays:
 Vol. I Esoteric Psychology
 Vol. II Esoteric Psychology
 Vol. II Esoteric Astrology
 Vol. IV Esoteric Healing
 Vol. V The Rays and the Initiations
A Treatise on White Magic
The Unfinished Autobiography
The Labours of Hercules
A Compilation on Sex
The Animal Kingdom (A compilation)
Death: The Great Adventure (A compilation)
Ponder on This (A compilation)
The Seven Rays of Life (A compilation)
The Seventh Ray – Revealer of the New Age (A compilation)
Serving Humanity (A compilation)
The Soul, the Quality of Life (A compilation)
Master Index of the Books of Alice A. Bailey

www.lucistrust.org